

Nhẹ Bước Vào Tim Anh

Contents

Nhẹ Bước Vào Tim Anh	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	8
3. Chương 3	16
4. Chương 4	20
5. Chương 5	24
6. Chương 6	28
7. Chương 7	32
8. Chương 8	37
9. Chương 9	43
10. Chương 10	47
11. Chương 11	50
12. Chương 12	57
13. Chương 13	61
14. Chương 14	66
15. Chương 15	74
16. Chương 16	78
17. Chương 17	81
18. Chương 18	83
19. Chương 19	87
20. Chương 20	91
21. Chương 21	95
22. Chương 22	100
23. Chương 23	108
24. Chương 24	118
25. Chương 25	122
26. Chương 26	127
27. Chương 27	131
28. Chương 28	136
29. Chương 29	140
30. Chương 30	145
31. Chương 31	150
32. Chương 32	154
33. Chương 33	160
34. Chương 34	165
35. Chương 35	169
36. Chương 36	176
37. Chương 37	181
38. Chương 38	186
39. Chương 39	191
40. Chương 40	196
41. Chương 41	203

42. Chương 42	208
43. Chương 43	212
44. Chương 44	218
45. Chương 45	221
46. Chương 46	227
47. Chương 47	234
48. Chương 48	242
49. Chương 49	248
50. Chương 50	258
51. Chương 51	262
52. Chương 52	271
53. Chương 53	279
54. Chương 54	287
55. Chương 55	293
56. Chương 56	302
57. Chương 57	309
58. Chương 58	318
59. Chương 59	325
60. Chương 60	339
61. Chương 61	349
62. Chương 62	357
63. Chương 63	370
64. Chương 64	379
65. Chương 65	387
66. Chương 66	397
67. Chương 67	408
68. Chương 68	412
69. Chương 69	419
70. Chương 70	431
71. Chương 71	442
72. Chương 72	446
73. Chương 73	451
74. Chương 74	457
75. Chương 75	462
76. Chương 76	467
77. Chương 77	475
78. Chương 78	481
79. Chương 79	486
80. Chương 80	494
81. Chương 81	501
82. Chương 82	507
83. Chương 83	512
84. Chương 84	514
85. Chương 85	521
86. Chương 86	524
87. Chương 87	529
88. Chương 88	533
89. Chương 89	537
90. Chương 90	540
91. Chương 91	543
92. Chương 92	548
93. Chương 93	553
94. Chương 94	559
95. Chương 95	561

96. Chương 96	565
97. Chương 97	570
98. Chương 98	573
99. Chương 99	577
100. Chương 100	582
101. Chương 101	587
102. Chương 102	590
103. Chương 103	591
104. Chương 104	595
105. Chương 105	597
106. Chương 106	602
107. Chương 107	606
108. Chương 108	609
109. Chương 109	611
110. Chương 110	615
111. Chương Ngoại Truyện 1	617
112. Chương Ngoại Truyện 2	620
113. Chương Ngoại Truyện 3	626
114. Chương Ngoại Truyện 4	629
115. Chương Ngoại Truyện 5	632
116. Chương Ngoại Truyện 6	635
117. Chương Ngoại Truyện 7	643
118. Chương Ngoại Truyện 8	645
119. Chương Ngoại Truyện 9	652
120. Chương Ngoại Truyện 10	657

Nhẹ Bước Vào Tim Anh

Giới thiệu

Một thế giới đầy mê hoặc được dựng nên bởi mỗi con người đều sở hữu những tính cách thật độc đáo

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhe-buoc-vao-tim-anh>

1. Chương 1

Một đêm đông . Tại quán Mun.

Tôi nhắm mắt lại , lẩm bẩm :

- God , con ước người sẽ mang cho con một người đẹp trai, cao trên 1m80,tài năng, giàu có,không gay, chung thủy ,... nói chung là tuyệt vời như thiên thần là đủ rồi.

- Ồi má ơi, lại nữa, năm nào cậu cũng chỉ ước có cậu đó mà ko chán à, haiz, đúng là bệnh tự kỉ thì ko chữa được mà.
- Tự kỉ mà còn tự sướng.
- Tự kỉ với tự sướng gì, đó gọi là mơ ước , mơ ước của em đấy, vĩ đại như thế thì mấy người tầm thường như chị, như cậu sao hiểu được.
- Hừ, làm ơn quay về sao hỏa của cậu đi, trái đất nguy hiểm lắm.
- ừ đi đi, đi với ước mơ nhỏ bé của em ấy, thời đại nào rồi mà em còn mơ tưởng như thế hả. trai như thế cũng chưa từng có, mà có thì cũng đến lượt em sao,ảo tưởng.
- Em ko tin là ko có .
- Vậy em có muốn tình yêu một cách hoàn mỹ như thế ko ?
- Có chứ , như nào ?
- Đầu tiên, yêu một người đẹp trai, nhưng gay hay ko chị ko biết.
- Sau đó, yêu một người giàu có, xấu hay ko cũng ko biết.
- Sau đó , yêu một người chung thủy, nhưng mà độ chung thủy tỉ lệ nghịch vs đẹp trai và giàu có.
- Sau đó....
- Thôi đi, hai người thật là, nói như vậy là bảo yêu nhiều người hả.
- Ô, cũng đâu đến nỗi chậm hiểu đâu, thế mà sao vẫn đi ôm ước mơ đó hả. chẳng phải cứ một lần yêu một người rồi thì em cũng xem như là có người tình lý tưởng sao.
- Em tuyên bố cho hai người biết, nếu ước mơ ko thành hiện thực thì em ... cũng ko thèm có bạn trai luôn.
- Đúng là càng ngày càng nặng. Ko ai là hoàn hảo cả, em bớt đi 1 vài yêu cầu thì may ra mới có .
- Có lí, vậy ...cao 1m79,9 cũng được.

Từ lúc còn bé, tôi đã mê mẩn với những bộ fim thần tượng và những cổ tích hoàng tử, lọ lem. Chính xác hơn, tôi mê những nam chính trong đó. Cũng từ đó, tôi dần hình thành mục tiêu cho mình, đó là được yêu 1 người xuất sắc như thế. Bởi vì, tôi cũng muốn sống trong cổ tích. Tôi đã quyết tâm, nếu may mắn gặp được 1 người như thế , tôi sẽ bám lấy ko buông.

Ngày sinh nhật trôi qua , lại thêm một tuổi, sống với ước mơ đến tận bây giờ mà tôi vẫn chưa gặp được 1 người nào lí tưởng cả. Thêm mấy lời khích bác của hai người ấy, một người là bạn thân nhất của tôi, một người là chủ quán quen nhất của tôi làm tôi càng hạ quyết tâm. Nếu để tôi gặp 1 ng như thế thật, tôi sẽ ko chỉ bám mà có thể sẽ bắt cóc nhốt lại , cắt lăm của riêng mất.

Tại sao ko thể chỉ ăn và ngủ ? Nhàm chán...Nhưng mà ko hành hạ người ta đến mức 5h sáng đã phải rời chăn ấm, rồi phi thân tới trường trong cái lạnh đầu đông như thế này. Nếu tôi đi được xe bus thì cũng ko phải đi xe đạp để gió lạnh thốc hết vào mặt như thế này. Còn chuyện vì sao ko đi được xe bus cũng thật là xấu hổ, tôi ngủ quên, say xe và lí do mà mọi người ko ngờ tới nhất chính là đi xe đạp sẽ dễ gặp được mục tiêu hơn. Chẳng phải nữ chính thường ddi xe đạp phải nam chính hay sao ?

Lúc tôi tới trường thì đã thấy Trúc Vũ bặm môi , tức tối , vừa kéo xe tôi, vừa hét :

- Hắn dám lừa tớ, lừa tớ, tớ thề sẽ không tha thứ cho hắn, tớ sẽ dẫn vật hắn tới chết.

Tôi nhú mày khó hiểu :

- Cậu lại bắt gặp Mạnh Vũ đi với ai nữa hả ?

Vừa nói tới, Trúc Vũ nhìn tôi với vẻ mặt đau khổ, buông tay làm xe tôi ngã rầm rồi hờ hững :

- Ủ, lúc này, tớ gọi điện bảo hấn mua bữa sáng, hấn bảo bạn, cậu lại biết đấy, 1 bạn gái mẫu mực như tớ thì sẽ ko để bạn trai bỏ bữa, nên tớ mới định đi mua , vậy mà vừa bước vào căng –tin, tớ đã thấy hấn liếc mắt đưa tình với một con bé khối dưới.

Tôi tự hiểu cái câu liếc mắt đưa tình là Mạnh Vũ chỉ là nhìn lướt qua con bé nào đó.

- Vậy cậu đã nghe anh ấy giải thích chưa ? – tôi dựng xe dậy.

- Ko , tớ cao thượng, ngoảnh đầu bước đi luôn. – Nói xong, sợ còn chưa đủ cao, Trúc Vũ còn ngửa cổ lên.

Cũng may là 2 đứa thân nhau từ lúc bé xú, nếu ko tôi sợ mình ko chịu nổi tình yêu to lớn của nó. Đúng lúc tôi định khuyên can nó thì Mạnh Vũ chạy tới, đặt vào tay Trúc Vũ hộp đồ ăn , hỏn hển :

- Đây , của em đây , ko có kem dâu , chỉ có vị vanilla nữa thôi – rồi Mạnh Vũ dúi vào tay tôi một phần bánh sáng , kem vị hạnh nhân, tiện thể dắt xe cho tôi – Vy Anh, lại vị hạnh nhân nhé.

Tôi liếc nhìn Trúc Vũ đang trừng mắt với Mạnh Vũ rồi nói :

- Anh chăm sóc bạn gái ghê thế. – rồi tôi đưa mắt ra hiệu.

Mạnh Vũ hiểu ý, quay sang nhìn Trúc Vũ :

- Lúc sáng em gọi tới, là anh đang bận bàn với đội bóng lên lịch luyện tập, xong anh chạy đi mua cho 2 cô nường rồi đây.

Trúc Vũ tỏ vẻ ko cần biết, đáp :

- Vị dâu ko có, hay là anh lại đưa cho cô bé mắt to nào ?

Mạnh Vũ nhú mày, có đôi chút khó chịu :

- Em lại nữa, này cô nường đa nghi , mắt em là to nhất đấy .

Trúc Vũ trừng mắt, nhìn tôi đang nín cười rồi đáp :

- Anh còn nói em đang nghi, em nói cho anh hay, em gọi điện mà anh còn dám nói bạn để em bắt gặp anh lảng nhảng với ai xem, em sẽ hành hạ anh tới chết.

- Được rồi, nói với em sau, 2 người ăn đi , ko còn sớm nữa đâu, anh đi gửi xe cho Vy Anh rồi tới lớp luôn nhé.

- Ko cần , em tự gửi được. – tôi từ chối.

- Ai ko biết cậu tự gửi được , nhưng bạn trai Trúc Vũ này ấy, ko chỉ biết quan tâm chăm sóc tớ, mà cũng phải biết phục vụ bạn thân tớ chu đáo.- Rồi ra về, dắt tay tôi như mẹ dắt con đi lên lớp .

Tôi ngoái nhìn Mạnh Vũ, le lưỡi rồi mới đi.

Mạnh Vũ là một người rất được, một cây bóng rổ có tiếng trong trường với khuôn mặt khá thư sinh, đáng người cao ráo, thành tích học tập không tồi, hòa đồng, và được nữ sinh lẫn nam sinh mến mộ. Nhưng rất vô lí, với một Mạnh Vũ như thế tôi lại ko cảm thấy đó là một nửa lí tưởng như mình vẫn tìm, mà là một người anh trai lí tưởng.

Năm đầu lớp mười, lúc 2 đứa mới vào trường việc đầu tiên là rủ nhau tắm tía trai đẹp trong trường. Cái tật xấu này cũng là một phần tôi rèn luyện được trong khi đi tìm người ấy, còn Trúc Vũ thì khỏi nói, là mê trai.

Kỹ năng phát hiện trai đẹp của 2 đứa có thể nói đã đạt đến đỉnh cao, trong đám đông, chúng tôi có thể phát hiện ra những anh chàng đẹp trai, cao ráo còn nhanh hơn google.

Mới khai giảng xong vài ngày, hai đứa đã rủ nhau ra hành lang lớp đứng ngó xuống sân xem lớp 11 và 12 chơi bóng rổ. Tôi ngắm được Mạnh Vũ , lúc ấy, bị phong độ khi chơi bóng của anh thu hút, lần đầu tiên , tôi ko ưu tiên ngắm soi khuôn mặt mực tiêu mà chỉ dán mắt vào những cú ném bóng, xoay người của anh, rất nhanh nhẹn linh hoạt. Đến lúc trận đấu kết thúc với tỉ số nghiêng về đàn em lớp 11, nhìn sang thấy Trúc Vũ vẫn còn đắm đuối nhìn ai đó , tôi khẽ gọi :

- Này, đang ngắm anh nào thế ?

Từ từ...Một cách thật từ từ...Trúc Vũ nhìn tôi, đôi mắt mắt hồn :

- Cậu có biết tình yêu sét đánh ko ?

Tôi hơi bất ngờ, từ trước tới nay, chưa bao giờ trong quá trình tắm tã, lại có biểu hiện lạ như thế, tôi thì chưa tìm được mục tiêu khác ngoài Mạnh Vũ, còn Trúc Vũ, yêu luôn rồi sao ? Đúng là càng lớn lên, càng đi ra ngoài , mới biết có nhiều trai đẹp hấp dẫn tới vậy.

- Ồ, sét đánh, vậy bạn hiền, ai là người khiến Thiên Lôi đánh cậu ?

- khoan đã, tớ có điều kiện, tớ cho cậu biết người đó, cậu ko được giành với tớ. ok ?

- Cậu mê sắc quá rồi đấy, chưa gì đã sợ tớ cướp , cậu còn chưa biết một nửa lí tưởng của tớ sao.

Thy Trúc dẫm chân, lời tôi lại gần, rồi chỉ về phía khối lớp 11 :

- Này nhìn đi, đã đủ đập bẹp lí tưởng của cậu chưa hả ?

Mạnh Vũ đang cùng đội bạn nói cười , bàn luận về chiến thắng vừa rồi . Trong đám người đó, tôi chỉ thấy mình anh là nổi bật, ko lẽ ...

- Người cao cao, da trắng đấy , đứng gần ghế đá nhất ấy, đang uống C2 kia kìa.- Trúc Vũ mắt long lang ghim chặt ánh nhìn .- Thế nào, còn cậu, nhòm được người nào rồi ?

Đúng như tôi nghĩ , người đó là Mạnh Vũ.

Tôi áp ứng :

- À, người đó, áo trắng, đứng ngay bên tình yêu của cậu.- tôi chỉ bữa một người có vóc dáng tương tự Mạnh Vũ, nhưng da ngăm đen, cặp mắt sâu hơi lồi chiếm khá nổi bật trên gương mặt nhon .

Trúc Vũ nhìn tôi với ánh mắt kì quặc rồi nói:

- Tan học, tớ dẫn cậu đi khám mắt. để phải đến 3 độ, à ko, có đến nỗi phải mổ mắt ko nhỉ.

Rất lâu về sau, khi nhắc lại chuyện này, Trúc Vũ luôn chê bai tôi ko có con mắt nhìn xa trông rộng vậy mà cũng đòi tìm lí tưởng, còn tôi hỏi lại nó đâu hiểm người có ngoại hình ưa nhìn như Vũ , ko lẽ sét đánh tùm lum vậy , nó ậm ừ :

- Tại tớ thấy lúc cười anh có má lúm đồng tiền, như thế rất có tiền đồ.

Còn có một điều tôi vẫn luôn mâu thuẫn, tại sao tôi phải nói dối là ko phải Mạnh Vũ ? Hay là cảm giác Trúc Vũ và Mạnh Vũ mới hợp, hay là định mệnh còn để tôi gặp một người.

Mạnh Vũ dắt xe đi, tôi và Trúc Vũ kiếm một chiếc ghế đá trống nhấm nháp bữa sáng. Sở thích hai đứa thật là kì quặc, trời lạnh lại càng thích ăn đồ lạnh ở một nơi thật lạnh. Bữa sáng phải kèm theo kem lạnh, ko có kem thì phải trà sữa đá, thế nên trong trường luôn xuất hiện cảnh tượng 2 nữ sinh ngồi trên ghế đá ăn sáng, mặt mũi đỏ lửng vì lạnh, vừa run vừa cười khúc khích. Lúc đầu, mọi người nhìn chúng tôi với ánh mắt dành cho những người ko bình thường, lâu dần họ lại chuyển sang thông cảm.

Lúc Trúc Vũ đang cúi đầu cắn ly kem của tôi, còn tôi thì đang xỏ đầu Trúc ra và lấy lát bánh mì của Vũ thì ...:

- Vy Anh, sao em lại tranh giành đồ ăn với bạn trước mặt anh, nếu muốn là bạn gái anh thì điều đó là cấm kị.

Nói rồi người đó nhìn tôi với ánh mắt thương hại, cặp mắt lồi làm tôi rét run.

Tôi nhìn người đó, kiềm chế, chỉ nhẹ nhàng đáp :

- Cảm ơn anh nhắc nhở, nhưng mà bọn em đang chia sẻ, ko phải tranh giành và em cũng ko nghĩ là mình sẽ làm bạn gái anh – Nói xong tôi nắm tay Trúc Vũ đang cố cúi đầu vừa ăn kem, vừa cười để mình tôi đối diện với gã hâm này.

- Thôi được rồi, anh có thể hiểu . chiều anh rảnh đây, em có thể cùng anh đi xem phim hoặc gì đó.

Lại kiểm chế :

- Ko phiền anh đâu, nếu anh rảnh em cũng ko rảnh.- Nói xong tôi kéo thẳng Trúc Vũ lên lớp, tôi sợ nếu tôi mà còn ở lại thì chắc ko chịu được phải dùng bạo lực với anh ta ko thì cũng chịu thiệt vì Trúc Vũ ăn hết kem.

- Hahahahahaha hahaha, muahahaha- vừa mới lên đến cửa lớp, Trúc Vũ gập bụng cười ha hả, còn nhìn tôi lắc đầu bảo :

- Lí tưởng đâu ko thấy, thấy mỗi tên dở hơi kia cứ đến tìm cậu, haha.- Nói rồi tiện tay giật phăng ly kem của tôi vừa ăn vừa cười.

Nhớ lại mà vẫn còn run, “ tên dở hơi “ mà Trúc Vũ nhắc đến, vâng , chính là cái gã lọt vào mắt soi trai đẹp của tôi năm ngoái. Da ngăm đen, mắt lồi chiếm diện tích gương mặt nhon, áo trắng, ...đứng cạnh Mạnh Vũ. Lại có một cái tên làm nên chút con gái : Phương .

Sau khi bị tình yêu sét đánh cho tôi tởm, Trúc Vũ kéo tôi đi làm quen với Mạnh Vũ với quyết tâm hùng hực, trai đẹp là tài nguyên, mà vừa đẹp vừa cool như vậy thì còn quý hơn nữa, thế nên cần đánh nhanh thắng nhanh, ko để rơi vào tay kẻ khác.

Bước một : Tiếp cận mục tiêu, vậy là lại kéo tôi chạy đến chỗ bọn con trai đang đứng, mỉm cười, nhẹ nhàng nói với Mạnh Vũ :

- Em là Trúc Vũ, đây là Vy anh, bọn em là học sinh mới, trận vừa rồi mọi người chơi rất cừ – Nói rồi liếc tỉ số trận đấu để kiểm tra xem mình có bị hổ gì ko , đồng thời kéo tay tôi, e thẹn : – kìa, ko phải Vy anh nói với tớ muốn làm quen với anh ấy sao – lại mỉm cười, nhìn tôi rồi nhìn “ tên dở hơi “ đó.

Đây là bước 2, tạo ấn tượng với mục tiêu. Một cô bạn tốt, giúp bạn thân làm quen với người mình để ý.

“tên dở hơi” ấy vừa nhìn 2 đứa tôi từ xa thì mắt đã sáng lên, nghe Trúc Vũ bảo vậy thì phấn khích , đắc ý, mặt vênh lên, hất hàm bảo :

- Ha ha, tuy đây là lần đầu có người thổ lộ trực tiếp như vậy nhưng mà anh thừa biết 80 phần trăm nữ sinh đều thầm mến anh.- nói rồi tiện tay đặt lên vai tôi – Vy Anh, em cũng gọi là xinh xắn, a cũng cho e cơ hội tìm hiểu. Anh tên là Nguyễn Phương.

Còn tôi, ngơ ngác ko hiểu gì, đến khi nhận ra mình bị bán đứng cũng ko biết phản ứng như thế nào. Nguyễn Phương, trời ơi, lúc này có muốn chỉ bừa như thế nào cũng ko đến nỗi chịu khổ vậy chứ. Nhìn lại tên Nguyễn Phương này mà tôi chỉ muốn bạo lực. Ngoại hình đã không giống ai lại còn giọng điệu tự sướng như vậy nữa, một tên bất bình thường. Nhưng mà tôi là người bình tĩnh, ko nên phá hỏng việc tán trai của bạn tốt, cũng ko nên tỏ thái độ, đâu phải chỉ mình Trúc Vũ mới biết giữ hình tượng nữ sinh ngoan. Tôi nghiêng răng, cười như mếu , đáp :

- À uhm, thật ra em cũng chỉ nói đùa thôi.

Vẫn vênh, vẫn giọng cao vút :

- Anh đã từ chối đâu, em ko cần vừa mới nghe nói đến danh tiếng của anh mà lùi bước như thế, thực ra con số 80 phần trăm cũng chỉ là tương đối thôi, lạc quan lên, 75 phần trăm có lẽ chính xác hơn. Anh ưu tiên con gái đúng cảm.

Tôi còn tranh cãi với anh ta nữa có lẽ tôi là con cóc. Cứ nói nữa chắc có lẽ a ta tưởng tôi muốn cầu hôn anh ta luôn ấy. Tôi nhìn sang, ai cũng đang cố nhịn cười.

Mạnh Vũ thấy tôi lúng túng thì lên tiếng :

- Anh là Mạnh Vũ, lớp 11A1 .

Mấy người còn lại cũng tự giới thiệu.

- Anh là Trung, Hoàng Trung.

- Vy Anh với Trúc mới vào trường à, làm quen hai em nhé, anh là Vĩ.

Ngay sau đó, Trúc Vũ tiến hành luôn bước 3, bám lấy mục tiêu, tóm gọn, bước này yêu cầu thời gian dài, để đối tượng quen dần với sự có mặt của mình.

- Mọi người có thể đưa bọn em đi thăm quan trường ko, vì Vy anh ...

Tôi cướp lời :

- À lúc sáng em tới lớp mà bị lạc, haha.

Coi là mất lịch sự cũng được, tôi sợ nó lại bảo tại Vy Anh muốn thăm lớp Nguyễn Phương thì tôi biết trốn đi đâu.

- Muốn tiếp cận anh, vậy anh cũng cho em cơ hội- Nguyễn Phương thở dài tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Lúc đó, tôi ác độc mà ước một điều, trời ơi, đánh chết tên dở hơi quá đáng kia đi.

2. Chương 2

Tôi bực bội vào lớp ngồi trước, nếu ko tại nó thì gã dở hơi kia đâu cứ đến tìm tôi như thế chứ. Một lúc sau, Trúc Vũ ngồi vào bàn, khẽ lay lay tay tôi :

- Giận hả ?

- Ko.

- Tớ cũng đâu cố ý, sau đó tớ cũng có nói nhiều lần với gã đó lúc đầu tớ chỉ nói đối cậu để ý hấn ta thôi mà, Mạnh Vũ cũng bảo hấn rồi, là do hấn tự như thế mà.

Tôi trừng mắt nhìn nó :

- Tớ đang bực cậu lắm, nhưng mà ngại động tay động chân –rồi đập đầu vào bàn – trời ơi trời ơi, chẳng lẽ mắt thẩm mỹ của ông có vấn đề, tớ ước ao một người lí tưởng cỡ nào mà ông lại quăng cho tớ một người dở hơi như vậy, hả hả hả .

Trúc Vũ vỗ vỗ vai tôi :

- Có lẽ ông ấy là người theo xu hướng thích kiểu trai ko xấu gái ko yêu .

Tôi la lên

- Ko phải là xấu nữa rồi, mà là kinh dị. Ko đỡ được. Tớ hết chịu nổi rồi. Nhìn hấn là tớ muốn phát điên, cậu biết ko hả ?

Trúc Vũ mặt hình sự :

Cậu bình tĩnh, giờ bọn mình phải lập mưu tác chiến, gặp là đánh gặp là đánh, cho đến khi hấn ko tìm cậu mà vênh vào nữa thì thôi .Tôi mất sáng long lanh :

- Rất hay, làm vậy đi.- nhưng ngay lập tức, ý chí xẹp xuống, phủ định ngay lập tức –

Mà ko được .

- Sao lại ko ?

Tôi khoanh tay nghiêm túc giảng giải :

- thứ nhất con trai đánh con gái là hèn, mà, con gái đánh con trai còn hèn hơn .

- Tiếp – Trúc gạt đầu đồng ý.

- Thứ 2, cậu và tớ là ai, là ai ? Là những nữ sinh chăm ngoan nhất quả đất .

Trúc Vũ lắc đầu :

- Tớ đọc trên báo thấy nhiều tấm gương chăm ngoan hơn cơ .

Tôi liếc nhìn bằng nửa con mắt :

- Quả đất chỉ là ví dụ, ko chen ngang , để tớ nói hết , ngoan ngoãn như thế mà lại đánh nam sinh khối trên ? Quá mất hình tượng, chưa kể có thể nhà trường sẽ đình chỉ học .

Trúc Vũ nghe xong liền kích động :

- Yes, tuyệt đối ko được, tớ là một nữ sinh cực kì gương mẫu à nha, ai hơi đâu tự nhiên đòi đánh hấn, thật là quá bạo lực,tớ coi thường, hứ.

Tôi lạnh lùng đáp :

- Ai vừa rồi đưa ra cách giải quyết đó .

- Ý tớ là cách nào cũng được nhưng tuyệt đối ko dùng cách này.

Tôi ko thêm tính toán với Vũ , vừa lúc chuông điểm vào học. Thôi kệ , tránh gặp mặt càng nhiều càng tốt, gặp thì xem như ko khí vậy.

Lớp chúng tôi là lớp chọn nên việc học khá căng thẳng. Tôi và trúc đứng top 10 ,dù sao thì 2 đứa tôi cũng rất nghiêm túc trong việc học. Ko ăn diện, ko bè cánh, ko đánh nhau, ko C-h-ử-i bới, ko cợt nhả,ko kiêu căng đúng là mẫu điển hình của những học sinh ngoan, cộng thêm khá hòa đồng thân thiện , dễ nhìn nên 2 đứa tôi có mối quna hệ tốt vs mọi người. Nói đúng hơn, ko quá nổi bật nên sẽ ko bị ganh tị, ko quá tầm thường nên cũng sẽ ko bị khinh thường, bắt nạt.

Cứ cho là vậy đi, nếu ko để ý những ánh mắt chằm biếm, ghen ghét chúng tôi khi đi với Mạnh Vũ. Tất nhiên, đó chỉ là số ít, vì trong trường những nam sinh như Mạnh Vũ là số nhiều. Lòng ghen ghét đố kỵ có ai tính được cho hết ?

Tan học , 2 đứa thường về nhà Trúc Vũ. Ngày nào học thêm buổi chiều thì tôi sẽ về nhà Vũ, vì nhà Vũ gần trường. Mẹ Vũ là kế toán trường trung học cũng ko về ăn cơm trưa. Vì vậy, hai nhà quyết định buổi trưa hai đứa sẽ tự nấu ăn rồi đi học chiều. Như vậy bởi mẹ tôi và mẹ Vũ muốn đảm bảo vệ sinh tuyệt đối và đồ ăn nhanh là những điều cần hạn chế .

Nhưng mà 2 đứa đa số là mua bánh, đồ vặt ăn qua loa, hát hò, xem linh tinh trên mạng rồi đi học.

Có đôi khi Trúc Vũ cũng rủ Mạnh Vũ sang ăn cùng, lúc đó 3 đứa là lôi nhau xuống bếp, phá tanh bành, chọc ghẹo nhau rồi đi học.

Chuyện của hai người tên Vũ đó, mọi người đều biết nhưng ko ai phản đối, ngược lại còn tỏ vẻ ưng thuận, vì 2 người ấy rất biết chừng mực, và có lẽ vẻ chín chắn mẫu mực của Mạnh Vũ khiến mọi người hài lòng.

Chiều nay có buổi học thêm anh văn, vì lười nấu nên 2 đứa lôi nhau vào quán ăn nhanh gần đó ăn tạm. Không khí trong quán khác hẳn với bên ngoài, ấm áp, nhạc nhẹ.Gọi 2 suất gà rán cùng với 2 cốc kem cỡ bự, tôi vị hạnh nhân, Trúc Vũ vị dâu. Cầm cốc ăn.

- Haiz, anh Vũ dạo này ấy hả, chỉ lo mỗi cuộc thi bóng rổ thôi, lúc này còn bận đi tập nữa kìa. Bỏ mặc tớ.

- Lo bóng rổ còn hơn lo gái.

- Hấn dám.

Đang vừa ăn vừa nói chuyện , Trúc Vũ đột nhiên đá đá chân tôi :

- Ngừng ăn chút đi, nhìn kia kìa.

Tôi ngước mắt nhìn theo hướng Vũ chỉ.

Một cô gái trẻ trung, tóc hạt dẻ uốn nhẹ buông xõa quá vai, áo cánh dơi cách điệu đi với chiếc quần jean bó sát ôm lấy thân hình chuẩn. Đặc biệt, đôi cao gót khiến người nhìn cũng cảm thấy sợ, có lẽ là...10 phân. Hầu như tất cả mọi người trong quán đều hướng nhìn cô ấy.

- Hoài vân, chị ấy cũng tới đây nữa sao – tôi hơn hớ.

Cái tên rất đối quen thuộc với chúng tôi, 19 tuổi, hiện đang là sinh viên trường sân khấu điện ảnh , tham gia 1 số vai diễn nhỏ của một vài bộ phim, và bây giờ chị ấy đang là Mc cho một chương trình teen...Có thể nói chị ấy là 1 hot girl đa zi năng .

Trong trường chúng tôi, chị ấy còn được nhắc đến với vai trò là cựu học sinh và còn là cháu ngoại hiệu trưởng.Lúc tôi vào lớp 10 thì chị ấy đang học lớp 12, lúc đó chị ấy còn chưa có chút tiếng tăm như bây giờ, chỉ làm người mẫu teen cho một số trang báo. Nhưng đối với tôi nói riêng và toàn thể học sinh trường nói chung thì đó là một điều rất đáng để tự hào và đem đi khoe vs trường khác.

Vì thế, chúng tôi rất ủng hộ chị, kể cả khi chị ra trường, tờ báo nào có chị chúng tôi mua bằng hết, fim nào có chị chúng tôi mua vé rủ nhau xem, ...Cũng bởi một phần do chị rất đáng yêu, vẫn hay nhắc về trường cũ và hay giới thiệu mình từng là học sinh trường này.

- Mà hình như kia là Bùi Quang nhỉ ? Đẹp đôi thế.

Tôi nhú mày nhìn người con trai đứng nhỉnh hơn Hoài vân một chút, áo thun quần jean mài , tóc nhuộm vàng , khuyên tai bên trái lấp lánh, mang theo vẻ bụi bặm. Tôi cũng chả lạ gì với tên này, thứ hai đầu tuần nào tên hấn cũng được nêu ra với nhiều lí do cũng vô cùng phong phú.

" Thứ 5 tuần vừa rồi, em Bùi Quang lớp 12C1 đã đánh nhau với bạn Nguyễn Nghĩa lớp 12C3.

Thứ 4 tuần vừa qua, em Bùi quang lớp 12C1 đã có hành vi vô lễ đối với cô giáo bộ môn.

.... "

Toàn là tiếng xấu, nhiều đến nỗi hôm chào cờ nào, ko thấy nhắc đến hấn thì cảm thấy lạ, sau rồi mới biết tuần trước hấn bỏ học nguyên tuần nên ko có lỗi nào.

Mà mỗi lần bị nêu tên, hấn đứng trên bục , vênh mặt tỏ vẻ bất cần. Lúc đó tôi chỉ muốn tút dép ném.

Thậm chí tôi còn nghe nhóm bạn Mạnh Vũ kể gặp hấn đua xe , đánh nhau ...Còn nghe đám con gái lớp tôi bảo hấn đào hoa, yêu rất nhiều em.

Một tên lằng nhằng thì có.

Tôi xem thường, so với tiêu chuẩn của tôi thì hấn hoàn toàn trái ngược,chỉ được chiều cao cũng xấp xỉ 1m80 , người như hấn chỉ làm xấu cái xã hội này, buông thả , vô trách nhiệm với chính cuộc sống của mình, uống công ba mẹ hấn .

Tôi xúc một thìa kem bự nhét vào miệng cho bồ tức. Này nhé, một đứa con thương yêu ba mẹ như tôi gặp hấn ko bực mới lạ.

Nhưng mà ...rồi thì ...lạnh...vậy là... bị sắc rồi. Tôi ho sắc sủa. Trúc Vũ vỗ vỗ lưng tôi, thì thầm :

- Cậu thật quá thủ đoạn, cách này quá hay, bây giờ cậu là tâm điểm chú ý của Bùi Quang rồi đấy,chị Hoài vân cũng đang nhìn cậu kìa.

Tôi ho càng dữ dội. Trúc Vũ lại thì thầm :

- Đóng đậy lắm, giờ thì ngoảnh lên xem.

Ngừng ho rồi, tôi từ từ ngẩng đầu lên. Hai người ấy đã ngồi vào bàn từ lúc nào. Hoài Vân nhìn tôi có đôi chút lo lắng, còn ... tên chết bầm kia khoanh tay nhìn tôi .Nhìn bộ dạng khinh khỉnh của hấn, cơn bực lại dâng lên, lại ho nữa.

Hấn còn trợn mắt nhìn.

Tôi lao ngay vào Wc, để ho cho đã, thứ hai là để lấy lại bình tĩnh.

Ngày hôm nay sao xui vậy chứ, lúc sáng thì gặp tên Nguyễn Phương kia, giờ thì lại đụng ngay phải tên Bùi Quang này. Hai tên đáng ghét như nhau. Nhìn tôi trong gương mà xem, mặt đỏ gay, xấu hổ quá. Tôi khoát nước lạnh vào mặt, hít thở sâu, bước ra. Hừ, có chút chuyện cón con này làm gì phải trốn tránh.

Vừa nhìn, đập vào mắt tôi là cảnh tượng hai người tíu tít trò chuyện còn một người gác chân lên ghế bên cạnh, cầm cốc bia lắc lắc, lâu lâu quay sang phía 2 người kia gật gật đầu.

- Cậu không sao chứ Vy anh ? – Vừa thấy tôi, Trúc Vũ lo lắng hỏi nhưng tôi thừa biết đó là giả bộ.

Tôi cười nhẹ gật đầu tỏ vẻ ổn.

- Lại đây ngồi đi em. – Hoài Vân vẫy vẫy tôi gọi thân thiết.

Đúng là quá dễ mến, độ hâm mộ của tôi với chị tăng lên ngàn ngút.

Nhưng mà vừa định ngồi thì ...chiếc ghế trống còn lại bị gác mà tên kia chẳng biết ý hạ chân xuống.

Tôi lấy chân đá đổ ghế , chân hấn rơi xuống ko khí, đồng thời tôi cầm ghế lên nện xuống người hấn.

Một đoạn phim hành động vụt qua đầu tôi nhanh như chớp, nhưng mà tôi là 1 đứa ngři 1 đường làm 1 nẻo, có gan... ngři mà ko có gan làm .

Trở về hiện thực.

- Mình ngồi được ko ? – tôi lịch sự.

Hấn ko thèm nhìn tôi, thở dài 1 tiếng tỏ vẻ khó chịu , nhưng mà cũng chịu bỏ chân xuống. Được lắm, giờ thì độ biến thái của hấn hơn Nguyễn Phương kia rồi đấy.

Tôi lấy giấy ăn lau lau ghế rồi mới ngồi, ha, tưởng mình là ai nào .

Hấn lườm tôi. Tôi lườm lại. Đông người như thế này, tôi sợ hấn chắc, cùng lắm là ...chạy.

Không khí cũng trở nên quái lạ. Trúc Vũ nhanh miệng :

-Ôi, gà chiên ăn nóng mới giòn chứ .

Hoài Vân gật đầu :

- Ủ, ăn thôi , đói quá rồi, mọi người cùng trường cả. Đừng ai làm khách đó .

Chị biết cũng phải, hôm nay đầu tuần hai đứa còn mặc đồng phục, trách gì lúc này ho, chị lại để ý quan tâm tôi. Là con trai, tôi yêu chị mất.

Giờ tôi mới để ý, trên bàn ngập thức ăn, mà toàn món mới, hình như cũng chưa ai ăn gì, là chờ tôi à. Nhưng mà đồ lúc này đâu nhỉ, kem hạnh nhân, gà rán nữa...

Bùi Quang bỏ một miếng khoai tây chiên vào miệng, thấy tôi còn lơ ngơ thì nói :

- Kem với gì gì tôi kêu họ bỏ đi hết rồi, vương . Lạnh như thế mà con kem, chẳng giống ai.

- Ko nói được thế, mỗi người một sở thích – tôi nhấp một ngụm trà sữa.

- Thế nên mới có người ho tới chết. – hấn nhìn tôi thách thức.

Rồi hai người lại lườm nhau.

- Trà sữa ko tồi chứ, tớ gọi riêng cho cậu đấy. – Trúc Vũ đá chân tôi.

- Anh ko phải nói là đói sao ? – Do nhìn nhầm hay ko mà tôi lại thấy thoáng qua tia khó chịu trong mắt chị .

Bây giờ mà ăn cũng ko tiêu nổi, tôi đứng dậy nhìn chị nói :

- Chiều bọn em còn học anh vẫn nữa, giờ phải về chuẩn bị rồi. Chị ở lại ăn ngon miệng nhé – Tôi cười nhún mạnh câu cuối , ko thèm liếc tên kia, nhớ là chỉ mình chị ngon miệng thôi đấy .

- À quên mất còn học chiều, vậy gặp anh chị sau nhé . – Trúc Vũ hiểu ý tôi , đứng dậy chào theo .

- Ô, vậy à, tiếc thật, lâu lắm rồi chị mới gặp được học sinh trường mình, muốn các em kể thêm chuyện cho nghe mà phải về rồi sao. Nhớ học tốt nhé . – Chị mỉm cười .

Bùi Quang vẫn cúi ăn.

Lúc định đến trả tiền, Trúc Vũ bảo Bùi Quang thanh toán luôn rồi .

Tôi bấu môi :

- Tổ về ga lăng cơ à.
- Tính anh ấy vốn thế mà – Trúc Vũ mắt long lanh.

Tôi sờn da gà :

- Cho cậu ăn một bữa mà đã thay đổi xưng hô rồi , lúc trước toàn kêu tên đó, hần cơ mà . – Tôi trèo lên yên xe đạp – Tính gì, phá tiền ba mẹ là giỏi .

Trúc Vũ vừa đạp vừa nói :

- Cậu cũng đừng có ác cảm với người ta như thế, Bùi Quang cũng ko đến nỗi, với tiêu chuẩn của cậu thì giàu có, đẹp trai, cao ráo đều có còn gì.

Tôi nhéo Vũ :

- Cậu dám so sánh hần với lí tưởng của tớ hả .
- Ui , thì có lăng nhăng, phá phách,học ko giỏi ...thôi mà.
- Có thể thôi à, chưa gì đã bênh chằm chặp rồi .
- Haha, nói chung cũng đáng ghét, nhưng mà thấy anh ấy với chị vân của bọn mình là một đôi thì tớ lại thấy thiện cảm .
- Cái gì ? Sao lại một đôi ?
- Con gà này, ko một đôi mà lại cùng nhau đi ăn trưa tình cảm như thế sao ?
- Tưởng gì, bạn bè thì sao , tớ ko tin chị ấy mọi thứ đều tốt mà mất phẩm giá lại tệ như thế.
- Ko phải cậu vừa nói mỗi người một sở thích ? Biết đâu chị ấy thích kiểu bad boy , ko xấu ko yêu ấy ?
- Nếu vậy tớ cầu nguyện chị ấy sớm tỉnh ngộ – Tôi lẩm bẩm .
- Đâu đến nỗi thế, hai người đó cũng xứng đôi mà, lúc tớ hỏi 2 người đang quen nhau hả cậu biết họ phản ứng sao ko ?

Tôi suýt té xe, gặp nhau có chút mà đã hỏi thẳng người ta như thế rồi.

- Chị Vân thì ngại ngừng gật đầu, Bùi Quang im lặng cũng chả biểu lộ gì nhưng mà đâu qua nỗi con mắt nhạy cảm của tớ, thừa biết anh ta đang rất vui, há há.- Tự khen mình xong, Trúc Vũ cười một cách mất hình tượng.
- Vui là đúng, cá xấu mà có được bạn gái đáng yêu như thế.
- Cậu dìm người ta ghê thế.Này, có phải đa số phim tình cảm lãng mạn, bắt đầu fim nữ chính cũng ghét cay nam chính ấy nhỉ ?
- Ủ, cuối fim, nữ chính hùng dũng đứng trước mộ nam chính.
- Hự, cậu chuyển sang xem fim kinh dị bao giờ ?
- Ko có coi, ghét cay thì kết cục sẽ thế chứ sao ?
- Haiz, ko phải,kết là sau này thì yêu nhau tới sống chết. Tớ đang nghĩ biết đâu Bùi quang là người cậu tìm bao lâu nay .
- Cậu có vẻ sung bái hần quá ha, vậy đã xem qua mấy bộ fim nữ chính lãng quên bạn trai mà đi thâm mến một tên dở người chưa hả. Nếu như thế thì để cho tớ Mạnh Vũ, tuy anh ấy ko đủ với tiêu chuẩn của tớ, nề tình từng là bạn trai cậu, tớ sẽ chăm chút.

Trúc Vũ phanh xe cái kít, quay lại đánh vào vai tôi :

- Á à, cậu dám .

Rồi hai đứa cười vang .

Rồi tuần đó, chúng tôi lao đầu vào học, vật lộn với mấy tiết kiểm tra giữa kì. Mạnh Vũ với đội bóng thì lao vào luyện tập chuẩn bị cho vòng loại chung kết. Phù, tên Nguyễn Phương ko tới phá tôi, vì độ dở hơi của hắn tỉ lệ thuận với thành tích học tập, có thể nói là một con một sách dở người, cho nên hắn cũng tập trung thi giữa kì.

Mọi thứ vẫn bình thường như thế, chỉ có một điều, nếu gặp Bùi quang, hắn nhìn thẳng vào mắt tôi.

Nội dung được thay đổi bởi: trangdenis, 22-08-2012 lúc 13:27.

Trả Lời Với Trích Dẫn

#6

Old 07-04-2012, 00:37

t.boo.kul's Avatar

t.boo.kul

Tập Yêu Zing

Tham gia: 01-03-2012

Bài gửi: 758

Mặc định

Thứ 7, vừa xong tiết sinh hoạt lớp, 2 đứa phóng xe ngay tới siêu thị mua vội nước uống, đồ ăn vặt rồi chạy thẳng tới sân vận động .

Đội bóng rổ trường là do một tay Mạnh Vũ cùng những người bạn thân gây dựng nên, nghe kể lúc đầu ở trường tôi, thể thao rất ít được chuộng, rồi dần dần khi khóa Mạnh Vũ chuyển đến, cái khóa năng động ấy đã tạo dựng nên một phong trào mới. Đặc biệt là đội bóng rổ của Mạnh Vũ. Dần dần, cũng tham gia giao lưu với các trường khác, và một số giải nhỏ .

Từ lúc theo đuổi Mạnh Vũ , Trúc Vũ hay kéo tôi đi xem họ tập luyện, rồi cổ vũ, rồi còn phục vụ nước uống, cái đó Trúc Vũ gọi là ghi điểm trong mắt người ấy lẫn bạn bè thân , rồi sau này khi trở thành bạn gái Vũ, hai đứa tôi đã kiêm luôn chức bảo mẫu đội bóng, Trúc Vũ lại gọi đó là tạo chỗ đứng trong mắt bạn thân người ấy để khi người ấy có à ời với em nào thì kiểu gì cũng bị hội đồng.

Cất xe xong, hai đứa tôi khệ nệ mang túi lớn túi nhỏ đi tìm chỗ ngồi. Cuộc thi này là do một tập đoàn lớn tổ chức riêng cho thể hệ sinh viên học sinh, mục đích chính là từ thiện, vì thế, các trường đều đăng kí tham gia ủng hộ và để kêu gọi các nhà đầu tư khác. Quả ko tồi, đúng là cuộc thi thu hút rất nhiều người xem, các băng rôn quảng cáo các nhãn hàng cũng san sát, may mà hai đứa tranh thủ tới sớm. Len lỏi tới được thì hàng ghế đầu ko còn chỗ trống, mà 2 đứa tôi lúc nào cũng muốn ngồi ghế đầu cho dễ xem. Vậy là chia nhau, 1 đứa dẩy bên trái 1 đứa dẩy bên phải, xem đổi chỗ cho ai được ko. Tôi đang định hỏi một đôi kia thì Trúc Vũ lúi tuột tôi ngồi xuống ngay chỗ ghế gần lối đi :

- Sao nào, thấy bạn cậu có giỏi ko, có nhanh ko ?

- Bạn tớ cũng nên thể chứ.

- Ha ha , biết tớ thấy ai ko ?

Tôi xếp túi lớn túi nhỏ xuống ...cho hai đứa kê chân rồi tiện hỏi :

- Chấn chấn là trai đẹp mới làm cậu sung sướng như thế .

- Đúng là chỉ cậu mới hiểu tớ – Trúc Vũ chỉ tay xuống hàng ghế đằng sau – trai đẹp của cậu kia.

Tôi ngoảnh xuống, cười đắc chí nhưng ngay lập tức, đơ hết cơ mặt .

- Ko ngờ, gặp anh em lại vui đến thế – Nguyễn Phương cũng cười toe.

Tôi quay ngoắt người lại, trợn mắt :

- Cậu chơi tớ.

- Ha ha ha, ,mà anh Phương nhà cậu cũng tình cảm lắm, bảo ko có chỗ là nhường cho cậu liền

- Cẩn thận tớ xô cậu xuống sân, mà sao có chỗ cho cậu nữa vậy ?

- Bí mật, lát nữa sẽ biết ngay ấy mà.- Trúc Vũ nháy mắt .

Vòng loại chung kết.

Trận đầu tiên , trường tôi đấu với trường phổ thông B.

Đội ra sân, nhìn thấy chúng tôi thì đưa tay lên vẫy vẫy, 2 đứa tôi cũng nhiệt tình cười toe toét giơ ngón cái lên .

Nhưng mà , có một ánh mắt nhìn tôi, khẽ nhếch miệng.

Mặt tôi đơ lệt 2...Lại nữa , đằng sau là ai ? Là tên một sách dở hơi , còn đó là ai ? Là tên quậy phá dở người.

Trúc Vũ còn mãi đưa tay làm hình trái tim với Mạnh Vũ, thấy tôi như thế liền ghé sát nói nhỏ :

- Nói cho cậu biết, lúc nãy Bùi Quang ngồi đây, nhưng mà phải ra sân nên nhường tớ đấy ,mà hấn đang nhìn cậu kia,cậu sướng thật, đi xem bóng mà 2 chàng đều có mặt ha.

- Ngừng , tên kia tại sao lại ra sân thế, Vũ nhà cậu làm đội trưởng kiểu đó đó hả – Mắng ko đã, tôi còn hằm hằm nhìn Mạnh Vũ.

- Ô, sao cậu lại trách Vũ nhà tớ, cậu ko biết chứ tên kia chơi ko có tồi .- Trúc Vũ bênh người yêu đồng thời bênh luôn tên dở người đó.

Tôi xí một tiếng rồi bắt đầu lấy đồ ra ăn ăn.

Trúc Vũ nhún nhún vai với Mạnh Vũ đang nhìn tôi vô tội rồi ra hiệu đừng chấp kẻo hằm như tôi.

Cả trận đấu, tai tôi bị hành hạ tới chết.

Trúc Vũ hú hét chán chê, lại thì thầm :

- Tớ nói rồi mà, Mạnh Vũ nhà tớ đâu có bữa bãi như thế, Bùi quang ko tồi là ko tồi mà, tuy vẫn kém xa Mạnh Vũ nhà tớ.

Nghe mãi đến nỗi tai tôi bị ám bởi từ Mạnh vũ nhà tớ.

Chưa đủ, cái tên Nguyễn phương kia , một lúc lại thò đầu lên :

- Đưa anh gói bò khô kia, em biết anh thích ăn loại nào rồi đấy.

- Khát quá, nước loại anh thích .

Cứ mỗi lần như vậy , tôi lại đưa bữa cho hấn, ko ngờ vậy mà hấn lại thốt ra :

- em chu đáo thật, mọi sở thích của anh đều nắm rõ , anh bắt đầu để ý tới em hơn 1 chút rồi đấy.

Ko ngờ hơn, hấn nói được như thế mà mặt vẫn tỏ ra là đương nhiên.

Vậy là, bao nhiêu hào hứng nhiệt huyết lúc trước xem như mất hết, định xả hơi cuối tuần xem như hết.

Sao hai tên này lại có thể ám người dã man vậy chứ.

Tôi ủ rũ ôm mớ đồ ăn, ngồi ...nguyên rủa.

Trên sân, đội chúng tôi năng lực khá đều, ừ thì Mạnh Vũ nhỉnh hơn chút.

Nhưng mà có vẻ hôm nay, đội kia đang chiếm ưu thế.

Tôi cũng tập trung hơn, Trúc Vũ cũng ko còn hò hét.

Trận đấu này có lẽ khá quan trọng đối với Mạnh Vũ, chưa bao giờ tôi thấy Mạnh Vũ tập luyện nhiều như thế. Cũng chưa bao giờ thấy đội chơi hết sức như vậy. Nhưng mà, kết quả ko hề đáng mong đợi, thua, bị dẫn trước 4 điểm.

Con trai ghét nhất là gì ? Là thất bại, tệ hơn là bị con gái thấy, tệ hơn nữa là bị bạn gái thấy, tệ nhất là bạn gái dắt theo cô bạn thân. Tuy ko ai nói ai, nhưng 2 đứa cũng rất phối hợp, giả bộ tung tăng hờ hững túi lớn, túi nhỏ, xách xuống chỗ đội đang nghỉ. Một người kia thấy thế liền lại đỡ giúp, rồi tự giác lấy khăn, nước ra. Tự phục vụ. Khác hẳn với mọi khi, đòi hỏi chúng tôi đủ thứ. Hôm nay, ai cũng im im, trước kia dù thua cũng có buồn một chút nhưng ko lạ như thế này.

Mạnh Vũ đột nhiên cười toe, nhéo má tôi :

- Lúc này thái độ như thế với anh là sao hả ?

Tôi làm lại hành động lúc này rồi kéo 2 người tên Vũ kia lại một góc, nghiêm trang nói :

- Sao anh lại cho Bùi Quang kia vào đội ?

- Là cậu ấy bảo anh muốn tham gia, chưa bao giờ a nghĩ cậu ấy lại chủ động xin anh vào đội bóng như thế, anh cũng ngạc nhiên lắm, trong thời gian luyện tập cậu ấy thể hiện khá tốt nên anh chấp nhận.

Trúc Vũ xụ mặt :

- Anh đó, bừa bãi.

Mạnh Vũ cười vang, cổ tình nói to :

- Hôm nay thua có gì là đâu, trường B thể thao có tiếng đấy, đội bóng rổ được huấn luyện chuyên nghiệp, đào tạo bài bản, chứ ko phải như bọn anh, tự tập với nhau, bị dẫn 4 điểm là bọn anh đỉnh quá rồi.

Mọi người này giờ vẫn im lặng, vừa nghe Mạnh Vũ nói vậy thì bùng nổ :

- Ủ, phải đó, đội kia huy chương chất đồng kìa. – một người bắt đầu nói.

- Còn chưa biết ai thua, đội đó có mơ cũng ko được 2 người đây chăm sóc thế này. – một anh cầm mấy gói bánh giờ giờ lên.

- Chỉ cần 2 em vẫn làm những người phụ nữ đứng đằng sau lưng những người đàn ông thất bại thế này thì bọn anh rất cảm động – một anh nhìn chúng tôi giả bộ rưng rưng.

Tôi cũng bắt đầu lấy đồ chia cho mọi người, cười cười nói nói, đây mới đúng là đội mà tôi quen chứ. Chỉ có duy nhất Bùi Quang từ đầu đến cuối chỉ ngồi im uống nước. Nhìn sang bên đội trường B đang ăn mừng kìa.

- Vũ với Vy Anh ở đây xem trận sau với mọi người luôn đi.- Một người nói.

- Tất nhiên, chỗ ngồi tốt như thế này, vừa thoải mái, dễ nhìn nữa.- Trúc Vũ nói dối ko chớp mắt, bằng chứng là nói xong nhìn Mạnh Vũ say đắm, tiếp tục chăm cho Mạnh Vũ từ ăn tới uống.

- Vâng, dù sao ngồi trên kia em cũng sợ bị ám. – tôi vừa nói vừa nghĩ tới tên mọt sách kia.

Nhưng mà một...hai...ba giây sau, hai đứa đồng thanh :

- Trận sau là sao ?

- Ko phải như mọi hôm xong trận là đi ăn sao ?

- Em cũng đặt chỗ quán Mùn luôn rồi.

- Có phải trẻ con đâu mà ăn uống hoài vậy – Bùi quang nhíu mày nhìn đồng đồ ăn vặt.

Có vài người ho nhẹ, có vài người toe toét :

- Đây là luật rồi, quản lí sắp xếp sao bọn em nghe vậy.

Trúc Vũ nghe vậy liền đắc ý :

- Ngoan, chơi mệt rồi thì phải ăn chứ.

Bùi Quang gật gật cười ra vẻ đã hiểu :

- À là vậy – sau đó tỉnh bơ nói – là ăn kem đó hả – nói xong còn cố tình nhìn tôi khiêu khích .

- Thật ra chỗ đó cũng có chè, cocktail , trà sữa nữa – tôi cũng tỉnh bơ.

Tưởng còn cợt nhả lâu nữa, ko ngờ Bùi Qung chỉ nói :

- Trộn sau ở lại đi, hay đấy.

Tôi với Trúc Vũ nhìn quanh, thấy ai cũng tỏ vẻ đồng tình, ko có gì là muốn đi ăn cả.

- Trộn sau trường Đại Học Kinh tế Quốc Gia và Đại Học thể dục thể thao đó .

- Ko xem phí lắm, Duy Phong cũng có tham gia thì phải.

- Hứa hẹn gay cấn lắm đấy, ĐH thể dục thể thao chưa chắc thắng ĐH kinh tế đâu .

Mấy người kẻ tung kẻ hứng , mong chờ nhưng mà 2 đứa vẫn xụ mắt.

- Con trai trường Đại học kinh tế đẹp trai lắm đấy.

Ai, ai lại lôi trai gái gì vào vụ này vậy ? Quá hay, chỉ một câu đã đánh gục 2 đứa , ăn á, sao mà bằng ngấm mấy anh này được.

Hai đứa mắt mong đợi, ngoan ngoãn ngồi yên.

Cả đội thấy vậy thì bỏ nhào ngã ngựa, nhìn Mạnh Vũ khâm phục.

Tiếng loa thông báo sắp bắt đầu trận đấu vang lên. Gần chỗ chúng tôi bước ra, đội áo đỏ bước đi hiên ngang, vênh váo, dáng người ai cũng cao, săn chắc , nhìn là biết những người thuộc trường Đh thể dục thể thao.

Nghe tiếng reo hò, tôi phóng tầm mắt về phía bên kia, những áo trắng điềm nhiên bước đi, mang vẻ tri thức tự tin, Đại Học Kinh tế quốc gia là đây.

Chợt, mắt tôi ko thể rời , tim tôi đập hỗn loạn, những thù nào như muốn nổ tung ... Bởi tôi đang nhìn thấy một người.

3. Chương 3

Chỉ nhìn mỗi anh.

Tôi đã gặp được người ấy rồi . Và tôi sẽ ko buông.

Trận đấu bắt đầu khi nào tôi cũng ko hay, cứ ghim chặt ánh nhìn vào anh, anh cướp bóng, ném vào rổ . Nhưng anh chưa hề một lần nhìn về phía khán đài, ko biết là tôi và bao nhiêu người nữa đang mãi mê ngắm anh .

Có người khua tay trước mặt, tôi gạt ra. Có người nói gì đó với tôi, tôi gật gật. Có người đưa tôi gói đồ ăn, tôi vô thức cầm lên bỏ miệng. Tôi đang bị say anh .

Đẹp trai, cao trên 18 là bề ngoài của anh ...nhưng tôi chắc chắn anh là người mà tôi luôn ước vào những năm sinh nhật .

Cảm giác tôi lúc này bị kích động, trôi bồng bênh , hư hư thực thực, bởi chính tôi cũng ko tin có một người xuất sắc như một thiên thần lại đang ở ngay trước mặt tôi .

Đột nhiên, có tiếng hét vang lên, tất cả nhìn về phía chúng tôi ...và có cả anh. Ánh mắt chạm nhau ...nhưng chỉ tích tắc sau là cả một màu tối đen.

Đầu tôi đau nhức, có cái gì đó ghì chặt , trong màu đen đó, tôi tìm ko thấy anh , sao có thể như vậy, anh ko tồn tại thật ư ? . Tôi hét lên .

Trúc Vũ ở đâu lại xuất hiện , nắm tay tôi, mắt đỏ hoe :

- Cậu tỉnh rồi , hic , cậu tỉnh rồi, làm tớ sợ muốn chết đây này.

Tôi vẫn còn ngơ ngác , ko hiểu gì , im lặng.

Trúc Vũ kinh hãi :

- Đừng nói cậu mất trí như phim đó nhá , bị nhẹ thôi mà.

Tôi nhú mày, s đầu lại nặng trĩu thế này, tôi đưa tay lên sờ thử, chỉ kịp thốt lên một tiếng ơ rồi ngay lập tức .

- Aaaaaa.

- Trời ơi, sso cậu lại động mạnh vết thương vậy – Trúc Vũ cuống cuồng.

- Sao tớ bị băng đầu thế này – cái đau làm tôi tỉnh hẳn.

Trúc Vũ lại sụt sùi :

- Cậu ấy, tớ với mấy người hét lên , cậu cũng ko nghe mà tránh, anh Vũ xô cậu thì ko kịp nữa .

- Sao lại xô tớ hả ? – tôi lơ mơ .

Trúc Vũ nhìn tôi từ đầu đến chân, ánh mắt bất thường :

- Đây, cậu mất trí tạm thời sao .

- Đừng có rửa tớ , nói, sao mạnh Vũ lại xô tớ đến đầu sứt thế này .

Trúc Vũ sờ trán tôi :

- Bình thường mà, thế sao lại nghĩ ra được Vũ nhà tớ xô cậu sứt đầu nhỉ .

- Thế sao lại bị này – Tôi chỉ chỉ vào đầu , tiếp – Tớ cũng còn choáng choáng, cậu kể hết đi được ko .

Trúc Vũ bắt đầu kéo ghế, lấy nước, lấy táo , bắt đầu :

- Một hôm trời đẹp, có nắng có gió, chim ca líu lo , hoa thi đua nở , có hai cô gái tuổi mới lớn tung tăng trên ..

- Ngưng , đến đoạn 2 người đó đi xem bóng đi , à mà tời luôn đến đoạn Đại học kinh tế với Thể dục thể thao đi. – tôi mất kiên nhẫn.

- Ok – trúc vũ bắt đầu dung tốc độ đọc sub fim hàn – trận đấu bắt đầu, cậu xem tới đơ người, cho đồ thì cầm, nói thì gật như bị thôi miên, chuyển cảnh , Trường B thắng chúng ta , họ tập trung bên cạnh, có mấy người chầm chọc chúng ta, lúc đầu chả ai để ý bọn chúng, tớ cũng thế, vì trận đấu kia quá hay và bọn tiểu nhân đắc ý thì ko thêm chấp, nhưng sau đó mọi người nghe một tên nói to : – Chỉ toàn lũ công tử, nhà giàu chứ biết gì mà thi thố, còn 2 em kia chắc cũng ham giàu thôi. Ngay lập tức tên đó bị Bùi Quang đập cho một phát, và ngay lập tức hai bên xung đột, nhưng mà chưa kịp đánh trả thì có lực lượng bảo vệ giải quyết , tách nhóm kia ra xa, nhưng vẫn còn một tên ko biết như thế nào cầm chai nước to bị chạy tới phía cậu và tớ, tớ hoảng quá đứng bật dậy hét toáng lên , nhưng cậu vẫn còn ngồi im, Mạnh Vũ chạy tới xô cậu nhưng ko kịp, cậu bị hất đánh, ngất luôn . Hết.

- Thế sao lại băng như thế bị nặng lắm vậy .

- Mọi người bảo tớ ngồi chăm cậu, mà có gì làm đâu, vậy là tiện băng lùm tum . – Trúc Vũ vô tội hồn nhiên nói .

- Chả trách tớ cứ thấy nặng đầu – Tôi bắt đầu gỡ gỡ – cậu băng hay muốn ép đầu tớ vậy , kín chặt thế này.

- Hì hì , mà tớ biết ai đã làm cậu thôi miên đấy nhé.

Tôi bật dậy :

- Vậy là cậu thấy anh ấy, ko phải tớ mơ , đúng ko .

- Tớ có thấy, vừa nhìn tớ đã biết đây là bản hiện thực lí tưởng của cậu – rồi ôm tôi – vậy là anh ấy của cậu xuất hiện rồi, tớ chúc mừng, nhưng hứa với tớ, ko được vì sắc mà bị thể này nữa.- Trúc Vũ sụt sùi.

Tôi cũng ôm Vũ , cười :

- Ok , tớ hứa. Ngay bây giờ tớ sẽ theo đuổi anh ấy.- sau đó cũng bắt đầu muốn khóc.

Rồi hai đứa nhìn nhau cười ngốc.

- Anh ấy tên Duy Phong, cậu có biết ko ?

- Duy Phong ? – Một cảm giác lạ ập tới, tôi xoa xoa 2 thái dương đột nhiên đau nhức .

- Ủ, anh Vũ nhà tớ với đội bóng xem Duy Phong nhà cậu như thần tượng đấy. Trận này ở lại xem cũng vì muốn chứng kiến trình độ bóng rổ của anh Phong đấy .

- Thật sao ? – Tôi hí hửng

- Trời, cậu đúng là suốt trận ko nghe hiểu gì ai nói luôn sao ? Có biết tại sao Mạnh Vũ nhà tớ tập luyện nhiều vậy ko ? Cũng là muốn trận chung kết được gặp đội của anh Duy Phong nhà cậu đó.

- Mạnh Vũ nhà cậu, Duy Phong nhà tớ ?

Lại cười ngốc .

Giờ tôi mới để ý, đây là một căn phòng dài, có kê những chiếc ghế dài, và tôi đang nằm trong một những chiếc giường nhỏ .

- Bệnh viện gì lạ vậy . – Tôi thắc mắc.

- Ko phải bệnh viện, mấy nhân viên y tế bảo cậu chỉ bị choáng nhẹ, tỉnh dậy ngay nên đưa cậu vào phòng hồi sức của sân vận động cơ.

- Vẫn đang trong sân vận động ? -Tôi mừng rỡ, định chạy đi thì Mạnh Vũ với mấy người khác kéo tới.

- Có sao ko ?

- Nhìn em thế này là ko sao rồi.

- Phù, em mà bị gì bọn anh ko tha cho chúng đâu.

- À mà thấy em xem chăm chú vậy mà lại ko được thấy kết quả, a cho em biết dẫn trước những 6 điểm.

- Lần này ĐH thể dục thể thao muối mặt nhé, vênh vào cậ chuyên ngành mà lại thua ĐH kinh tế.

- Quá mất mặt.

Tôi ngơ ngác, vậy là hết trận rồi. Mặc kệ, tôi chạy như bay ra sân. Mọi người đã tản đi hết.

Tôi đảo mắt tìm kiếm bóng dáng ấy, ko có, ngồi phịch xuống ghế, nghĩ : ko sao hết, anh đã xuất hiện rồi, em cũng ko sợ mà chờ anh thêm nhiều năm nữa.

- Em tìm ai ? – Mấy người chạy ra lo lắng hỏi tôi .

- Ko phải bị đánh trúng đầu nên bị gì rồi chứ ? – Một người còn chọc.

- Em tìm tên đánh em, cho nó một trận . – Tôi cố cười.

- Chơi với em lâu vậy giờ mới biết đánh đá ghê quá.

- Thôi bọn mình đi lên quán đi.

Nhìn đồng hồ, cũng đã đến bữa chiều nên tôi lấy lí do đau đầu từ chối rồi đạp xe về.

Bởi có một thỏa thuận.

- Vy Anh, con gái bố ở nhà ngoan ko nhỉ ?

- Con ngoan cực kì .

- Thật ko nhỉ ?
- Thật luôn ấy.
- Thế trưa qua, con ko ăn cơm, vậy là hư rồi.
- Con ko đói mà.
- Bố con mình thỏa thuận một chút nhé.
- Tất nhiên ạ.
- Từ nay, ko được để mẹ con dùng bữa một mình nữa, thay bố ăn thật nhiều món mẹ nấu, được ko con gái ?
- Có thể thôi ạ, để ợ.
- Làm tốt đấy nhé.
- Vâng ạ, vậy bố làm gì cho con nào ?
- Bố sẽ ăn thật nhiều kem , vị hạnh nhân đúng ko nào ?
- Oa, bố hứa nhé, bố phải thay con ăn thật nhiều kem đấy nhé. Yeah, vị hạnh nhân.

Về đến nhà, tôi vào luôn bếp :

- Thơm quá, mẹ nấu xong hết rồi ạ.
- ừ, vừa hay xong món canh, con đi thay đồ rồi ăn cho nóng, mà sao con bé này, người lạnh cóng hết rồi này.
- Bên ngoài gió lớn ấy mà, con ăn luôn nhé, đói quá.
- Bảo con rồi mà, trưa phải ăn đầy đủ , cứ bỏ bữa, ăn linh tinh , lại đói. – Mẹ vừa mắng vừa ân cần gấp thức ăn cho tôi .

Thỏa thuận đó ... rất ấm áp.

- À, lúc này bố có gọi về đấy.

Tôi hào hứng :

- Vậy ạ, bố nói gì hả mẹ.
- Bảo con trời lạnh, mặc ấm một chút, quàng khăn che mặt chút, gió đông buốt da lắm , rồi bảo con trời lạnh, ăn kem ít một chút.

Tôi nhăn mũi :

- Bố mẹ xem con như trẻ con ấy.
- Vậy con lớn với ai nào , bố mẹ vẫn phải lo từng chút .

Tôi vật lộn với cái đùi gà,lại hỏi :

- Vậy bố có nói khi nào thì về được ko mẹ ?

Mẹ trầm ngâm một lát , nhẹ nhàng :

- Bố con bảo công việc bây giờ mới bắt đầu được một đoạn thôi.
- Dạ, hôm nay gà rán ngon quá mẹ . – tôi làm như ko để ý lắm.
- Hôm nào mẹ nấu mà chả ngon.

Hai mẹ con vừa cười vừa ăn., thật ra tôi thừa hiểu, mẹ cũng hệt hăng như tôi, cũng nhớ bố như tôi. Nhưng từ lúc nào, những thứ cảm xúc dành cho bố đều được cất giấu sâu sau những nụ cười kia.

Dọn bếp, tắm rửa xong, tôi vào phòng lục tung google với từ khóa Duy Phong, chán chê, thêm cụm từ Đại học Kinh tế phía sau. Kết quả, tôi ngồi choáng với đồng thành tích khủng của anh, từ thể thao tới học tập, từ trong nước lẫn ngoài nước.

Tôi ngẫu nhiên tất cả các bài viết liên quan tới anh tuy nhiên, thông tin cá nhân của anh ko được tiết lộ nhiều, nhưng ko tới nổi kín bưng, năm nay anh 20 tuổi.

Tất cả những bức ảnh có anh, tôi đều lưu lại bằng hết.

Ngẫm cho thỏa thích, tôi bắt đầu suy ngẫm sao anh ko làm diễn viên nhỉ ? Sao anh lại đẹp trai như vậy nhỉ ? Anh đẹp kiểu lạnh lùng, nam tính, bí ẩn hay quyến rũ ? Sao thấy anh đều có tất cả những vẻ đó nhỉ ?

Ngẫm chán chê, tôi tiếp tục lùng sục google. Đang xem những hội thảo Sinh Viên anh tham gia thì mẹ đưa sữa vào phòng cho tôi :

- Vỵ anh, mai chủ nhật nhưng cũng chỉ thức thêm một lát nữa thôi đấy nhé.

- Vâng ạ – tôi nhìn đồng hồ cũng gần 9h30 , người cũng đã hơi mỏi – Mẹ xem báo có gì hay ko mẹ ?

- Ko, hôm nay mẹ chat với mấy người bạn cũ thôi. Cũng nhanh thật, mới tốt nghiệp đại học đó mà giờ con cái ai cũng lớn hết cả . Mẹ già rồi, haiz. Thôi, con uống sữa đi .mẹ đi ngủ sớm một chút đây.

- Mẹ ngủ ngon.

Tôi hít hà mùi sữa bò rồi lại dán mắt vào lap top . Một lúc sau, tôi lúi luôn lap top lên giường, chui vào chăn xem. Tôi say sưa, xem hết luôn tất cả những bình luận bên dưới, khen anh á, là thừa, hâm mộ anh á, ko thiếu.

Nhưng có một mẩu tin làm tôi chút nữa thì la lên, tôi tung chăn, bịt miệng , đọc đi đọc lại tin đó :

- Chủ tịch tập đoàn Khánh Phong , ông hoàng Khán cùng con trai Hoàng Duy Phong đến thăm cô nhi viện Nhân Ái.

Tập đoàn Khánh Phong, Hoàng Khánh , Hoàng Duy Phong . Ko phải chứ ?

Tập đoàn Khánh Phong, chỉ có những người sống tách biệt với thế giới mới ko biết đến, ngay cả những đứa mù tịt kinh tế như tôi cũng biết rất rõ . là một tập đoàn kinh doanh bất động sản qui mô lớn, trụ sở chính nằm ngay tại thành phố này. Công ty con thì nằm khắp mọi nơi, nhưng vậy còn chưa đủ bành trướng, Khánh Phong còn lấn sang khu vực các nước khác. Bây giờ, muốn đánh giá xem một người giàu ko thì phải xem người đó có đứng tên căn hộ nào của Khánh Phong ko đã.

Tôi vút máy lên bàn, vùi đầu vào gối. Ko được tìm hiểu về anh nữa , tôi sợ mình sẽ bị đau tim mất. vẫn còn choáng váng . Sao anh lại có thể xuất sắc từ xuất thân đến năng lực như vậy.

Tôi có xúng với anh ko nhỉ, anh liệu có để ý tới tôi ko ? Càng nghĩ tôi càng vùi đầu sâu hơn . Nhưng vui mãi cũng nghẹt thở, một câu hỏi khác khiến tôi bật tỉnh đá văng sự tự kiêu kia ra. Anh có bạn gái chưa nhỉ ? Nếu anh có rồi tôi phải làm sao được đây , càng nghĩ càng khó chịu. Tôi ghét nhất những kẻ thứ 3 , cướp bạn trai người khác , làm sao đây ? Tuy chưa có thông tin nào đề cập đến việc anh có bạn gái hay ko nhưng tôi vẫn ko làm sao thoát được câu hỏi đó.

Cùng lúc, một động lực cứ thúc giục tôi phải giành lấy anh, người tôi đợi bao lâu.

Đấu tranh một lúc, tôi rút ra :

- Làm sao tôi lại ko xúng với anh, bố mẹ tôi đều là những người rất tuyệt, còn tôi, cũng sẽ ko lợi dụng anh. Chỉ có điều nếu anh có bạn gái rồi thì tôi sẽ rút lui, đợi đến lúc ... 2 người chia tay vậy.

4. Chương 4

Mang theo suy nghĩ đó, tôi chìm vào giấc ngủ.

- Trời ơi , hâm mộ anh quá đi .

Tôi mơ màng kéo gối bịt tai lại , ồn thật.

Nhưng mà người ấy vẫn ko chịu yên, ngược lại càng la to hơn :

- Woaaaaaaa, tập đoàn Khánh Phong là của anh Duy Phong.

Nghe đến tên Duy Phong tôi lập tức bật dậy .

Người kia đang xem lap của tôi, ánh mắt si mê đắm đuối . Tôi có hơi xấu hổ , hôm qua ko lẽ mình cũng như vậy sao ?

- Anh ấy xuất hiện có một lát mà giành luôn vị trí số 1 trong tứ rồi , Lee Min Ho đã xếp thứ 2 . – Trúc Vũ biểu cảm nhìn tôi.

Tôi tiện tay ném luôn cái gối vào Vũ, rồi xông đến giành lại lap vẫn còn cả đồng trang web về anh hôm qua.

Trúc Vũ xuất hiện như thế này cũng ko lạ lắm.Mẹ tôi và cô Trúc quen nhau từ những lần hợp phụ huynh cho 2 đứa, dần dần thân nhau như chị em ruột, vậy nên 2 đứa là con chung của 2 mẹ. Cứ cuối tuần, cô Trúc thường sang rủ mẹ tôi đi mua sắm, đi chợ sớm mua đồ tươi về nấu món mới. Trúc Vũ tất nhiên cũng theo sang chơi với tôi . Có khi, Mạnh Vũ cũng tới, ba đứa chạy lăng xăng làm chân sai vặt .

Bây giờ nhà chỉ còn mình tôi với Vũ. Bắt đầu đi tưới cây . Được một lát, Vũ rên rỉ :

- Tớ đói, tớ dậy sớm tinh mơ để sang với cậu chưa kịp ăn gì này.

- Quên, tớ cũng chưa ăn sáng.

Rồi dắt nhau xuống lục tủ lạnh , sữa chua này, bánh mì này , bơ này , ... lấy từng lum bày lên bàn , ăn uống và tám đủ thứ chuyện.

- Mạnh Vũ định thi vào đại học kinh tế như anh Duy Phong đấy, mới sáng sớm đã nhắn tin bảo tớ tới lò luyện thi rồi.

- Mạnh Vũ cũng muốn làm kinh tế à, tớ cứ tưởng anh ấy sẽ làm hướng dẫn viên du lịch cơ mà.

- Ko được, mấy nghề đó mấy khi ở nhà , tớ bơ vợ chắc.

- Trời, cậu nghĩ xa vậy rồi hả.

- Chứ sao nữa, như anh Duy Phong là chuẩn, kế thừa tập đoàn Khánh Phong, trụ sở lại còn nằm gần đây, quá tuyệt .

Tôi ừ ừ :

- Anh ấy còn chẳng biết tớ là ai.

- Vậy cậu bây giờ định thế nào ?

- Tớ cũng ko biết nữa , còn đang suy nghĩ .

- Đây , đừng nói với tớ là cậu cũng như mấy nhân vật nữ chính , luôn nghĩ mình là trèo cao đó nhé.

- Cậu xem thường bạn mình vừa thôi nhá, tớ cũng được hâm mộ lắm chứ.

- Tất nhiên, Nguyễn Phương cường cậu nhất đấy.

Tôi giật phăng cái bánh mì của Vũ, cắn.

Rồi 2 đứa phá phách cho tới khi 2 mẹ về.

Rồi 4 người lui lui tới tới trong cái bếp.

- Hai đứa thử gọi anh Huy xem , gần 12 giờ rồi mà chưa về nữa là sao . – Cô Trúc tháo tạp dề, cầu nhàu.

- Ko phải bà bảo là nó đi gặp bạn cũ sao, con trai lớn rồi mà cứ giữ khư khư . – Mẹ tôi tắt bếp , bắt đầu dọn bàn ăn.

- Tôi sợ nó hại con người ta ấy, còn nó, vứt đi đâu cũng xong – Cô Trúc tuy là mắng nhưng vẫn ko che được ánh mắt tự hào về con trai.

Và 2 đứa tôi cũng vậy, rất tự hào về anh Huy. Bố mất từ lúc Trúc Vũ còn bé xíu, anh Huy lúc ấy đang học cấp 2. Cô Trúc cũng đi làm suốt, vậy mà mình anh giữ em nhỏ, ko dưới sự kèm cặp thúc giục của ai vẫn học hành rất xuất sắc. Tốt nghiệp đại học luật, thì anh đã được 1 văn phòng luật sư có tiếng mời vào, chỉ 2 năm, bây giờ anh đã leo lên chức phó trưởng phòng. Cộng thêm với ngoại hình khá chững chạc và nam tính, gái theo anh ko phải ít. Nhưng anh cũng rất cưng 2 đứa tôi. Cũng vì thế mà chúng tôi được đút lót bao nhiêu là thứ. Có lúc nhận, có lúc từ chối nhưng xong rồi cũng thôi, ko giúp gì. Chưa bao giờ thấy anh mang chị nào về nhà, như thế ko có nghĩa là anh ko qua lại với ai. Chỉ qua đường, nhưng tuyệt đối ko vượt quá giới hạn bao giờ.

Tôi với Vũ còn chưa kịp gọi điện thì đã nghe tiếng còi xe. Lập tức, lao ra chắn trước cửa.

- Ai cho anh còi điếc tai ở đây hả.

- Chuông cửa có mà anh ko bấm còn còi cái gì.

Hai đứa tôi khoanh tay, mặt hình sự.

Anh Huy nhanh chóng giơ hai cái túi bự lên:

- Đây, kem, vị hạnh nhân, dâu. Giờ thì anh vào được chưa hả?

2 đứa hớn hỏ, mỗi đứa dẹp một cánh cửa sang cho anh vào nhà rồi ôm lấy túi kem. Đã nhận đồ người ta thì phải làm cho tốt, đó là nguyên tắc, giúp anh treo áo rồi ngồi vào bàn ăn.

- Lớn rồi mà còn để người lớn chờ nữa. – Cô Trúc ko tha.

- Và cả trẻ nhỏ chờ nữa – 2 đứa phụ họa.

- Con xin lỗi hai người, kẹt xe quá. – quay qua – anh xin lỗi trẻ nhỏ, tại mua kem chờ lâu quá. – chữ kem được nhấn mạnh.

- Ko sao đâu, cháu có phải người tùy tiện đâu. – Mẹ tôi rất hay bênh anh Huy.

- Vâng, ko sao hết. – 2 đứa gật gật.

- Mọi người ăn cật lực vào nhé.

- Vâng ạ.

- Mà sao dạo này cô thấy con gầy hơn phải ko nhỉ?

- Chắc là do anh ấy chơi bởi nhiều đồ – Tôi lẻo mép.

- Công ty con dạo này hơi nhiều việc cô ạ – rồi liếc tôi – anh mà chơi gì.

- Công ty gì mà sáng sớm còn ko kịp ăn sáng, tối muộn mới về – Cô trúc tỉ mỉ lựa xương cá rồi cho vào bát anh Huy.

- Có một công ty mới lập nhờ bọn cháu tư vấn luật pháp nên hơi bận.

- Ăn thêm đi, con trai ham việc vậy mà bà còn trách gì nữa?

- Tôi thì muốn có cháu, mà nó cứ long bong như thế. Chán.

- Mẹ à, con mới đi làm mà – Anh Huy nhăn mặt rồi chìa mũi sang hai đứa tôi – anh mua kem ko phải để ăn trưa nhé.

Ngay lập tức, cô Trúc và mẹ tôi la lên:

- Trời ơi, 2 cái đứa này.

- Ăn uống kiểng đó hả, bỏ kem ra ngay.

Hai đứa tôi ầm ỨC tạm dẹp bỏ kem sang một bên, thi nhau đá vào chân anh Huy.

Xong bữa, 2 mẹ lôi nhau vào phòng thử đồ mới mua, còn 2 đứa rửa bát dọn bếp. Anh Huy thì đứng dựa tủ lạnh, nghe điện thoại .

- Ủ, anh biết rồi, ừ, thế nhé, ừ , Bye em.

Anh vừa cúp máy, tôi chặn ngay :

- Anh đúng là đồ lông bông.

- Ê này, từ đó mẹ anh dung , em dám hả.

- Dừng từ đồ đều mới đúng – Trúc Vũ phối hợp.

- Hai cụ còn nhỏ mà phán cái gì ?

- Ai bảo bọn em nhỏ, em cũng có bạn trai rồi chứ mắc.

- Được rồi, được rồi , thì 2 người nhón mà ko hiểu chuyện.

- Anh đừng tưởng làm luật sư lý lẽ giỏi mà nguy hiểm với bọn em nhá.

- Yêu đương nhăng nhít.

Anh Huy ho nhẹ :

- Nhăng nhít ? Anh làm cái gì đâu ?

- Yêu đương ko nghiêm túc.

- Chị nào cũng chỉ được 1 thời gian .

- Muốn anh cô nào cũng phải lấy sao ?

Hai đứa hung hồn định gật đầu thì a Huy giơ tay lên :

- Bình tĩnh , nghe anh này, từ lúc cấp 1 tới đại học, anh chỉ lo lao vào cày bài vở, tốt nghiệp xong cũng cày việc túi bụi, lấy vợ liền thì sao anh chịu được . Gia đình khác độc thân nhiều lắm.

- Xem như anh đúng, còn mấy cô bạn gái kia là như thế nào ?

- Chưa lấy vợ, chưa gặp được người anh yêu thương , mấy cô kia xem như ... giải trí.

- Hừ, làm hại con gái nhà lành .

- Đừng có nhầm, anh của tụi em ko đến nỗi hư hỏng như thế đâu, những cô kia cũng toàn là chơi bời, cũng ko phải chỉ có mình anh.

- Vậy cái chị sinh viên hay làm cơm cho anh cũng chơi hả ?

- Thế các em đã thấy anh qua lại với chị ấy bao giờ chưa ?

- Ủ, được lắm, vậy mới ngoan , chứ em cấm thù bọn con trai đều.

- ừ, em cũng cực kì kính trọng những người như vậy.

- Mạnh Vũ đều đấy . – Anh Huy nháy mắt.

Trúc Vũ vừa nghe thấy vậy liền chồm đến, cố bơi tay đẩy xà phòng vào người anh Huy, anh nhanh chân chạy núp sau người tôi. Ko những ko bảo vệ che chở anh, tôi còn hòa theo, chùi tay vào áo anh. Anh Huy hét lên rồi cũng nhúng tay vào bồn, đuổi theo trả thù. Vậy là cái bếp lại thành bãi chiến trường. Khoảng một lúc lâu sau, dưới sự nghiêm trị của hai mẹ, tôi với Trúc Vũ đã dọn xong mọi thứ tinh tươm, còn anh Huy xem đá bóng ở phòng khách.

5. Chương 5

Thực ra anh đang ... ngủ trên sofa. Hai đứa lấy điện thoại để ở trên bàn, túm nhau vào phòng nghịch. Chụp ảnh làm hình nền, đổi nhạc chuông, nhạc chờ. Nhưng lại hủy, anh cũng là một luật sư, nhạc chuông nhạc chờ xì tin, nhăng như vậy, ai ko biết lại đánh giá. Rồi lại lúng danh bạ, đếm xem có bao nhiêu “em”.

Tay tôi đang lướt danh bạ thì dừng lại ở một cái tên ... Hoàng Duy Phong K.P, anh Huy cũng quen anh ấy sao?

Trúc Vũ đeo kính nobita, cắn bút, chờ tôi đọc tên “em” tiếp theo để ghi vào sổ, thấy tôi im lặng thì giục:

- Ai nữa? Chưa được 10 người mà, ko lẽ hết rồi.
- Hoàng Duy Phong. – Tôi run run, có phải may mắn quá ko, số điện thoại của anh đang nằm ngay trong tay.
- Tên này sao nghe ... Cái gì, Anh Duy Phong á. – Trúc Vũ hét lên, chồm tới xem, rồi bịt miệng. Tôi cũng bàng hoàng không kém, bóp chặt điện thoại.
- Lưu vào cho cậu rồi đây – Trúc Vũ dúm điện thoại có dây mèo kitty vào tay tôi – gọi đi, ko phải cậu chưa biết nên làm gì với anh ấy hay sao.
- Tớ còn chưa biết anh ấy có bạn gái hay chưa.
- Gọi đi, gọi điện thoại thôi mà, bảo cậu cưới luôn anh ấy đâu?

Tôi cũng rất rất muốn nghe giọng anh, nhưng mà ...

- Gọi rồi thì tớ nói gì được?

Trúc Vũ bắt đầu lên giọng:

- Đây, bậc thầy nằm đây, nghe nhé – e hèm mấy cái rồi ngọt giọng – Anh Phong đó hả, nhớ em là ai ko? Cách 2, đó an hem là ai? cách 3, ... Ê này, cậu làm gì vậy, đó là điện thoại anh huy mà.

Ko chịu nổi độ sến của Vũ, với nghe anh nói một chút thôi cũng được, dùng điện thoại anh Huy cho chắc, lỡ đâu số lạ anh ko nhận.

Hai đứa chụm đầu lại, bật to loa, nắm chặt tay nhau chờ từng hồi chuông, một lúc lâu sau mới có người nhắc máy.

- Xin chào, tôi là Hoàng Duy Phong – Một giọng nam trầm ấm nhẹ vang lên. Giọng nói này ... rất gây nghiện.
- Alo – được một lúc, anh nhắc lại.

Hai đứa nhìn nhau, trong mắt ai cũng biểu thị: Duy Phong, anh cứ alo thôi cũng đủ giết chết 2 đứa mê trai tụi em rồi.

Cửa phòng tôi vẫn mở toang từ nãy, một người hùng hổ bước vào, lớn tiếng:

- Hai đứa kia ...- rồi thấy cảnh tượng ấy thì im bặt luôn.

Tôi gơ điện thoại lên, chỉ luôn vào chữ Hoàng Duy Phong.

Đầu dây bên kia vẫn im lặng.

Anh Huy cướp lấy máy.

- Alo, tôi Nguyễn Huy đây. – anh Huy chỉ chỉ 2 đứa đe dọa.
- Xin chào.
- Xin lỗi, điện thoại cảm ứng tôi để im lặng, ko biết anh gọi tới, mà nó nằm trong túi, chắc có lẽ va chạm nên tự động nghe.
- À, vậy thì điện thoại trong túi của a va chạm tự gọi cho tôi đây.

- Ồ, làm phiền anh rồi . – đặng đặng sát khí nhìn hai đứa tôi.

- Ko sao đâu. Vậy tạm biệt.

Anh Huy tắt máy xong liền lấy gối hành hung chúng tôi, mà lúc ấy, chúng tôi đang còn trong trạng thái đờ đờ.

Còn ở một căn biệt thự, một người khẽ nheo mắt :

- Cái túi đó có tên “ 2 đứa “.

Rồi mỉm cười.

Trên bàn, ly hạnh nhân còn mát lạnh.

Tối hôm đó, tôi cầm điện thoại bấm số của anh rồi lẩn qua lẩn lại .

Gọi hay ko ? Làm quen hay ko ? Nhắn tin hay ko ?

Đến khi nhàu nát cái giường tôi mới ngưng , quyết định nhắn tin cho anh.

“ Mai hình như có mưa, anh nhớ mang ô “

Khi gửi đi, tôi ko có mục đích làm quen , chỉ xuất phát từ quan tâm. Nhưng mà có làm phiền ko nhỉ ?

Chuông báo tin nhắn mới , tim tôi đập mạnh .Nhắm mắt, ấn nút ok , Ừm ba la, mở mắt ra :

“ Anh Duy Phong đây, ngủ đi , đừng nghĩ tới anh nữa baby , hí hí :”> “

< style=“text-align: justify;”>Người gửi : Trúc Vũ.

< style=“text-align: justify;”>“ Anh Mạnh Vũ ông xã em này , ôm bồ mà nghĩ tới em nên ko ngủ được babe à “

< style=“text-align: justify;”>Rồi hai đứa lại phá nhau suốt đêm. Tất nhiên, anh ko nhắn lại cho tôi.

< style=“text-align: justify;”>Sáng thứ hai, tôi bịt kín mít tới trường như ninja. Gió đông buốt da lắm.

< style=“text-align: justify;”>Từ khi anh xuất hiện thì tâm trí tôi chỉ toàn nghĩ tới anh, cũng chẳng quan tâm và để ý tới xung quanh lắm. Vậy nên mới có chuyện tôi cười với cả Nguyễn Phương.

< style=“text-align: justify;”>Tối giờ chào cờ, tôi muốn ko chú ý cũng khó, Bùi Quang trông rất tàn tạ. Trán bị băng một miếng, má thì bầm tím. Tôi lại có hơi hí hửng. Ngông cuồng như vậy, bị là đáng. Nhưng mà vẻ mặt đắc chí của tôi lại bị Bùi Quang nhìn thấy, hằn trừng mắt. Tôi lè lưỡi . Tôi sợ hấn chắc .

< style=“text-align: justify;”>Giờ ra chơi, Trúc Vũ ỉ ôi :

< style=“text-align: justify;”>- Còn đâu là lãng tử, ai lại vui đập hoa liễu thế kia .

< style=“text-align: justify;”>- Há há, hoa loa kèn thì có , người như vậy bị cũng là cân bằng sinh thái thôi.

< style=“text-align: justify;”>Trúc Vũ với tôi cùng hỉ hả. Cảm nhận được có vô số tia lửa đang phóng đến , 2 đứa im ngay lập tức. Tôi đảo mắt quanh :

< style=“text-align: justify;”>- Cười một tí thôi mà, ko cần nhìn bọn tớ như thế chứ.

< style=“text-align: justify;”>Một đứa cốc đầu tôi :

< style=“text-align: justify;”>- Bùi Quang đánh nhau vì trường mà cậu còn cười được hả .

< style=“text-align: justify;”>- Tớ cũng ko thích Bùi Quang , nhưng cũng ko cười được như các cậu .

< style=“text-align: justify;”>Gạch đá bay tới tấp. Tôi với Trúc Vũ nhìn nhau, lơ ngơ.

< style=“text-align: justify;”>Mấy đứa kia thấy biểu hiện của chúng tôi thì la toáng :

< style=“text-align: justify;”>- Ko biết gì sao ?

< style=“text-align: justify;”>- Hai cậu thân với đội bóng rổ nhất mà ko biết là sao ?

< style="text-align: justify;">- Tôi hôm đó, Bùi Quang tìm cái tên làm cậu bị thương đập cho một trận – My phần nổi .

< style="text-align: justify;">- Cái gì ? – Trúc Vũ bắt ngờ.

< style="text-align: justify;">- Gì là gì, ko được cắt ngang – mấy đứa kia lại la lên.

< style="text-align: justify;">- Bùi Quang tìm tới tận nhà đánh nó , nhưng mà chưa ra khỏi ngõ thì tên kia kêu hội tới trả thù rồi . – My sụt sùi.

< style="text-align: justify;">- Cái lũ hèn hạ, lại chơi hội đồng.

< style="text-align: justify;">- May anh Quang ko bị nặng.

< style="text-align: justify;">-Bùi Quang đánh tên kia cũng chả phải vì tôi , chính là vì tên đó gây sự trước nhưng tự nhiên tôi lại cảm thấy áy náy vì lúc sáng lại cười đùa hân.

< style="text-align: justify;">My lại kể :

< style="text-align: justify;">- Cũng ngay trong tối đó, Bùi Quang cùng hội bạn đánh lũ kia tới tở. – My chớp chớp mắt.

< style="text-align: justify;">- Đúng là côn đồ – tôi hối hận, sao lúc sáng ko cười trước mặt hân nhiều hơn.

< style="text-align: justify;">-Mấy đứa kia lại đùa lên :

< style="text-align: justify;">- Đó gọi là quân tử, có thù phải trả .

< style="text-align: justify;">- Vì cậu Bùi Quang mới bị đánh , cậu còn nói thể được à.

< style="text-align: justify;">-Tôi cãi :

< style="text-align: justify;">- Lúc này bảo vì trường, sao giờ lại là vì tớ.

< style="text-align: justify;">-Mấy đứa bị lỗ miệng nên im một lúc lại nói :

< style="text-align: justify;">- Là vì trường có cậu đó.

< style="text-align: justify;">- Đúng , là vì cậu ở trong trường này.

< style="text-align: justify;">- Các cậu còn bênh hân, nếu ko phải hân chủ động đánh đội kia trước thì tớ cũng ko bị đánh oan.

< style="text-align: justify;">-Trúc Vũ ghé tai tôi, thì thầm :

- Thực ra lúc đó chỉ mình cậu mãi ngẩng Duy Phong tới nổi ko biết gì nên mới bị .

< style="text-align: justify;">-Tôi cắn cắn môi , có chút xấu hổ nhưng vẫn ko chịu thua :

< style="text-align: justify;">- Tên kia khích bác linh tinh nên mới bị Bùi Quang đánh, các cậu đừng có lôi tớ vào chứ.

< style="text-align: justify;">- Cứ lôi cậu vào đấy.

< style="text-align: justify;">- Tớ nói Bùi Quang là do cậu mới bị đánh. Ai đồng ý giơ tay.

< style="text-align: justify;">-Khỏi nhìn cũng biết, tất nhiên là ngoại trừ tôi và Vũ thì tay ai cũng giơ lên rất hùng hồn.

< style="text-align: justify;">-Sau đó, phiên tòa lại tiếp tục.

< style="text-align: justify;">- Đa số thắng tiểu số nhé.

< style="text-align: justify;">- Vậy, Vy Anh, lỗi là do cậu, cậu đi đền bù Bùi Quang đi.

< style="text-align: justify;">- Xin lỗi người ta đi.

< style="text-align: justify;">- Ngay và luôn đi.

< style="text-align: justify;">Trúc Vũ cũng bắt đầu khó chịu :

< style="text-align: justify;">- Dựa vào đâu mà Vy Anh lại phải làm những việc như thế.

< style="text-align: justify;">- Đúng , Vy Anh ko cần làm.

< style="text-align: justify;">- Ai , ai vừa nói Vy Anh ko cần hả ? – Một đứa đập bàn hét.

< style="text-align: justify;">Rồi tất cả cùng im lặng ... nhìn nhau, rồi nhìn về phía cửa lớp.

< style="text-align: justify;">Sau đó, dùng tốc độ ánh sáng để giải tán. Đọc sách, nghe nhạc, lau bảng ... như chưa hề có cuộc nói chuyện.

< style="text-align: justify;">Tôi với Trúc Vũ tròn mắt, quá choáng . Thật ko ngờ xung quanh tôi toàn siêu nhân.

< style="text-align: justify;">May mà Bùi Quang cũng ko nói gì thêm, chỉ buông ra một câu :

< style="text-align: justify;">- My , tối anh ko đi được, em nhớ nhắn anh Việt như thế.

< style="text-align: justify;">My lí nhí :

< style="text-align: justify;">- vâng ạ, chân anh ấy cũng đỡ rồi, mai có lẽ sẽ tới trường.

< style="text-align: justify;">Việt là bạn thân cùng lớp với Bùi Quang, đương nhiên là cũng nằm trong hội thích bạo lực với Bùi Quang, đó cũng chính là lí do My biết rõ vụ việc như thế.

< style="text-align: justify;">Bùi Quang ừ một tiếng rồi đi , tất cả thở phào , nhưng ko ngờ, tự nhiên lại xuất hiện thêm một siêu nhân nữa, siêu nhân ấy bảo :

< style="text-align: justify;">- Anh đi hẹn hò với chị Hoài Vân phải ko ?

< style="text-align: justify;">Bùi Quang ngay lập tức quay phắt lại, cả đám im phăng phăng, Vũ nắm chặt tay tôi .

< style="text-align: justify;">Nhưng cũng ko ngờ Bùi Quang chỉ gạt đầu :

< style="text-align: justify;">- Quán lần trước –rồi bỏ đi luôn.

< style="text-align: justify;">Tôi còn chưa bình tĩnh lại thì mấy người kia đã nhào tới hỏi tới tấp .

< style="text-align: justify;">Và cũng chỉ mấy ngày sau đó, câu chuyện tình lãng mạn của Bùi Quang và Hoài Vân được thêu dệt nên và lan truyền khắp trường nhanh tới chóng mặt.

< style="text-align: justify;">Còn tôi và Trúc Vũ thì lúc nào cũng phải lén lút, ngó trước ngó sau, lẩn trốn như bị truy nã, gặp Bùi Quang là chết chắc.

< style="text-align: justify;">Sáng, trốn ở trong căn tin vừa ăn vừa nhìn xung quanh. Mạnh Vũ ngồi bên, thấy lạ thì thắc mắc :

< style="text-align: justify;">- Sao lại lén lút như ...

Chưa nói hết, tôi và Trúc Vũ đã chồm đến bịt miệng làm Mạnh Vũ ngã nhào khỏi ghế, mà như vậy chính là đang gây chú ý.

< style="text-align: justify;">Mấy người bên cạnh thấy vậy thì ồ lên. Xui hơn nữa, Bùi Quang lúc đó đang vào tới cửa , nhìn ba người chúng tôi cười đầy ẩn ý. Trúc Vũ tay trái kéo Mạnh vũ dậy, tay phải kéo tôi chạy như bay. Ra tới gần cổng trường, Mạnh Vũ dừng lại, bắt phải nói hết tất cả mọi chuyện . Ko còn cách nào khác, đành phải tìm một góc, kể hết.

< style="text-align: justify;">Nghe xong, Mạnh Vũ cười lớn bảo chúng tôi ngốc.

< style="text-align: justify;">- Bùi Quang gạt đầu bảo quán lần trước cũng chính là cậu ấy thừa nhận với tất cả mọi người ở đó là có hẹn hò với Hoài vân từ lâu. Ngốc quá.

< style="text-align: justify;">- ừ ha, vậy mà làm trốn muốn chết.

< style="text-align: justify;">- Vậy ừ cần sợ nữa.

Nói rồi dắt nhau hiên ngang đi mua đồ ăn, ngồi trên ghế đá như mọi hôm.

< style="text-align: justify;">Cũng trong khoảng thời gian này, hôm nào ko có buổi học thêm chiều thì tôi sẽ tới Đại Học Kinh Tế, trường nằm khá xa, khoảng 30 phút đi xe đạp. Tôi muốn nhìn thấy anh. Rồi dần dần, sáng sớm tôi cũng tranh thủ đi đến, đứng từ xa ngó vào . Tuy nhiên, chưa một lần nào gặp được anh.

< style="text-align: justify;">Đều đặn mỗi ngày, tôi đều nhắn tin cho anh. Nội dung ngắn như :

< style="text-align: justify;">“ Mai nắng lên rồi , anh chỉ cần mang theo áo khoác mỏng thôi “

< style="text-align: justify;">“ Nhà soạn nhạc Beethoven không biết tính phép nhân đấy ,,

< style="text-align: justify;">....

< style="text-align: justify;">Nhưng chỉ duy nhất một lần anh nhắn tin lại cho tôi , vồn vện :

< style="text-align: justify;">“ Em là ai ? ,,

< style="text-align: justify;">Tôi chỉ trả lời :

< style="text-align: justify;">“ Ko làm phiền anh mà, đúng ko ? ,,

< style="text-align: justify;">Rồi tiếp tục gửi những tin nhắn cho anh.

< style="text-align: justify;">Một khi tôi chưa biết được anh có bạn gái hay chưa thì cứ làm một fan của anh vậy.

< style="text-align: justify;">Và anh cũng ko hề nhắn thêm bất kì tin nào nữa.

6. Chương 6

Trời đã bắt đầu âm dần . Lúc tôi và Trúc Vũ vào lớp thì My gọi :

- Hai cậu có người tìm đấy.

- Ai tìm ?

- Chị Hoài Vân .

- Hả .

Trong căn tin lúc nào cũng đông người, tôi nhún người lên tìm, chị hẹn hai đứa ra đây có việc gì nhi ?

Cái bàn ở cuối góc, một cô gái đeo kính ăn mặc khá nổi bật . chỉ có thể là chị .

Hai đứa đến ngồi cạnh . Hoài Vân tháo kính ra, tươi cười :

- Lâu lắm ko gặp rồi .

- Vâng ạ – hai đứa có hơi ngại .

- Chị mời hai đứa ăn một bữa, ko phiền chứ .

- Ko đâu ạ .

- ừ, vậy ăn gì tự gọi nhé.

Hôm nay Hoài Vân có vẻ lạ, giống như đang suy nghĩ điều gì . Được một lúc , chị nói :

- Đạo gần đây hai em có thấy anh Bùi Quang để ý tới ai ko ?

Hai đứa tôi im lặng, bởi vì chưa biết rõ ý chị muốn điều gì .

- Đạo gần đây anh Quang ko quan tâm tới chị, nên chị mới hỏi 2 em như thế.

- Tại em ko thân với anh ấy lắm . – Tôi trả lời.

Hoài Vân cười, có chút chế giễu :

- Anh ấy cũng hay nhắc tới 2 đứa. Chị cứ nghĩ là thân cơ đấy.
- Ko thân đâu ạ, có đôi bóng rổ đôi khi nói chuyện với anh Quang thôi . – Trúc Vũ đáp

.

- Vậy làm phiền hai đứa rồi.
- Ko sao đâu ạ, nếu chúng em biết anh ấy để ý ai sẽ nói lại cho chị . – Trúc Vũ tiếp.
- Thật sao , vậy cảm ơn nhé. À, giúp chị một chuyện được ko ?
- Vâng ạ.
- Chuyện này chỉ 3 chị em mình biết nhé.

Rồi chị rút ví thanh toán, bỏ đi. Có một cái gì rất lạ. Hoài Vân hôm rất khác biệt so với chị Hoài Vân đáng yêu của chúng tôi . Hai đứa tôi cũng im lặng, Giữ cho mình một khoảng lặng riêng . Được một lúc, Trúc Vũ gọi món , thở dài một tiếng :

- Ko lẽ những lời đồn đại về chị ấy là thật .

Tôi vờn vờn cái ống hút trong ly trà sữa :

- Tin đồn gì cơ.
- Có mấy chị theo đuổi anh Huy đó, cũng học trong đại học sân khấu điện ảnh, cũng hay nói chuyện với tớ, bảo chị Hoài Vân đánh đá, kênh kiệu và ghê gớm lắm.

Tôi phản bác :

- Tớ thấy hôm nay chị ấy có vẻ hơi khác nhưng ko tới nỗi như thế đâu.

Trúc Vũ ra vẻ suy nghĩ rồi nói :

- Tớ thì lại nghĩ khác. Tớ đảm bảo chị ấy đang ghen .
- À, thì Bùi Quang như vậy , ko ghen mới lạ.
- Ko phải, ý tớ là chị ấy đang ghen với cậu ấy.
- Hả – tôi giật bắn – Sao lại ghen với tớ ?
- Cậu ko biết chứ tớ để ý thấy ánh mắt chị ấy nhìn cậu rõ vẻ ghen ghét.
- Thật hả ? sao tớ ko thấy vậy nhỉ ?
- Cậu chưa yêu nên mấy cái này ko hiểu đâu, tớ đảm bảo với cậu chị ấy ghen hai đứa mình tớ đây ko phải chỉ để hời hợt thứ đó.
- Tớ vẫn thấy khó tin, trông tớ với Bùi Quang giống một đôi lắm hả ?

Trúc Vũ lắc mạnh đầu :

- Tất nhiên là ko , nhưng trực giác cho tớ thấy chính xác là chị ấy đang đổ kị và ghen tị với cậu.

Tôi phì cười :

- Trực giác của cậu là hàng dỏm rồi.

Trúc Vũ nghiêm túc :

- Con gái khi yêu rất nhạy cảm và tinh tế nhé, nói chung là Hoài Vân ko đơn giản như chúng ta từng nghĩ đâu.
- Ủ, nói chung so với nhiều hot girl khác, tớ vẫn thấy chị ấy rất đáng yêu .
- Nhưng trực giác cho tớ biết chị ấy nguy hiểm .

- Tớ đã bảo là đồ dỏm mà.

- Hàng hiệu đấy.

- Dỏm .

- Xịn .

- Dỏm .

- Xịn .

Đấu đá nhau hết buổi sáng.

Buổi tối, đang học bài thì mẹ gọi tôi ra nghe điện thoại .

- Con đang học bài hả – Giọng bố tôi lúc nào cũng vậy, rất nhẹ nhàng , có vẻ yêu chiều.

- Vâng ạ, bố đang ăn trưa ạ ?

- Ủ, bố ăn hơi muộn một chút . Hôm nay buổi tối hai mẹ con ăn gì vậy ?

- Cá sốt cà chua này, canh tôm này . Đơn giản vậy thôi .

-Ồ, nghe ngon quá . Cá sốt là món tủ của mẹ đấy, bố thèm quá.

Tôi cười :

- Bố xạo , vậy bố đang ăn gì thế ?

- Bố nói thật mà. Gà marengo, sandwich . đấy , có vậy.

- Con nghe nói đồ ăn pháp ngon lắm mà sao lúc nào bố cũng chỉ ăn gà Marengo nhỉ , bố ko biết hưởng thụ rồi.

- Ôi, con lại chê bố nữa . Ăn cái gì cũng ko thích, chỉ thích mỗi mẹ con nấu cho ăn thôi .

- A, sao chỉ mỗi mẹ , con cũng nấu cho bố nhiều món mà.

- À, quên nhỉ, bây giờ bố lại nhớ lần con chiên cá cháy, ăn vào đúng là khó quên thật.

- Aaaaa, con mách mẹ nhé.

- Haha, bố phải làm việc rồi . Con học bài tiếp nhé, hai mẹ con ngủ ngon.

- Hic, bố trốn kìa.

- Haha , tạm biệt con nhé. Bố trốn đây.

Tôi gác máy , nụ cười cũng tắt đi. Tôi nhớ bố .

Và tôi cũng biết,mẹ đứng gần cửa sổ , đang nhìn tôi , im lặng.

Tôi quay lại, vờ phụng phịu với mẹ :

- Bố chỉ toàn nhớ mấy lần con nấu cháy thôi.

Mẹ cười :

- Thế bố con lại ăn gà Marengo chứ gì ?

- Vâng, bố biết ăn mỗi món đó .

- Ủ, con đi học bài rồi ngủ sớm nhé.

- Vâng .

Trong phòng, tôi mở album ảnh xem lại những tấm hình của gia đình.

Ở công viên. Tôi ngồi trên đùi bố ăn kem ngon lành.

Trước cổng trường , bố chỉnh lại cặp sách cho tôi.

Ở nhà, bố thay bóng đèn, mẹ và tôi cười tươi nhìn bố.

Những tấm hình ấy đều đầy ắp yêu thương.

Tôi cất album, chui vào chăn khóc thút thít.

Từ nhỏ, bố là người thương tôi nhất. Mỗi ngày, dù bận đến đâu bố cũng đều tranh thủ đưa đón tôi đi học. Lúc nào cũng chiều chuộng tôi như công chúa nhỏ. Tuy được cưng như vậy , nhưng tôi ko hề hư , bởi vì người ấy cũng dạy tôi rất nhiều đạo lí .

Và từ khi tôi lên cấp 2 , những tháng ấy đã trở thành những điều hiếm hoi. Là một kĩ sư chuyên nghiệp , bố luôn nhận được những công trình khá lớn, rồi dần dần , bố bắt đầu nhận những công trình ở xa . Thời gian bố tôi ko về càng ngày càng kéo dài , lần làm việc tại Canada là gần 2 năm.

Nhưng tôi biết, bố yêu gia đình này rất nhiều.

Mỗi lần nghe giọng bố, tôi cảm nhận được sự cô đơn. Và những lúc đó, tôi khóc.

Còn nhớ một lần, bố bỗng nhiên hỏi :

- Ghét bố ko?

Tôi ko cần suy nghĩ, trả lời ngay tức khắc :

- Con yêu bố nhất, bố đừng nghe người khác nói bậy nha.

- Ồ, vậy mà có người bảo con ghét bố lắm, vì bố ko ở bên con thường xuyên.

Tôi bĩu môi :

- ai mà đáng ghét thật , con chỉ nhớ bố thôi.

Tôi bắt đầu sụt sùi.

Bố im lặng một lúc, bảo tôi :

- Vy Anh, bố ko được nhìn thấy con từng ngày từng ngày lớn lên, nhưng bố yêu con.

Tôi khóc to :

- Bố về đi , đừng đi xa như vậy nữa.

Bố khẽ ho vài tiếng :

- Rồi con sẽ hiểu. Mà ô kìa, khóc nhè kìa.

Tôi chùi nước mắt, nước mũi tèm nhem :

- Ko có, ko có.

- Thật nhé, vậy từ nay cũng ko được khóc nhè nhé.

- Tất nhiên, con ứ thềm khóc. Con cũng lớp 7 rồi chứ mắc.

- Ghê thật. À, con gái, con đừng bao giờ làm vợ bố buồn đấy.

Tôi cười híp mắt, gạt đầu lia lịa :

- Con hứa, sẽ ko để vợ bố buồn .

Tôi rất dễ bị bố dụ dỗ như vậy.

Và cũng vì những lời nói đó, dù nhớ bố như thế nào tôi cũng ko khóc, ko tỏ ra buồn trước mặt bố, mẹ nữa. Lúc trước, làm theo bởi những gì hứa với bố, tôi quyết làm được. Rồi lớn dần, đối với tôi đó ko phải lí do nữa, tôi nhận ra lúc tôi nói chuyện khóc đòi bố về, mẹ đứng lặng nhìn tôi thật lâu. Mắt mẹ ko che nổi sự đau đớn. Còn bố, giọng bố nghe có chút bất lực, có chút khổ sở. Vì vậy, tôi chọn cách che giấu.

Tôi rửa mặt, xách gối sang phòng mẹ ngủ. Đêm đó, hai mẹ con tôi ôm nhau ngủ thật ngon.

Và đêm đó, có một người tự hỏi :

- Sao hôm nay cô bé ấy ko chúc mình ngủ ngon nữa nhỉ.

Trên bàn, hai chiếc điện thoại một đen một trắng im thín thít.

7. Chương 7

- Alo – Trúc Vũ một tay nhấc máy một tay cầm con dao đang gọt khoai . – Trời, anh lãng trí vậy. Hả, bọn em đang làm bánh. Ok, đưa anh ngay. Vâng , bye bye.

Tôi mặt lem đầy bột mì, ngược lên hỏi :

- Ai vậy ?

- Anh Huy, anh ấy quên mang tập tài liệu, mà bây giờ đang cần, bảo bọn mình mang đến.

- Ủ, vậy đi – Tôi đứng dậy rửa tay chuẩn bị.

Trúc Vũ tỏ vẻ khó xử :

- Vy Anh, cậu đi một mình nhé .

- Hả , sao vậy .

- Đi cả 2 đứa thì ai làm bánh, cậu đi đi, tớ đảm bảo lát nữa cậu về sẽ có bánh nóng cho cậu.

- Đi 2 đứa luôn cho vui, lát về làm cũng nhanh mà.

Trúc Vũ ngượng nghịu :

- Cậu đi một mình nha, tại ... lát nữa Mạnh Vũ tới.

Tôi bật cười :

- Vậy mà cũng úp mở, hóa ra là muốn tớ đi là như vậy.

- Hi hi – Trúc Vũ cười gian , dúm tập tài liệu và ô vào tay tôi , rồi dụ dỗ – lát về cậu chỉ cần ăn thôi , đi cẩn thận nhé – đẩy tôi ra cửa.

- Xùy, đồ mê sắc khinh bạn – tôi nhận lấy đồ nhét vào túi trừ cái ô ra – này, nhớ bánh tớ ngon nhất nhé.

- Được mà, ơ mưa đấy, sao lại bỏ ô lại.

- Áo tớ có mũ rồi, với lại..

Trúc Vũ cắt ngang :

- À quên, cậu đi xe đạp cầm ô thì nguy hiểm lắm.

Rồi vẫn chưa hết áy náy , dặn tôi :

- Mưa to thì trú nhé, hay tớ đi với cậu.

- Gớm, ko cần, thôi, vào nhà chuẩn bị đón chàng đi.

Ngay tức thì Trúc Vũ đạp vào bánh xe sau , tôi cười phóng đi.

Nói tôi đi xe đạp mang ô nguy hiểm vì tay lái tôi ko được vững lắm, đi một tay trên đường thẳng tắp thì ko vấn đề gì nhưng cứ rẽ chỗ này chỗ kia thì ko đâm vào tường cũng ngã nhào . Nhớ một lần trời nắng , tôi một tay cầm kem ăn, đi tới khúc quanh, xe mất thăng bằng ngã luôn xuống hồ. Lại ko biết bơi , may mà có người cứu . lần đó, tôi bị cảm nặng , nằm viện mê man mấy ngày. Bố mẹ chạy tới chạy lui chăm sóc. Công việc ngập đầu nhưng bố tôi nghĩ làm , ở luôn bên cạnh tôi, kể chuyện , dặn tôi đủ thứ .

- Vy Anh, nhớ ko được đi xe một tay nữa, trong ba lô luôn phải có áo mưa , khi mưa sẽ có dùng. Con ko được dùng ô nhé. Nếu mưa to quá, đi đường cũng rất trơn, con nên trú mưa tới lúc ngớt thì đi. Mưa dễ cảm lắm.

Mắt tôi bắt đầu hơi ướt .

Còn Trúc Vũ sau vụ đó thì phán :

- Nếu cậu thích ăn kem thì tớ sẽ chở cậu, trời mưa cũng vậy, cậu ngồi sau che ô cho cả hai.

Đạp xe tới công ty anh Huy cũng mất 20 phút, mưa phùn, nhưng cũng đủ để tấp vào mặt tôi ướt nhem , cồng cả tay nữa.

Tôi tìm tới phòng anh Huy, gõ cửa.

- Mời vào .

Tôi đứng ngoài đợi một lúc, sau đó mở toang cánh cửa ra , nhảy vào , giơ tay chồm tới hù dọa :

- Oa , sợ ko ?

Anh Huy đang uống trà, suýt sặc, ho liên mấy tiếng rồi nói :

- Sợ lắm , sợ cực.

Có tiếng cười khẽ.

Chết, anh Huy đang có khách.Tôi liếc người ấy, cứng đờ ngay lập tức. Là anh ấy, Duy Phong.

Từ bất ngờ, vui mừng chuyển sang xấu hổ. Thảm hại thật, sao lại để tôi gặp anh như thế này.

Anh Huy vẫy tay ra hiệu cho tôi ngồi xuống :

- Đừng nói hù anh xong em lại tự sợ đó nhé.

Tôi cúi gằm mặt .

Anh Huy đưa cho tôi một cái ly nóng ấm :

- Chè lựu đấy, em thử xem. – nhần mặt – Tay lạnh thế này , sao lại ướt hết vậy. Con bé này, lớn rồi mưa mà ko biết lấy áo mưa ra hử.

Tôi cầm cái ly, uống ,gật gật đầu.

Rồi anh Huy nói :

- Em gái anh, lớp 11 rồi mà còn như thế đấy.

Duy Phong cười . Tôi hé mắt nhìn, hôm nay anh mặc sơ mi trắng, áo vest đen ,rất sang trọng. Trông anh chừng chạc hơn rất nhiều.Toát lên vẻ thành đạt và phóng khoáng.

Nhưng mà có phải do tôi rất kì lạ ko mà lần nào tôi nhìn trộm anh cũng thấy anh nhìn thẳng vào mắt tôi.

Nhưng ở bên, anh Huy lại ko tha :

- Áo mưa đâu ?

- Em quên mang – tôi lí nhí.

- Dặn em sao, trong balo luôn phải có áo mưa mà . Mưa to hơn nữa thì làm thế nào .

Tôi bầu bầu hai tay vào nhau :

- Ướt tí thôi mà.

- Ồm đấy, ko đùa đâu nhé.Đừng để mọi người llo chứ.

Tôi cãi , giọng nhỏ :

- Tại anh quên mang em mới phải đi – rồi lấy trong túi ra tập tài liệu đưa cho anh.

Anh Huy cầm lấy, đưa cho Duy Phong.

- Thật làm phiền em quá, bận như vậy vẫn phải tới tận đây, còn phải đợi nữa.
- Ko sao mà, à , em cũng phải về công ty rồi .
- Vậy hẹn gặp em sau nhé.

Tôi ngược lên nhìn, làm thế nào đây , anh đi nhanh vậy sao . Tôi mím môi :

- Tạm biệt anh.

Duy Phong mỉm cười :

- Ủ, gió mùa đông buốt lắm đấy, mưa đông lại buốt hơn .

Tôi hơi chờ người, câu này là một trong những tin nhắn tôi từng gửi anh. Vậy là, anh ko phải ko quan tâm tới chúng .Yeah , tôi sung sướng tí mắt nhìn anh khuất sau cánh cửa.

- Duy Phong xuất sắc lắm đúng ko ? Đúng với lý tưởng của em chưa ?

Tôi ko giấu 2 anh em nhà Trúc Vũ điều gì bao giờ, nên gật đầu .

- Vậy thì theo đuổi cậu ấy đi .

Tôi hơi ngạc nhiên :

- Em ko biết là anh ấy có bạn gái chưa ?
- Chưa có .

Tôi vẫn còn nghi ngờ :

- Sao anh biết ? Anh đâu có thân với anh ấy đâu ?
- Tập đoàn Khánh Phong đối tác với công ty anh, em nói anh có thân hay ko ?
- Vậy sao bữa trước nghe điện thoại a có vẻ khách sáo vậy ?
- Ủ thì cũng mới thân gần đây.
- Vậy làm sao biết anh ấy chưa có người yêu được.
- Em ko tin anh sao, chính cậu ấy nói với anh .

Anh Huy cũng chẳng có lí do gì để lừa tôi cả. Vậy anh chưa có bạn gái . Tôi nháy mắt.

- Ko phải cái gì cũng có được dễ dàng, đừng từ bỏ sớm nhé. – Anh Huy đặt tay lên vai tôi, cổ vũ.

Tôi trong cảm xúc lâng lâng như bay đạp xe về ôm chầm lấy Trúc Vũ.

- Anh ấy chưa có bạn gái .

Trúc Vũ một lúc sau mới hiểu, mừng tôi :

- Ngốc, tớ bảo cậu rồi đó anh ấy là của cậu mà, ướm hết người rồi này .

Mạnh Vũ nhắc :

- cả hai vào nhà đi, bánh còn nóng đấy .

Hôm đó, tôi bắt đầu nhận tin cho anh nhiều hơn . Và đến trường anh cũng nhiều hơn . Có lúc tôi còn định vào trường anh nữa.

Tôi đã tin rằng anh ấy là dành cho tôi .

Sáng sớm, tới phiên tôi và Trúc trực nhật.

- Vy Anh, cậu có thấy lạ ko ?
- Lạ gì ?

- Mấy hôm nay, chị Hoài Vân tới trường mình nhiều như vậy mà tớ chưa thấy chị ấy và Bùi Quang đi với nhau bao giờ.

- Vậy mà cũng lạ, tớ có thể hiểu được.

- Thật à, cậu thử nói xem . – Trúc Vũ nổi cơn tò mò.

- Một người vừa hư hỏng, vừa xấu tính như vậy, nhìn còn ko dám thì làm sao mà đi chung được.

Trúc Vũ lấy chổi phá tung chỗ rác mà tôi vừa quét được :

- Tớ đang nói chuyện nghiêm túc mà cậu dám đùa cợt hả.

Tôi cũng hét lên :

- Này, tớ lao động khổ cực vậy mà cậu dám phá hả.

Rồi cứ thế, Vũ lau bảng sạch thì tôi lại vẽ bậy thêm, còn tôi sắp lại bàn ghế ngăn nắp thì Vũ sẽ cô nghiêng ngả. Cho tới khi mọi người vào lớp gần hết thì mới là xong. Chuông reo , hai đứa phì cười :

- Muộn rồi, vậy là khỏi ăn sáng.

Tan học, vật vờ kéo nhau xuống căng-tin .

Ngồi vào bàn, Trúc Vũ uể oải :

- Anh đi lấy cho bọn em đi, hôm nay đói muốn chết đi được. Ăn luôn ở đây .

Mạnh Vũ ngoan ngoãn làm theo .

Một lúc sau, Mạnh Vũ sắp cả chồng thức ăn lên bàn. Tôi tròn mắt :

- Bọn em cũng chỉ đói một chút thôi, anh ko cần mua nhiều thế chứ.

Trúc Vũ chu miệng :

- Anh tưởng bọn em là heo hay sao ?

Mạnh Vũ nhún vai :

- Tại anh nhìn hai em giống như là lạc về từ năm 45 ấy.

Ko tính toán làm gì, biến đau thương thành hành động. Ăn nào.

Tới lúc ko còn đói nữa, Trúc Vũ lại nhiều chuyện :

- Chiều mai là chị Hoài Vân bắt đầu chụp ảnh rồi, tan học bọn mình ở lại xem ko ?

Mạnh Vũ dứt khoát :

- Ko, anh ko thích Hoài Vân.

Tôi với Trúc Vũ ngơ ngác :

- Tại sao, chị ấy cũng từng là học sinh trường mình đấy.

- Cái đó mà anh ko biết hay sao ?

- Thế sao lại ko thích ?

- Bó tay hai em thật, nhiều lí do để ko thích lắm chứ.

Nheo mắt :

- Anh thử đưa ra một số lí do xem.

Phản kháng :

- Vậy hai em đưa ra lí do để anh thích cô ta xem.

Tôi với Trúc Vũ đọc thuộc :

- Xinh đẹp, tài giỏi, dịu dàng, tốt bụng, hòa đồng, dễ gần và dù nổi tiếng rồi thì ko quên trường cũ.

Mạnh Vũ gật gật, rồi nghiêm túc :

- Anh nghĩ hai em có vấn đề về mắt rồi.

Trúc Vũ đánh anh :

- Em thấy anh thích người ta tới chết mà ko có được nên chuyển thành ghét thì có.

Tôi khoanh tay :

- Mạnh Vũ, anh thật lòng chút đi. Đừng để em biết anh có lỗi với Trúc vũ.

Trúc Vũ mặt đau khổ :

- Anh đã làm những chuyện có lỗi với em hả Mạnh Vũ .

Tiếp theo, úp mặt xuống bàn nức nở :

- Em có gì ko tốt chứ.

Tôi đặt tay lên vai Trúc Vũ , an ủi :

- Cậu là người tốt nhất tớ từng gặp, trách là trách anh ta mắt có vấn đề.

Trúc Vũ ngẩng đầu lên, xúc động :

- Cậu cũng cho là anh ấy mắt có vấn đề đúng ko .

Tôi gật đầu đồng ý.

Mạnh Vũ cứng miệng hết nhìn tôi rồi nhìn Trúc Vũ, choáng với màn vừa rồi . Xong, ôm trán, vẻ mặt rất đáng thương :

- Lần sau muốn bảo anh mắt có vấn đề thì làm ơn nói thẳng, muốn đứng tim quá.

Hai đứa phá lên cười rồi đập thẳng :

- Mắt anh có vấn đề.

Mạnh Vũ lấy lại bình tĩnh :

- Anh lại ko thấy cô ta như vậy, đối với anh, cô ta chả có gì để thích cả.

Tôi với Trúc Vũ căn vặn :

- Sao anh lại ko thấy như vậy được nhỉ ? Mà cho là thế đi thì cũng cảm thấy bình thường chứ sao lại ko thích ?

Mạnh Vũ nhú mày , một lúc sau mới nói :

- Anh thấy cô ta là một con cáo , giỏi diễn kịch.

Hai đứa bắt đầu tiến lại gần hơn :

- Anh nói rõ xem.

- Thì cô ta ko phải là người xuất sắc tốt tính gì hết . Thực ra là một con người khác – Mạnh Vũ dừng một chút, nghĩ nghĩ – anh nghĩ là đáng sợ.

Trúc Vũ như bắt được vàng, mắt sáng lên :

- Anh cũng thấy như vậy hả ?

- Ko lẽ em thấy thế.

Trúc Vũ gật mạnh, rồi bắt đầu kể lại tất cả mọi chuyện từ lần đầu tiên gặp Bùi Quang và Hoài Vân tại quán tới lần hai đứa được hẹn ra gặp riêng.

Nghe xong, Mạnh Vũ nghiêm túc :

- Trúc Vũ, em nói đúng đấy, Vy Anh, cô ta ko đơn giản đâu.
- Nhưng mà em vẫn ko hiểu, tại sao chị ấy lại phải ghen tị với em . Em cũng như Trúc Vũ thôi mà.
- Cái này ... – Mạnh Vũ ngập ngừng – anh cũng ko biết, nhưng mà nói chung là cô ta ko đáng để được hâm mộ, ủng hộ đâu.

Thấy chúng tôi chuẩn bị tra khảo nữa, Mạnh Vũ chặn trước :

- Một người giả tạo như vậy, ko đáng. Mai, ko ở lại xem, ok.

Liếc thấy 2 đứa mặt ko vui, bối rối :

- Sao vậy, ko phải vì ko được xem cô ta mà giận đấy chứ.
- Tất nhiên là ko, tụi em có phải cuồng đâu . Nhưng mà anh phá hỏng kế hoạch, anh ko định đền bù gì hả ?
- Chuyện nhỏ. Có quán kem mới khai trương được vài hôm , được ko ?

Rồi lại lần nữa Mạnh Vũ chặn trước :

- Đầy đủ tất cả các loại, kể cả dâu trộn hạnh nhân cũng có.

Tối hôm đó , tôi nhắn cho anh : “ Anh có muốn ăn kem ko nhỉ, gần trường anh có một quán kem mới mở đấy, tuyệt, có đầy đủ các vị. ”

Được một lúc, có tin nhắn mới “ Em thích kem sao ? ”

Đây là lần thứ hai anh nhắn tin lại cho tôi . Tôi sung sướng, nhảy nhót trên giường , rồi xem đi xem lại tin nhắn đó. Đến khi ngủ vẫn còn mỉm cười.

Và có một người, đứng dựa vào cửa sổ, một tay đút vào túi quần. Tay áo sơ mi được xắn lên , quần jean đen làm nổi bật lên đôi chân dài thẳng tắp. Dáng người cao ráo, hơi gầy, anh có gương mặt mang một vẻ đẹp hoàn mỹ và mái tóc ngắn màu đen. Anh khẽ thì thầm :

- Một thói quen xấu. Hôm qua, ko thấy tin nhắn từ cô bé, anh đã rất khó chịu, còn có cả lo lắng nữa.

Rồi anh nhìn một thứ, khẽ mỉm cười :

- Cô bé ấy có một điểm giống em .

Trên bàn, bên cạnh chiếc màu đen, chiếc di động màu trắng còn đang hiển thị một tin nhắn đã được mở : “ Ko còn là thích nữa, em bị nghiện kem ”

8. Chương 8

Sáng sớm, tới phiên tôi và Trúc trực nhật.

- Vy Anh, cậu có thấy lạ ko ?
- Lạ gì ?
- Mấy hôm nay, chị hoài Vân tới trường mình nhiều như vậy mà tớ chưa thấy chị ấy và Bùi Quang đi với nhau bao giờ.
- Vậy mà cũng lạ, tớ có thể hiểu được.
- Thật à, cậu thử nói xem . – Trúc Vũ nổi cơn tò mò.
- Một người vừa hư hỏng, vừa xấu tính như vậy, nhìn còn ko dám thì làm sao mà đi chung được.

Trúc Vũ lấy chổi phá tung chỗ rác mà tôi vừa quét được :

- Tớ đang nói chuyện nghiêm túc mà cậu dám đùa cợt hả.

Tôi cũng hét lên :

- Này, tớ lao động khổ cực vậy mà cậu dám phá hủ.

Rồi cứ thế, Vũ lau bảng sạch thì tôi lại vẽ bậy thêm, còn tôi sắp lại bàn ghế ngăn nắp thì Vũ sẽ cô nghiêng ngả. Cho tới khi mọi người vào lớp gần hết thì mới là xong. Chuông reo , hai đứa phì cười :

- Muộn rồi, vậy là khỏi ăn sáng.

Tan học, vật vờ kéo nhau xuống căng-tin .

Ngồi vào bàn, Trúc Vũ uể oải :

- Anh đi lấy cho bọn em đi, hôm nay đói muốn chết đi được. Ăn luôn ở đây .

Mạnh Vũ ngoan ngoãn làm theo .

Một lúc sau, Mạnh Vũ sắp cả chồng thức ăn lên bàn. Tôi tròn mắt :

- Bọn em cũng chỉ đói một chút thôi, anh ko cần mua nhiều thế chứ.

Trúc Vũ chu miệng :

- Anh tưởng bọn em là heo hay sao ?

Mạnh Vũ nhún vai :

- Tại anh nhìn hai em giống như là lạc về từ năm 45 ấy.

Ko tính toán làm gì, biến đau thương thành hành động. Ăn nào.

Tới lúc ko còn đói nữa, Trúc Vũ lại nhiều chuyện :

- Chiều mai là chị Hoài Vân bắt đầu chụp ảnh rồi, tan học bọn mình ở lại xem ko ?

Mạnh Vũ dứt khoát :

- Ko, anh ko thích Hoài Vân.

Tôi với Trúc Vũ ngơ ngác :

- Tại sao, chị ấy cũng từng là học sinh trường mình đấy.

- Cái đó mà anh ko biết hay sao ?

- Thế sao lại ko thích ?

- Bó tay hai em thật, nhiều lí do để ko thích lắm chứ.

Nheo mắt :

- Anh thử đưa ra một số lí do xem.

Phản kháng :

- Vậy hai em đưa ra lí do để anh thích cô ta xem.

Tôi với Trúc Vũ đọc thuộc :

- Xinh đẹp, tài giỏi, dịu dàng, tốt bụng, hòa đồng, dễ gần và dù nổi tiếng rồi thì ko quên trường cũ.

Mạnh Vũ gật gật, rồi nghiêm túc :

- Anh nghĩ hai em có vấn đề về mắt rồi.

Trúc Vũ đánh anh :

- Em thấy anh thích người ta tới chết mà ko có được nên chuyển thành ghét thì có.

Tôi khoanh tay :

- Mạnh Vũ, anh thật lòng chút đi. Đừng để em biết anh có lỗi với Trúc vũ.

Trúc Vũ mặt đau khổ :

- Anh đã làm những chuyện có lỗi với em hả Mạnh Vũ .

Tiếp theo, úp mặt xuống bàn nước nở :

- Em có gì ko tốt chứ.

Tôi đặt tay lên vai Trúc Vũ , an ủi :

- Cậu là người tốt nhất tớ từng gặp, trách là trách anh ta mắt có vấn đề.

Trúc Vũ ngẩng đầu lên, xúc động :

- Cậu cũng cho là anh ấy mắt có vấn đề đúng ko .

Tôi gật đầu đồng ý.

Mạnh Vũ cứng miệng hết nhìn tôi rồi nhìn Trúc Vũ, choáng với màn vừa rồi . Xong, ôm trán, vẻ mặt rất đáng thương :

- Lần sau muốn bảo anh mắt có vấn đề thì làm ơn nói thẳng, muốn đứng tim quá.

Hai đứa phá lên cười rồi đập thẳng :

- Mắt anh có vấn đề.

Mạnh Vũ lấy lại bình tĩnh :

- Anh lại ko thấy cô ta như vậy, đối với anh, cô ta chả có gì để thích cả.

Tôi với Trúc Vũ căn vặn :

- Sao anh lại ko thấy như vậy được nhỉ ? Mà cho là thế đi thì cũng cảm thấy bình thường chứ sao lại ko thích ?

Mạnh Vũ nhú mày , một lúc sau mới nói :

- Anh thấy cô ta là một con cáo , giỏi diễn kịch.

Hai đứa bắt đầu tiến lại gần hơn :

- Anh nói rõ xem.

- Thì cô ta ko phải là người xuất sắc tốt tính gì hết . Thực ra là một con người khác – Mạnh Vũ dùng một chút, nghĩ nghĩ – anh nghĩ là đáng sợ.

Trúc Vũ như bắt được vàng, mắt sáng lên :

- Anh cũng thấy như vậy hả ?

- Ko lẽ em thấy thế.

Trúc Vũ gật mạnh, rồi bắt đầu kể lại tất cả mọi chuyện từ lần đầu tiên gặp Bùi Quang và Hoài Vân tại quán tới lần hai đứa được hẹn ra gặp riêng.

Nghe xong, Mạnh Vũ nghiêm túc :

- Trúc Vũ, em nói đúng đấy, Vy Anh, cô ta ko đơn giản đâu.

- Nhưng mà em vẫn ko hiểu, tại sao chị ấy lại phải ghen tị với em . Em cũng như Trúc Vũ thôi mà.

- Cái này ... – Mạnh Vũ ngập ngừng – anh cũng ko biết, nhưng mà nói chung là cô ta ko đáng để được hâm mộ, ủng hộ đâu.

Thấy chúng tôi chuẩn bị tra khảo nữa, Mạnh Vũ chặn trước :

- Một người giả tạo như vậy, ko đáng. Mai, ko ở lại xem, ok.

Liếc thấy 2 đứa mặt ko vui, bối rối :

- Sao vậy, ko phải vì ko được xem cô ta mà giận đấy chứ.

- Tất nhiên là ko, tụi em có phải cuồng đâu . Nhưng mà anh phá hỏng kế hoạch, anh ko định đền bù gì hả ?

- Chuyện nhỏ. Có quán kem mới khai trương được vài hôm , được ko ?

Rồi lại lần nữa Mạnh Vũ chặn trước :

- Đầy đủ tất cả các loại, kể cả dâu trộn hạnh nhân cũng có.

Tối hôm đó , tôi nhắn cho anh : “ Anh có muốn ăn kem ko nhỉ, gần trường anh có một quán kem mới mở đấy, tuyệt, có đầy đủ các vị. ”

Được một lúc, có tin nhắn mới “ Em thích kem sao ? ”

Đây là lần thứ hai anh nhắn tin lại cho tôi . Tôi sung sướng, nhảy nhót trên giường , rồi xem đi xem lại tin nhắn đó. Đến khi ngủ vẫn còn mỉm cười.

Và có một người, đứng dựa vào cửa sổ, một tay đút vào túi quần. Tay áo sơ mi được xắn lên , quần jean đen làm nổi bật lên đôi chân dài thẳng tắp. Dáng người cao ráo, hơi gầy, anh có gương mặt mang một vẻ đẹp hoàn mỹ và mái tóc ngắn màu đen. Anh khẽ thì thầm :

- Một thói quen xấu. Hôm qua, ko thấy tin nhắn từ cô bé, anh đã rất khó chịu, còn có cả lo lắng nữa.

Rồi anh nhìn một thứ, khẽ mỉm cười :

- Cô bé ấy có một điểm giống em .

Trên bàn, bên cạnh chiếc màu đen, chiếc di động màu trắng còn đang hiển thị một tin nhắn đã được mở : “ Ko còn là thích nữa, em bị nghiện kem ”

Theo đúng như kế hoạch, tan học, ba người chúng tôi dẫn nhau tới quán kem đó. Thực chất, đây là quán chuyên về đồ uống và điểm tâm nhẹ. Khổ sở lắm, chúng tôi mới tìm được chiếc bàn trống nằm ngay trong góc. Bàn bên cạnh, ba chị có vẻ lớn tuổi, trông hơi ăn chơi , tóc nhuộm đỏ vàng, có chị còn bấm khuyên tai ở miệng, cười nói náo nhiệt.

Trúc Vũ nhăn mặt :

- Quán này khai trương cũng mấy ngày rồi mà, sao còn đông khách như vậy nhỉ ?

Tôi nghịch nghịch quyển menu :

- O, sao ko thấy có vị dâu nhỉ ?

Trúc Vũ lập tức giật lấy , giở giở :

- Dâu, sao lại ko có được.

Tôi và Mạnh Vũ phì cười.

Đang chọn đồ ăn thì bàn bên cạnh có tiếng xuýt xoa :

- Ôi, nhìn anh ấy kia, đẹp trai chết người .

- Dáng cũng chuẩn nữa.

- Anh ấy phong độ quá đi mất.

Tôi nhìn về phía quầy tính tiền ... đẹp trai phong độ chết người, dáng chuẩn ...Còn ai ngoài anh ấy ra !

Chợt có chị hét lên :

- Anh Duy Phong.

Anh quay người nhìn về phía chúng tôi, vẻ mặt có hơi bất ngờ , trông rất đáng yêu. Chạm phải ánh mắt của anh, tôi liền cúi mặt xuống , chính tôi cũng ko biết tại sao lại phản ứng như vậy .

Bàn bên cạnh , mấy chị lại náo động :

- Anh ấy nhìn tớ kìa.
- Ko, nhìn tớ đây.
- Anh ấy chả nhìn hai cậu, nhìn tớ mà.

Một lúc sau, anh rời khỏi quán. Một cảm xúc lạ. Anh tới đây có liên quan gì tới tin nhắn hôm qua ko nhỉ ? Tôi bối rối, xen lẫn chút vui mừng.

Mấy chị kia tiếp tục thảo luận :

- Anh ấy cũng đến những quán như thế này hả ?
- Thì chắc tiện đường , chứ anh ấy làm gì có thời gian.
- Ủ, mà lúc này anh ấy mua kem đấy. Ko lẽ anh ấy lại ăn kem .

Tôi ko ngừng suy nghĩ : anh ấy ăn kem sao ?

Lúc nhìn lên, đập vào mắt tôi là vẻ mặt mơ màng của Trúc Vũ :

- Vừa rồi anh ấy nhìn về phía bàn chúng mình.

Tôi cũng chưa tới nỗi ảo tưởng như Vũ :

- Cậu bị lé rồi, anh ấy nhìn bàn bên cạnh .

Trúc Vũ mất hứng, mặt xụ xuống.

Mạnh Vũ khẽ thở dài :

- Vy Anh, Duy Phong anh ấy nhìn em.

Tim tôi đập nhanh một nhịp, nhưng liền lấy lại lí trí :

- Em có vẻ dễ bị gạt lắm à ?

Ngược lại với tôi, Trúc Vũ lại thật thà hỏi :

- Sao anh biết ?

Mạnh Vũ rất gan dạ, đáp :

- Anh ko mê trai nên anh biết – ngừng một chút, thăm dò thái độ của hai đứa, thấy an toàn nên nói tiếp – Trúc Vũ nhìn Duy Phong tới đờ người còn Vy Anh ko dám nhìn thẳng, cúi đầu nhưng mắt vẫn liếc. Còn anh, ko si mê như vậy nên thấy rõ Duy Phong nhìn Vy Anh , ok ?

Tôi giật giật tay áo Mạnh Vũ , hỏi dồn dập

- Thật ko , anh nói thật chứ, anh ấy nhìn em thật sao.
- Vâng, thưa chị .

Tôi gần như muốn hét lên. Nếu lúc đó, ai nhìn thấy được tôi cười sung sướng ra sao thì sẽ biết được tôi hạnh phúc tới cỡ nào.

Nhưng có một người thù dai, bảo với tôi :

- Vui làm gì, trông cậu khác người như vậy , nhìn một chút có sao.

Lần này, hai người tên Vũ phì cười.

Bàn bên cạnh, chị tóc tím cong môi :

- Các cậu nghĩ anh ấy mua kem để làm gì ?

Hỏi lạ, ko phải để ăn sao ?

- Tớ nghĩ ko phải để ăn đâu nhĩ ? – một chị vuốt vuốt những sợi tóc vàng – Anh ấy mua nhiều vậy, với lại đóng hộp rất cẩn thận. Giống như mang cho ai đó .

Tôi cũng chăm chú lắng nghe các chị ấy suy luận.

Chị tóc vàng quả quyết :

- Chắc chắn là cho một người con gái nào đó .

Trúc Vũ bỗng nhiên chen ngang :

- Đôi khi anh ấy mua kem cho em nhỏ thì sao hả các chị ?

Lại ko ngờ, người ko ưa nhiều chuyện như Mạnh Vũ cũng nhập hội :

- Ko đâu , Duy Phong là con một.

- Ô, em cũng biết anh ấy à – Một chị có mái tóc tím màu hung đỏ, cười thân thiện.

Và, hai bàn nhập làm một.

- Em biết một chút.

Và... hai bàn xích lại nhau, nhập làm một.

- Một chút thì bọn chị cũng biết – rồi lấy tay chỉ về phía mình – nè, fan cuồng của anh ấy đây nhé.

Tự nhiên, tôi lại cảm thấy các chị ấy vô cùng thân thiết, gần gũi.

Tôi cũng thắc mắc :

- Vậy mọi người nghĩ anh ấy mua kem cho ai nhĩ ?

Cả bọn bắt đầu đàm chiêu, giống hệt như đang bàn việc lớn.

Chị tóc màu hung đỏ nói đầu tiên :

- Một người quan trọng.

- Có khi nào là bạn gái ko ? – Trúc Vũ cuống quýt.

Cả mấy chị đều la lên :

- Ko thể nào .

Mấy bàn bên cạnh đều quay xuống nhìn chúng tôi .

Chị tóc tím lấy menu che mặt :

- Bạn gái à, theo các nguồn đáng tin cậy thì anh ấy chưa có đâu.

- Chị đồng ý, chị cũng thăm dò hoài mà có thấy dấu hiệu nào là anh ấy có bạn gái đâu.

Tôi rùng mình, mấy chị này ko phải điều tra viên đấy chứ .

Chị tóc hung đỏ ừ ừ xù :

- Dù là ai tớ cũng ghen điên lên đây, anh ấy đối với con gái chả bao giờ làm quen hay theo đuổi , tuy anh ấy ko kên kiêu, kiêu căng hay ra vẻ nhưng lại cực kì lạnh lùng . Vậy mà bây giờ lại đi mua kem cho một người, ghét quá.

Tôi cẩn nhẹ môi , tính anh lạnh lùng thì tôi cũng biết rõ, nếu ko thì tôi nhắn tin cho anh nhiều đến vậy , anh làm sao chỉ nhắn lại cho tôi có 2 tin. Vậy chắc là người ấy quan trọng với anh lắm .

Lúc ra về, mấy người chúng tôi lưu lại số điện thoại của nhau. Mục đích là để tiện thông tin cho nhau về Duy Phong. Khi đi ngang qua quầy tính tiền, mấy chị ko chính xác là fan cuồng, truy hỏi nhân viên :

- Cho chúng tôi biết anh đẹp trai lúc này mua kem loại gì được ko ?

Chị nhân viên chắc chắn cũng có ấn tượng mạnh với anh nên trả lời được ngay :

- 4 hộp, duy nhất kem hạnh nhân .

Lại thêm một lần nữa, tim tôi ko ngừng bối rối. Người cũng căng thẳng hơn, giống như anh mua kem cho mình vậy. Thật ngốc nghếch.

Tôi ko còn để ý đến Trúc Vũ đang hí hửng nói thầm với tôi :

- Chẳng phải vị hạnh nhân cũng là vị của cậu hay sao ?

Sở thích của người ấy giống tôi đến vậy à . Cái cảm giác đó, bây giờ, chỉ mình tôi mới hiểu được.

9. Chương 9

Bữa tối hôm đó, tuy tôi đã rất cố gắng nhưng vẫn ko qua được cặp mắt tinh tế của mẹ :

- Con làm sao vậy ? Một hả .

Tôi ngừng chọc đôi đũa vào cơm :

- Vâng, con hơi đau đầu một chút.

Mẹ bỗng hỏi dồn dập :

- Đau đầu ? lâu chưa , ở đâu, ở đằng sau gáy hay hai bên thái dương ?

Tôi ko ngờ lí do đó lại khiến mẹ lo lắng như vậy :

- Con bị nhức một chút thôi, chắc hôm nay trời lạnh mà ko mang theo mũ len.

Mẹ vẫn lo lắng :

- Thật chứ , đau như thế nào phải nói ngay cho mẹ nhé.

- Mẹ lại xem fim hàn chứ gì.

- Con bé này, sức khỏe ko đùa được đâu.

Tôi le lưỡi, tâm trạng cũng khá hơn rất nhiều. Gia đình luôn là một vòng ôm lớn, cực ấm áp.

Học bài xong, liếc nhìn đồng hồ, 9h30 . Leo lên giường, theo thói quen, cầm điện thoại lên . Nhưng tôi do dự, có nên nhắn tin cho anh ko ? Anh ấy nói với anh Huy là ko có bạn gái thì sự thật sẽ là vậy . Một người quan trọng ấy là bạn thân của anh thì sao ?

Đây là tôi tự an ủi mình, thực ra tôi đang rối bời...cực rối.

Kem hạnh nhân – thứ tôi thích nhất , Duy Phong – người tôi thích nhất .. lại dành cho một người khác. Cái suy nghĩ quái ứ này tôi vẫn ko sao gạt được. Từ lúc biết anh chưa có bạn gái, tôi đã rất cố gắng. Tìm tới trường anh ngày một nhiều hơn, hỏi thăm những người xung quanh về anh ... còn mua một số thứ cho anh nữa. Cố gắng như vậy nhưng có một thứ tôi ko có đủ ... sự can đảm. Ko dám đối diện trực tiếp với anh.

Nhiều lúc, để có thêm dung khí, tôi tự hù mình :

- Anh ấy chưa có bạn gái nhưng ko phải là sẽ ko có, công khai theo đuổi giành giật anh thì cơ hội còn mong manh, còn cứ trốn như thế này ...cái tên thôi anh cũng ko biết.

Vậy là lại chuẩn bị một món quà thật xinh , một bộ quần áo thật dễ thương , lại đi tới trường anh và điểm dừng vẫn chỉ là cổng trường đại học.

Tôi cũng bất lực với chính mình.

Tôi tự giễu mình :

- Điều ước thành hiện thực rồi kìa, gặp anh sẽ ko buồn cơ mà. Sao vậy, sợ hãi hả ? Khí thế lúc trước đâu rồi hả ?

Tôi lấy bút ghi mạnh từng chữ trên giấy, rồi cắt dán ngay lên tấm gương to nhất trong phòng.

Như vậy, mỗi lần tự ngắm nhìn mình, tôi phải tự đối diện với mọi thứ .

“ Một là từ bỏ. Hai là theo đến cùng . Ko có phương án ba ”

Và hôm đó, có một người nghiêng nghiêng đầu nhìn một tin nhắn khó hiểu :

“ kem để lâu sẽ tan chảy , đừng do dự hay chờ đợi. Kem, phải ăn ngay ”

A nhú mày ... triết lí này ...có hơi tham ăn.

Rồi anh bật cười :

- Cô bé này, chỉ cần để kem trong tủ lạnh là được mà.

Sáng hôm sau, tôi dậy thật sớm. Quyết tâm .. theo đến cùng. Tôi nắm chặt di động :

- Tốt nhất anh nên tắt nguồn đi, em chuẩn bị tổng khủng bố điện thoại anh đây.

Đây là lần đầu tiên, tôi gọi cho anh. Điện thoại anh ko để nhạc chờ, nghe từng tiếng chuông khô khan, tôi căng thẳng muốn chết.

Và trong một căn biệt thự kia, một người đang nhăm nháp cà phê sáng, xem tài liệu.

Nhìn nghiêng, mái tóc đen ngắn, chiếc mũi cao thẳng tắp, đôi chân dài bất chéo nhau

. Trông anh có vẻ thư thái, nhàn hạ như thật ra anh đang rất tập trung vào công việc.

Ko hề nghe thấy ở tầng trên, chiếc điện thoại đen trong phòng đang kêu réo .

Đến cuộc gọi thứ hai thì tôi tắt máy. Chắc là anh bận rồi, ko được làm phiền .

Thất xong chiếc nơ áo, tôi tung tăng tới trường.

Đang ăn sáng với Vũ thì điện thoại đổ chuông, tôi suýt nữa thì cắn trúng lưỡi. Nhìn thấy tên hiển thị tôi giật cá chém thớt :

- Anh có biết là ko nên quấy rầy người khác ko ?

Anh Huy hơi giật mình những vẫn hống hách:

- Trời, kệ chứ. Anh gọi chỉ để hỏi cái này ?

- Anh muốn hỏi gì thì nhanh lên nhé.

- Em với Duy Phong sao rồi ?

Tôi ho sặc, có cần phải nghe lời, hỏi nhanh và đường đột tới vậy ko.

- Em theo đuổi người ta được chưa ? – Anh Huy hỏi tiếp.

Tôi dẹp đồ ăn sang một bên :

- Ủ thì...em cũng đang tiến hành từ từ.

- Đây, cố lên nhé. Hôm qua gặp Duy Phong, cậu ấy bảo với anh ko thích độc thân nữa rồi. Tốc độ của em mà cứ chậm rì như vậy, mất ráng chịu.

Tôi tắt điện thoại. Lạ nhỉ, sao tôi lại có cảm giác anh Huy đang thúc giục tôi vậy nhỉ. Mà đúng, phải tăng tốc độ mới được.

Trong văn phòng luật sư, Nguyễn Huy thở dài :

- Haiz, nhát gan quá. Nếu được, anh đi nói với cậu ấy luôn rồi.

Buổi học hôm đó, tôi như bị trầm cảm, ko tham gia nói chuyện cũng ko thêm nghe ai nói. Chỉ nghĩ vẩn vơ đến anh, đến những cách theo đuổi anh. Vậy nên đã có một số chuyện quan trọng tôi đã bỏ qua.

Trúc Vũ còn đang chém tào lao với bàn trên, thấy tôi cứ thần thờ thì mắng :

- Cậu bị hăm đấy à .

Tôi vui vẻ đáp :

- Ko , nhưng mà tớ quyết định công khai theo đuổi anh ấy rồi.

Trúc Vũ có hơi sững sờ nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ bình thường :

- Phải thế chứ. Đáng ra phải từ lâu rồi ấy. Cố lên, yeah.

Hai đứa đập lòng bàn tay vào nhau :

- Yeah !

Và tôi cũng đã ko hề nhận thấy vẻ mặt kì lạ ấy của Trúc Vũ.

Tan học, tôi ko tới nhà Vũ như mọi hôm mà ghé vào quán Mun, chọn những chiếc bánh nhỏ xinh trông thật ngon, gói hộp lại thật dễ thương.

Chị Mun vừa giúp tôi gói lại vừa hỏi :

- Lâu lắm ko thấy mấy đứa vào quán chị nhé. Bạn học lắm sao.

Tôi lấy ví ra chuẩn bị trước, đáp :

- Vâng , tụi em bận học.

- Chị đã bảo là em ko biết nói dối rồi mà – chị đưa hộp bánh cho tôi – bận vì người này hả ?

Tôi ngượng nghịu, khẽ gật nhẹ đầu .Chị dúm tiền lại vào tay tôi :

- Ko nhiều đâu, chị tặng em. Xem như cổ vũ nhé.

Tôi xua tay, cười :

- Ko, ít thì chị cầm lấy đi. Lúc nào nhiều thì miễn phí cho em.

- Lấy lại tiền ngay, ko chị đuổi ra khỏi đây bây giờ. Nhớ là thường xuyên ghé quán chị nhé. Bao nhiêu loại bánh mới đấy.

Tôi hớn hở :

- Thật sao chị .

- Gật em đấy. Tưởng tụi em hay đến như mọi hôm chứ.

Tôi cẩn thận cầm lấy hộp bánh :

- Cám ơn chị nhiều nhé. Tụi em bận học thật mà. Tuần này toàn học cả ngày thôi.

- Vậy tranh thủ cuối tuần tới đây. Cám ơn chị thì khi nào dẫn cậu ấy tới đây .

Tôi lúng túng :

- Chắc khó lắm, đây là lần đầu em tặng quà cho anh ấy đấy.

Chị cười lớn :

- Haha, đùa em một chút thôi. Cố lên nhé.

Tôi gật đầu mạnh .

Theo tôi biết được thì khoảng tầm 10 phút nữa anh sẽ tan học. Vì cũng tới đây nhiều lần nên tôi quen được một cô bán đồ ăn vặt. Cô thấy tôi thì vẫy vẫy tay :

- Tới đây ngồi cho ấm.

Câu đầu tiên cô nói với tôi cũng chính là câu này.

- Hôm nay lại chờ cậu ấy nữa à.

Hai cô cháu tôi đã cực kì thân thiết.

- Vâng, hôm nay cô bán được ko a?

- Cũng được – cô nhìn hộp bánh trong tay tôi – cháu quyết định kĩ rồi à.

Tôi ập a ập ứng :

- À vâng – rồi lôi hộp bánh ra – cô xem này, cháu định mang cái này cho anh ấy.

- Ủ, trông dễ thương đấy. Phải tự tin lên nhé.

Tôi cúi đầu, thì thầm :

- Đây là lần đầu tiên cháu thích một người. Cháu ... ko biết làm sao nữa.

- Nhìn cháu thường xuyên tới đây đứng đợi, ngó nghiêng à cô nhận ra được ngay. Cố lên nhé.

Tôi gật đầu mạnh.

Bao nhiêu người ủng hộ tôi như vậy, tại sao tôi lại ko theo đuổi tới cùng ?

Tôi cảm ơn cô rồi tiến vào cổng trường, nhưng vẫn như mọi ngày, từng tốp sinh viên đi ngang qua nhưng tôi ko thấy cái dáng cao gầy ấy. Đợi đến lúc cô bán đồ ăn vặt chuẩn bị thu dọn, tôi mới chịu thôi. Lúc tôi chào cô, cô mỉm cười :

- Đừng dễ dàng bỏ cuộc nhé.

Tôi gật đầu mạnh :

- Vâng, cô phải tin tưởng cháu đấy nhé.

Về tới trường, tôi lao ngay lên lớp. Phù , chưa bị muộn học.

Trúc Vũ vừa thấy tôi thì tím lất, sốt sắng :

- Cậu đi đâu vậy . Điện thoại thì ko chịu nghe. Làm bọn tớ lo chết đi được . Anh Vũ với anh Huy đi tìm cậu rồi đấy.

Tôi rút điện thoại ra, hơn 10 cuộc gọi nhỡ từ Mạnh – Trúc Vũ và cả anh Huy nữa.

- Chết, tớ để chế độ im lặng, quên mất. cậu gọi báo cho Mạnh Vũ, còn tớ lo anh Huy nhé.

Chuông chưa kịp đổ tiếng thứ hai, tôi đã nghe thấy tiếng quát :

- Em đang ở đâu vậy hả ?

Tôi đưa điện thoại ra xa, bịt mũi , nói giọng khác khác một chút :

- Đây, tôi ko phải Vy Anh.

Người bên kia khẽ thở ra nhẹ nhõm, nhưng lập tức quát tiếp :

- Con nhóc này, anh đang chuẩn bị báo cảnh sát tìm trẻ lạc đấy.

Tôi biết lỗi, á náy :

- Vậy ...tại di động em để chế độ im lặng .

- Thế lúc này em đi đâu, cũng ko về ăn trưa.

- Em đi gặp... anh ấy.

Giọng anh Huy có chút bất ngờ :

- Hả, em biết cậu ấy ở đâu à .

- Thì ko phải ở trường hả ? Định gạt em là anh ấy cúp học chứ gì ?

Anh Huy lại lớn tiếng :

- Vậy là em ở đó cả trưa hả ?

Tôi trả lời với vẻ đương nhiên :

- Vâng.

- Chiều học xong tới văn phòng anh.

Còn chưa kịp trả lời thì đã bị ngắt máy. Tôi gất lên :

- Người lớn thì oai lắm à.

Phát hiện ra xung quanh có hơi kỳ quái, tôi ngẩng đầu lên ... thầy giáo vừa bước vào lớp ...chợt đứng khựng lại. Rồi thầy nhẹ nhàng đặt cặp xuống bàn, rồi thầy nhìn tôi, rồi thầy từ tốn :

- Tùy thôi, có những người chưa lớn mà cũng rất oai nữa.

Cả lớp cười vang lên. Cũng may thầy chủ nhiệm vừa teen vừa vui tính. Nhưng mà như vậy ko có nghĩa là ko thù dai. Buổi hôm đó, tôi bị thầy đi , hic.

10. Chương 10

Vì ngoan ngoãn, nghe lời nên học xong tôi đến công ty anh Huy. Lúc đầu, Trúc vũ đòi đi theo nhưng vừa nghe Mạnh Vũ bảo ở lại chơi bóng thì bỏ rơi tôi. Hai anh em nhà này đúng là đáng ghét.

Đứng trước cửa văn phòng, tôi đưa tay gõ nhẹ, nghe tiếng mời vào, tôi lại áp tai vào cửa, nghe ngóng rồi sau đó mới từ từ đẩy cửa bước vào. Đó là do di chứng của vụ lần trước.

Anh Huy ko vòng vo, đi ngay vào vấn đề chính :

- Em có biết gì về Hoàng Duy Phong ko ?

Tôi xịu mặt :

- Sao anh coi thường em quá vậy – Tôi bắt đầu đưa ngón tay ra, liệt kê – tên này, tuổi này, trường này, lớp này, những thành tích giải thưởng này ... quán ăn thường hay lui tới này – cái này là vừa mới hôm trước, chỉ tóc tím gửi cho tôi.

Anh Huy kiên nhẫn nghe hết, rồi thở dài :

- Quá ít.

- Ít á ? So với những thông tin của anh ấy được công khai thì em biết thế này là nhiều rồi.

Anh Huy tỏ vẻ ko tin :

- Cái gì ? Em đi lùng những thứ đó xem ? Thế số điện thoại của cậu ấy đâu ? Em có cơ mà.

- E có nhưng mà...

Anh Huy bỗng đổi sang chuyện khác :

- Có biết tại sao hôm nay em đợi ở đó mà ko gặp cậu ấy ko ?

Tôi im lặng nhưng ánh mắt thể hiện rõ sự mong đợi .

- Cậu ấy bây giờ đang làm việc tại tập đoàn K.P. Cậu ấy ko có nhiều thời gian để dành cho việc học. Em cũng biết đấy, đại học thì điểm danh, cậu ấy chỉ đến trường những dịp quan trọng thôi.

Tôi vỡ ra, chẳng trách tôi ko gặp được anh ở đó. A, mà sao tôi lại ko nghĩ ra nhỉ, anh Huy ko phải thân với anh Duy Phong hay sao, vậy mà từ trước tới giờ lại ko biết tận dụng nguồn tin này. Quá lãng phí.

Ngồi phía đối diện, anh Huy nhanh chóng phát hiện ra ý đồ của tôi, nhẫn tâm đạp chết nó :

- Vì anh làm việc với cậu ấy nên mới biết những thứ đó, còn lại, một chút anh cũng ko biết.

Cực kì hụt hẫng, cực kì thất vọng. Tôi lải nhải :

- Vậy cứ tưởng anh biết nhiều lắm, bày đặt gọi em tới, bày đặt chê em. Nếu ko nể tình anh là anh trai bạn thân của em, em đã ko đánh anh rồi. Thôi em về đây. Mà dù sao cũng cảm ơn anh, anh Huy nhé. – tôi cố kéo dài những chữ cuối.

Anh Huy gạt đầu, vẻ mặt có chút nghĩ ngợi. Tôi mặc kệ, đi về.

Từ trên cửa sổ văn phòng nhìn xuống, có thể thấy rõ một cô nhóc đang mở khóa xe đạp, trước giở là một hộp bánh nhỏ xinh.

Nguyễn Huy lắc đầu :

- Ngốc nghếch, lần trước đưa tài liệu cho Duy Phong mà cũng ko biết . – Rồi tự vỗ nhẹ vào đầu mình – Cũng may mà ngốc, mình lỡ lời như vậy mà cũng ko phát hiện ra điều gì.Lần sau phải cẩn thận hơn mới được.

Tại tập đoàn K.P, một người đang vui mình vào công việc. Những ngón tay thon dài nhanh nhẹn lật giở tài liệu, rồi lại đánh máy như bay . Trán anh đôi lúc khê nhứ lại rồi chỉ trong tích tắc lại giãn ra.

Bị công việc cuốn vào, anh lại ko để ý đến chiếc di động đen bị bỏ quên ở nhà. Và giờ nó cũng đang một lần nữa ... kêu réo rất.

Tôi tắt máy, ngẩng nhìn hộp bánh được đặt trên bàn. Anh lại bận nữa rồi. Hay là anh ko muốn nghe nhỉ ?

Tôi buồn bực lấy một chiếc bánh nhỏ lên cắn. Định nhắn tin cho anh mà thôi , khùng bố cũng cần có chiến thuật .

Điện thoại tôi đổ chuông . Quên đi , ko có chuyện suýt nữa thì cắn lưỡi đâu nhé , vì lần này...cẩn thận rồi.

Số lạ . Là ai nhỉ ?

Tôi ấn nút nghe, áp máy vào tai, nín thở lắng nghe.

Người kia cũng im lặng.

Tôi dù có hăm đến đâu cũng ko nghĩ đó là anh.

Tôi cũng im lặng. Ai sợ, tôi đâu có gọi mà phải sợ tổn tiền. Tôi thả máy xuống, bật loa ngoài. Thông thả ăn bánh, uống sữa. Từ từ hưởng thụ. Nhưng mà do sự cố ngoài ý muốn, một chiếc bánh ngọt thối, vừa đưa vào miệng tôi liền bị lồm . Nhấp vội một ngụm sữa, lại bị sặc.

Tôi đưa hai tay che miệng nhưng vẫn ho ra tiếng.Với tay chuẩn bị nhấn nút tắt thì đầu dây bên kia nhẹ nhàng vang lên tiếng cười khê ...rồi máy bị ngắt.

Tay tôi cứng đơ trong không trung , tiếng cười nhẹ ấy... giống y hệt tiếng cười lúc tôi hù anh Huy ở văn phòng.

Tôi đứng hình một lúc mới kiểm tra lại số lạ ấy. Ko thể nào, chắc là do ảo giác thôi nhỉ. Nếu nói anh ấy gọi cho tôi mà chỉ im lặng như thế... thì tôi ko tìm ra được lí do nào.

Thả người vào chiếc ghế xoay, mắt khê nhắm hờ, đôi chân dài thẳng tắp bắt chéo lên nhau. Và ...chiếc điện thoại trắng đang nằm trong tay phải của anh. Khóe miệng anh khê nhếch lên.

Đạo gần đây, Mạnh Vũ với Bùi Quang càng ngày càng thân với nhau. Hai người ấy cùng chơi bóng rổ, cùng tham gia lò luyện thi, rồi cùng ăn cơm với tôi và Vũ. Trúc Vũ cũng ko ý kiến, bảo Bùi Quang đỡ nhiều rồi. Mà ngay cả tôi cũng phải công nhận, càng ngày số lần Bùi Quang bị thầy cô nhắc nhở cũng ít dần. Tôi cũng ko còn ghét hấn nhiều nữa , vì vậy, tôi xếp hấn trước Nguyễn Phương. Nhắc đến tên một sách ấy lại thêm bực, tần suất hấn xuất hiện làm phiền tôi ngày càng nhiều và độ biến thái cũng tăng.

Như bây giờ, chúng tôi đang ăn trưa thì Nguyễn Phương bưng một hộp cơm tới, lôi ghế từ bàn bên cạnh đặt sát tôi , rồi ngồi ăn tự nhiên. Bọn tôi nhìn hấn với anh mắt kì quái. Hấn kệ, vẫn ngồi ăn ngon lành.

Trúc Vũ lên tiếng đầu tiên :

- Anh Phương, anh ngồi nhầm chỗ rồi.

Hắn lì lợm ăn tiếp.

Tôi xích ghế ra xa hắn một chút :

- Này. Anh bị gì thế hả ?

Lần này, hắn chịu ngẩng đầu lên, xích ghế sát người tôi, nhìn tôi lải nhải :

- Anh biết em yêu anh sâu đậm, mà anh vẫn chưa đáp lại tình cảm của em nên có lẽ điều đó khiến em buồn. Nhưng anh ko nghĩ em lại chuyển sang cặp kè với tên này – Chỉ thẳng vào mặt Bùi Quang.

Cặp kè ??? Hắn dám dùng từ đó nói tôi . Dám vượt qua kiên nhẫn mà tôi cho phép. Dám xúc phạm tôi như vậy ? Cặp kè, cái từ mà tôi căm ghét . Tôi nghĩ rằng, quay sang chưa kịp làm gì thì nghe Trúc Vũ kêu lên.

Nguyễn Phương – mặt và người hắn dính đầy cơm.

Dưới đất, cơm văng tóe loe, hai hộp cơm bay ra xa nằm dưới đất.

Tôi sững người, bàng hoàng , phía đối diện , mặt bàn trống ko, Mạnh Vũ và Bùi Quang mặt hầm hầm.

Nguyễn Phương ngồi chết trân.

Mọi người xung quanh đổ dồn nhìn chúng tôi.

Mạnh Vũ thản nhiên đi gọi thêm suất cơm khác.

Bùi Quang cũng thản nhiên ngồi rung chân.

Tôi với Trúc Vũ nhìn nhau, chưa hết bàng hoàng, rồi lại nhìn Nguyễn Phương. Có lẽ do quá bất ngờ, phải một lúc sau hắn mới lấy tay phủi cơm xuống.

Bùi Quang liếc hắn bằng nửa con mắt.

Mạnh Vũ lấy cơm về, nhìn hắn :

- Cậu thôi làm phiền người khác đi. Nể tình cậu cũng từng ở trong đội bóng, chúng tôi mới nhin cậu. Nhưng ko có nghĩa là sẽ cho qua hết lần này lượt khác như vậy

Trúc Vũ cũng trút hết :

- Lúc trước, tôi cũng chỉ đùa vậy thôi, ko ngờ anh lại bám theo vy Anh hoài. Ngày càng quá đáng. Lần này bị vậy cũng là nhẹ rồi đấy.

Tôi ghét Nguyễn phương thật nhưng nhìn hắn thắm như lúc này cũng ko nỡ chà đạp thêm :

- Từ nay đừng tìm tôi nữa, tôi thật sự ko thích anh.

Hắn nói giọng tức tối :

- Ko thích anh à, anh cũng ko thích em. Tưởng mình là ai ?

Trúc Vũ trừng mắt :

- Anh bị điên à, ko thích, ko thích, nếu vậy thì đừng có bám theo Vy Anh. Tôi nói lần cuối nhé. Anh thật kinh tởm.

Nguyễn Phương vẫn nhìn chằm chằm tôi như muốn ăn thịt :

- Kinh tởm ? Bùi Quang thì sao ?

Bùi Quang nhắc tay định ném thêm hộp nữa, Mạnh Vũ ngăn lại :

- Đừng lãng phí .

Bùi Quang gần từng tiếng :

- Biển. Còn để bọn tôi thấy cậu lảng vảng làm phiền nữa thì thứ bay vào mặt cậu ko chỉ là hai hộp cơm đâu.

Tên Nguyễn Phương tất nhiên ko dám cãi, biển.

Tôi vô cùng áy náy , làm phiền tới cả mọi người. Bây giờ ăn được nữa mới lạ. Tôi đứng dậy :

- Mọi người sang bàn bên cạnh ăn tiếp nhé, để em đi mượn đồ dọn lại chỗ này.

Trúc Vũ lôi tôi ngồi xuống :

- Cậu hâm à, lát nữa hai đứa dọn sau.

- Em còn chưa ăn mà.

Bùi Quang chỉ chỉ vào ly kem :

- Tan rồi kìa.

Mọi người im lặng ăn một chút, chỉ một lúc sau, ko khí lại trở về như bình thường.

Được một lát, Bùi Quang đứng dậy , bỏ lại một câu :

- Người nào mặt dày thì đừng nghĩ sẽ làm hấn tổn thương. Cứ nghĩ là phải làm sao để mặt hấn bớt dày.

Mạnh Vũ cười phá lên :

- Chỉ có cậu mới nghĩ ra được mấy câu đó.

Bùi Quang kéo Mạnh Vũ lên :

- Cười cái gì, gây ra thì phải chịu. Đi lấy đồ về dọn với tớ.

Rồi hai người lúi húi dọn, tôi với Trúc Vũ cùng nhào vào giúp nhưng bị đẩy ra. Ngồi xem vậy. Nhìn hai người đó nhả mặt , nhíu mày, vụng về dọn trông rất buồn cười.

Và cuối cùng tôi cũng biết được, Nguyễn Phương có thái độ như vậy bởi hấn thù vụ bóng lẩn trước. Số người trong đội ra quân tất nhiên ko thể thay đổi được, vì vậy, để Bùi Quang ra sân thì sẽ có một người phải rút. Người đó ko ai khác chính là Nguyễn Phương.

11. Chương 11

“ Bố ko thể cho mẹ con một tình yêu thật sự được . Bố ko thể ”

Ko gian im lìm tĩnh lặng, giọng nói nhẹ cất lên.

“ Bố ko thể ...”

Giọng nói ấy dần mơ hồ, nhẹ bằng và tan biến.

Tôi mở mắt , ngồi bật dậy.

Giấc mơ này đã lặp lại nhiều lần . Trong giấc mơ ấy, tôi ko thấy bố, chỉ nghe giọng nói ấy cứ thoảng qua.

Tôi ngồi ôm đầu gối, nhìn ra màn đêm đen kịt kia, lẩm bẫm :

“ Bố ko thể, ko thể gì nhi ? ”

Là do tôi nhớ bố quá nên mới như vậy, đúng ko ? Vì giấc mơ ấy chỉ xuất hiện khi bố ko có ở đây, bên cạnh tôi.

Những lúc tỉnh giấc như thế này , chỉ cảm thấy vô cùng lạc lõng và bơ vơ. Thứ cảm giác trống rỗng kia cũng như đêm đen bên ngoài , cứ kéo dài bất tận.

Ko có ai bên cạnh thì tự làm mình vui vậy. Tôi lặng lẽ lên mạng tìm đọc chuyện cười . Ko cười được thì cũng ko tới nỗi cho mình vào một góc tự kỉ như vậy.

Tôi là một người dễ cười. Bằng chứng là vừa đọc vài mẩu tin ngắn tôi đã phải ôm bụng, úp mặt vào chăn cười . Theo thói quen, tôi lấy máy ra bấm bấm lia lịa :

“ Sa mạc sa-ha-ra là do một tên lâm tặc uống nước tăng lực tạo ra đấy, anh có biết ko .”

Vừa bấm nút gửi xong, nụ cười cũng tắt ngúm. Thảm rồi.

Tôi cuống cuống ấn hủy tin nhắn, ko kịp, cuống cuống tháo pin điện thoại ra. Trời ơi, hơn hai giờ sáng mà gửi tin cho anh, còn tin kiểu như vậy nữa. Tôi đau khổ đập đầu vào gối, kiểu gì cũng bị cho là khủng.

Duy Phong đang ngủ say, bị quấy rầy, lấy điện thoại xem, xong ném luôn vào tường .

Duy Phong đang ngủ say , nghe tiếng tin nhắn, mơ mơ màng màng với lấy điện thoại xem, xong chỉ buông một câu :

“ Ở trại họ cũng cho bệnh nhân dùng điện thoại sao ? ”

Tôi chôn mặt vào gối, tưởng tượng ra bao nhiêu là phản ứng của anh. Sao cái nào cũng làm người khác đau lòng quá vậy . Hình tượng của tôi ... mất rồi .

Thảm, quá thảm.

Bước ra khỏi nhà tắm, anh buông mình xuống giường. Khẽ xoa thái dương.. Anh đưa mắt nhìn đồng hồ, muộn như thế này rồi à. Mấy hôm nay, công việc ngập đầu. Anh cười khổ, đã có nhiều thứ thay đổi ..kể cả em.

Rồi anh chơi nghĩ tới cô bé ấy. Lúc tới ở công ty, anh cũng ko hiểu nổi tại sao lại vô thức gọi vào số đó nữa. Di động trắng ko hề có số ấy. Anh có nên tự khen mình trí nhớ tốt ko nhỉ ?

Chợt nhớ ra, anh lấy chiếc màu đen nằm một góc trên bàn xem.

Nhiều cuộc gọi nhỡ, anh bỏ qua. Người nào gọi cho anh thì do công việc, nếu ko liên lạc được thì sẽ tự liên lạc với mấy công ty hoặc sẽ thông qua thư kí của anh. Cũng chính vì vậy, anh ko nhớ lần cuối mình sử dụng chiếc màu đen này để liên lạc với một người là khi nào .

Ngón tay anh lướt tới những tin nhắn mới.

Tôi đập chăn, mò tìm điện thoại bị vùi sâu dưới gối. Lắp pin lại.

Bởi vì còn một tình huống nữa...có lẽ anh sẽ gọi điện cho tôi.

Máy vừa được khởi động lại ... liền ngày sau đó rung lên bần bật.

Duy Phong đang gọi tới.

Tim tôi đập loạn xạ, cuống quít ko biết làm thế nào. Nhưng lại sợ anh ngắt điện thoại nên vội nghe.

Trong đêm đen tĩnh mịch, giọng anh trầm nhẹ vang lên :

-Xin chào. Có phải chủ nhân của số máy này là người nhắn tin cho tôi vừa rồi ko ?

Tôi nhắm chặt mắt, cắn chặt môi. Tay búa chặt chiếc chăn mỏng.

Tiêu rồi, biết ngay mà. Lạnh lùng như anh, dứt khoát như anh , rõ ràng như anh. Kiểu gì cũng gọi để chấm dứt và ngăn chặn cuộc khủng bố của tôi mà. Nghĩ được như vậy mà còn bật máy làm gì ko biết . Vì tự nhiên tôi chỉ muốn nghe thấy giọng nói người ấy. Nhất là giữa đêm khuya thế này.

Tốt rồi, bây giờ , nên làm gì đây.

-Vâng . – tôi nhỏ giọng , vẻ hối lỗi.

Duy Phong gõ gõ những ngón tay trên bàn , một cách thư thái. Mắt anh hơi nheo lại.

Khuôn mặt tỏ cáo rằng anh đang cảm thấy thú vị.

- Hừm . – mắt lại lạnh te, giọng nói cũng trầm hơn – như vậy, bạn quảng cáo cho nước tăng lực sao ?

Thùy nảo của một ai đó đang căng thẳng như muốn nổ tung, vừa nghe câu nói đùa của anh, bỗng chốc giãn mạnh ra . Chuyển biến đột ngột này khiến ai đó rơi vào trạng thái đơ .

Tôi mở to mắt, thôi bấu chặt, thôi cắn môi. Nao vẫn chưa xử lí nổi.

Duy Phong nhin cười. Anh thừa đoán được và tưởng tượng ra vẻ mặt của cô bé ấy lúc này. Mắt sẽ mở to.

Và anh ko nhận ra rằng, làm sao anh có thể dễ dàng nắm rõ những điều đó như vậy.

Tiếng ho nhẹ của anh làm tôi chợt tỉnh. Ngơ nghe giải thích :

- Ko , em ko quảng cáo. Tại em thấy cái đó buồn cười nên gửi cho anh vậy thôi.

Lại rơi vào im lặng.

Chán thật, nói sai nữa rồi phải ko ?

Những ngón tay khựng lại trên mặt bàn. Duy phong đánh rơi nhịp thở.

Giọng nói cô bé ấy... dễ thương thật.

Giọng anh dịu xuống :

- Đừng thức khuya. Ko tốt đâu.

Rồi tắt máy. Tâm trạng anh đang rối bời.

Tôi ngây ngô. Mãi lúc lâu sau mới hiểu ra được anh chỉ đang đùa rồi bảo tôi ko nên thức khuya.

Tôi thiếu chút nữa nhảy cẫng lên. Đêm đó, vì vui quá nên tôi nằm cười khúc khích một mình.

Và đêm đó, có một người nhìn mãi vào màn đêm vô tận đó. Khuôn mặt lạnh, chỉ riêng đôi mắt anh, có chút ấm áp. Giọng nói của cô bé ấy đã vô tình đem anh nhấn chìm vào quá khứ, vào khoảng ký ức tuyệt đẹp nhất. Để rồi phải đối mặt với một thực tại hư vô như thế này.

Cô ấy vẫn ở đây, ngay bên cạnh anh nhưng sao có những thứ cảm giác ko thể nào tìm lại được.

Ánh mắt anh trở nên vô hồn, xa vời vợi.

Hôm sau, tôi mang theo đôi mắt gấu trúc tới trường. Nhưng ngược lại, tâm trạng lại rất tốt. Trúc Vũ lắng nghe tôi kể hết mọi chuyện , rồi nhìn tôi kì quái. Nhìn lâu tới nỗi chính tôi cũng thấy có gì đó lạ , chợt dạ :

- Có gì ko ổn hả ?

Trúc Vũ gật mạnh đầu :

-Ừ. Tổ chưa thấy ai theo đuổi người khác như cậu đâu. Thử tính xem, đổi lại bao nhiêu thời gian, bao nhiêu tin nhắn mà chỉ nhận được từ anh ấy một câu “ đừng thức khuya ”,

Tôi nhắm tít :

- Cũng gần hai tháng. Cậu cũng biết Duy Phong anh ấy như thế nào mà . Tiến triển như vậy ko phải là nhanh rồi sao ?

Trúc Vũ tiện tay lấy quyển sách đánh nhẹ lên đầu tôi :

- Nhanh cái đầu cậu. Cứ thế này thì có khi con anh ấy lớn rồi ấy. Cậu nhìn tớ với Mạnh Vũ thế nào ? Gần hai năm còn gì.

Nhớ lại cuộc theo đuổi chớp nhoáng của Trúc Vũ, tôi vẫn còn đôi chút ko thể tin nổi. Lúc đó, sau khi thực hiện xong ba bước đầu tiên, Trúc Vũ bắt đầu theo sát Mạnh Vũ nhiều hơn. Biện đủ mọi lí do để tiếp cận, gần gũi. Nhưng Mạnh Vũ cũng rất nghiêm túc trong vấn đề này, nên mọi chuyện cũng ko dễ dàng. Vậy mà

chưa đầy một tháng sau, hai người ấy ngang nhiên dắt nhau tới trước mặt mọi người tuyên bố là một đôi. Tôi cứ bấu lấy Trúc Vũ hỏi đi hỏi lại :

- Thật à ? Là thật hả ?

Trúc Vũ đắc chí cười toe toét, kéo tôi lại thì thầm :

- Bước thứ 4. Tổ tình. Tổ nói với anh ấy : Nếu anh ko muốn bây giờ em đến từng lớp hét lên với mọi người em yêu anh thì anh mau chấp nhận em đi .

Tất nhiên, Mạnh Vũ ko dám ko đồng ý. Tới bây giờ, tình yêu của hai người ấy rất đẹp .

Nhưng anh ấy khác Mạnh Vũ, tôi cũng đâu giống với Trúc Vũ.

- Ý cậu là bây giờ tớ cũng hét lên với Duy Phong như thế ?

- Ai bảo cậu dùng cách đó. Duy Phong của cậu đâu dễ như Mạnh Vũ nhà tớ. Làm như vậy có khi anh ấy tránh xa cậu ấy.

Tôi xúc động :

- Cậu quả là hiểu biết về tình yêu. Nói đúng những gì tớ nghĩ.

- Mấy cái đó đối với tớ là chuyện nhỏ.

- Thế tớ nên làm gì bây giờ nhỉ ?

- Khó đấy, nếu tớ là cậu thì tớ cũng ko biết làm gì đâu. Thế nào cũng thấy mình giống như fan của anh ấy thôi vậy.

Tôi tiu nghỉu :

- Vậy mà cũng bày đặt phê phán tớ. Cứ tưởng cậu hay lắm chứ.

- Cậu phải rõ ràng . Phải để cho anh ấy biết là cậu thích anh ấy, muốn làm bạn gái anh ấy . Chứ đừng như người hâm mộ bí mật của anh ấy thế này.

- Thế tớ nên làm gì đây ?

- Cái đó...tớ cũng ko biết. Tớ chỉ muốn cảnh báo cậu. Tốc độ của cậu còn chậm lắm

Tôi ỉu xiu úp mặt xuống bàn, sao ai cũng bảo chậm nhỉ ?

Cứ dọa dẫm thì lại càng làm tôi sợ thêm...sợ mất anh.

Cổ lên, cổ lên.

Theo đến cùng , theo để cùng.

Tôi mặc kệ Trúc Vũ còn lải nhải bên cạnh, tút máy ra , gọi. Ko thèm biết mình đang ở đâu và cũng ko cần biết anh có nghe hay ko .

Tại đại sảnh tập đoàn K.P.

- Cô có hẹn trước với tổng giám đốc ko ạ.

Cô gái dáng người cao , mảnh mai cộng thêm đôi cao gót, tựa một tay vào quầy lễ tân, tỏ vẻ khó chịu :

- Hẹn á ? Các cô mà cũng được nhận vào đây làm việc cơ à ?

Hai cô lễ tân bối rối nhìn nhau . Một cô lên tiếng :

- Thưa cô, muốn gặp tổng giám đốc thì phải hẹn trước ạ.

Cô gái kia khoanh tay, đánh giọng :

- Có muốn bị thôi việc ko ?

- Tổng giám đốc chúng tôi rất bận. Nếu cô ko hẹn ...

Cô gái kia ngắt lời :

- Bận ? Tôi thì rảnh hả ?

Rồi cô sai bước đế tầng thang máy.

Hai cô lễ tân cuống quýt chạy tới níu ngăn ko cho vào, bảo vệ thấy vậy cũng chạy tới.

- Làm sao thế ? – Thư kí Hoàng thấy cảnh hỗn loạn thì vội bước tới.

- Cô gái này cứ đòi gặp Tổng giám đốc mà lại ko hẹn trước.

Thư kí Hoàng nhú mày ra hiệu cho bảo vệ tránh đi.

Cô gái kia hất mạnh tay cô lễ tân ra , khoanh tay :

- Anh là ai ?

- Là thư kí riêng của tổng giám đốc chúng tôi đây. – Hai cô lễ tân giọng gay gắt, nhưng nhận thấy thư kí Hoàng ra hiệu nên về chỗ.

Khó có thể nhận ra một tia bờ ngõ trong đôi mắt bị che lấp, cô gái tháo kính xuống, chìa một tay ra :

- Thư kí Hoàng phải ko ? Anh Phong nhắc tới anh nhiều lắm. Bây giờ mới được gặp .

Thư kí Hoàng bắt lấy tay cô gái , xưng tên tổng giám đốc thân mật như vậy thì rất hiếm người.

- Cảm ơn . Cho hỏi cô đến từ công ty nào vậy ?

- ồ, ko. Tôi là ... – Cô gái cúi đầu ngại ngùng – bạn gái anh ấy.

Thư kí Hoàng quên cả rút tay về, cô gái này, giọng điệu như vậy, thái độ như vậy, giày cao gót như vậy ... làm sao lại có thể là người ấy được. Người ấy đối với tổng giám đốc quan trọng như thế nào anh rất rõ, người ấy theo lời của tổng giám đốc rất đáng yêu, đến anh cũng cảm thấy yêu lây . Làm sao lại có thể là cô gái ...nóng bỏng trước mặt anh đây.

Nhưng với kinh nghiệm giao tiếp lâu năm, thư kí Hoàng nhanh chóng lấy lại vẻ mặt bình tĩnh :

- Rất hân hạnh được biết cô. Tổng giám đốc đang ở trong văn phòng. Mời đi theo tôi.

Cô gái mỉm cười nhẹ, bước nhẹ nhàng theo thư kí Hoàng.

Đằng sau lưng, hai cô lễ tân bĩu môi, bàn tán.

- Cô đứng đây đợi tôi một chút.

Lúc quay lưng đi tới gõ cửa phòng, thư kí Hoàng cau mày. Dù là ai cũng ko nên làm phiền tổng giám đốc như vậy chứ.

Qua khung cửa kính trong suốt, có thể thấy rõ Duy Phong đang ngồi ở bàn làm việc, vẻ mặt anh điềm tĩnh.

Nghe tiếng gõ cửa, anh ngẩng đầu lên.

Thấy cô gái ấy, anh có hơi bất ngờ. Khẽ mỉm cười.

Anh ra hiệu cho cô đi vào. Cô gái ấy còn đang si mê ngắm anh, thư kí Hoàng nhắc, cô mới uyển chuyển bước tới bên anh, quàng hai tay lên vai anh, thì thầm :

- Em nhớ anh lắm.

Người anh khẽ khựng lại , anh ko quen với cái ôm chủ động ấy của cô .

Giọng anh êm dịu :

- Ko sợ ngã ?

Cô gái kia liếc xuống đôi cao gót của mình, có chút lúng túng :

- Hi hi , trong số mọi người ở đó thì đôi này của em còn thấp lắm đấy.

Ánh mắt anh lại rơi vào vô thẳm.

- Hôm nay, em được đạo diễn khen nhiều lắm nhé. Vai diễn khá khoai mà em làm rất tốt.

Anh mỉm cười, lắng nghe cô kể chuyện.

- Mà vai diễn chính của em ấy, đâu phải cô nàng nào đáng chuẩn xinh xắn là được đảm nhận đâu.

Anh kéo cô tới trước mặt mình, dịu dàng :

- Em rất tuyệt .

- Hi hi, anh đừng tưởng em ko biết đạo diễn có quen với anh nhé. Em cũng là do anh giới thiệu thôi.

Anh lắc nhẹ đầu :

- Ko, nếu em ko có năng lực thì ông đạo diễn khó tính ấy cũng ko chịu đâu.

Cô gái ôm cánh tay anh :

- Dù sao cũng là do anh hết.

Anh lại nhẹ nhàng kéo cô ra, những cử động như thế này làm anh hơi khó chịu

Mắt cô gái lướt qua một tia hụt hẫng , rồi lại nũng nịu :

- Em thêm kem chết mất. Xong việc anh đưa em đi ăn kem được ko .

Anh nhìn vào đôi mắt của cô, ánh mắt anh trở nên ấm áp ... một cách kì lạ . Chính cô gái cũng đắm chìm vào đôi mắt ấy. Và cô biết, ánh mắt của anh chỉ-là-dành-cho những điều đó.

-Ừ , khi nào xong việc anh sẽ tới đón em .

Cô gái ấy vẫn còn ngẩn anh .

Nụ cười ấm, giọng nói nhẹ . Cô say mê.

Tới lúc anh nhìn đi chỗ khác rồi, cô vẫn còn nhìn anh. Một lúc lâu sau, cảm thấy mình vô duyên, cô hắng giọng :

- Đi giày cao gót ghét quá, vì vai diễn nên em mới phải dùng tới. Em về thay đồ, nghỉ ngơi . Lúc nào anh tới thì gọi em trước nhé.

- ừ, để anh gọi tài xế đưa em về.

Cô đi rồi ...

Nụ cười anh chợt ...tan vào nắng.

Anh biết ...có những điều cô nói là ko thật . Nhưng chính anh lại ko thể hiểu, dù là giả dối nhưng lại làm anh rung động một cách dễ dàng.

Đôi cao gót bước lên taxi , khẽ rửa thầm :

- Những thứ đó làm anh vui dễ tới vậy à.

Điện thoại đổ chuông , ko phải một mà là cả hai cái. Anh ra hiệu cho thư kí Hoàng tiếp máy đen còn mình tiếp máy trắng.

- Con yêu của mẹ à ?

Anh nhíu mày, mẹ anh vẫn thế, xem anh như con nít.

- Vâng, mẹ ạ.

- Bận lắm đúng ko con trai ?

- Ko bận lắm đâu.

- Ôi, con trai của tôi . Tại bố con đấy, ông ấy cứ bảo con sẽ giải quyết được hết nên thả cả công ty cho con.

- Ko sao mà mẹ. Bố mẹ đi vui ko ạ ?

- Có vui chứ, bố con còn định đi thăm bạn ở Đức nữa.Mai là xuất phát. Bố mẹ cũng sắp về với con trai yêu rồi.

Anh nghe thấy tiếng bố vọng vào :

- Bà xã , lại đây xem con này này.

- Con đó là con của chứ lạ gì . Tôi đang nói chuyện với con trai yêu.

Anh bật cười. Ko để ý có một tên đang cầm máy đen vừa nói vừa cười vừa liếc anh.

- Con lớn rồi, bà cứ làm như trẻ nhỏ thế .

- Lớn cỡ nào thì vẫn là đứa con bé bỏng của tôi . Ông bỏ bê công ty cho con, kéo tôi đi khắp châu âu thế này.

- Làm cả đời rồi, tuổi già phải hưởng một chút chứ. Bà đưa máy tôi nói chuyện với con.

- Con trai yêu à, bố gặp con này.

Giọng bố anh vang lên :

- Duy Phong con ổn chứ ?

- Vâng, bố mẹ yên tâm.

- Ủ, hồi vậy thôi chứ bố giao cho con cả tập đoàn cơ mà. Bố mẹ cũng sắp về Việt Nam rồi . Đi hết mọi nơi rồi .

- Vậy ạ.

- Ủ, thôi con làm việc tiếp nhé.

Anh gạt đầu, bố mẹ vui vẻ là tốt rồi. Nhớ ra điều gì, anh ngoảnh sang bên kia, thư kí Hoàng khuôn mặt có hơi chút ... ngổ ngổ.

Vừa tiếp tục làm việc, anh vừa hỏi :

- Chuyện gì vậy ? Công ty nào vậy ?

- Là tư nhân .

- Họ nói gì ?

- Em ko phải là người hâm mộ bí mật của anh .

Ngón tay anh đánh trượt vào một bàn phím, nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ nghiêm túc :

- Có thể nhắc lại ko ?

- Có. Họ nói em ko phải người hâm mộ bí mật của anh .

Lần này, anh ko thể tập trung được nữa , đưa tay ra :

- Đưa tôi máy đen.

Anh xem lại , đúng là dây số đấy. Cô bé kì lạ ấy.

Anh nhúm mày, rồi lại giãn ra, rồi lại cau mày, rồi lại mỉm cười, rồi lại mím môi. Trông anh cũng rất ... ngổ.

Thư kí Hoàng nhin cười, anh đặt di động đen xuống , giả vờ quay lại làm việc :

- Sao ? Ko phải người ta bảo là ko phải fan của tôi rồi sao.

Thư kí Hoàng xua tay :

- Ko, tôi chỉ muốn nói đây ko phải là điện thoại cá nhân của tổng giám đốc .

Anh tỉnh bơ :

- Ủ .

- Vậy sao ...cô ấy lại..

Mặt vẫn lạnh :

- Ko phải anh vừa bảo là tư nhân sao ?

Thư kí Hoàng cảm thấy ko moi thêm được thông tin nào nên bỏ đi làm việc.

Nhìn bóng thư kí hoàng đi rồi, anh tự nhiên bật cười.

Đúng là anh có hai chiếc điện thoại. Chiếc màu trắng là chiếc anh dùng để liên lạc với người thân và bạn bè. Còn chiếc màu đen này chỉ phục vụ công việc.

Lần đầu tiên bắt gặp tin nhắn của cô bé ấy, anh đã rất ngạc nhiên. Nhưng ko thể phủ nhận, dần dần anh đã thấy cô bé ấy rất thú vị và dần dần chiếc màu đen này ... ko còn dùng cho công việc nữa.

Ko phải người hâm mộ bí mật của anh ?

Cô bé ấy có ý gì nhỉ ?

12. Chương 12

Quay về bàn làm việc , thư kí Hoàng phá lên cười. Duy phong ko phải là người ko biết phân biệt công tư như vậy . Ở gần với cậu ấy như vậy, anh lại ko nhận ra sao ?

- Mà cô bé ấy cũng dễ thương chứ nhỉ.

Anh vừa cười vừa nhớ lại cuộc đối thoại lúc này.

Vừa tiếp máy anh đã nghe giọng cô bé hùng hồn vang lên :

- Em ko phải người hâm mộ bí mật của anh .

Vậy là, lời chào hỏi xã giao bị tắc lại trong miệng.

Kì lạ, cô bé ấy cũng ko nói gì nữa, mà chỉ im lặng .

Chưa rõ vấn đề, anh hỏi lại :

- Tôi ko hiểu lắm. Cô có thể nói lại được ko ?

Bên kia, nghe tiếng thốt lên :

-Chết , nhầm máy rồi .

- Đây là số máy của tổng giám đốc tập đoàn K.P. Tôi là thư kí riêng của anh ấy.

- Thư kí ạ ? Trời ơi , nhầm rồi.

Anh hơi hiểu vấn đề, nhưng tiếp tục đùa :

- Nhầm gì ạ ? Ko phải người hâm mộ vậy là anti rồi.

- ko phải, ý tôi là ..à mà anh có phải anh ấy đâu ?

- Nhưng nhiệm vụ của thư kí là chuyển lời cho tổng giám đốc.

- Vậy ...xem như tôi chưa nói gì được ko ? Nhé !!!

- Ko được, bây giờ phải nói rõ vấn đề để tôi chuyển lời cho tổng giám đốc.

- Thật sao ? vậy ... nói với anh ấy tôi , chủ nhân số may này ko phải là fan của anh ấy. À, ko phải anti luôn nhé.

- tại sao ? Tổng giám đốc chúng tôi vừa đẹp trai, vừa thành đạt vừa...

- Anh ấy xuất sắc, hoàn hảo. Tôi biết . Ồ, mà sao tôi lại nói với anh những thứ này .

- Vì tôi là thư kí riêng của tổng giám đốc.

- À nhỉ. Nhưng mà tôi sắp phải vào học rồi. Làm sao bây giờ ?

- vậy tôi sẽ chuyển lời giúp bạn . Hẹn gặp lần sau.

- Thật sao ? Cảm ơn bạn thư kí nhé.

- ko có gì đâu .

Bên kia im lặng một chút , giọng trẻ con lại vang lên :

-Bạn thư kí ơi , nhưng mà tổng giám đốc của bạn là ai ấy nhỉ ?

Thư kí Hoàng ho sặc sụa :

-Ko phải chứ ? Là Hoàng Duy Phong.

-Woa, anh Duy Phong là tổng giám đốc sao .

-Bạn này, vậy bạn có biết bạn đang gọi cho ai ko ?

-Tớ chỉ biết số này là số của Duy Phong, tớ ko biết anh ấy lại có chức vụ như vậy. Xin lỗi nhé.

- ok, ko sao. Bạn học tốt nhé. Tớ chuyển lời giùm cho.

-À, vâng, tớ cảm ơn . Một ngày tốt lành nhé.

“Người bạn ,, dễ thương này và cô gái...giả tạo kia . Đối với Duy Phong thì ... ?

Thư kí Hoàng cười bí hiểm.

Mùa đông là những chuỗi ngày ảm đạm đầy gió và mưa.Mọi thứ cứ trở nên chậm chạp và tẻ nhạt hơn.Tôi cảm thấy như mình đã sống cái ngày này một trăm lần rồi vậy.

Tiết lý với một đồng lý thuyết khô khan cũng trôi qua.Tôi với Trúc Vũ lười nhác nửa ngồi nửa tựa lên bàn chơi Angry bird – Con chim khùng.

Có tiếng bước chân tới gần , tôi cũng chẳng buồn ngẩng lên xem. Nhưng lại nghe tiếng nhao nhao của lớp và cả tên-ngồi-kế-bên. Cuối cùng, tôi cũng phải xem cái đám-ồn-ào đó là cái gì.

Trước mặt tôi, Bùi Quang xuất hiện cùng với một đồng đồ lĩnh kính. Sau khi dùng mắt đẹp hết những lời xì xầm, bàn tán , Bùi Quang bắt đầu thả đồng đồ ăn vặt đó, chính xác là thả hết xuống bàn hai đứa tôi.

Tôi nhìn hẩn như một quái nhân.Nhưng cũng nên mừng cho nền khoa học vĩ đại của thế giới, họ sắp tìm ra người hành tinh rồi đấy.

Bùi Quang ra hiệu cho bọn cái My đứng gần đó tới, chỉ chỉ :

-Chỗ này, bọn em lấy cái cũng được trừ hai hộp kia ra.

-Anh nói thật chứ ?

Trước những ánh mắt lấp lánh long lanh đầy mong đợi , Bùi Quang hờ hững nói như ra lệnh :

-Bọn em có 5 giây.

Bắt đầu đưa ngón tay lên :

-Năm...bốn...

Và chưa cần đếm đến hai, trên bàn đã bị thu dọn sạch sẽ, chỉ còn trơ trọi hai hộp kem. Thật kinh khủng.

Mà cái tên này ... Bùi Quang đang đe dọa lớp tôi phải lấy hết đồ hần mua.

Làm sao lại có người kỳ quặc như thế . Sắp tới, những nhà khoa học sẽ phải vất vả rồi đây.

Thực hiện xong loạt hành động bất bình thường mà ko ai có thể hiểu được, Bùi Quang đẩy một trong hai hộp tới trước mặt tôi, thản nhiên :

-Của Vy Anh, kem hạnh nhân .

Lảng tránh ánh mắt khó hiểu của tôi , nói với Trúc Vũ :

-Còn đây là của Trúc Vũ, kem socola.

Trúc Vũ tròn xoe mắt, ngơ ngác hỏi một cách cự kì ngây thơ :

-Của em á ? Em có bao giờ ăn kem socola đâu ?

Sau một khắc im lặng , Bùi Quang liền quay mặt nơi khác ...có vẻ lúng túng.

Nhìn thấy một Bùi Quang như bây giờ ...tôi phá lên cười gục trên bàn . Trúc Vũ dù cố gắng lắm nhưng có lẽ ko chịu nổi nên cũng cười lớn.

Bùi Quang ho nhẹ , nhú mày nhìn chúng tôi , biện hộ :

-Đây là Mạnh Vũ nhờ anh đưa đến.

Lần này chúng tôi cười lớn hơn nữa, thậm chí tôi còn suýt té xuống ghế. Có phải Mạnh Vũ mới quen chúng tôi hôm qua đâu, chả lẽ kem Trúc Vũ thích là kem gì cũng ko nhớ ?

Bùi Quang khoanh tay , vẻ mặt hơi mất kiên nhẫn :

-Vui lắm à ? Sao hai em lại có thể cười như vậy ?

Dù sao, Bùi Quang cũng có ý tốt đưa kem cho chúng tôi , tuy có hơi ...kỳ quái một chút nhưng cũng ko nên làm hần khó xử .

Vì vậy, bằng mọi cách có thể, tôi cố ngưng cười, giờ điện thoại ra:

-Trò Angry bird này ...buồn cười thật.

Trúc Vũ vừa gật đầu vừa ôm bụng :

-ừ, công nhận trò này ...buồn cười ghê.Haha.

Bùi Quang bỗng giật lấy chiếc di động , xem xem một lúc ,nheo mắt :

-Cái này mà vui. Game con nít.

Muốn làm người tốt cũng khó, tôi chỉ đưa đại ra lí do để che đậy sự vô duyên của hần mà hần còn như thế đấy. Tôi đưa tay ra định lấy lại điện thoại thì Bùi Quang né người ,lại chuyển sang chê bai :

-Trò này mà chơi mới đến level này. Thật là...

Bùi Quang bắt đầu di chuyển ngón tay trên điện thoại.

-Trả lại đây, làm cái gì thế ? – Tôi đứng luôn dậy, tìm cách lấy lại .Con người này ...càng lúc càng giống quái nhân như thế là sao nhỉ ?

Cứ mỗi lần tôi sắp cướp được thì Bùi Quang lại giơ tay lên cao, vẻ mặt khiêu khích .

Sau một lúc giành giật, kết quả thu về vẫn là con số ko , Bùi Quang nhìn xuống tôi rồi lắc đầu :

-Với chiều cao như thế này , em nghĩ là em có cơ hội ?

Tôi hậm hực , mắt hình viên đạn ngược lên nhìn hần nhưng ...ko làm được gì.Chỉ cần bây giờ Bùi Quang mà biến thành một thứ gì đó nhỏ bé thì tôi sẵn sàng nghiền nhỏ và bóp nát.

Bùi Quang lại bắt đầu chọc tức , khua khua cái điện thoại ngay trước mặt , vẻ mặt thì đắc chí , đáng ghét.

Đến lần thứ n thất bại, tôi kéo luôn tay Bùi Quang xuống cần ...cần , cần và ...cần.

Chỉ thấy Bùi quang hét lên một tiếng rồi đứng im.

Cơn tức giận dịu đi, tôi mới thả tay Bùi Quang ra.

-Em cần đủ rồi ? -Bùi Quang liếc sơ qua bàn tay in rõ ...dấu răng tôi . Chính tôi nhìn thấy cũng hơi giật mình, như thế chắc phải đau lắm.Nhưng sao lại đứng im như thế ? Sao cứ phải hành động khác người như thế ?

Tôi lắc đầu :

-vẫn chưa. Giờ trả em điện thoại .

-Đây . - Bùi Quang dứt cái tay bị cần vào túi quần, nói băng quơ -Số điện thoại anh lưu vào rồi đấy.

Câu hỏi “ Để làm gì “ định bật ra nhưng lại bị chặn lại. Tôi rất dễ cảm thấy tội lỗi như thế.

Vừa lúc ấy, chuông reo.

-Trưa bọn anh ở lại chơi bóng . - Bùi Quang nói một câu dứt đoạn.

Im lặng từ đầu đến cuối, Trúc vũ bỗng nhiên cười hờn hờ :

-Chắc chắn bọn em sẽ ở lại xem. - trả lời xong mới liếc xem phản ứng của tôi.

-ừ . - Chẳng hiểu sao tôi lại đồng ý,nếu là mọi lần, câu trả lời sẽ chỉ là ko.

Bùi quang gật đầu rồi bỏ về lớp.

-Cậu ác quá,tay anh ấy chảy cả máu đấy.

Tôi úp mặt xuống bàn :

-Tớ có muốn đâu , tại lúc đó bù Quang làm tớ điên lên. Mà lúc tớ cần, Bùi Quang có thể tránh hoặc đẩy tớ ra cơ mà.

-Cậu ngốc vừa thôi chứ. Anh ấy ko chống cự là vì sợ cậu bị thương đấy.

-Cậu nghĩ là vậy à.

-Ngốc, ai nhìn vào cũng có thể biết ngay, cần gì nghĩ.

Tôi thở dài, cảm giác tội lỗi càng ngày càng lớn. Đột nhiên , một ý nghĩ lướt qua.

Tôi bật dậy với lấy điện thoại, ko phải Bùi Quang lưu số trong này à? Ko cần đối mặt , một lời nhắn xin lỗi thì dễ thôi mà. Tôi thông minh đấy chứ, haha.Nhưng khi vừa nhìn thấyđiện thoại thì tôi ko thể suy nghĩ tiếp được những điều như vậy . Bởi vì ...điện thoại bỗng dưng chỉ còn lại màu trắng, hình nền là một diễn viên hàn tôi thích đầu mất rồi. Tôi bắt đầu lục tìm ...lục tìm, tất cả các file ảnh những thần tượng tôi sưu tập từ lâu đều biến mất.

Thế là ...hết.Cái tên bất bình thường này ...sao lúc này tôi ko cần chết hần luôn đi. Tại sao lại có thể để một con quỷ dữ như thế hòa trộn được trong cái thế giới đang còn bình yên như thế này. Muốn điên lên mất.Tôi bắt đầu quần quai, hết đập đầu vào bàn rồi đá đá vào chân ghế. Thật đau khổ.

-Cậu bị gì thế ? Giúp tớ nghĩ xem trưa nên mua đồ gì cho đội bóng. Cái gì lạ lạ một chút ấy, chúng ta phải chăm sóc họ , đặc biệt là Mạnh Vũ nhà tớ và Bùi Quang ấy.

Lại là cái tên biến thái ấy.

Câu nói ấy đã khiến cơn điên của tôi bùng nổ. Tôi đứng dậy, đập bàn , quát :

-Thôi đi. Tớ ko hơi đâu làm mấy cái việc vô ích đó . Cậu nghe cho rõ nhé, tên nửa người nửa quỷ đó, để tớ gặp hần xem, tớ sẽ cho hần như thế nào mới là trái phải.

Trúc Vũ nhìn tôi với ánh mắt kì lạ, kéo kéo áo tôi .

Cả lớp thì bùm miệng cười.

Phía bục giảng... thầy cứ phải chọn những lúc này để vào lớp như thế là sao ?

Thầy cười nhưng tôi lại thấy được sự nguy hiểm rình rập.

-Lần này có cần tôi giúp em ko ?

Và tiết toán hôm đó và cả những tiết toán sau này , tôi luôn bị thầy đi.

13. Chương 13

Chiều thứ bảy ngày hôm đó, hai nhà chúng tôi lại cùng tụ tập, ăn uống.

Mạnh Vũ cũng tới. Và tôi toàn lườm anh ấy.

Ăn tối xong, hai mẹ rủ nhau đi dạo bộ. Bắt bốn người chúng tôi ở lại canh nhà.

Anh Huy nửa nằm nửa ngồi trên sô pha, than vãn :

- Cuối tuần ở nhà như thế này chán quá.

Mạnh Vũ chăm chú xem kênh thể thao, hỏi băng quơ :

- Thế hôm nay anh ko đi đâu chơi hả ?

- Đi mãi cũng chán.

Trúc Vũ bóc vỏ cam, đưa cho Mạnh Vũ :

- Thế nào cũng chán. Cho anh ở nhà một mình bây giờ.

Anh Huy ngồi luôn dậy, chỉ chỉ Mạnh Vũ với Trúc Vũ :

- Ô kìa, hai đứa này, anh trai ở đây mà ko phục vụ, lại phục vụ người dưng thế.

Tất nhiên ... hai người tên Vũ kia ...tặng lời.

Tôi đang gặm táo, hào phóng ném cho anh một quả.

Anh Huy bắt lấy...nhăn mặt :

- Em để thế này thì anh ăn kiểu gì.

Tôi lạnh lùng :

- Gặm.

Liếc tôi một lúc , ko thấy tôi phản ứng gì nên ngồi im...gặm.

Một lúc sau, ko chịu nổi cái cách anh Huy gặm táo nên tôi tự giác gọt đưa anh một quả.

Anh Huy xoa đầu tôi :

- Đáng lẽ Vy Anh phải là em gái ruột của mình mới đúng chứ nhỉ.

Tôi gạt tay anh ra :

- Ko, em tốt bụng quen rồi, thấy anh già nua, ko có răng để gặm táo nên mới gọt cho anh đấy.

- Ồ, hóa ra là cậu sợ anh ấy gãy răng.

- Vy Anh, em ko cần lo cho anh ấy, già rồi răng cũng tự nhiên gãy thôi.

Rồi ba người cười ha hả. Anh Huy thả luôn quả táo, đứng phắt dậy, bước về phía cửa :

- Nhớ đấy. Vậy mấy đứa em ngoan ở nhà nhé.

Đi ra đến cửa, ko thấy ai níu kéo nên dừng lại, hắng giọng :

- Lâu rồi chưa đến quán Mun, hôm nay mình cũng rảnh đấy chứ.

Ngay tức khắc, tôi với Trúc vũ hét lên :

- Mua kem cho tụi em với nhé.

- Cái gì cơ ? Anh nghe ko rõ .

Hai đứa tôi ầm ĩ :

- Anh Huy mua kem cho tụi em với.

- Kem á ?

Hai đứa tôi lại ra sức gật đầu .

-Sao anh phải làm thế ? Tụi em cho anh có một quả táo mà cũng dần vặt , làm khó.

Tôi phản đối :

- Em đưa anh hai quả nhé.

Rồi mặc kệ, tôi lao vào phòng, khoác thêm áo ,chạy tới cửa, tôi quay lại dặn dò hai người tên Vũ :

- Anh em tớ đi một lát là về ngay.

Anh Huy đứng im ,khoanh tay nhìn tôi trèo lên xe ngồi .

Tôi đội mũ bảo hiểm vào, khoát tay :

- Anh Huy, nhanh lên.

Anh Huy dắt cả xe có tôi ngồi trên ra, lại nhìn mặt :

- Em định mặc như thế này hả ?

Tôi nhìn xuống bộ quần áo con gấu mặc ở nhà ,áo quần đều dài và rộng với chiếc áo khoác mới thêm vào :

- Có sao đâu, đi có một tí mà.

Anh Huy phóng đi :

-Anh ko sợ em lạnh , sợ làm mất hình tượng của anh .

Tới nơi, để anh Huy cất xe, tôi lao vào quán trước.

Quán hôm nay rất đông khách. Thấy tôi, chị Mun mắt sáng, vẫy vẫy :

- Vỵ Anh, lại đây.

Có lẽ do quán ồn, nên chị kêu hơi to, vì vậy, có một số người quay lại nhìn tôi. Bộ đồ con gấu càng làm tôi thêm nổi bật. Vừa tiến tới, chị liền kéo tay tôi, thì thầm :

- Đến đúng lúc lắm.Người mà chị từng kể cực kỳ đẹp trai, phong độ ấy, cũng đang ở đây đấy.

Trước lúc gặp Duy Phong, nghe như vậy có lẽ tôi đã chạy tới ngắm soi người kia, nhưng bây giờ, thật sự là ko hứng thú.

- Sao thế ? Chị thấy chuẩn với yêu cầu của em lắm đấy . Rất xuất sắc.

Tôi bĩu môi :

- Người em đang theo đuổi chắc chắn còn cừ hơn.

- Ko thể nào .

Chị Mun kéo tuột tôi tới khu vực khách Vip, chỉ vào một cái bàn :

- Em nhìn đi.

Bên cạnh cửa sổ, chàng trai mang bộ vest lịch lãm, mái tóc đen ngắn, đôi chân dài buông lỏng dước bàn . Nhìn nghiêng vẫn có thể thấy được đôi mắt lạnh lùng của anh. Trước mặt anh là ly coffee còn tỏa khói và một ly kem . Anh đang điềm đậm ... ăn kem .

Trái tim tôi lại rung rinh.

Đối diện với anh, một cô gái có mái tóc hạt dẻ xõa ngang vai, áo cánh dơi, quần jeans mài bó sát. Cô mang một đôi giày búp bê đế hơi cao.

Và cô ấy cũng như tôi,mãi mê ngắm nhìn anh.

Người ấy, cô gái ấy ...tôi đều quen.

- Chọn được kem chưa ?

Có người đập nhẹ lên vai tôi .

- Sao hai chị em lại đứng đây ?

- à, anh Huy, anh đưa Vy Anh tới hả ? Em cứ tưởng con bé đi một mình.

- Trời, lâu ko gặp trí tưởng tượng của em lại tăng lên quá. Vy Anh mà đi được một mình sao ?

Tôi im lặng, mím chặt môi . Trong đôi mắt tôi chỉ hiện hữu hình ảnh trước mắt.

Trái tim tôi đang run rẩy.

Để ý thấy sự bất thường của tôi, chị Mun đùa :

- Thấy người ta tuyệt quá đúng ko ?

- Ai ? – Anh Huy cũng bước lên nhìn theo hướng ánh mắt của tôi.

Có lẽ.. anh cũng hơi sững người.

Chợt anh đặt tay lên vai tôi ..thật tự nhiên. Hành động đó làm tôi bình tĩnh hơn.

- à, Duy Phong kia, em với cậu ấy đến đâu rồi.

Tôi quay phắt lại nhìn anh , đang đùa với tôi chắc ?

Tan học, mặc kệ Trúc Vũ níu kéo, thuyết phục bao nhiêu tôi vẫn ko ở lại.

Lúc ngang qua sân bóng, tôi thấy Bùi Quang ném bóng ghi 3 điểm. Đám con gái gần đó thì hú hét ầm ĩ . Hừ, chẳng qua ăn may chứ có gì mà giỏi.

Tôi liếc một cách xem thường rồi dắt xe đạp đi. Nhưng mọi chuyện lại ko xảy ra đơn giản như tôi vẫn tưởng. Bùi Quang đột nhiên chạy tới chặn ngay trước xe. Lạnh là thế mà hắn chỉ mặc phong phanh một chiếc áo phông , tóc hơi rối, giữ chặt chiếc giỏ xe, nhìn thẳng vào mắt tôi, nhấn mạnh từng từ :

-Em nói sẽ ở lại xem .

Đồ nhỏ mọn. Hắn đang trả thù tôi đúng ko ? Vì lúc trước tôi hay cười hắn, hay nói xấu và đim hắn nên bây giờ hắn muốn chọc tôi tức chết đúng ko ? Câu này mà cũng nói ra được. Hắn tưởng đầu óc đơn giản tôi cũng như hắn chắc, mới lúc sáng ai là người phá điện thoại tôi, ai là người khiến tôi thê thảm trước lớp và bị giáo viên hành hạ. Còn giả bộ. Bây giờ chắc hả hê lắm đấy. Rõ ràng là biến thái. Tôi còn chưa đánh đập, trả thù hắn ,ko cảm thấy may mắn thì thôi. Lại còn ở lại xem bóng.

Tôi chẳng thèm nói gì. Cứ chọc tức tôi đi. Đồ biến thái.

Nhưng rồi đột nhiên, Bùi Quang phá lên cười. Bây giờ tôi thật sự nghiêm túc nghĩ xem có nên gọi 115 hay ko.Có lẽ bệnh cũng hết tái phát nên Bùi Quang cũng nhưng cười.

- Em giận ?

Tôi giận á ? Giận hán á ? Thật buồn cười. Trí tưởng tượng của Bùi Quang từ khi nào lại tăng vọt lên như thế, theo đánh giá chủ quan của tôi thì ko kém xa Nguyễn Phương là mấy đâu. Ghét một người thì có gọi là giận ko ?

Tôi vẫn chọn im lặng. Đối với những người bất bình thường thì đó là cách tốt nhất. Kinh nghiệm này tôi rút ra từ những lần đối mặt với đại biến thái Nguyễn Phương .

Bùi Quang tuy ko cười thành tiếng nhưng tôi có thể thấy tia cười còn hiện rõ ở đôi mắt ấy.

- Em đang nghĩ tôi là nửa người nửa quỷ.

Tất nhiên là tôi lắc đầu. Ko ngờ hán cũng biết mình biết ta như vậy nhưng mà vừa mới đây, đối với tôi hán đã trở thành nửa quỷ nửa quỷ mất rồi.

Bùi Quang khoanh tay lại, ánh mắt nguy hiểm, giọng điệu sắc mùi uy hiếp :

- Thực sự muốn biết em sẽ dạy tôi trái phải như thế nào ?

Tôi hít một luồng ko khí lạnh. Não bộ bắt đầu báo động một trạng thái vô cùng khẩn cấp, tôi đang phải đối mặt với một-kẻ-nguy-hiểm-hơn-thần-chết.

Chắc chắn hội bà tám trong lớp dính líu tới việc này . Bọn bè mà như thế đấy. Nhưng tôi ko có thời gian để thất vọng hay than vãn, ánh mắt Bùi Quang vẫn gắt gao ghim chặt vào tôi.

Ý nghĩ thúc đẩy hành động , tôi thả xe và ...chạy.

Tới chỗ đội bóng đang nghỉ giữ chừng, tôi núp ngay sau lưng anh Vĩ. Nhưng do tôi chọn đúng thời điểm anh ấy đang uống nước mà tôi lại đột ngột xông tới bám chặt lưng áo, nên làm cho anh Vỹ phun hết nước ra ngoài . Anh Vỹ quay lại, thấy tôi thì vuốt vuốt ngực , vẻ mặt đau khổ :

-Em từ đâu chui ra dọa người như thế Vy Anh ?

Trúc Vũ dựa vào người Mạnh Vũ thì thâm cái gì đó, thấy tôi như vậy thì chạy tới, sốt sắng hỏi :

-Cậu...cậu bị gì thế ?

-Chuyện gì vậy ? -Mạnh Vũ hơi trầm giọng.

Tôi hé mắt nhìn xung quanh, ko thấy Bùi Quang đâu cả, lấy lại bình tĩnh, thở phào nhẹ nhõm , xúc động :

-May mà có mọi người ở đây. Bùi Quang muốn đánh em.

-Ko thể nào.

Mấy người bọn họ đồng thanh bằng giọng ko thể tin được, kèm theo đó là ánh mắt hoang mang nhìn tôi.

Trúc Vũ thậm chí còn sờ trán tôi, lo lắng :

-Cậu có thấy khó chịu ở đâu ko ?

Tôi ngẩn người , tại sao mấy người này lại có phản ứng như thế. Đối với một Bùi quang toàn tiếng xấu, tính tình lập dị thì chuyện nào có gì lạ ? Ko phải họ đang nhầm lẫn Bùi Quang là một học sinh chăm ngoan, gương mẫu như tôi đấy chứ ? Mà thôi , dù sao chỗ này cũng toàn người mình, tên đó dám làm bừa.

Tôi vừa mới hí hửng được một chút thì Bùi Quang hai tay đút túi, nghênh ngang đi tới.

Đến điệu đi cũng thật đáng ghét. Tôi ko tự chủ được lui vài bước.

Lúc tới gần, hán phát hiện ra tôi đang núp núp sau lưng mấy người, hán cười...một cách kì quái.

Mạnh Vũ, Trúc Vũ và mấy người trong đội bóng đều liếc liếc tôi và Bùi Quang.

Phải thế chứ, cuối cùng, họ cũng tỉnh táo nhận ra mọi chuyện rồi.

-Cậu đi đâu mà lâu vậy ? - Mạnh Vũ cười cười.

Sao tôi thấy giống như Mạnh vũ cười gian thế nhỉ ?

Bùi Quang ko trả lời.

Tôi biết ngay mà , hần đâu dám nói ra mấy chuyện xấu hổ như vậy chứ. Hừ, chỉ giỏi bắt nạt người yếu hơn mình.

Bùi Quang đánh nhẹ vào vai Mạnh Vũ :

-Chơi bóng thôi. – rồi bỏ đi.

Đồ ngây thơ, tưởng tôi ko dám bỏ về trong khi hần chơi bóng chắc.

Tôi lườm lườm. Nhưng có lẽ chẳng ai xui xẻo bằng tôi cả, cái tia lườm đầy thù hận đó lại lọt vào mắt Bùi Quang.

Hần khựng người , cười . Lại là nụ cười kì quái đó. Bùi Quang vẩy vẩy chùm chìa khóa trước mặt tôi.

Hết trò, cái này mà cũng đi khoe khoang.

Nhưng mà hình như có cái gì đó ko đúng lắm.

Tính tôi cực kì hay quên. Nhiều lúc đi học được nửa đường nhưng rồi phải đạp xe về để kiểm tra lại đã khóa cửa chưa. Vì thế, mẹ chỉ cho tôi lúc khóa cửa xong thì phải tự dặn mình là “đã khóa cửa rồi, yên tâm”, như thế sẽ ko còn quên nữa. Tôi cũng cẩn thận dán lên mỗi chìa khóa một mẩu giấy màu be bé, ghi rõ cụ thể từng chìa bao gồm khóa xe đạp, khóa nhà và cửa nhà bên Trúc Vũ nữa. Vì vậy, chùm chìa khóa của tôi rất đặc biệt, nó mang màu sắc đầy mình.

Bùi Quang làm sao thông minh mà nghĩ ra được sáng kiến như tôi. Hừ.

Nhưng mà...như vậy là...ý nghĩ vừa nảy ra khiến tôi run lên. Bầu không khí xung quang cũng xuống tới độ âm . Có khi nào Bùi Quang thù tôi tới mức ...muốn chiếm đoạt tài sản ko ?

Chiếc xe đạp màu hồng ,dễ thương đó là cả một ngày bố tôi bỏ ra chọn mới có thể vừa ý. Bố bảo tôi dùng chiếc xe đạp đó thì bố sẽ chẳng bao giờ thấy tôi lớn hơn một đứa nhóc tiểu học cả.

Còn nữa, có khi nào Bùi Quang đột nhập vào nhà tôi khủng bố ko ?

Dù có thể nào cũng phải cướp lại chùm chìa khóa . Tôi ko dễ dàng bị đe dọa thế đâu nhé.

Tôi lay lay cánh tay Mạnh Vũ :

- Anh ...

Nhưng lời nhờ vả chưa nói xong, Bùi Quang đã lôi Mạnh Vũ đi. Thật muốn khóc.

Tôi cố nín kéo nhưng Mạnh Vũ lại cố tình lơ đi , nhìn tôi cười cười :

-Có gì em cứ nói với Trúc Vũ.

-Ko, chỉ anh mới...

Chưa nghe tôi nói hết, Mạnh vũ đã ngoảnh đầu đi, đập đập hai tay vào nhau , nói to :

-Mọi người, ra sân nào.

Tôi nhìn đội bóng thân bao lâu nay đang bỏ mặc tôi lao ra chơi với Bùi Quang đáng ghét đó.

Thế này là sao ?

Trúc Vũ kéo kéo tôi tới chỗ ghế đá :

-Anh ấy đùa thôi, xong trận sẽ trả lại cậu mà. Chúng ta ở lại xem họ chơi.

Đùa á ? Còn thế nữa . Còn thế nữa.

-Cậu nhìn xem, Mạnh Vũ ghi 3 điểm kìa . – Trúc Vũ huých tay tôi, đứng dậy la to – Woa, Mạnh Vũ anh giỏi lắm.

Theo thường lệ, mỗi lần trong đội có người ghi bàn đẹp, cả hai đứa tôi sẽ cổ vũ. Nhưng bây giờ ...

Đáng ghét. Tôi cũng đứng dậy la to :

- Mạnh vũ, anh là đồ phản bội .

Trúc Vũ mở to mắt nhìn tôi :

- Cậu ...lại bị gì nữa thế.

Tôi hết sức nghiêm túc :

- Cậu cẩn thận đấy. Nhớ phải trông chừng Mạnh Vũ nhà cậu thật cẩn thận. Gần mực thì đen, gần Bùi Quang thì cực kì đen đấy.

Trúc Vũ hồ hững lắc đầu tỏ vẻ ko cần biết.

Còn ngoài sân, Mạnh Vũ , Bùi Quang với đội bóng ôm nhau cười lẫn lộn.

Đúng là ...Một ngày quái đản.

14. Chương 14

- Sao lại nhìn anh như thế ? Tuy Hoài Vân là bạn gái cũ của anh nhưng ko sao , anh có yêu ai thật lòng đâu . Nên em ko cần buồn cho anh .

Anh đẩy tôi về phía đó.

Tôi chưa từng biết Hoài vân lại là bạn gái cũ của anh Huy , và tôi cũng ko buồn về điều đó. Thật sự anh Huy ko biết tôi đang nghĩ gì ?

- ồ, hai người cũng tới đây .

Anh ấy và Hoài Vân ngược lên nhìn chúng tôi.

Ánh mắt anh chạm vào người tôi một cách nhanh chóng như chỉ lướt qua Hùm, tôi ko có sức hấp dẫn tới thế ?

- Luật sư Huy cũng trốn việc tới đây hả ?

- đâu có, xong việc rồi, đâu bạn như em.

-Hai anh em ngồi đây luôn nhé. – giọng nói tao nhã của Hoài vân.

Anh Huy tự nhiên ngồi xuống một cách tự nhiên, đứng thế này mãi cũng ko được nên tôi gật đầu chào mọi người rồi ngồi xuống chiếc ghế cuối cùng. Ngồi ngay bên cạnh anh.

Lần đầu tiên gần anh như vậy , tôi có thể cảm nhận được cả mùi hương nhẹ .

Tôi mặt đối mặt với cái bàn, mũi ko ngừng hít sâu , thật sự mùi thơm nhẹ đó rất dễ chịu .

Vì vậy, tôi ko biết được có ánh mắt nhìn tôi khẽ cười và có ánh mắt nhìn tôi vẻ chế giễu.

-ko ngờ gặp em ở đây, Vy Anh, chị ghé qua trường cũng nhiều lần nhưng ko gặp được em .

-à, em hay ở trong lớp nên ko gặp được chị .

-Vậy hả, chị cứ tưởng em trốn chứ .

Chị đang cười, vậy là đùa nhỉ ? Nhưng sao tôi lại cảm thấy mất tự nhiên.

-mà em ở gần đây lắm hả ?

-ơ ko, nhà em khá xa nơi này .

-ồ, thấy em mặc đồ ở nhà nên chị tưởng...

Tiêu rồi, đã ko gây ấn tượng thì thôi lại còn để mất hình tượng , vì tôi chủ quan cứ nghĩ đến mua kem nhoáng cái rồi về ...

-Thoải mái thôi, bọn anh cũng chỉ định mua kem rồi về .

Tôi thở phào, ko ngờ anh Huy lại có lúc dễ thương như vậy.

Có tiếng cười ... một tiếng cười khẽ .

Một tiếng cười nhạt.

Chị Mun đi tới :

-Anh Huy , anh định chọn gì ?

- Cà phê .

Chị Mun cười với mọi người rồi quay đi.

-ơ, thế Vy Anh ko dùng gì hả – Hoài vân hơi ngạc nhiên.

Chị Mun quay lại, xoa đầu tôi :

-Con bé này á , lúc nào cũng là kem hạnh nhân , chị ko cần hỏi.

-Trùng hợp thật đấy – Hoài vân cười .

Một giọng nói nhẹ như vọng từ nơi khác đến :

-Em cũng thích kem hạnh nhân .

Tôi quay sang nhìn anh , trong đôi mắt sâu thẳm ấy tôi chỉ thấy chính vẻ ngốc nghếch của mình.

Tôi vô thức khẽ gật đầu . Mắt chạm mắt , nhưng mọi suy nghĩ là ko thể chạm tới được.

Tới lúc anh mỉm cười ngoảnh đi nơi khác, tôi vẫn còn nhìn anh.

- Đó là một sở thích kì lạ.Từ nhỏ, Vy Anh đã thích kem rồi.

-Ko lạ đâu, em với Duy Phong cũng vậy này.

Anh Huy gấp cuốn menu lại :

-Mun cho anh một ly hạnh nhân nữa nhé.

Chị Mun đi rồi, anh Huy hơi ngả người về phía trước :

-Nếu em ăn kem ngay cả trong bữa sáng , bữa trưa và chiều thì có kì lạ ko ?

Hoài Vân mắt mở to nhìn tôi .

Ngay cả anh cũng ngạc nhiên :

-Em thích tới vậy à ?

Tôi ngượng ngịu gật đầu .

-vậy là em bị nghiện kem rồi.

Ánh mắt anh ấy có tia cười, nhìn tôi một cách thần nhiên nhất, tới câu nói ấy, anh cũng buông ra một cách nhẹ nhàng . Như là chúng tôi đã thân từ lâu lắm rồi và như anh hiểu tôi rất rõ vậy.

-Haha, có vẻ như em biết chắc nhỉ ? ko lẽ em cũng bị nghiện kem à ?

Anh mỉm cười , ko đáp lời anh Huy.

Chị Mun mang đồ tới :

-đích thân em phục vụ nhé, mọi người vinh hạnh lắm đấy.

-Bọn anh hạnh phúc quá.

Thực ra , tôi biết Chị Mun có ý với anh huy . Hai người ấy cũng đẹp đôi đấy chứ.

Hai ly kem và ly cà phê được đặt xuống .

Có điều, ly kem của tôi khác với mọi người, đó là một ly có cỡ bự .

Căng thẳng từ lúc nãy vừa thấy ly kem đều biến hết . Tôi hớn hở định lấy nhưng một bàn tay nào đó nhanh hơn đã cướp mất.

Ngơ ngác nhìn về phía chủ nhân cánh tay ấy .

-Mun thiên vị thế này .

Tôi lườm :

-Ko phải, ly này mới đủ cho em .

-Ly kia cũng đủ, ăn hết gọi tiếp.

- ko, đây là thói quen .

-Thói quen cũng có thể thay đổi được.

-Thói quen xấu mới phải thay đổi.

-Tham ăn cũng là thói quen xấu.

Chị Mun giành lại ly kem cho tôi, ngưng cuộc tranh cãi lại :

-Tốt nhất anh nên để Vy Anh ăn ly này đi. đừng có xấu tính như thế. Mọi người ăn vui vẻ nhé. Em phải đi quản lý một chút.

Chị lại xoa đầu tôi rồi bỏ đi.

Chị Mun đúng là rất hiểu tôi . Yêu chị thế này.

Tôi măm thìa kem đầu tiên , trêu tức :

-Anh ăn ly nhỏ vẫn hơn, rằng anh ko chịu nổi đâu.

Anh Huy ngang nhiên cướp lại ly kem , chọc thìa vào ăn. Tôi sững người.

Anh cười gian trá :

-để anh chứng minh cho em thấy rằng của anh có chịu nổi hay ko nhé.

Hai anh em tôi đã vô tình xem mình như đang ở nhà .

Tôi hậm hực nhưng ko biết làm gì . đã thế, nhìn cái điệu đắc chí ăn kia rất đáng ghét.

Tôi dùng chân đá cái bộp.

Có tiếng rên khê.

Nhưng anh Huy lại chẳng có vẻ gì là đau , vẫn vừa ăn vừa trêu tức tôi .

Ngay lập tức, một ý nghĩ hiện ra trong đầu khiến tôi muốn chạy trốn.

Tôi từ từ ...từ từ ...hé mắt nhìn xuống phía dưới chân.

Một ống quần đen của anh hiện lồ mờ dẫu giày đầy bụi .

Tôi ko dám nhìn anh :

-Em ...xin lỗi. Em tưởng là anh Huy nên mới đá như vậy.

Anh Huy tròn mắt nhìn tôi :

-Em ...em định đá anh ?

Duy Phong cũng ko thèm phỉ, anh lắc đầu :

-Ko sao.

Rồi đột nhiên, anh đứng dậy , sải bước đi.

Mấy người chúng tôi ngơ ngác.

Hoài Vân gọi theo :

-Duy Phong, anh đi đâu thế ?

Nhưng hình như anh ko nghe thấy.

-Chắc cậu ấy đi WC.

Hoài Vân đẩy ly kem ra , thở hắt .

Tôi biết chắc là chị bực mình lắm.

Ko khí im lặng kéo dài cho tới khi Duy Phong trở lại.

Trên tay anh là hai ly kem bự .

Anh đặt 1 ly xuống trước mặt tôi rồi tự kéo ly còn lại về phía mình.

Tôi tất nhiên là ko hiểu những hành động của anh, mà ko phải chỉ mình tôi mà ngay cả hai người còn lại cũng vậy.

Nhưng nhìn anh ăn ...khá là đáng yêu, lúc này, thấy bình yên và ấm áp đến kì lạ.

Hình như anh phát hiện ra điều gì đó, anh nhú mồm , ngước đầu lên.

Ngay lập tức, tôi ngoảnh đi nơi khác.

Với con mắt vô tội , anh nhìn ba người chúng tôi một lượt, ngây thơ hỏi :

-Mọi người sao vậy ?

Anh Huy đưa mắt nhìn nhìn hai ly kem, ko tiện hỏi.

Duy Phong à một tiếng, quay sang nói với tôi :

-Là của em.

Rồi anh lại thản nhiên ăn kem tiếp :

-Muốn thử xem ly bự có khác gì ko .

Anh Huy vô duyên hỏi :

-Thế sao chỉ mua cho hai người thôi vậy.

Hình như anh ko nghĩ đến vấn đề đó, vẻ mặt khá ngạc nhiên, giọng lại lạnh te :

-Anh Huy có rồi mà.

Hoài Vân lúc này lên tiếng, giọng chị pha chút nũng nịu, giận dỗi :

-Thế của em đâu ?

Anh đang đưa kem vào miệng , hơi khựng lại, nhưng vẫn từ tốn ăn xong thìa kem đó :

-Anh nhớ là em ko thích ăn ly to như thế này .

-Nhưng lần này em có thể thử với anh mà .

Anh gật đầu rồi nói mấy câu với người phục vụ gần đó.

Chỉ một lát sau, bàn chúng tôi đầy ngập bao nhiêu là kem.

Thực ra anh ăn rất ít, cứ mỗi thìa là một chút xíu, có lẽ , anh đang nhấm nháp chứ ko phải ăn.

-Ăn ly bự có khác gì ko Phong ? – anh Huy bắt đầu chuyển sang uống rượu nhẹ.

Cả ba người đều mong câu trả lời của anh.

Anh gật đầu, nheo mắt nhìn cái ly một chút. Nghiêm túc đánh giá :

-Dùng ly này sẽ ko phải gọi nhiều lần , ko tốn thời gian cũng như ko gián đoạn quá trình ăn kem.

Anh Huy làm sánh rượu ra cả mặt bàn :

-còn gì nữa ko ?

Anh im lặng, vẻ mặt biểu lộ : ừ, thế thôi.

-Anh cứ làm như Vy Anh tham ăn quá vậy . – Hoài Văn trách móc.

Anh hơi mở to mắt , giọng bình tĩnh :

-Anh ko nghĩ vậy.

Tôi cười trừ :

-Đúng là em gọi ly bự vì ly nhỏ ...sẽ rất tốn diện tích.

Rồi cúi đầu ăn để che lấp sự lúng túng nên ko biết được anh nhìn tôi, ánh mắt dừng lại có kéo dài một chút.

Mọi người lại nói chuyện nhưng chỉ mình anh Huy là nói nhiều.

Lúc ra về, chị Mun đến tận bàn chúng tôi :

-Mọi người có thoải mái ko.Hôm nay quán đông khách quá, hơi ồn ào.

-Có gì đâu, thoải mái lắm chị – Hoài văn cười tươi, nhỏ nhẹ nói.

Còn anh chỉ im lặng.

Anh Huy bắt đầu đùa :

-Chắc anh bỏ nghề , mở quán cạnh tranh với em quá.

-Cạnh tranh làm sao nổi. Nếu anh phá sản, em sẽ giữ cho anh một vị trí bồi bàn , ok ?

Để hai người này tán tỉnh nhau chắc tới mai, tôi lên tiếng :

-Chị Mun ơi, cho em vài hộp kem nhé, em muốn mang về cho Trúc Vũ , à cho em nữa, mai em khỏi đi mua.

Chị hình như rất thích xoa đầu tôi :

-Ok.

-Mun cho cả vào hóa đơn, anh thanh toán.

-Ko cần, Duy Phong cậu ấy thanh toán hết rồi.Lần nào trước khi đến quán cậu ấy cũng gửi cho em một khoản tiền lớn trong ngân hàng. Em đã bảo ko nhiều như thế mà cậu ấy vẫn cố chấp.

Mọi người nhìn anh, nhưng anh vẫn chỉ im lặng, hơi nghiêng đầu, giống như chuyện ko liên quan tới mình . Anh như đang rơi vào thế giới khác . Với vẻ mặt điềm tĩnh thản nhiên ấy, có lẽ, anh ko quan tâm .

Lúc ra về, tôi lèo đèo theo anh Huy ra xe.

Anh Huy cũng chẳng để ý , mãi nghe điện thoại.

Đột nhiên, anh dừng đứng người lại làm tôi đâm sầm vào lưng anh.

Tôi vừa xoa trán vừa than :

-A, anh sao tự nhiên lại như thế ?

Nhưng ánh mắt Huy đang nhìn về hướng khác, theo phản xạ, tôi cũng nhìn theo phía đó.

Bất gặp dáng cao gầy, hai tay đút túi, người hơi dựa vào chiếc xe màu đen sang trọng ...anh đang cười.

Tôi lại quay người tặng lời ...biết anh cười gì rồi.

Đột nhiên, có người kéo tay tôi lôi đi về phía anh.

-Duy Phong, cậu đưa Vy Anh về được ko , bây giờ anh bận rồi, khách hàng vừa gọi điện tới.

Tôi giật mình, lui ra sau một chút nhưng vẫn cố dìm :

-Khách hàng sao em thấy hai người xưng hô cứng ơi cứng à vậy .

Anh Huy bịt miệng tôi :

-Duy Phong, em làm được ko ?

Tôi giãy dụa, nhìn xem anh phản ứng như thế nào.

Anh hơi nghiêng đầu về phía trước, ánh mắt thú vị, nụ cười tinh quái cũng hiện rõ hơn.

Tim tôi đập nhanh liên hồi.

Anh đưa tay ra, mở cửa xe :

-Em vào đi.

Tôi bám chặt lấy anh huy, đá đá chân, làm mọi cách để anh nhận ra. Nhưng anh Huy lại còn đẩy tôi vào xe, bây giờ tôi có thể thấy ghế trước chị Hoài Vân đang ngồi.

-À, Vy Anh bị say xe.

Tôi thở phào, cuối cùng anh Huy cũng biết rồi đấy,nhưng tôi định bước ra thì :

-Nên cậu để Vy Anh ngồi trước nhé.

Suýt nữa, tôi ngã nhào khỏi xe. Anh Huy độc ác sao cứ phải đẩy tôi vào tình huống này.

Tôi tự cứu mình :

-Em ngồi đây cũng được.

Rồi tôi lui luôn vào ghế trong, cố gắng làm mặt tỉnh bơ .

Hoài Vân quay xuống, dịu dàng :

-Em bị say xe à, vậy lên đây đi.

Tôi còn chưa hết ngạc nhiên trước thái độ đó thì chị bước xuống xe :

-Bọn em sẽ đưa Vy Anh về, anh Huy đi cẩn thận nhé.

-ừ, anh cảm ơn.

Lúc sắp đi còn ngó vào nháy mắt với tôi.Tôi trợn mắt, anh Huy cười rồi cuối cùng cũng bỏ đi.

Còn lại ba người, tôi vẫn ngồi yên nơi ghế sau.

Hoài Vân bước vào, ngồi cạnh tôi :

-Em lên ghế trước đi.

Tôi lắc đầu :

-Nhà em cũng gần thôi, đi một đoạn cũng ko say được đâu.

Chị đóng cửa lại, nhỏ giọng :

-Bọn chị sẽ rất khó chịu nếu em...nôn trên xe đấy.

Tôi liền mở cửa ra, ngoan ngoãn lên ghế trước. Nhưng do tốc độ hơi nhanh nên khi bước ra khỏi cửa, tôi lại đụng phải anh.

Tôi nghe thấy cả tiếng chị Hoài Vân chặc lưỡi.

Tôi hít sâu, nói một đặng :

-Em xin lỗi nhé, em ko cố ý đâu.

Rồi vòng sang ghế trước.

Duy Phong lại bật cười lần nữa, anh thu cánh tay vừa đỡ cô bé về.

Lúc anh ngồi vào xe, tôi cố gắng giữ nhịp thở, nhìn phía trước.

Đợi một lúc vẫn chưa thấy xe chuyển động, có hơi tò mò nhưng tôi chỉ dám liếc kính hậu.

Hoài Vân chỉ chỉ.

Tôi à lên một tiếng, loay hoay tìm thắt dây an toàn.

Đột nhiên, tôi cảm nhận được rõ một mùi hương nhẹ và hơi thở của người ấy.

Anh nghiêng người thắt dây an toàn cho tôi.

Một ngọn gió ấm áp thổi qua.

Lúc đó, mặt tôi đỏ bừng, cố gắng nhìn sang phía khác nhưng trong đầu vẫn nghĩ : may mắn là mình ko bị bệnh tim.

Chiếc xe lao vút đi. Mang theo tâm hồn đang bay của tôi.

Đầu tôi bắt đầu nhẹ bẫng, những suy nghĩ tung nhảy.

Mơ hồ và mơ màng.

Chẳng biết là bao nhiêu thời gian đã trôi qua. Tôi mở mắt, quay cựa làm cho một thứ trượt xuống.

Nhìn kĩ, đó là một chiếc áo khoác đen, kiểu dáng khá đơn giản, đặc biệt là có một mùi hương nhẹ.

Hít hà...tôi bất tỉnh.

Bên cạnh, anh chỉ mặc chiếc áo sơ mi đen, ống tay xắn lên, chăm chú vào chiếc laptop đang đặt trên chân.

Tôi nhận ra, bất kì hành động nào của anh cũng trở nên rất cuốn hút.

Những ngón tay như bay trên bàn phím đột nhiên dừng lại.

Anh đưa mắt sang nhìn tôi, một cách tự nhiên, anh nói :

-Em dậy rồi.

Và một cách nhanh chóng, anh trở lại laptop.

Đến bây giờ, tôi mới thực sự tỉnh táo, quan sát xung quanh, chỉ còn mình tôi và anh. Chị Hoài vân đi đâu nhỉ ?

Hình như tôi vừa ngủ thì phải. Mọi thứ vẫn còn rối và đứt đoạn.

-Anh ko biết nhà em ở đâu ?

Tôi à lên, hơi hơi hiểu một chút, ngồi thẳng dậy cố gắng tự làm mình chần chừ nhưng mà anh vẫn chỉ dán mắt vào máy tính.

Tôi đúng là...chắc anh có ấn tượng tôi là một đứa ham ăn ham ngủ cho xem.

-Đây là gần công viên.

Tôi gật đầu, thảo nào lại thấy quen tới vậy. Nhưng cũng ko muốn làm phiền anh.

Duy Phong im lặng, anh lơ đãng nhìn ra bên ngoài nơi bầu trời đen một cách mội mội. Đây là lần đầu tiên anh nói nhiều với một người mới quen tới vậy.

Trông bộ dạng cô bé kia, nắm chặt áo khoác anh, đầu hết nghiêng sang bên này rồi sang bên kia, thậm chí anh còn có thể đếm được bao nhiêu lần cô bé ấy nhìn trộm anh.

Xe đi được một đoạn, cô bé ấy đã nhắm tịt mắt, mặc dù anh đã cố giảm tốc độ tới mức thấp nhất có thể.

Tới khi Hoài Vân hỏi anh nhà cô bé ở đâu anh mới sực nhớ...điều đó anh cũng ko biết.

Định hỏi thì thấy cô bé ấy đã dựa vào ghế, ngủ ngon lành.

Đột nhiên, anh muốn chăm sóc và bảo vệ cô ấy.

Chỉ còn một cách, gọi cho Nguyễn Huy nhưng lại ko liên lạc được.

Vậy nên anh đưa Hoài Vân về trước.

Có thật đơn giản là như thế hay ko ? Đối với anh, mọi thứ đều thật dễ dàng chứ ko phải chỉ là một địa chỉ nhà.

Và bây giờ, bộ dạng lúc tỉnh là như thế này. Ko phải cô ấy chưa tỉnh ngủ hẳn đấy chứ ?

Một lúc sau, ko nghe thấy tiếng bàn phím nữa tôi có hơi bối rối.

-À...bây giờ anh có thể đưa em về nhà ko ? –chỉ để nói câu ngắn gọn này nhưng tôi cũng đã tốn nhiều thời gian suy nghĩ và đắn đo.

Anh nhìn sang tôi nhưng lại ko hề có ý định trả lời.

Tôi cũng nhìn anh và bị cuốn vào đôi mắt ấy.

-Được.

Thấy tôi vẫn còn ngơ ngác, anh bật cười :

-Bây giờ em có thể đưa địa chỉ nhà cho anh ko ?

Tôi lập tức ngoảnh mặt đi, đọc địa chỉ .

Chiếc xe phóng đi. Hình tượng của tôi trong lòng anh nhất định là rất xấu.

Cho đến khi dừng trước cửa nhà , tôi vẫn còn mãi nghĩ xem anh có cho tôi ham ăn, ham ngủ và ham ...traí đẹp hay ko .

Bỗng nhiên, anh đưa tay về phía tôi.

Tôi lập tức cúi đầu, tự cởi thắt dây an toàn ra ,nhỏ giọng :

-Cảm ơn anh đã đưa em về.

Rồi dùng tốc độ nhanh nhất, tôi mở cửa xe, lao vào nhà.

Nấp sau cánh cổng, tôi nhìn theo chiếc xe mang người ấy đi. Có chút mất mát.

Qua cửa kính , Duy Phong nhìn theo dáng người chạy vụt ấy.

Anh lắc đầu, cô bé này đúng là kì lạ thật. Đây là lần thứ hai tay anh đưa ra rồi ngưng lại trong ko trung...anh chỉ muốn lấy lại áo khoác.

Bước vào nhà, tôi nhìn quanh . Phòng khách trống rỗng. Mọi người đi đâu hết cả rồi nhỉ ?

Đang đứng thần thờ thì mẹ từ bếp bước ra, thấy tôi thì hơi nhúm mày :

-Hai đứa tụi con đi muộn thế ? Hơn 10 giờ rồi đấy.

Chết, mẹ biết tôi đi với Duy Phong . Làm sao đây ?

-Thôi con đi ngủ sớm đi.Lần sau nếu anh Huy rủ đi họp bạn cũ thì từ chối nhé.

Tôi thở ra nhẹ nhõm. Nhưng mà sao mẹ lại nghĩ thế ? Có ai đó nói với mẹ như vậy ư ? Là anh Huy hay Trúc Vũ ?

- Mẹ, vậy Trúc Vũ về lâu chưa ?

- Cũng hơn một tiếng rồi, tụi nó chờ con mãi .

- Vâng. Mai con sẽ gọi điện cho Vũ. Mẹ ngủ ngon nhé.

Tôi định lên ngay vào phòng thì mẹ gọi lại :

-Vy Anh , con lại đây.

Tôi có chút hoảng sợ. Tôi là một người ko biết nói dối, mà mẹ lại còn rất hiểu tôi nữa. Hẳn là mẹ đã phát hiện ra điều gì rồi.

Tôi ngập ngừng bước tới.

Mẹ nhú mào, giọng hơi trầm xuống :

-Con đang cầm cái gì thế ?

Hả ? Trên tay tôi có gì cơ ? Tôi cúi đầu, tròn xoe mắt, kinh ngạc tới nỗi ko nói được gì. Tôi chưa đưa áo cho anh ư ? Tại sao lại có thể như thế ?

- Con lớn rồi mà ko biết tự chăm sóc mình là sao ? Trời lạnh thế này mà ăn mặc phong phanh như vậy . Mai đem áo trả cho anh Huy đi.

Mẹ bỏ vào phòng. Tôi vẫn còn đứng ngây người.

Mọi người tại sao lại dễ dàng hù dọa tôi như thế ?

15. Chương 15

Bước vào phòng, tôi ngồi phịch xuống giường. Chính tôi cũng ko hiểu nổi mình , làm sao quên những điều vô lí như vậy.

Rồi tôi khoác thử...áo dài quá đầu gối. Nhìn mình trong gương tôi bật cười khúc khích. Giữa đêm.

Nhưng bỗng nhiên có tiếng chuông mặc định của điện thoại vang lên. Tôi nhú mào, điện thoại của tôi là bản nhạc lollipop cơ mà .

Tiếng chuông vẫn ko ngừng reo, sợ mẹ thức giấc , tôi cuống lên.

Hay là ma ? ý nghĩ đó làm tôi nhảy tót lên giường, và có một thứ văng mạnh ra. Tiếng chuông cũng im bật. Phải sau mấy giây định thần lại, tôi mới xác định được...con ma đó là một chiếc di động màu trắng.

Nhưng ngay lập tức, trong đầu tôi vụt lóe qua một ý nghĩ khiến tôi giật mình. Cái di động này...ko phải văng ra từ áo anh đấy chứ.

Khó khăn lắm tôi mới lấy được cục pin văng tận xa tận dưới gầm tủ. May quá, chẳng bị gì.

Vừa mới khởi động lại nguồn thì tiếng chuông lì lợm đó lại kêu lên. Tên hiển thị : M.

Bây giờ cũng muộn rồi, phải có việc gì đó quan trọng lắm mới gọi đi gọi lại như thế này. Dù sao cũng nên nghe.

- Con trai yêu của mẹ ngủ rồi hay sao mà giờ mới nghe máy ?

Con trai yêu ? Tôi dở khóc dở cười .Giọng nói đầy cưng chiều này là ...mẹ anh ấy.

- Con trai đâu rồi ? Sao ko trả lời mẹ vậy ?

- Tôi đã bảo là có gì mai gọi cũng được mà. – Có lẽ là bố anh ấy.

- Nhớ con lúc nào thì tôi gọi lúc đó.

Tôi ngập ngừng :

- Thưa bác. Cháu ...

Bỗng bác gái hét lên :

- Cháu là bạn gái của con trai chúng ta đúng ko ?

Tôi giật mình vì tiếng hét của bác và cả câu nói ấy nữa.

- Ko , cháu...

Bác ấy tiếp tục :

- Hai đứa quen nhau lâu rồi đúng ko . Haha, bác biết hết.

- Ko đâu ạ, cháu chỉ nhận được điện thoại của anh Duy Phong thôi.

Tôi nghe tiếng cười lớn của cả hai bác ấy vang lên. Dù nghe qua điện thoại tôi cũng thấy rùng mình. Tiếng cười của bác trai nghe rất to, dường như bác ấy rất có hứng thú.

- Cháu gái, đừng lừa người già chứ.

Tôi ko tự chủ nhìn quanh phòng . Làm sao hai bác ấy lại có thể biết được chính xác như thế.

- Cháu xin lỗi , nhưng mà thật sự chúng cháu chỉ quen nhau sơ sơ thôi.

- Nói thật đi nào . Biết sơ sơ thì làm sao cháu có điện thoại Phong nhà chúng ta.

Tôi ko suy nghĩ, chỉ thật thà đáp :

- Cháu nói thật mà.Bởi vì điện thoại anh ấy để quên túi trong áo khoác.

Bác gái thốt lên :

- Ồ , thân tới mức đó rồi cơ à ?

Tới mức đó ?

Thảm rồi, càng giải thích càng gây hiểu lầm là sao vậy . Tôi biết nói thêm gì đây.

Giọng bác trai có chút đề phòng :

- Đây, cháu ko phải là Hoài Vân đúng ko ?

- Sao ông lại hỏi như thế ? Tất nhiên là ko phải .

Hai bác ấy lại tiếp tục tấn công :

- Vậy à . Cháu gái, cháu tên là gì ?

- Hai đứa quen nhau bao lâu rồi ?

- Một năm ? Hai năm ?

...

Ko thể tiếp tục nói sai thêm nữa. Bằng tốc độ nhanh nhất, tôi lấy di động của mình ra, ko kịp suy nghĩ.

Kết quả là, tôi gửi đi một tin nhắn : Anh mau cứu em đi.

Trong tích tắc đó, tôi ngẩn người. Ko phải là tôi đang cầm di động của anh đó sao . Đúng là tôi bị làm cho ngớ ngẩn rồi.

“ Lolli lolli oh lollipop

Lolli lolli oh lolli lollipop ...”

Tôi tròn xoe mắt nhìn chiếc điện thoại đang đổ chuông như một vật thể lạ và chiếc điện thoại trắng vẫn vọng những câu hỏi dồn dập của hai bác ấy.

Thế này là thế nào ?

Thôi nào, khoan đã thắc mắc. Vy Anh thông minh, Vy Anh thông minh, hãy giải quyết mọi chuyện nhanh gọn đi .

Tôi tự trấn an mình và bắt đầu hành động.

Đầu tiên :

- Cháu xin lỗi, hai bác có thể đợi cháu một chút được ko ?

- Được, được, chúng ta đợi được.

- Cháu dặn Duy Phong ngủ sớm đi nhé.

Sau đó, tôi tắt máy. Phải xử lí chiếc điện thoại đáng ghét vẫn còn “ lolli lolli ” kia.

- Em đang ở đâu ?

Tôi nghe rõ giọng nói trầm ấy xen lẫn tiếng gió và cả tiếng thở gấp của anh.

Anh đang chạy ? Vì lo cho tôi ? Thật là...cái tin nhắn tôi gửi lúc nãy đúng là dễ gây hiểu lầm thật. Ngay bây giờ, tôi có cảm giác như giữa hai chúng tôi đã ko còn tồn tại một chút khoảng cách nào cả.

Bỗng nhiên, tôi cứ thế mà bật khóc.

- Em làm sao vậy ?

Phải một lúc sau, cảm xúc đã ổn định hơn, tôi mới mở lời :

- Lúc tối, em quên trả lại áo cho anh . Ko phải em cố ý đâu. Thật đấy. Hình như, di động anh để quên trong túi áo, em xin lỗi, em ko nghĩ là bố mẹ anh gọi tới. hai bác ấy đang hiểu lầm em với anh đang quen nhau. Em ..ko biết giải thích như thế nào .

Anh...giúp em giải quyết nhé.

.

Anh im lặng nhưng tôi có thể nghe thấy tiếng nhẹ thở ra.

- Ko sao. Anh sẽ giải quyết ngay bây giờ. Nhưng, bố mẹ anh ko làm em sợ chứ. – Anh cười khẽ.

- Ko có, ko có. Hai bác chỉ hiểu lầm thôi.

- Họ cố tình hiểu lầm đấy. Sẽ ko có gì đâu.

Cố tình hiểu lầm ? Tôi muốn nói với anh rất nhiều thứ nhưng cuối cùng chỉ cứng nhắc buông ra mấy chữ :

- Vâng, làm phiền anh rồi. Chúc anh ngủ ngon.

- Ủ, ko sao.

Tối khi tắt máy , tôi mới cảm thấy có cái gì đó thật lạ . À, Đúng rồi, anh biết tôi là ai chưa.

Trước giờ tuy tôi nhắn cho anh nhiều tin như vậy nhưng chưa bao giờ để lộ mình là ai . Lần này...tiêu rồi. Giờ thì anh ấy biết người hay quấy rầy anh là ai rồi đấy. Nhưng tại sao lúc nãy, anh ko phản ứng gì ?

Đêm đó, tôi bị mất ngủ. Tôi ngước lên nhìn ánh trăng ảm đạm.

Anh ấy có biết có một đứa con gái âm thầm thích anh ấy như thế ko ?

Tiếng gầm rú của loại động cơ hai bánh vang lên chói tai giữa đêm khuya.

Một bà lão vội vàng mở hai cánh cổng sắt nhìn qua có vẻ như nặng trĩu.

Vì mắt bà kém nên bà chỉ còn cách chăm chú nhìn thật kĩ từ đầu tới chân người trước mặt.

Bà thở phào, ko có dấu tích gì là của một vụ va chạm hay ẩu đả.

- Cậu chủ về rồi.

Anh rút chìa khóa xe, về mặt vừa áy náy vừa bực bội :

- Cháu đã bảo là đừng đợi cháu mà, khuya thế này rồi sao bà còn chưa ngủ.

Bà thở dài, lắc đầu :

- Chưa thấy cậu về tôi ngủ ko được.

Giọng anh bớt gay gắt hơn :

- Vậy giờ bà đi ngủ đi. Từ nay, đừng đợi con.

Đây ko phải là lần đầu anh nói câu này và cũng ko phải là lần cuối cùng bà còn đợi anh.

Trận đua xe tối nay, anh lại thắng. Bởi vì anh luôn là người liều lĩnh nhất.

Anh rất thích tốc độ, xe càng lao nhanh thì càng làm anh phấn khích hơn. Nhưng chợt anh nghĩ, có khi nên bỏ trò đua xe mạo hiểm này. Như vậy sẽ có một thứ để bà bớt lo lắng về anh và sẽ có một thứ để người ấy bớt ghét anh. Chẳng hiểu sao anh lại có tâm trạng dễ ngấm cảnh đêm như thế này. Vì hôm nay, anh đã được thấy người ấy rất nhiều à ? Thấy người ấy giận giữ và luôn lườm anh sao ? Trời hôm nay đầy sao. Khá đẹp. Anh tự hỏi, mình thích người ấy từ lúc nào ? Từ lần đầu gặp ở quán ăn ? Ko, hình như là từ lâu lắm rồi.

Duy Phong dựa người cạnh cửa sổ, một tay đút túi quần, anh khẽ thở dài :

- Con nói với hai người rồi, cô bé ấy chỉ là em của luật sư Nguyễn Huy thôi mà.

Mẹ anh vẫn cố chấp :

- Thế tại sao lại có áo của con ? Điện thoại nữa ?

- Con đưa em ấy về...

Bố mẹ anh cắt ngang :

- Đừng lừa người già. Nếu con ko có cảm tình với cô bé đó thì sao có thể chăm sóc chu đáo tới vậy.

- Đúng thế. Tại sao con lại đưa áo cho cô bé ấy làm gì ?

Anh đưa tay xoa thái dương , khẽ lắc đầu, giờ thì anh có thể hiểu được lúc ấy cô bé tại sao lại gấp tới nỗi nhắn tin cho anh như thế.

Giọng anh bình tĩnh nhưng dứt khoát từng từ :

- Hai người biết rõ con chỉ chấp nhận người ấy thôi mà, ko phải sao ? Đừng làm khó con nữa, có được ko ?

Anh nắm chặt chiếc điện thoại trong tay, mắt nhìn ra xa nơi bầu trời đen thênh thang.

Vắng gió, chiếc xích đu đứng lặng im. Đêm vắng lạnh.

Ngày ấy, cô nói với anh :

- Anh Duy Phong, dù em có thay đổi như thế nào , anh vẫn thích em chứ ?

Chẳng cần phải suy nghĩ, anh mỉm cười, trả lời ngay :

- Ngốc. Bây giờ và sau này, anh luôn là của em. Điều đó sẽ mãi ko thay đổi.

Đêm lặng. Người ấy đã thay đổi thật rồi, còn anh , lời hứa đó anh còn nhớ chứ ?

Anh nhắm mắt lại , giọng nói âm u :

- Anh vẫn là của em. Mãi mãi là như vậy.

Dưới cùng một bầu trời, ba trái tim ba nhịp đập, ba dòng suy nghĩ khác nhau. Liệu có khi nào họ nhận ra rằng, dưới bầu trời này , luôn có một người đợi mình ?

16. Chương 16

Tôi chậm chạp ăn nốt bữa sáng. Bơ vơ thật đấy. Sáng dậy thì đã thấy mảnh giấy mẹ dán ở tủ lạnh :

“ Hôm nay, mẹ với cô Trúc tham gia từ thiện, chắc tối mới về. Bữa sáng mẹ để trong tủ lạnh, trưa chiều con tự lo nhé. Nhớ mang áo trả cho anh Huy. ”

Đã thế, trúc Vũ lại còn điện thoại sang nói :

- Hôm qua, hai người đi đâu lâu vậy .
- Ăn kem.
- Xì, thôi đi. Đừng tưởng tớ ko biết cậu cùng anh Duy phong nhé.

Tôi nhăn mặt :

- Cậu là ma đấy à.
- Haha. Khai mau, hai người đã làm gì hả ?

Tôi thăm nguyên rửa anh Huy nhiều chuyện sẽ bị ế vợ.

- Anh ấy đưa tớ về , thế thôi.
- Lừa gạt.Lúc anh Huy về là còn sớm mà sao bọn tớ đợi mãi có thấy hay người đâu.

Có chút kì lạ. Nhưng tôi chưa kịp phân tích rõ điều đó thì Trúc Vũ hét toáng lên :

- Vỵ Anh. Hôm nay tớ với Mạnh Vũ đi leo núi. Cậu ở nhà một mình nhé.

Tôi ỉu xìu :

- Đồ bỏ rơi bạn bè.
- Cậu ấy dành cho cậu. Mới đi ăn kem cùng nhau mà đã quên tớ ở nhà. Đợi đến khi hai người quen nhau thật sự, chắc gì tên tớ cậu còn nhớ.
- Thế cậu tên là gì ấy nhỉ ?

Trúc Vũ la to :

- Cậu thật quá đáng. Đã vậy tớ với Mạnh Vũ xuất phát luôn đây.
- Haha, hai người đi chơi vui vẻ.

Tắt máy, Trúc Vũ vuốt vuốt ngực, thở phào :

- May quá, suýt chút nữa là bị lộ rồi.

Nguyễn Huy lườm cô :

- Em cẩn thận đấy.

Mạnh Vũ cười :

- Anh có thể hiểu tại sao hai em lại thân với nhau như thế rồi. Đều ngốc.

Trúc Vũ đánh nhẹ :

- Chỉ mình Vỵ Anh ngốc thôi. Haha, như thế mà cậu ấy cũng ko phát hiện ra. Cũng may mà em thông minh, biết đánh lạc hướng chứ.

Mạnh Vũ nhìn bạn gái đang còn hí hửng , anh cười :

- Lí do em bịa ra thật là ...Thế mà Vỵ Anh lại tin được.

Trúc Vũ cau mày :

- Lí do đó thì sao mà ko tin được ?

Nguyễn Huy thở dài , bất đắc dĩ giải thích :

- Leo núi ? Thành phố này làm gì có núi ?

Mạnh Vũ nắm lấy tay Trúc Vũ còn đang buồn bực , ánh mắt sáng lên :

- Mọi người nghĩ Vy Anh sẽ làm như vậy chứ ?

Làm xong tất cả việc nhà, tôi quyết định đi trả áo cho anh. Chuẩn bị một cái túi xinh xinh, tôi xếp cẩn thận áo và di động của anh vào đó.

Tôi quấn chặt chiếc khăn cổ, sẵn sàng lên đường.

Sẽ rất xa đây . Nhưng vì tình yêu lớn, đừng hòng làm khó tôi nhé.

Quái lạ, mới hôm trước , tôi cùng Trúc Vũ tính trên google map thì đến công ty anh chỉ mất một tiếng thôi, sao đã gần hai tiếng rồi mà vẫn ko thấy trung tâm thành phố ở đâu. Càng đi lại thấy đường càng vắng. Ko thể nào. Tuy về mặt địa lý, tôi cực kì kém tới nỗi năm ngoài mới biết được Thành Phố HCM và Sài Gòn là một nhưng bản đồ chỉ rõ ràng lắm cơ mà. Hay tôi bị ma che mắt.

Cứ như vậy, tôi dọa mình suốt đường đi. Dần dần, tôi bắt đầu cảm thấy sợ thật sự.

Sau một lúc vòng vèo và cầu nguyện, cuối cùng đường cao tốc đã bắt đầu hiện ra.

Nhưng tiếp tục như thế nào thì tôi ...chịu. Bị lạc rồi. Kẽ-ở-phía-trên vẫn tiếp tục trêu đùa tôi, bằng chứng là ko có lấy một người đi bộ để tôi hỏi đường.Và vì chân đã bắt đầu đau nên tôi quyết định dừng lại trên cầu...ngắm cảnh. Mùa hè được đứng đây thì thật là tuyệt, còn bây giờ, chỉ thấy gió lạnh táp hết vào mặt. Nhưng lại có một thứ làm tôi phải nán lại để nhìn, đó là một căn biệt thự màu trắng. Vì tôi đứng từ xa nên ko thể quan sát được kĩ, cho dù vậy, căn biệt thự ấy vẫn gây ấn tượng cực kì mạnh . Tôi lấy điện thoại ra lưu lại hình ảnh này, chưa kịp cất máy vào thì đã thấy một thanh niên đội mũ, cúi đầu đi tới. Tôi chớp lấy cơ hội, lúc người đó tới gần thì hỏi :

- Anh cho em hỏi ...

Những câu chữ sắp tuôn ra thì bị văng đi hết và thay vào đó là tiếng hét. Bởi vì người thanh niên ...mà ko, kẻ cướp kia đã giật lấy điện thoại cùng với cái túi đồ trước giỏ xe tôi và chạy.

Thực tế khác xa so với những gì tôi thấy qua trên phim. Trên đường, mọi người vẫn cứ lao đi và mặc tôi kêu lên như thế. Cũng có thể, họ đang nghĩ là một đôi tình nhân đang mâu thuẫn.

Cái túi đó ko thể làm mất được. Tôi liền chạy theo tên cướp.

Đạp xe lâu như thế nên chỉ một lúc sau, thay vì chạy thì tôi ...đi nhanh , nhưng vẫn cố gắng hét lên :

- Trả lại cho tôi chiếc túi, làm ơn.

- Trong đó thật sự ko có gì đâu, anh trả cho tôi đi.

Tên cướp đó...hắn xem thường tôi. Dù sao, cũng nên trả lời một tiếng chứ. Hắn cũng bắt đầu đi bộ , có lẽ hắn biết tôi ko làm gì được hắn nên mới ung dung như vậy.

Rồi đột nhiên, hắn dừng lại...quay người...chạy về phía tôi.

Tôi hét lên một tiếng.

Lần này là...hắn đuổi theo tôi.Có tiếng gầm rú chói tai.

Tên này sao khó tính vậy, ko muốn bị làm phiền thì có thể chạy đi mà, bây giờ, hắn định làm gì thế ?

Thấy chiếc xe đạp còn khóa ở gần cầu, tôi mới hiểu ra, có lẽ hắn muốn lấy luôn...cho bõ tức.

Cho đến khi hắn chặn được tôi lại thì tất cả những gì tôi chỉ có thể làm là đứng im và hét lên. Hắn trừng mắt tiến tới. Tôi hoàn toàn hoảng loạn , chỉ biết lùi lùi theo quán tính.

Đột nhiên, một tấm lưng chắn ngang trước mặt tôi . Cảm giác của tôi lúc ấy là được bảo vệ . Cho tới khi tên cướp bị đánh gục, bỏ chạy thì tôi mới chớp mắt.

Bùi Quang vút cho tôi cái túi đồ, hằm hằm nhìn tôi.

Bây giờ, cứ mỗi lần gặp Bùi Quang là tôi muốn chạy trốn. Tại sao hắn luôn nhìn tôi bằng ánh mắt như vậy. Tôi cúi đầu, kiểm tra cẩn thận lại cái túi.

Với ánh mắt hung dữ đó, Bùi Quang khoanh tay nhìn tôi. Tự nhiên , tôi lại cảm thấy như một đứa con có lỗi đang bị phạt vậy. Mà tôi đâu bắt Bùi Quang cứu tôi . Ở đâu xông ra làm anh hùng, tôi để yên cho hắn thể hiện còn muốn gì nữa ? Nhưng dù sao ...nếu hôm nay ko có Bùi Quang thì tôi chết chắc.Phải nhin một chút. À đúng rồi, Bùi Quang diễn thì tôi cũng nên khen một câu chứ.

Tôi lảng tránh ánh mắt để gây bực bội của Bùi Quang, tỏ vẻ ngưỡng mộ :

- Bạo lực cũng có cái hay đấy chứ.

Lần này, ánh mắt hắn dữ dần hơn, Bùi Quang nhắc lại :

- Bạo lực ? Hay ?

Tôi gật đầu ửng hộ.

Bùi Quang tiến lại gần :

- Tôi vút em xuống sông nhé. – bắt chước tôi cười cười – chắc cũng hay.

Tôi xua xua tay, lùi ra sau :

- Đừng có đùa như vậy, đang là mùa đông đấy.

Có khi nào Bùi Quang làm thật ko ? Có thể lắm chứ. Tôi hơi rùng mình.

- Tại sao lại ở đây ?

- Đi...đi dạo.

Bùi Quang tiến thêm một bước, tôi cuống quýt :

- Đến tập đoàn Khánh Phong.

Ánh mắt Bùi Quang tối sầm lại nhìn tôi một lúc , rồi lớn tiếng :

- Đi đến đó vậy tại sao còn ở đây ?

- Tất nhiên là ở đây, em có bản đồ mà.

Bùi Quang tỏ vẻ ko tin nổi :

- Em sống ở núi từ nhỏ đấy à, thành phố bé tẹo mà cũng phải bản đồ .

Tôi mặc kệ, lôi bản đồ ra, chỉ chỉ với vẻ hiểu biết :

- Nhà em ở đây , đi theo đường này, đường này . Có lẽ sắp tới rồi đấy.

Bùi Quang hết nhăn mặt nhú mày rồi nói đầy bất lực :

- Đồ đầu đất. Em đang đi ngược bản đồ đấy.

Đầu đất ? Tôi chỉ muốn lấy bản đồ đập hắn. Nhưng thực tế chỉ lén lút lườm và đe đe.

- Thôi bỏ đi bỏ đi, tôi đến hết kiên nhẫn với em mất.

Rồi Bùi Quang lôi tuột tôi tới chiếc mô tô dựng gần đó, ra lệnh :

- Lên xe.

Quá đáng, tôi đâu phải con của hắn đâu chứ. Hừ, ko lên.

- Anh chỉ đường , em sẽ tự đi.

Bùi Quang bắt đầu đưa ngón tay lên , đếm :

- Một...

Đe dọa , lại đe dọa. Con người này thật tàn nhẫn.

Tôi cố gắng thương lượng :

- Thế xe đạp thì làm như thế nào .

- Tôi gọi người đưa về nhà cho em.

- Như vậy ko được .

Bùi Quang gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Biết ngay mà, dù có độc ác đến thế nào nhưng dưới sự lương thiện và thông thái của tôi cũng phải chấp thuận thôi . Được, người này còn có thể cải tạo . Tôi chờ Bùi Quang chỉ đường nhưng lại một lần nữa, hắn đưa tay lên :

- Hai.

Chiếc xe lao vút đi, tôi sợ tới mức bám chặt áo Bùi Quang.

Cuối cùng, tôi đã thấy tòa cao ốc vĩ đại ấy – trụ sở tập đoàn K.P.

Choáng ngợp...

- Vào đi, khi nào xong thì gọi.

Chưa kịp để tôi trả lời, Bùi Quang phóng xe đi mất hút .

Ko biết Bùi Quang nghĩ cái gì thế nhỉ ? Nhưng nghĩ lại mọi chuyện xảy ra vừa rồi, tôi cảm thấy còn nợ người đó một lời cảm ơn.

17. Chương 17

Tôi ngửa cổ nhìn tòa nhà trước mắt, nghĩ cách trả lại đồ cho anh.

Cứ thế, tôi đi đi, lại lại...ngước lên...đi đi, lại lại và ...ngước lên.

Tôi ko biết những hành động đó đã thu hút khá nhiều ánh mắt khó hiểu.

Trung tâm mua sắm đối diện, chàng trai cao lớn bước vào. Anh mặc một chiếc jeans mài và áo khoác đen khá đơn giản , chiếc hoa tai nhỏ bên trái đôi khi lại lóe sáng . Ở anh, toát ra một vẻ quyết đoán và khó gần. Điều đó hình như lại là một điểm đặc biệt khiến những cô gái ở gần đó chủ động tới làm quen. Nhưng chỉ cần một ánh mắt đã khiến những cô gái tự tin ấy bỏ đi trong âm ỉ.

Anh cố tình chọn bàn ngay cạnh cửa sổ, từ đây, anh có thể nhìn thấy được nơi đó.

Anh cứ đứng lên ngồi xuống ko yên.

- Đầu đất, em đang làm cái gì thế.

- Đầu đất, vào đi chứ.

Cho đến khi có một số người nhìn anh với con mắt khó chịu thì anh mới ngồi yên nhưng miệng vẫn lầm bầm :

- Đầu đất, ko phải em muốn gặp Duy Phong à.

- Tổng giám đốc, cậu còn chưa dùng bữa trưa sao ?

Thư kí Hoàng nhú mày . Duy Phong lúc nào cũng bận bịu như vậy.

Anh ko trả lời câu hỏi :

- Gọi Duy Phong là được rồi. Anh ăn rồi chứ ?

Thư kí Hoàng khẽ thở dài, bây giờ anh có trả lời hay ko thì Duy Phong cũng chẳng để ý. Còn cô bé kia, ko biết hai người ấy như thế nào rồi. Anh định hỏi vài câu nhưng nhìn dáng vẻ Duy Phong lúc này, anh từ bỏ ý định.

Phòng này hơi ngột . Thư kí Hoàng đi tới kéo rèm cửa sổ ra rồi chăm chăm nhìn vào một thứ.

Rồi thư kí Hoàng lặng lẽ rời khỏi phòng , ánh mắt nhìn Duy Phong lóe lên tia gian xảo.

Tôi ngồi bệt trên bồn hoa gần đó, cảm thấy đầu như sắp nổ tung đến nơi.

Cái khó nhất là làm sao để trả áo lại cho anh mà ko phải xấu hổ, kể cả cuộc điện thoại tối qua nữa. Mọi chuyện lộ hết rồi. Anh ấy sẽ làm gì với tôi – Một kẻ phá đám. Tốt thôi, tôi ko có can đảm trực tiếp gặp anh thì có thể nhờ một ai đó nhưng nếu như vậy, tôi thật sự ko nỡ.

Cơ hội đâu phải luôn may mắn có được.

Chợt chuông điện thoại reo, cắt ngang mớ suy nghĩ ngổn ngang và lộn xộn ấy.

Tôi uể oải nghe máy :

- Bạn , bạn còn nhớ mình ko ?

Giọng nói nghiêm nghị này hình như tôi từng nghe qua, nhưng chính xác là ai thì tôi ko còn rõ .

- Mình ko hiểu lắm .

- Bạn là người lúc trước gọi tới tuyên bố rằng ko phải là fan bí mật của tổng giám đốc đúng ko ?

A, là thư kí của anh Duy Phong. Người này là một người cực kì tốt. Nhưng sao cứ phải nhắc lại câu nói đáng xấu hổ của tôi như vậy.

- Bạn còn nhớ mình à ? Bạn khỏe ko ?

Giọng người kia ngay lập tức ỉu xìu :

- Mọi thứ đều ổn cả chỉ có điều ko khí trong công ty mấy hôm nay nặng nề lắm.

Hừm, dù mấy chuyện kinh tế kinh doanh này tôi ko có hứng thú lắm nhưng có liên quan tới anh nên tôi cực kì quan tâm :

- Bạn cho mình biết tại sao được ko ?

- Tất nhiên. Có dính líu tới bạn đấy.

- Tới ...mình ?

- Ủ. Tại sao bạn ko gọi điện cho tổng giám đốc nữa ?

Hai chuyện này đâu có liên quan tới nhau đâu. Nhưng tôi cũng thật thà đáp :

- Tớ ngại. Anh Duy Phong, à ko, tổng giám đốc của bạn bạn lắm. Nhưng mà, bạn nói mình có dính líu là sao vậy ?

Người kia thở dài :

- Vì ko thấy cậu gọi tới nên tổng giám đốc bọn mình khó chịu, bực bội. Tất nhiên, công ty làm sao lại ko nặng nề được.

Tôi có nghe nhầm ko ? Duy Phong, anh ấy...bực bội, khó chịu ? Chuyện này thật sự rất khso tin. Một người điềm tĩnh, luôn tỏ ra ko quan tâm tới mọi thứ như anh lại có thể bực bội, khó chịu như một người bình thường được sao ? Mà lại còn là vì tôi ? Ko thể nào. Chuyện này còn vô lí hơn cả câu vồng chỉ có một màu nữa.

- Bạn ko tin đúng ko ? Vậy bây giờ bạn có thể tới công ty bọn mình. Tổng giám đốc mới vừa nổi giận xong đấy.

Tôi nhìn vào tòa cao ốc hùng vĩ ngay bên cạnh. Bên trong đó, thật sự anh đang nổi giận sao ?

Tôi cũng ko biết mình đã tự động đứng dậy từ lúc nào.

- Có phải bạn nhầm lẫn gì đó ko ? Anh ấy còn ko biết rõ mình mà.

- Chắc chắn là do bạn. Tổng giám đốc cơm trưa còn ko ăn, cứ tự hỏi sao Vy Anh còn chưa gọi tới.

Tôi giật mình, mất thăng bằng, ngã bệt xuống.

Câu nói vừa rồi giống như một quả bom giáng thẳng xuống đầu tôi.

Chuyện này làm sao có thể xảy ra được. Hoang đường.

Nhưng nếu ko thì sao thư kí anh ấy lại biết chính xác tôi là Vy Anh . Tôi nên hiểu như thế nào đây ?

Giọng người kia đột nhiên hơi run run : (Có bạn nào biết tại sao lại run ko ?))

- Bạn đến công ty mình một chuyến đi. Tổng giám đốc cứ như thế này mãi thì ko ổn một chút nào.

Tôi còn chưa hết choáng váng , nghe lơ mơ thấy người kia than vãn thì đáp :

- Mình tới rồi, mình ở ngay dưới công ty đấy.

- Thật à ? vậy bạn lên đây ngay đi nhé. Tầng 10.

Trong trạng thái đầy hoang mang, tôi lao đảo tiến vào công ty.

Thiết kế hiện đại, độc đáo và sang trọng khiến cho tôi cảm thấy, bất kì là ai được bước vào đây đều là người có địa vị lớn.

Nhưng sao tự nhiên tôi lại liên tưởng tòa cao ốc này tới căn biệt thự trắng lúc trước nhỉ ?

Tôi e ngại nhìn xung quanh.

Một người mặc đồng phục tới trước mặt tôi , hơi cúi người, chìa tay làm động tác mời, nụ cười nhã nhặn :

- Xin mời đi theo lối này. Tổng giám đốc đang đợi.

Lại lao đảo, lao đảo.

Tới khi vào trong thang máy, tôi vẫn còn chưa hết bàng hoàng. Kể-ở-trên-kia lại đan giở trò gì nữa ? Những chuyện vô lí cứ nối tiếp nhau một cách kì lạ. Nhưng tôi chợt phát hiện ra, chính mình đang cố tình bị cuốn theo.

Ting một tiếng ! Cửa thang máy mở ra. Tôi giật mình lùi vài bước.

18. Chương 18

Đứng trước mặt tôi là một người đàn ông với bộ vest đen rất nghiêm trang. So với anh Huy thì còn già dặn hơn. Vầng trán cao, đôi mắt sáng nhìn tôi chằm chằm.

Xung quanh...lại chẳng hề có lấy một bóng người. Mai báo chí có đăng tin một nữ sinh bị mất tích ko . Thấy vẻ mặt hoảng sợ của tôi, người đó đẩy gọng kính, chìa tay ra, cười thân thiện :

- Xin chào bạn, Vy Anh.

Tôi ngơ ngác. Ko lẽ...người này là thư kí của anh ấy ? là người mới nói chuyện với tôi qua điện thoại và kêu tôi tới đây ? Ko thể nào. Nhớ lại cách xưng hô “ bạn –mình „ đầy thân thiết tôi tưởng như mình đang rơi xuống vực thẳm ko đáy. Làm sao có thể như thế được. Trong đầu tôi luôn hình dung người thư kí ấy chỉ bằng tuổi Duy Phong là nhiều nhưng ko ngờ lại...già tới mức này.

” Bạn này, vậy bạn có biết bạn đang gọi cho ai ko ? ”

” Bạn học tốt nhé. Tổ chuyển lời giùm cho.”

” Bạn , bạn còn nhớ mình ko ? ”

.....

Thật ko ngờ...người này cũng...xì tin quá mức.

Tôi run run đưa tay ra :

- Xin chào bạn, à...chú.

Người đó phá lên cười :

- Trông tôi già lắm à. Nhìn vậy chứ tôi ko lớn hơn tổng giám đốc là bao nhiêu đâu.5 ,6 tuổi gì đó thôi.Đừng gọi chú. Duy Phong gọi tôi là anh Hoàng. Vy Anh cũng gọi vậy đi.

Thật biết đùa, 5, 6 tuổi mà ko bao nhiêu. Nhưng sao trông người này có vẻ thân thiện giống như người bạn lâu năm của tôi thế nhỉ ?

Tôi vẫn còn có chút ngại ngùng :

- Vâng.

- Bây giờ chúng ta đi gặp tổng giám đốc.

Hả ? Tuy người đó là thư kí nhưng ko cần phải hành động nhanh tới vậy chứ.

Ko còn đường lùi nữa. Theo đến cùng thôi.

Thư kí Hoàng dẫn tôi đi, còn tỉ mỉ giới thiệu cho tôi phòng hội nghị – nơi những cuộc họp quan trọng diễn ra mà chỉ những người chức vị cấp cao mới tham gia, phòng khách – nơi đích thân Duy Phong cùng thư kí tiếp những đối tác quan trọng.

Hóa ra tầng 10 là ko gian riêng của anh.

Tĩnh lặng tới nỗi tôi chỉ nghe được mỗi tiếng bước chân của hai người.

- Anh..Thư kí Hoàng, có phải anh Duy Phong thích yên tĩnh lắm ko ?

Thư kí Hoàng đẩy gọng kính, nghĩ ngợi một chút rồi nói :

- Ko hẳn. Đôi lúc cậu ấy thích những sự ồn ào đặc biệt

Ồn-ào-đặc-biệt ? Tôi nhú mày. Có lẽ là một từ chuyên môn.

- Tới rồi.

Một căn phòng kính có vẻ như tách biệt hẳn với mọi thứ. Thân người cao lớn đứng cạnh cửa sổ, anh cúi đầu trầm tư, dáng vẻ cô độc. Cô độc ư ? Tôi lặng nhìn. Chưa bao giờ tôi thật sự muốn bên anh tới vậy.

- Vy Anh, thấy ko, tổng giám đốc cứ tự kỉ như thế đó.

Ko để ý lắm tới cách dùng từ nghiêm trọng của thư kí Hoàng, tôi nói nhẹ nhàng nhưng dứt khoát từng từ :

- Vy Anh muốn gặp anh Duy Phong.

Thư kí Hoàng nhìn sang bên cạnh, vẻ mặt khá ngạc nhiên.

Anh có nghe lầm ko ? giọng điệu này ...người bạn nhỏ vừa ra lệnh cho anh đấy.

Anh đẩy gọng kính, đúng là một cô bé thú vị.

Anh ngồi tựa vào cánh cửa gỗ, đôi mắt sáng thông minh ngược lên nhìn bầu trời xanh thẳm :

- Anh là Duy Phong. Còn em ?

- Anh Duy Phong. Tên anh đẹp thật đấy. Còn tên em xấu lắm, em ko nói đâu.

- Ko sao, em nói đi.

Cô bé cúi đầu, ỉu xìu :

- Em tên là của nợ .

Anh hơi cau mày :

- Của nợ ? Đó ko phải là tên.

- Thật đấy. Bố em thường gọi em như thế mà.

- Vậy để anh đặt cho em. Tên em bây giờ là Bé con nhé.

Cô bé mở to mắt :

- Bé con á ? Tại sao lại là bé con ?

Anh mỉm cười, nụ cười rục rĩ dưới ánh nắng :

- Ngốc. Từ nay em sẽ là Bé con của anh. Nhớ nhé.

Dù ko hiểu gì , cô bé vẫn ngoan ngoãn gật đầu :

- Vâng. Em sẽ là bé con của anh Duy Phong.

Hôm ấy, anh biết rằng cô bé con ấy chính là cả bầu trời của riêng anh.

Tiếng gõ cửa khô khan cắt ngang dòng suy nghĩ. Anh ko ngoảnh đầu lại, giọng nói có phần âm u :

- Anh Hoàng, anh vào đi.

Một lúc sau vẫn ko thấy thư kí Hoàng lên tiếng, anh ko khỏi cau mày. Thư kí Hoàng hôm nay sao lại có vẻ kì lạ như thế. Nhìn trộm anh rồi còn cười cười. Vắng mặt một lúc lâu hại anh một tay cầm tài liệu nghiên cứu, một tay nghe điện thoại rồi còn phải gửi fax nữa. Đến lúc quay lại thì bắt anh phải nghỉ ngơi. Ko đợi anh phản đối đã tự ý mang hết việc trong ngày giao cho phó tổng. Anh có cảm giác như tầng 9 phía dưới khóc thét lên. Vì anh xem thư kí Hoàng như là một người anh trai nên chấp nhận chia sẻ một ít công việc tương đối dễ. Nhưng ngay khi anh vừa bắt đầu quay trở lại bàn làm việc thì thư kí Hoàng nói như cầu xin :

- Duy Phong, cậu có thể ko làm việc trong ngày hôm nay ko.

Nhưng cuối cùng, cuộc thương lượng chấm dứt với kết quả là anh sẽ chỉ ngưng làm việc trong 30 phút. Anh cần một lí do. Thư kí Hoàng bảo anh đợi anh ấy mang bất ngờ về.

Giọng anh trầm xuống :

- Anh Hoàng...

Ngay lập tức, những lời tiếp theo đã tiêu tan.

Anh im lặng , ko để lộ một biểu hiện nào, anh nhìn cô bé đang đứng trước mặt mình. Uhm, đúng là bất ngờ .

Tôi chăm chú nhìn anh. Vẫn là gương mặt lạnh và ánh mắt thật khó nắm bắt.

Tôi tự nhủ : nhất gan ơi, cậu làm ơn đừng cản trở nhé.

Sau mấy giây nhìn mũi giày , tôi ngẩng đầu lên, giọng dặc :

- Anh Duy Phong. Em là Vy Anh. Hôm qua mình đã gặp nhau ở quán Mun.

Anh chỉ gật đầu, tỏ vẻ vẫn còn nhớ.

Anh vẫn ko nhắc gì tới vụ điện thoại. Hừm. Vì anh ko nói gì nên tôi rất khó tiếp tục.

- Cảm ơn anh vì hôm qua đã đưa em về và đã giúp em.

Anh lắc đầu. Có nghĩa là ko cần cảm ơn.

- Em xin lỗi vì hôm qua đã quên trả lại anh áo khoác.

Anh mỉm cười và gật đầu. Là ko sao cả.

Chẳng biết lúc ấy lấy can đảm ở đâu ra, tôi nhìn thẳng vào mắt anh ko hề có một chút bối rối nào :

- Em biết có thể anh có ấn tượng xấu về em. Nhưng em ko ham ăn như anh vẫn nghĩ đâu. Chỉ có kem hạnh nhân làm em mới ăn được nhiều như vậy. – Giọng tôi nhỏ dần – ừ thì...em ham ngủ thật. Nhưng hôm qua em nhìn anh lâu như vậy ko phải là do ngoại hình của anh đâu.

Khóe miệng anh hơi nâng lên.

Tôi cố giữ cho giọng mình thật bình tĩnh :

- Em chỉ đang quan sát đôi mắt của anh thôi.

Tĩnh lặng...Tĩnh lặng...

Tôi cảm giác như mình sắp ngừng thở.

Ánh mắt anh chợt lóe lên một tia kì lạ, giọng anh đột ngột trầm xuống :

- Vậy em đã thấy được những gì ?

Tôi đã thấy được gì? nói với anh là tôi chỉ thấy sự lạnh lẽo , chơi vơi trong đôi mắt ấy thôi sao ? Ko thể.

- Em ko thấy gì cả.

Anh nhìn tôi với vẻ mặt khó tin, ánh mắt đầy phức tạp xen lẫn chút hoang mang. Thì ra, anh còn có vẻ mặt khác nữa. Nhưng tôi lại ko tài nào đoán được anh đang nghĩ gì, dù chỉ là một chút.

Và chỉ trong giây lát, dáng vẻ kì lạ kia của anh đã biến mất. Thay vào đó là chút kiêu ngạo chút lạnh lùng như cũ.

Căn phòng bỗng trở nên im lặng.

Dưới ánh nắng, anh toát lên vẻ đẹp tựa như một thiên thần.

Anh bước tới, vẫn là giọng nói trầm ấm :

- Anh ko hề có ấn tượng xấu về em.

Tôi nhìn đi nơi khác, vì nếu chỉ nhìn anh dù chỉ một giây nữa thôi, tôi sợ mình sẽ ko chịu nổi mà nói hết với anh tất cả những suy nghĩ góc ghech mắt.

Tôi bắt đầu nói năng lộn xộn, câu sau câu trước ko liên quan tới nhau :

- Hôm nay em tới trả đồ cho anh. Anh vẫn chưa ăn trưa à ?

Anh đưa mắt nhìn suất cơm trưa còn nguyên trên bàn, tỏ vẻ khá ngạc nhiên :

- Ồ, hình như là vậy.

Chịu rồi. Ngay cả ăn hay chưa mà anh còn ko để ý thì có gì khiến anh phải quan tâm nữa đây.

Nhưng thật ra vẻ mặt anh lúc ấy rất đáng yêu.

Mặc dù đã cố gắng chịu đựng , tôi vẫn phải nhăn mặt .

- Em làm sao thế ? – Anh đỡ lấy chiếc túi cho tôi.

Tôi cắn cắn môi, ngược mắt lên nhìn anh ,thật nhỏ giọng :

- Em đói.

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tim anh – Chương 19

19. Chương 19

Tầng 5 : căng tin .Vì đã là quá trưa nên ko nhiều người lắm.

Nếu ko nhìn thấy logo thì tôi cứ tưởng đây là một nhà hàng sang trọng độc lập. Tất cả mọi người vừa nhìn thấy Duy Phong bước vào thì đều đứng dậy cúi người chào nhưng ko che được sự ngạc nhiên và cả phần khích. Thật lạ. Trong giây lát, căng tin im bất một lúc và sau đó bắt đầu vang lên những tiếng xì xầm bàn tán. Cũng may là đã quá trưa nên ko nhiều người lắm.

Tôi chỉ lắc đầu trước những ánh mắt đang ghim chặt lấy anh đầy ngưỡng mộ và ..cả say mê.Một số ánh mắt còn như muốn chiếm lấy anh. Anh ít tuổi hơn họ cơ mà. Thái độ của họ như vậy làm tôi nghĩ rằng chắc tôi thích anh còn nhiều ko bằng một nửa của những người ở đây. Thật đáng sợ. Bây giờ thì tôi hiểu tại sao anh lại có ko gian làm việc riêng rồi.

Vừa ngồi xuống bàn, tôi lại nghe tiếng xì xầm xì xầm.

Họ làm sao thế nhỉ ? Tôi đã bối rối giờ còn bất an hơn.

Còn anh thì trông cực kì thản nhiên, dựa người vào ghế, vẻ mặt điềm tĩnh ...lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa kính.

Còn tôi...chăm chú nhìn anh. Một cảm giác khó chịu trĩu nặng.

Tại sao lúc nào anh cũng có cái vẻ trống rỗng và thật buồn như vậy.

Dáng vẻ hiện tại của anh làm cho người khác muốn ngay lập tức đến bên cạnh nhưng lại e ngại sự lạnh lùng và bất cần ấy . Tôi cũng ko ngoại trừ.

Có lẽ chẳng bao giờ tôi có được anh.

Thôi ko nghĩ nữa, làm gì có chuyện bỏ cuộc nhanh như vậy. Ko phải bây giờ tôi và anh đang cùng ăn trưa sao ?

Tôi khẽ thở dài, từ khi gặp anh, tôi cứ phải giải quyết mâu thuẫn nội bộ giữa những suy nghĩ đối ngược nhau như thế đấy.

Nếu nói đây là một nhà hàng độc lập như lúc đầu tôi nghĩ cũng ko sao. Có căng tin nào mà lại xuất hiện cả phục vụ bàn như thế này ko !

Nữ nhân viên đó nhìn trộm anh, có chút e thẹn :

- Tổng giám đốc, anh dùng món gì ạ ?

Anh vẫn ko chịu ngoảnh đầu lại :

- Cho tôi một phần giống như cô ấy.

Cô ấy ? Tôi nhìn xung quanh, làm gì có ai khác nữa. Anh đang ám chỉ tôi à ? Nữ nhân viên thấy tôi còn cười một cách ngốc nghếch thì giở sẵn cuốn menu ra, nhắc nhở :

- Xin mời chọn món .

Tôi ngượng , chỉ bừa vào một dòng :

- Cho em suất này.

Nữ nhân viên cúi chào lịch sự rồi rời đi.

Đột nhiên, ko khí trong căng tin bùng nổ :

- Đây Mai, cho tớ suất số 19 nhé.

- Ba suất 19, bàn này.

- Ôi, vừa rồi tổng giám đốc gọi suất 19 đấy.

- Từ nay số 19 là số may mắn của tớ.

- Cho tôi 19 suất 19 luôn đi. Đưa về ăn cả tuần cũng ko sao.
- Đăng kí cho tôi tháng này suất 19 thôi nhé.
- Còn tôi, 1 năm.

.....

Tôi rùng mình trước phản ứng quá khích của họ. Họ cứ như là đầu giá ko bằng.

Người đang ngồi trước mặt tôi đây có thể tạo ra xu hướng đấy.

Nhưng thật kì lạ, dù căng tin có ồn ã đến thế, người đó vẫn chẳng để lộ một chút biểu cảm gì cả.

Tới lúc món ăn được đưa ra, đầu tôi vẫn còn bị ám ảnh con số 19.

A, bít tết bò và khoai tây rán. Tôi sáng mắt. Nhưng đột nhiên, ko khí lại chùng xuống.

Khuôn mặt của tất cả những người vừa nãy sôi nổi bao nhiêu thì lúc này đau khổ bấy nhiêu.

Nhìn trên bàn của họ chỉ toàn salad và nước lọc tôi mới hiểu ra. Haha, như vậy “ món 19 „này là kẻ thù của những người luôn kiêng kị như họ rồi.

Nhưng ngay khi anh vừa đưa một miếng bít tết lên miệng thì tất cả cũng hùng hồn cắt xé bít tết ăn một cách thật mãnh liệt.

Tôi suýt nữa thì phì cười.

Ăn được một chút, tôi bắt đầu đưa đĩa vờn vờn mấy miếng khoai tây mặc dù đang cực kì đói. Như thế này tôi thật sự ko sao quen nổi.

Thấy bộ dạng chật vật của tôi, anh ngẩng đầu lên :

- Ko ngon ?

Tôi lắc lắc đầu mạnh :

- Ko phải, ko phải đâu.

Rồi cúi xuống ăn.

Nhưng cũng chỉ được một lát, lại ử rử nhìn đĩa thức ăn gần như còn nguyên trên bàn. Có những thứ ko phải cố gắng là được.

Lần này, anh đứng dậy. Tôi mở to mắt nhìn theo bóng dáng toát lên vẻ thành đạt và đầy kiêu ngạo đó.

Đến khi anh quay lại, tôi còn phải kinh ngạc hơn.

Có tiếng ồ lên.

Anh đặt một khay đựng đầy những ly kem hạnh nhân xuống, nghiêng nghiêng đầu nói với tôi :

- Ở đây ko có ly to.

Tôi sửng sốt. Một niềm vui bé tí nảy lên. Làm sao anh có thể biết mà đem kem tới cho tôi chứ.

Nhưng đâu cần nhiều như thế này. Tôi nhìn anh với vẻ mặt đáng thương :

- Em đã nói với anh là em ko ham ăn mà.

Khóe miệng anh nâng lên một nụ cười ầm áp.

Tôi ngơ ngác đắm chìm trong nụ cười ấy. Đây là lần đầu tiên tôi thấy anh cười như vậy đấy.

Trong nháy mắt, ko khí lại trở nên sôi nổi và náo loạn hơn, phá tan khoảnh khắc hiem có này.

- Tôi cũng ăn kem hạnh nhân.
- Tôi cũng thế, tôi thích nhất là kem hạnh nhân đấy.

- Haha, chúng ta có cùng sở thích rồi.

.....

Mọi người ...thật giống nhau đấy.

- Em có muốn ăn thêm ko ?

Tôi mở to mắt, giọng anh đầy nghiêm túc chẳng có vẻ gì là đùa cả. Nhưng tôi còn ăn được nữa ko . Gần như tất cả đã đều bị tôi tiêu diệt, thậm chí tôi còn ăn gấp đôi anh . Chính tôi còn ko tin nổi làm sao mình ăn nhiều như thế. Câu hỏi của anh làm tôi cực kì xấu hổ.

- À, ko, em ... ăn đủ rồi.

Anh gật đầu . Thật lạ. Tới bây giờ, anh vẫn ko thắc mắc hay đề cập tới chuyện hôm qua.

- Em tới đây như thế nào .

Nếu nói thật là xe đạp thì có lẽ anh sẽ phải hoảng sợ mất, như vậy tôi khác gì những nhân viên phần cứng lúc này đâu. Xe bus , taxi ? Có chút ko đúng. Tôi tới được đây cũng nhờ một phần do Bùi Quang cơ mà. Ko nên lãng quên người ta như thế.

Tôi tỉnh bơ :

- Em đi xem ôm tới.

- Hự. – Anh đang uống cà phê bỗng nhiên ho sặc sụa.

Anh cau mày :

- Ko an toàn.

Một niềm vui bé nữa lại nảy lên.

Tôi cười cười, lảng sang chuyện khác :

- Hôm nay nắng đẹp thật đấy.

- Hự . – Anh lướt qua cửa kính trời còn âm u xám xịt như sắp mưa ho vài tiếng.

Sao thế nhỉ ? Căng tin rất ấm mà, đâu lạnh đâu mà anh ho nhiều như vậy.

- Vỵ Anh, nếu muốn tới đây . Gọi anh. Sẽ có người tới đón em.

Câu nói với nói giọng ấm áp của anh nhẹ nhàng tiến thẳng vào tai tôi.

Tôi bị anh làm cho choáng váng, chỉ biết ngậy người nhìn anh ko nói được một câu.

Người bên cạnh tôi lúc này thật sự là Duy Phong sao ? Là một Duy Phong luôn lạnh lùng ko biểu lộ cảm xúc, là Duy Phong ko thèm để ý tới ai đây sao ?

Tim tôi đập thật nhanh và nao loạn. Cứ như thế này tôi ko chịu được nổi mất. Tốt hơn anh tạm thời cứ giữ nguyên cá tính lạnh lùng đi.

Tôi đứng bật dậy, bối rối :

- Em phải về rồi.

Anh gật đầu :

- Sẽ mưa. Để anh bảo người đưa em về .

- Ko cần đâu, ko cần, em tự về được mà.

Anh gật đầu, ko nói gì , nhưng tay lại lôi điện thoại ra :

- Cậu giúp tôi chuẩn bị xe nhé. 5 phút nữa.

Tôi còn làm được gì nữa. Điểm này sao anh lại giống Bùi Quang tới vậy.

A, nhắc tới Bùi Quang mới nhớ, Bùi Quang dặn tôi khi nào xong thù gọi cơ mà. Nhưng mà gọi để làm gì thì tôi thật sự ko biết. Người lúc nắng lúc mưa, lúc thế này lúc thế kia như hắc chặc gì đã nhớ nói với tôi những gì. Có khi bây giờ tôi gọi hắc sẽ la lối, đe dọa cho xem. Và lại, hôm trước do bực bội nên tôi xóa mất số Bùi Quang rồi.

Thư kí Hoàng dẫn tôi ra tận xe. Còn anh, vừa gọi xe cho tôi xong thì đi họp luôn. Anh bận thật đấy.

- Tổng giám đốc rất hiếm khi tới cảng tin.

Bây giờ thì đối với tôi, điều đó ko còn lạ nữa. Đã nhìn qua sự bùng nổ kinh hoàng lúc ở cảng tin vừa rồi, tôi có thể hiểu được. Nhưng có một số điều tôi vẫn còn băn khoăn.

- Thư kí Hoàng, anh...những lời anh nói đều là sự thật chứ.

- Vy Anh ko tin tôi ?

- À, ko phải, ko gì đâu. Vy Anh sẽ tự về một mình. Thư kí Hoàng có thể vào được rồi.

Thư kí Hoàng đẩy gọng kính :

- Ko được. Đợi Vy Anh vào xe tôi mới có thể đi. Nhiệm vụ tổng giám đốc đã giao như thế.

Tôi khó xử. Tôi ko đi được ô tô cơ mà.

- Thật ra lát nữa sẽ có người tới đón Vy Anh.

Lại đẩy gọng kính :

- Vậy tôi cùng Vy Anh chờ người đó đến.

Người này...thật khó gạt. Chẳng còn cách nào khác, tôi đành bước vào xe.

Thư kí Hoàng vẫy vẫy tay :

- Vy Anh, sau này đến đây nữa nhé.

Thư kí Hoàng nhìn theo chiếc xe đi khuất cười tinh quái – chủ nhân một số điện thoại đối với anh ko phải là quá dễ dàng hả Vy Anh.

Xe đi được một đoạn, tôi nhìn snag người tài xế trẻ có khuôn mặt cực kì hiền lành, bắt đầu toan tính âm mưu :

- Anh cho em xuống đây. Nhà em ở ngay kia rồi.

Người tài xế trẻ vẫn chăm chú lái xe, mặt ko hề thay đổi, đọc vanh vách địa chỉ nhà tôi.

- Tổng giám đốc đã giao phải đưa em về tận nhà. Bây giờ cũng ko còn sớm, ở đây là trung tâm nên khá phức tạp. Em đi một mình ko an toàn đâu.

Tôi thở dài. Sao công ty này, ai cũng...cáo hết vậy.

Cuối cùng, dù mất hình tượng tôi cũng đành phải nói thật :

- Em bị say xe.

Người tài xế trẻ nhìn lướt qua tôi, cười cười :

- Yên tâm. Tài xế là tôi thì em ko có cơ hội say xe đâu.

Tôi hơi ngạc nhiên :

- Thật ko ?

Xe dừng lại. Người tài xế trẻ lôi ra một cái túi nhỏ, đưa cho tôi một lọ thuốc, 1 chai nước suối.

- Thuốc say xe. Em uống đi.

Có hơi kì lạ, tôi chân chừ, vân vê viên thuốc trong tay.

- Em sợ à ? Mặt tôi đâu có gian, ngay cả tổng giám đốc cũng khen là ngây thơ và hiền lành đấy.

Tôi phì cười.

- Ko. Nhưng hình như anh biết trước là em say xe.

- ừ, tổng giám đốc nói .

Và cả đoạn đường, mặc dù tôi gắng hỏi bao nhiêu là thứ nhưng tuyệt nhiên người tài xế ấy ko chịu trả lời, chỉ nhắc tôi :

- Em nhìn thẳng vào phía trước, nếu em còn cứ quay bên này quay bên kia thì sẽ bị say xe đấy.

Cuối cùng, về tới nhà, tôi ko hề bị say xe.

Người tài xế trẻ mở cửa xe cho tôi , cười thân thiện :

- Vy Anh , lần sau tới công ty nữa nhé.

Người tài xế trẻ nhìn chiếc gương hậu vẫn còn dáng cô bé đứng thần thờ. Anh cười và nhớ lại cuộc điện thoại lúc này :

” Tổng giám đốc, xe đã đợi sẵn trước công ty ”

Duy Phong vừa đi tới phòng họp vừa nói :

” Tốt lắm. Nguyên, cậu nhớ đưa người ấy về tận địa chỉ tôi nói. Còn nữa, người ấy bị say xe. Cậu chuẩn bị nhé. Điều cuối cùng, tuyệt đối ko được tiết lộ điều gì . ”

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tìm anh – Chương 20

20. Chương 20

Gần 7 giờ tối, mẹ mới về nhà , kể bao nhiêu là chuyện ở cô nhi viện. Rồi mẹ thở dài đầy tâm trạng :

- Đến bao giờ mới hết những mảnh đời như thế.

Hai mẹ con tôi cứ im lặng như thế một lúc lâu. Lần nào đi từ thiện về mẹ cũng buồn như thế.

- Mẹ đi ngủ đây. Con cũng ngủ sớm đi nhé.

Tôi gật đầu rồi chui vào phòng.

Hôm nay tôi được ở cạnh anh lâu thật đấy . Liệu có nên vui ko ? Anh thật sự đã để ý tới tôi chưa ? Chắc là còn phải một thời gian dài nữa lắm. Cũng có thể... là ko bao giờ.

Tôi đang bị anh ám ảnh, nhất là ánh mắt lạnh băng và trống rỗng ấy. Mặc dù tâm trí tôi bây giờ hoàn toàn bị anh chiếm lấy nhưng vẫn phải cố gắng tập trung vào môn toán.

Ngày mai, kiểu gì thầy phù thủy độc ác cũng tìm cách *** hại tôi cho xem.

Giữa đêm. Trời mưa thật to, tối nổi tôi phải tỉnh dậy để khép chặt cửa sổ.

Định chui vào chăn ngủ tiếp nhưng màn hình di động lại nhấp nháy nhấp nháy.

Giờ này mà ai còn gọi thế này. Hay thật : là một dãy số lạ.

Tôi với tay tắt máy, ko thèm nghe. Họ rảnh rồi thì cứ việc gọi.

Tối lần thứ tư, tôi quyết định tắt nguồn nhưng vừa chạm tới điện thoại thì một cảm giác lạ ập tới, vậy là tôi đã ấn nút nghe.

Một giọng nói quen thuộc vang lên hòa lẫn theo tiếng gió rít và cả tiếng mưa rơi mạnh bạo :

- Nơi này cũng đã đóng cửa rồi. Em còn định bao giờ mới gọi cho tôi.

Tôi ngồi bật dậy. Là Bùi Quang. Tại sao giọng Bùi Quang lại có vẻ thất vọng như thế.

Một Bùi Quang như thế này tôi hoàn toàn ko biết đối phó như thế nào nên chỉ im lặng .

- Em ... ko được xóa số của tôi . – Tuy vẫn là giọng điệu đe dọa nhưng có gì đó rất khác.

Tôi ngẩn ngơ cầm chiếc điện thoại đã tắt.

Bùi Quang luôn đe dọa người khác, Bùi Quang ngang ngược và bất cần đâu ?

Bây giờ có phải Bùi Quang đang buồn ko ? Nhưng lí do ?

Lí do thì tôi ko thể nào đoán được.

Đếm đó, tôi ko ngủ được. Cùng mưa đêm, tôi đắm chìm trong những suy nghĩ.

Trước trung tâm mua sắm bị chìm trong mưa, một chàng trai đứng yên lặng, mặc cho gió và mưa cứ thế mà quần lay. Người anh ướt sũng, tay bóp chặt chiếc di động xám bạc.

Anh nói đầy bất lực :

- Em đừng ghét tôi như thế.

Câu nói ấy của anh...tan vào mưa.

Cô bé ngược đôi mắt trong veo, nói như reo lên với anh :

- Anh Duy phong, lúc sáng em đã tới nhà anh đấy nhé. Thích thật đấy.

Anh kinh ngạc pha lẫn hụt hẫng, đôi mắt thoáng thất vọng :

- Bé con, em đã tới rồi à.

Cô bé gật đầu, ko ngừng khoe khoang :

- Vâng. Anh Duy Phong, em còn chơi cả xích đu nữa đấy. Anh Duy Phong, anh giỏi thật . Cô Mai đưa cho em xem bao nhiêu là giải thưởng của anh.

Anh chỉ cười lảng nghe.

- Anh Duy Phong, em thấy anh rồi. Em xem hết ảnh của anh luôn rồi đấy nhé.

Anh thần thờ nhìn cánh cửa gỗ trước mặt, giọng điều buồn bã, nói như thì thầm :

- Còn anh. Anh chưa được thấy bé con.

Ko thấy anh nói gì, cô bé chớp chớp đôi mắt to tròn, nghĩ nghĩ rồi nhỏ giọng như người mắc lỗi :

- Anh Duy Phong. Cả sáng nay, em chỉ xem ảnh anh ko phải vì anh đẹp trai đâu. Thật đấy. Em chỉ đang xem đôi mắt của anh thôi .

Trước sự ngốc nghếch đó, anh nghiêng nghiêng đầu, tia cười hiện rõ trong đôi mắt :

- Vậy bé con, em đã thấy gì ?

Cô bé vắn vẹo hai bàn tay , chu miệng :

- Anh Duy Phong, em ko thấy gì cả.

Anh bật cười. Và ngày hôm sau, anh đã nghỉ học ở nhà nhưng cũng chỉ được ngồi bên cánh cửa gỗ, lắng nghe bé con nói chuyện.

Duy Phong đưa mắt nhìn ra bầu trời đêm đen đặc đang mưa ko ngớt.

” Ở đây ko có ly to ”

” Vy Anh, nếu muốn tới đây . Gọi anh. Sẽ có người tới đón em ”

.....

Anh làm sao thế này ?

Anh ko thể phủ nhận rằng càng ngày anh càng nhớ tới cô bé phá điện thoại anh bằng những tin nhắn dễ thương và có chút ngốc nghếch một nhiều hơn.

Tại sao anh có thể như vậy ? Chính anh biết rõ mình ko thể dứt bỏ quá khứ, ko thể ko nghĩ tới người ấy. Vậy tại sao còn có những hành động như thế ?

Vì cô bé kia rất giống người ấy của anh sao ? Vì cô bé kia cũng nói những câu ngốc nghếch giống người ấy của anh sao ? Vì cô bé kia cũng rất thích ăn kem hạnh nhân giống người ấy của anh sao ?

Mỗi người chỉ có một bầu trời cho riêng mình. Chẳng ai có thể trốn chạy điều đó cả. Và anh cũng chẳng thể.

Thư kí Hoàng lặng nhìn Duy Phong đang bị bóng ma của quá khứ dày xé. Một Duy Phong làm gì cũng rất nhanh gọn và chuẩn xác. Một Duy Phong trẻ tuổi và thành đạt, đứng trên địa vị mà bao nhiêu người mơ ước. Một Duy Phong luôn toát lên vẻ lạnh lùng, rất đần ông, luôn tỏ ra lãnh đạm và tác phong làm việc phải khiến bao người kính nể. Một Duy Phong hoàn hảo và bất bại.

Nhưng ...sẽ chẳng ai có thể biết được một Duy Phong luôn bị ám ảnh bởi quá khứ, luôn nhìn bầu trời với đôi mắt u ám, luôn trống rỗng và chơi vơi. Một Duy Phong đầy vết thương.

Đây là thứ duy nhất mà một Duy Phong bất bại ko thể nào thoát ra được.

Duy Phong ngày trước ko như vậy. Dù cậu vốn sẵn trầm tính nhưng là một tên đại nghịch. Đã nghe cô Mai – người chăm sóc Duy Phong từ nhỏ thì mới biết : cậu ấy cực kì ngang ngược.

Lạnh lùng và ko quan tâm tới ai cả – đó là Duy Phong. Nhưng ...người ấy là một ngoại lệ.

Lúc Duy Phong ở Mỹ, có bao nhiêu cô gái phát điên vì cậu ấy nhưng Duy Phong lại ko thèm để ý, cũng chẳng cho bất kì ai một cơ hội, luôn kết thúc ngay khi còn chưa bắt đầu.

Chỉ khổ cho anh, suốt ngày bị bao nhiêu cô tóc vàng, mắt xanh bám theo, dò hỏi về Duy Phong. Ngay trước khi về nước, Duy Phong thì luôn cười , làm gì biết anh phải khó khăn lắm mới trốn được khỏi vòng vây của những cô nàng đang khóc thét , làm náo loạn sân bay .

Duy Phong lúc ấy – lạnh lùng nhưng ko có dáng vẻ như bây giờ.

Duy Phong luôn kể cho anh nghe về người ấy với đôi mắt ảm áp.

” Anh Hoàng, nếu anh gặp người ấy ,anh sẽ ko thể ko yêu được đâu ”

” Người ấy rất ngốc, luôn miệng anh Duy Phong , anh Duy Phong ”

” Em rất muốn nghe giọng người ấy ”

...

Anh luôn cười khi nghe Duy Phong kể , cô bé ấy đúng thật là đáng yêu.

Những năm tháng đó, là một Duy Phong luôn chờ đợi với một tình yêu bất diệt và một niềm tin mãnh liệt.

Và khi trở lại nước, Duy Phong đã tìm thấy người ấy...người ấy vẫn ở nguyên nơi đó ... nhưng ...đã hoàn toàn thay đổi. Tối nổi, anh gặp lại mỗi lần còn phải sững sờ, cứ tưởng rằng cô ta là nhiều người khác nhau.

Bắt đầu từ đó, đôi mắt Duy Phong luôn đầy tối tăm và tuyệt vọng, như người rơi xuống vực thẳm.

Duy Phong lao vào làm việc, chẳng để cho mình thời gian nghỉ ngơi, dù chỉ một phút.

Rất nhiều lần, anh đã khuyên Duy Phong hãy dứt bỏ quá khứ, cô ta đã thay đổi rồi, ko hề giống người ấy chút nào. Duy Phong chỉ im lặng nhưng vẫn bướng bỉnh chờ đợi ,mặc kệ mình có đau như thế nào.

Và một ngày, khi anh ko chịu nổi , kể ra mọi chuyện đáng xấu hổ của cô ta thì Duy Phong đã cắt ngang lời anh.

Giọng Duy Phong lúc ấy, anh còn nhớ rất rõ, là giọng nói như rên rỉ , âm u như từ địa ngục vọng tới :

- Anh Hoàng. Từ nay đừng nhắc tới chuyện này nữa. Em ...thật sự ko sao. Chắc chắn sẽ có một ngày, người ấy sẽ trở lại là bé con ngốc của em.

- Duy Phong , cậu điên rồi. Đừng tự hủy hoại mình chỉ vì cô ta, chỉ vì một con người đã hoàn toàn thay đổi. Cậu biết ko , cô ta...

- Anh Hoàng, từ nay, anh đừng điều tra cô ấy nữa.

- Duy Phong, cậu...

- Em ko thể. Phấn bội lại lời hứa đó, phấn bội lại bé con ấy ? Em ko thể. Bé con ...cô ấy rất ngốc, rất ngốc. Em phải bảo vệ cô ấy.

Anh hiểu, những lời Duy Phong nói cho anh nghe cũng chính là tự nói với mình.

Và từ đó, những ngày tháng này, là Duy Phong vẫn chờ đợi, dù niềm tin ấy đã chết ...chết hẳn.

Cậu ấy biết hết tất cả mọi chuyện. Cậu ấy biết sẽ chẳng thể tìm lại một bé con với hiện thực quá trái ngược như thế này. Nhưng cuối cùng...vẫn là...Duy Phong cố chấp chọn lựa để trái tim nguội dần theo năm tháng.

Duy Phong là vì ...bé con trong quá khứ.

Duy Phong bây giờ...cậu ấy ko cho người khác cơ hội là cũng tự vứt bỏ hết cơ hội của chính mình.

Duy Phong có thể xuất sắc hơn bất kì người nào, nhưng về điều này...chẳng ai bằng cậu ấy cả.

Hy vọng một ngày nào đó, cậu ấy sẽ chịu cho mình bước tiếp. Nhưng điều đó chắc chắn phải là kỳ tích mới có thể xảy ra. Người bạn nhỏ ấy có làm được ko ?

Thư kí Hoàng đẩy gọng kính, lặng lẽ rời khỏi phòng...

- Bây bé con, em ko được khóc đâu đấy.

Cô bé chớp chớp đôi mắt còn ngân ngấn nước mắt :

- Anh Duy Phong, sao em lại ko được khóc .

- Nếu em khóc, trời sẽ mưa .

Cô bé đưa bàn tay bé xíu của mình lên chùi chùi :

- Tại sao em khóc là trời sẽ mưa hả anh Duy Phong ?

Anh chỉ cười, ko đáp lời. Bé con ấy làm sao hiểu được vì bé con là cả bầu trời của anh.

Hôm ấy, trời mưa rất to. Anh lặng lẽ ngồi tựa người vào cánh cửa gỗ và để kệ mưa rơi ướt .

Hôm nay , trời cũng đang mưa. Mưa dai dẳng bướng bỉnh ko chịu ngớt .

- Bé con, em cũng đang khóc , có phải ko ?

21. Chương 21

-Vy Anh , Vy Anh , cậu làm sao thế ?

Giờ chào cờ, tôi tựa vào người Trúc Vũ, uể oải :

-Tớ muốn ngủ, cậu ngồi im đi.

Trúc Vũ xô đầu tôi ra, lải nhải :

-Tớ mới là người phải ngủ mới đúng. Mới 4, 5 giờ sáng, Mạnh Vũ đã nhắn tin ầm ỹ.

Tôi bĩu môi :

-Xì, hai người đúng là lảm chuyện. Đi chơi cả ngày rồi về nhà còn tí tởn.

-Tí tởn ? – Trúc Vũ đánh nhẹ vào người tôi – Nhắn tin bảo tớ tới bệnh viện .

-Bệnh viện ? Mạnh vũ bị gì ?

Trúc Vũ lấy tay bịt miệng tôi :

-Cậu hét cái gì . Anh ấy dặn tớ mua cháo tới bệnh viện sớm. Lúc tớ đến thì đã Mạnh Vũ chờ ở cổng, lấy cháo xong, dặn tớ trưa học xong thì lại đến rồi chạy biến.

-Sao cậu ko hỏi kĩ ?

-Tính Mạnh Vũ cậu cũng rõ, anh ấy đã ko muốn nói thì chả ai có thể ép được cả. Mà Amnhj Vũ cũng bảo trưa tới rồi mà.

-Thế sao cậu ko nói sớm cho tớ ?

Trúc Vũ lườm tôi :

-Cả sáng nay cậu cứ lơ mơ như thế, tớ nói gì cậu có để ý đâu .

-Thật à ? Tại tớ buồn ngủ.

-Được rồi. Trưa có đi cùng tớ ko ?

-Có chứ. Nhưng mà bây giờ bọn mình cùng tập hợp trí tuệ để suy đoán xem Mạnh Vũ nhà cậu có bí mật gì đi.

Trúc Vũ đồng ý, sau một lúc nhíu mày, vẻ mặt dăm chiêu ra chiều suy nghĩ thì bắt đầu khua tay :

-Mạnh Vũ nhà tớ bây giờ sống cùng bố mẹ. Nhưng thời gian này, bố mẹ anh ấy sang Đài Loan thăm bạn nên anh ấy ở một mình.

Tôi gật gật .Hay lắm...Toàn những điều mà ai cũng có thể nghĩ ra được.

Trúc Vũ lại tiếp một đống lí luận ngoằn ngoèo :

-Hôm qua, hai đứa tớ 8 giờ thì tạm biệt nhau trước cửa nhà tớ, từ nhà tớ đến nhà Mạnh Vũ cách 20 phút đi xe máy, mà hôm trước, dự báo thời tiết là hôm qua có mưa lớn lúc hơn 8 giờ tối. Vậy nên lúc Mạnh vũ nhà tớ về đã bị dính mưa.

Tôi gật gật. Đúng là em anh Huy, đưa ra đồng lí luận thật rắc rối.

Trúc Vũ khoanh tay, nói đầy vẻ chắc nịch và đắc chí :

-Kết luận là Mạnh Vũ dầm mưa bị bệnh nên vào viện. – lại bắt đầu vênh váo – Vy Anh, cậu thấy tớ ko . Haha, chỉ trong nháy mắt đã đưa ra kết luận. Cậu là sướng nhất đấy, sau này cứ để nữ luật sư tương lai vạch đường, tư vấn cho cậu.

Thật là quá ...logic. Thế mới biết, dù Trúc Vũ và anh Huy có là anh em ruột thì cũng chẳng thể giống nhau được.

Trúc Vũ bỗng nhiên cuống lên :

-A, Mạnh Vũ nhà tớ ốm. Làm sao đây. Anh ấy ốm nặng ko . Vy Anh, mau, gọi mẹ cậu xem người ốm nên ăn gì.

Từ nãy giờ, tôi vẫn tập trung suy nghĩ, thấy Trúc Vũ như thế cũng ko chịu nổi :

-Cậu hâm ơi là hâm. Nếu Mạnh Vũ nhà cậu ốm thì lúc sáng ai chạy ra lấy cháo đây ?

Trúc Vũ ngẩn người một lúc, lại nói ngay lập tức :

-Thì anh ấy ra lấy. Ồ, sao cậu lờm tở. Mạnh Vũ đang ốm nặng, nằm mê man trên giường bệnh. Nhưng một linh tính đã báo cho anh ấy biết là tớ đến, vậy là anh ấy đã cố gắng chống chọi thoát khỏi tất cả các bác sĩ và y tá để ..ra lấy cháo của tớ. Quá tuyệt. Haha, Vy Anh, cậu là may mắn nhất đấy. Sau này tớ là đạo diễn nổi tiếng thì sẽ cho cậu một vai chính.

Đúng là hết chịu nổi. Hôm qua hai người ấy đi leo núi bị ngã nên Trúc Vũ mới như thế này à !!!

Mà sáng nay, tôi chưa thấy Bùi Quang . Có khi nào...

Những tiết học hôm đó, tôi ko tài nào tập trung được dù đã tự trấn an mình rằng Bùi Quang rất hay cúp học để gây chuyện , có lẽ hôm nay cũng vậy thôi. Nhưng một linh cảm cứ bám lấy tôi ko chịu rời đi : chuyện này có liên quan tới Bùi Quang...và cả tôi.

Đứng trước cửa phòng bệnh, Trúc Vũ đá đá mấy túi chất đầy đồ ăn, lay lay tôi :

- Cậu còn ko mau mở cửa đi.

Tôi đưa một ngón tay lên miệng, ra dấu im lặng :

- Đừng ồn ào. Tớ đang suy nghĩ.

- Còn nghĩ gì nữa. Vào rồi biết, tớ tò mò muốn chết.

- Đã bảo cậu đừng ồn mà.

- Cả hai đứa mình đứng đây gần nửa tiếng rồi, cậu định để mọi người đưa mình đến khoa thần kinh đấy à ?

Tôi bịt miệng Trúc Vũ lại :

- Cậu yên đi. Tớ chỉ nghĩ một chút nữa thôi.

Trúc Vũ đẩy tay tôi ra , hết kiên nhẫn tiến tới định mở cửa.

Tôi cuống quýt dựa người chắn trước cửa.

Bỗng...

...Rầm...

Mạnh Vũ còn giữ tay nắm cửa, kinh ngạc nhìn tôi ngã dưới chân, dù cố tỏ vẻ như bình thường nhưng khuôn mặt lại tỏ cáo rõ ràng là anh ấy đang muốn-cười-gần-chết :

- À Vy Anh, em vào đi.

Chuyện này...làm sao có thể xảy ra được với tôi cơ chứ. Bây giờ dù có hàng ngàn cái lỗ để chui vào thì cũng chẳng thể nào hết xấu hổ cả.

Tôi khỏ sở đứng dậy, xua tay Mạnh Vũ đang định đỡ tôi ra :

- Anh cố tình.

Mạnh Vũ nhin cười :

- Đâu có. Thấy hai em ở ngoài mãi mà ko chịu vào nên...

Lúc này có thể nói tôi là đang thẹn quá hóa giận, lờm lờm Mạnh Vũ :

- Anh và cả Trúc Vũ nhà anh, hai người gài bẫy em.

Mạnh Vũ vừa cười vừa lắc đầu :

- Ko có mà.

Rồi trốn ra xách đồ, giả bộ kêu Trúc Vũ :

- Em vào đây đi chứ.

Trúc Vũ ngồi bệt trước cửa phòng bệnh, ôm bụng cười ha hả :

- Haha, oa, Vy Anh, haha, cậu thật là...giờ thì tha hồ nghĩ nhé. Haha.

Mạnh Vũ vẫn làm như ko có gì, cười cười kéo Trúc Vũ vào trong...tránh tôi.

Bình tĩnh. Bình tĩnh lại . Xem như hôm nay là ngày xui xẻo vậy.

Mọi chuyện tưởng như đã xong nhưng lại xuất hiện thêm một tiếng cười còn kèm theo cả tiếng ho.

Điều mà tôi linh cảm đã trở thành sự thật...

- Lâu lắm rồi hai chúng ta mới cùng ăn như thế này đấy .

Ánh mắt anh thoáng chút trầm tư, anh gật đầu :

- Ủ.

- Anh đừng làm việc nhiều quá nhé, ko tốt đâu.

- Được. Phim của em tới đâu rồi ?

- Khoảng trong tuần này sẽ hoàn thành những cảnh cuối. Buổi họp báo ra mắt phim mới, anh đến dự với em chứ ?

- Anh sẽ sắp xếp.

Những câu nói của anh luôn gương gạo như vậy. Dù anh đã cố gắng, đã tự dặn mình đó chính là Bé con đấy nhưng lúc đối diện với Hoài Vân, anh lại ko thể ngăn được bản tính lạnh lùng vốn có của mình. Có lẽ...trái tim anh đã phân biệt rõ ràng Bé con và Hoài Vân là hai người hoàn toàn khác nhau.

Trên giường bệnh trắng tinh, Bùi Quang mặc bộ đồ bệnh nhân, đầu tựa vào tường, nửa nằm nửa ngồi, chán đắp hồ, khuôn mặt trắng nhợt hiện rõ sự mệt mỏi...vừa cười vừa ho.

Nhìn bộ dạng Bùi Quang lúc này, muốn bực cũng ko được.

Mạnh Vũ bỗng nhiên dắt Trúc Vũ đi :

- Vy Anh ở lại giúp Bùi Quang ăn và uống thuốc, anh đã để sẵn thuốc trên bàn rồi đấy. Anh về nhà nghỉ ngơi một chút, chiều sẽ quay lại ngay.

Tôi bối rối :

- Anh về thì về đi nhưng anh còn kéo Trúc Vũ đi làm gì. Trúc Vũ, cậu ở lại đây với tớ.

Trúc Vũ le lưỡi lắc đầu, trốn sau lưng Mạnh Vũ .

- Vy Anh, anh để Trúc Vũ lại với em...ko an toàn.

Nói xong, hai người ấy kéo nhau chạy. Rõ ràng là cố tình. Gạt tôi tới đây với Bùi Quang để thoải mái chơi bời. Bùi Quang ơi, anh với em thật là đáng thương, đều bị bạn bè bỏ rơi. Quá đáng thật đấy.

Phòng bây giờ chỉ còn lại hai người, Bùi Quang nhìn tôi, tuy ko còn cười nhưng cũng chẳng nói gì.

Tại sao tôi lại nghĩ Bùi Quang bây giờ và cuộc điện thoại tối qua và cả tôi nữa...có liên quan tới nhau. Sao cũng được. Có hay ko thì tôi cũng là người cực kì lương thiện, giúp chăm sóc Bùi Quang một ngày cũng ko sao. Đôi khi sau khi khỏi bệnh, Bùi Quang biết ơn mà ko phá tôi nữa thì sao.

Tôi cố nói thật bình thường :

- Anh bị ốm à ?

- Ủ, có lẽ là vậy.

Cách nói chuyện này thật là ...kì lạ. Bây giờ, nhìn thấy Bùi Quang hung dữ, đáng sợ nằm viện vì...bị ốm thì có chút buồn cười. Nhưng như vậy, tôi cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

- Vui lắm à ?

- Ko có.

- Thế thì đừng cười.

Con người này vẫn thế. Tính tình thật là khó chịu. Quên đi , ko chấp.

- Lúc này, Trúc Vũ có mua cháo. Anh muốn ăn ko ?

- Còn em mua gì ?

- Em...

- Nếu em biết là tôi thì em có tới ko ?

Có tới ko ? Ko phải là tôi đã đoán ra Bùi Quang là người nằm đây sao , tôi vẫn đến đây thôi. Nhưng nếu biết trước một cách chắc chắn thì tôi có tới ko ?

- Em...

- Tôi đói rồi. Em tới đây.

Thật ra tôi định nói " em có tới " nhưng kệ đi, đồ lập dị.

- Có bánh mì, bim bim, táo, cam, kem...anh định ăn gì – Những thứ này đều là tôi mua.

Bùi Quang ngồi luôn đây :

- Em định cho bệnh nhân ăn mấy thứ đó ?

Tôi gật đầu. Ăn gì mà ko được.

Bùi Quang bắt đắc dĩ nói :

- Tôi ăn cháo.

Cháo thì cháo. Cứ làm như ghê gớm lắm. Tôi lấy sẵn một tô con con đưa cho Bùi Quang, nhắc nhở :

- Còn nóng, anh đợi chút rồi ăn.

Bùi Quang ko nói gì, vứt chăn sang một bên, định ăn nhưng nghĩ nghĩ gì đó, ném thẳng chăn đến giường đối diện... Đây là đang ốm sao ?

- Ngồi đây.

- Thôi. Em đứng cũng được.

- Tôi bảo em ngồi thì ngồi đi. Em cứ đứng trước mặt tôi như vậy, tôi nuốt ko nổi.

Lại còn thế nữa . Cứ như thế này thì người ốm sẽ là tôi mất.

Nhịn đi. Mình là người tốt , ko sao, ko sao.

Mỗi người một góc giường, Bùi Quang ăn cháo còn tôi ăn kem.

Được một lúc, Bùi Quang hỏi :

- Còn nữa ko ?

Sao ăn nhanh vậy ?

- À, còn nhiều lắm. – Tôi nhận lấy tô Bùi Quang đưa, định đi lấy thêm nhưng cháo trong tô vẫn còn nguyên cơ mà. Bùi Quang lại định làm trò kì quặc gì nữa thế !!!

Thấy vẻ mặt khó hiểu của tôi, Bùi Quang cau mày :

- Đưa tôi kem hạnh nhân.

Huh ? Bị ốm thôi chứ có phải chấn thương ở đâu đâu ? Lúc trước thì luôn nhăn mặt, cầu nhàu, tỏ vẻ ko hiểu nổi khi thấy tôi ăn kem, giờ lại đòi. Mà lại còn đang bị ốm nữa chứ.

Tôi cũng chẳng thèm hiểu, lấy kem đưa cho Bùi Quang.

- Em thực sự rất thích cái này à ?

- Ừm.

- Tại sao ?

Chính tôi cũng ko biết. Hình như , sở thích này bắt đầu từ lâu lắm rồi, lớn lên, sở thích đó vẫn ko thay đổi và theo tôi tới bây giờ. Có nhiều người , thích một thứ gì đó cũng ko cần phải có lí do .

- Em ko biết.

Bùi Quang cũng ko nói thêm gì, nhưng một lúc sau lại nhăn mặt :

- Lạnh. Tôi ko ăn được. Em đưa cháo đây.

Biết ngay mà. Cứ phải lúc thế này , lúc thế kia mới là Bùi Quang.

Cũng chỉ được một lúc, lại đẩy cháo ra :

- Em cất hết đi.

Đến là hết kiên nhẫn mất. Nếu ko phải Bùi Quang ốm thì tôi đã mặc kệ rồi.

Nhưng mà Mạnh Vũ dặn phải cho Bùi Quang uống thuốc, chưa ăn gì thì đâu có uống được.

Tôi nhìn nhìn Bùi Quang đang nhắm mắt , tựa người vào tường :

- Anh ko muốn ăn à ?

- Ko.

- Lúc nãy anh ăn gì rồi nên giờ mới ko muốn ăn ?

- Ko.

- Anh ko đói à ?

- Ko.

Cố tình ko hợp tác đây mà. Chọn phương án khác vậy.

- Anh nên ăn gì đó rồi uống thuốc .

- Tại sao phải làm thế ?

- Vì anh đang ốm.

- Ừ

Hừm, ko hợp tác thì thôi. Bùi Quang làm sao mà hiểu được như người bình thường, bây giờ dù tôi có nói gì thì cũng chỉ nhận được câu trả lời là ” ko ” với ” ừ ” cho xem.

Tôi cũng mặc kệ.

Tại một nhà hàng nhỏ cách bệnh viện ko xa.

- Chúng ta có nên báo cho người nhà anh ấy ko ?
 - Anh ko biết cách lên lạc, điện thoại Bùi Quang thấm mưa hư rồi.
 - Anh vẫn còn chưa nói cho em biết tại sao Bùi Quang phải vào viện đấy.
- Mạnh Vũ đang ăn, ngẩng đầu lên :
- Cậu ấy là vì Vy Anh ?
 - Vy Anh ?
 - Đúng. Bùi Quang cũng mất lí trí như một số người đang yêu khác.
 - Anh ấy thích Vy Anh thật à ?
 - Nếu ko, cậu ấy sẽ chẳng làm những việc ngốc nghếch như thế. Dầm mưa cả một đêm.

Trúc Vũ tay chống cằm :

- Với bản tính của Bùi Quang, chịu nằm viện cũng thật lạ.
- Gần sáng, cậu ấy tỉnh dậy, phát hiện ra mình mặc đồ bệnh nhân thì rất tức giận, đòi đi ngay lập tức. Nhưng lúc đó, Bùi Quang còn rất yếu, bác sĩ nói ít nhất mai mới xuất viện được. – Mạnh Vũ vừa nhớ lại vừa lắc đầu.
- Thế sao anh ấy chịu ở lại ?

Mạnh Vũ nháy mắt, cười tinh nghịch :

- Anh đã nói là ...con gái rất thích chăm sóc và quan tâm những người bị ốm.

22. Chương 22

Ko có gì làm. A, thấy rồi. Tôi xòe tay ra, để mấy viên thuốc trên đó...ngắm nghía.

Cũng màu mè, nhỏ nhỏ, xinh xinh rất đáng yêu. Thích thật đấy. Tôi bắt đầu đưa một viên lên miệng...

Bùi Quang bỗng nhiên lao tới, giằng lấy viên thuốc đó, nhìn tôi một cách giận dữ :

- Em có biết mình đang làm cái gì ko ?

Tôi hơi giật mình, mấy giây sau mới mở miệng được :

- Em uống thuốc.

Vô lí, mình ko uống thì để người khác chứ có sao đâu. Thật quá đáng.

Bùi Quang lấy hết số thuốc trong tay tôi, bỏ vào miệng cùng một lúc.

Tôi rùng mình trước cảnh tượng đó nhưng cũng chẳng hiểu nổi những hành động và thái độ kì quặc kia.

Đặt ly nước xuống, Bùi Quang nhìn tôi với vẻ bực bội :

- Tôi uống rồi đấy. Thế đã được chưa.

Huh ? Tôi nhìn Bùi Quang với vẻ mặt khó hiểu.

- Thôi bỏ đi. Đến hết kiên nhẫn với em mất.

Hừ, tôi mới phải là người hết kiên nhẫn chứ.

Bây giờ, tôi thật sự muốn đánh Bùi Quang, với người như thế này, đối xử tốt cũng là một việc khó khăn.

- A, anh Duy Phong kìa, tớ đã nói là anh ấy hay tới nhà hàng này mà – Một cô gái tóc tím kích động, ko ngừng lay hai cô bạn.

- Woa, đúng là anh ấy rồi, điển trai chưa kìa, tớ ...đi chết đây . – Cô gái tóc vàng nhìn Duy Phong như muốn lao tới nuốt chửng anh.

Cô gái tóc tím màu hung đỏ còn lại trong bàn cau mày : (có ai còn nhớ bộ 3 cô nàng này ko ^^)

- Người ngồi gần anh Duy Phong của chúng ta là Hoài Vân phải ko ?

- O, đúng là cô ta rồi.

- Anh Duy Phong sao lại ngồi với người như thế.

- Ko phải cô tá vừa mới đây có tin đồn tình cảm cùng với bạn diễn à ?

- Tin đồn gì ,với cô ta thì là sự thật rồi.

- Thấy anh Duy Phong của chúng ta quá tuyệt vời nên mới mặt dày theo tán tỉnh mãi đây mà.

- Hừ, vì anh Duy Phong của chúng ta nhân nhượng nên mới ko đuổi cô ta đấy thôi.

- Đồ giả tạo, thế mà báo chí cứ ca ngợi thiên thần.

- Báo lá cải, ăn tiền công ty đó chứ gì

....

Bao nhiêu chuyện xấu của Hoài Vân cứ thế mà bị lôi ra hết, trong mắt họ, hình ảnh một con quái vật đóng giả công chúa suốt ngày bám theo hoàng tử của họ.

Vì âm lượng bàn tán của họ là ko hề nhỏ , tới nỗi nhân viên phải tới nhắc nhở. Có sao đâu, họ cố tình làm thế cơ mà.

Bàn bên, Hoài Vân giận tím mặt, nghiến răng nhưng vẫn cố tỏ ra bình thường, điệu bộ tao nhã thường thức bữa ăn. Có sao đâu, điển kịch là một phần ko thể thiếu của cô. Huống gì, cô đang ở ngay trước mặt Duy Phong cơ chứ.

Nhưng mà từ nãy cho đến giờ, Duy Phong ko hề quan tâm tới cuộc-đấu-đá-ngầm giữa những cô gái nên chẳng trách được tại sao anh ko phản ứng gì.

Não bộ của anh bắt buộc phải tuân thủ theo nguyên tắc : những chuyện mà anh đã ko bận tâm thì ko cần phải xử lý mà tự động quăng vào sọt rác.

Anh đang nhớ một người. Người ấy ko phải là bé con.

Từ lúc nãy tới giờ, tôi và Bùi Quang vẫn chẳng nói thêm điều gì với nhau. Đúng thế, tốt nhất là nên im lặng như thế này.

Tôi mãi mê chơi Angry Bird nên cũng ko quan tâm xem Bùi Quang làm gì.

- Lại cái trò con nít .

Ko quan tâm.

- Cứ như là trẻ con.

Vẫn ko quan tâm.

Đột nhiên Bùi Quang giật lấy điện thoại ko thèm nhìn xem tôi phản ứng như thế nào, thần nhiên vừa chơi vừa nói :

- Tôi mượn.

Bình tĩnh. Nhịn nào , nhịn nào.

- Haha – nhìn thấy Bùi Quang đã chơi lại nhiều lần mà vẫn ko qua nổi level, tôi phì cười.

- Vui lắm à.

Tôi gật đầu. Vui chứ, có người vừa bảo trò con nít mà ko chơi nổi.

- Tôi cố tình thua đấy. Trò trẻ con . – Nói rồi vút lại di động cho tôi.

Một lát sau....

- Em chơi mãi mà ko chán à ?

- Ko, càng chơi càng thích.

- Máy em còn trò gì khác ko ? Cảm giác mạnh ấy.

- Có,snake – rắn săn mồi.

- Đó mà là cảm giác mạnh à ?

- Đối với em là thế.

- Tắt đi.Tôi ko chịu nổi mấy cái tiếng game con nít phát ra.

- Ồ, vậy để em bật im lặng.

Bùi Quang lại giật điện thoại, lần này giấu dưới gối:

- Đừng nghịch điện thoại nữa. Tôi ko thích.

- Vậy được rồi. – Có lẽ đã quen bị bắt nạt nên tôi cũng chỉ ngồi im, đưa mắt nhìn linh tinh.

Bùi Quang lại chẳng chịu yên được một giây, chỉ một lát đã tỏ vẻ bức bối, khó chịu rồi nói với tôi :

- Em đi gọi bác sĩ, tôi xuất viện.

- Nhưng anh vẫn còn chưa khỏi hẳn mà ?

- Ừ.

- Vậy sao lại xuất viện được ?

- Tôi ko chịu nổi như thế này.

- Điện thoại em mấy game đó cũng hay mà. Cho anh chơi đấy.

- Con nít. Tôi ko chơi.

- Vậy ở đây thì có trò gì đâu.A, anh với em chơi đồ vui đi.

- Cũng được, em đồ đi.

- Đồ anh gà có trước hay trứng có trước.

Tôi cười thầm, mắc bẫy nhé, haha, trả lời đi. Cho Bùi Quang nghĩ tới khi Mạnh Vũ đến luôn được. Càng nghĩ tôi càng thấy mình thông minh.

Nhưng hoàn toàn ngoài dự đoán của tôi, gần như ko phải suy nghĩ, Bùi Quang đáp :

- Con gà.

Tôi nhú mày :

- Con gà ? Ok. Anh giải thích lí do đi.

- Chẳng có lí do nào hết. Tôi nói con gà thì nó là con gà.

-

Nói xong còn giục tôi :

- Câu khác đi. Câu nào khó ấy. Đừng nói là em hết câu đó rồi nhé.

Tôi tiu nghỉu :

- Ủ, em hết rồi.

Bùi Quang hừ một tiếng :

- Vậy mà cũng đòi chơi.

Bá đạo !!! Câu này tôi nói mới đúng chứ.

- Anh có muốn chơi caro ko ? Em lấy giấy ra nhé ?

- Ko. Em sẽ thua.

- Anh chưa chơi sao lại biết em thua ?

- Vì tôi thắng.

-

Thật muốn điên lên mất. Nhưng đúng lúc tôi sắp phát điên thì có tiếng gõ cửa. Woa, cuối cùng cũng được giải thoát rồi.

- Nếu ngày mai anh ko bận thì cùng em đi mua sắm nhé. Cũng lâu lắm rồi chúng ta chưa đi. – cô gái tóc uồn nhẹ buông xòa. Ở cô là vẻ đẹp yếu đuối cần được che chở.

Chàng trai phía đối diện lại bỗng hỏi một câu ko mấy liên quan :

- Tại sao em lại thích kem hạnh nhân ?

Cô mỉm cười, ánh mắt nhìn anh thật say đắm :

- Ko phải là vì anh cũng thích à.

Anh gật đầu nở một nụ cười nhàn nhạt.

Cùng là một câu nói, cùng là một người nhưng vẫn ko thể nào giống được.

Trước mặt cô gái này anh ko tìm được cảm giác ấy . Đúng hơn là anh chưa từng một lần rung động trước một Hoài vân.

- Anh bận . Ko đi được.

Cô gái thoáng chút chùng hững, nhưng vẫn tỏ vẻ thông cảm :

- Kem hạnh nhân quán này ngon đấy chứ.

Anh lắc đầu :

- Kem em đang ăn ko phải là hạnh nhân.

Cô gái có chút bối rối , cười cười :

- Anh đừng đùa chứ. Em ăn bao nhiêu lần mà ko biết chứ.

- Đó là đào nhân. Dù đào nhân và hạnh nhân có giống nhau tới thế nào nhưng ko thể là một.

- Ánh mắt anh kiên định, giọng nói đầy dứt khoát.

- Sao cũng được mà.

Anh cười . Cuối cùng, anh đã biết mình thật sự muốn gì rồi.

Tôi hớn hờ chạy ra mở cửa, cười toe toét :

- Hai người tới rồi.

Trước cửa, đúng là có hai người thật...nhưng...ko phải hai người tên Vũ ấy.

Tôi ngẩn nhìn người đàn ông trung niên khoảng hơn 40 tuổi đang cười...cười với tôi !

- Đây là phòng của Bùi Quang phải ko ?

Tôi dờ dẫm ...gật gật đầu.

Người đàn ông đó nghiêng đầu nhìn tôi...lại cười.

- Ta vào được chứ ?

Tôi sợ tỉnh, xấu hổ tránh sang một bên.

Có lẽ ngày hôm nay kẻ-ở-trên-kia lại trở tính nên mới tìm cách đẩy tôi vào những tình huống mà ai cũng cười nhưng chỉ mình tôi là muốn khóc như thế này.

- Con bị như vậy mà sao ko báo với bố một tiếng.

Người này là bố Bùi Quang ? Hình như tôi đã gặp ở đâu rồi .Nhưng tại sao bố vừa bước vào thăm thì Bùi Quang lại tảng lờ, nhìn ra hướng khác như thế.

- Nhẹ. Ko cần thiết.

Bác ấy nhìn Bùi Quang thật lâu rồi nói với người đàn ông có lẽ là trợ lí đang đứng bên cạnh :

- Cậu đi hỏi bác sĩ xem.

- Đứng lại, ko cần hỏi. Con đã bảo là bị nhẹ.

Bác ấy ngồi xuống bên cạnh Bùi Quang :

- Thôi được rồi. Con ở đây có thoải mái ko ?

Chắc chắn bác ấy là một người rất thương con. Giống bố của tôi vậy.

- Hôm nay xuất viện.

Bác ấy cũng ko nói gì thêm, vẫy tôi lại :

- Cháu cũng tới đây ngồi đi.

Nhưng ngay lập tức, Bùi Quang nhăn mặt :

- Ko phải bố à ? Lát con về nhà.

- Hôm nay bố ko bận.

- Con muốn nghỉ ngơi.

Bác ấy nhìn Bùi Quang một lát rồi tiến tới giường đối diện, lấy chăn đưa cho Bùi Quang :

- Vậy con ngủ một lát. Bố đi nhé.

Bùi Quang ko nói gì, lại nhìn đi nơi khác.

Người bố này thật đáng thương...

Tôi tiến bác ra cửa, bỗng nhiên bác vẫy vẫy tôi, thì thào :

- Cháu ra đây, ta có việc muốn nói.

Tôi liếc trộm Bùi Quang, thấy Bùi Quang cũng ko để ý nên lên ra ngoài :

- Cháu là bạn gái Bùi Quang à ?

Tôi choáng váng. Sao ai cũng hỏi câu này hết vậy.

- Em thử nói xem từ trước tới nay quan hệ chúng ta là như thế nào ? – Ánh mắt anh lạnh băng .

Hoài Vân bây giờ đã thật sự bối rối, ko còn chuyên tâm mà diễn một người dịu dàng được nữa :

- Duy Phong, sao anh lại hỏi như thế ? Hôm nay anh lạ lắm anh có biết ko ? Em nghĩ sao ư ? Tuy giữa hai chúng ta chưa từng nói ra câu đó nhưng đều ngầm thừa nhận mình là một nửa của nhau cơ mà .

Giọng nói của anh như toát ra hơi lạnh :

- Ngầm thừa nhận ? Ko đúng. Hoài Vân, chúng ta chẳng có mối quan hệ nào vượt quá xa những người quen biết nhau cả.

- Tại sao lại ko ? Chúng ta yêu nhau mà.

Anh lắc đầu, giọng nói kiên quyết :

- Tôi chưa từng yêu em, chưa từng yêu một Hoài Vân.

- Duy Phong, em đã đợi anh từ Mỹ về. Sao anh lại nói được như thế ?

- Em chưa từng đợi tôi . Hoài Vân, thử hỏi chính mình xem em là ai ?

Hoài Vân hoảng sợ thật sự :

- Duy Phong, em yêu anh, em chỉ yêu mình anh. Anh cũng thế mà.

Anh tỏ vẻ ko muốn nghe nữa, dứt khoát từng chữ :

- Ko. Em phải hiểu chẳng người nào chấp nhận người mình yêu có thêm người khác.

- Cháu là bạn thôi à, cháu học khối dưới.

- À, ta cứ tưởng. Cảm ơn cháu vì tới thăm nó nhé.

- Ko có gì đâu ạ.

Bác ấy ngồi xuống ghế, khẽ thở dài :

- Tuy tính tình Bùi Quang hơi khó chịu một chút nhưng nó ko tệ lắm đâu.

Ko tệ lắm đâu...chỉ là quá tệ mà thôi.

- Nó như thế với ta cũng là có nguyên nhân. Ta có lỗi với nó.

Rồi bác ấy ra hiệu cho tôi ngồi bên :

- Ko chê ta lắm chuyện chứ ?

- Tất nhiên là ko đâu ạ.

- Vậy hai bác cháu mình nói chuyện chút nhé. Lúc này ta nói đến đâu rồi nhĩ ?

“ ”

- Đến đoạn bác có lỗi .

- Ủ, đúng rồi. Lúc Bùi Quang còn nhỏ, ta vì quá ham công việc nên đã bỏ mặc hai mẹ con nó. Vì muốn được ta để ý nên nó đã rất hay gây chuyện. Nhưng ta thì lại thường đánh mắng nó. Còn mẹ Bùi Quang, bà ấy ngoại tình. Ta cũng làm gì có tư cách mà để trách bà ấy.

Ngừng một chút, bác ấy thở dài :

- Rồi vợ chồng cứ thế mà ly hôn, ko quan tâm tới Bùi Quang nghĩ gì và muốn gì. Bà ấy bỏ sang nước ngoài, còn ta, thuê một người về chăm sóc Bùi Quang. Lúc ấy nó 12 tuổi. Đến khi công việc đạt tới đỉnh cao thì ta mới nhận ra mình đã sai quá nhiều. Cho nên, Bùi Quang nó như thế ta ko trách được. Là do ta tự làm tự chịu.

Tôi nhìn bác ấy, bao nhiêu thăng trầm xảy ra, bây giờ, tất cả cũng chỉ qua vài câu nói là hết, nhưng chẳng dễ dàng gì để mà đối mặt cả.

Ko ngờ Bùi Quang cũng chịu nhiều thiệt thòi như vậy. Ngang ngược, bất cần có hay ko chỉ là lớp vỏ bọc ?

- Thật ra Bùi Quang nó chưa yêu ai bao giờ đâu. Tất cả những cô gái trước cũng chỉ là vui đùa vậy thôi.

Tại sao bác ấy lại nói với tôi những chuyện này nhỉ ?

- Nhưng nó đã thật sự thích ai thì vì người đó, nó sẽ làm tất cả.

Sao bác ấy cứ như là ám chỉ tôi là người đó thế ?

Tôi bối rối, cười gượng, giả vờ phụ họa :

- Cháu cũng thấy như vậy. Ai được anh ấy thích chắc là hạnh phúc lắm.

- Thật sao ? Vậy ta nói cho cháu biết nhé, Bùi Quang nó...

- Vy Anh, em mau vào đây – Cửa phòng đột nhiên mở toang ra, Bùi Quang có vẻ bức bối, cắt ngang lời bố và đồng thời ra lệnh cho tôi.

- Thấy tôi vẫn còn ngồi im khó xử thì...lại giơ tay ra đếm.

- Một ...

Cuối cùng thì ngang ngược vẫn là bản chất của Bùi Quang.

Tôi cực kỳ áy náy nhìn bác nhưng bác ấy chỉ cười :

- Cháu đi đi.

- Vậy, cháu đi. Bác về cẩn thận nhé.

- Ủ – rồi bác ấy đi tới chỗ Bùi Quang – Tối về sớm nhé. Bố đợi con ăn tối.

Bùi Quang ừ hử một tiếng rồi kéo tôi vào, đóng cửa lại :

- Những điều ông ấy nói em đừng để ý .

- Từ nãy tới giờ, anh...nghe lén ?

Bùi Quang ho khan vài tiếng, ngoảnh mặt đi nơi khác :

- Có lẽ em cũng biết, ông ấy là Bùi Vĩnh.

Tôi suýt chút nữa thì hét lên :

- A, bác ấy là Bùi Vĩnh. Thảo nào em thấy quen tới vậy, oa, thật ko ngờ đấy.

Bùi Quang cau mày :

- Ổn quá ! Vui lắm à ?

Tôi vẫn còn cảm giác khó tin, ko ngăn được mà cười toe toét, mắt long lanh :

- Vâng. Em rất hâm mộ những thần tượng mà công ty bác ấy đào tạo nên. Ai cũng rất đa tài và chuyên nghiệp.

Bùi Quang hừ lạnh :

- Tài năng họ chỉ có một, sự hỗ trợ của công ty bỏ ra là gấp 10.

Thôi, ko thèm tranh luận với người ko am hiểu nghệ thuật nữa.

- Chị Hoài vân cũng ở trong công ty bố của anh phải ko nhỉ ? – Tôi lẩm bẩm.

Khuôn mặt Bùi Quang thoáng biến sắc :

- Em quan tâm mấy cái này làm gì ?

A, sao tôi lại quên được nhỉ ? Hoài Vân từng là bạn gái của Bùi Quang, tự nhiên lại nhắc đến, hai người ấy chia tay rồi, có lẽ Bùi Quang buồn lắm. May mà chưa đánh tôi.

Cũng ko trách được , bởi vì gặp bác Bùi Vĩnh xong, tôi cảm thấy mình thật gần gũi với...tầng lớp nghệ sĩ.

Tôi ngoan ngoãn giúp Bùi Quang thu xếp đồ để xuất viện nhưng trong đầu vẫn còn toan tính vài thứ.

Cô đi tới, nắm lấy tay anh , dùng một cách mà cô biết mình sẽ luôn thắng :

- Lời hứa với em thì sao hả Duy Phong ?

Vụt qua một tia u ám trong đôi mắt , anh đẩy tay cô ra, từng chữ từng chữ như là đã giấu kín bao lâu nay :

- Vậy em còn nhớ lời hứa ngày đó ko ?

- Nếu em thay đổi anh vẫn sẽ thích em. Tại sao em lại ko nhớ ?

- Vậy em nói cho tôi biết những lời sau đó . Em đã nói gì ? Em đã hứa gì ?

- Duy Phong, lâu quá rồi, em ko thể nhớ .

- Từ trước tới nay, anh chưa từng rung động trước em, một Hoài Vân quá xa lạ với anh.

- Nhưng lời hứa đó , Duy Phong , anh phải thực hiện.

Anh nhìn cô với ánh mắt sắc bén, ánh mắt nói lên rằng anh biết hết tất cả :

- Đúng. Nhưng thật ra em vẫn vậy, chẳng hề thay đổi gì cả. Chỉ là anh đã sai khi quá đặt quá khư lên hiện tại như thế.

Anh đứng dậy sai bước , ko ngoảnh đầu lại :

- Hoài Vân, ko cần miễn cưỡng làm những thứ mình ko thích. Như thế, em sẽ hạnh phúc.

Hoài Vân hét lên :

- Duy Phong...

Nhưng lần này, anh đã dứt khoát bỏ đi, chỉ còn lại cái dáng vẻ lạnh lùng kiêu ngạo đó. Cô biết anh chưa từng để ý tới mình, anh chỉ yêu một bé con nào đó ...

Tất cả mọi thứ, cô chỉ diễn kịch để giống bé con để giống người ấy, để được anh để ý..

Nhưng tham vọng của cô là quá nhiều...Mặc dù cô yêu anh , thật sự rất yêu anh.

Trước cổng bệnh viện, sau một lúc bàn luận thì Mạnh Vũ sẽ đưa Bùi Quang về còn tôi và Trúc Vũ tự về.

Tôi lảng tránh ánh mắt miễn cưỡng của Trúc Vũ. Hứ, lại định bỏ mặc tôi để về với Mạnh Vũ chứ gì ? Còn lâu nhé !

Bùi Quang sắp bước lên xe, đột nhiên ngoảnh lại hỏi tôi :

- Em có gì muốn nói với tôi ko ?

A. Tôi gật đầu thật mạnh, mắt cũng mở to hơn và lóe sáng .

Bùi Quang có hơi giật mình trước thái độ của tôi, giọng cũng khác hơn .

- Em nói đi.

Phải chớp lấy cơ hội này mới được, tôi bắt đầu thổ lộ :

- Trong công ty Diamonds ‘ World có thần tượng Rin baby của em, anh giúp em xin chữ kí anh ấy nhé.

Sắc mặt Bùi Quang trong giây lát trở nên cực kỳ khó coi, nhìn tôi với ánh mắt đầy sát khí, gần từng chữ :

- Hoàng Vy Anh.

Cái gì thế ? Ko xin thì thôi , làm gì phải gọi ra hết họ tên người khác như vậy. Thế mà cũng hỏi tôi có muốn nói gì ko . Tôi bĩu môi rồi chạy thật nhanh lên xe Trúc Vũ...

Con người này thật đáng sợ !

Ráng chiều dày đặc. Duy Phong ngược lên nhìn bầu trời, anh cười :

- Bé con, anh sẽ cất em vào một góc nơi trái tim. Lời hứa đó anh ko hề phản bội, em vẫn là bầu trời của anh. Bé con, anh đang nhớ một người, người ấy là cả thế giới của anh. Còn Hoài Vân, cô ấy chẳng phải là em, chẳng phải là bé con nên anh ko phải là anh Duy Phong của cô ấy. Có thể cô ấy yêu anh, nhưng anh sẽ ko mang lại hạnh phúc cho cô ấy được. Có thể cô ấy sẽ buồn một thời gian nhưng ko cần phải gượng ép làm những điều cô ấy ko thích chỉ vì anh nữa. Bé con, cô ấy sẽ có được những gì cô ấy thật sự muốn. Hoài Vân sẽ hạnh phúc. Em cũng vậy, có đúng ko ?

Những lời này là anh nói cho một bé con của quá khứ.

Trái tim anh dù lì lợm và bướng bỉnh tới đâu thì vẫn phải ngoan ngoan chịu nghe lời một người.

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tim anh – Chương 23

23. Chương 23

Những ngày sau đó, Bùi Quang rất kì lạ. Thường xuyên đến lớp tôi nhưng chỉ ngồi im...nghe nhạc và chơi PSP. Làm hại ko khí lớp tôi ngày càng u ám.

Có ngày Bùi Quang còn đi xe đạp cùng Mạnh Vũ tới trường rồi cùng chúng tôi về nhà Trúc Vũ ăn trưa.

Đôi khi lớp tôi đang có tiết sinh hoạt giữa giờ, ở đâu chạy tới, vứt cho hai đứa tôi và cả lớp một đồng đồ ăn vặt rồi bỏ đi.

Bùi Quang cứ như là ...bị thần kinh ấy.

Còn tôi với anh thì ko có tiến triển gì cả. Ko phải là tôi ko chịu chủ động mà là ko có cơ hội. Thư kí Hoàng bảo tôi anh ấy phải sang công ty con bên Thái Lan một tuần để tham dự một gói thầu lớn.

Trước khi đi...anh ấy chủ động gọi cho tôi một lần.

Anh chỉ nói một câu :

- Vy Anh, em ở nhà ngoan nhé.

Rồi tắt máy. Thật sự tôi ko hiểu câu nói ấy lắm. Nhưng dù sao, điều đó làm tôi vui cực kì nhiều.

Giờ thể dục, tôi với Trúc Vũ miễn cưỡng đứng xếp hàng.

Thể dục làm gì ko biết, tốn thời gian, hại sức khỏe.

Nhưng hôm nay sân thể dục rất đông vui, nửa sân dành cho lớp 11A1 của tôi, nửa còn lại dành cho lớp 12C1.

Lí do là vì tuần này, một số thầy cô tham gia giáo viên dạy giỏi nên lớp tôi dùng thời khóa biểu tạm thời.

Giáo viên thể dục lớp tôi lúc nào cũng vậy, mặt hình sự rồi nghĩ cách tra tấn học sinh cả một tiết học.

- Hôm nay, chúng ta sẽ chỉ chạy và chạy. Đầu tiên là khởi động, tất cả các em, chạy quanh sân 20 vòng cho tôi.

Cả lớp im phăng phắc...nhìn nhau.

Khởi động ...20 vòng.

Bọn con trau thì ko bận tâm lắm, chạy tiên phong. Thầy bắt đầu tiến tới chỗ chúng tôi vẫn còn đang đứng im.

Tôi nghiêng người dựa hẳn vào Trúc Vũ, nhăn nhó :

- A, Trúc Vũ, mau đỡ tớ với, tớ bị tai nạn đau chân cả tuần nay.

Trúc Vũ đột nhiên ngồi xuống, ôm chân :

- Cậu lúc sáng thấy tớ ngã cầu thang còn gì, đang bị sái chân đau muốn chết đây, còn đỡ cậu nữa.

Bọn con gái đứng gần đó thấy thế cũng đồng than vãn :

- Tớ bị tai nạn với Vy Anh đấy chứ ai.

- Lúc sáng tớ với Trúc Vũ ngã cầu thang , khổ ghê.

.....

Thầy chấp tay sau lưng, liếc liếc chúng tôi :

- Chuyện gì ? Sao chưa chạy mà còn tụ tập ở đây ?

- Bọn em bị đau chân.

- Gần 10 người đau chân cùng một lúc, các em tưởng tôi dễ bị lừa thế à ?

- Bọn em nói thật mà.

- Được thôi. 20 Vòng , đau chân như các em chắc là ko thể chạy được rồi.

Thầy lướt qua những khuôn mặt hí hửng của chúng tôi, ra lệnh :

- Các em, 30 vòng cho tôi, xem còn đau chân nữa ko ?

30 vòng...30 vòng !!!

- Còn ko chạy là tôi tăng lên 40 đấy.

Tất nhiên là cả đám chen nhau chạy.

Còn thầy thì cứ chấp tay sau lưng, hết liếc bên này rồi liếc bên kia, ko cho chúng tôi có cơ hội để giở trò.

Chạy qua còn thấy thầy lăm bắm :

- Có thời gian rèn luyện còn ko biết quí.

- Doanh thu so với năm ngoái tăng 10%, số lượng những căn hộ trung tâm mua sắm và khu vui chơi của ta tại Bangkok cũng thu hút thêm gấp đôi số lượng người so với năm ngoái.

- Tốt lắm. Vậy cuộc khảo sát những người chủ căn hộ thuộc tập đoàn ?

- Thừa tổng giám đốc, tất cả đều rất hài lòng, chưa có trường hợp khiếu nại gì cả.

- Trong năm nay, hãy tổ chức một số sự kiện và từ thiện. Ngay tuần sau, thúc đẩy công trình xây dựng cô nhi viện phí Bắc . Hai tháng nữa, tôi muốn thấy một kết quả cụ thể.

- Vâng , thưa tổng giám đốc. Hiện cô nhi viện phía Bắc đã hoàn tất khâu thiết kế và lập nền móng.

- Tốt lắm. Tháng sau, tập đoàn sẽ trao đổi kiến trúc sư giữa Thái Lan và Việt Nam với thời hạn là 1 năm. Mọi người hãy chuẩn bị.

- Vâng, thưa tổng giám đốc.

- Điều cuối cùng tôi muốn nhắc tới. Kể từ tháng sau , tăng lương 10% cho tất cả mọi người.- Anh nhấn mạnh – tuyệt đối , ko được bỏ sót bất kì một cá nhân nào.

- Vâng ,thưa tổng giám đốc.

- Mọi người làm tốt lắm. Cảm ơn sự hợp tác và giúp đỡ của mọi người trong thời gian tôi ở Thái Lan vừa qua.

Tuy cuộc họp đã chấm dứt nhưng thấy Duy Phong vẫn ngồi yên , vẻ mặt trầm ngâm như suy nghĩ điều gì đó nên mọi người nán lại.

Tổng giám đốc bên Thái Lan lên tiếng :

- Tổng giám đốc, anh còn muốn đề cập tới điều gì nữa phải ko ạ ?

Duy Phong gật đầu :

- Tôi có một câu hỏi . – Ánh mắt vẫn kiên định – Mọi người có biết...con gái thích gì ko ?

“”

Bầu ko khí trong nháy mắt đã trở nên kỳ quái. Xung quanh đều im lặng, mọi người đều choáng váng, ánh mắt nhìn anh kinh hoàng.

Có tiếng cười phát ra, thư kí Hoàng lên tiếng :

- Thắc mắc này cứ để tôi giải đáp cho tổng giám đốc. Mọi người có thể đi được rồi.

Lớp bên cạnh cực kì thoải mái. Giáo viên bên đó cho tự chọn. Con gái thì cầu lông, con trai thì tụ tập chơi bóng rổ.

Mấy người quen thấy chúng tôi chạy qua thì hét lên :

- Hai đứa cổ lên !!!

Mới được vài vòng đã thấy nản.

- Thầy mình cứ âm thầm mà nguy hiểm sao ấy nhỉ ? Trúc Vũ thì thầm .

- Chắc là thầy ấy ở nhà hay bị vợ la nên thế đó mà.

- Vy Anh, cậu ngây thơ lắm, như thầy ấy mà có vợ được chắc.

Hai đứa tôi bắt đầu nói xấu thầy.

Tới vòng thứ 6 thì dây giày của tôi bị bung ra.

Thầy thấy như vậy lại lăm bắm câu mới :

- Lớp 11 còn chưa biết thắt dây giày.

Thật kinh khủng !!!

Chạy được nửa vòng, tôi bắt đầu ngồi xuống thắt lại dây.

Vì thấy lười nên Trúc Vũ ko thể dừng lại chờ được :

- Tớ chạy chậm chậm trước, lát cậu theo nhé.

- Ủ. – tôi cúi người, ko ngoảnh lên.

Đột nhiên có tiếng hét lớn :

- Mau tránh ra.

Ầm...Tôi bị ai đó đột ngột kéo văng sang một bên.

Có chút choáng váng.

Bùi Quang đứng dậy, sa sầm mặt, quát lên một cách hung dữ :

- Các cậu chơi bóng kiểu gì thế hả ?

Cả sân im bật. Chưa bao giờ tôi lại thấy vẻ mặt Bùi Quang đáng sợ như thế này .

- Ai vừa làm, ra ngay đây cho tôi – Bùi Quang ném mạnh quả bóng vào sân, giọng điệu như muốn đánh người.

Tất nhiên chẳng ai dám đứng ra. Ngay cả anh Vinh cùng hội với Bùi Quang như định muốn nói gì đấy lại thôi.

Tôi từ từ đứng dậy, vẫn còn chưa hết hoang mang .

Thấy Bùi Quang lại định giơ tay ra đếm, tôi nhỏ giọng :

- Là do em ko để ý. Đây là khu vực chơi bóng mà.

Bùi Quang buông tay xuống, nhìn tôi, giọng bình tĩnh hơn :

- Ko sao chứ ?

Tôi lắc đầu thật mạnh.

Bùi Quang nhìn ra sân, gằn giọng :

- Tôi còn chưa bỏ qua đâu.

Trúc Vũ chạy tới, vẻ mặt còn sợ hãi hơn cả tôi :

- Cậu có làm sao ko hả Vy Anh ?

Hai giáo viên bộ môn cũng đi tới, thấy Bùi Quang ko còn giận dữ như lúc nãy nữa thì nói :

- Việc này là ngoài ý muốn.

- Ko bị sao là được rồi, nào, các em trở lại hoạt động của mình đi .

Bùi Quang hừ một tiếng :

- Đẹp .Các thầy có biết nếu lúc nãy mà ko kịp tránh thì hậu quả sẽ ra sao ko ?

Thầy lớp chúng tôi liếc liếc, lẩm bẩm :

- Chuyện này là ko ai muốn cả ?

- Các người nói muốn thử xem ?

-

Nhìn thầy mỗi tiết học đều tra tấn , đàn áp chúng tôi bây giờ trước mặt Bùi Quang lại ngay cả lẩm bẩm cũng ko dám, tôi có chút hả hê.

Nhưng thứ 2 tuần sau, kiểu gì tên Bùi Quang lại được xướng cho mà xem.

Ko khí đang cực kì căng thẳng.

Tôi là nguyên nhân. Phải làm gì đó mới được.

Tới lúc phòng họp chỉ còn lại hai người, Duy Phong vẫn giữ nguyên vẻ mặt trầm tư đầy nghiêm túc đó.

Thư kí Hoàng chỉ biết lắc đầu, Duy Phong thật sự chẳng để ý là vừa rồi anh đã làm mọi người choáng như thế nào.

Thấy thư kí Hoàng đứng bên, Duy Phong lên tiếng :

- Bây giờ anh giải đáp thắc mắc được chứ ?

Thư kí Hoàng dù có quen với Duy Phong lâu tới cỡ nào, lúc này cũng cảm thấy lạ :

- Cứ đưa cho cô bé ấy trái tim của cậu.

Anh lắc đầu, cười khổ :

- Trái tim bây giờ ko thuộc quyền sở hữu của em nữa rồi.

- Có cần tôi tìm luật sư giúp cậu tranh chấp ko.

Một tia cười hiện lên trong mắt Duy Phong :

- Chẳng có luật sư nào đủ giỏi tới thế cả.

Thư kí Hoàng cũng cười. Cuối cùng, kỳ tích đã chịu xuất hiện rồi. Cũng ko thể nói là kỳ tích được, mà là cuối cùng Duy Phong đã trở lại rồi.

Tôi đứng lại gần Trúc Vũ :

- Thầy, bọn em còn phải chạy bao nhiêu vòng nữa.

Thầy định nói gì đó nhưng liếc Bùi Quang rồi thôi. Nếu tôi đoán ko nhầm thì câu thầy định nói là : 50 vòng cho tôi.

- Giờ học cũng ko còn nhiều thời gian, tiết học hôm nay các em tự quản. – thầy giáo lớp 12 ra lệnh.

Tất cả đều tự tản ra, tụ tập nhưng cũng ko ai nói gì.

Tôi với Trúc Vũ ngồi dưới gốc cây.

- Vy Anh, cậu thật sự ko sao chứ. Lúc nãy tớ suýt nữa thì đứng tim rồi. May mà có anh Bùi Quang.

Tôi nghịch nghịch đôi giày :

- Tớ ko sao. Nhưng cũng như cậu, suýt đứng tim.

- Vy Anh, nhiều lần rồi đấy. Tại sao ko để ý gì hết vậy. Có biết tớ sợ lắm ko ? – Trúc Vũ xúc động, gần như muốn khóc.

- Tớ...ko phải là tớ ko bị gì đấy sao. – Tôi dí mắt trước Trúc Vũ – Cậu xem, có lệch bên nào đâu .

Trúc Vũ đột nhiên đứng dậy , lau qua hai bên mắt :

- Tớ đi WC đây. Cậu mau đi cảm ơn người ta đi.

Trúc Vũ chạy đi rồi, tôi nhìn Bùi Quang đang đứng cách đó ko xa . Con người này kì lạ thật. Luôn làm người khác ko thể nào nhận ra đâu là tính cách thật sự của mình.

Phản ứng của Bùi Quang lúc này rất đáng sợ, nhưng lại giống như là bảo vệ tôi .

Hừm...Có lẽ Bùi Quang thấy tôi lúc ở bệnh viện quá tốt đấy mà.

Dù sao, Trúc Vũ nói đúng.

Tôi đứng dậy đi tới cạnh Bùi Quang :

- Cảm ơn anh nhé.

Bùi Quang ko thèm nhìn tôi :

- Ko cần.

Sao tôi lại thấy như là mình mang tội lớn thế này nhỉ ? Cảm giác này là sao đây ?

Tôi nhú mày :

- Áo khoác anh bị bẩn rồi.

Bùi Quang cũng ko nói gì, cởi áo ra ...ném đi.

Thật là...Vì tôi nên áo mới bẩn nhưng cũng ko cần giặt hờn như thế chứ . Giống trẻ con, chê thứ gì đó rồi thì vứt đi.

Tôi bĩu môi, lại nhặt chiếc áo khoác xám lên :

- Anh đã ko cần thì nó là của em nhé.

Bùi Quang cau mày nhìn tôi.

- Em về lớp. Dù sao cũng cảm ơn anh . – Tôi cúi đầu trốn đi để lại Bùi Quang với vẻ mặt ko hiểu nổi.

- Cái áo con phơi trong nhà tắm là của ai đấy ?

Tôi vừa ăn bím bím vừa xem hoạt hình :

- Của một người bạn đó mẹ. Vì con làm bẩn nên mang về giặt.

Mẹ có vẻ ngạc nhiên :

- Con làm gì mà bẩn của người ta thế ?

Nếu nói ra sự thật thì kiểu gì cũng bị mắng té tát vì ko chịu để ý cho xem.

- Con có làm gì đâu. Tại người đó bị té xe.

- Con làm người ta té xe ?

Tôi chớp chớp mắt :

- Vâng. Người đó thấy con mẹ xinh tươi quá, ko chịu để ý gì nữa nên té xe.

Mẹ biết tôi chỉ đùa nên cười :

- Con ở lớp thì đừng nghịch phá quá. Tuổi bọn con sẽ có khi thích một ai đó, mẹ ko cấm. Nhưng tuyệt đối phải đặt việc học lên hàng đầu. Mẹ tin con sẽ ko làm mẹ phải lo lắng.

- Vâng. Con hứa sẽ ko làm mẹ thất vọng.

- Ủ, chuyển sang kênh thời sự cho mẹ đi.

Tôi miễn cưỡng làm theo. Hôm nay bài tập ít nên tôi nán lại xem tivi với mẹ, mặc dù mấy cái tin thời sự tôi có quan tâm bao giờ đâu.

Tôi là một người ko hề kiên nhẫn, xem được mấy tí đã có ý định bỏ vào phòng.

Nhưng ...tôi thấy anh.

Vẻ lạnh lùng và kiêu ngạo đó, mặc dù ko trực tiếp thấy nhưng có thể nhận ra rất rõ.

- Tổng giám đốc Hoàng Duy Phong đại diện tập đoàn Khánh Phong vừa có mặt tại buổi khánh thành khu trung tâm mua sắm lớn nhất Thái Lan giữa trung tâm Bangkok. Khu trung tâm mua sắm thuộc quyền sở hữu của tập đoàn K.P, bao gồm...

Tôi cũng ko để ý thời sự đưa tin những gì chỉ mở mắt thật to, chăm chăm nhìn anh .

Đây là lần đầu tiên anh chịu xuất hiện trên Tivi đấy.

Mẹ bỗng nhiên chuyển kênh :

- Con xem hoạt hình tiếp đi.

Tôi giật nảy lên :

- Mẹ, sao mẹ lại như thế. Con đang xem kênh kia mà.

- Con có bao giờ xem mấy tin đó đâu. Xem cũng ko hiểu.

- Anh Duy Phong đấy.

Ánh mắt mẹ có chút phức tạp :

- Con biết Duy Phong ?

- Tất nhiên là con biết rồi. Anh ấy rất rất nổi tiếng đấy.

Mẹ thở ra một hơi nhẹ nhõm :

- Ủ, rất nổi tiếng.

- Mẹ, con thích anh ấy đấy.

Mẹ bỗng nhìn tôi thật lâu, vẻ mặt nghiêm nghị:

- Vy Anh, nếu con hâm mộ hay thích Duy Phong, mẹ ko cấm. Nhưng tuyệt đối ko được đi quá giới hạn đó.

- Mẹ nhấn mạnh – Ko được phép tồn tại tình yêu. Con hiểu mẹ nói ko ?

Tại sao mẹ lại có phản ứng kì lạ như vậy ? Thường ngày tôi vẫn thường nói với mẹ nào là thích Rin Baby, thích ca sĩ này, diễn viên này , ...mẹ cũng đâu có như vậy.

- Mẹ...

Mẹ cắt ngang lời tôi :

- Con chỉ cần biết như vậy. Đây là điều duy nhất mẹ muốn con thực hiện. Con làm được chứ ?

Tôi ko nghĩ chuyện lại có vẻ nghiêm trọng như thế này :

- Con...- tôi lắng tránh ánh mắt suy xét của mẹ – Con chỉ ...thích anh ấy thôi mà. Nhưng mẹ nói cho con lí do đi.

- Nếu con biết lí do thì con hứa là sẽ thực hiện , sẽ ko tồn tại tình yêu chứ ?

Tôi do dự nhưng cũng gật đầu :

- Duy Phong là con trai duy nhất của tập đoàn K.P, gánh nặng nhất định phải là rất lớn. Hai bên gia đình chúng ta khoảng cách cũng là quá xa. Nếu hai đứa đến với nhau...sẽ ko có hạnh phúc. Con hiểu rồi chứ.

Ui ! Tôi cứ tưởng phải là lí do đặc biệt gì lắm cơ, ko ngờ người mẹ xì tin của tôi lại mang những suy nghĩ nghiêm trọng và xa vời như thế.

Mẹ nhắc lại một cách nghiêm túc :

- Con hứa đi.

Để mẹ yên tâm thì cứ hứa vậy :

- Vâng, con hứa. – Tôi nói nhanh rồi lên vào phòng. Cảm giác như đang mang một tội lớn.

- Duy Phong, cậu đừng có đi nhanh như thế được ko ? – Thư kí Hoàng vẻ mặt khổ sở nói.

Chàng trai đi trước đó khá xa, bước chân soải dài vững chãi toát lên dáng vẻ thành đạt , lạnh lùng , thấp thoáng chút kiêu ngạo và ...ngang ngược. Đó là Duy Phong.

Đây cũng chính là hình ảnh Duy Phong tại sân bay Mỹ mấy năm về trước, để mặc lại thư kí Hoàng đằng sau và bước thật nhanh ...vì một người.

Chuyến đi sang thái lần này là để khánh thành khu trung tâm mua sắm, khảo sát tình hình và bao nhiêu là việc. Vậy mà Duy Phong chỉ dự kiến hoàn thành trong một tuần , như thế đã là quá ít. Nhưng Duy Phong chỉ mất 5 ngày đã xong tất cả, làm tất cả mọi người đều choáng váng và ko khỏi ngưỡng mộ. Sáng nay vừa chấm dứt cuộc họp cuối cùng , Duy Phong đã đến sân bay để kịp chuyến sớm nhất có thể. Dù tổng giám đốc Thái Lan đã chuẩn bị một bữa tiệc hoành tráng dành cho anh. Anh chỉ bỏ lại một câu :

- Tôi phải về nước rồi. Hãy xem như đây là bữa tiệc dành cho sự cố gắng của mọi người. Mời tất cả nhân viên đến dự nhé.

Ai cũng tự hiểu nhân viên ở đây bao gồm kể cả nhân viên quét dọn vệ sinh.

Dù việc gì, mọi cá nhân trong công ty đều được tham gia và hưởng chung quyền lợi. Đó chính là nguyên tắc ngầm trong tập đoàn này và có lẽ đó cũng chính là một phần để tạo nên K.P lừng lẫy ngày nay.

Thư kí Hoàng mỉm cười. Đã chẳng còn sự trống rỗng hay cô độc bám lấy Duy Phong nữa. Một Duy Phong bất bại đã trở lại thật rồi.

- Duy Phong, cậu thương tôi già rồi mà đi chậm lại được ko ?

Anh vẫn ko chịu ngoảnh đầu lại, nụ cười...tinh quái hiện ra.

Thư kí Hoàng hét lên :

- Duy Phong, chờ tôi.

Đến cửa kiểm soát, Duy Phong chịu ngoảnh đầu lại :

- Nếu anh ko nhanh lên thì phải đi chuyển sau rồi. – Anh chỉ chỉ vào chiếc đồng hồ xám bạc trên tay – Chỉ còn 2 phút.

Thư kí Hoàng chỉ còn biết chạy , kêu lên :

- Duy Phong, cậu chơi tôi đúng ko !!!

Tốt rồi...Duy Phong bất bại trở về thì cũng là lúc Duy Phong bất trị và ngang ngược xuất hiện.

Những ngày thấy sau này, kiểu gì anh cũng bị tính cách bất trị và ngang ngược của cậu ấy hành hạ cho xem.

- Áo của anh – giờ ra chơi, tôi đưa cho Bùi Quang.

Bùi Quang lướt qua rồi ngoảnh mặt nơi khác.

- Ko cần.

- Em giặt sạch rồi đây.

- Thì sao ?

- Anh nên nhận đi chứ. Áo của anh cơ mà.

- Tôi vứt rồi thì nó ko còn là của tôi.

- Cũng có phải là của em đâu.

- Vứt thì vứt đi.

-

Hết cách, biết vậy hôm qua kệ luôn cho rồi.

Bữa nào quên góp tự thiện vậy. Đồ khó tính.

Tuần này ít khi học buổi chiều nên tôi khá rảnh. Có việc gì làm đâu. Hai người tên Vũ ấy cứ rủ nhau đi chơi , bỏ mặc tôi như thế này đây. Tôi ở nhà hết học bài rồi chạy tới quán giúp chị Min, hoặc là đi thư viện.

Phải còn mấy ngày nữa anh mới về. Nhưng tôi và anh đã đi đến đâu đâu, mà vắng anh tôi cứ có cảm giác trống rỗng và chờ đợi thế này. Đôi khi chỉ là khoảng trống của một để lại, dù có cả thế giới... vẫn chẳng thể lấp đầy...

Chiều nay tôi giành thời gian để đi shopping.

Trúc Vũ có một đôi giày búp bê mới rất là dễ thương nhé, là quà của Mạnh Vũ.

Hai đứa tôi hay dùng đồ đôi nên tôi đang đi lùng đôi giày đó đây.

Theo địa chỉ Mạnh Vũ đưa thì là một khu trung tâm mua sắm. Hừm, Mạnh Vũ thật nham hiểm, chẳng đưa cụ thể tên shop thì khác nào chơi ác tôi.

Nơi đây mênh mông, rộng lớn như thế này, có lẽ phải tìm bằng niềm tin rồi.

Dù sao cũng rảnh, niềm tin thì niềm tin vậy.

Cửa hàng giày đầu tiên...ko có.

Thứ hai...cũng ko có.

Thứ 3...kiểu giống nhưng đế của nó là ...5 phân.

Gần như tất cả các cửa hàng giày tầng 1 đều ko có.

Mà đang còn bao nhiêu tầng nữa...

Quả là gian nan ! càng lên cao lại càng sang trọng và hàng hóa cũng có giá trị cao hơn.

...Tầng thứ 3 ...

Haha, cuối cùng tôi cũng đã tìm thấy rồi nhé !

Ngay gần cửa ra vào của một shop.

Tôi kích động lao vào ngay .

- Tổng giám đốc, anh về khi nào vậy ?

- Sáng nay.

- Tổng giám đốc, có chuyện gì mà đích thân anh tới đây gấp như thế. Sao anh ko báo trước để tôi chuẩn bị ?

- Ko sao. Chương trình khuyến mãi vừa rồi mọi người làm tốt lắm. Hòm thư ý kiến khách hàng thì tăng số lượng hơn ở mỗi tầng.

- Vâng , thưa tổng giám đốc.

Người đàn ông trung niên ko khỏi ngưỡng mộ chàng trai trẻ tuổi trước mắt, anh rất hiếm khi tới đây nhưng có vẻ như mọi thứ đều nắm rất rõ.

- Hôm nay, tôi tới đây ko vì công việc. Mọi người trở lại làm việc bình thường.

- Vâng, tổng giám đốc. Anh có cần giúp gì ko ?

- Cảm ơn. Tôi đi cùng thư kí Hoàng. Có gì tôi sẽ nhờ mọi người giúp sau.

- Vâng, thưa tổng giám đốc.

Những người thuộc chức vị quản lí ở đây cúi người rồi rời đi.

- Duy Phong, cậu định hành hạ cái chân của tôi đến bao giờ. Ở sân bay, hại tôi chạy rớt cả giày, bây giờ còn bắt tôi tới đây với cậu nữa. – Thư kí Hoàng đau khổ .

- Được rồi, chúng ta lên tầng trên nữa rồi thôi. Dù sao, cuộc họp cũng sắp bắt đầu rồi.

Giá tiền khá đắt ...1,2 triệu. Thực ra bố mẹ thường xuyên cho tiền tiêu vặt hàng tháng , thậm chí bố còn lập một tài khoản ngân hàng cho tôi, thích gì thì mua. Nhưng tôi tiêu ko nhiều là mấy vì vậy tôi khá là rủng rinh. Tuy tôi có thừa tiền để mua nhưng như thế có hơi lãng phí ko ? Ko nên mua đồ đắt quá vậy. Tôi định bỏ đi nhưng có một tiếng nói khác lại vọng ra :

- Mua đi, mua đi. Một đôi này thôi, rồi tháng này sẽ ko mua thêm gì cả...

Ừm...mua thì mua vậy.

Có rất là nhiều màu khác nhau ...Nên chọn cùng màu hồng như Trúc Vũ hay là màu vàng nhỉ ...màu xanh cũng rất đẹp, màu trắng khá là xinh...

Tôi là một người màu sắc. Những thứ có nhiều màu sắc trong mắt tôi sẽ trở nên cực kì dễ thương và sẽ làm tôi ko tự chủ được mà ngắm thật lâu , thậm chí còn muốn sở hữu tất cả.

Cứ như vậy tôi đứng suy nghĩ một lúc. Mọi người ở đây rất lịch sự và nhiệt tình. Đã có mấy nhân viên hỏi xem tôi cần giúp đỡ gì ko nhưng tôi từ chối.

Tôi ko quen lắm. Đi mua với Trúc Vũ thì lại khác, hai đứa cứ nhao nhao lên giúp nhau chọn đồ. Của Vũ sẽ là do tôi chọn và ngược lại. Bây giờ chỉ có một mình...khó chết đi được.

Cuối cùng tôi chọn màu vàng, tự tìm số . Vừa ngồi xuống ghế thử tôi đã nghe thấy tiếng ồ lên của mấy nhân viên quanh đó. Gì thế ? Thử giày thôi mà, có gì đâu mà họ ngạc nhiên và kích động vậy.

Tôi cũng chẳng quan tâm, bắt đầu cởi giày của mình ra.

Tiếng ồ lên ngày càng lớn hơn và còn cả cả sự vui mừng và phấn khích nữa.

Sao thế này ? Tôi ko nhìn họ, mau thử giày , mua rồi ra khỏi nơi này nhanh thôi.

Xung quanh lại bỗng nhiên tĩnh lặng, ko còn ồn ào nữa. Hừm, lạ thật đấy. Kệ đi, dù sao cũng ko nên ở đây lâu.

Tôi với tay định lấy giày ra thử nhưng có một bàn tay khác nhanh hơn đã cầm lấy nó.

Mùi hương nhẹ dịu này...Tôi ngước lên ...Khuôn mặt điển trai lạnh lùng này...Là anh.

Trong giây lát, thế giới bỗng trở nên thật im lặng.

Anh cúi thấp người xuống ...nửa ngồi nửa quỳ ...trước mặt tôi ...cẩn thận đi giày vào cho tôi.

Chân còn lại cũng đã được anh đi vào nốt.

- Vừa ko ? – Giọng nói ấy lại vang lên .

Tôi kinh ngạc ko nói được gì, chết lặng tại chỗ, hành động duy nhất có thể làm là mở mắt thật to nhìn anh.

Anh hơi nhú mồm :

- Hơi rộng . – anh ngoảnh sang hỏi nhân viên đứng gần đó – Có số nhỏ hơn chứ.

Mọi người đều như tôi, đều đang sững sờ và đầy kinh ngạc.

Nữ nhân viên đó mất một lúc lâu mới lấy lại được bình tĩnh :

- Vâng, tổng giám đốc. Anh đợi một lát ạ.

Huh ? Tổng giám đốc ? Nhưng điều đó đối với tôi lúc này ko kịp để thắc mắc.

Sau khi đi số nhỏ hơn cho tôi, anh nghiêng đầu ngắm với vẻ hài lòng.

Tôi đè nặng những âm run run :

- Anh Duy Phong.

Anh ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt tôi, nói một cách chậm rãi :

- Từ bây giờ, hãy để tôi theo đuổi em.

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tim anh – Chương 24

24. Chương 24

Tôi đánh rơi nhịp thể, ko thể đối diện được với anh, chỉ biết cúi thấp đầu và giữ để mình ...ko khóc.

Anh vẫn ở phía đối diện.

Hai người chúng tôi cứ im lặng thật lâu như thế.

Chẳng biết bao lâu sau, thư kí Hoàng bước tới :

- Chúng ta còn 15 phút.

Anh gật đầu rồi nói với tôi :

- Em thích đôi này chứ ?

Tôi cắn môi, giọng nói mức nhỏ nhất có thể :

- Vâng.

Anh mỉm cười rồi nói với mấy người nhân viên cạnh đó :

- Tôi lấy đôi này – chốt ánh mắt anh dừng lại ở một nơi – những màu kia, mỗi màu một đôi, theo số này.

Tôi đang trong trạng thái hoang mang, cảm xúc ko ổn định, nghe anh nói vậy cũng phải giật mình.

Anh mua nhiều như thế để làm gì nhỉ ? Ko lẽ anh cũng là một người cuồng màu sắc như tôi ? Nhưng anh lấy hết thì tôi mua gì bây giờ...

- Tổng giám đốc, của anh đây ạ.

Hộp giày tuy nhỏ nhưng nhiều như thế nên cũng mất một cái túi khá lớn.

Thư kí Hoàng giúp anh cầm lấy và thanh toán. Tôi bây giờ cũng ko để ý đến thư kí Hoàng này giờ vẫn cứ cười và cười.

Anh ngồi xuống bên cạnh tôi :

- Bây giờ , Vy Anh có làm gì nữa ko ?

Tâm trí tôi bây giờ là rất rất bất ổn, mọi thứ đều ko rõ ràng, tôi chỉ lắc đầu :

- Em về nhà.

- Em để vậy đi luôn nhé .

Gật đầu.

Anh giúp tôi bỏ giày cũ vào hộp :

- Tôi đưa em về.

Lại gật đầu.

Anh đứng lên, thấy tôi vẫn còn ngồi im thì đưa tay ra .

Tôi ngẩn người nhìn anh. Anh bật cười, cúi người xuống :

- Vy Anh, về nhà thôi. – rồi anh nói như thì thầm – đã có bao nhiêu người đứng nhìn chúng ta rồi đấy.

Ngay lập tức, tôi nắm lấy tay anh bật dậy theo quán tính..Đúng là có rất nhiều người đang nhìn.

Ý nghĩ đầu tiên đó là ...phải trốn thôi.

Lúc đi ra khỏi cửa hàng, người xem xung quanh còn chăm chú hơn.

Tôi thật sự ko chịu nổi cảm giác bị hàng trăm ánh mắt nhìn mình như thế. Tôi bắt đầu đi chậm dần, trốn sau lưng anh.

Anh vẫn đang cầm tay tôi dắt đi, thấy như vậy thì đột nhiên dừng lại , cúi đầu nhìn tôi :

- Ko thích bị nhìn như thế ?

Gật đầu.

Anh đột ngột bước lại gần tôi :

- Nhắm mắt lại.

Nhắm mắt...

Chợt anh lấy tay bịt mắt tôi lại.

- Ko sao nữa rồi.

Cứ như vậy, tôi chỉ cần bước đi .

Đúng là ko còn cảm giác khó chịu hay sợ hãi nữa.

Là cảm giác an toàn...được bảo vệ và che chở.

Bước ra khỏi trung tâm mua sắm, anh mới buông tay ra .

Từ một chiếc xe mui trần màu đen gần đó, một người bước ra, tiến tới chỗ chúng tôi .

Tôi vẫn còn nhận ra người này ...người tài xế trẻ có khuôn mặt ngây thơ.

- Tổng giám đốc, chìa khóa của anh .

- Ủ. – anh nhận lấy rồi quay lại nói gì đó với thư kí Hoàng còn tiu nghỉu đứng phía sau.

Người tài xế nhìn tôi nháy nháy mắt.

- Nguyên, cậu với anh Hoàng sẽ về công ty trước.

Anh nói rồi dẫn tôi tới xe làm tôi ko kịp chào hai người ấy, chỉ biết ngoảnh đầu lại.

Thư kí Hoàng liền la lên :

- Vy Anh, Duy Phong của bạn quá đáng với tôi ghê lắm đấy.

Còn định nói gì nữa nhưng đã bị người tài xế tên Nguyên kéo đi.

Tôi bật cười. Quay lại chợt thấy anh đang nhìn tôi :

- Vui ?

Gật đầu rồi nhìn mũi giày :

- Vậy, em cứ cười như thế nhé.

Chiếc xe mui trần lao vút đi.

- Mời vào . – Nguyễn Huy đang xem văn kiện, ngẩng đầu lên, có chút ngạc nhiên nhìn người phụ nữ vừa đến.

- Cô, sao hôm nay cô lại tới đây vậy. Có gì gọi cho cháu là được mà.

Người phụ nữ có gương mặt phúc hậu, mỉm cười đáp :

- Có gì đâu, chiều nay cô rảnh. Huy, sao lâu nay ko thấy con tới chơi thế.

Nguyễn Huy vừa rót trà vừa nói :

- Cháu hơi bận . Tuần này cháu sẽ tới. Cô uống trà đi.

Anh biết, cô tới đây là có một việc gì đó quan trọng.

- Ủ, thế đã yêu ai chưa. Cũng nên ổn định còn gì.

- Haha, cô trở nên giống mẹ cháu từ khi nào vậy.
- Tuổi như chúng ta ai mà ko muốn sớm có cháu.
- Cháu chưa nghĩ tới chuyện này. Tạm thời, để hai em vào đại học đã.
- Hai em có bọn cô lo. Chúng nó chê anh Huy vừa già vừa ế đó kìa. – Người phụ nữ cười.
- Hai đứa này thật là... – Nguyễn Huy nhăn mặt.
- Thôi, tuổi trẻ mà, con thì cô tin đủ chín chắn để quyết định mọi việc.

Tôi người phụ nữ khẽ thở dài :

- Cô nhờ con một chuyện có được ko ?
- Tất nhiên là được rồi ạ.
- Chuyện Vy Anh.

Nguyễn Huy nhíu mày :

- Vy Anh ? Em ấy thì có gì mà cô phải lo đâu ?

Người phụ nữ lắc đầu, ánh mắt phức tạp :

- Hình như Vy Anh, nó thích Duy Phong.

Một tia kì lạ lóe lên trong mắt Nguyễn Huy, nhưng ngay lập tức biến mất :

- Cô đừng lo. Cái này cháu cũng biết. Em ấy chỉ ngưỡng mộ cậu ấy vậy thôi.
- Ủ, nó cũng nói vậy. Nhưng cô có cảm giác đó ko chỉ là sự ngưỡng mộ đâu.

Nguyễn Huy im lặng, ko vội biện hộ. Anh biết chẳng có điều gì qua mắt được một người mẹ cả.

- Cô muốn cháu, hạn chế Vy Anh và Duy Phong gặp nhau, có gì khác thường thì phải nói cho cô ngay. Lí do, thì cháu biết rõ đấy.

Nguyễn Huy gật đầu :

- Vâng, cháu hiểu.

Anh mở cửa xe cho tôi :

- Mệt ko ?

Tôi bước ra một cách khó khăn, vẫn ko nhìn anh :

- Ko, em ...ko mệt.

Anh đưa cho tôi cái túi lúc nãy :

- Em đi màu nào cũng sẽ rất đẹp.

Tôi ngơ ngác nhìn...anh là mua cho tôi à.

Tôi lắc mạnh đầu :

- Ko, em tự mua được.

Anh trực tiếp đặt túi vào tay tôi :

- Anh biết.
- Em...vậy em...- Tôi tìm thẻ ngân hàng, đưa cho anh – Anh cầm lấy nhé.

Anh bỗng nhìn tôi với ánh mắt rất khác , giọng cũng trầm xuống :

- Vy Anh.

Tôi cần môi, anh chắc chắn là ko thích như vậy rồi, tiền anh làm gì thiếu cơ chứ.

Anh nghiêng đầu nói với tôi :

- Em giàu thật đấy.

Tôi bật cười. Hóa ra là anh đùa.

- Em lấy đi. Rồi làm gì với chúng là tùy em.

- Anh Duy Phong, em...

- Được rồi. Bây giờ anh phải đi.

Tôi có chút hụt hẫng, nhìn anh, muốn nói gì cũng thấy rất ngượng.

Anh chột cúi người nhìn tôi, khóe miệng nâng lên :

- Lần này, em đã thấy gì trong mắt tôi chưa.

Tôi ngơ ngác đứng nhìn cho đến khi ko còn thấy chiếc xe mui trần đó nữa.

Một ngày ...hoang đường.

Nên về ngủ một giấc thật sâu mới được. Tất cả có lẽ chỉ là ảo giác do quá nhớ anh thôi.

Từ tầng trên, Nguyễn Huy nhìn xuống người phụ nữ đang qua đường.

Anh biết tại sao cô lại lo lắng như vậy.

Nhưng từ trước tới nay, anh và mọi người đều ngầm giúp Vy Anh và Duy Phong để hai người họ có cơ hội gần nhau nhiều hơn.

Anh tin việc mình làm là đúng. Hai người họ...phải là của nhau.

Đầu tiên, anh đã cố tình để di động ở bàn và...giả vờ ngủ.

Vì anh biết kiểu gì hai nhóc em quậy phá đó cũng lấy nghịch.

Bước đầu tiên, anh đã thành công – Vy Anh có số của Duy Phong.

Lần thứ hai , cái hôm trời mưa .

Thật ra hôm ấy tài liệu anh đã có sẵn ở công ty nhưng vẫn cùng Trúc Vũ diễn kịch để gạt Vy Anh tới văn phòng một mình.

Nhưng điều khó nhất là làm sao để Duy Phong chịu tới. Một công ty luật chỗ anh làm sao mà hợp tác được với tập đoàn lớn như K.P.

Vì vậy, anh đã phải tốn bao nhiêu thời gian để làm bạn thân của Duy Phong...như đã gạt Vy Anh.

Mọi việc diễn ra tuy khó khăn nhưng vẫn thành công, điều đó bởi còn nhờ một tên tay trong cực kì mưu mô nữa – Thư kí Hoàng.

Hôm đó, anh đã bảo bên anh có một vụ kiện lớn có liên quan tới tập đoàn K.P, tất nhiên tổng giám đốc Duy Phong bận như thế nên sẽ ko trực tiếp đến lấy. Nhưng thư kí Hoàng đã tìm một cách nào đó đẩy Duy Phong đi.

Anh và Trúc Vũ... đẩy Vy Anh đi .

Lần đó, anh đã để lộ một điều nhưng Vy Anh cũng ko để ý ...

” Em có biết gì về Hoàng Duy Phong ko ? ”

” Cái gì ? Em đi lùng những thứ đó xem ? Thế số điện thoại của cậu ấy đâu ? Em có cơ mà.”

Vy Anh cũng ko hề thắc mắc tại sao anh biết điều đó....

Tất nhiên, lần ở quán Mun cũng ko ngoại lệ.
Đằng sau sự trùng hợp là sự sắp đặt.
Mun cũng đứng sau việc này, chính cô ấy báo cho anh Duy Phong tới.
Và lúc ra về, một lần nữa Vy Anh bị gạt để về cùng xe với Duy Phong.
Cứ như thế...
Mạnh Vũ và Trúc Vũ cũng ko hề leo núi....
Nhưng Trúc Vũ cũng giống anh, bị sơ hở và Vy Anh...ko hề phát hiện...
” Lúc anh Huy về là còn sớm mà sao bọn tớ đợi mãi có thấy hay người đâu. ”
Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tìm anh – Chương 25

25. Chương 25

Lúc tôi tỉnh dậy đã là 8 giờ tối, lững thững bước ra phòng khách uống nước .
Mẹ vẫn đang còn xem tivi, thấy tôi thì hỏi :
- Con mệt hay sao ngủ từ lúc chiều vậy ?
- Vâng, con hơi mệt.
- Có muốn ăn gì ko ? Bữa tối mẹ để dưới bếp ấy.
- Thôi mẹ ạ, con uống sữa rồi học bài đây.
Mẹ chỉ gạt đầu nhưng hình như là đang quan sát tôi.
Cũng may tôi đã cất hết giày thật kín trong tủ. Huh ? Giày ?
Tôi vội vàng vào phòng xem lại...Quả đúng là có rất nhiều giày...
Vậy những chuyện xảy ra hoàn toàn là có thật...Ko phải mơ.
” Từ bây giờ, hãy để tôi theo đuổi em. ”
Ánh mắt anh ấy, những hành động của anh ấy...đến bây giờ, tôi vẫn còn hoang mang và ko thể tin được.
Giống như lần đầu tiên thấy anh, tôi cũng đã ko thể tin được lại thật sự tồn tại một người như thế.
Nhưng dù thế nào thì từ lúc chiều tới giờ, tôi ko tự chủ được mà cứ cười một mình .
Chờ đợi không đáng sợ, điều đáng sợ nhất là không biết phải chờ đến bao giờ.
Và điều đó ...đã đến rồi dù có theo cách đột ngột và đầy choáng váng.

- Vũ, tới đây anh nói một chuyện.
Trúc Vũ đang học bài, bị quấy rầy thì cầu nhàu :
- Em đang tập trung giải bài toán này cho xong đã. Khó kinh điển.
Nguyễn Huy tỏ vẻ xem thường :
- Môn toán là cái môn dễ nhất.
Trúc Vũ bĩu môi :

- Em biết anh giỏi, được chưa. Giờ để yên cho em học, ko em mách mẹ cho mà xem.

Nguyễn Huy đưa tay lên miệng ra dấu im lặng, cẩn thận quan sát rồi đóng cửa phòng lại :

- Chuyện liên quan tới Duy Phong và Vy Anh.

Ngay lập tức , Trúc Vũ quăng bút, vẻ mặt đầy chăm chú .

- Cô Diệp hình như đã phát hiện ra điều gì đó. – Nguyễn Huy đứng khoanh tay.

- Thì sao đâu ? Về chuyện này hai mẹ làm gì mà khất khe đâu ? – Trúc vũ tỏ ra là người có kinh nghiệm.

Nguyễn Huy tự đánh nhẹ vào trán mình :

- Quên mất, mấy việc này em ko biết.

- Hả ? Việc gì cơ ?

- Ko. Cô Diệp có cái nhìn hơi tiêu cực về Duy Phong và Vy Anh .

- Ý anh là cô Diệp ko muốn hai người đó quen nhau – Trúc Vũ cau mày, cô Diệp là một người mẹ cực teen và cực tâm lý. Chính cô là người ủng hộ Trúc Vũ và Mạnh Vũ , cũng chính cô mà mẹ Thủy hiểu con cái hơn nhiều. Vậy thì đâu có lí do nào để cô ko muốn Duy Phong và Vy Anh quen nhau ?

- Tệ hơn nữa là cô ấy sẽ ko cho phép và ngăn cấm. Em hiểu chúng ta nên làm gì rồi chứ ?

- Ngầm giúp đỡ và đồng thời che giấu.

Duy Phong dựa người vào ghế xoay, ngón tay di chuyển trên màn hình màu trắng.

” Vy Anh, ngủ ngon. ”

Lần này thì cô bé ấy biết số điện thoại thật sự của anh rồi chứ. Nhưng cùng lúc ấy, chiếc di động màu đen báo có tin nhắn mới : ” Anh Duy Phong, anh ngủ ngon ”

Và đêm đó, hai người ấy cuối cùng chẳng có ai là ngủ ngon được cả.

Giờ ra chơi, Trúc Vũ nhìn tôi với ánh mắt quái dị :

- Sao cậu cứ cười suốt thế hả ?

Tôi vẫn ko ngừng cười .

- Vì anh Duy Phong đúng ko ?

- Hử ? Sao cậu biết ?

Trúc Vũ làm ra vẻ biết tuốt :

- Chỉ có anh Duy Phong mới làm cho cậu biến thành người tự kỉ như thế.

Tôi vừa cười vừa gật đầu :

- Ủ, hôm qua tớ gặp anh ấy.

Những chuyện sau thì tôi chưa muốn kể cho Trúc Vũ bởi chính tôi cũng cần sắp xếp lại mọi chuyện một cách rõ ràng hơn.

Bùi Quang đang chơi PSP, đột nhiên tháo tai phone ra , nhìn tôi đang cười cười với vẻ khó chịu :

- Đưa áo khoác cho tôi.

- Anh bảo áo anh vứt là ko phải của anh nữa mà.

Bùi Quang ngoảnh mặt đi nơi khác :

- Bây giờ, nó là của tôi.

- Nhưng em...ko còn giữ rồi – Tôi nhỏ giọng, lúc sáng mẹ bảo ghé qua cô nhi viện nên tôi đưa cho mẹ ...đi quyên góp rồi.

- Tại sao lại ko ? Em vứt rồi ?

Tôi gấp đến nỗi vừa xoa tay vừa lắc đầu :

- Ko, ko có vứt.

- Trong tuần này phải có áo cho tôi. – Bùi Quang nâng mi nhìn tôi đầy nguy hiểm , đe dọa – Ko em chết chắc.

Tôi gật đầu ...

Bùi Quang đứng bật dậy rồi bỏ đi :

- Đừng cười nữa, thật là hết chịu nổi.

Cười hay ko là việc của tôi chứ. Hừ, thật buồn cười.

Nhưng mà lúc này Bùi Quang vừa nói gì ? Tuần này phải có áo cho Bùi Quang ? Ko thì chết chắc ?

...Chết chắc...bây giờ đã là gần trưa...mẹ chắc chắn đã cho đi rồi...Hôm nay là thứ sáu...Chết chắc...

Tôi cuống quýt đuổi theo Bùi Quang còn ở phía hành lang :

- Bùi Quang, anh đợi đã.

Bùi Quang dừng lại, khoanh tay chờ tôi nói.

- Cho em 2 tuần.

Về mặt vẫn ko hề thay đổi :

- 1 tuần.

- Cho em 2 tuần đi mà. Nhé, anh đồng ý nhé ?

- Tại sao tôi phải đồng ý ?

Tôi lảng tránh ánh mắt của Bùi Quang , đối phó với quái vật thật là khó khăn.

- Nếu em ko cười trước mặt tôi nữa, tôi sẽ đồng ý.

Lúc tôi nhìn ...chỉ còn thấy dáng vẻ bất cần ở cuối hành lang.

- Bắt lấy này .

Bùi Quang chẳng thèm nhúc nhích, vẫn đứng im khoanh tay.

Mạnh Vũ nhún vai nhìn quả bóng bay ra khỏi sân :

- Bực mình chuyện gì à ?

Mạnh Vũ cũng chán chơi một mình nên ngồi dưới gốc cây , uống nước :

- Liên quan tới Vy Anh, đúng chứ ?

Bùi Quang chỉ hừ một tiếng.

- Ngoài Vy Anh ra, chẳng có ai là có thể khiến cậu như vậy cả.

- Cậu có thôi đi ko .

Nhìn bộ dạng bực tức nhưng ko thể làm gì được của Bùi Quang, Mạnh Vũ càng khiêu khích :

- Được rồi, nhưng Vy Anh làm gì cậu ? Hay lại bảo cậu xin chữ kí Rin Baby ?

Vừa nhắc tới chuyện này, vẻ mặt của Bùi Quang lại trở nên khó coi hơn :

- Baby ? Nhảm nhí .
- Haha. Cậu ko nên nói thần tượng của Vy Anh như vậy chứ.
- Tớ chả hiểu nổi trong đầu cô nhóc ấy nghĩ gì cả. Thật ko chịu nổi.
- Ko phải cậu thích Vy Anh cũng vì thế à ?

Bùi Quang chỉ im lặng.

- Cậu ko định cho Vy Anh biết ?

Bùi Quang cười một tiếng , mắt nhìn vô định :

- Cậu nghĩ sao ? Tại sao tất cả mọi người đều biết rõ còn cô ấy thì ko ?

Chuông vừa reo, Trúc Vũ liền đứng hẳn lên trên ghế, ngửa cổ hét :

- Trời ơi, còn hai tiết nữa. Tuổi trẻ của tôi bị chôn vùi như thế này đây !!!

Bị mấy người kia lừa, Vũ mới chịu ngồi xuống :

- Hừ, chúng ta phải biểu tình chứ.
- Ok thôi, bây giờ cậu muốn như thế nào ? Phá trường trước hay sao ?

Lần này, tới lượt tôi cũng bị lừa nốt.

Trúc Vũ đột nhiên kéo tôi dậy :

- Đi, chúng ta đi. Nơi này ko chứa nổi nhân tài.
- Cậu bị gì thế ? Đừng có lời tớ mạnh như thế.

Một nam sinh ngó ra cửa, cười một cách gian xảo :

- Ê, Trúc Vũ tới kìa. A ha, Vy Anh nữa. Mau, mọi người vào vị trí.

Vừa thấy tôi, anh Vỹ liền lao ra :

- Hai em mau nhắm mắt lại. Có quà.

Hai chúng tôi nhìn nhau, có chút ngờ vực.

- Nhanh, cơ hội duy nhất thôi. Mạnh Vũ về là ko tặng được nữa.

Tất nhiên là nhắm mắt liền.

- Giơ tay ra.

Giơ liền.

Anh Vỹ bắt đầu đặt cái-gì-đó lên lòng bàn tay hai đứa.

Cái-gì-đó ...sao lại có cảm giác ...Mở mắt ra .

- Aaaaaaaaaa...

Hai đứa đồng thanh hét lên một cách khiếp sợ và vứt mạnh cái-gì-đó đi.

Nó là sâu. Trời ơi, là sâu đấy.

Mấy người kia lại còn nhặt sâu lên hươ hươ trước mặt .

Hai đứa vừa chạy vừa hét.

Chạy ra cả sân trường.

- Dừng lại mau, bọn em sợ thật đấy.
- Sao hai đứa lại kỳ thị tội sâu thế. Như vậy là ko nên đâu.
- Mách thầy đấy. Aaaaaaa, anh mau quăng nó đi.
- Anh quăng rồi nhưng Hưng nó nhặt lên đấy chứ.
- Ko đùa nữa, thật ...aaaaaa, mấy anh có dừng lại ko.

Như vậy cuộc rượt đuổi diễn ra khắp trường đến cả chỗ sân bóng. Vừa thấy Mạnh Vũ, Trúc Vũ liền cuống quýt hét lên :

- Vũ, anh mau cứu hai đứa em.

Mạnh Vũ đang ngồi dưới gốc cây thì đứng dậy :

- Chuyện gì thế ?

Mấy người kia vừa thấy Mạnh Vũ và Bùi Quang đứng gần đó thì vứt sâu đi , tỉnh bơ :

- Bọn tớ...thì chạy.
- Mấy người đó lấy sâu dọa tội em đấy – Trúc Vũ bắt đầu kể tội.

Mạnh Vũ dùng mắt hướng anh Vỹ đe dọa.

Anh Vỹ vội xua tay :

- Đâu có, tội tớ đang dạy hai em ấy về các loại sâu thôi.

Anh Hưng gật đầu phụ họa :

- Đúng thế, cái này rất quan trọng.
- Mấy anh thật quá đáng.
- Em ko được nói thế nha Vy Anh. Tội anh là có ý tốt cả thôi mà.

Mạnh Vũ cau mày :

- Các cậu lần sau đừng đùa như vậy.
- Được rồi. Hai đứa nhát quá chứ cũng vui mà. Làm như thế, tình cảm anh em chúng ta ngày càng gắn bó. Gắn bó ? Thiếu chút nữa muốn đứng tim chứ gắn bó ?
- Con sâu này các cậu lấy ở đâu đấy ? – Là tiếng của Bùi Quang.

Anh Vỹ có vẻ hí hửng :

- Ngay cây bàng trường mình. Sâu vô đối .
- Kiểu thế này à ? – Bùi Quang chỉ ngay vào cây bàng chỗ chúng tôi đang đứng.
- Ủ...- Anh Vũ chưa nói hết câu thì nhìn tôi với anh mắt rất khác – Vy Anh, em...

Bùi Quang bỗng nhiên ngắt lời :

- Vy Anh, đứng im.

Tôi chẳng hiểu gì cả. Trúc Vũ thì lấy tay bịt miệng, nhìn tôi có vẻ hoảng sợ. Còn tất cả những người khác cũng im lặng và nhìn tôi như thế.

Bùi Quang bỗng đưa tay lên vai tôi ...Một cách quán tính, tôi nhìn theo ...

Một con sâu đang nằm ngay trên vai tôi...

- Aaaaaaaa ...- Tôi hét lên đầy kinh hãi và giẫy nảy.

- Đã bảo đứng im.

Bùi Quang tuy hơi giật mình trước phản ứng của tôi nhưng cũng nhanh tay lấy con sâu đó ra.

Thật đáng sợ. Ngôi trường này thật đáng sợ.

- Đúng là Duy Phong. Làm cái gì cũng nhanh gọn và chẳng ai có thể đoán được.

Duy Phong vẫn tập trung vào công việc :

- Anh đang muốn nói tới chuyện hôm qua ở trung tâm mua sắm chứ gì ?

- Hà hà. Ko có gì là qua nỗi cậu nhĩ ? Cậu làm Vy Anh choáng váng đấy, haha.

- Chẳng còn cách nào khác. Rồi cô ấy sẽ quen thôi.

- Thật ra cậu ko cần chủ động cũng ko sao . Cô bé ấy cũng đang theo đuổi cậu đấy thôi.

Tuy mắt anh vẫn dán chặt vào đồng tài liệu nhưng khóe miệng đã dần nhếch lên :

- Đùa sao . Đó là phá di động thôi.

- Haha !!! Lúc đầu tôi còn thắc mắc tại sao lại gọi vào máy đen của cậu mà nói ko phải là fan chứ. Nhưng dù sao, cậu cũng đã để ý tới Vy Anh từ lúc ấy còn gì. Duy Phong mà chịu để người khác phá điện thoại sao ? Hối thật nhé, đã bao nhiêu người bị cậu chặn số rồi.

- Thư kí Hoàng, anh là người tiếp theo !

- Cậu đối xử với tôi như thế đấy à ? Tôi góp phần ko nhỏ đâu .

Duy Phong xoay bút, kí vào tập văn kiện, trầm giọng :

- Thư kí hoàng, tôi biết tất cả những việc mà anh đã làm đấy.

Thư kí Hoàng giả vờ lật giở tài liệu :

- Cậu phải biết, tôi làm việc tận tụy vì công ty. Tôi góp phần ko nhỏ .

- Vâng, thư kí Hoàng, bạn học Nguyễn Huy của anh góp phần nhỏ ko kém.

Thư kí Hoàng có chút giật mình, cười lảng tránh :

- Haha, cậu thật là ...Thôi, ko nói nữa. Tôi đi ăn trưa, gần một giờ rồi.

Duy Phong nhú mày : đã 1 giờ rồi cơ à.

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tim anh – Chương 26

26. Chương 26

Trưa nay ở lại dọn vệ sinh lớp nên ra về hơi muộn.

Ko sao cả, về rồi cũng chẳng có gì làm.

- Vy Anh, mình đi tới quán Mcdonald gần đây đi.

Tôi hứ một tiếng :

- Tổ thừa biết là cậu giả bộ rủ rê. Thực ra chỉ muốn đi cùng Mạnh Vũ chứ gì.

Trúc Vũ vỗ vỗ vai tôi :

- Bạn hiền, rất hiểu ý tớ. Vậy cậu ở lại nhé.

- Cậu còn ko đi mau là tớ đánh cậu thật đấy.

Trúc Vũ le lưỡi rồi bỏ chạy ra xe Mạnh Vũ còn chờ trước cổng.

Đi chưa cách xa trường là bao nhiêu thì di động lại vang lên ” lolli lolli ”

Có lẽ là mẹ thấy tôi về muộn nên gọi , mà ko đúng, giờ này mẹ còn trực trong bệnh viện cơ mà.

Tôi dừng xe , lôi điện thoại ra nghe :

- Vy Anh, đang làm gì ? – Là giọng nói trầm ấm của anh ...

- Em vừa tan học – Tôi nhận ra giọng mình ko giống bình thường chút nào.

- Ủ, vào một nhà hàng nào đó mà em thích rồi đọc địa chỉ cho anh.

Tôi ngơ ngác :

- Anh Duy Phong, để làm gì ạ.

- Cùng ăn trưa – Câu nói ấy nhẹ vang lên.

Thật may mắn là chỉ nói qua điện thoại nên anh ko biết ... tôi làm ngã xe đạp.

Tôi chọn một quán ko cách xa trường là mấy. Lúc đến đã thấy anh ở bàn cạnh cửa sổ, đang cúi đầu đọc cái gì đó.

Thấy tôi bước vào, anh mỉm cười, gấp tập tài liệu đó lại :

- Có một ko ?

Tôi lắc đầu, ngồi xuống và đặt chiếc balo dưới chân :

- Em ko. Anh tới lâu chưa ?

Một câu hỏi theo khuôn khổ.

- Thời gian đợi em đủ để tôi nghiên cứu và quyết định xong một bản hợp đồng. – Anh nheo mắt.

Hm...Tôi cúi đầu nhìn mặt bàn, vờ vẽ quyển menu, thật ra là tôi đã cố gắng đi nhanh rồi mà :

- Anh đợi em gần nửa tiếng rồi à ?

- Ko. Ba phút.

Ba phút ? Xong một bản hợp đồng ? Thôi được rồi, vì anh ấy là Duy Phong nên tôi sẽ cố gắng để ko ngạc nhiên vậy.

- Em ăn gì thì chọn cho anh món đó luôn . – Anh nói khi thấy người phục vụ bước tới.

- Vâng.

Đây là một quán ăn nhanh, đa số tới đây đều là học sinh trường tôi. Chị phục vụ này cũng biết tôi và Trúc Vũ, luôn cười khi thấy hai đứa tôi. Hôm nay , chị ấy có vẻ lạ, cứ nhìn chăm chăm Duy Phong. Và cũng có khá nhiều nữ sinh đang để ý tới anh.

Ko lạ đâu, anh ấy là Duy Phong cơ mà.

- Chị, cho em hai suất nugety , hai kem hạnh nhân và hai nước cam luôn nhé.

Có lẽ trí nhớ của chị ấy tốt vì chẳng cần ghi chép ại những gì tôi gọi. Nhưng điều tôi đoán là hoàn toàn sai...

Chị ấy vừa nhìn trộm anh vừa đặt hai đĩa pizza và 2 ly coca cola lên bàn, rồi còn lén lút nhét cho tôi một mẫu giấy, xong nháy mắt rồi rời đi.

Chỉ được một lúc, mấy bàn bên cạnh cũng nhao nhao lên :

- Chị, em đâu có gọi KFC ?

- Chị, em gọi trà sữa cơ mà ?

-

Tôi cũng chẳng để ý nữa, cũng chỉ là một bữa trưa thôi mà.

- Anh mau đứng lại cho tôi. – Một cô gái tóc uốn nẹ buông xõa, vừa giữ quai túi vừa cố đuổi theo người con trai đang bước nhanh phía trước.

Người con trai ấy chợt dừng lại, neho mắt nhìn cô gái trước mặt, chiếc khuyên tai nhỏ lấp lánh :

- Chuyện gì ?

Cô gái ấy mỉm cười, nhẹ giọng :

- Anh ko nên dùng thái độ đó để nói chuyện với bạn gái cũ chứ hả Bùi Quang.

- Cô nên nói thẳng ra. Muốn gì ?

Cô gái ấy nhếch miệng :

- Bùi Quang, anh cứ như thế này thì làm sao mà cô bé thích anh được chứ.

Ánh mắt anh lóe lên một tia phức tạp, giọng nói có phần hung dữ :

- Hoài Vân, đừng đùa với tôi. Mặc dù tôi ko đánh phụ nữ nhưng ...- anh bước lại gần phía cô gái đó , gần giọng – với người như cô, có lẽ sẽ là ngoại lệ đấy.

Cô gái ấy bị dáng vẻ của anh làm cho lúng túng, lùi vài bước nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh :

- Anh đang dọa tôi đấy à ?

- Cô muốn biết ngay bây giờ chứ ?

Cô gái ấy nhìn anh, tay đã vô thức nắm chặt túi xách hơn nhưng chợt lấy lại giọng nói tao nhã :

- Bùi Quang, còn nhớ thỏa thuận giữa chúng mình chứ ?

Anh cười lạnh một tiếng, cô ta càng ngày càng trơ trên . Xem ra ko xử lí một cách dứt khoát thì cô ta cứ nghĩ anh dễ dàng bị đe dọa như vậy.

Đang uống coca, tôi lên đọc mẩu giấy chị ấy đưa, suýt nữa thì phun ra ngoài.

Thấy tôi phì cười, anh nghiêng đầu :

- Vỵ Anh , làm sao vậy ?

- A, ko có gì đâu . – Tôi cúi đầu cắt pizza nhưng vẫn ko nhin được cười.

Vì cười nhiều nên tay run cắt pizza thành be bét.

Anh chợt đẩy đĩa pizza mà anh đã cắt sẵn về phía tôi :

- Nếu em cứ cười như vậy, anh sợ sẽ ko ăn được gì mất.

Tôi ngưng cười nhưng đưa cho anh mẩu giấy mà chị ấy đưa.

„ Anh của em rất đẹp trai, vừa lạnh lùng vừa rất nam tính. Mặc dù chị có thể hơn anh ấy vài tuổi nhưng ko sao . Chị cũng mới 22 thôi , chị tin anh ấy sẽ là một chỗ dựa vững chắc cho chị. Rồi em sẽ thấy có một người khi gặp , mình ko chỉ yêu mà còn muốn cưới người đó. Nếu em tạo cơ hội cho hai người bọn chị gần nhau, chị hứa sẽ làm một chị dâu tốt.

P/s : Chị biết em đnag học lớp 11, chị có thể miễn phí hết số kem cho em và bạn em trong khoảng thời gian học ở đây. Yêu hai anh em .,“

Anh lướt qua mẫu giấy đó nhưng cũng chẳng biểu hiện gì cả , cắt lại đĩa pizza mà đã bị tôi phá cho be bét :

- Chiều nay em sẽ làm gì ?

- Mai kiểm tra sử với địa nên em ở nhà ôn bài.

- Vậy đến công ty.

Tôi nhìn anh đang ăn pizza :

- Anh Duy Phong, em đến công ty anh làm gì ạ ?

Anh nhìn tôi, nói một cách đầy thản nhiên :

- Để tôi thấy em.

Lúc chị phục vụ tới bàn thanh toán còn nháy mắt với tôi. Tôi ko nhận được phải quay đi nơi khác cười trộm.

- Tất cả hết 60 ngàn .Anh...anh ko có tiền lẻ ạ ? – Chị phục vụ tròn mắt trước tờ tiền mà anh vừa đưa.

Ngay cả tôi cũng vậy...Thật là...cũng chẳng phải tiền Việt mà đó là tờ 100 đô la. Khác gì muốn làm khó người khác đây. Tôi vừa định lấy tiền lẻ ra trả thì anh nói :

- Ko cần phụ. Vy Anh nhà tôi thường tới đây, số còn lại Vy Anh sẽ dùng dần.

Vy Anh nhà tôi ? Ko phải ý anh là hai anh em thật đấy chứ ? Dù chị ấy có dễ nhìn đi nữa ?

Chị phục vụ gạt đầu lia lia, nói ra quan điểm của mình :

- Vâng . Vy Anh có một người anh rất tốt.

Anh đột nhiên hỏi một câu với vẻ mặt có chút nghĩ ngợi :

- Chúng tôi rất giống anh em à ?

Chị phục vụ đáp một cách e thẹn :

- Vâng. Em quan sát thấy hai anh em rất thương nhau đấy.

Anh hơi nhú mồm :

- Thật ra là tôi đang theo đuổi cô ấy.

Chẳng biết bằng cách nào mà tôi ra khỏi đó nữa. Vẻ mặt của chị phục vụ lúc này vừa lúng túng vừa ngượng, giống như muốn xông tới bóp nát tôi vậy. Xem ra sau này tôi phải tìm một quán khác rồi.

Anh cầm hộ tôi chiếc ba lô :

- Em vẫn thường mang ba lô nặng thế à ?

- Ko nặng lắm đâu. Anh đưa đây, em cầm cho .

Tôi đưa tay ra định lấy ba lô thì anh đột nhiên nắm lấy bàn tay đó, ánh mắt vẫn nhìn về phía trước :

- Như thế này sẽ ko ai nghĩ là anh em nữa.

- Rốt cuộc là cô định giở trò gì ?

Hoài Vân cố thoát ra khỏi bàn tay đang bóp chặt mình, nhìn anh một cách tức giận :

- Anh tưởng tôi là ai mà thích thì chơi, ko thì bỏ ? Từ trước tới nay, Hoài Vân tôi chỉ đá người khác chứ ko có chuyện ngược lại.

- Tôi ko quan tâm mấy cái luật vớ vẩn này của cô. Tôi cấm cô xen vào chuyện của tôi.

- Anh làm gì mà phải tức giận như thế chứ – Hoài Vân bỗng dịu giọng, chỉnh sửa lại áo cho Bùi Quang, nói ngọt ngào – Chẳng qua em chỉ dặn dò cô bé ấy một vài điều thôi mà.

Bùi Quang gạt phăng tay cô ra :

- Chuyện này nếu còn xảy ra một lần nữa. Cô chết chắc.

Cô gái vẫn mỉm cười :

- Anh cũng ko giết được em . – Cô nhấn mạnh – Còn cô bé ấy, nếu em nói cô ấy chính là người thứ ba xen vào giữa anh và em thì...

Anh cắt ngang lời cô một cách thô bạo :

- Im miệng. Đừng xuyên tạc linh tinh.

Hoài Vân như vậy một phần là do cô ta cảm thấy cay cú và ko cam chịu khi bị Bùi Quang ngang nhiên gạt sang một bên.

- Bùi Quang, nếu muốn em để yên – cô ta ôm lấy eo anh, ghé tai thì thầm – Danh hiệu hot girl được yêu thích nhất năm phải thuộc về em.

Bùi Quang tỏ vẻ xem thường, đẩy cô ta ra, hừ lạnh một tiếng :

-Ồ, hot girl tài năng Hoài Vân, đây là cách mà cô luôn dùng đấy à ? Thật tài năng đấy !

Cô gái cười lạt :

- Ko cần khen ngợi. Sắp tới sẽ có kết quả. Tôi ko muốn gặp cô bé ấy thêm đâu.

Dứt lời, cô ta liền bỏ đi, tiếng cao gót nện thật mạnh trên đường.

Bùi Quang hừ một tiếng. Cô ta đang dọa ai vật ? Thật nực cười.

- Tổng giám đốc.

Lúc bước vào công ty, mặc dù tôi đã có mấy lần muốn rút tay ra nhưng anh vẫn nắm thật chặt. Tất cả các nhân viên đều dùng ánh mắt ghen tị lẫn tò mò nhìn tôi.

Lúc trước, họ tuy có hiếu kì nhưng về mặt cũng ko như bây giờ.

Vào tới thang máy, anh vẫn ko chịu buông tay tôi ra, tia cười tinh quái hiện ra :

- Ko ai còn nghĩ Vy Anh là em họ của anh nữa rồi.

-

Hóa ra lúc trước mọi người đều nghĩ tôi là em họ . Nhưng ngay chính tôi cũng ko muốn một chút nào, tại sao lại cứ là anh em chứ ? Hừ, trông hai người chúng tôi ko giống một đôi sao ?

Tôi ko biết mình đã vô thức nắm chặt tay anh từ lúc nào.

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tìm anh – Chương 27

27. Chương 27

Tôi ngồi ở ghế sofa, ngắm nhìn anh đang tập trung vào công việc.

Chỉ nhìn nghiêng thôi nhưng cũng đủ để tôi phải đắm chìm trong khung cảnh ấy rồi.

Chợt anh nhìn tôi :

- Đừng nhìn anh nữa, được ko ?

Tôi bối rối nhìn đi nơi khác , cắn bút , quay lại với đồng bài tập hóa còn ngổn ngang trên bàn.

Môn này là tôi căm thù nhất . Còn thầy hóa thì rất nghiêm, vì chúng tôi là lớp chọn nên thầy tự ra đề cho làm để tránh tình trạng sách có đáp án. Mà đề thì khó thôi rồi. Một đề phải làm mất cả buổi, may mắn mới đúng ko thì thôi. Quá đáng !

- Ko làm được ? – Anh đứng bên từ lúc nào, cúi đầu nhìn những tờ giấy nháp bị tôi gạch chi chút.

- Em ko giỏi môn này. – Tôi nhỏ giọng.

Anh cầm lấy bút từ tay tôi, bắt đầu viết lên giấy.

Chưa đầy 5 phút sau, 3 bài hóa làm tôi phát điên này giờ cũng được giải đáp một cách thật rõ ràng và tỉ mỉ. Dù biết anh ấy là Duy Phong nhưng tôi vẫn phải ngạc nhiên :

- Anh Duy Phong, lúc trước anh học khoa tự nhiên à ?

Anh lắc đầu :

- Ko. Quản trị kinh doanh.

Thế sao môn tự nhiên lại xuất sắc tới thế. Làm một người học lớp chọn như tôi cũng phải thấy xấu hổ.

- Còn bài nào nữa ko ? Anh giúp em.

Phải thừa nhận là tôi đang lợi dụng anh đi. Tôi đưa hết mấy bài lý ra luôn cho anh.

Anh ko nói gì, ngồi xuống cạnh bên, hình như anh chẳng cần suy nghĩ, chẳng có lấy một cái nhíu mày , anh cứ thế mà đọc đề rồi viết ngay bài giải.

Chợt anh cười khẽ :

- Vỵ Anh, đừng nhìn anh.

Muốn trốn mất. Nhưng có phải lỗi do tôi đâu ? Ai bảo anh làm gì cũng rất mê hoặc người khác thế chứ ?

Tôi xấu hổ lòi sách sử địa ra ôn bài.

Những môn chỉ toàn lý thuyết. Cũng may mà mấy ngày trước, tôi đã học được một ít. Nhưng...có lẽ là quên rồi. Cô bộ môn sử địa nổi tiếng hiểm ác. Đề cô ấy đã ra cứ phải gọi là muốn khóc. Tuy chỉ là kiểm tra tháng nhưng mà nội dung bạt ngàn, có khi bao gồm cả kiến thức năm trước...

Tôi đau khổ cố nhồi nhét đống lý thuyết khổng lồ vào đầu.

- Anh nói người chép tài liệu cho em nhé ?

Tôi có hơi giật mình, nhìn sang bên cạnh vẫn thấy anh đang chăm chú giải bài cho tôi.

Có lẽ là ảo giác. Làm sao mà anh nói câu đó được chứ !

Bỗng anh ngẩng đầu lên :

- Em cần ko ?

Tôi sưng người mấy giây mới thú tội một cách thật thà :

- Tài liệu...em có sẵn ở nhà. Nhưng mà em ko quen gian lận, có hơi sợ. Học vẫn chắc hơn.

Anh xoay bút, vẻ mặt đầy nghiêm túc :

- Càng lén lút thì càng dễ bị phát hiện .

Sao giống như là anh đang truyền đạt kinh nghiệm lại cho tôi vậy ? Kinh nghiệm ? Ko lẽ anh cũng đã từng ... ?

- Anh Duy Phong, anh...cũng gian lận à ?

Anh cười :

- Ủ, các môn lý thuyết anh thường dùng.... tài liệu .

Về mặt của anh bây giờ làm người khác ...muốn cần.

- Anh Duy Phong, anh làm cách nào ?

- Để sách giáo khoa lên bàn và xem.

Tôi mở to mắt :

- Vậy mà ko ai biết á ?

- Ko.

Thật ko ngờ anh Duy Phong cũng như thế. Nhưng chắc chắn các cô lúc đó có ý gì đó với anh nên mới nhìn thấy mà như ko .

Làm xong bài cho tôi, anh xem mấy quyển vở :

- Sau này em định học gì ?

Tôi cắn bút, suy nghĩ một chút :

- Em chưa biết nữa. Có bằng đại học cũng sẽ rất khó xin việc.

Anh xoay xoay bút, cười :

- Ngốc. Đừng nghĩ nhiều như vậy.

Tôi bỗng thốt lên về ngưỡng mộ :

- Woa, anh biết xoay bút giỏi như vậy. Em học mãi mà xoay kiểu đơn giản cũng ko làm được đấy.

Anh chỉ cười :

- Vy Anh muốn học ko ?

Tôi gật đầu đầy mong đợi .

- Nên dạy em thế nào nhỉ ? – Anh hơi nghiêng đầu – Anh nghĩ là em sẽ ko bao giờ làm được đâu.

Rồi có điện thoại nên anh đi nghe máy .

- Thỏa thuận ? Nếu cô ko nhắc tới thì có lẽ là tôi ko nhớ gì hết đấy. – Bùi Quang nhún vai.

Hoài Vân ném mạnh một tờ báo vào người anh, nói như hét lên :

- Anh xem ngay đi. Tên tôi đâu ? Tên tôi đâu ? Hả ? Ngay cả top 10 cũng ko , như thế là thế nào ?

Bùi Quang ko thèm nhìn, vứt tờ báo sang một bên :

- Cái này sao lại hỏi tôi ? Phải hỏi cô chứ ? Năng lực ko có, đòi top ? Cô có bình thường ko ?

Cô gái nghiêng răng, khuôn mặt cũng ửng đỏ lên vì tức giận :

- Bùi Quang. Anh được lắm. Để xem chuyện này cô bé của anh sẽ giải thích như thế nào ?

- Đừng làm trò cười nữa. Cô đang đe dọa tôi sao ? Có muốn ngay bây giờ sự nghiệp của cô sẽ tan tành ko ?

– Anh nhìn cô gái với vẻ mặt khinh thường.

- Ý anh là sao ?

Anh hừ một tiếng :

- Chỉ cần công ty phớt lờ cô một chút, chúng ta chờ xem top 20 cô có lọt vào nổi nữa ko !

Cô gái mất bình tĩnh, giọng nói lộ rõ vẻ hoảng hốt :

- Bùi Quang, anh...anh dám .

Anh chỉ chỉ vào thái dương của mình :

- Hãy dùng cái đầu để suy nghĩ. Cô , nếu còn có ý định gặp cô ấy thì từ bỏ đi. – Anh bước sát lại gần – Chỉ cần cô gặp cô ấy lần nữa, tôi, ko biết mình có thể làm những gì đâu.

Câu nói này của anh là báo trước một hậu quả vô cùng lớn !

Một thứ tiếng anh-mỹ lưu loát thoát ra từ anh một cách thật nhẹ nhàng với tốc độ cực kì nhanh.

Dù trình độ tiếng anh của tôi là rất khá nhưng cũng ko thể hiểu được . Toàn những từ lạ lẫm.

Tắt máy , anh lại đến ngồi cạnh tôi, lấy vở ra ghi gì đó .

- Anh Duy Phong, tiếng anh của anh siêu thật đấy.

- Ngốc, anh từng ở Mỹ .

- Anh còn biết tiếng gì nữa ko.

Chính tôi cũng ko nhận ra , mình đã ko còn cảm thấy e ngại trước anh nữa rồi.

Duy Phong cười, dù anh phân biệt rõ ràng Bé con và Vy Anh nhưng cũng phải thừa nhận có những điểm hai người ấy giống nhau một cách kì lạ. Vy Anh bây giờ cũng có bao nhiêu câu hỏi dành cho anh.

- Pháp, Đức, Ý, Nhật , Hàn gì đó. Mỗi thứ một chút .

- Nhiều như vậy cơ á – tôi tròn xoe mắt.

- Ủ, là bắt buộc.

- Tại sao anh ko dùng phiên dịch.

Anh lắc đầu :

- Tốn thời gian lắm . Lúc nãy người anh nói chuyện là người Việt.

Tôi ngạc nhiên :

- Anh Duy Phong, người ấy ko biết tiếng Việt à ?

- Có. Dùng tiếng anh sẽ rút gọn thời gian hơn.

Cái này tôi hiểu , vì hầu như tất cả câu tiếng việt dài nhưng nếu dịch ra tiếng anh thì chỉ là câu ngắn.

- Anh Duy Phong, vậy đa số anh đều dùng tiếng anh à ?

- Ko hẳn. Tùy đối tác.

Và điện thoại anh lại reo lên...

Tôi nên im lặng ôn bài để yên cho anh làm việc vậy. Đã bảo là tôi ko có tính kiên nhẫn, hơn nữa lại có anh ở đây nên ko thể tập trung mà cứ nhìn trộm anh rất nhiều lần.

Anh đang ngồi ở bàn làm việc bỗng ngược lên, ánh mắt chạm đúng lúc tôi cũng đang nhìn anh.

Ngay lập tức, tôi ngoảnh đầu đi nơi khác, giả vờ như vẫn đang chăm chú ôn bài.

- Vy Anh , nếu muốn hỏi anh điều gì thì em cứ hỏi nhé.

- A, ko , ko có gì đâu. Anh đừng để ý tới em.

Thật xấu hổ. Sao có thể làm phiền anh được chứ.

Nhưng chỉ được một lúc sau...

- Anh Duy Phong, tại sao anh lại có hai máy di động vậy ?

Mắt anh vẫn chỉ ghim vào chiếc laptop :

- Một máy cá nhân. Một máy công việc.

Hóa ra là như vậy. Thế là ngay từ đầu tôi đã để lại ấn tượng thật " khác người " cho anh rồi.

- Anh Duy Phong. Lúc em...cầm áo anh về. – Nói ra chuyện này, tôi phải lấy sách che mặt – Anh có biết là mình quên áo và điện thoại ko ?

- Anh ko quên. Nhưng anh nghĩ là em muốn chúng.

Tôi suýt nữa thì té khỏi sofa. Tôi muốn ? Anh nghĩ cái gì thế chứ !

- Anh Duy Phong, em nói là em ko phải fan của anh mà – Tôi nhỏ giọng.

Anh gật đầu, vẫn làm những thao tác trên máy tính :

- Ủ, anh biết.

- Anh Duy Phong, hôm đó, qua cuộc điện thoại...anh biết em là Vy Anh . Nhưng sao em ko thấy anh hỏi gì em vậy ?

Lần này anh nhìn tôi, khóe miệng nâng lên :

- Anh biết em ngay từ đầu.

Tôi mở to mắt, đứng bật dậy :

- Từ đâu ? Từ những tin nhắn đầu tiên á ? Ko thể nào, ko thể. Làm sao anh có thể biết được ?

Trước phản ứng của tôi, anh chỉ cười , giọng nói đầy tự tin:

- Suy đoán.

Nếu tinh ý thì có thể nhận ra ngay.

Cuộc điện thoại mà Nguyễn Huy gọi cho anh...

Im lặng thật lâu và rồi phát ra tiếng hét của Nguyễn Huy : " hai đứa kia ..."

Và lúc anh nhận được tin nhắn đầu tiên thì anh đã biết thủ phạm là một trong " hai đứa kia " rồi.

Tiếp nữa, lần gặp ở văn phòng Nguyễn Huy.

" gió mùa đông buốt lắm đấy, mưa đông lại buốt hơn ."

Đó là anh ngầm nói : Anh đã biết tất cả.

Tôi ko thể nói thêm gì nữa trước hai chữ suy đoán của anh.

Vy Anh, thừa nhận đi, từ trước tới nay chỉ mình mới ko biết gì thôi.

Thế mà tôi cứ chắc chắn rằng mình hành động ...vô cùng bí ẩn và chuyên nghiệp chứ.

Cùng lúc đó, có tiếng gõ cửa.

Thư kí Hoàng đẩy gọng kính bước vào , nhìn tôi rồi giả vờ ngạc nhiên :

- Ô, bạn Vy Anh. Cơn gió nào mang bạn tới đây thế này ?

Một câu nói đầy ẩn ý. Chữ cơn gió được nhấn mạnh. Tên anh ko phải là Phong sao ?

Anh thấy tôi lúng túng thì nói như đuối khác :

- Thư kí Hoàng, anh tới phòng hội nghị trước đi.

- Tôi đi. Tôi đi. Cậu ko cần phải xua đuối tôi như thế.

Lúc đi ngang qua tôi, thư kí Hoàng bỗng nói nhỏ :

- Chuyện lúc trước tất cả đều là tôi bịa ra đấy. Vy Anh đừng kể cho cậu ấy nghe nhé.

-

Tôi đứng hình.

Ko khí trong công ty nặng nề, tổng giám đốc nổi giận, tự hỏi tại sao tôi chưa gọi tới...

Tôi đã ko tin lắm rồi mà !!! Người thư kí này thật là quá đáng.

Anh lia ánh mắt lạnh tanh về phía thư kí Hoàng đang cười gian xảo rồi bước lại phía tôi :

- Vy Anh, anh có cuộc họp. Đợi anh.

Đến lúc anh đi rồi tôi vẫn còn thần thờ.

- Vâng, em đợi anh.

Mọi chuyện dù xảy ra quá nhanh và đột ngột nhưng vẫn làm tôi cảm thấy mình là người may mắn nhất thế giới này. Duy Phong ơi, nếu anh cứ như vậy thì em sợ mình sẽ ko chịu nổi mất.

Bây giờ, chỉ cần chưa đầy một phút ko nhìn thấy anh thì tôi đã thấy thật khó chịu rồi.

Nhưng bỗng hiện ra khuôn mặt giận dữ của cô Sử – Địa khiến tôi rùng mình. Ko được lơ là việc học, ko được làm mẹ thất vọng. Như vậy tôi và anh sẽ bị cấm hơn.

Nghĩ vậy, tôi bắt đầu tập trung vào ôn bài.

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tìm anh – Chương 28

28. Chương 28

- Duy Phong, cậu – Thư kí Hoàng chưa nói hết câu thì đã thấy Duy Phong ra hiệu im lặng.

Anh đưa mắt nhìn về phía sofa.

Thư kí Hoàng cũng nhìn theo, suýt nữa thì phì cười , rồi rón rén tới cạnh bàn Duy Phong :

- Từ khi nào thế ?

- Lúc họp xong, trở lại đã thấy như vậy.

Thư kí Hoàng đẩy gọng kính :

- Sắp tới cậu sẽ mệt rồi đấy.

Anh ko nói gì, ánh mắt thật ảm áp nhìn người đang ngủ thật ngoan trên ghế sofa.

- Nguyễn Huy dặn cậu phải mang cô bé về trước 6 giờ . Nhớ nhé.

Dặn dò xong, thư kí Hoàng lại rón rén đi ra.

Anh nhìn đồng hồ, cũng đã gần 5 giờ rồi. Để cô ấy ngủ thêm một lát vậy.

Lúc anh vừa mở cửa bước vào thì đã thấy Vy Anh ngủ trên sofa, hai chân thì buông hẳn xuống ,sách thì rớt xuống sàn.

Anh đã phải thật cẩn thận cời giày, lấy áo đắp cho cô ấy.

Nhưng anh vừa phải nghiêng cứu hợp đồng vừa phải quan sát người ấy. Biết ngay mà, chỉ được một lúc lại quay cựa, áo của anh lại rơi xuống sàn.

Sofa rộng là vậy nhưng nếu anh ko tới đỡ kịp thì cô ấy đã rớt mấy lần rồi ! Ngủ kiểu gì lạ vậy ko biết !

5 giờ 15 ...

Anh đã thấy Vy Anh tỉnh dậy nhưng giả vờ ko để ý .

Việc đầu tiên là ...vứt áo anh sang một bên rồi ngồi dậy.

Hai chân đưa đưa dưới sàn nhà.

Nhìn anh một lúc với đôi mắt còn mơ màng ...rồi ngoảnh đi...phớt lờ anh. Hai chân lại như tìm kiếm gì đó. Được một lúc thì nhả mặt, la lên một cách khó chịu :

- Mẹ ơi ! Dép của con ở đâu vậy ?

Mặc dù anh là người giỏi chịu đựng nhưng vẫn phải phì cười.

Nghe thấy tiếng cười , tôi sững người, rồi từ từ ...từ từ đưa mắt nhìn anh , mấp máy môi :

- Anh Duy Phong.

Đến khi nhận thức được những gì vừa xảy ra , tôi chỉ kịp a lên một tiếng rồi ngay lập tức vùi đầu vào sofa.

Chết mất thôi !!! Chết mất thôi !!!

Làm thế nào bây giờ, muốn chết mất !!!

Tại sao lại để lộ hết mọi thói xấu ra trước anh như thế này. Cái thói quen gọi mẹ tìm dép là từ nhỏ cơ ! Vì tôi hay mơ và tưởng tượng thấy anh nên cứ nghĩ lúc này cũng chỉ là ảo giác. Chết mất !

Trời ơi, làm ơn cho con biến mất đi . Mà lúc này hình như tôi còn vút áo anh nữa chứ !

Aaaaaaaa....

Cảm nhận được anh đang tiến lại gần, tôi càng vùi đầu sâu hơn, nói một cách thật tội nghiệp :

- Anh Duy Phong, anh xem như chưa có việc gì xảy ra nhé !

- Được. Nhưng ở đây em chỉ có giày chứ ko có dép đâu.

- ...

Đã bảo anh là xem như có gì cơ mà ...

- Tối qua em ko ngủ – Tôi cố gắng vớt vát hình tượng.

- Ủ. Bây giờ dậy đi nào .

Làm sao mà có thể hết xấu hổ nhanh vậy được, thế nên tôi vẫn còn nằm im, ko nhúc nhích :

- Anh Duy Phong. Nếu anh ko nhìn em thì em sẽ dậy.

Anh cười một tiếng :

- Được.

Tôi ngồi dậy, từ từ hé mắt, chỉ thấy thân hình cao lớn của anh đang quay lưng về phía tôi.

- Em ...dậy rồi.

Anh vẫn chưa ngoảnh lại :

- Giày anh để dưới bàn. Đã thấy chưa ?

- Em...đi vào rồi.

Lần này anh quay người lại, nghiêng đầu nhìn tôi với ánh mắt thú vị :

- Vỵ Anh ở nhà rất hay gọi mẹ ?

Tôi ngược nhìn trần nhà, thật sự là muốn trốn :

- Em ko tìm thấy gì thì hay gọi mẹ. Vì mẹ biết tất cả vị trí của mọi thứ trong nhà.

- Anh muốn gặp mẹ của em.

Tôi mở to mắt nhìn anh :

- Anh Duy Phong, tại sao anh lại muốn như thế ?

Anh mỉm cười :

- Em nghĩ là tại sao ?

Tôi đáp ứng :

- Anh Duy Phong, em...chưa cho mẹ biết gì cả. Mẹ muốn em tập trung vào việc học.

Nếu biết, mẹ sẽ ko hài lòng.

- Ủ, anh biết. Nhưng anh sẽ làm cho mẹ yên tâm .

- Em...Mẹ sẽ ko đồng ý đâu.

- Được rồi. Đừng nghĩ nhiều.

- Bây giờ em phải về.

Tôi nhìn đồng hồ, bây giờ đã gần đến bữa tối rồi, có lẽ mẹ đã về nhà từ lâu.

Anh lấy ba lô cho tôi, ánh mắt có tia cười cầm chiếc áo khoác mà tôi vứt lên :

- Anh đưa em về.

Anh bận như vậy, làm phiền anh cả chiều rồi, bây giờ ko được phép cướp thời gian của anh nữa. Tôi lập tức từ chối :

- Em tự về được một mình mà.

- Ko còn nhiều thời gian đâu.

- Nhưng mà...

- Chúng ta đi thôi. – Ko kịp để tôi nói xong, anh đã nắm tay tôi kéo đi.

Tôi chợt nhận ra chưa bao giờ mình có thể làm trái với lời anh.

Lúc tới đầu ngõ khu vực nhà ở , tôi nói với anh :

- Anh Duy Phong, tối đây em tự vào được rồi.

Anh dừng xe, quay sang nhìn tôi :

- Vỵ Anh này, đây là một trong những lí do anh muốn gặp mẹ .

- Em hiểu – tôi cắn cắn môi. Mẹ chắc chắn là sẽ phản đối . Bây giờ, chưa nên để mẹ biết gì cả. Nhưng như thế, tôi lại có cảm giác tội lỗi.

Anh chợt nghiêng người tháo dây bảo hiểm ra cho tôi :

- Đừng lo lắng gì cả. Nếu mẹ và em chưa sẵn sàng. Anh sẽ đợi.

Một cảm giác ấm áp hiện rõ. Tôi cứ tưởng như chúng tôi đã quen nhau từ lâu lắm rồi vậy. Ở bên anh, dù có thể nào thì tôi cũng chỉ cảm thấy bình yên và an toàn.

- Anh Duy Phong này, sao em đi xe với anh thì ko bị say nhĩ ?

- Cái này anh chịu rồi.

- Anh Duy Phong, hôm nay em thật sự rất vui. Nhưng ko làm phiền anh chứ.

Anh gật đầu, giọng nói đầy thản nhiên :

- Có. Rất phiền.

Tôi lúng túng đang ko biết nên nói gì thêm thì anh cười :

- Nhưng anh thích sự phiền phức đặc biệt.

Câu nói này ...Tôi có cảm giác như liên quan tới sự ồn ào đặc biệt mà thư kí Hoàng từng nói. Lại là một từ chuyên môn sao ?

- Anh Duy Phong, anh về nhà cẩn thận nhé.

Anh gật đầu :

- Ngủ ngoan. Mai tôi đưa em đi tới một nơi.

Chưa kịp hỏi nơi nào thì đã thấy chiếc xe lao vút đi. Hình như anh cũng ưà tốc độ.

Đến trước cửa nhà, tôi đã thấy Trúc Vũ đang giữa xe đạp của tôi ,vẫy tôi lại :

- Vy Anh, sao bây giờ cậu mới về ?

- Tớ...

Ko để tôi nói hết câu, Trúc Vũ đã chắn ngang :

- Cậu ko cần nói, cậu đi với anh Duy Phong chứ gì ? – vẻ mặt của Trúc Vũ lúc ấy là rất gian tà .

- Cậu đúng là ma rồi .

- Haha – Trúc Vũ cười một tiếng rồi nhìn xung quanh, kéo tôi lại to nhỏ – tớ và anh Huy đều đã bảo hai mẹ là hai đứa mình chiều nay tới văn phòng giúp anh Huy chép tài liệu. Nhớ nhé.

- Nhưng mà ...

- Nhưng gì nữa. Tớ bảo sao thì cậu nghe vậy đi.

- Ý tớ là sao cậu lại ở đây ?

Trúc vũ tăng lời nhìn đi nơi khác .

- Cậu cũng trốn mẹ đi chơi với Mạnh Vũ giờ mới về đúng ko ?

Tuy cô Trúc chấp nhận việc hai người đó quen nhau nhưng ko có nghĩa đi chơi được nhiều như thế. Tuần này, hai người họ đi mấy buổi rồi còn gì.

Trúc Vũ tăng lời, dí xe đạp vào tay tôi :

- Haha, giờ hai đứa mình vào nhà đi. Lát mẹ tớ hỏi thì có mẹ cậu làm chứng là tớ về cùng cậu.

- Ok.

- Con trai yêu vẫn chưa ngủ à ?

- Con làm nốt mấy việc đã.

- Mẹ đã dặn bao nhiêu lần rồi. Ko được ham việc quá cơ mà.

Trước những lời dặn dò được nhắc đi nhắc lại của mẹ, anh chỉ biết lắc đầu.

- Duy Phong này, con ko muốn kể với mẹ chuyện gì sao ?

Giọng anh đột ngột trầm xuống :

- Hai người theo dõi con.

Tiếng cười lớn của bố anh vang lên :

- Haha, con còn chối nữa ko. Con trai, ta ko nghĩ con mà cũng có lúc nói dối đấy.Haiz. Thất vọng quá.

Anh thở dài một tiếng. Anh thừa biết mấy ngày nay cứ có người lén lút đi theo sau, chụp ảnh.

Anh ko sợ những nhà báo hay gì khác bởi vì chỉ cần họ để lộ một mẩu tin liên quan tới anh mà ko được cho phép thì xem như... bị chôn vùi. Kể cả tờ báo có danh tiếng lớn như thế nào đi nữa.

Nhưng mấy hôm nay đi chung với cô bé mới bị theo sau nên anh cũng ko xử lí. Anh biết chỉ có hai người ấy mới dám làm những chuyện này.

- Con định hai người về rồi mới nói.

- Cô bé ấy tên là gì ?

- Vy Anh.

- Vy Anh à ?

- Này cậu lại đây, xem Vy Anh...

Anh ngắt lời bố :

- Hai người ko được điều tra lí lịch cô ấy. Lúc nào về nước con sẽ giới thiệu với hai người.

- Haha. Ta quen rồi. Sorry con trai.

- Bố mẹ thuê người theo dõi thì chuyên nghiệp một chút. Vy Anh biết, cô ấy sẽ sợ đấy.

- Haiz. Con à. Như người ta là chuyên nghiệp nhất rồi đấy. Ta thuê cơ mà. Ngay cả thủ tướng, tổng thống người ta còn từng theo dõi.

- Dù sao, cũng đã bị con phát hiện.

Bố anh vẫn ko chịu thua :

- Con thì bỏ qua. Vậy con cứ xem như ko thấy gì. Còn cô bé đó, haha, sẽ chẳng bao giờ biết đâu.

Anh vẫn dứt khoát :

- Nhưng con ko muốn bị theo dõi nữa.

- Con trai, hai người chúng ta cũng chỉ muốn biết tình hình của hai con thôi mà.

Anh kiên quyết :

- Ko. Nếu hai người ko muốn anh ta bị kiện thì cứ tiếp tục.

Nói xong anh tắt máy, chẳng cần để ý đầu dây bên kia hét lên :

- Con đúng là tàn nhẫn. Ko theo dõi nữa là được chứ gì.

- Con chờ xem, con trai. Ta sẽ mách con đầu của ta .

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tìm anh – Chương 29

29. Chương 29

- Duy Phong, cậu – Thư kí Hoàng chưa nói hết câu thì đã thấy Duy Phong ra hiệu im lặng.

Anh đưa mắt nhìn về phía sofa.

Thư kí Hoàng cũng nhìn theo, suýt nữa thì phì cười , rồi rón rén tới cạnh bàn Duy Phong :

- Từ khi nào thế ?

- Lúc họp xong, trở lại đã thấy như vậy.

Thư kí Hoàng đẩy gọng kính :

- Sắp tới cậu sẽ mệt rồi đấy.

Anh ko nói gì, ánh mắt thật ám áp nhìn người đang ngủ thật ngoan trên ghế sofa.

- Nguyễn Huy dặn cậu phải mang cô bé về trước 6 giờ . Nhớ nhé.

Dặn dò xong, thư kí Hoàng lại rón rén đi ra.

Anh nhìn đồng hồ, cũng đã gần 5 giờ rồi. Để cô ấy ngủ thêm một lát vậy.

Lúc anh vừa mở cửa bước vào thì đã thấy Vy Anh ngủ trên sofa, hai chân thì buông hẳn xuống ,sách thì rớt xuống sàn.

Anh đã phải thật cẩn thận cời giày, lấy áo đắp cho cô ấy.

Nhưng anh vừa phải nghiêng cứu hợp đồng vừa phải quan sát người ấy. Biết ngay mà, chỉ được một lúc lại quay cựa, áo của anh lại rơi xuống sàn.

Sofa rộng là vậy nhưng nếu anh ko tới đỡ kịp thì cô ấy đã rớt mấy lần rồi ! Ngủ kiểu gì lạ vậy ko biết !

5 giờ 15 ...

Anh đã thấy Vy Anh tỉnh dậy nhưng giả vờ ko để ý .

Việc đầu tiên là ...vứt áo anh sang một bên rồi ngồi dậy.

Hai chân đưa đưa dưới sàn nhà.

Nhìn anh một lúc với đôi mắt còn mơ màng ...rồi ngoảnh đi...phớt lờ anh. Hai chân lại như tìm kiếm gì đó. Được một lúc thì nhăn mặt, la lên một cách khó chịu :

- Mẹ ơi ! Dép của con ở đâu vậy ?

Mặc dù anh là người giỏi chịu đựng nhưng vẫn phải phì cười.

Nghe thấy tiếng cười , tôi sững người, rồi từ từ ...từ từ đưa mắt nhìn anh , mấp máy môi :

- Anh Duy Phong.

Đến khi nhận thức được những gì vừa xảy ra , tôi chỉ kịp a lên một tiếng rồi ngay lập tức vùi đầu vào sofa.

Chết mất thôi !!! Chết mất thôi !!!

Làm thế nào bây giờ, muốn chết mất !!!

Tại sao lại để lộ hết mọi thói xấu ra trước anh như thế này. Cái thói quen gọi mẹ tìm dép là từ nhỏ cơ ! Vì tôi hay mơ và tưởng tượng thấy anh nên cứ nghĩ lúc này cũng chỉ là ảo giác. Chết mất !

Trời ơi, làm ơn cho con biến mất đi . Mà lúc này hình như tôi còn vứt áo anh nữa chứ !

Aaaaaaaa....

Cảm nhận được anh đang tiến lại gần, tôi càng vùi đầu sâu hơn, nói một cách thật tội nghiệp :

- Anh Duy Phong, anh xem như chưa có việc gì xảy ra nhé !

- Được. Nhưng ở đây em chỉ có giày chứ ko có dép đâu.

- ...

Đã bảo anh là xem như có gì cơ mà ...

- Tôi qua em ko ngủ – Tôi cố gắng vớt vát hình tượng.

- Ủ. Bây giờ dậy đi nào .

Làm sao mà có thể hết xấu hổ nhanh vậy được, thế nên tôi vẫn còn nằm im, ko nhúc nhích :

- Anh Duy Phong. Nếu anh ko nhìn em thì em sẽ dậy.

Anh cười một tiếng :

- Được.

Tôi ngồi dậy, từ từ hé mắt, chỉ thấy thân hình cao lớn của anh đang quay lưng về phía tôi.

- Em ...dậy rồi.

Anh vẫn chưa ngoảnh lại :

- Giày anh để dưới bàn. Đã thấy chưa ?

- Em...đi vào rồi.

Lần này anh quay người lại, nghiêng đầu nhìn tôi với ánh mắt thú vị :

- Vy Anh ở nhà rất hay gọi mẹ ?

Tôi ngược nhìn trần nhà, thật sự là muốn trốn :

- Em ko tìm thấy gì thì hay gọi mẹ. Vì mẹ biết tất cả vị trí của mọi thứ trong nhà.

- Anh muốn gặp mẹ của em.

Tôi mở to mắt nhìn anh :

- Anh Duy Phong, tại sao anh lại muốn như thế ?

Anh mỉm cười :

- Em nghĩ là tại sao ?

Tôi ấp úng :

- Anh Duy Phong, em...chưa cho mẹ biết gì cả. Mẹ muốn em tập trung vào việc học.

Nếu biết, mẹ sẽ ko hài lòng.

- Ủ, anh biết. Nhưng anh sẽ làm cho mẹ yên tâm .

- Em...Mẹ sẽ ko đồng ý đâu.

- Được rồi. Đừng nghĩ nhiều.

- Bây giờ em phải về.

Tôi nhìn đồng hồ, bây giờ đã gần đến bữa tối rồi, có lẽ mẹ đã về nhà từ lâu.

Anh lấy ba lô cho tôi, ánh mắt có tia cười cầm chiếc áo khoác mà tôi vút lên :

- Anh đưa em về.

Anh bận như vậy, làm phiền anh cả chiều rồi, bây giờ ko được phép cướp thời gian của anh nữa. Tôi lập tức từ chối :

- Em tự về được một mình mà.

- Ko còn nhiều thời gian đâu.

- Nhưng mà...

- Chúng ta đi thôi. – Ko kịp để tôi nói xong, anh đã nắm tay tôi kéo đi.

Tôi chợt nhận ra chưa bao giờ mình có thể làm trái với lời anh.

Lúc tới đầu ngõ khu vực nhà ở , tôi nói với anh :

- Anh Duy Phong, tối đây em tự vào được rồi.

Anh dừng xe, quay sang nhìn tôi :

- Vy Anh này, đây là một trong những lí do anh muốn gặp mẹ .

- Em hiểu – tôi cắn cắn môi. Mẹ chắc chắn là sẽ phản đối . Bây giờ, chưa nên để mẹ biết gì cả. Nhưng như thế, tôi lại có cảm giác tội lỗi.

Anh chợt nghiêng người tháo dây bảo hiểm ra cho tôi :

- Đừng lo lắng gì cả. Nếu mẹ và em chưa sẵn sàng. Anh sẽ đợi.

Một cảm giác ấm áp hiện rõ. Tôi cứ tưởng như chúng tôi đã quen nhau từ lâu lắm rồi vậy. Ở bên anh, dù có thể nào thì tôi cũng chỉ cảm thấy bình yên và an toàn.

- Anh Duy Phong này, sao em đi xe với anh thì ko bị say nhỉ ?

- Cái này anh chịu rồi.

- Anh Duy Phong, hôm nay em thật sự rất vui. Nhưng ko làm phiền anh chứ.

Anh gật đầu, giọng nói đầy thản nhiên :

- Có. Rất phiền.

Tôi lúng túng đang ko biết nên nói gì thêm thì anh cười :

- Nhưng anh thích sự phiền phức đặc biệt.

Câu nói này ...Tôi có cảm giác như liên quan tới sự ồn ào đặc biệt mà thư kí Hoàng từng nói. Lại là một từ chuyên môn sao ?

- Anh Duy Phong, anh về nhà cẩn thận nhé.

Anh gật đầu :

- Ngủ ngoan. Mai tôi đưa em đi tới một nơi.

Chưa kịp hỏi nơi nào thì đã thấy chiếc xe lao vút đi. Hình như anh cũng ưa tốc độ.

Đến trước cửa nhà, tôi đã thấy Trúc Vũ đang giữa xe đạp của tôi ,vẫy tôi lại :

- Vy Anh, sao bây giờ cậu mới về ?

- Tớ...

Ko để tôi nói hết câu, Trúc Vũ đã chắn ngang :

- Cậu ko cần nói, cậu đi với anh Duy Phong chứ gì ? – về mặt của Trúc Vũ lúc ấy là rất gian tà .

- Cậu đúng là ma rồi .

- Haha – Trúc Vũ cười một tiếng rồi nhìn xung quanh, kéo tôi lại to nhỏ – tớ và anh Huy đều đã bảo hai mẹ là hai đứa mình chiều nay tới văn phòng giúp anh Huy chép tài liệu. Nhớ nhé.

- Nhưng mà ...

- Nhưng gì nữa. Tớ bảo sao thì cậu nghe vậy đi.

- Ý tớ là sao cậu lại ở đây ?

Trúc vũ tăng lời nhìn đi nơi khác .

- Cậu cũng trốn mẹ đi chơi với Mạnh Vũ giờ mới về đúng ko ?

Tuy cô Trúc chấp nhận việc hai người đó quen nhau nhưng ko có nghĩa đi chơi được nhiều như thế. Tuần này, hai người họ đi mấy buổi rồi còn gì.

Trúc Vũ tăng lời, dí xe đạp vào tay tôi :

- Haha, giờ hai đứa mình vào nhà đi. Lát mẹ tớ hỏi thì có mẹ cậu làm chứng là tớ về cùng cậu.

- Ok.

- Con trai yêu vẫn chưa ngủ à ?

- Con làm nốt mấy việc đã.

- Mẹ đã dặn bao nhiêu lần rồi. Ko được ham việc quá cơ mà.

Trước những lời dặn dò được nhắc đi nhắc lại của mẹ, anh chỉ biết lắc đầu.

- Duy Phong này, con ko muốn kể với mẹ chuyện gì sao ?

Giọng anh đột ngột trầm xuống :

- Hai người theo dõi con.

Tiếng cười lớn của bố anh vang lên :

- Haha, con còn chối nữa ko. Con trai, ta ko nghĩ con mà cũng có lúc nói dối đấy.Haiz. Thất vọng quá.

Anh thở dài một tiếng. Anh thừa biết mấy ngày nay cứ có người lén lút đi theo sau, chụp ảnh.

Anh ko sợ những nhà báo hay gì khác bởi vì chỉ cần họ để lộ một mẩu tin liên quan tới anh mà ko được cho phép thì xem như... bị chôn vùi. Kể cả tờ báo có danh tiếng lớn như thế nào đi nữa.

Nhưng mấy hôm nay đi chung với cô bé mới bị theo sau nên anh cũng ko xử lí. Anh biết chỉ có hai người ấy mới dám làm những chuyện này.

- Con định hai người về rồi mới nói.

- Cô bé ấy tên là gì ?

- Vy Anh.

- Vy Anh à ?

- Đây cậu lại đây, xem Vy Anh...

Anh ngắt lời bố :

- Hai người ko được điều tra lí lịch cô ấy. Lúc nào về nước con sẽ giới thiệu với hai người.

- Haha. Ta quen rồi. Sorry con trai.

- Bố mẹ thuê người theo dõi thì chuyên nghiệp một chút. Vy Anh biết, cô ấy sẽ sợ đấy.

- Haiz. Con à. Như người ta là chuyên nghiệp nhất rồi đấy. Ta thuê cơ mà. Ngay cả thủ tướng, tổng thống người ta còn từng theo dõi.

- Dù sao, cũng đã bị con phát hiện.

Bố anh vẫn ko chịu thua :

- Con thì bỏ qua. Vậy con cứ xem như ko thấy gì. Còn cô bé đó, haha, sẽ chẳng bao giờ biết đâu.

Anh vẫn dứt khoát :

- Nhưng con ko muốn bị theo dõi nữa.

- Con trai, hai người chúng ta cũng chỉ muốn biết tình hình của hai con thôi mà.

Anh kiên quyết :

- Ko. Nếu hai người ko muốn anh ta bị kiện thì cứ tiếp tục.

Nói xong anh tắt máy, chẳng cần để ý đầu dây bên kia hét lên :

- Con đúng là tàn nhẫn. Ko theo dõi nữa là được chứ gì.

- Con chờ xem, con trai. Ta sẽ mách con đầu của ta .

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tim anh – Chương 30

30. Chương 30

Sáng thứ 7, hai đứa tôi đến lớp học mà chỉ lo bàn xem chủ nhật sẽ đi chơi ở đâu. Vì lâu lắm rồi chưa đi cùng nhau.

Giờ hóa, vì thấy lo chấm bài lớp 12 nên ra ra đề cho chúng tôi tự làm.

- Cậu với anh Duy Phong tiến triển nhanh ko ngờ đấy nhé ! Thế mà chả nói gì với tớ.

Vừa nhắc tới người ấy thì tôi lại cảm thấy cực kì nhớ, cười theo quán tính :

- Tại chính tóe còn chưa tin nổi những gì xảy ra đây.

- Vy Anh, bảo anh Duy Phong nhà cậu cho tớ chữ kí nhé. Chắc chắn là tớ cũng nổi tiếng cho xem.

- Vậy để tớ kí cho cậu. Đảm bảo cậu sẽ trở thành hiện tượng mới luôn.

Trúc Vũ xì một tiếng, rồi cũng mơ màng :

- Tớ cũng ko tin anh ấy lại thích cậu. Có lẽ ông trời thấy cậu năm nào cũng lải nhải làm phiền nên mới như thế. Anh Duy Phong ơi, anh bị God chơi đùa rồi.

Tôi lườm Trúc Vũ một cái :

- Ông ấy chơi đùa Mạnh Vũ thì có . Này nhé, vừa xinh , vừa ngoan, vừa hiền lành, vừa học giỏi, vừa khiêm tốn, vừa...nói chung là bạn của cậu quá tuyệt vời đi. Anh ấy ko thích tớ mới lạ đấy !

Trúc Vũ vừa nghe tôi nói vừa nhìn ra phía đằng sau tôi với vẻ mặt cực-kì-ba-chấm.

Chuyện gì thế ? Tôi quay lại...

Anh đang đứng tựa vào cửa lớp, phong thái điềm đạm, áo sơ mi trắng ống tay được xắn hờ lên, chiếc quần jeans đen với kiểu dáng đơn giản, tôn lên vóc dáng cao lớn tuyệt đẹp của anh. Ánh nắng sớm chiếu lên người , anh đeo một chiếc kính đen, một tay hút tui, khoe miệng khẽ nâng lên.

Ko thể thấy được vẻ mặt của anh lúc ấy là như thế nào.

Tôi có thể nghe thấy rõ tiếng kêu la thất vọng ra và cả tiếng vỡ vụn tanh bành của hai chữ hình-tượng.

Anh đã đứng đây từ lúc nào ?

Tôi vừa nói những gì ?

Anh ấy có nghe được tôi nói gì ko ?

Anh ấy ko thích tớ mới lạ

Ngay lúc này , tôi sẵn sàng đánh đổi tất cả nếu được biến mất.

Và tôi đã bắt đầu cảm nhận được vô số ánh mắt đang bám chặt lấy anh. Một dấu hiệu cho thấy ko khí chuẩn bị bùng nổ.

Nhưng anh vừa đưa tay lên miệng ra dấu im lặng thì tất cả đều rất nghe lời một cách kì lạ, chỉ nhìn anh với vẻ mặt biểu lộ hàng trăm cảm xúc từ kinh ngạc ,ngưỡng mộ tới xúc động.

Ngay cả tôi cũng chết lặng chỉ biết nhìn anh đang tiến tới bàn chúng tôi.

Anh đột nhiên ngồi xuống cạnh tôi, vẫn còn cười nhưng cũng ko nói gì. May quá !!! Anh ko nghe thấy gì.

Dù biết mọi người chỉ nhìn anh ko phải nhìn mình nhưng tôi vẫn cảm thấy cực kì bối rối nhưng anh lại thản nhiên đến lạ. Có lẽ...anh quen rồi và cũng có khi là do ...anh ko hề quan tâm.

Khó khăn lắm, tôi mới bật ra được những âm run run :

- Anh Duy Phong, sao anh lại ở đây ?

- Trốn công ty. Đến học với em.

Tôi gật đầu, vẫn còn ngẩn người nhìn anh.

Hôm nay, anh khá khác trong bộ đồ đơn giản ko phải là vest nghiêm túc như ở công ty.

Tuy vẫn là dáng vẻ thành đạt , phóng khoáng và lạnh lùng nhưng có chút nghịch ngợm thì phải.

- Lần này thì ko thể là quan sát mắt anh rồi nhé ! – Anh chỉ chỉ vào đôi kính đen, cười...tinh quái.

Tôi lúng túng , nhưng ko thể ngăn mình ko nhìn anh :

- Em ...à, tại sao hôm nay anh lại đeo kính vậy ?

Anh nói với một vẻ rất vô tội :

- Ngụy trang.

Ngụy trang ? Nguyên cả lớp tôi còn nhận ra nữa là...

Trúc Vũ đột nhiên nhảy sang ngồi cạnh anh, ko hề e ngại, giọng nói đầy xúc động :

- Anh là thần tượng số 1 của em. Dù biết anh cực kì tuyệt vời nhưng gặp anh rồi, em vẫn ko ngờ anh lại có thể diễn trai một cách tàn nhẫn như thế này. – Rồi Trúc Vũ nói với vẻ mặt đầy đau khổ – Em sẽ phản bội Mạnh Vũ nhà em mất.

Trước những hành động của Trúc Vũ, anh chỉ cười :

- Như thế này, bạn trai ko thích em mới lạ.

Nói xong, anh còn nghiêng đầu nhìn tôi :

- Phải ko Vy Anh ?

Vậy là anh có nghe thấy ...Nhưng đâu cần nhắc lại...Tôi còn làm được gì ngoài cười trừ :

- Vâng, Mạnh Vũ rất thương bạn em.

Trúc Vũ bỗng lôi ra một quyển sổ nhỏ, hai tay đưa cho anh:

- Anh ko biết đâu . Em là người luôn chăm sóc, dạy dỗ Vy Anh. Nên anh cho em chữ kí nhé.

Sao Vũ ko nói là sinh ra tôi luôn nhỉ ? Nhưng mà những vấn đề này liên quan gì tới chữ kí ...

Anh nhận lấy, quay bút rồi kí vào sổ một cách dứt khoát .

Thật bất ngờ. Anh tại sao lại tham gia vào trò này của Vũ chứ.

Nhưng điều này chỉ là mở đầu cho một cơn bão đang ập tới.

Anh vừa ngoảnh đầu lên cũng phải giật mình vì tất cả đều vây quanh, hai tay chìa sổ, vở ra, ánh mắt đầy mong đợi.

Trúc Vũ xua xua mọi người ra :

- Các cậu về chỗ, đi về chỗ. Thật vớ vẩn. – Rồi nói với anh với vẻ mặt nghiêm túc – Anh đừng kí cho họ nhé. Họ đối xử ko tốt với em và Vy Anh đâu.

Tôi thừa biết Trúc Vũ muốn phải là chữ kí độc quyền.

Nhưng mấy người kia đâu phải là đơn giản . Ko khí đã thật sự mất kiểm soát rồi.

Bỗng có tiếng thước nện mạnh trên bàn :

- Các em tụ tập làm gì thế hả ? Bài tôi ra đã làm chưa ?

Mặc dù cả lớp đều rất sợ thầy nhưng vẫn đứng im, ko hề có ý định giải tán. Có lẽ một thế lực nào đó đã làm cho sự gan lì của họ trở dậy và đánh tan sự sợ hãi rồi.

Một bạn nữ nói giọng tội nghiệp :

- Thầy, anh Duy Phong.

- Hoàng Duy Phong ? – Giọng thầy có chút hứng thú.

Thầy của tôi rất có ấn tượng với anh. Lúc nào cũng lải nhải nào là anh ko theo chuyên ngành hóa mà thành tích rất cao , nào là với trình độ của anh thì thầy còn phải nể.

- Thầy, anh Duy Phong đang ở đây.

- Về chỗ ngay. Dám đùa với giáo viên. Xem ra lớp chật chội quá nên muốn vào sổ đầu bài ngồi đúng ko ?

- Thầy, tụi em ...

Mọi người chưa kịp nói hết câu thì đã thấy thầy bước xuống bục giảng, vẻ mặt khó tin , lần đầu tiên thấy thầy nói năng ko rõ ràng như thế :

- Duy ...Duy Phong . Cậu...cậu...

Anh đã bước ra từ đám vây bao giờ, kính cũng đã tháo ra, cúi đầu chào thầy một cách lễ phép :

- Em là Duy Phong.

Thầy dờ người, vẫn ko tin vào người đang đứng trước mặt :

- Cậu ...cậu sao lại ở đây thế này ?

- Em đến thăm trường mình.

Như vậy cũng ko lạ. Thư viện và căng tin trường đều là do Tập đoàn K.P đầu tư, chưa kể cơ sở dãy nhà tầng mới đang được xây dựng trong năm này. Chỉ có điều anh nói dối ko chớp mắt...

Thầy bắt tay anh với vẻ mặt cực kì hớn hở :

- Thật hân hạnh quá. Xin lỗi nhé, lớp này hơi loạn. Nếu cậu muốn, chúng ta lên văn phòng .

- Ko sao đâu. Nếu lớp ko phiền thì em ở đây được chứ ?

Thầy chưa kịp trả lời, tiếng hét đồng ý đã vang lên âm ỹ.

Thầy lờm lờm chúng tôi rồi cười toe toét với anh :

- Được, được chứ. Tốt quá rồi. Vậy bây giờ cậu lên đây, tôi có mấy đề chuyên giành cho giáo viên. Cùng xem nhé.

Haha. Anh lại bị lợi dụng rồi. Thầy có khi còn thích anh hơn cả chúng tôi ấy chứ !

Trước khi đi với thầy , anh quay lại nhìn tôi mỉm cười.

Tôi đã bắt đầu cảm thấy bao nhiêu ánh mắt giết người xuyên lấy mình. Thật đáng sợ !

Thầy đột nhiên phát cho chúng tôi một tập đề :

- Kiểm tra 15 phút. Bài kia xem như bài tập về nhà. Xem các em còn làm ôn được nữa ko !

Thầy quá đáng, quá đáng lắm !!! Mình thì ung dung chơi với anh còn bắt học sinh kiểm tra . Quá đáng !!!

Còn cái gì nữa đây ? Kiểm tra 15 phút mà 15 câu trắc nghiệm và hai câu phân tích. Muốn giết người ư ? Hừ, ko còn gì để nói.

Đã thế thầy lại còn thở dài, mách tội với anh :

- Lớp này phải trị như thế. Ko là loạn.

Quá nham hiểm.

Và anh lại nhìn tôi ...khẽ cười.

Làm ơn ...đừng. Đây là địa bàn toàn fan của anh, vẻ mặt của họ càng ngày càng đầy sát khí, bặm môi nhìn tôi.

Anh còn làm thế nữa có khi họ bóp nát tôi thật đấy !

Cũng như những người khác, tôi dù có muốn ngấm anh tới đâu cũng phải tập trung làm bài kiểm tra. Học sinh gương mẫu mà .

Nhưng vừa đọc đề tôi đã phải trợn tròn mắt . Thầy có nhầm đề ko ? Sao đề lại lạ hoắc thế này ?

Ko phải chỉ mình tôi thắc mắc, tất cả đều cùng nhìn nhau với ánh mắt quái dị.

Trúc Vũ lên tiếng trước :

- Thầy ơi, mấy cái này lớp 11 chưa học đến mà.

Thầy rung rung chân về đắc chí, cầm tờ đề xem một lượt rồi thông thả nói :

- Đề 12 . Thì sao hả ? – rồi thầy ngoảnh sang nhìn anh đầy cương chiêu và coi trọng– Duy Phong ngày xưa lớp 9 đã giải đề 12 thì sao ?

Tại sao thầy có thể so sánh được như vậy ? Nếu chúng tôi mà như anh ấy thì để thầy bắt nạt vậy sao ?

Anh vẫn tập trung giải đề với thầy.

Năm phút sau...

Tất cả đều đưa ra một quyết định cực kì quan trọng. Đúng là ý tưởng lớn gặp nhau.

Đó là ...quăng bút sang một bên...và nhìn anh cho đã.

Ghế giáo viên chỉ có một nên anh đứng xem đề còn thầy thông thả chấm bài.

Đột nhiên , như cảm nhận được điều gì đó , anh ngẩng đầu và có hơi ngạc nhiên vì cả lớp đều đang chăm chú nhìn anh.

Anh nghiêng nghiêng đầu nhìn tôi, khẽ mỉm cười ...đầy mờ ám.

Và rồi...anh đưa một ngón tay lên.

Tiếp theo là 3 ngón.

Tiếp theo ...

Đã hiểu. Là 1.A, 2.C...

Và ko chỉ mình tôi là hiểu ám hiệu của anh. Gì chứ về mặt này lớp tôi rất xuất sắc.

Thầy đang chấm bài, ko ngước đầu lên, đột nhiên hỏi :

- Duy Phong, chỗ này cậu nghĩ thế nào ?

Anh lập tức vừa bàn luận với thầy nhưng vẫn ko ngừng ra hiệu cho chúng tôi.

15 câu trắc nghiệm đã hoàn thành xong một cách nhanh chóng.

Nhưng thầy cũng hơn cả nham hiểm rồi...Những câu này chỉ chiếm một phần ba số điểm thôi.

Hai câu kia ... Làm sao đây ? Hay là vẽ vào đó là khuôn mặt ác quỷ của thầy ?

Đang suy nghĩ linh tinh thì anh chợt rút điện thoại ra, ngón tay di chuyển trên màn hình màu trắng với tốc độ cực nhanh.

Khoảng 2 phút sau, anh vừa dứt điện thoại vào túi trở lại thì máy tôi lại rung lên

Anh...lại nhìn tôi và cười kiểu mờ ám đó.

Duy Phong , nơi này ko chỉ có anh và em. Nếu anh còn cười như thế một lần nữa là họ cho em khóc đấy !

Tôi lén lấy điện thoại ra xem...2 tin nhắn...

Đó là bài giải 2 đề phân tích kia...

Dù sao tôi cũng là người rộng lượng và đoàn kết nên chỉ một lúc sau, tôi và Trúc Vũ đã tạo một làn sóng ngầm cực lớn. Không nghe rõ âm thanh nhưng có thể cảm nhận được hàng loạt chiếc điện thoại đang rung lên bần bật.

Còn thầy thì vẫn còn hí ha hí hửng và vui mừng vì được cùng anh bàn luận. Thầy mê sắc !

Nhưng thầy có biết chính người mà thầy luôn ngưỡng mộ và coi trọng, người mà đang từ này giờ vẫn nghiêm túc giải đề cũng thầy là người ngầm giúp chúng tôi ko ?

Một lúc sau , thầy nói với vẻ mặt đầy hả hê, cười tà ác :

- Còn hai phút nữa. Tất cả chuẩn bị nộp bài.

Thầy vừa dứt lời, Mỹ ngồi bàn trên cùng liền đứng bật dậy, đi thu bài cho cả lớp.

Thầy nhìn chúng tôi đầy ngỡ ngàng, lúc cầm một bài lên xem thì suýt té ghế, không tin nổi vào mắt mình, còn phải lau lại kính mấy lần . Rồi thầy lại cầm một bài khác lên xem. Bài nữa, bài nữa...

- Các...các em, làm ...làm sao mà ...cách giải đề này ...Không thể nào.

Tôi có thể đoán được tâm trạng thầy lúc này là không tin nổi tại sao chúng tôi lại hoàn thành đề kiểm tra một cách chính xác như thế. Thầy nhìn anh vẫn đang tập trung giải đề, có lẽ thầy nghi ngờ nhưng ngay lập tức loại bỏ ý nghĩ đó. Thầy làm sao mà tin được , trông anh như vậy có thể giúp chúng tôi sao ? Và bằng cách nào ? Chuyện này đối với thầy là hoàn toàn không thể lí giải nổi !!!

Nhưng thầy chưa kịp tra khảo chúng tôi thì chuông đã reo.

Thầy nhận lấy tờ đề anh giải xong, lập tức quên hết mọi thứ, không ngừng cảm thán và khen ngợi anh :

- Cậu theo ngành kinh tế là một thiệt thòi lớn cho ngành khoa học đấy. Cậu lên văn phòng tôi, tôi còn nhiều đề lắm. Hiếm khi có cơ hội cùng cậu thảo luận thế này .

Thảo luận ? Mình anh giải đấy chứ ! Nham hiểm !

Anh ...nhìn tôi rồi từ chối :

- Xin lỗi thầy. Bây giờ không được. Nếu có thời gian em sẽ tới sau.

Thầy cực kì tiếc nuối :

- Có thời gian thì cậu tới ngay nhé.

Nói rồi thầy lờm cả lớp .

Tôi bắt đầu cảm thấy được nguy hiểm đang rình rập.

Trúc Vũ ghé tai tôi nói nhỏ :

- Tổ giúp cậu giữ chân. Cậu mau đưa anh Duy Phong đi nơi khác. Bọn này sẽ ăn thịt anh ấy mất .

Tôi cũng đồng ý . Thầy vừa bước ra khỏi lớp thì tôi đã kéo anh chạy đi:

- Anh Duy Phong. Phải trốn thôi.

Phía đằng sau nghe tiếng Trúc Vũ hét lên :

- Ai muốn chữ kí anh ấy thì tới đây.

Chạy tới sân bóng, tôi ngồi bệt xuống ghế đá, nói bằng giọng năn nỉ :

- Anh Duy Phong, anh nên về công ty.

- Không. Thư kí Hoàng đạo này khá rảnh rỗi.

Tôi nhìn anh với vẻ mặt lo lắng :

- Anh Duy Phong, mọi người đã phát hiện ra em và anh có quen nhau.

Từ đầu đến cuối, anh vẫn chỉ xem như nơi này chỉ có anh và tôi. Không ai biết mới lạ ấy ! Xong rồi. Kiểu này thì chuẩn bị đối mặt với đám háo sắc kia đây.

Anh vẫn giữ nguyên vẻ mặt thản nhiên :

- Thì là vậy mà.

Hừm...anh cứ như thế đấy, không bận tâm gì cả. Phải giải thích một chút mới được. Tôi bắt đầu nghiêm túc :

- Anh Duy Phong, anh là thần tượng của mọi người. Từ trước tới nay, mối quan hệ giữa các fan và bạn gái thần tượng luôn rất căng thẳng. Anh...- Tôi chợt cảm nhận được điều gì đó bất ổn, giọng nói cũng nhỏ hơn.

Tia cười trong mắt anh càng rõ nét hơn .

Tôi bối rối :

- Thật ...mà.

Anh nghiêng đầu :

- Em vừa nói là bạn gái anh .

- Ý em là...họ biết em và anh thân nhau cũng sẽ...không thích.

- Kệ họ. Anh chỉ biết Vy Anh là bạn gái anh.

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tim anh – Chương 31

31. Chương 31

- Duy Phong, cậu – Thư kí Hoàng chưa nói hết câu thì đã thấy Duy Phong ra hiệu im lặng.

Anh đưa mắt nhìn về phía sofa.

Thư kí Hoàng cũng nhìn theo, suýt nữa thì phì cười , rồi rón rén tới cạnh bàn Duy Phong :

- Từ khi nào thế ?

- Lúc họp xong, trở lại đã thấy như vậy.

Thư kí Hoàng đẩy gọng kính :

- Sắp tới cậu sẽ mệt rồi đấy.

Anh không nói gì, ánh mắt thật ám áp nhìn người đang ngủ thật ngoan trên ghế sofa.

- Nguyễn Huy dặn cậu phải mang cô bé về trước 6 giờ . Nhớ nhé.

Dặn dò xong, thư kí Hoàng lại rón rén đi ra.

Anh nhìn đồng hồ, cũng đã gần 5 giờ rồi. Để cô ấy ngủ thêm một lát vậy.

Lúc anh vừa mở cửa bước vào thì đã thấy Vy Anh ngủ trên sofa, hai chân thì buông hẳn xuống ,sách thì rơi xuống sàn.

Anh đã phải thật cẩn thận cời giày, lấy áo đắp cho cô ấy.

Nhưng anh vừa phải nghiêng cứu hợp đồng vừa phải quan sát người ấy. Biết ngay mà, chỉ được một lúc lại quay cựa, áo của anh lại rơi xuống sàn.

Sofa rộng là vậy nhưng nếu anh không tới đỡ kịp thì cô ấy đã rớt mấy lần rồi ! Ngủ kiểu gì lạ vậy không biết !

5 giờ 15 ...

Anh đã thấy Vy Anh tỉnh dậy nhưng giả vờ ko để ý .

Việc đầu tiên là ...vứt áo anh sang một bên rồi ngồi dậy.

Hai chân đưa đưa dưới sàn nhà.

Nhìn anh một lúc với đôi mắt còn mơ màng ...rồi ngoảnh đi...phớt lờ anh. Hai chân lại như tìm kiếm gì đó. Được một lúc thì nhả mặt, la lên một cách khó chịu :

- Mẹ ơi ! Dép của con ở đâu vậy ?

Mặc dù anh là người giỏi chịu đựng nhưng vẫn phải phì cười.

Nghe thấy tiếng cười , tôi sững người, rồi từ từ ...từ từ đưa mắt nhìn anh , mấp máy môi :

- Anh Duy Phong.

Đến khi nhận thức được những gì vừa xảy ra , tôi chỉ kịp a lên một tiếng rồi ngay lập tức vùi đầu vào sofa.

Chết mất thôi !!! Chết mất thôi !!!

Làm thế nào bây giờ, muốn chết mất !!!

Tại sao lại để lộ hết mọi thói xấu ra trước anh như thế này. Cái thói quen gọi mẹ tìm dép là từ nhỏ cơ ! Vì tôi hay mơ và tưởng tượng thấy anh nên cứ nghĩ lúc này cũng chỉ là ảo giác. Chết mất !

Trời ơi, làm ơn cho con biến mất đi . Mà lúc này hình như tôi còn vứt áo anh nữa chứ !

Aaaaaaaa....

Cảm nhận được anh đang tiến lại gần, tôi càng vùi đầu sâu hơn, nói một cách thật tội nghiệp :

- Anh Duy Phong, anh xem như chưa có việc gì xảy ra nhé !

- Được. Nhưng ở đây em chỉ có giày chứ ko có dép đâu.

- ...

Đã bảo anh là xem như có gì cơ mà ...

- Tối qua em ko ngủ – Tôi cố gắng vớt vát hình tượng.

- Ủ. Bây giờ dậy đi nào .

Làm sao mà có thể hết xấu hổ nhanh vậy được, thế nên tôi vẫn còn nằm im, ko nhúc nhích :

- Anh Duy Phong. Nếu anh ko nhìn em thì em sẽ dậy.

Anh cười một tiếng :

- Được.

Tôi ngồi dậy, từ từ hé mắt, chỉ thấy thân hình cao lớn của anh đang quay lưng về phía tôi.

- Em ...dậy rồi.

Anh vẫn chưa ngoảnh lại :

- Giày anh để dưới bàn. Đã thấy chưa ?

- Em...đi vào rồi.

Lần này anh quay người lại, nghiêng đầu nhìn tôi với ánh mắt thú vị :

- Vy Anh ở nhà rất hay gọi mẹ ?

Tôi ngược nhìn trần nhà, thật sự là muốn trốn :

- Em ko tìm thấy gì thì hay gọi mẹ. Vì mẹ biết tất cả vị trí của mọi thứ trong nhà.

- Anh muốn gặp mẹ của em.

Tôi mở to mắt nhìn anh :

- Anh Duy Phong, tại sao anh lại muốn như thế ?

Anh mỉm cười :

- Em nghĩ là tại sao ?

Tôi đáp ứng :

- Anh Duy Phong, em...chưa cho mẹ biết gì cả. Mẹ muốn em tập trung vào việc học.

Nếu biết, mẹ sẽ ko hài lòng.

- Ủ, anh biết. Nhưng anh sẽ làm cho mẹ yên tâm .

- Em...Mẹ sẽ ko đồng ý đâu.

- Được rồi. Đừng nghĩ nhiều.

- Bây giờ em phải về.

Tôi nhìn đồng hồ, bây giờ đã gần đến bữa tối rồi, có lẽ mẹ đã về nhà từ lâu.

Anh lấy ba lô cho tôi, ánh mắt có tia cười cầm chiếc áo khoác mà tôi vứt lên :

- Anh đưa em về.

Anh bận như vậy, làm phiền anh cả chiều rồi, bây giờ ko được phép cướp thời gian của anh nữa. Tôi lập tức từ chối :

- Em tự về được một mình mà.

- Ko còn nhiều thời gian đâu.

- Nhưng mà...

- Chúng ta đi thôi. – Ko kịp để tôi nói xong, anh đã nắm tay tôi kéo đi.

Tôi chợt nhận ra chưa bao giờ mình có thể làm trái với lời anh.

Lúc tới đầu ngõ khu vực nhà ở , tôi nói với anh :

- Anh Duy Phong, tối đây em tự vào được rồi.

Anh dừng xe, quay sang nhìn tôi :

- Vỵ Anh này, đây là một trong những lí do anh muốn gặp mẹ .

- Em hiểu – tôi cắn cắn môi. Mẹ chắc chắn là sẽ phản đối . Bây giờ, chưa nên để mẹ biết gì cả. Nhưng như thế, tôi lại có cảm giác tội lỗi.

Anh chợt nghiêng người tháo dây bảo hiểm ra cho tôi :

- Đừng lo lắng gì cả. Nếu mẹ và em chưa sẵn sàng. Anh sẽ đợi.

Một cảm giác ấm áp hiện rõ. Tôi cứ tưởng như chúng tôi đã quen nhau từ lâu lắm rồi vậy. Ở bên anh, dù có thể nào thì tôi cũng chỉ cảm thấy bình yên và an toàn.

- Anh Duy Phong này, sao em đi xe với anh thì ko bị say nhĩ ?

- Cái này anh chịu rồi.

- Anh Duy Phong, hôm nay em thật sự rất vui. Nhưng ko làm phiền anh chứ.

Anh gật đầu, giọng nói đầy thản nhiên :

- Có. Rất phiền.

Tôi lúng túng đang ko biết nên nói gì thêm thì anh cười :

- Nhưng anh thích sự phiền phức đặc biệt.

Câu nói này ...Tôi có cảm giác như liên quan tới sự ồn ào đặc biệt mà thư kí Hoàng từng nói. Lại là một từ chuyên môn sao ?

- Anh Duy Phong, anh về nhà cẩn thận nhé.

Anh gật đầu :

- Ngủ ngoan. Mai tôi đưa em đi tới một nơi.

Chưa kịp hỏi nơi nào thì đã thấy chiếc xe lao vút đi. Hình như anh cũng ưa tốc độ.

Đến trước cửa nhà, tôi đã thấy Trúc Vũ đang giữa xe đạp của tôi ,vẫy tôi lại :

- Vy Anh, sao bây giờ cậu mới về ?

- Tớ...

Ko để tôi nói hết câu, Trúc Vũ đã chắn ngang :

- Cậu ko cần nói, cậu đi với anh Duy Phong chứ gì ? – về mặt của Trúc Vũ lúc ấy là rất gian tà .

- Cậu đúng là ma rồi .

- Haha – Trúc Vũ cười một tiếng rồi nhìn xung quanh, kéo tôi lại to nhỏ – tớ và anh Huy đều đã bảo hai mẹ là hai đứa mình chiều nay tới văn phòng giúp anh Huy chép tài liệu. Nhớ nhé.

- Nhưng mà ...

- Nhưng gì nữa. Tớ bảo sao thì cậu nghe vậy đi.

- Ý tớ là sao cậu lại ở đây ?

Trúc vũ tăng lời nhìn đi nơi khác .

- Cậu cũng trốn mẹ đi chơi với Mạnh Vũ giờ mới về đúng ko ?

Tuy cô Trúc chấp nhận việc hai người đó quen nhau nhưng ko có nghĩa đi chơi được nhiều như thế. Tuần này, hai người họ đi mấy buổi rồi còn gì.

Trúc Vũ tăng lời, dí xe đạp vào tay tôi :

- Haha, giờ hai đứa mình vào nhà đi. Lát mẹ tớ hỏi thì có mẹ cậu làm chứng là tớ về cùng cậu.

- Ok.

- Con trai yêu vẫn chưa ngủ à ?

- Con làm nốt mấy việc đã.

- Mẹ đã dặn bao nhiêu lần rồi. Ko được ham việc quá cơ mà.

Trước những lời dặn dò được nhắc đi nhắc lại của mẹ, anh chỉ biết lắc đầu.

- Duy Phong này, con ko muốn kể với mẹ chuyện gì sao ?

Giọng anh đột ngột trầm xuống :

- Hai người theo dõi con.

Tiếng cười lớn của bố anh vang lên :

- Haha, con còn chối nữa ko. Con trai, ta ko nghĩ con mà cũng có lúc nói dối đấy.Haiz. Thất vọng quá.

Anh thở dài một tiếng. Anh thừa biết mấy ngày nay cứ có người lén lút đi theo sau, chụp ảnh.

Anh ko sợ những nhà báo hay gì khác bởi vì chỉ cần họ để lộ một mẩu tin liên quan tới anh mà ko được cho phép thì xem như... bị chôn vùi. Kể cả tờ báo có danh tiếng lớn như thế nào đi nữa.

Nhưng mấy hôm nay đi chung với cô bé mới bị theo sau nên anh cũng ko xử lí. Anh biết chỉ có hai người ấy mới dám làm những chuyện này.

- Con định hai người về rồi mới nói.

- Cô bé ấy tên là gì ?

- Vy Anh.

- Vy Anh à ?

- Đây cậu lại đây, xem Vy Anh...

Anh ngắt lời bố :

- Hai người ko được điều tra lí lịch cô ấy. Lúc nào về nước con sẽ giới thiệu với hai người.

- Haha. Ta quen rồi. Sorry con trai.

- Bố mẹ thuê người theo dõi thì chuyên nghiệp một chút. Vy Anh biết, cô ấy sẽ sợ đấy.

- Haiz. Con à. Như người ta là chuyên nghiệp nhất rồi đấy. Ta thuê cơ mà. Ngay cả thủ tướng, tổng thống người ta còn từng theo dõi.

- Dù sao, cũng đã bị con phát hiện.

Bố anh vẫn ko chịu thua :

- Con thì bỏ qua. Vậy con cứ xem như ko thấy gì. Còn cô bé đó, haha, sẽ chẳng bao giờ biết đâu.

Anh vẫn dứt khoát :

- Nhưng con ko muốn bị theo dõi nữa.

- Con trai, hai người chúng ta cũng chỉ muốn biết tình hình của hai con thôi mà.

Anh kiên quyết :

- Ko. Nếu hai người ko muốn anh ta bị kiện thì cứ tiếp tục.

Nói xong anh tắt máy, chẳng cần để ý đầu dây bên kia hét lên :

- Con đúng là tàn nhẫn. Ko theo dõi nữa là được chứ gì.

- Con chờ xem, con trai. Ta sẽ mách con đầu của ta .

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tim anh – Chương 32

32. Chương 32

Sáng thứ 7, hai đứa tôi đến lớp học mà chỉ lo bàn xem chủ nhật sẽ đi chơi ở đâu. Vì lâu lắm rồi chưa đi cùng nhau.

Giờ hóa, vì thấy lo chấm bài lớp 12 nên ra ra đề cho chúng tôi tự làm.

- Cậu với anh Duy Phong tiến triển nhanh ko ngờ đấy nhé ! Thế mà chả nói gì với tớ.

Vừa nhắc tới người ấy thì tôi lại cảm thấy cực kì nhớ, cười theo quán tính :

- Tại chính tớ còn chưa tin nổi những gì xảy ra đây.

- Vy Anh, bảo anh Duy Phong nhà cậu cho tớ chữ kí nhé. Chắc chắn là tớ cũng nổi tiếng cho xem.

- Vậy để tớ kí cho cậu. Đảm bảo cậu sẽ trở thành hiện tượng mới luôn.

Trúc Vũ xì một tiếng, rồi cũng mơ màng :

- Tớ cũng ko tin anh ấy lại thích cậu. Có lẽ ông trời thấy cậu năm nào cũng lải nhải làm phiền nên mới như thế. Anh Duy Phong ơi, anh bị God chơi đùa rồi.

Tôi lườm Trúc Vũ một cái :

- Ông ấy chơi đùa Mạnh Vũ thì có . Này nhé, vừa xinh , vừa ngoan, vừa hiền lành, vừa học giỏi, vừa khiêm tốn, vừa...nói chung là bạn của cậu quá tuyệt vời đi. Anh ấy ko thích tớ mới lạ đấy !

Trúc Vũ vừa nghe tôi nói vừa nhìn ra phía đằng sau tôi với vẻ mặt cực-kì-ba-chấm.

Chuyện gì thế ? Tôi quay lại...

Anh đang đứng tựa vào cửa lớp, phong thái điềm đạm, áo sơ mi trắng ống tay được xắn hờ lên, chiếc quần jeans đen với kiểu dáng đơn giản, tôn lên vóc dáng cao lớn tuyệt đẹp của anh. Ánh nắng sớm chiếu lên người , anh đeo một chiếc kính đen, một tay đút túi, khoe miệng khẽ nâng lên.

Ko thể thấy được vẻ mặt của anh lúc ấy là như thế nào.

Tôi có thể nghe thấy rõ tiếng kêu la thất thanh vọng ra và cả tiếng vỡ vụn tanh bành của hai chữ hình-tượng.

Anh đã đứng đây từ lúc nào ?

Tôi vừa nói những gì ?

Anh ấy có nghe được tôi nói gì ko ?

Anh ấy ko thích tớ mới lạ

Ngay lúc này , tôi sẵn sàng đánh đổi tất cả nếu được biến mất.

Và tôi đã bắt đầu cảm nhận được vô số ánh mắt đang bám chặt lấy anh. Một dấu hiệu cho thấy ko khí chuẩn bị bùng nổ.

Nhưng anh vừa đưa tay lên miệng ra dấu im lặng thì tất cả đều rất nghe lời một cách kì lạ, chỉ nhìn anh với vẻ mặt biểu lộ hàng trăm cảm xúc từ kinh ngạc ,ngưỡng mộ tới xúc động.

Ngay cả tôi cũng chết lặng chỉ biết nhìn anh đang tiến tới bàn chúng tôi.

Anh đột nhiên ngồi xuống cạnh tôi, vẫn còn cười nhưng cũng ko nói gì. May quá !!! Anh ko nghe thấy gì.

Dù biết mọi người chỉ nhìn anh ko phải nhìn mình nhưng tôi vẫn cảm thấy cực kì bối rối nhưng anh lại thản nhiên đến lạ. Có lẽ...anh quen rồi và cũng có khi là do ...anh ko hề quan tâm.

Khó khăn lắm, tôi mới bật ra được những âm run run :

- Anh Duy Phong, sao anh lại ở đây ?

- Trốn công ty. Đến học với em.

Tôi gật đầu, vẫn còn ngẩn người nhìn anh.

Hôm nay, anh khá khác trong bộ đồ đơn giản ko phải là vest nghiêm túc như ở công ty.

Tuy vẫn là dáng vẻ thành đạt , phóng khoáng và lạnh lùng nhưng có chút nghịch ngợm thì phải.

- Lần này thì ko thể là quan sát mắt anh rồi nhé ! – Anh chỉ chỉ vào đôi kính đen, cười...tinh quái.

Tôi lúng túng , nhưng ko thể ngăn mình ko nhìn anh :

- Em ...à, tại sao hôm nay anh lại đeo kính vậy ?

Anh nói với một vẻ rất vô tội :

- Ngụy trang.

Ngụy trang ? Nguyên cả lớp tôi còn nhận ra nữa là...

Trúc Vũ đột nhiên nhảy sang ngồi cạnh anh, ko hề e ngại, giọng nói đầy xúc động :

- Anh là thần tượng số 1 của em. Dù biết anh cực kì tuyệt vời nhưng gặp anh rồi, em vẫn ko ngờ anh lại có thể diễn trai một cách tàn nhẫn như thế này. – Rồi Trúc Vũ nói với vẻ mặt đầy đau khổ – Em sẽ phản bội Mạnh Vũ nhà em mất.

Trước những hành động của Trúc Vũ, anh chỉ cười :

- Như thế này, bạn trai ko thích em mới lạ.

Nói xong, anh còn nghiêng đầu nhìn tôi :

- Phải ko Vy Anh ?

Vậy là anh có nghe thấy ...Nhưng đâu cần nhắc lại...Tôi còn làm được gì ngoài cười trừ :

- Vâng, Mạnh Vũ rất thương bạn em.

Trúc Vũ bỗng lôi ra một quyển sổ nhỏ, hai tay đưa cho anh:

- Anh ko biết đâu . Em là người luôn chăm sóc, dạy dỗ Vy Anh. Nên anh cho em chữ kí nhé.

Sao Vũ ko nói là sinh ra tôi luôn nhỉ ? Nhưng mà những vấn đề này liên quan gì tới chữ kí ...

Anh nhận lấy, quay bút rồi kí vào sổ một cách dứt khoát .

Thật bất ngờ. Anh tại sao lại tham gia vào trò này của Vũ chứ.

Nhưng điều này chỉ là mở đầu cho một cơn bão đang ập tới.

Anh vừa ngoảnh đầu lên cũng phải giật mình vì tất cả đều vây quanh, hai tay chìa sổ, vở ra, ánh mắt đầy mong đợi.

Trúc Vũ xua xua mọi người ra :

- Các cậu về chỗ, đi về chỗ. Thật vớ vẩn. – Rồi nói với anh với vẻ mặt nghiêm túc – Anh đừng kí cho họ nhé. Họ đối xử ko tốt với em và Vy Anh đâu.

Tôi thừa biết Trúc Vũ muốn phải là chữ kí độc quyền.

Nhưng mấy người kia đâu phải là đơn giản . Ko khí đã thật sự mất kiểm soát rồi.

Bỗng có tiếng thước nện mạnh trên bàn :

- Các em tụ tập làm gì thế hả ? Bài tôi ra đã làm chưa ?

Mặc dù cả lớp đều rất sợ thầy nhưng vẫn đứng im, ko hề có ý định giải tán. Có lẽ một thế lực nào đó đã làm cho sự gan lì của họ trở dậy và đánh tan sự sợ hãi rồi.

Một bạn nữ nói giọng tội nghiệp :

- Thầy, anh Duy Phong.

- Hoàng Duy Phong ? – Giọng thầy có chút hứng thú.

Thầy của tôi rất có ấn tượng với anh. Lúc nào cũng lải nhải nào là anh ko theo chuyên ngành hóa mà thành tích rất cao , nào là với trình độ của anh thì thầy còn phải nể.

- Thầy, anh Duy Phong đang ở đây.

- Về chỗ ngay. Dám đùa với giáo viên. Xem ra lớp chật chỏi quá nên muốn vào sổ đầu bài ngồi đúng ko ?

- Thầy, tụi em ...

Mọi người chưa kịp nói hết câu thì đã thấy thầy bước xuống bục giảng, vẻ mặt khó tin , lần đầu tiên thấy thầy nói năng ko rõ ràng như thế :

- Duy ...Duy Phong . Cậu...cậu...

Anh đã bước ra từ đám mây bao giờ, kính cũng đã tháo ra, cúi đầu chào thầy một cách lễ phép :

- Em là Duy Phong.

Thầy chờ người, vẫn ko tin vào người đang đứng trước mặt :

- Cậu ...cậu sao lại ở đây thế này ?

- Em đến thăm trường mình.

Như vậy cũng ko lạ. Thư viện và căng tin trường đều là do Tập đoàn K.P đầu tư, chưa kể cơ sở dãy nhà tầng mới đang được xây dựng trong năm này. Chỉ có điều anh nói dối ko chớp mắt...

Thầy bắt tay anh với vẻ mặt cực kì hớn hở :

- Thật hân hạnh quá. Xin lỗi nhé, lớp này hơi loạn. Nếu cậu muốn, chúng ta lên văn phòng .

- Ko sao đâu. Nếu lớp ko phiền thì em ở đây được chứ ?

Thầy chưa kịp trả lời, tiếng hét đồng ý đã vang lên ầm ỹ.

Thầy lườm lườm chúng tôi rồi cười toe toét với anh :

- Được, được chứ. Tốt quá rồi. Vậy bây giờ cậu lên đây, tôi có mấy đề chuyên giành cho giáo viên. Cùng xem nhé.

Haha. Anh lại bị lợi dụng rồi. Thầy có khi còn thích anh hơn cả chúng tôi ấy chứ !

Trước khi đi với thầy , anh quay lại nhìn tôi mỉm cười.

Tôi đã bắt đầu cảm thấy bao nhiêu ánh mắt giết người xuyên lấy mình. Thật đáng sợ !

Thầy đột nhiên phát cho chúng tôi một tập đề :

- Kiểm tra 15 phút. Bài kia xem như bài tập về nhà. Xem các em còn làm ồn được nữa ko !

Thầy quá đáng, quá đáng lắm !!! Mình thì ung dung chơi với anh còn bắt học sinh kiểm tra . Quá đáng !!!

Còn cái gì nữa đây ? Kiểm tra 15 phút mà 15 câu trắc nghiệm và hai câu phân tích. Muốn giết người ư ? Hừ, ko còn gì để nói.

Đã thế thầy lại còn thở dài, mách tội với anh :

- Lớp này phải trị như thế. Ko là loạn.

Quá nham hiểm.

Và anh lại nhìn tôi ...khẽ cười.

Làm ơn ...đừng. Đây là địa bàn toàn fan của anh, vẻ mặt của họ càng ngày càng đầy sát khí, bặm môi nhìn tôi.

Anh còn làm thế nữa có khi họ bóp nát tôi thật đấy !

Cũng như những người khác, tôi dù có muốn ngăm anh tới đâu cũng phải tập trung làm bài kiểm tra. Học sinh gương mẫu mà .

Nhưng vừa đọc đề tôi đã phải trợn tròn mắt . Thầy có nhầm đề ko ? Sao đề lại lạ hoắc thế này ?

Ko phải chỉ mình tôi thắc mắc, tất cả đều cùng nhìn nhau với ánh mắt quái dị.

Trúc Vũ lên tiếng trước :

- Thầy ơi, mấy cái này lớp 11 chưa học đến mà.

Thầy rung rung chân về đắc chí, cầm tờ đề xem một lượt rồi thông thả nói :

- Đề 12 . Thì sao hả ? – rồi thầy ngoảnh sang nhìn anh đầy cương chiều và coi trọng– Duy Phong ngày xưa lớp 9 đã giải đề 12 thì sao ?

Tại sao thầy có thể so sánh được như vậy ? Nếu chúng tôi mà như anh ấy thì để thầy bắt nạt vậy sao ?

Anh vẫn tập trung giải đề với thầy.

Năm phút sau...

Tất cả đều đưa ra một quyết định cực kì quan trọng. Đúng là ý tưởng lớn gặp nhau.

Đó là ...quăng bút sang một bên...và nhìn anh cho đã.

Ghế giáo viên chỉ có một nên anh đứng xem đề còn thầy thông thả chấm bài.

Đột nhiên , như cảm nhận được điều gì đó , anh ngẩng đầu và có hơi ngạc nhiên vì cả lớp đều đang chăm chú nhìn anh.

Anh nghiêng nghiêng đầu nhìn tôi, khẽ mỉm cười ...đầy mờ ám.

Và rồi...anh đưa một ngón tay lên.

Tiếp theo là 3 ngón.

Tiếp theo ...

Đã hiểu. Là 1.A, 2.C...

Và ko chỉ mình tôi là hiểu ám hiệu của anh. Gì chứ về mặt này lớp tôi rất xuất sắc.

Thầy đang chấm bài, ko ngước đầu lên, đột nhiên hỏi :

- Duy Phong, chỗ này cậu nghĩ thế nào ?

Anh lập tức vừa bàn luận với thầy nhưng vẫn ko ngừng ra hiệu cho chúng tôi.

15 câu trắc nghiệm đã hoàn thành xong một cách nhanh chóng.

Nhưng thầy cũng hơn cả nham hiểm rồi...Những câu này chỉ chiếm một phần ba số điểm thôi.

Hai câu kia ... Làm sao đây ? Hay là vẽ vào đó là khuôn mặt ác quỷ của thầy ?

Đang suy nghĩ linh tinh thì anh chợt rút điện thoại ra, ngón tay di chuyển trên màn hình màu trắng với tốc độ cực nhanh.

Khoảng 2 phút sau, anh vừa dứt điện thoại vào túi trở lại thì máy tôi lại rung lên

Anh...lại nhìn tôi và cười kiểu mờ ám đó.

Duy Phong , nơi này ko chỉ có anh và em. Nếu anh còn cười như thế một lần nữa là họ cho em khóc đấy !

Tôi lén lấy điện thoại ra xem...2 tin nhắn...

Đó là bài giải 2 đề phân tích kia...

Dù sao tôi cũng là người rộng lượng và đoàn kết nên chỉ một lúc sau, tôi và Trúc Vũ đã tạo một làn sóng ngầm cực lớn. Ko nghe rõ âm thanh nhưng có thể cảm nhận được hàng loạt chiếc điện thoại đang rung lên bần bật.

Còn thầy thì vẫn còn hí ha hí hửng và vui mừng vì được cùng anh bàn luận. Thầy mê sắc !

Nhưng thầy có biết chính người mà thầy luôn ngưỡng mộ và coi trọng, người mà đang từ nãy giờ vẫn nghiêm túc giải đề cũng thầy là người ngầm giúp chúng tôi ko ?

Một lúc sau , thầy nói với vẻ mặt đầy hả hê, cười tà ác :

- Còn hai phút nữa. Tất cả chuẩn bị nộp bài.

Thầy vừa dứt lời, My ngồi bàn trên cùng liền đứng bật dậy, đi thu bài cho cả lớp.

Thầy nhìn chúng tôi đầy ngỡ ngàng, lúc cầm một bài lên xem thì suýt té ghế, ko tin nổi vào mắt mình, còn phải lau lại kính mấy lần . Rồi thầy lại cầm một bài khác lên xem. Bài nữa, bài nữa...

- Các...các em, làm ...làm sao mà ...cách giải đề này ...Ko thể nào.

Tôi có thể đoán được tâm trạng thầy lúc này là ko tin nổi tại sao chúng tôi lại hoàn thành đề kiểm tra một cách chính xác như thế. Thầy nhìn anh vẫn đang tập trung giải đề, có lẽ thầy nghi ngờ nhưng ngay lập tức loại bỏ ý nghĩ đó. Thầy làm sao mà tin được , trông anh như vậy có thể giúp chúng tôi sao ? Và bằng cách nào ? Chuyện này đối với thầy là hoàn toàn ko thể lí giải nổi !!!

Nhưng thầy chưa kịp tra khảo chúng tôi thì chuông đã reo.

Thầy nhận lấy tờ đề anh giải xong, lập tức quên hết mọi thứ, ko ngừng cảm thán và khen ngợi anh :

- Cậu theo ngành kinh tế là một thiệt thòi lớn cho ngành khoa học đấy. Cậu lên văn phòng tôi, tôi còn nhiều đề lắm. Hiếm khi có cơ hội cùng cậu thảo luận thế này .

Thảo luận ? Minh anh giải đấy chứ ! Nham hiểm !

Anh ...nhìn tôi rồi từ chối :

- Xin lỗi thầy. Bây giờ ko được. Nếu có thời gian em sẽ tới sau.

Thầy cực kì tiếc nuối :

- Có thời gian thì cậu tới ngay nhé.

Nói rồi thầy lườm cả lớp .

Tôi bắt đầu cảm thấy được nguy hiểm đang rình rập.

Trúc Vũ ghé tai tôi nói nhỏ :

- Tổ giúp cậu giữ chân. Cậu mau đưa anh Duy Phong đi nơi khác. Bọn này sẽ ăn thịt anh ấy mất .

Tôi cũng đồng ý . Thầy vừa bước ra khỏi lớp thì tôi đã kéo anh chạy đi:

- Anh Duy Phong. Phải trốn thôi.

Phía đằng sau nghe tiếng Trúc Vũ hét lên :

- Ai muốn chữ kí anh ấy thì tới đây.

Chạy tới sân bóng, tôi ngồi bệt xuống ghế đá, nói bằng giọng năn nỉ :

- Anh Duy Phong, anh nên về công ty.

- Ko. Thư kí Hoàng dạo này khá rảnh rồi.

Tôi nhìn anh với vẻ mặt lo lắng :

- Anh Duy Phong, mọi người đã phát hiện ra em và anh có quen nhau.

Từ đầu đến cuối, anh vẫn chỉ xem như nơi này chỉ có anh và tôi. Ko ai biết mới lạ ấy ! Xong rồi. Kiểu này thì chuẩn bị đối mặt với đám háo sắc kia đây.

Anh vẫn giữ nguyên vẻ mặt thản nhiên :

- Thì là vậy mà.

Hừm...anh cứ như thế đấy, ko bận tâm gì cả. Phải giải thích một chút mới được. Tôi bắt đầu nghiêm túc :

- Anh Duy Phong, anh là thần tượng của mọi người. Từ trước tới nay, mối quan hệ giữa các fan và bạn gái thần tượng luôn rất căng thẳng. Anh...- Tôi chợt cảm nhận được điều gì đó bất ổn, giọng nói cũng nhỏ hơn.

Tia cười trong mắt anh càng rõ nét hơn .

Tôi bối rối :

- Thật ...mà.

Anh nghiêng đầu :

- Em vừa nói là bạn gái anh .

- Ý em là...họ biết em và anh thân nhau cũng sẽ...ko thích.

- Kệ họ. Anh chỉ biết Vy Anh là bạn gái anh.

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tìm anh – Chương 33

33. Chương 33

Lúc anh đưa tôi trở lại thì đã tới giờ sinh hoạt lớp.

Mọi người đều nhất loạt hướng ánh mắt nhìn cứng tôi nhưng ko phản ứng gì.

Có lẽ kiềm chế trước sự lạnh lùng của anh.

Còn Trúc Vũ thì có hí hửng.

Thầy phù thủy cũng vào lớp, đưa mắt lướt quanh lớp như tìm kiếm cái gì đó. Rồi bước xuống chỗ chúng tôi đang ngồi , bắt tay anh :

- Ngại quá. Ko biết anh đến nên ko tiếp đón gì cả.

- Thầy đừng nói vậy. Em đến thăm trường thôi. Cứ xem như ko có chuyện gì .

Thầy nhìn anh...rồi nhìn tôi , gật đầu bước lên bục giảng .

Vừa thả cặp xuống, giọng thầy đã phát ra đầy bực bội :

- Tuần này, lớp bị trừ 10 điểm số đầu bài. Các em, trực tiếp nói cho tôi lí do.

Ủa ? Có 10 điểm thôi sao ? Như thế phải đáng chúc mừng chứ, lớp Bùi Quang tận ...25 điểm cơ mà.

Cậu bạn lớp trưởng đứng lên, kể tội mà cứ hùng hồn như đọc cái gì đó rất vĩ đại :

- Giờ thể dục, một nửa lớp ko mang giày vậ dụng cụ, bị trừ 2 điểm. Giờ văn, 3 bạn ngủ trong lớp bị trừ 1,5 điểm. Giờ tin học, một số bạn nam làm mất dữ liệu máy chủ của giáo viên bộ môn, các bạn còn lại chơi game và lên mạng xã hội, trừ 4 điểm. Giờ...

Anh im lặng lắng nghe, vẻ mặt đầy hứng thú.

Chưa kịp để lớp trưởng nói hết, thầy đã xua tay một cách tức giận :

- Đủ rồi. Các em làm sao thế hả ? Tuần này đa số giáo viên đều tập trung bồi dưỡng cho lớp 12 . Nhưng như thế ko có nghĩa là các em bỏ bê luôn chứ ?

Cả lớp đều im lặng. Lớp tôi như thế là ...ngoan rồi mà. Thành tích học tập rất xuất sắc đấy .

- Tôi nói cho các em biết dù thành tích học tập tốt đến đâu nhưng về mặt đạo đức ko tốt thì cũng ko thể lên lớp được.

Hả ? Tôi ko khỏi ko giật mình. Thầy phù thủy có khác, biết tôi nghĩ gì luôn sao. Sau này phải nghĩ cái gì khác mới được. Chẳng hạn như thầy dù có ế vợ nhưng vẫn rất cuốn hút...

Thầy nhìn lớp trưởng, ra lệnh :

- Em, nói cho tôi biết, tại sao em cũng có tên trong những người ngủ gật vào giờ văn ?

Cậu bạn gãi gãi đầu , áp ứng :

- Em, tối hôm kia, em thức khuya xem đá bóng nên...
- Nên sau này em cũng ở nhà ngủ luôn đi.

Cả lớp đều gục mặt xuống bàn cười trộm.

- Giờ tin học là để các em làm việc riêng , phá phách hả ? Tôi biết tất cả các em ở đây đều tiếp xúc với máy tính từ nhỏ nhưng như thế là các em có quyền bỏ qua bài học ở lớp , đúng ko ?

Rồi thầy chỉ vào một bạn gái có tiếng hay lên mạng xã hội Facebook ngay cả trong những giờ khác :

- Em. Ai cho phép em lên facebook hay là Yahoo trong giờ học ?

Bạn gái kia nhìn anh rồi chớp chớp mắt :

- A, tại em. Thầy ơi, nếu em ko lên sẽ có người đi báo cảnh sát đấy.
- Vậy lần sau nói với những người đó trước khi báo cảnh sát thì nhớ tắt máy tính.

Cả lớp lại ôm bụng cười .

Thầy nghiêm giọng :

- Cái mà để tôi và giáo viên phàn nàn nhiều nhất đó là giờ thể dục. Chưa bao giờ có tiết thể dục nào mà ko bị trừ điểm. Muốn hay ko cũng phải học chứ ? Một tuần chỉ có hai tiết, sao các em lại ko chịu làm cho tốt. Vừa rồi, tới nửa lớp quên giày, nửa lớp đau chân – nói tới đây , thầy dừng ánh mắt ở tôi. – Vy Anh , em bị tai nạn sao ? Trúc Vũ, em bị ngã cầu thang sao ?

Lần này , cả lớp cười ầm lên. Còn tôi với Trúc Vũ chỉ biết le lưỡi nhìn nhau.

Anh nhìn tôi với ánh mắt đầy ẩn ý.

Chết rồi. Biết vậy lúc này dù có thế nào cũng bắt anh về công ty rồi. Tuy là tội nhẹ ...nhưng thật xấu hổ.

Nhưng tôi bắt đầu cảm thấy hơi kì lạ, thầy phù thủy hình như còn toan tính thêm điều gì .

Và...sự thật đúng là vậy.

- Trúc Vũ lớp phó và Vy Anh lớp phó học tập. Mời hai em đứng dậy.

À, có lẽ là khen đây. Chứ hai đứa tôi luôn là học sinh gương mẫu mà, những tội vạ so với cả lớp thì chả đáng kể đâu.

Thầy mỉm cười :

- Hai em rất giỏi tiếng anh và tiếng pháp đúng ko ? Tôi rất tự hào.

Thầy nói vậy là có căn cứ. Trường tôi , ngoài tiếng anh ra còn có cả tiếng pháp. Điểm ngoại ngữ của tôi và Trúc Vũ luôn đứng đầu khối. Nhưng mà câu khen ngợi này có mùi ...nguy hiểm.

Thầy nhấn mạnh :

- Nên trong giờ anh văn, khi mà giáo viên yêu cầu hội thoại , thảo luận thì các em dùng tiếng pháp và giờ tiếng pháp, thì các em sử dụng tiếng anh ?

Phì ...!!! Cả lớp cười lớn, có người còn đập mặt vào bàn .

Vụ này thật ra là khá buồn cười nhưng trong trường hợp này hai đứa chỉ biết cúi đầu như những đứa trẻ mắc lỗi . Bởi vì...anh đang ở đây.

Thật ra mấy hôm nay lớp học rất loạn. Giáo viên hai môn tiếng anh và pháp là một. Mà hai giờ ấy, thầy chỉ lo chấm bài lớp 12 nên ko để ý, cứ bắt chúng tôi lấy sách ra dịch. Như thế nhầm chán lắm.

Vậy là cả lớp cứ lòi tiếng pháp, tiếng anh tùm lum ra mà bắn. Có khi còn ko hiểu mình nói gì nữa là !!!

Thậm chí tiếng nhật và hàn cũng được lòi ra kia.

Thầy lúc đó chỉ biết lắc đầu. Tuy im lặng ko phê bình nhưng thật ra lại rất ác độc, điểm số đầu bài cứ thế mà trừ.

Nhưng sao thầy phù thủy lại chỉ trách hai đứa tôi .Tại sao ? Tại sao ? Và dù có thể thì sao cứ phải chọn thời điểm lúc anh ở đây ? Why ? Pourquoi ?

Anh cũng ko nói gì, dưới ánh nắng ban trưa, nụ cười anh rất rực rỡ ...khiến người khác cũng phải cười theo. Dù tôi đang rất muốn khóc .

Thầy tiếp tục tấn công, phù thủy là vậy luôn ức hiếp các thiên thần bé nhỏ :

- Hai lớp phó của chúng ta là rất giỏi. Các em ăn vặt trong lớp.

Thiên thần Trúc Vũ bắt đầu phản bác :

- Thưa thầy, tại sao thầy lại nhắc tới chuyện này ?

Phù thủy tỏ vẻ đương nhiên :

- Ko đúng sao ?

Muốn thắng phù thủy, chỉ có trí thông minh mới là vũ khí lợi hại nhất.

Tôi nhìn phù thủy , gật đầu :

- Đúng, nhưng thầy ơi, cái này tụi em làm từ năm lớp 10 cơ mà.

Trúc Vũ trừng mắt nhìn tôi, nói nhỏ :

- Cậu hâm à, tớ đang cố cứu vãn cậu lại...

Tôi làm gì chứ ? Tôi chỉ muốn nhắc nhở thầy là chuyện này có từ lâu rồi, thầy cũng bỏ qua thì sao hôm nay lại lôi ra thôi mà ...

Thầy sắc mặt chuyển từ trắng sang xanh , wow, rất màu sắc nhé :

- Hai lớp phó !!! các em còn như thế thì lớp ta sẽ như thế nào ?

Trúc Vũ dồn đầy trách nhiệm :

- Thầy, em chỉ hỗ trợ lớp trưởng.

Tôi đương nhiên cũng chẳng đại gì mà vớ hết vào mình :

- Thầy, em chỉ là lớp phó học tập.

Ánh mắt thầy nhìn tôi đầy tà ác :

- Vậy lớp phó học tập, Vy Anh, em giải thích sao về việc giờ kiểm tra lại ném tài liệu cho các bạn ? Và lúc giáo viên bộ môn giao cho em ra bài tập về nhà thì em lại gợi ý luôn cả đáp án ?

Cả lớp lại cười rộ lên.

Một cậu bạn khá nghịch ngợm đứng dậy :

- Để mọi người dễ hình dung , em sẽ bắt chước Vy Anh lúc ra bài tập về nhà . – hần hắng giọng , giả cầm quyển sách lên, giở giở – Toán, bài tập về nhà là bài 2,3,4 trang 54 . Đáp án nằm ở trang 106.

Một trận cười ồ lại vang lên. Ngay cả thầy cũng phì cười và anh cũng đã bật cười ra tiếng.

Hay lắm hay lắm đấy. Phản bội !

Còn thầy nữa, làm sao mà thầy hiểu được tinh thần đoàn kết đầy cao cả của chúng tôi. Đây ko phải là đôi bạn cùng tiến mà là ...cả lớp cùng tiến rồi ! Thầy còn muốn gì ?

Tôi đưa tay lên thề thốt , vẻ mặt biết lỗi :

- Thầy ơi ! Những điều mà thầy phê bình, em xin hứa là sẽ ko tái phạm.

Hứ ! Có tái phạm thầy cũng ko biết đâu nhé !

Trúc Vũ cùng làm theo :

- Thầy. Em hứa cũng sẽ ko tái phạm. Cùng lớp trưởng, hai lớp phó tụi em sẽ dẫn dắt cả lớp đi lên.

Thầy liếc nhìn hai đứa , trước sự chân thành của chúng tôi mà chỉ hờ hững buông ra một câu :

- Tôi lấy cuộc hôn nhân của mình ra đảm bảo. Hai em sẽ ko thực hiện được.

Cả lớp ngơ ngác :

- Hôn nhân ? Thầy ế vợ cơ mà ...

Cuối cùng, tiết sinh hoạt cũng đã kết thúc. Tôi thở ra một hơi nhẹ nhõm. Mặc dù cười rất nhiều nhưng thật ra tôi đau khổ muốn chết đấy. Hình tượng học sinh gương mẫu ơi ...Mất rồi ...

Thầy trước lúc rời khỏi lớp thì nhìn anh một chút rồi mới đi.

Tôi bắt đầu nói với anh :

- Anh Duy Phong, những lời thầy nói anh đừng tin là thật nhé ! Thầy ấy ko được bình thường cho lắm.

Thầy , em xin lỗi ! Nhưng ko còn cách nào khác nữa rồi .

Anh cười, đôi mắt anh thấp thoáng chút ảm áp :

- Vy Anh, mình đi thôi.

A , đúng rồi. Hôm qua anh bảo sẽ đưa tôi tới một nơi. Nhưng sao lại đột ngột thế này .

Tôi bối rối :

- Anh đi trước nhé. Bây giờ em phải ở lại cùng Trúc Vũ trực nhật rồi.

Bỗng anh quay sang một bạn gái bàn trên từ đầu tới cuối vẫn đờ đẫn nhìn anh như bị thôi miên :

- Em giúp Vy Anh trực nhật hôm nay nhé ?

Mặc dù lời nhờ được anh nói ra một cách nhẹ nhàng nhưng thực sự đó là một mệnh lệnh.

Người bạn đáng thương đó cứ ngây ngô gật gật đầu, để lộ sự sung sướng tột độ vì được nói chuyện cùng anh.

Và mấy người khác lại bắt đầu giành nhau :

- Em ở lại giúp nữa .

- Em nữa nhé anh Duy Phong.

Tôi có chút ghen tị. Mọi ngày, dù chỉ là nhờ họ lau hộ cái bảng thôi mà cũng phải hối lộ hết hơi rồi. Vậy mà anh chỉ cần nói một câu thì họ lại tự nguyện như thế.

Trúc Vũ hướng tôi nháy mắt :

- Chiều nay, tớ cũng đi với Mạnh Vũ tới nhà thăm bố mẹ anh ấy mới về nước. Vậy nên chúng ta lại phải giúp anh Huy dịch tài liệu rồi.

Tôi hiểu ý, cười gật đầu.

Mọi việc tưởng chừng như là đã êm xuôi nhưng chúng tôi vừa đi tới cửa thì có tiếng gọi giật lại đầy vội vã :

- Anh Duy Phong . Khoan đã .

Lần này, ko phải đám con gái háo sắc mà là đám con trai.

Tôi có thể thông cảm. Tình yêu ko phân biệt giới tính đấy.

Cậu bạn lớp trưởng thấy anh ngoảnh đầu lại thì mừng rỡ chạy tới :

- Tụi em rất hâm mộ kỹ thuật chơi bóng rổ của anh. Hôm nay, anh có thể cho chúng em xem một chút chút. À thì ra là hâm mộ tài năng của anh. Suy nghĩ của tôi ngây thơ quá rồi.

Cậu bạn vừa nói xong, cả lớp đều nhìn anh với ánh mắt mong chờ thiết tha đợi anh đáp ứng.

Anh chợt cúi đầu nhìn tôi, đôi mắt như đang nhớ lại một khoảnh khắc nào đó, anh thì thầm :

- Lần đầu tiên, anh gặp Vy Anh cũng là ở sân bóng.

Tim tôi đập thật nhanh và hỗn loạn. Nhưng chỉ sau một khắc định thần lại, sự xúc động đó đã bị đá văng ra xa. Khoảnh khắc đẹp đẽ này đã bị đập tan nát.

Lúc đó ko phải là tôi nhìn anh tới ngây người nên mới bị đánh sao ! Chúa ơi ! Ngài xem lại đi, có bao giờ con xuất hiện trước anh ấy một cách thật bình thường ko ? Ngài thật là...biến thái !!!

Học đường đã thật sự bị anh làm cho náo loạn. Mọi người hú hét ầm ỹ, lớp này lớp kia kéo nhau ra xem. Tinh thần đầy phấn chấn cứ như đón chờ một thời khắc lịch sử nào vậy.

Tất cả đều ngoan ngoãn tạo thành một vòng vây quanh.

Anh đứng giữa sân, cách lưới một khoảng cách xa, ánh mắt kiên định, toát lên vẻ quyết đoán , rất khí chất và đầy lôi cuốn.

Anh đưa mắt tìm tôi trong đám đông, thấy tôi rồi ...

Anh cười khê rồi bắt đầu .

Quả bóng rổ trên ngón tay của anh quay tít . Và chưa đến cái chớp mắt, một đường bóng cực kì chuẩn xác đã đáp xuống lưới một cách nhanh gọn đầy ngoạn mục.

Cả sân như nín thở, tròn mắt kinh ngạc hồi lâu. Mặc dù đã từng chứng kiến và nghe mọi người ca ngợi anh nhưng bây giờ vẫn ko thể nào ngăn nổi sự kích động.

Sau khi đã tìm lại được cảm xúc , tiếng vỗ tay và ồ lên vang khắp trường.

Rồi tất cả cùng đồng thanh hô to đầy phấn khích :

- Một lần nữa ! Một lần nữa !

Anh nhìn tôi với ánh mắt thăm dò.

Tôi cũng đã ném phăng sự e ngại sang một bên từ bao giờ, đưa hai tay lên miệng hét một cách đầy hưởng ứng :

- Anh Duy Phong, một lần nữa nhé !

Thật ra là tôi muốn hét 1000 lần nữa . Cách anh chơi bóng cực kì gây nghiện đấy !!!

Anh khá là ngạc nhiên trước thái độ của tôi, gật đầu cười rồi đi lấy bóng.

Cả sân sau cơn ầm ỹ lại lần nữa im lặng, tập trung cao độ vào thời khắc tiếp theo.

Bỗng một người đứng cạnh tôi cất giọng với vẻ chán chường :

- Vy Anh. Em lại chuyển sang mục tiêu mới rồi à ?

Tôi giật mình, cảnh giác nhìn người đó.

Nếu ko gặp lại chắc tôi sẽ ko biết là người này từng tồn tại.

Cặp mắt kính dày, gương mặt nhọn ...một vẻ đẹp khá là tiềm ẩn. Và giọng nói thì lúc nào cũng cao vút đầy ngạo nghễ. Một hồi chuông cảnh báo vang lên...

Nguyễn Phương nhìn tôi lắc đầu thở dài :

- Mới một thời gian ko gặp em lại thay đổi rồi ? Ko còn thích Bùi Quang nữa sao ? Haiz.

- Tên kia mau im đi .

- Ra ngoài kia mà nói, để yên đi.

Mặc dù Nguyễn Phương nói ko to lắm nhưng vì tất cả đều đang giữ trật tự và chờ đợi nên cả sân đã bắt đầu nhìn chúng tôi với vẻ khó chịu.

Nhưng tên Nguyễn Phương này...nói gì vậy chứ. Đáng ghét ! Sao cứ phải vu cho tôi mấy chuyện này !

Tôi cố gắng giữ bình tĩnh :

- Anh đừng nói bậy.

Tôi ko để ý quả bóng rổ trên tay người ấy quay một lúc một nhanh.

Nguyễn Phương cười nhạt một tiếng, có vẻ thích thú trước sự bối rối của tôi :

- Em làm anh thất vọng đấy .Bây giờ chuyển sang huyền thoại Duy Phong rồi sao ? Em...

Chưa kịp nói hết câu thì tiếng một vật màu cam lao đi xé toang ko khí với tốc độ cực nhanh và đầy nguy hiểm đang lao đến.

Bốp !

Một âm thanh mạnh mẽ vang lên khiến tất cả mọi người có mặt lúc đó đều phải giật mình.

Nguyễn Phương choáng váng ngã rầm xuống đất, cặp kính đã ko còn nguyên vẹn văng sang một bên, trán bị bầm dập một mảng và...rỉ máu.

Cả sân im bật. Trước cảnh tượng này, ai cũng bịt miệng , sững sờ ...

Tôi thiếu chút nữa thì đứng ko vững. Thật ko tin nổi !!!

Anh ấy...Duy Phong vừa tấn công Nguyễn Phương sao ? Một vụ chấn động mạnh.

Tôi đã tiếp xúc với anh rất gần nhưng cúng ko thể tin được...Một người luôn điềm tĩnh như anh...

Anh vẫn đứng giữa sân, dáng vẻ thản nhiên nhưng làm người ta tới thở mạnh cũng ko dám.

Anh mím môi, ko nói gì. Khuôn mặt lạnh tanh như băng giá, ánh mắt vô tình và đáng sợ.

Cả người anh toát lên một mùi vị lạnh lẽo và nguy hiểm.

Anh vẫn nhìn Nguyễn Phương...ánh mắt...như muốn giết người.

Đến nhóm Bùi Quang và Mạnh Vũ ngang ngược là vậy cũng phải sững người.

Anh đút hai tay vào túi...sải bước về phía Nguyễn Phương.

Một cảm giác sợ hãi ập tới...Bây giờ ko có ai ngăn được anh...

Nguyễn Phương ôm đầu đầy sợ sệt...

Anh ngồi xuống cạnh hắn, từng chữ toát ra hơi lạnh :

- Cậu vừa nói gì ?

Độc tiếp: Nhẹ bước vào tìm anh – Chương 34

34. Chương 34

Tôi đưa mắt cầu cứu Bùi Quang và Mạnh Vũ nhưng họ ...cũng đang hoang mang.

Nguyễn Phương cả người run lên, ko dám nhìn anh, lắp bắp nhưng rồi cũng ko nói được gì.

Ko khí xung quanh như xuống tới độ âm, cả sân im bất ko một tiếng động.

Anh buông từng chữ một cách nhẹ nhàng , nhưng cực kì đáng sợ :

- Nhìn tôi và nhắc lại.

Chân tay tôi cũng bắt đầu run lên.

Trúc Vũ đứng bên cạnh, bủn rủn kéo áo tôi, giọng nói đầy hoảng sợ :

- Cậu...cậu mau nghĩ cách ngăn anh ấy lại. Anh ấy giết hẳn mất.

Phản ứng của tôi luôn chậm chạp. Trước tình huống mà ko ai dám thử mạnh thế này, tôi có thể làm gì ?

Tôi nhìn người ấy, ánh mắt anh...đã tối hơn, mùi vị lạnh lẽo và nguy hiểm cũng đã...tăng lên.

Tôi giật mình, cố gắng mở miệng một cách thật khó khăn :

- Anh Duy Phong...

Anh hơi sững người và chỉ mấy giây sau, vẻ mặt điềm tĩnh đã quay trở lại...

Lúc đó, những tảng đá đè nặng trong tôi cuối cùng cũng mất đi.

Anh đứng dậy, cúi đầu nhìn tôi, ánh mắt khó nắm bắt :

- Vy Anh vừa gọi anh ?

Tôi ngỡ ngàng trước sự thay đổi nhanh chóng của anh, lí nhí :

- Vâng.

- Anh ko làm em sợ chứ ?

Tôi ho nhẹ :

- Có. À ko, ko, em ko sợ.

Anh ...lại quay sang nhìn Nguyễn Phương.

Tôi hoảng sợ, lập tức kéo tay anh :

- Anh Duy Phong , muộn rồi , mình đi thôi.

Anh nhìn xuống cánh tay đang bị tôi giữ, ánh mắt phảng phất tia cười rồi gật đầu đầy chiều chuộng :

- Được.

Tâm trí tôi đang thả lỏng nhẹ nhàng thì anh hướng Nguyễn Phương, buông nhẹ nhàng một câu :

- Cậu sẽ biến mất nếu gặp Vy Anh.

Trên chiếc xe thể thao màu xám, tôi ngồi im lặng nhìn cảnh vật phía trước.

Dư âm của chuyện lúc nãy vẫn còn lì lợm bám lấy chưa chịu buông. Ko ngờ anh cũng có lúc đáng sợ như thế đấy. Vậy là phim cũng khá thực tế đấy chứ, sát thủ đều là những anh chàng đẹp trai, ko phải sao ?

Ồ, sao con đường này có vẻ quen thế nhỉ . Nhưng để nhớ là tôi đã từng ở đây vào lúc nào thì sẽ chẳng bao giờ có câu trả lời đâu. Thành phố này, các con đường khá là giống nhau mà.

- Anh Duy Phong, anh vẫn ko định nói cho em biết chúng ta sẽ đi đâu à ? – Ko thể im lặng được nữa, tôi lại bắt đầu hỏi.

- Bí mật.

Tò mò muốn chết đây. Tôi ko bao giờ kiên nhẫn được mà !

Còn tên Nguyễn Phương kia nữa . Thật đáng ghét. Sao hắn lại cứ nói với tôi những lời như thế chứ. Tôi có làm gì hắn đâu ! Quá lập dị.

Chợt nhớ ra điều gì, tôi quay sang nói với anh :

- Anh đừng để ý những gì Nguyễn Phương nói nhé !

Anh hơi nhú mồm :

- Nguyễn Phương ? À, hắn đã nói gì thế ?

May mà có thắt dây an toàn nếu ko thì tôi đã ngã nhào về phía trước rồi.

Nhìn kìa !!! Về mặt của anh bây giờ là cực kì vô tội.

Hành động , thái độ lúc này của anh đều làm tất cả khiếp sợ. Vậy mà bây giờ anh lại hỏi Nguyễn Phương đã nói những gì sao ? Một ý nghĩ chợt lóe lên.

Tôi lấy lại bình tĩnh, bắt đầu thăm dò một cách thật thông minh :

- Anh Duy Phong, anh biết em là Vy Anh chứ ?

- Ko.

-

Tôi hít một luồng ko khí lạnh. Anh ấy đúng là bị đa nhân cách.

Lại thăm dò :

- Vậy anh nghĩ em là ai ?

Anh đột ngột quay sang nhìn tôi, nhấn mạnh :

- Là bạn gái anh.

Tôi đỏ mặt quay đi nơi khác, nhìn trời nhìn đất.

So với người đa nhân cách thì anh còn ghê hơn nữa.

- Anh Duy Phong thật sự ko biết Nguyễn Phương nói gì à ? Vậy tại sao anh lại...- Những từ tiếp theo bị tôi bỏ lửng.

- Vì anh thấy em .

Thấy tôi ? Ừ, thì thấy tôi ? A, anh ấy thấy tôi nên tấn công Nguyễn Phương . Nhưng ngay lập tức, cái suy nghĩ này đã bị tôi dẹp bỏ . Chẳng có chút logic nào cả.

- Anh thấy em vậy tại sao lại ...

- Vì anh thấy em ghét hắn.

Tôi hơi hơi hiểu rồi. Là vì thấy thái độ của tôi với Nguyễn Phương nên anh làm thế !

Như vậy thì...anh ngang ngược quá đấy !

Rất lâu sau đó, khi tôi kể chuyện này cho thư kí Hoàng nghe, người bạn ấy cười và đẩy gọng kính :

- Duy Phong bắt trị lăm đúng ko ? Cậu ấy tàn nhẫn với người khác bao nhiêu thì sẽ ăm ắp với Vy Anh bấy nhiêu.

Trúc Vũ thì xúc động :

- Anh ấy yêu cậu nhiều như vậy .

Còn anh Huy thì trầm ngâm :

- Cậu ấy là vậy. Luôn bảo vệ và ko cho phép bất kì người nào làm tổn thương tới em.

Nghĩ ngợi một chút , tôi thủ thỉ với anh :

- Em hơi ghét Nguyễn Phương thôi. Hấn cũng ko có ác ý đâu. Chỉ là em khá nghiêm túc nên ko thích hấn đùa cợt vậy .

Anh nhẹ nhàng vạch trần tôi :

- Đừng nói dối anh. Em rất ghét hấn và ko muốn nhìn thấy hấn.

A , từ nãy giờ anh có nhìn tôi đâu, câu nói dối của tôi cũng rất trôi chảy và nội dung ổn cả mà. Làm sao anh biết là tôi nói dối chứ . Cho dù anh ấy có là Duy Phong đi nữa ! Ko thể chấp nhận được !

Và nếu anh ấy biết thì cũng giả vờ tin đi chứ !

Từ đó, tôi bắt đầu hình thành mục tiêu cho mình , đó là ...phải một lần nói dối anh thành công.

Sau khi bị vạch trần, tôi ỉu xìu nhìn anh :

- Sao cũng được mà.

Anh nhìn tôi với ánh mắt đầy dứt khoát :

- Tôi sẽ ko để hấn lại gần em.

- Xin cho hỏi, chị từng tuyên bố rằng trong buổi họp báo giới thiệu phim mới của mình, tổng giám đốc Hoàng Duy Phong tập đoàn Khánh Phong sẽ tới tham dự. Vậy tại sao hôm qua lại ko hề có sự xuất hiện của anh ấy. Mọi người đều cho rằng đó là cách để chị đánh bóng tên tuổi của mình. Chị nghĩ sao về điều này ? – Một cô gái trẻ tay cầm một chiếc máy ghi âm nhỏ, vẻ mặt tràn trề sức sống.

Đứng đối diện là một cô nàng tóc uốn quăn buông xõa, gương mặt được trang điểm khá đậm, bộ váy ôm sát lấy cơ thể mảnh mai, cô có một vẻ đẹp yếu đuối. Cô cười một cách thật tao nhã :

- Cô là phóng viên từ nhà báo nào ? Tôi nhớ ko nhầm thì hôm nay tôi ko có lịch hẹn trả lời phỏng vấn.

Cô gái trẻ kia hình như đã lường trước được tình huống này, vẫn hướng chiếc máy ghi âm về phía trước :

- Tôi đại diện cho toàn bộ các bạn trẻ. Cô hãy cho chúng tôi câu trả lời để làm yên lòng sóng dư luận hiện nay.

Hoài Vân khẽ đưa tay vuốt nhẹ mái tóc của mình, giọng nói có chút châm biếm :

- À , là thế ! Nhưng làm sao bây giờ nhỉ ? Trước giờ tôi chỉ hợp tác với những tờ báo danh tiếng.

Trước sự kèn kiệu của Hoài Vân, cô gái trẻ có chút giận dữ nhưng chưa chịu bỏ đi :

- Từ trước giờ, chị luôn úp mở mỗi quan hệ giữa mình và anh Hoàng Duy Phong. Chúng tôi đều cho rằng đây là một scandal do chị cố tình tạo ra , dựa dẫm vào tên tuổi của anh Duy Phong để nổi tiếng. Chị nghĩ thế nào về khẳng định này ?

Hoài Vân đã mất kiên nhẫn, nhưng giọng nói vẫn dịu dàng :

- Tôi mà phải dùng tới cách đó sao ? Cô nên nghiên cứu kĩ vấn đề trước khi đưa ra những câu hỏi ấu trĩ này .

Khuôn mặt cô gái trẻ đã ửng đỏ, hiện rõ sự bức tức :

- Lập luận của chúng tôi là có căn cứ.Hoài Vân hiện nay, tên tuổi của chị rất mờ nhạt trong cái thị trường mà các hot girl đa-zi-năng mọc lên như nấm. Gần đây nhất, tên của chị chỉ đứng thứ 18 trong danh sách hot girl được yêu thích nhất. Trong khi đó, tuổi nghề của chị đã là hơn 6 năm. Rõ ràng là chỗ đứng của chị ko hề nổi bật.

Khí chất con nhà lành của Hoài Vân đã dần mất đi, cô lia đôi mắt hung dữ về phía cô gái trẻ dám cả gan nói những câu như thế :

- Vậy à ? Thế thì tên tuổi và chỗ đứng của tôi liên quan gì tới mối quan hệ giữa tôi và Duy Phong. Hay cô đang nghĩ anh ấy là một người coi trọng những thứ đó ?

Cô gái trẻ ngay lập tức phản đối :

- Chị đang cố tình kéo anh Hoàng Duy Phong vào để tự làm nổi bật bản thân. Chị có biết bây giờ số lượng anti fan đã hoàn toàn áp đảo lượng fan ít ỏi của chị ko ? Và hơn nữa, anti fan đang tăng lên từng giờ. Chúng tôi ko cho phép chị lấy tên anh Duy Phong ra để bịa đặt những điều như thế !

Hoài Vân sa sầm mặt :

- Cô biết gì ? Cô là phóng viên hay là anti ?

Cô gái trẻ trả lời với giọng điệu đầy tự hào :

- Tôi là fan của anh Hoàng Duy Phong. Chúng tôi yêu cầu chị phải dừng ngay những scandal ko hề có thật liên quan tới anh ấy !

Hoài Vân nhếch miệng cười :

- Lũ fan ngớ ngẩn các người giỏi lắm. Còn dọa giết cả tôi cơ đấy ! Thật nực cười. Các người nghĩ là anh ấy sẽ để ý tới các người sao ? Các người hiểu anh ấy bằng tôi sao ? Gần gũi anh ấy bằng tôi sao ? Nếu ko muốn cả lũ bị chôn vùi thì nên thay đổi thái độ với tôi đi !

- Chúng tôi sẽ ko bao giờ tin những điều chị nói. Anh Duy Phong ko tới buổi họp báo hôm qua của chị, đó là bằng chứng rõ ràng nhất cho thấy chị đang bịa đặt mọi thứ !

Hoài Vân đột nhiên giật phăng chiếc máy ghi âm một cách thô bạo :

- Biết điều thì cô hãy im miệng ! Đừng để tôi kiện các người vì những lời nói ấu trĩ này.

Cô gái trẻ hơi bất ngờ trước sự mất kiểm soát của Hoài Vân, nhưng đột nhiên mắt cô lóe lên một tia tinh xảo, một cách thật nhanh chóng, cô lấy chiếc máy ảnh được treo ở cổ ra và bấm nút , cười đắc ý :

- Ngày mai, tin hot girl Hoài Vân có thái độ hung dữ với mọi người sẽ được lan tỏa rộng rãi.

Hoài Vân dù đã gặp những trường hợp này nhiều, nhưng cũng ko thể kiềm chế được bản tính đánh đá của mình , có lẽ vì cô gái trẻ này cứ xoáy vào việc cô và Duy Phong .

Cô lập tức trừng mắt, vung tay lên...

Cô gái trẻ chỉ biết nhắm tịt mắt chờ bàn tay Hoài Vân đang giáng mạnh xuống mình...

Nhưng một...hai...ba giây sau , vẫn chẳng thấy gì cả.

Cô hé mắt .

Một chàng trai cao ráo, áo khoác đen, jeans mài đen, giày cũng đen nốt, chỉ có mái tóc là màu vàng, chiếc khuyên tai nhỏ bên trái lấp lánh.

Anh đang giữ chặt cánh tay của Hoài Vân, nhìn cô ta rồi nở một nụ cười châm chọc :

- Hot girl Hoài Vân. Cô đang làm cái gì thế ? Đóng phim à ? Nhưng đây đâu phải là trường quay ?

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tim anh – Chương 35

35. Chương 35

Tôi bị cảnh vật choáng ngợp trước mắt làm cho kích động, thiếu chút nhảy cẫng lên :

- Oaaaa, là căn biệt thự trắng. Aaaa, đẹp thật đấy !

Ngay trước mắt là căn biệt thự trắng đầy trắng lệt,sang trọng nằm nổi bật ngay giữa những nhà cao tầng hiện đại . Đây cũng chính là căn biệt thự mà tôi nhìn thấy lúc ở trên cầu.

Kỳ diệu thật đấy ! Cứ như lạc vào truyện cổ tích vậy !

Tôi đang dán chặt mắt vào biệt thự trắng, thấy anh bước đi thì vội nói :

- Anh Duy Phong, mình dừng ở đây một chút nhé. Em muốn nhìn thêm một lát.

- Đây là nơi anh muốn đưa em tới .

Thấy tôi vẫn còn ngơ ngác, anh xoa đầu tôi rồi cười :

- Vy Anh, nhà anh ở đây.

Tôi dờ dẫm :

- Nơi này có thể ở được sao ?

Vào tới biệt thự, anh để mặc cho tôi bay nhảy, ngắm thỏa thích .

- Bố em cũng là kiến trúc sư. Nếu bố em biết căn biệt thự này , chắc chắn là bố sẽ tìm xem người thiết kế là ai.

- Vậy à ? Nơi này là do người chú của anh thiết kế.

- Chú của anh giỏi vậy sao ? Bố em cũng giỏi lắm . – Tôi nói đầy tự hào – Bố còn rất thương em nữa.

Lạ thật đấy, nơi này rộng lớn như vậy nhưng hình như có rất ít người ở. Và bây giờ, chỉ có mình anh là ở đây.

Tại phòng khách, tôi mê mẩn ngắm bể cá cực kì rộng được trưng bày ở một nơi rất nổi bật.

Trong bể, có đá nhiều màu, có rong rêu và cả sao biển. Cá thì từ bé xíu tới lớn . Thật tuyệt !

Anh đứng bên cạnh cho cá ăn.

Tôi chỉ chỉ vào một con cá , phì cười :

- Em để ý thấy con cá vàng này rất ham ăn. Nó giành đồ ăn của con khác nhiều lần rồi đấy.

Anh đưa cho tôi hộp thức ăn của cá :

- Em cũng thử cho bọn chúng ăn nhé.

Vậy là tôi khoái chí, giỡn với con cá nhỏ ham ăn kia, nếu nó bơi sang bên trái bể thì tôi thả thức ăn bên phải và ngược lại. Còn nếu nó đứng ở giữa bể chờ thì tôi chỉ cho có một miếng bé xíu hoặc là thả sang cả hai bên trái phải. Cho chừa đi nhé ! Đồ ham hố !

Anh cũng bật cười nhìn con cá nhỏ đang ngơ ngác bơi bơi .

Được một lúc, anh nhìn tôi :

- Nghịch đã chưa ? Có đói ko ?

Anh nhắc tôi mới bắt đầu thấy đói bụng. Trưa giờ đã ăn gì đâu cơ chứ.

Tôi chớp mắt thật ngây thơ :

- Em rất đói . Nhưng hình như ở đây chỉ có thức ăn cho cá thôi.

Anh cũng rất ngây thơ :

- Ko. Thức ăn cho Vy Anh cũng có đấy.

- A, ý anh là sao ? Em cũng giống cá à ? – Tôi theo anh đi vào bếp.

Vừa bước vào bếp, tôi lại bị choáng ngợp :

- Trời ơi ! Nhà bếp làm sao mà lại lớn thế này. Bằng một phần ba nhà em rồi đấy !

Như thế chưa hết, trang thiết bị đều rất đầy đủ và hiện đại. Tất cả cứ như là mới tinh.

- Em muốn ăn gì ?

Vừa nghe thấy anh hỏi, tôi liền sáng mắt :

- Anh Duy Phong sẽ nấu à ?

Anh phủ nhận ngay lập tức :

- Ko. Anh ko biết nấu ăn.

Hm... Hóa ra cũng có thứ mà anh ko biết. Tôi khá là đắc ý.

- Vy Anh. Lại đây chọn món .

Anh mở một chiếc tủ giữ nhiệt thật lớn ra...hầu như tất cả các món ăn trong nhà hàng đều có ở đây. Mỗi tầng là gồm các món khác nhau, được đặt trên những chiếc đĩa sứ tinh xảo.

Tôi tròn mắt, choáng váng :

- Anh Duy Phong sưu tập món ăn sao ?

Anh cười nhẹ :

- Ko. Là cho em.

- Cho em ? Em đã nói là em ko ham ăn mà. Thật đấy !

- Thì là anh ham ăn vậy. Em chọn đi, rồi lấy cho anh như của em nhé .

Tôi nhìn nhìn vào tủ một chút rồi ngập ngừng hỏi :

- Em...em lấy mỗi thứ một chút được ko ? Kiểu như tiệc buffet ấy ?

Anh giả vờ ngạc nhiên :

- Vy Anh nói là ko ham ăn.

Tôi biện hộ :

- Em bắt đầu ham ăn thôi.

Vậy là tôi lấy hai chiếc đĩa mới, lấy mỗi thứ một chút rồi cùng ăn với anh trên chiếc bàn lớn .

- Anh Duy Phong, những món này là anh tự mua à ?

- Ko. Là của một nhà hàng thuộc tập đoàn. Họ tới đây tự chuẩn cho anh.

- À , là vậy. Nơi đây rất sạch sẽ, nhưng sao em ko thấy người giúp việc ?

- Có. Nhưng cô ấy cùng bố mẹ anh đang ở nước ngoài. Công ty vệ sinh giúp anh.

Tôi nghĩ nghĩ một chút rồi khẽ lắc đầu :

- Anh Duy Phong sống buông thả quá !

Tôi vừa dứt lời, anh liền lấy tay che miệng ho liên vài tiếng.

Hoài Vân cố gắng dựa thoát ra khỏi anh, về mặt đây tức tối :

- Ko Liên quan tới anh. Bùi Quang, mau thả tôi ra.

Bùi Quang đột ngột thả tay Hoài Vân ra, làm cô ta mất đà suýt thì té xuống đất, dùng lời lẽ đánh thếp :

- Cô nên nhớ mình là ai . Nếu làm ảnh hưởng tới danh tiếng của công ty. Tôi sẽ ko tha cho cô đâu.

Hoài Vân đang định nói thêm gì đó thì đã bị quản lý giận dữ đưa vào xe. Cô ta quay lại nhìn Bùi Quang và cô gái trẻ với vẻ mặt tức giận tới cực điểm.

Cô gái trả cười lớn , có vẻ hả hê, chìa tay ra :

- Cảm ơn anh nhiều nhé. Bây giờ, anh có thể đưa tôi chiếc máy ghi âm được rồi.

Anh chẳng thèm nhìn cô ta lấy một giây...thản nhiên bước qua.

Cô gái đó chờ người một lúc rồi đuổi theo :

- Đây, anh mau trả tôi máy ghi âm.

Bùi Quang chẳng thèm để ý tới cô gái đó , vẫn bước đi như ko có chuyện gì.

Cô gái trẻ chạy theo chân trước mặt anh :

- Mau trả tôi chiếc máy ghi âm, anh có nghe thấy ko hả ?

Bùi Quang liếc nhìn cô gái đang có vẻ tức giận , anh nói một cách lạnh lùng :

- Tránh ra.

Cô gái vẫn ngoan cố :

- Tôi sẽ tránh nếu anh trả lại đồ cho tôi.

Bùi Quang cười nhạt một tiếng rồi ...ném mạnh chiếc máy ghi âm ra xa.

Chỉ vào giấy sau, dòng người nườm nượp đã dẫn bẹp chiếc máy đó một cách nhanh chóng.

Cô gái đó kinh ngạc, trợn tròn mắt, há hốc miệng...sững sờ nhìn chiếc máy ghi âm phút chốc đã chỉ còn là những mảnh vụn.

Cho đến khi cô kịp định thần lại thì đã ko còn thấy bóng dáng người đó ở đâu nữa.

Vậy là hôm ấy, mọi người qua đường đều thấy một cô gái trẻ giẫm chân, la hét đầy giận dữ và có phần đau khổ, ầm ức.

Người ta đều lắc đầu thở dài :

- Chắc là bị đá .

Lúc ăn xong, tôi giúp anh rửa bát , còn anh đứng nhìn .

- Anh Duy Phong, anh ko biết rửa bát đúng ko ?

Anh rất thật thà hỏi :

- Sao em biết ?

Tôi suýt nữa thì làm rơi chiếc đĩa ...Tôi chỉ nói đùa thôi mà...ko ngờ anh lại thừa nhận.

- Anh Duy Phong, anh ...ko biết rửa bát ?

Anh gạt đầu đương nhiên rồi hỏi một cách thật ngây thơ :

- Vỵ Anh thấy lạ lắm sao ?

Ko phải lạ mà là cực kỳ cực kỳ lạ rồi.

Vậy là có những thứ rất đơn giản mà anh ko biết. Tôi càng ngày càng thấy mình mới chính là người hoàn hảo!

Rửa bát xong, tôi đưa mắt nhìn xung quanh tìm kiếm, anh chợt cầm chiếc khăn từ khi nào , cẩn thận lau tay cho tôi, ánh mắt thật dịu dàng.

Tim tôi lại đập càng nhanh. Ngẩn ngơ nhìn anh.

Chợt anh cười :

- Như thế này đã bớt buồn thả chưa ?

- Vâng, bớt ...rồi.

- Vy Anh, lại đây xem đi. – Anh đến gần chiếc tủ lạnh, nói với tôi vẫn đang còn đứng thẩn thờ.

Tôi ngượng ngùng bước tới.

- Em mở ra đi.

- ...

Ko tin được ! Đến cả tủ lạnh mà anh cũng ko biết mở sao ?

Nhưng vừa mở tủ ra, tôi đã phải thốt lên. Bên trong, chất đầy kem và kem. Kem hạnh nhân.

Lần này, anh lấy cho tôi một ly nhỏ :

- Đợi một lát rồi ăn. Sẽ bị viêm họng đấy.

Tôi hớn hờ nhận lấy :

- Ko sao đâu. Em quen rồi mà .

Anh ko nói gì nhưng khi tôi vừa định xúc một thìa bé tí thì đã phải ngoan ngoãn đặt thìa xuống.

Bởi anh im lặng nhưng vẻ mặt hiện rõ – Em dám chống đối tôi xem.

Anh mỉm cười hài lòng :

- Kem này có thể sẽ rất khác. Tất cả đều do mẹ anh làm.

Nhắc tới mẹ anh, tôi lại nhớ đến cuộc điện thoại hôm đó. Mặt lại đỏ rồi ...

- Nhưng bác ấy đang ở nước ngoài mà ?

- Ủ. Kem, để tủ lạnh sẽ ko hư.

Tôi lại liên tưởng đến cái tin nhắn về kem mà đã gửi cho anh ấy. Tôi ko biết là người ấy cũng đang nghĩ tới triết lí đầy ham ăn đó.

- Em ăn nhé ?

- Ủ. Bây giờ em có thể.

Kem vừa tan ở miệng, tôi đã muốn ăn hết...cả tủ lạnh kem ấy.

Rất ngon. Tuy cũng là kem hạnh nhân nhưng so với kem ở quán Mun thì tuyệt hơn nhiều. Và Mun là nơi có kem ngon nhất đấy.

- Anh Duy Phong, mẹ anh ...từng bán kem sao ?

Anh bật cười ra tiếng trước câu hỏi của tôi :

- Ko. Ngon sao ?

- Vâng, rất ngon.

- Ủ. Nhưng cũng chỉ được một ly này thôi nhé. Trời đang lạnh.

Ác độc ! Ác độc ! Anh ấy thật ác độc ! Kem nhiều như thế mà giấu !

Tôi ngậm ngùi ăn hết ly kem rồi theo anh vào phòng làm việc.

Tôi tự tìm gì đó chơi vì anh đang trao đổi điện thoại với các đối tác. Anh lại bận rồi.

Đọc sách vậy. Nhưng sách gì mà toàn viết bằng tiếng nước ngoài thế này ? Làm sao đọc đây.

Còn có vài quyển tiếng việt thì lại chỉ chít những số liệu , nội dung mà tôi cũng chẳng thể hiểu nổi.

Đến xem ảnh trong sách cũng ... ko hiểu nổi .

Thấy tôi loay hoay mãi mà vẫn chưa làm được gì, anh bước tới ,đưa tay lấy một quyển gì đó thật dày ở trên giá cao đưa cho tôi.

Sách gì mà lớn như thế này ...

À, ko phải sách, là một quyển album của gia đình anh.

Tôi cẩn thận giở ra xem thật kĩ, trong đó bao gồm ảnh của anh từ bé tí.

Hình như anh ko thích chụp ảnh, tấm nào cũng thấy anh nghiêng đầu hoặc chán ghét nhìn vào ống kính. Và có lẽ, đa số ảnh của anh đều là được chụp trộm.

Dáng vẻ lạnh lùng của anh đã có sẵn từ nhỏ. Và vẻ điển trai cũng vậy.

Có cả ảnh bố mẹ anh nữa. Hai bác ấy tôi đã thấy trên tivi và báo rất nhiều. Bác trai đầy cương nghị và uy quyền, còn bác gái thì luôn có một nụ cười ấm áp, dễ mến. Hai bác ấy thật đối lập nhưng lúc bên nhau, lại hài hòa và tương xứng một cách tuyệt vời.

Trang cuối cùng của album là tấm ảnh anh tại sân bay Việt Nam. Cách đây chắc cũng lâu lắm rồi. Chỉ chụp được ở đằng sau. Vẫn mái tóc đen ngắn, dáng người cao ráo, một tay đút túi, một tay kéo chiếc va li đi về phía cửa kiểm soát.

Tôi xem một lúc rồi rút tấm ảnh đó ra ...Chính tôi cũng phải giật mình.

Đằng sau...đúng là còn một tấm ảnh khác.

Tấm ảnh nhỏ này được chụp nghiêng.

Một cậu bé có đôi mắt sáng kiên nghị, ngồi tựa vào chiếc cửa gỗ màu nâu nhạt, nụ cười nhẹ hiện trên gương mặt điển trai. Cậu bé ngược nhìn bầu trời trong veo.

Tôi thần thờ nhìn tấm ảnh đó...Một cảm giác quen thuộc tới kì lạ.

Và kì lạ hơn nữa là...tại sao tôi lại biết chính xác vị trí và cả nội dung bức ảnh đó...một cách tuyệt đối như thế.

Thấy anh đã tắt điện thoại và bước tới, tôi liền gấp cuốn album lại.

Có lẽ tấm ảnh này là bí mật nên anh mới cất như thế.

Và có thể tôi đã thấy tấm ảnh này trên mạng. Còn tại sao tôi biết vị trí của nó thì do tôi cũng hay giấu ảnh ở album gia đình như thế này. Trùng hợp thôi.

Chuyện này chỉ có một cách lí giải đó là hợp lí nhất.

- Xem xong rồi sao ?

Tôi gật đầu, tỏ vẻ suy tư :

- Vâng. Em phát hiện ra một điều.

- Điều gì thế ?

- Anh Duy Phong đẹp trai từ nhỏ.

Anh bật cười :

- Anh cứ nghĩ em sẽ nói là buông thả chứ.

Mái tóc đen ngắn, đôi mắt luôn khó nắm bắt, chiếc mũi cao thẳng tắp...tôi đắm chìm trong khuôn mặt đẹp một cách hoàn mỹ của anh :

- Anh Duy Phong, tại sao anh lại đẹp trai như vậy ?

Anh cũng nhìn tôi :

- Em là người đầu tiên nói anh đẹp trai.

Tôi lập tức phản đối :

- Ko thể nào. Tất cả mọi người đều nói anh rất rất đẹp trai.

Anh cúi đầu nhìn tôi, nhẹ nhàng nói :

- Vì vậy, em là người đầu tiên.

Lúc hiểu ra, tôi phì cười. Anh thật kiêu đấy !

- Anh Duy Phong, anh cao bao nhiêu vậy ? – Tôi nhìn dáng người cao lớn của anh, câu hỏi đó tự nhiên buột ra.

- 1m86. – Đôi mắt anh lóe lên một tia tinh quái, khóe miệng khẽ nâng lên – Còn Vy Anh, em cao bao nhiêu ?

A ! Anh đang chạm vào điểm yếu của tôi ...Phải thật bình tĩnh đối phó mới được.

Tôi cười tươi nhưng thật ra trong lòng đang cực kì đau khổ :

- Em ko cao lắm đâu. Mấy năm nay em cũng ko đo rồi . Nhưng ở nhà, em cao hơn chiếc tủ lạnh đấy !

Thấy tôi thông minh chưa ! Ko đưa ra chiều cao nhưng mà lại khiến người khác cảm thấy cao đúng ko , haha. Cao hơn tủ lạnh cơ mà !!!

Anh à một tiếng :

- Để anh đo cho Vy Anh nhé .

Chết rồi...Nhà anh có máy đo chiều cao hay thước đo ?

Tôi từ chối :

- Ko cần đâu mà.

- Em đứng lên đi.

- Em ko muốn đứng lên đâu. Em mệt chỉ muốn ngồi thôi.

Anh chỉ im lặng, nhìn tôi thật dịu dàng nhưng tôi ko thể ko đứng lên được.

Mà từ khi nào tôi lại bị anh đe dọa và vâng lời như thế chứ ? Anh đang theo đuổi tôi cơ mà !

Tôi đứng lên, xụ mặt :

- Anh đo đi, nhưng có thể là ko chính xác đâu.

- Chính xác tuyệt đối.

-

Anh đứng đối diện tôi...thật gần, tôi có thể cảm nhận được cả hơi thở nam tính và cả mùi hương nhẹ từ anh.

Tim đập thật nhanh...Như muốn cả thế giới biết nó đang rung động vậy...

Nhưng anh vẫn chưa lấy dụng cụ đo gì mà ?

Rồi đột nhiên, anh cúi xuống nhìn tôi và...phì cười.

- Vy Anh, anh biết em cao bao nhiêu rồi.

Tôi chỉ biết nhìn mũi giày của mình .Thực ra chiều cao của tôi cực kì khiêm tốn...So với bạn cùng lớp đã xấu hổ rồi...Bây giờ lại còn so với anh...Có muốn trốn ko cơ chứ !

Tôi ngượng nghịu :

- Em ko cao lắm đúng ko .

Anh cười lớn :

- Vy Anh, em còn chưa cao tới ngực anh !

-

Thảm hại chưa ! Xấu hổ chưa ! Quá đáng chưa !

Tôi cúi đầu trốn...

- Sẽ phải mỗi cổ rồi đây.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, thấy anh đang đi về phía cửa sổ.

Vậy câu vừa nãy anh nói là có ý gì ? Tại sao lại mỗi cổ ?

Tôi định hỏi anh thì có một thứ khác đập vào mắt, qua ô cửa kính lớn là một khu vườn rộng, bãi cỏ xanh mượt và ...:

- Anh Duy Phong, em muốn chơi xích đu. – Tôi nói đầy phấn khích.

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tìm anh – Chương 36

36. Chương 36

Tôi nhắm mắt , thả lỏng người, đầu nhẹ bẫng , tận hưởng bầu ko khí yên bình và ngọt lành này. Mùi thơm nhẹ của cây cỏ , cả tiếng chim ríu rít . Trên chiếc xích đu gỗ, tôi y hệt như một nàng công chúa lạc vào xứ sở thần tiên vậy.

Còn anh, đứng bên cạnh đẩy nhẹ chiếc xích đu cho tôi.

Thời gian như lắng đọng...khoảnh khắc này, tôi muốn là mãi mãi.

Thật quá lãng mạn nếu như...cơn buồn ngủ ko ập tới.

Mắt tôi bây giờ đã là rất khó mở ra , tôi nhỏ giọng :

- Anh Duy Phong, em muốn ngủ.

Anh giữ chiếc xích đu lại, cúi đầu nhìn tôi :

- Vậy anh đưa em vào nhà .

Nơi này thật sự làm cho người ta cảm thấy thật yên bình và dễ chịu. Tôi ko muốn rời đi một chút nào cả :

- Cỏ ở đây sạch mà. Em ngủ ở đây.

Vừa nói xong, tôi liền rời xích đu, thả người xuống bãi cỏ...Quá thích, cỏ vừa mềm lại có mùi dịu nhẹ.

Anh lắc đầu :

- Ko được. Lạnh. Vào nhà thôi.

Ko ! Ko bao giờ ! Tôi quyết tâm rồi. Lần này dù có thế nào cũng ko thể vâng lời anh được. Tôi làm như ko nghe thấy, nhắm chặt mắt, bám lấy bãi cỏ một cách kiên quyết.

Anh bước tới gần, giọng nói có vẻ khổ sở :

- Vy Anh.

Vẫn ko ! Có thể nào đi nữa cũng ko thỏa hiệp đâu ! Cỏ ơi, cỏ ơi , dù người kia có làm gì, tớ cũng sẽ ko bỏ cậu đâu !

Và cuối cùng, anh cũng phải chiều tôi :

- Vậy chỉ được nằm một chút thôi nhé . – Anh nhẹ giọng rồi...nằm xuống bên cạnh tôi.

Ngay lập tức, tôi mở mắt ra :

- Anh...

Nhưng lần này, người ấy lại nhắm mắt , một tay đặt trước trán.

Được lắm ! Đây chính là dùng chiêu của kẻ thù để đối phó với chính kẻ thù .

Dù sao, tôi cũng ko mắc bẫy đâu .

Nhưng mà...trông anh lúc này rất đẹp, vẻ mặt của anh lúc ngủ sẽ như thế này à ? Vẫn điềm tĩnh, vẫn lạnh lùng như thế . Tôi cứ vậy ngắm anh.

Chợt giọng nói trầm ấm của anh vang lên :

- Hết buồn ngủ rồi ?

Tôi giật mình. Dù anh đang nhắm mắt , tôi vẫn phải ngoảnh người đi :

- Chưa hết. Em ngủ đây, ngủ ngay đây .

Tại sao lại ko có gì có thể qua nổi mắt anh thế này ? Ko đúng , anh có đang nhìn tôi đâu.

Thế thì phải là ko có gì có thể qua nổi...người anh !

Tôi buồn bực bứt bứt mấy ngọn cỏ gần đó rồi từ từ chìm vào giấc ngủ .

Có cảm giác như bãi cỏ càng ngày càng ẩm hơn . Cỏ ở đây thật là kì diệu.

Và tôi có một giấc mơ. Vẫn là bãi cỏ xanh mướt, vẫn là cây xích đu gỗ, vẫn là tôi nằm trên cỏ...nhưng ko có anh.

Chỉ có một người phụ nữ trung tuổi đứng nhìn tôi với ánh mắt tràn đầy yêu thương.

Nhưng khuôn mặt người ấy rất mờ nhạt, tôi ko thể nào hình dung rõ được.

Lại như thế.Tỉnh dậy thì sẽ vút chần sang một bên.

Và lúc mở mắt ra, nhìn thấy đầu tiên vẫn là anh.

Nhưng chưa kịp...

- Dép ở ngay dưới chân em – Anh nhìn tôi với ánh mắt đầy ý cười.

Tôi vẫn còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, dờ dẩn nhìn anh rồi gật đầu.

Tôi đưa mắt nhìn quanh. Hình như có chút gì đó ko đúng lắm. Đây là một căn phòng rất rộng , giống như là một căn nhà nhỏ vậy, màu chủ đạo là màu xám lạnh lẽo, đơn giản, ít đồ nhưng đầy đủ. Chẳng bù cho phòng của tôi, màu gì cũng có nhé, gấu bông thì chất đầy nhé, cực kì dễ thương nhé ! Mà khoan đã...Tôi đang ngủ trên cỏ cơ mà...Vậy bãi cỏ đâu ? Ở đâu ?

Lần này thì tôi thật sự tỉnh hẳn :

- Anh Duy Phong, em ngủ trên cỏ mà.

Trước sự thắc mắc của tôi, anh gật đầu đầy thản nhiên .

- Phòng anh.

Tôi bật dậy , hỏi dồn dập :

- Phòng anh ? Sao em lại ở phòng anh được ? Em đang ở bãi cỏ mà ?

Chẳng lẽ tôi bị mộng du ? Hay là...ở đây có ma ?

Có thể lắm chứ. Những căn biệt thự thế này luôn cất giấu một số điều bí ẩn mà.

Ý nghĩ đáng sợ đó làm tôi rùng mình, vô thức chạy tới gần anh.

Anh thấy đáng vẻ kì lạ của tôi thì hỏi :

- Sao vậy ?

- Anh ở đây có khi nào thấy điều gì bất thường ko ?

Anh hơi nhú mày :

- Bất thường à ? Chưa bao giờ.

Có lẽ ma chỉ xuất hiện khi anh vắng nhà ...

- Tại sao em lại ở đây nhỉ ?

Anh nghiêng đầu nhìn tôi :

- Vy Anh thử nghĩ xem .

Anh gọi tôi dậy ? Nếu vậy thì anh quá siêu rồi. Từ trước tới nay chỉ duy nhất bố mới gọi được tôi dậy. Và nếu như vậy thì tại sao tôi ko nhớ là mình đã bị đánh thức. Còn nếu tôi tự dậy và đi vào đây thì lại càng ko thể nào. Sao tôi có cảm giác như mình đang nhập vai conan thế này !

Tôi quyết định đưa ra kết luận cuối :

- Anh Duy Phong. Ở đây có ma.

- Ko đâu.

- Có mà. Chứ ko tại sao em lại bỗng nhiên ở đây ?

- Muốn anh cho em câu trả lời ko ?

A, đúng rồi. Tại sao tôi lại ko hỏi anh ngay từ đầu nhỉ. Người bên cạnh tôi luôn là anh cơ mà.

Tôi gật đầu thật mạnh :

- Có. Em muốn.

Anh nói một cách thật chậm rãi :

- Lúc ở bãi cỏ, Vy Anh nói là lạnh, muốn vào phòng anh .

Vừa nghe xong tôi liền sững người ...

Tôi-muốn-vào-phòng-anh ! Ko thể nào có chuyện này được ! Làm sao tôi lại muốn như thế chứ. Dù có lạnh thì cũng đâu nhất thiết phải là phòng anh.

Nhưng về mặt của anh ko biểu lộ gì là ko nghiêm túc cả.

Nhất định là có ma rồi.

Tôi bặm môi đầy tức giận. Hừ, lũ ma đáng chết này cũng mê anh ! Muốn hại tôi đây mà !

Và có một người quan sát những biểu hiện của Vy Anh, tuy muốn cười nhưng vẫn tỏ ra như ko có chuyện gì. Tất nhiên là Vy Anh làm gì biết điều đó !

Tôi cố giữ vẻ trấn tĩnh :

- Anh Duy Phong nghe nhầm rồi. Em nói là muốn vào phòng khách cơ.

Vừa nói xong, tôi mới biết là mình lỡ miệng. Phòng khách nơi đây...làm gì có chỗ ngủ. Mà kệ đi, muốn là việc của tôi còn có chỗ ngủ hay ko thì lại là việc khác.

Anh nhìn tôi, vẻ mặt thoáng chút ma mãnh :

- Vậy à ?

Tôi có hơi bối rồi, những ko lẽ bây giờ lại có cách nào khác tốt hơn :

- Vâng. Anh nghe nhầm đấy.

Anh chột tiến lại gần tôi , nhẹ giọng :

- Để anh chỉ cho em cách nói dối nhé .

-

Quê quá đi ! So với việc anh trực tiếp vạch trần lời nói dối của tôi thì việc này còn tệ hơn nữa !

Tôi nhìn anh, tóc vẫn còn hơi ướt và bộ đồ cũng đã khác lúc này, hỏi một câu giả lảng :

- Anh vừa mới tắm xong à ?

Nhưng ngay lập tức, tôi cảm thấy mình như đang rơi xuống vực thẳm. Tôi vừa hỏi cái gì thế này ?

Câu hỏi này quá lập dị rồi ! Lần này thì đâu phải ma quỷ gì đâu chứ.

Thật muốn tự đánh cho mình một trận tơi bời mà .

Anh hình như cũng có chút ko ngờ tôi sẽ hỏi như vậy, chỉ gật đầu rồi đưa tay lên...chạm vào trán tôi , khẽ nhú mày :

- Hơi ẩm .

Tôi choáng váng, muốn ngã rầm. Cái gì ? Hơi ẩm ? Anh nghĩ tôi là bị ẩm đầu sao ! Bây giờ kể cả bên dưới có nứt hàng trăm lỗ cho tôi chui xuống thì cũng ko đủ. Nghĩ mà muốn khóc.

Tạm thời, tôi ko cho phép mình nói thêm bất kì điều gì nữa cả, chỉ nhìn ra bên ngoài cửa sổ nhưng cũng chẳng biết là mình đang nhìn cái gì .

Anh đang ngồi ở sofa, chợt gọi tôi lại :

- Vy Anh, uống cái này.

Tôi ngoan ngoãn bước tới, nhận lấy ly nước anh đưa. Nước có màu đỏ nhàn nhạt, rất đẹp.

Chắc là ngọt đây.

Chưa kịp đưa lên miệng uống thì anh đã dặn :

- Cẩn thận. Hơi đắng đấy .

Cảm xúc của tôi lần nữa lại bị tụt xuống, ngơ ngác :

- Tại sao anh lại muốn em uống cái này ?

Tôi nghiêm túc suy nghĩ xem đây có phải là thuốc ẩm đầu ko .

- Lúc này Vy Anh ngủ, có ho – anh lại đặt tay lên trán tôi , vẻ mặt lo lắng – Bị cảm rồi.

À, hóa ra ko phải trị ẩm đầu mà là trị cảm. Tôi cảm thấy mình dễ hít thở hơn . Có lẽ do lúc chơi ngoài vườn nên bị , nhưng tôi thấy mình vẫn hoàn toàn bình thường mà, có chỗ nào khó chịu hay gì đâu. Nước này còn đắng nữa.

Vậy là tôi đặt lại ly nước trên bàn :

- Em ko uống đâu. Em ko bị sao hết.

Anh nhìn tôi, giọng trầm xuống :

- Vy Anh.

Chỉ đơn giản vậy thôi cũng đủ làm tôi cầm ly nước lên, uống hết một hơi. Xong thì ko khỏi nhăn mặt đau khổ. Cái này đâu phải là hơi đắng đâu, mà là đắng một cách tàn nhẫn rồi.

Anh cười khê :

- Ngoan lắm.

Tôi lập tức xụ mặt, giọng nói pha chút giận dỗi :

- Anh Duy Phong, đã rất đáng ghét đấy. Bây giờ, vị giác của em cũng ko còn nữa đây này.

Về mặt anh thoáng chút ý cười, nhìn tôi :

- Kem nhé . Chắc sẽ lấy lại vị giác nhanh thôi.

Anh đang dụ dỗ ư ? Ko thể dễ dàng thỏa hiệp như thế được, tôi nói một cách đầy khí thế :

- Em...phải ăn hai ly.

- Ko. Chỉ được một chút thôi.

Và sau đó, tôi mới biết như thế nào là một chút. Đó chỉ là hai thìa kem bé tí. Thậm chí anh còn ko cho phép tôi ăn kem trong ba ngày !

Gần năm giờ chiều, anh lại đưa tôi về nhà rồi sẽ đến công ty. Giờ này còn tới thì có lẽ là làm việc thâu đêm rồi. Tôi ko khỏi vừa lo lắng vừa nghĩ ngợi.

Lúc xe dừng ở đầu ngõ, tôi nói với anh:

- Anh bận thì ko cần để ý tới em như vậy.

Anh như là ko nghe thấy những lời tôi nói, cẩn thận giúp tôi tháo dây bảo hiểm ra :

- Em mệt rồi. Ngủ sớm.

- Vâng.

Nhưng tôi mà lại dễ dàng chịu thua vậy sao ? Lúc bước xuống xe , tôi lại thật nghiêm túc :

- Anh Duy Phong. Anh ko cần dành nhiều thời gian cho em đâu.

- Ngày mai em làm gì ?

Tôi thật thà trả lời :

- Em với Trúc Vũ định sẽ đi đâu đó chơi. Lâu rồi , tụi em ko đi cùng nhau.

Anh cười, gật đầu.

Và tôi chợt nhận ra tôi lại một lần nữa bị anh dẫn ra khỏi chuyện mình cần nói rồi !!!

Tôi hít một hơi thật sâu, lần này sẽ ko bị thế nữa đâu .

- Anh Duy Phong. Anh rất bận. Vì vậy, anh đừng vì em mà cả thời gian nghỉ ngơi cũng ko có như thế. Có được ko ?

Rất nhanh, anh đáp lại một cách đầy dứt khoát :

- Ko được.

Tôi cực kì ko vui nhìn anh :

- Tại sao lại ko được ?

Anh ko nói gì, tiến lại thật gần, giang hai tay ra...nhẹ nhàng ôm tôi, thì thầm :

- Vì tôi sẽ rất nhớ em.

Cái ôm nhẹ ấy chỉ kéo dài trong vài tích tắc nhưng tôi đã như ngừng thở và đứng cũng ko vững.

Và lúc anh đi thì khoảnh khắc ấy cứ như là đang tồn tại.

Thậm chí, dù chỉ một giây, tôi cũng ko cách nào có thể để những suy nghĩ dứt ra khỏi anh.

Duy Phong...Người ấy đã hoàn toàn chiếm lấy toàn bộ tâm trí của tôi.

Độc tiếp: Nhẹ bước vào tim anh – Chương 37

37. Chương 37

Một chàng trai trẻ đưa mắt liếc nhìn quanh quán bar náo nhiệt và ồn ào. Giờ này đã là hơn nửa đêm, vì thế đây đang là thời điểm náo nhiệt nhất của quán. Anh len lỏi trong đám người đang hoàn toàn mất đi lý trí, vừa kéo nhau nhảy nhót mãnh liệt, vừa la hét âm ỹ theo tiếng nhạc dance sôi động. Anh khẽ lăm bằm vài câu nguyên rủa, cố tìm kiếm một bóng dáng.

Chiếc bàn khuất ở một góc trong quán, cô gái ngồi ở đấy nhắm mắt lắc lư, tay cầm một ly rượu đầy lên uống cạn. Trên bàn là la liệt những chai rượu chỉ còn vỏ trống không, dưới chân là những mảnh vỡ.

Chàng trai hốt hoảng chạy tới, giật ly rượu vừa mới được cô rót đầy :

- Đừng uống nữa.

Cô gái đưa đôi mắt đờ đẫn đã bị nhuộm bởi men rượu lên nhìn người vừa ngăn cản mình, vui vẻ nói :

- Cậu tới đúng lúc lắm. Nào, lại đây, uống cùng tôi.

Chàng trai ngồi xống chiếc ghế gần đó, đưa ly rượu lên miệng cạn một hơi .

Cô gái vỗ tay tán thưởng :

- Giỏi lắm. Như thế mới đúng chứ .

Chàng trai vẫn giữ nguyên vẻ mặt u sầu :

- Cô tại sao lại thành ra như thế này ?

Cô gái cười to vài tiếng, lấy tay chỉ chỉ vào mình :

- Tôi á ? Hết rồi.

Chàng trai kia tự mình lấy một chai rượu còn nguyên, ngửa cổ uống như uống nước lạnh :

- Vì Duy Phong à ?

Vẻ mặt cô gái bỗng tràn đầy tuyệt vọng, giọng điệu chua xót :

- Tôi nên làm gì đây ? Trước anh ấy lúc nào tôi cũng thấy mình thật thê thảm . – mắt cô cũng bắt đầu ngấn nước , ồm mắt rên rỉ – Tôi ko đẹp sao ? Ko quyến rũ sao ? Vậy mà đến cái liếc mắt anh ấy cũng keo kiệt với tôi .

Cô gái cũng bắt đầu cầm một chai rượu lên uống :

- Trái tim anh ấy là bằng sắt đá ! Tôi đã vì anh ấy mà ngay cả những việc tồi tệ nhất cũng làm. Tôi được cái gì nào ? Chẳng bao giờ anh ấy chủ động với tôi. Nếu ngày nào anh ấy nói với tôi trên hai câu thì tôi sẽ nghĩ mình là may mắn nhất thế giới.

Cô khóc nức lên , nghẹn tiếng :

- Duy Phong, tại sao anh lại làm em phát điên thế này ? Rốt cuộc em phải làm sao thì anh mới chịu để ý tới em đây hả Duy Phong. – Cô đẩy mạnh một chiếc ly rơi xuống sàn...choang một tiếng rồi vỡ vụn – Dù chỉ một chút cũng được mà .

Chàng trai nhìn dáng vẻ khổ sở của cô gái, ánh mắt anh cũng đầy bất lực :

- Cô ko nên vì anh ta mà như thế này . Cô còn sự nghiệp.

Cô gái ngửa mặt cười lớn :

- Sự nghiệp á ? Bây giờ cái tên của tôi đi đâu cũng chỉ thấy bị người ta chỉ trích. Cậu còn nói tới chuyện sự nghiệp được sao !

Chàng trai nhìn cô gái bê bối lúc này, sự kiêu ngạo thường ngày đã hoàn toàn biến mất :

- Cô vẫn còn chỗ đứng. Chỉ cần đừng đưa cái tên Duy Phong vào thì dần dần tên tuổi cũng sẽ khôi phục thôi.

Cô gái mệt mỏi dựa người vào ghế :

- Còn anh ấy thì sao ? Đến bao giờ anh ấy mới chịu cho tôi cơ hội .

Chàng trai có hơi mất kiên nhẫn :

- Đừng lãng phí thời gian . Anh ta sẽ ko bao giờ chấp nhận cô đâu.

Như con thú bị trúng tên, cô gái đột nhiên lớn tiếng , nói như hét lên :

- Tại sao lại ko ? Cậu nói đi, tại sao hả ? Rốt cuộc là vì sao chứ ! Tại sao anh ấy lại không có khả năng yêu thương như người bình thường ?

Chàng trai đưa tay lên trán, chạm nhẹ vào vết thương dù đã được băng lại cẩn thận nhưng vẫn còn đau nhức , cười nhạt một tiếng :

- Cô sai rồi. Duy Phong hoàn toàn có khả năng đó và thậm chí là còn rất mạnh liệt nữa.

Mắt cô gái tối sầm lại :

- Vậy tại sao chưa bao giờ anh ấy chịu để ý tới tôi.

Chàng trai chưa vội trả lời, trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Đừng cố theo đuổi những thứ không thuộc về mình mà lãng quên những gì luôn bên mình.

Cô gái gục mặt xuống bàn :

- Tôi chỉ cần anh ấy chấp nhận tôi. Không có anh ấy, cuộc sống của tôi sẽ chẳng còn ý nghĩa nữa. Cậu ko phải cũng từng bảo là sẽ cổ vũ tôi.

Chàng trai đứng dậy , nhỏ giọng :

- Đúng thế. Thậm chí tôi cũng đã giúp cô.

Để lại cô gái vẫn đắm trong tuyệt vọng, anh bước ra khỏi quán bar, cười nhạt :

- Nếu em chứng kiến sự việc hôm nay thì em sẽ như thế nào ? Có đau bằng tôi không ?

Hôm nay mẹ có ca trực khuya trong bệnh viện, nửa đêm mới về.

Tôi cũng chỉ nằm suy nghĩ linh tinh , ko thể nào ngủ được.

Lúc hơn ba giờ sáng, có lẽ là ấm đầu thật, tôi nhắn tin cho anh :

” Ngủ sớm nhé anh Duy Phong ”

Và khoảng mười phút sau...có cuộc gọi tới.

Tôi trùm chăn, áp máy vào nghe .

Vẫn là giọng nói ko cảm xúc của anh, tôi còn nghe thoáng qua tiếng lật giở tài liệu, vậy là anh vẫn còn đang làm việc .

- Vy Anh . Em còn thức ?

- Ko, là em mới dậy mà.

Haha, để xem lần này anh phát hiện ra kiểu gì nào ! Tôi rất đặc ý vì sự xoay sở quá tài tình của mình.

Giọng anh có chút dịu dàng :

- Vy Anh. Thử tìm lí do khác , có lẽ anh sẽ tin.

- ...

Nếu ko phải là đang nửa đêm thì tôi đã đứng dậy mà hét to hai chữ tại sao rồi !

Anh ấy...thật quá đáng.

Tôi âm ức :

- Anh vẫn chưa xong việc à ?

- Xong rồi.

Hứ ! Anh tưởng tôi dễ bị lừa chắc ! Anh thật quá ngây thơ rồi đấy !

Tôi thừa nhận là mình thù dai :

- Anh nói dối rất tệ . Em vừa nghe tiếng anh lật giở giấy tờ mà . Làm sao xong được ?

Nói xong tôi có chút hí hửng.

- Vừa nghe ?

Tôi cực kì tự tin :

- Vâng ! Lúc anh gọi tới ấy. Anh nói dối tệ lắm !

- Ko. Xong rồi.

- Em ko dễ bị gạt thế đâu. Anh xong khi nào chứ ?

- Vừa đây.

- Em ko tin . Nếu anh nghĩ lời nói dối tệ như vậy mà khiến em tin thì anh hiểu sai về em rồi – Tôi có hơi kiêu ngạo.

- Anh vừa kí vào hợp đồng cuối rồi.

- ...

Thật may mắn là không trực tiếp nói chuyện nên anh ko thể thấy được vẻ mặt cứng đờ của tôi.

Cảm xúc đang tăng vọt bỗng nhiên tụt xuống một cách thảm hại !

- Nói cho anh tại sao em vẫn chưa ngủ ? – Giọng anh đầy nghiêm nghị.

- Lúc chiều em ngủ rồi nên bây giờ em ko ngủ được nữa. Còn anh , tại sao anh làm việc khuya như thế ?

- Ủ .

Có tiếng động, hình như anh đang di chuyển .

- Vy Anh, em mau ngủ đi.

- Vâng. Nhưng anh Duy Phong bây giờ sẽ về nhà à ?

- Ko đâu bạn Vy Anh, chúng tôi

Là giọng của thư kí Hoàng. Nhưng sao lại ko nghe thấy gì nữa rồi nhỉ ?

Ở căn phòng kính rộng lớn, Duy Phong một tay bịt miệng thư kí Hoàng đang ra sức hét vào điện thoại, giọng điệu của anh đầy thần nhiên :

- Ủ, anh sẽ về nhà. Em ngủ ngay nhé.

Lúc anh vừa nói xong cũng đồng thời buông tay ra, thư kí Hoàng liền hét lên :

- Đừng nghe cậu ấy, bạn Vy Anh, chúng tôi sang Hồng Kông ngay bây giờ đây.

Trước những lời vạch tội của thư kí Hoàng, anh lại trưng ra vẻ mặt lạnh lùng, giọng cũng ko hề có chút cảm xúc nào :

- Anh còn muốn nói thêm gì ko ?

Thư kí Hoàng như nhặt được vàng, mắt sáng lên lao tới cướp lấy điện thoại , nói một cách hào hứng :

- Bạn Vy Anh, Duy Phong nói dối đấy. Bây giờ chúng tôi ra sân bay chuẩn bị sang Hồng Kông tham dự cuộc họp. Cậu ấy ngay cả ăn tối còn bỏ qua nữa cơ. Bạn Vy...

Bỗng thư kí Hoàng chợt ngưng lại, vẻ mặt sa sầm nhìn chiếc di động đã tắt nguồn từ khi nào...

” Cô sai rồi. Duy Phong hoàn toàn có khả năng đó và thậm chí là còn rất mạnh liệt nữa. ”

Gương mặt cô gái đành lại, rút điện thoại ra , giọng điệu kênh kiệu :

- Alo . Văn phòng thám tử nổi tiếng nhất thành phố đây phải không ?

Một giọng đàn ông đầy chín chắn vang lên :

- Vâng. Bà cần gì sao ?

- Điều tra cho tôi Hoàng Duy Phong .

Giọng người đàn ông kia đột ngột thay đổi, có chút hoảng hốt :

- Bà đang nói tới Hoàng Duy Phong, hiện đang là tổng giám đốc tập đoàn Khánh Phong hiện nay ?

- Đúng thế . Tôi muốn biết thời gian này, anh ấy hay đi với ai.

Lập tức, đầu dây bên kia , giọng người đàn ông trở nên đầy giận dữ , lớn tiếng quát :

- Thần kinh à ? Nửa đêm rảnh rỗi muốn kiếm chuyện hả ? Tôi chưa muốn sạt nghiệp đâu mà làm chuyện ngu ngốc đó .

Cô gái nhìn chiếc điện thoại đã bị ngắt máy, hét lên :

- Ông mới là điên ấy.

Nói rồi cô thả chiếc điện thoại vào ly rượu đầy...

Tôi bực mình với tay tắt chiếc đồng hồ đang reo inh ỏi. Đúng là tự mình hại mình mà. Hôm trước đột nhiên nổi hứng hẹn giờ báo thức lúc 5 giờ sáng mỗi ngày để luyện ngoại ngữ, kể cả cuối tuần. Bây giờ thì hay rồi, đầu óc choáng váng vì ngủ muộn , nhưng có ngủ tiếp thì cũng ko thể. Tôi than thầm, uể oải lê cái đầu nặng trĩu rời khỏi giường.

Lúc đi ngang qua phòng, mẹ vẫn còn chưa dậy.

Tôi nhẹ nhàng xuống bếp, làm món bánh mới học trên mạng.

Đầu óc cũng bắt đầu tỉnh táo hơn.

Vừa chờ bánh chín, tôi vừa lấy một thứ ra xem . Anh chắc chắn là ko biết mình đã bị mất một thứ đâu ! Ý nghĩ đó làm cho tôi ko khỏi bật cười.

Nhưng cùng lúc đó, tôi nghe tiếng động phát ra ...mẹ dậy rồi. Tôi giật mình nhét thứ đó vào túi trở lại, tự nhắc mình phải thật cẩn thận mới được !

Trong thời gian này, tôi ko ngừng cố gắng che giấu và lấp liếm đi những cảm xúc ko ổn định của mình. Luôn phải tập trung cao độ. Nếu để mẹ thấy tôi cứ tâm trí nằm tận ngoài vũ trụ, đôi khi lại thần thờ hoặc cười ngớ ngẩn thì sẽ như thế nào ? Vì vậy, tôi đã nghĩ ra một cách. Đó là lúc cạnh mẹ, tôi buộc mình phải luôn nghĩ tới những điều khủng khiếp và kinh hoàng. Như vậy, vẻ mặt sẽ bắt giác mà trở nên căng thẳng. Mẹ lại còn tưởng tôi lo lắng cho việc học chứ ...Tạm thời mọi chuyện đều ổn. Nhưng cái gì cũng phải có giá của nó. Ko ngừng nghĩ tới Nguyễn Phương, tôi đã bị ám ảnh , nhiều lúc thiếu chút nữa là bật khóc luôn rồi.

Hai mẹ con đang ăn sáng thì nghe thấy tiếng chuông cửa.

Chưa cần phải ra mở cửa thì tôi cũng biết là ai rồi .

- Sao hai người tới đây sớm thế ?

Trúc Vũ chẳng thèm trả lời câu hỏi của tôi, lôi tuốt Mạnh Vũ vào nhà, hớn hở :

- Mẹ Diệp, cho tụi con ăn sáng với.

Mạnh Vũ lễ phép hai tay đưa cho mẹ một chiếc túi :

- Cô Diệp , đây là quà bố mẹ con đi từ Đài Loan về gửi nhà mình.

Mẹ nhận lấy chiếc túi, âu yếm nhìn hai người tên Vũ mới tới :

- Bố mẹ con chu đáo quá. Cô cảm ơn. Hai con ngồi đây ăn luôn đi.

Tôi lấy bánh cho hai người ấy, chớp chớp mắt :

- Anh Mạnh Vũ với cậu ăn thử đi. Xem bánh của em có ngon ko ?

Trúc Vũ liếc đĩa bánh với vẻ mặt đầy nghi hoặc :

- Cậu tự làm à ? Có ăn được ko đây ?

Tôi ko để ý tới người hay dìm bạn bè nữa, ngoảnh sang hỏi Mạnh Vũ vẫn im lặng ăn :

- Anh Mạnh Vũ thấy thế nào ?

Mạnh Vũ ngẩng đầu lên, vẻ mặt cực kì chân thành :

- Rất khó ăn.

Trúc Vũ cười ha hả nhìn sắc mặt đang trở nên khó coi của tôi.

Hai người này nhất định là thông đồng đây mà ! Dám ko thừa nhận tài năng của tôi ! Hừ, mẹ sẽ là người đưa ra câu trả lời chính xác nhất.

- Mẹ, mẹ thấy bánh con làm như thế nào ?

Mẹ nhìn tôi, tủm tỉm cười :

- Từ này giờ, mẹ chưa có dám ăn.

“”

Lần này, cả mẹ và hai người tên Vũ đều cười lớn.

Cuối cùng thì cũng xong bữa sáng . Thật ra ai cũng ăn hết phần bánh của mình, chẳng qua là đùa vậy thôi. Nhưng mà lừa nhau như vậy thì quá đáng thật ! Tôi cảm thấy mình thật bé nhỏ đáng thương ! Chẳng phải là có câu nói nhân tài thường hay bị vùi dập hay sao ?

Vừa ăn hoa quả, ba người chúng tôi vừa lên kế hoạch đập phá cho ngày hôm nay.

Nói là ba người nhưng thực ra chỉ có tôi và Trúc Vũ bàn luận. Bởi vì Mạnh Vũ đã bị loại, sau khi lên tiếng muốn đi đến sân vận động xem bóng rổ.

Mạnh Vũ ngồi đợi lệnh, vật chùm nho, ném từng quả một lên không trung rồi há miệng hứng.

Sau một lúc nghiêm túc suy nghĩ, Trúc Vũ đưa ra ý kiến :

- Chúng ta tới công viên giải trí .

Tôi nhìn Trúc Vũ đầy xem thường :

- Cậu thật là trẻ con quá rồi đấy ! Cậu nghĩ tớ sẽ đi với cậu tới những nơi như thế ?

Trúc Vũ vẫn tiếp tục bảo vệ ý kiến của mình :

- Tớ nghe nói ở đây họ mới thêm mấy trò mới. Còn có cả tặng gấu bông kỉ niệm nữa cơ.

Tôi lập tức sáng mắt, đứng phắt dậy :

- Vậy bọn mình mau đi thôi.

Ngay khi tôi vừa dứt lời, Mạnh Vũ đang ăn nho theo cách khác người liền bị nghẹn, ho sặc sụa.

Trúc Vũ lườm tôi với ánh mắt đầy oán giận.

Cái gì thế ? Tôi ngơ ngác.

Mẹ tôi đang chăm chú xem thời bóng lên tiếng :

- Mẹ nghĩ mấy đứa đến cô nhi viện Nhân Ái chơi đi. Hôm nay hai mẹ ko tới được.

A ! Cô nhi viện Nhân Ái !

Hai mẹ chúng tôi lúc nào cũng tranh thủ thời gian tới đó, cho dù bận tới đâu. Nơi đó cách thành phố khá xa, hai mẹ đều phải đi taxi hoặc thuê xe. Nhưng thỉnh thoảng, có kì nghỉ bọn tôi cũng đi mấy chuyến bus để tới đó chơi với các bạn nhỏ và mua thật nhiều quà cho chúng. Lâu nay, bọn tôi cũng ko hay tới đó vì lịch học kín mít và hai mẹ cũng ko yên tâm khi cho chúng tôi đi xa.

Bây giờ , ko phải là cơ hội hiếm có để tới đó sao ?

Ba người chúng tôi đều đồng thanh :

- Tuân lệnh . Bọn con đi ngay đây.

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tìm anh – Chương 38

38. Chương 38

Trước khi đi, chúng tôi rẽ qua siêu thị , dốc hết tất cả tiền của ba người mua rất rất nhiều đồ chơi và quà vật . Tuy nhiên, tôi có hơi lo lắng dù đã trữ sẵn thuốc say xe . Nhưng chỉ cần nghĩ sắp được đến đó thì mọi cảm giác tiêu cực đều tan biến.

Trên chuyến bus đường dài, tôi cảm thấy mình cứ lảo đảo, đầu thì ko ngừng lắc lư. Thật khó chịu !

Vật lộn với cơn say xe sau hai tiếng rờn rã, cuối cùng cũng tới trạm bus gần cô nhi viện rồi.

Ba người chúng tôi xách拎 kỉnh một đồng túi lớn, đi bộ khoảng năm phút là sẽ tới nơi .

Tâm trạng ai cũng cực kì háo hức.

Nơi này đã được cải thiện rất nhiều rồi ! Những con đường đất ghồ ghề chắc chẳng ai còn nhớ nữa .

Còn có cả trường học Nhân Ái đã đi vào hoạt động gần 5 năm. Các trẻ em xung quanh đều tới đây học. Dù là miễn phí nhưng chất lượng giảng dạy đạt tiêu chuẩn, trang thiết bị thì đầy đủ và hiện đại.

Tập đoàn Khánh Phong thật là tuyệt ! Tất cả đều được họ đầu tư một cách tuyệt đối !

Lại nghĩ tới anh...Tôi cảm thấy thật sự rất ấm áp.

Vừa thấy cánh cổng màu xanh biển, tôi với Trúc Vũ liền hét lên đầy phấn khích và chạy thật nhanh.

Cô nhi viện bây giờ thật là đẹp và tiện nghi ! Đón tiếp chúng tôi là những khuôn mặt quen thuộc đầy phúc hậu và vương chút khắc khổ.

Những người mẹ ấy gặp chúng tôi thì xúc động, nước mắt cứ tự nhiên rơi xuống.

Chúng tôi cũng ôm chầm lấy họ.

- Ôi, lâu lắm rồi ko thấy mấy đứa.

- Tụi nhỏ nhắc bọn con nhiều lắm !

- Con cũng rất nhớ mọi người .

- Mạnh Vũ lớn quá ! Càng ngày càng điển trai.

- Trúc Vũ cao hơn được một chút này. Con bây giờ để tóc ngắn rồi à ?

- Ôi , Vy Anh của chúng ta chẳng cao thêm chút nào cả ! Cũng ko thay đổi gì ! Cứ như con nít mãi thế này !

- ...

Chúng tôi đặt những túi quà ở một góc, các mẹ thấy vậy thì cau mày :

- Trời ơi. Mấy đứa lòi cả siêu thị tới đây à ?

- Sao nhiều thế này ? Bọn con lại chiều hư lũ trẻ rồi !

- Nào, theo ta ra sau nghỉ ngơi chút nào.

Ba người chúng tôi chỉ cười từ chối. Đến đây là đập phá cơ mà ! Sao có thể lãng phí thời gian vào việc nghỉ ngơi cơ chứ !

Các mẹ dẫn chúng tôi đi thăm quan một chút.

Ko khí nơi đây thật yên tĩnh và trong lành . Tâm trạng cũng tự nhiên mà thả lỏng đầy thoải mái .

Đi qua những căn phòng mà vẫn ko thấy ai, chúng tôi bắt đầu đặt câu hỏi :

- Bọn nhỏ đâu rồi ạ. Sao vắng thế này ?

- Hôm nay chủ nhật mà, bọn nhỏ ko được nghỉ ạ ?

- À, lũ nhỏ được nghỉ. Nhưng đều đi biểu diễn văn nghệ ở thị trấn rồi. Chỉ còn mấy đứa loắt choắt ở nhà thôi.

- Tụi nó mà biết các con tới nhưng ko được gặp, lại khóc mấy ngày cho xem.

- Haha. Bọn con cứ tưởng sẽ làm một vụ bất ngờ lớn cho các bạn nhỏ chứ.

Mạnh Vũ cầm một bức tranh lên, kinh ngạc :

- Tranh này là bọn nhỏ vẽ ạ ?

- Ủ. Tụi nó vẽ đấy. Đây chỉ là một số thôi, còn lại chúng ta cất khỏi hư rồi.

Tôi cũng phải thốt lên :

- Đẹp thật ! các bạn nhỏ nhà mình giỏi thế này !

- Phải cảm ơn tập đoàn Khánh Phong. Họ rất tốt. Cái gì cũng sẵn sàng cung cấp đầy đủ và tạo điều kiện cho tụi nhỏ.

Nghe các mẹ nói chuyện này, Trúc Vũ ko ngừng nháy mắt với tôi làm tôi lại nghĩ vẫn vợ !

Ko biết anh ấy bây giờ đang làm gì ? Lại bận việc rồi !

Dạo một vòng quanh cô nhi viện, các mẹ để chúng tôi tự chơi. Mọi người vẫn chưa nói cho các bạn nhỏ biết có chúng tôi tới vì sợ chúng tôi sẽ mệt bởi lũ loắt choắt ấy.

Nhưng chẳng ai trong ba người chúng tôi nghĩ như vậy ! Chúng tôi chủ yếu là tới thăm các em ấy mà !

Vừa bước tới gần khoảnh sân sau đã nghe thấy những âm thanh ồn ào của trẻ con nói còn chưa rõ tiếng.

Sáu bạn nhỏ đang chụm đầu chơi gì đó rất tập trung, vẫn ko biết đến sự có mặt của ba người chúng tôi.

Xem nào ! À, hóa ra là các bạn ấy đang bắt đẽ, cắm một ngọn cỏ xuống hang chờ để cắn.

Một cậu bé cau mày, bực bội :

- Sao nó còn chưa cắn cỏ nhỉ ?

Cô bé ngồi bên cạnh liền lấy tay đánh nhẹ cậu bé kia :

- Nó hiểu cậu nói đấy .

Cậu bé kia gật đầu về biết lỗi rồi tiếp tục cau mày nhìn ngọn cỏ này giờ vẫn ko chịu động đậy.

Nhưng chỉ được một lúc sau, cậu bé khác lay mạnh ngọn cỏ :

- Này , này, con để kia. Đừng có ngủ nữa. Mau dậy ăn cỏ nhanh.

- Im lặng. Không nghe Nhi nói là con để hiểu à.

- Thì nó hiểu nên tớ mới bảo nó dậy ăn mà.

Bắt đề kiểu này thì có lẽ mai vẫn chưa được. Ba người chúng tôi nhìn nhau cười ! Các bé này dễ thương thật !

- Các em đổ nước vào, để sẽ chui ra .

Vừa nghe thấy tiếng Mạnh Vũ, các em ấy liền ngẩng đầu nhìn chúng tôi, ngạc nhiên một lúc rồi hét lên, lao ào tới ôm chân, kéo tay chúng tôi đầy sung sướng :

- Aaaaa, anh Vũ, chị Vũ, chị Vy Anh.

Tôi vừa ngồi xuống giang tay ra thì các bạn nhỏ đã nhào lên làm tôi ngã rầm rồi ôm bụng cười khoái chí.

Đây mới chỉ là lũ-loát-choắt thôi đấy ! Nếu ko đừng mơ tới chuyện đứng dậy nổi.

Từng đứa bắt đầu đưa chiếc má phúng phính ra cho chúng tôi thơm nhẹ lên. Đó là qui tắc chào hỏi đấy ! Còn người đặt ra à ? Là chính ba người chúng tôi !

Cô nhóc thất bím tóc hai bên vừa được Mạnh Vũ thả ra liền chủ động hôn thật mạnh lên miệng Mạnh Vũ một cái làm chúng tôi cười âm ỹ.

Trúc Vũ giả vờ bực tức :

- Này, ai cho phép em hôn bạn trai của chị hả ?

Cô nhóc cười để lộ hàm răng sún :

- Anh Mạnh Vũ hứa làm bạn trai em rồi cơ !

Trúc Vũ đánh Mạnh Vũ một cái :

- Anh hứa như thế à ?

Mạnh Vũ kéo cô nhóc kia lại xoa xoa đầu :

- Em thấy chị Vũ có ghê ko ? Sau này ko được hôn anh như thế ngay chưa !

Cô nhóc kia lùi ra, bĩu môi :

- Em muốn hôn anh đẹp trai nhất kia .

Bé gái còn lại cũng sáng mắt lên :

- A, anh đẹp trai nhất ! Tớ cũng muốn hôn !

Anh đẹp trai nhất ? Lại là diễn viên nào đây ? Mới nhỏ mà đã háo sắc như vậy rồi.

Ba người chúng tôi lấy một ít bánh chia cho các bạn nhỏ. Ở đây bây giờ cũng khá đầy đủ nên các em ấy ko ham bánh lắm , chỉ ham chơi.

Chúng tôi lại bị lũ loắt choắt ấy quần lấy.

Khổ Mạnh Vũ, bị bắt làm ngựa cho bọn nhỏ cười lên. Có lúc , cả sáu đứa leo lên cùng một lúc.

Mạnh Vũ a một tiếng cũng phải chịu đựng bò bò đi .

Amen ! Thật tội lỗi !

Rồi các bạn nhỏ lại khoe cho chúng tôi phiếu bé ngoan, những hình vẽ và cả những vật được tạo ra từ đất nặn. Ở đây ko thiếu thứ gì rồi.

Bây giờ chuyển sang chơi trốn tìm ! Mạnh Vũ luôn phải đi tìm , nhưng anh ấy giả vờ ko tìm thấy.

Các bé ấy lại cười hả hê, chê bai :

- Dễ thế mà tìm không ra.

- Anh Vũ chơi dở quá đi !

Chán chê, lũ loắt choắt này lại đòi chơi bịt mắt bắt dê.

Trúc Vũ bịt mắt đi tìm đầu tiên. Trúc Vũ bắt được một cậu bé, chưa kịp đưa tay ra sờ xem thử thì nhóc ấy đã cuống quýt hét lên :

- A, chị Trúc Vũ, em ko phải là Tít đâu.

Ba người chúng tôi cười ầm lên, bọn nhỏ ngơ ngác ko hiểu nhưng vẫn cười theo đầy vui vẻ.

Rồi các bé ấy túm nhau lại, ko cho chúng tôi lại gần, nói gì đó thật bí mật.

Nhưng mà...âm lượng quá lớn rồi !

Cậu bé tên Tít vẽ mặt hình sù :

- Chị Vy Anh rất ngốc. Chúng mình bịt mắt chị ấy đi.

Cô nhóc lên tiếng :

- Đúng vậy . Chúng mình sẽ ko bị chị ấy đoán ra đâu.

- Tổ cũng nghĩ thế. Chị ấy con nít lắm.

Mấy đứa gật đầu đồng ý.

Hai người tên Vũ cười ngất...còn tôi...vẽ mặt đã chuyển thành xám tro.

Được lắm lũ nhóc này ! Vy Anh thiên tài mà ko làm được mấy chuyện cón con này sao !

Tôi hừng hực ý chí tự lấy khăn bịt mắt mình...Nhưng mà...A !!! Trời ơi !!! Hình như bịt chặt quá rồi ...

- Trúc Vũ, Trúc Vũ. Cậu mau cởi ra cho tớ nhanh lên !

Lần này, bọn nhỏ lại được thể cười ầm lên :

- Đã bảo chị ấy rất ngốc mà.

Có đứa còn thở dài...

Chờ đó đi ! Lũ loắt choắt ! Hừ, để xem, tôi sẽ bắt từng đứa và đoán chính xác cho xem.

Tôi bắt đầu quyết tâm thể hiện để bọn nhỏ biết thế nào là tài năng thật sự !

Nghe thấy tiếng phát ra từ bên phải...a, lại cả bên trái...

Rồi, đã bắt được một nhóc. Đứa nhỏ hét lên một tiếng, chờ tôi đọc tên.

Haha, cái mũi tẹt này thì còn ai vào nữa :

- Chị biết rồi nhé. Em là Nhi.

Bé Nhi a một tiếng đầy đau khổ, lăm bầm như cù non :

- Chị khôn ra từ bao giờ thế.

- ...

Nói rồi đã chạy biến ! Còn năm tên giặc nữa ! Một cậu bé nữa lại bị tôi phát hiện !

Haha, còn bốn tên nữa thôi. Đã thấy ta chưa , thấy chưa ! Tâm trạng của tôi trở nên cực kì thoải mái.

Bỗng nhiên tôi nghe thấy có một động rất lớn kéo theo cả tiếng hét âm ỹ của lũ nhỏ và cả Trúc Vũ. Tiếng động ấy ngày càng gần rồi biến mất. Có lẽ là máy bay đi ngang qua.

Nhưng tiếng hét của các bạn nhỏ vẫn ko ngừng vang lên. Hừ , đánh lạc hướng chứ gì !

Còn lâu nhé !

Tôi bắt đầu đi tìm tiếp nhưng lũ loắt choắt vẫn tiếp tục la hét.

Đừng ! Đừng để ý ! Đừng mắc lừa ! Tôi tự dặn mình rồi tập trung vào trò chơi .

A ...đột nhiên có người chặn trước tôi. Láo toét ! Dám xem thường tôi ! Ko chịu chạy đi mà đứng ngay trước mặt trêu ngươi sao ? Để xem, ko chỉ tên mà tôi sẽ đọc cả họ cho xem !

Thật quá láo mà !

Tôi bặm môi tức giận, bắt đầu đưa hai tay ra ...nhưng...tay đã bị nắm lại.

Còn dám như thế ? Muốn tạo phản ?

Tôi rút tay ra nhưng ko được...

Hừ ? Tay con nít mà sao lớn thế này ...lại còn ko thể thoát ra...

Một cảm giác quen thuộc ập đến nhưng ngay lập tức bị tôi xua đi.

Trò này , phải thắng !

Ai bảo lũ loắt choắt này xem thường tôi chứ.

Tôi bắt đầu giãy dụa :

- Mau thả chị ra !

Có tiếng cười khúc khích của lũ nhỏ . Được, cứ cười đi.

- Này, em có nghe thấy ko ? Em muốn tạo phản à !

Lần này ...tôi nghe thấy tiếng cười khê...Tiếng cười này ...Tim tôi bắt đầu đập sai nhịp, cảm giác bàn tay cũng nóng lên . Nhưng ý nghĩ vụt qua một lần nữa lại bị xua đi . Ko thể được !

Thực tế một chút đi, người ấy bạn như thế, nơi đây cũng cách thành phố hai tiếng đi ô tô mà.

Nhưng mà...mùi thơm dịu nhẹ này...Tôi cố xua đi tất cả các ảo giác đó. Quay về hiện tại thôi ! Ko thể để lũ loắt choắt đắc ý được !

Tôi hít thở sâu, lấy lại bình tĩnh, vờ nghiêm giọng đe dọa :

- Em còn ko thả ra, chị sẽ cắn em chết đấy nhé .

Tiếng cười âm ỹ của lũ nhỏ lại lớn hơn, khiến tôi cũng phải giật mình.

Và rồi...hai tay của tôi bị kéo lên...áp vào một khuôn mặt lạnh lạnh...

Lập tức, một cảm giác lan tới từ tay khiến tôi run lên, tim như muốn nhảy ra ngoài.

Chúa ơi ! Người làm ơn ! Chỉ là ảo giác thôi...Nhưng ngay thời điểm tôi cầu nguyện thì...

Người ấy ghé tai tôi, giọng đầy ý cười :

- Vy Anh định cắn anh ở đâu ?

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tim anh – Chương 39

39. Chương 39

Ầm !!! Tôi tưởng như một quả bom đang giáng mạnh vào đầu mình. Các thùy não cũng đã giãn đứt ra.

Đầu tôi hoàn toàn trống rỗng. Não bộ chẳng thể xử lí nổi điều gì.

Là người ấy rồi... Nhưng mà người ấy vừa nói cái gì thế...

...Cẩn...Ở đâu ?

Và có lẽ cũng do gặp hoàn cảnh này nhiều rồi nên cuối cùng tôi cũng lấy lại được cảm giác, phản ứng một cách chậm chạp :

- Anh Duy Phong.

Giọng nói trầm ấm đầy quen thuộc vang lên :

- Ừ. Đúng rồi .

Đồng thời, chiếc khăn bịt mắt cũng đang dần được cởi ra.

Nhưng vì do bịt chặt quá lâu nên mắt tôi hơi nhức và chưa thích nghi hẳn với ánh sáng.

Phải một lúc sau khi đã hồi phục hẳn, tôi...đã thấy rõ người ấy.

Trong bộ vest xám sang trọng đầy lịch lãm, anh nghiêng đầu nhìn tôi, ánh mắt ấm áp, còn khóe miệng nâng lên, thấp thoáng sự ma mãnh :

- Em định cắn anh như thế nào để anh có thể chết đây ?

Tôi cảm thấy mặt mình đã nóng bừng .

Tiếng cười lớn của những tên giặc lại vang lên...tôi nhìn sang...

Một cảnh tượng rất kì quái...Lũ loắt choắt chỉ cười mà ko nói gì hóa ra là ...định nói nhưng bị người ta bịt miệng. Thư kí Hoàng hai tên, tài xe trẻ tên Nguyên hai tên, Mạnh Vũ hai tên...Còn Trúc Vũ ko ngừng ra dấu cho các nhóc ko được nói gì...

Tình huống này...là sao đây ?

Giọng anh lại vang lên :

- Anh vẫn chưa buông ra. Vy Anh cắn anh đi .

- ...

Tôi cúi gằm mặt, day day mũi chân. Anh làm ơn ...Đừng có như thế chứ...

Những tên giặc lại cười phá lên.

Nhưng mà anh và tôi đứng khá xa, anh lại chỉ nói đủ để tôi nghe thấy...Thì ra...lũ loắt choắt chỉ thấy tôi bị...hồ nên cứ cười mãi ko ngừng..

Thật sự là tôi đang rất ngượng đấy...

Nếu để tôi xuất hiện bình thường trước anh thì ông trời sẽ bị gay hay sao ? Quá đáng mà !

Tôi ko khỏi than thầm...

Ngước đầu nhìn anh , lựa lời :

- Anh sao cũng tới đây ? Thật trùng hợp.

Anh chưa kịp trả lời thì thư kí Hoàng đứng bên từ lúc nào, nhìn tôi vẫn còn đang ngượng ngùng thì cười lớn :

- Làm gì có chuyện trùng hợp hả bạn Vy Anh. Chúng tôi vừa trở về từ Hồng Kông đã tới đây gặp bạn đây
- nói rồi thư kí Hoàng chỉ tay về một phía.

Tôi ko khỏi thốt lên kinh ngạc . Khoảng sân rộng lớn phía bên trái , một chiếc trục thẳng đang chiếm chỗ ở đó . Hóa ra ...lúc này ko phải máy bay đi ngang qua...mà là đáp xuống.

Anh nghiêng nghiêng mắt lạnh tanh lườm người nhiều chuyện kia.

Thư kí Hoàng xoa xoa hai vai như đang run rồi bịt miệng bỏ đi.

Nhưng dáng đi thì đầy vẻ đắc chí và thỏa mãn. Vừa trở về lại nháy mắt với tài xế Nguyên giống như là vẻ vang lắm.

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, cắn môi , vừa lo lắng vừa giận dữ , ko ngừng hỏi :

- Anh vừa từ Hồng Kông về à ? Tại sao ko nói cho em ? Tại sao anh lại tới đây ?

Anh mỉm cười :

- Vy Anh ko biết tại sao à ?

Tôi vẫn bướng bỉnh, cố rút tay ra khỏi anh :

- Em ko biết . Em ko biết đấy .

Thật ra...tất cả là do ngượng quá đây mà !

Tôi còn thấy được cả mấy người kia đang nháy mắt nhìn nhau.

Độ ngượng cứ thế mà tăng lên vùn vụt.

Ánh mắt anh trở nên tinh quái :

- Vy Anh muốn cắn anh mà !

“”

Đang lúc tôi rơi vào tình huống xấu hổ nhất, bất kì việc gì cũng ko làm được nữa thì hai cô nhóc trốn tuột ra khỏi Mạnh Vũ, chạy òa tới về phía chúng tôi, để lộ sự vui sướng tột độ.

Hai cô nhóc có vẻ e ngại , ko dám chạm vào anh như làm với chúng tôi, chỉ nhìn chằm chằm anh , cười toe toét hết cỡ :

- Anh đẹp trai nhất.

Trời ! Hóa ra là mấy nhóc này lúc này muốn hôn anh à ? Nhìn kìa, vẻ mặt , ánh mắt này...mê trai từ nhỏ .

Phía đằng sau, các cậu nhóc cũng kéo tới, có vẻ rất sùng bái anh :

- Anh Duy Phong của chúng ta.

Anh vẫn với dáng vẻ lạnh lùng , hướng lũ nhóc gật đầu một cái .

“”

Tôi than thầm một tiếng. Anh làm ơn đi. Đến trẻ nhỏ cũng ko tha.

Trông bọn nhỏ cứ đứng ngơ ngác nhìn anh đến là tội nghiệp ! Muốn gần anh lắm nhưng lại ko dám . Bộ dạng chúng bây giờ là rất đáng thương.

Tôi thoát ra được khỏi anh, ngồi xuống trước mặt lũ loắt choắt , giả trò dụ dỗ :

- Mình chơi bịt mắt tiếp nhé. Chị sẽ bắt được hết mấy đứa. Có tin ko ?

Các bạn nhỏ nhìn tôi, bĩu môi :

- Ừ.Chán lắm.

- Chị ngốc chết được .

Rồi lại chu miệng :

- Em muốn chơi với Duy Phong cơ.

- Anh đẹp trai, em muốn anh đẹp trai.

Phản bội ! Tôi cực kì không vui. Bọn nhóc vừa mới lúc nãy luôn quần lấy tôi lại chỉ trong tích tắc mà thay đổi nhanh như thế này. Hừ ! Người ấy có để ý tới chúng như tôi đâu chứ !

- Các em muốn chơi với ai thì tùy. – Nói rồi tôi đứng dậy bỏ đi, ai cũng kệ luôn .

Anh gọi tôi một tiếng .

Lũ nhỏ cười ha hả :

- Chị ấy giận rồi.

- Con nít mà.

Hai người tên Vũ thấy tôi như vậy thì cũng phá lên cười .

- Cậu đúng là dở hơi.

Bên cạnh , thư kí Hoàng và tài xế Nguyễn thì vừa cười trộm vừa thăm dò thái độ của anh.

Cười , cười ...lại cười ! Có gì mà cười ! Cứ hòa nhau đi . Toàn bắt nạt tôi mà.

Tôi thừa nhận là mình có lúc hâm hâm như thế đấy. Nhưng mà đó là việc của tôi. Ai cho phép mấy người đó cười đùa như vậy. Đáng ghét ! Đáng ghét !

Tôi cởi giày, ngồi lên, gạch linh tinh dưới đất.

Tự kỉ thật rồi...

Đúng lúc tôi đang bị tự kỉ trầm trọng thì các mẹ tới dẫn lũ nhóc đi ăn trưa. Các em ấy mặc dù năn nỉ khóc lóc đòi ở lại nhưng cuối cùng vẫn phải nghe lời.

Thấy anh , các mẹ rất ngạc nhiên , còn cứ tự trách mình sao không biết mà đón tiếp rồi bảo chúng tôi cùng vào ăn.

Thư kí Hoàng và tài xế Nguyễn vừa nghe vậy liền mắt sáng đi vào , hai người tên Vũ kéo nhau rời khỏi đây. Nhưng...trước khi đi, lại toàn nhìn nhìn với ánh mắt đầy mờ ám và đầy ẩn ý .

Lúc đó, tôi cầu nguyện...họ sẽ bị lé mắt.

Đúng vậy. Đi hết đi. Vô duyên !

Có người ngồi xuống phía đối diện tôi, cười khê.

Lại cười. Tôi ko thêm để ý tới người ấy. Thật xấu tính.

Người ấy khê gọi :

- Vy Anh.

Mình ko nghe thấy gì cả ! Đúng, không nghe thấy gì hết !

Tôi vẫn tập trung về vờ linh tinh, mặc dù những hình thù này ngay đến chính tôi cũng ko hiểu nổi lấy một chút.

Thật ra, tôi ko dám đối mặt...Xấu hổ quá rồi !!!

Giọng nói trầm ấm của anh lại vang lên, pha lẫn chút ma mãnh :

- Vy Anh hôm qua không ngủ được vì nhớ anh.

Duy Phong ! Anh thật là xấu xa ! Sao lại biết rõ em như vậy ! Đáng ghét ! Đã vậy, tôi mặc kệ anh.

Im lặng một lúc, anh lại nhẹ giọng :

- Vy Anh, nhìn anh này . Nếu không em sẽ phải hối hận đấy.

Rõ ràng là đe dọa ! Ko sợ ! Tôi ko tin là anh sẽ làm gì tôi. Hừ !

Tôi vẫn làm như không nghe thấy.

Và đột nhiên...anh tiến thật sát gần tôi...thật nhanh...một nụ hôn nhẹ lên trán tôi, mang theo chút ẩm áp và lạnh lẽo.

Tôi cảm giác như...cảm giác...mất hết cảm giác rồi...

Tôi còn hơn cả kinh ngạc, sững sờ nhìn anh.

Anh vẫn thật thản nhiên :

- Ko phải tôi đã cảnh cáo em rồi sao.

Về mặt anh lúc đó là ...Em cứ thử chống tôi nữa xem.

Bây giờ...tôi đã biết như thế nào là đến tột cùng của sự hối tiếc.

Sau đấy...tôi ko dám tự kỉ thêm một tích tắc nào nữa.

Ngoan ngoãn đi theo anh vào ăn trưa.

Nhưng mặt thì đỏ bừng, đầu óc thì trống rỗng, chậm chạp bước sau anh như người mất hồn.

Đi ngang qua phòng ăn của lũ nhỏ, bọn chúng lại la hét ầm ỹ .

Các mẹ mỉm cười nhìn chúng tôi .

Phòng ăn bên cạnh, bốn người ấy đang nói gì với nhau, vừa thấy tôi bước vào thì lại cười trộm.

Tôi chột dạ, bắt đầu muốn đứng im.

Còn anh vẫn thản nhiên ngồi xuống một chỗ, ko thêm quan tâm tới mấy người ấy.

Tôi vừa định ngồi cạnh Trúc Vũ thì anh gọi :

- Vy Anh, lại đây.

-

Được thôi ...

Tôi rất muốn đánh mấy người này ! Cứ nhìn nhau cười là thế nào !

Tôi im lặng ngồi cạnh anh, thầm oán trách số phận.

- Em ăn gì thì lấy cho anh.

Đã có sẵn hai suất ăn trưa ở đây, là do các mẹ chu đáo chuẩn bị.

Thư kí Hoàng ngồi ko cách xa tôi là mấy, tiếp tục nhiều chuyện :

- Bạn Vy Anh quá đáng thế ! Sao lại đối xử với tổng giám đốc chúng tôi như thế.

Tài xế Nguyễn từ khi nào cũng ngồi lại gần :

- Oh please ! Giận hờn vu vơ mà làm gì người ơi...

Thật ra tài xế Nguyễn lớn lên từ nhỏ ở Mỹ nên không trách được cứ phải thêm tiếng anh trong câu nói.

Nghe mà sồn da gà...Tôi rùng mình , giả vờ ko nghe thấy, cầm cúi ăn.

Nhưng người thư kí ấy có lẽ là do rảnh rỗi sinh nông nổi , ngồi chọc phá :

- Bạn Vy Anh ! Chúng tôi vì bạn mà bay tới đây. Sao bạn lại cứ ăn mà không nói lời gì thế. Ko nên ! Ko nên !

- Bạn Vy Anh à , ăn không phải là tất cả của cuộc sống đâu .

- Bạn Vy Anh...

Anh nhíu mày một cái, nhìn thư kí Hoàng vẫn còn đang lải nhải :

- Nếu anh rảnh như vậy thì chuẩn bị tài liệu cho cuộc họp tối đi.

Thư kí Hoàng cười vài tiếng :

- Haha, tôi không rảnh, chỉ là thừa thời gian thôi mà.

- ...

Hử ? Có khác gì nhau không ?

Nhưng thư kí Hoàng chỉ im lặng một lát lại kể tôi thì thầm :

- Tổng giám đốc đã dành bạn Vy Anh như thế nào đấy ?

Mọi người đều xem thư kí Hoàng là người phát ngôn nên khi câu hỏi vừa được đưa ra, liền hướng tôi chờ đợi. Thấy anh cũng ko để lộ bất kì biểu hiện gì nên tiếp tục tấn công tôi.

Mặc dù hai người tên Vũ có phần e ngại anh nhưng từ nãy giờ cũng đã thân với thư kí Hoàng và tài xế Nguyễn nên hòa theo.

Trúc Vũ đá đá chân tôi :

- Cậu nói đi , nói đi. Anh ấy làm như thế nào ?

Nhắc tới chuyện này, tôi lại cảm thấy mặt nóng ran , đầu óc lại choáng váng và tim đập hỗn loạn.

Bỏ đi !

Ăn thôi, ăn thôi ...

- Em mau nói xem nào.

Mấy người này ...có cần vô duyên đến như thế không ?

Tôi ho vài tiếng :

- Đang ăn không nên nói chuyện.

Thư kí Hoàng lấy đĩa ăn của tôi đi nơi khác :

- Bạn Vy Anh mau nói đi.

Rider Nguyễn nói đầy sốt ruột :

- Let's say !

Còn Trúc Vũ thì lay lay tôi đẩy kích động :

- Cậu nói đi, nói đi, nói đi mà.

Mạnh Vũ còn gật gật đầu.

- ...

Tôi đến là ngán người.

Cạch !

Mọi người đang nhao nhao như thế vừa nghe thấy tiếng anh đặt cái đĩa xuống thì thôi âm ỷ, im bật, ngó lơ đi nơi khác...

Tôi như trút được gánh nặng, hít thở cũng dễ dàng hơn.

Anh nhìn tôi...có lẽ ý anh là đừng quan tâm tới họ.

Vì thế , tôi có chút bình tĩnh hơn.

Còn mọi người vẫn giả bộ đang ăn nhưng cũng nhìn trộm anh, nơm nớp dè chừng từng thái độ của anh, sợ sẽ bị anh xử lí.

Anh nhìn tôi khẽ cười, giọng nói trầm ấm vang lên :

- Em có thể nói cho mọi người mà.

Rầm !

Cộp ! Cộp !

Loảng xoảng !

Thư kí Hoàng ngã nhào khỏi ghế...

Hai người tên Vũ đánh rơi thìa...

Rider Nguyên làm rơi cả ly nước

Mắt kính ngạt nhìn anh ko thốt được nổi câu gì.

Phản ứng này còn hơn cả nhìn thấy người ngoài hành tinh.

Tôi cũng mở to mắt, hoàn toàn bị đứng hình.

Anh...hình như cứ phải làm người ta chết đứng thế này...

Nhưng mà cảnh tượng này anh lại chẳng hề bận tâm, nói với tôi một tiếng rồi đi nghe điện thoại.

Thư kí Hoàng là người đầu tiên lấy lại được bình tĩnh, đứng dậy, việc đầu tiên vẫn là nhiều chuyện :

- Bây giờ Vy Anh có thể nói chứ ?

- Đúng rồi. Em mau nói nhanh . Say it ! Say it !

- Cậu nói đi.

- ...

Thật muốn khóc. Nếu tôi là họ thì cũng quá khích vậy thôi ! Một Duy Phong như vậy thì đâu ai tưởng tượng nổi anh có thể dễ dàng người khác. Nhưng mà ...anh cũng đâu có dễ dàng gì tôi chứ ! Xấu tính !

Tôi nhìn mấy người ấy , thành thật trả lời :

- Dùng biện pháp tiêu cực. Đe dọa và tấn công.

Hai người tên Vũ ngơ ngác nhìn nhau :

- Sao giống như khủng bố vậy ?

Thư kí Hoàng đẩy gọng kính, ra chiều hiểu biết :

- Duy Phong là vậy. Luôn rất nhanh gọn.

Rider Nguyên trầm ngâm rồi gật đầu phụ họa :

- Và chuẩn xác .

-

Không biết là họ hiểu như thế nào nữa đây !

40. Chương 40

Hai người tên Vũ ăn xong thì rủ nhau sang phòng ăn của lũ nhóc.

Thư kí Hoàng lại tỏ vẻ bí ẩn , liếc nhìn chưa thấy anh quay lại thì nói :

- Cậu ấy hôm qua tới giờ vẫn chưa ngủ một chút nào đâu. Vừa đáp sân bay Việt Nam thì tới đây liền đó.

- Anh ấy sao lại biết em ở đây ?

Rider Nguyễn cười :

- Về Duy Phong thì em nên ngạc nhiên khi cậu ấy không biết điều gì mới đúng.

Tôi à một tiếng. Hai người này theo anh chắc là mệt lắm. Tôi nói :

- Hai người có muốn nghỉ một chút không ? Em sẽ nói các mẹ chuẩn bị phòng.

Trước tấm lòng nhiệt tình của tôi, thư kí Hoàng đột nhiên cười lớn :

- Haha, ko cần. Tôi bị mất ngủ. Mất ngủ đấy !

Rider Nguyễn nhìn tôi ra hiệu dừng tin :

- Anh ta ngủ đã rồi, bây giờ mất ngủ là đúng. Trên máy bay cũng ngủ, sang Hồng Kông cũng ngủ lì ở khách sạn. Tổng giám đốc một mình làm hết mọi việc đấy .

Tôi lườm thư kí Hoàng một cái ! Dám để anh làm nhiều như vậy.

- Vậy sao anh Duy Phong không ngủ ?

Thư kí Hoàng không để tâm tới mình vừa bị mất hình tượng, đẩy gọng kính :

- Làm việc. Như thế thì bây giờ mới có thời gian ở đây.

Tâm trạng tôi chùng xuống. Bên cạnh, suất ăn của người ấy gần như còn nguyên.

Ai mà quá đáng ! Lúc người ta đang ăn cũng không để yên !

Cũng khá lâu rồi, sao bây giờ anh ấy còn chưa trở lại nhỉ ?

Có khi nào bị lạc rồi không ? Dù sao cô nhi viện cũng khá rộng mà , các phòng cũng tương tự nhau. Ngay cả tôi cũng còn lạc mà.

Tôi vừa chạy ra đến cửa thì đâm sầm ngay vào anh.

Anh cúi đầu cười, nhìn tôi đang ko ngừng ôm đầu than vãn.

Lại nữa rồi ! Vừa gặp anh mọi điều muốn nói lại quên hết.

Trong trường hợp xấu hổ thế này nữa, tôi chỉ biết cắn môi ko nói gì.

Thấy dáng vẻ kì lạ của tôi, anh hướng ánh mắt lạnh lùng và cảnh cáo của mình về phía hai người nhiều chuyện bên trong rồi kéo tôi ra chỗ khác.

Bây giờ tôi mới để kĩ, sắc mặt anh không được tốt lắm, phảng phất vẻ mệt mỏi. Làm việc liên tục , lại còn phải di chuyển nhiều nữa, ko mệt mới lạ.

Vậy mà còn tới đây làm gì nữa ! Tôi cảm thấy đáy mắt mình đã bắt đầu đỏ hoe .

Anh nhìn tôi , mỉm cười :

- Muốn nói gì với anh ?

Chỉ trong một tích tắc, tình yêu có thể lên tới đỉnh điểm.

Tôi lắc đầu, chủ động ôm lấy anh , thật nhỏ giọng :

- Không có. Chỉ là em nhớ anh thôi.

Anh hơi khựng người, khá bất ngờ vì hành động của tôi.

Vừa lúc đó, tôi nghe thấy tiếng cười khúc khích của trẻ con.

Sự can đảm và bướng bỉnh lúc này bỗng nhiên biến đi đâu mất.

Chết rồi ! Không thể để lũ nhóc ấy thấy cảnh tượng này được.

Tôi cảm thấy mặt mình đã bắt đầu nóng bừng, buông anh ra thật nhanh.

Trúc Vũ cười mờ ám, rồi nói với lũ nhóc còn đang háo hức đứng xem :

- Mình đi chỗ khác thôi. Để hai anh chị ấy nói chuyện yêu đương.

”

Mạnh Vũ cười rồi dẫn lũ nhóc ấy đi.

Nói chuyện yêu đương ? Cái gì vậy chứ ! Chẳng qua là lúc này tôi không kìm được mới làm như thế thôi .

Nhưng mà...bây giờ tôi hối hận rồi.

Sự ngượng ngùng , xấu hổ cứ chen lẫn nhau, không ngừng trỗi dậy làm tôi cứ đứng đờ như tượng, không biết nên làm gì cả.

Đột nhiên, một ý nghĩ vụt qua khiến tôi trở nên bình tĩnh hơn.

Tôi làm sao phải ngượng nào ? Tôi có quyền làm như thế với anh chứ ! Hừ . Việc gì phải sợ !

Nhưng...ý nghĩ chỉ là ý nghĩ. Nếu bây giờ trốn được thì tôi sẵn sàng trốn ngay.

Mấy nhóc em vừa đi được một đoạn liền quay đầu lại gào to :

- Em muốn anh Duy Phong.

- A, cả chị Vy Anh nữa.

- Em muốn hai người chơi với em.

Tôi nhìn lũ nhóc đang ầm ỹ, cười vẩy tay :

- Các em đi trước đi nhé !

Lúc tôi ngoảnh đầu lại thì thấy anh đang chăm chú nhìn tôi, ánh mắt trở nên thật yên tĩnh .

Tôi bối rối :

- Anh đi nghỉ một chút nhé.

Anh lắc đầu không nói gì nhưng lại đột nhiên cầm tay tôi dắt đi.

Tôi tròn mắt , không hiểu gì :

- Anh Duy Phong định đưa em đi đâu ?

Anh vẫn chỉ nhìn về phía trước :

- Em rất muốn chơi với bọn nhóc mà. Chúng ta đi.

- Không cần. Anh kệ em, anh đi nghỉ đi.

- Thả em ra. Em không muốn chơi.

- Anh Duy Phong ! Anh không nghe em nói sao ? Anh nên đi nghỉ đi .

Anh này giờ vẫn chỉ im lặng , bỗng nhiên dừng lại nhìn tôi. Ánh mắt như chứa màn sương mỏng mờ đục.

A ! Dấu hiệu của sự đe dọa đây mà.

Tôi lập tức hít thở sâu , nói thật nhỏ :

- Chúng ta đi thôi.

Anh gật đầu , định dắt tôi đi tiếp.

Vừa lúc đó, các mẹ cũng từ phòng bước ra. Thấy chúng tôi thì hơi bất ngờ, đưa mắt nhìn xuống một nơi.

Tôi lập tức theo quán tính buông tay anh ra nhưng không được.

Vì người nắm mới có quyền buông tay...

Nhưng người kia vẫn thản nhiên như không có gì .

Anh làm gì vậy chứ ! Nếu để các mẹ biết thì mọi chuyện sẽ lộ mất !

Các mẹ mỉm cười chào anh :

- Rất xin lỗi vì không đón tiếp anh một cách chu đáo.

Anh cúi đầu đáp lại một cách lễ phép :

- Không sao.

- Phòng đã được chuẩn bị. Tổng giám đốc có muốn nghỉ ngơi một chút không ?

- Con đi thăm cô nhi viện một lát rồi về thành phố.

Các mẹ mỉm cười hiền dịu :

- Vậy anh để Vy Anh dẫn đi nhé.

Tôi cảm thấy thật lo lắng...

Anh gạt đầu một cái rồi ngoảnh ra sau nhìn thư kí Hoàng và Rider Nguyên đã đi sau chúng tôi từ khi nào !
Họ cứ như là oan hồn vậy !

Tôi ấp úng chào các mẹ rồi bước theo anh.

Chỉ thấy phía sau , hai oan hồn kia đang nói gì đó với các mẹ .

Thật nhiều chuyện mà !

Tâm trạng tôi bất giờ rất bồn chồn và đầy mâu thuẫn.

Tôi nói với anh một cách lo lắng :

- Anh Duy Phong, mẹ em rất hay tới đây. Có thể mẹ sẽ biết chuyện.

- Mẹ sẽ không biết.

Giọng nói đầy trăn trối của anh làm tôi cảm thấy thật yên tâm nhưng vẫn còn thắc mắc :

- Sao anh biết là mẹ sẽ không chứ. Mẹ em đã như một thành viên ở nơi này rồi.

Anh nghiêng đầu nhìn tôi, vẻ mặt đầy kiên định và chắc chắn :

- Sẽ không. Thư kí Hoàng phụ trách mọi chuyện rồi.

- Nhưng anh còn chưa nói với anh ấy gì mà.

Anh nhìn ra phía sau một cái :

- Rồi.

Tôi hướng theo nhìn, thấy hai người kia đưa tay ra dấu thành công, vẻ mặt đầy kiêu hãnh.

- Anh nói khi nào vậy ? Em có nghe gì đâu ?

- Lúc này anh có nhìn họ.

-

Nếu không phải là tôi đã rất quen với anh thì cũng không thể lí giải nổi kiểu trả lời ấy.

Như vậy là lúc này anh với hai người kia trao đổi bằng mắt.

Thật ngưỡng mộ ! Chỉ cần một ánh mắt mà đã nói hết được tất cả .

Thế mới biết mọi người làm việc với nhau ăn ý như thế nào.

Đã vào giờ chiều, nơi đây gần núi nên khá lạnh. Vì vậy lũ nhóc chỉ tập trung chơi bên trong.

Vừa chưa bước tới đã nghe tiếng náo loạn rồi.

Một căn phòng nhỏ . Tất cả ngồi vây quanh thành một vòng tròn.

Cô nhóc đứng ở giữa đang hát, còn lại thì vỗ tay theo nhịp.

Trẻ con là những thiên sứ, chỉ cần nhìn vào những ánh mắt trong veo kia, thế giới sẽ trở nên thật yên tĩnh.

Một cậu nhóc vừa thấy tôi và anh đứng ở cửa thì mắt sáng , la lên :

- A ! Hai anh chị tới rồi.

Cô nhóc đang hát bị cắt ngang thì ra vẻ tức giận, nhưng thấy anh thì cười híp mắt :

- Anh đẹp trai.

Bọn nhóc lại bắt đầu phá trật tự, nhao nhao lên :

- Anh Duy Phong, chị Vy Anh.

Có nhóc còn láu cá :

- Hai anh chị nói chuyện yêu đương rồi ?

- A ! Đã yêu đương xong rồi .

Tôi xấu hổ bịt miệng mấy tên giặc này lại, đồng thời liếc xéo Trúc Vũ, người đã dạy hư cho lũ nhóc.

Mạnh Vũ vỗ vỗ tay :

- Chúng ta tiếp tục nào.

Tôi và anh cũng ngồi xuống xem.

Nhưng mà vòng tròn lúc này đã hoàn toàn bị phá vỡ. Lũ nhóc này dù có ngại anh tới mấy nhưng vẫn cứ quần quanh anh, ngồi xếp bằng gần chúng tôi.

Lần này, bé Nhi lên biểu diễn.

Mạnh Vũ xoa xoa đầu cô nhóc :

- Bé Nhi nói cho mọi người là em sẽ làm gì đi .

- Em sẽ kể chuyện – miệng thì vẫn trả lời nhưng mắt thì long lanh nhìn anh.

Và từ lúc nào, hai oan hồn thư kí Hoàng và tài xế Nguyễn cũng đã lên vào ngồi góp vui.

Tôi hướng cô nhóc cổ vũ :

- Bé Nhi kể chuyện rất hay. Bây giờ em kể đi nào.

Tất cả cùng im lặng lắng nghe.

Cô nhóc cất giọng trong trẻo :

- Ngày xưa, ở một vương quốc nọ...có một anh rất đẹp trai . – nói xong lại nhìn anh cười tí mắt.

.....

Mở đầu câu chuyện này có hơi kì quái rồi. Vương quốc...anh đẹp trai ?

Còn anh vẫn im lặng lắng nghe đầy nghiêm túc.

- Anh ấy đẹp trai nhất vương quốc đó .

-

- Anh ấy đẹp trai nhất thế giới.

-

- Anh ấy đẹp trai nhất vũ trụ.

-

Sau đó, cô nhóc chỉ nhìn anh đầy thèm muốn, không nói gì thêm.

Trúc Vũ mang vẻ mặt cứng ngắc, chờ người hỏi :

- Bé Nhi, truyện em kể tên là gì ?

Cô bé mắt lại sáng lên :

- Anh đẹp trai.

Tôi giả vờ như chưa hề bị đứng hình :

- Vậy bây giờ bé Nhi tiếp tục câu chuyện đi .

Cô nhóc nhìn tôi, vẻ mặt vênh váo :

- Hết rồi mà.

-

Không gian trở nên thật yên ắng.

Dù biết đó là trẻ con đấy, nhưng vẫn không khỏi choáng váng.

Lũ nhóc ngồi kể bên không hiểu gì, thấy chúng tôi im lặng thì cũng im lặng theo.

Chỉ có hai oan hồn kia là cười trộm.

Bỗng có tiếng vỗ tay vang lên, phá vỡ bầu không khí quái lạ này.

Anh gật đầu :

- Rất hay .

Tôi nhìn anh khó hiểu :

- Anh thấy hay ở đâu ?

Anh mỉm cười :

- Giọng nói rất hay !

-

Cô nhóc thấy anh khen mình thì nhảy cẫng lên, lũ nhóc cũng vỗ tay theo .

Anh em mấy người này đúng là kì dị.

Được rồi ! Cho qua ! Đáng lẽ nên bị đánh đòn !

Rồi lần lượt, các nhóc lên hát, múa, đọc thơ, diễn kịch.

Chúng tôi không ngừng tán thưởng.

Sau khi đã lòi hết mọi thứ ra biểu diễn, lũ loắt choắt cứ nhìn nhau, rồi nhìn chúng tôi như có điều gì đó muốn nói.

Mấy nhóc này, thường ngày thích gì là nói ngay, sao bây giờ có vẻ như người lớn thế kia !

Thư kí Hoàng đẩy gọng kính, lấy giọng :

- Ta là bụt đây . Ai muốn ước gì thì ước đi .

Các nhóc vừa nghe thấy vậy thì nhào tới, nhảy chồm lên người thư kí Hoàng .

- Bụt, bụt .

- Bụt ơi bụt à.

- Ha ha, bụt mà đầu không trọc kìa.

....Ai chỉ mấy nhóc là bụt trọc đầu bao giờ !!! A ! mà cũng có thể chứ...

Thư kí Hoàng sau khi bị đám giặc dày xé te tua thì lắc lắc đầu cho tỉnh lại :

- Các con không ước gì à ?

Bọn nhóc chớp chớp mắt, đồng thanh :

- Chúng con ước anh Duy Phong sẽ biểu diễn cho chúng con xem.

Câu nói vừa dứt, thư kí Hoàng khựng người lại, vẻ mặt cứng đờ rồi cười lảng :

- Haha, các con nhầm to rồi . Ta không phải bụt. Bụt làm sao có kính . Haha.

Lại còn dùng chiêu này để đối phó với trẻ con ! Thật không còn gì để nói !

Lũ nhóc vừa nghe thấy vậy thì mặt mày ủ rũ , cúi đầu nhìn nhau . Có nhóc còn chớp mắt như muốn khóc.

Chúng tôi lườm thư kí Hoàng , người này bây giờ thật giống tội nhân thiên cổ.

Nhìn thấy bộ dáng đáng thương của mấy nhóc, tôi nghĩ nghĩ một chút tôi nói :

- Có ai muốn nghe anh Mạnh Vũ hát không ?

A ! Có hiệu quả nhanh như vậy sao !

Lũ nhóc nhìn tôi, mắt sáng rực lên chỉ trong giây lát !

Mấy nhóc chớp chớp mắt nhìn tôi, trưng ra bộ mặt thật dễ yêu :

- Chị Vy Anh, chị nói anh Duy Phong đi.

- Chị nói anh ấy cho chúng em xem.

- A, chị Vy Anh nói đi, nói đi.

-

Không phải chứ ! Tại sao lại giao trách nhiệm này cho tôi ...Mà lũ nhóc này trở nên quái quỷ như vậy từ bao giờ chứ !

Xem kìa...ánh mắt thì trong veo ...khuôn mặt thì ngây thơ mang vẻ chờ đợi thiết tha...

A ! Lũ quỷ này !!! Lại khiến tôi mềm lòng rồi.

Tôi phải xem lại mới được. Trẻ con không phải là thiên sứ mà là ác quỷ.

Tôi hít một hơi thật sâu để không khí đi vào trong tim , suy nghĩ một chút rồi ngẩng đầu nhìn anh :

- Anh có thể biểu diễn gì đó cho mấy nhóc xem được không ?

Anh mỉm cười gật đầu, cởi áo khoác đưa cho tôi giữ.

Tại sao lại đưa cho tôi ? Mà tại sao tôi lại còn cầm lấy thế này ?

Lũ nhóc phấn khích la hét om sòm, còn mấy người lớn chúng tôi cũng không khác là bao, dù không ầm ỹ nhưng cũng hoàn toàn bị cuốn theo.

Không biết là anh sẽ làm gì đây !

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tim anh – Chương 41

41. Chương 41

Anh mặc chiếc áo sơ mi trắng đơn giản, toát lên vẻ vừa bí ẩn vừa cuốn hút , ánh mắt có chút cao ngạo :

- Ảo thuật biến mất.

Mọi người đều phải thốt lên. Ảo thuật à ! Tôi cứ tưởng anh sẽ hát hay làm gì đó khác cơ .

Nghe có vẻ rất huyền bí.

- Đồng xu.

Thư kí Hoàng nhìn mọi người, phiên dịch hộ anh :

- Có ai có đồng xu không ?

Trúc Vũ sau khi ngơ ngác nhìn thì lục tìm một đồng xu Euro đưa cho anh.

Mọi người đều tập trung cao độ.

Anh giữa lòng bàn tay phải, đặt đồng xu lên đấy, nắm lại.

Và cũng chỉ trong tích tắc sau, lúc anh mở bàn tay đó ra...đồng xu ấy đã hoàn toàn biến mất.

Mọi người đều tròn mắt nhìn, lũ nhóc thì nhảy cẫng lên :

- Biến mất rồi.

- Biến rồi kìa.

Rider Nguyễn nghiêng đầu quan sát kĩ :

- Không có ở tay phải. Vậy ở đâu ?

Anh giữa bàn tay trái ra...đồng xu nằm ở đó.

Ồ...Mọi người ồ lên. Lũ nhóc tí mắt không ngừng vỗ tay hoan hô.

Lúc anh trả lại đồng xu, Trúc Vũ còn ngồi sẫm soi .

Cũng phải thôi...cảnh tượng xảy ra ngay trước mắt nhưng lại rất đổi khó tin.

- Mạnh Vũ , anh cũng làm được cái này đúng không ?

Mạnh Vũ cười :

- Làm được nhưng mà chỉ biến mất chứ không chuyển sang tay khác như thế.

Thư kí Hoàng đầy gọng kính, hào hứng :

- Chà chà, Duy Phong, cậu biết ảo thuật cơ đấy. Làm tiếp đi.

Anh đáp ứng nhanh chóng :

- Được. Lần này biến mất sẽ là anh.

Thư kí Hoàng mắt hứng nhìn anh đầy phần nộ.

Còn mấy nhóc thì khoái chí , không ngừng kêu la :

- Biến mất.

- Cho chú ấy biến mất.

-

Thư kí Hoàng thật trẻ con, lại còn chấp nhứt với cả lũ nhóc, hừ một tiếng :

- Anh Duy Phong của các nhóc làm ta biến mất được á ? Đùa !

Về mặt anh đầy thần nhiên, hờ hững nhìn thư kí Hoàng, giọng điệu có phần thách thức :

- Chỉ cần một câu nói.

Thư kí Hoàng có chút ngờ vực, nhưng cũng không kém phần hiếu kì :

- Một câu nói. Cậu thử xem nào !

Thật sao ? Chỉ cần một câu nói là thư kí Hoàng sẽ biến mất à !

Chúng tôi đều hồi hộp chờ xem câu nói thần bí ấy là gì.

Anh hướng thư kí Hoàng, buông ra từng chữ thật nhẹ nhàng mà đầy uy lực :

- Không biến mất...Trừ lương.

-

Câu nói ma lực ấy vừa dứt ...Chúng tôi đều ghê rợn ra.

Đây gọi là ảo thuật sao ...

Nhưng mà chính xác là có hiệu quả.

Thư kí Hoàng sau vài giây thì lập tức la lên :

- Không nên ! Không nên ! Haha, tôi sẽ biến mất sau. Bây giờ tất cả đang vui, biến đi là không lịch sự. Thật không nên. Haha. Được rồi ! Cái khác đi. Haha.

Nói xong còn xúi tôi :

- Bạn Vy Anh bảo cậu ấy làm cái khác đi.

-

Mấy nhóc em ngơ ngác không hiểu gì nhưng thấy thư kí Hoàng cứ cuống lên còn chúng tôi cười âm ỉ thì cũng títt mắt cười theo. Thật yêu !

Anh nhìn chúng tôi , giọng nói đầy có phần huyền bí:

- Mần tiếp theo. Đọc suy nghĩ .

Oa , đọc suy nghĩ à ! Lại một tràng ồ lên ! Mắt ai cũng ngập tràn tia thích thú và cả ngạc nhiên.

Tuyệt ! Anh biết cả cái này.

À, lũ nhóc thì sao ? Phải lựa lời giải thích cho mấy nhóc mới được.

- Bây giờ, các em chọn hai thứ gì đó. Ví dụ như bánh và kem. Nhớ là không được nói ra mà chỉ là nghĩ trong đầu thôi nhé. Anh Duy Phong sẽ đoán là các thích gì ! Bánh hay kem . Có hiểu chưa ?

Lũ nhóc bĩu môi, xùy một tiếng :

- Cái này trên tivi xem nhiều.

- Em thừa biết.

- Chỉ có con nít mới không biết.

Mấy nhóc này...Không để cho tôi một con đường sống mà.

Cậu nhóc thứ nhất, chăm chú suy nghĩ một lát rồi nói :

- Siêu nhân và người nhện.

Anh chẳng cần suy nghĩ lấy một giây :

- Siêu nhân.

Cậu nhóc hét toáng lên một tiếng kinh ngạc, thiếu chút như muốn ôm chầm lấy anh, chạy quanh phòng, không ngừng la lên :

- A, đúng là siêu nhân. Anh Duy Phong giỏi thật !

Ồ ! Thật là siêu nhân à !

Mấy nhóc tiếp theo đều nghĩ thật kĩ rồi mới hỏi anh và tất cả câu trả lời đều chính xác.

Không tin được ! Làm sao anh có thể không cần suy nghĩ mà đoán chuẩn xác như thế .

Tôi nghiêm túc nghĩ xem anh có phải là người trái đất không. À, có khi là người trái đất nhưng mà có tài năng siêu phàm như đọc suy nghĩ con người ! Có thể lắm chứ !

Cô nhóc cuối cùng mắt sáng rực lên nhìn anh :

- Con trai .

A, con trai ? là gì vậy nhĩ ?

Anh nhẹ nhàng đáp :

- Anh.

Cô nhóc nhảy cẫng lên :

- Đúng rồi. Anh Duy Phong, em yêu anh nhất.

-

Thì ra là như vậy ! Thì ra là như vậy !

Còn có thể như thế nữa !

Thư kí Hoàng vỗ tay bộp bộp :

- Quá hay ! Cậu thử làm với chúng tôi xem.

Đúng rồi ! Có khi là lũ nhóc nên anh mới dễ dàng đoán như thế !

Tôi không khỏi phấn khích .

Mạnh Vũ ánh mắt nhìn anh đầy ngưỡng mộ, lên tiếng :

- Chúng ta sẽ chọn một chủ đề như bé Nhi vừa này. Chứ không phải chỉ là hai thứ nữa.

Anh gật đầu :

- Được.

Rider Nguyễn cười một cách quái dị :

- Tổng giám đốc đoán thử nhé. Measurement !

Câu nói vừa dứt, tôi với Trúc Vũ liền đưa mắt nhìn nhau một cách kì quái !

Measurement ! Measurement ! Từ này...không phải là...số đo 3 vòng sao !!!

Chủ đề gì thế này...Thật biến thái...

Nhưng anh lại nghiêm túc,chuẩn bị đoán...

Anh giữ nguyên vẻ điềm nhiên, đưa mắt nhìn Rider Nguyễn, chậm rãi nói :

- 92-65-89.

Rider Nguyễn bỗng đứng phắt dậy, mắt sáng rực lên để rõ sự ngạc nhiên :

- Unbelievable ! Làm sao mà tổng giám đốc biết chuẩn như thế !

Thư kí Hoàng cũng kích động không kém :

- Thật kinh hồn ! – rồi đột nhiên như nghĩ ra cái gì đó , đẩy gọng kính- Duy Phong ...chẳng lẽ cậu có cùng sở thích với Nguyễn sao ?

Cùng sở thích ...Cái gì thế này ! Chuyện gì đang xảy ra vậy !

Nhưng mà ...cái đó...làm sao anh biết cái đó chính xác như thế !

Anh không cho là đúng, dời ánh mắt đến thư kí Hoàng :

- 88-63-87.

Thư kí Hoàng tròn tròn mắt, định nói gì đó nhưng cuối cùng chỉ kinh ngạc a lên một tràng dài.

Sau đó, vẻ mặt lại trở nên đăm chiêu, đẩy gọng kính :

- Không lẽ cậu có hai sở thích à ?

Anh nghiêng ánh mắt sắc bén nhìn thư kí Hoàng, chuyển sang người cuối cùng .

Vừa thấy anh nhìn của anh chuyển về mình, Trúc Vũ liền nói to :

- Anh Duy Phong nói đi. Mạnh Vũ nhà em thích thế nào ?

Mạnh Vũ dè chừng nhìn người bên cạnh mình đang có vẻ sốt ruột mong chờ.

Anh nhìn Trúc Vũ, nhẹ nhàng buông ra :

- Không phải là em.

Anh vừa dứt lời, Mạnh Vũ chỉ còn biết nhìn sang hướng khác mà ngó lơ còn Trúc Vũ thì mặt mày sa sầm, hằm hằm, không ngừng lay mạnh tay Mạnh Vũ , giọng nói gay gắt :

- Nói cho em biết ngay, anh còn thích như thế nào hả ! Không như em thì anh thích gì hả !

Haha ! Mấy người chúng tôi gục mặt cười .

À, mà chỉ có tôi là gục mặt cười thôi, còn hai oan hồn kia cứ ngửa cổ lên mà cười to.

Lũ trẻ con ngơ ngác rồi cũng phá lên cười.

Nhưng mà vì chuyện này mà mấy ngày sau đó...Trúc Vũ phớt lờ Mạnh Vũ.

Một tia sáng đột nhiên lóe lên trong mắt thư kí Hoàng. Tôi bỗng cảm thấy lạnh cả người.

Cảm giác bất an trời dậy.

Quả nhiên...Sau đó...Thư kí Hoàng cười một cách đầy tà ác :

- Duy Phong, của cậu cũng không phải là bạn Vy Anh đúng không !

-

Ngay lúc đó, tôi chỉ muốn xông tới mà bịt miệng thư kí Hoàng lại, đánh đá cho người đó một trận.

Hỏi cái gì vậy !

Nhưng mà ...Anh ho nhẹ một tiếng và ...gật đầu ...

A ...! Như thế này là sao chứ ! Tôi ngăn người...

Tại sao anh lại còn tham gia vào trò này...

Rider Nguyên vừa nghe xong liền ngã lún xuống nền cười .

Hai người tên Vũ cười ha hả.

Thư kí Hoàng bình tĩnh đẩy gọng kính, nhìn tôi rồi lắc đầu :

- Không đủ tiêu chuẩn.

-

Hôm nay, thử đếm xem đã mấy lần tôi muốn trốn rồi .

Tôi ngước lên nhìn trần nhà, cổ hít thở sâu , tự nhăm trong đầu.

Đừng ! Đừng nghĩ nữa ! Đừng có nghĩ lung tung !

Không có chuyện gì xảy ra hết ! Chuyện mọi người đang nói không phải là mình !

Nhưng mà...tại sao anh lại gật đầu...

Trời ơi ! Cuối cùng là vẫn không dứt ra được những suy nghĩ đen tối này.

Mấy nhóc em cũng bắt đầu nhìn tôi, lắc đầu lia lịa :

- Không đủ tiêu chuẩn..

- ...

Tôi mím chặt môi, cơn bức tức xen lẫn xấu hổ dâng lên, trào ra ...Thật bức xúc ! Nhưng bây giờ...chỉ có thể dọa được lũ nhóc này thôi.

Tôi lườm mấy nhóc, nghiêm mặt :

- Các em thử nói lần nữa xem. Chị sẽ...

Tạm thời chưa nghĩ ra là sẽ làm gì . Bỏ lững câu như thế này có khi lại nguy hiểm hơn.

Lũ loắt choắt nghe xong lại dám le lưỡi nhìn tôi :

- Chị sẽ làm gì ?

- Chị không làm được gì đâu ...

- ...

Hừ ! Chẳng lẽ chỉ là mấy nhóc con nít mà tôi lại không đối phó được ! Nực cười !

Tôi đứng bật dậy , đe dọa :

- Chị...sẽ mách các mẹ là các em không chịu ngủ trưa mà lo chơi.

Lũ nhóc ghệt mặt nhìn nhau ! Ô, xem kìa ! Đáng đời !

Ai bảo tinh tướng ! Mười bảy năm tôi sống trên đời này lại không đủ kinh nghiệm để trừng trị mấy nhóc sao !

Ngay khi tôi đang còn giả vờ đi về phía cửa thì lũ nhóc búi lấy chân , năn nỉ :

- Đừng mà, đừng mách mà.

- Em xin chị, không được mách.

Tôi hả hê, nhìn mấy nhóc :

- Vậy bây giờ phải im lặng. Không được nói xấu chị. Nghe chưa !

Mấy nhóc ngoan ngoãn vâng dạ rồi im thin thít.

Tôi bỗng cảm thấy tâm trạng cực kì thoải mái, cuối cùng thì một chút ánh sáng đã xuất hiện trong cái này tối tăm này rồi.

Nhưng mà...có phải biệt tài của những oan hồn là đeo bám dai dẳng không !

Thư kí Hoàng đẩy gọng kính, vẻ mặt đầy gian ác :

- Duy Phong , cậu cũng đoán cho Vy Anh cái gì đi chứ. Chẳng hạn như...

Chưa dứt câu, tiếng chuông điện thoại Lolli đã vang lên.

Mặc dù khiến tôi giật mình nhưng đúng là tiếng chuông cứu thế. Chưa bao giờ tôi lại muốn cảm ơn người đã sáng lập ra điện thoại như thế này !

Em đi nghe điện thoại – Tôi chỉ tay ra phía cửa, nhìn về mặt mắt húng của thư kí Hoàng, tôi thấy cuộc đời này sao mà đẹp tuyệt !

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tìm anh – Chương 42

42. Chương 42

Kéttttttttttttt....

Tiếng phanh xe chói tai phá tan bầu không khí vốn luôn yên tĩnh và có phần ảm đạm ở một khu phố.

Nếu như mỗi lần nghe thấy tiếng động này, tảng đá đè nặng trong tim bà sẽ được trút bỏ, nhưng hôm nay nó lại càng khiến bà cảm thấy như mình ngừng thở.

Chưa bao giờ là bà không mong cậu chủ về nhà như thế này.

Chẳng mấy chốc, bóng dáng bất cần và có chút khinh đời đã xuất hiện trước cảnh cửa màu rêu.

Thấy bà vẫn còn đứng bất động, anh có phần khó chịu :

- Mở cửa cho con đi chứ !

Bà lão bất giác nhìn lướt vào trong nhà, không che giấu được sự lo lắng và bất an. Sau đó, cánh cửa được bà mở ra một cách chậm chạp và miễn cưỡng.

Không để ý tới dáng vẻ thấp thỏm kì lạ của bà, anh vút chiếc mô-tô sang một bên, định bước vào nhà nhưng chợt cánh tay bị níu lại.

Anh cau mày nhìn bàn tay nhẵn nhúm đang bám lấy mình, khó hiểu :

- Hôm nay bà làm sao thế ?

Mặc dù bà đã cố gắng giữ bình tĩnh nhưng vẫn không che được sự hỗn loạn trong ánh mắt :

- Cậu chủ đừng vào. Ông chủ đang làm việc , dặn tôi nên giữ yên tĩnh.

Giọng nói anh đầy bức bối :

- Ông ấy từ khi nào lại xem cái nhà này là nơi để làm việc ?

Dứt lời, anh giằng nhẹ người khỏi tay bà, bước chân vang lên đầy phấn nỡ.

Phía sau, bà lão đứng thất thần, không yên.

- Cô đi đi. Quang nó đã không còn xem cô là mẹ nữa rồi. Đừng để nó thấy cô nữa .

Căn phòng khách rộng lớn. Rèm cửa sổ được kết chặt lại như tách biệt hẳn với thế giới bên ngoài.

Không khí căng thẳng và ngột ngạt phủ lấy.

Trên chiếc ghế sofa có hoa văn tinh tế, người đàn ông có vẻ mặt đầy phấn nỡ :

- Cô còn quay về đây làm gì ? Cô nói là vì Quang ? Cô có tư cách gì mà nói là vì nó ? Nếu lấy tư cách là một người mẹ ra thì cô không đủ ! Và Quang cũng không xem cô là mẹ.

Ngồi ở phía đối diện là một phụ nữ khá diêm dúa, màu son đỏ thắm, bộ váy hở vai không hề phù hợp với độ tuổi của bà. Dáng vẻ của bà có chút kênh kiệu, giọng nói như chế giễu :

- Nếu nó xem ông là bố thì tại sao lại không thể xem tôi làm mẹ ! Tôi đến tìm con trai của tôi, ông cấm được sao ?

Người đàn ông trán đã nổi gân xanh, ánh mắt đầy tức tối :

- Cô im đi . Dù lúc trước tôi có tệ như thế nào thì đó đã là quá khứ . Thiệt thòi mà Quang phải chịu tôi đang cố gắng bù đắp. Dù nó không chấp nhận tôi thì sao ? Còn cô ? Từ khi ly hôn thì cô đã bao giờ đoái hoài tới nó ? Bây giờ lại về đây ?

Bà ta bắt chéo chân, vuốt nhẹ những ngón tay treo đầy nhẫn một cách khoa trương :

- Dù sao thì tôi cũng có quyền thăm nó ! Ông không cấm được đâu. Mà có khi nó lại về với tôi đấy chứ !

Chiếc rèm cửa khẽ tung bay. Người đàn ông nắm chặt tay lại như cố gắng kiềm chế để không lai tới bóp cổ người đàn bà kia :

- Cô tìm nó là vì muốn cái tài sản này chứ gì ? Quang nó là con của cô, cô lại muốn lợi dụng à ? Tiền tôi vẫn cung cấp đầy đủ cho cô cơ mà ? Tại sao lại còn tìm nó !

Bà ta cười nhạt, không hề tỏ ra lúng túng :

- Ông cũng biết rồi thì tôi cũng chẳng vòng vo. Tài sản của ông, san hai phần ba cho tôi. Còn không, tôi sẽ lại rất nhớ con trai đấy !

Bùi Vĩnh đứng bật dậy, hét lên đầy kích động :

- Vô liêm sỉ ! Cô đúng là đồ vô liêm sỉ ! Tiền đối với cô quan trọng như thế à ? Năm năm trước, tôi thậm chí đã đưa cho cô một nửa tài sản. Cô hứa gì nào ? Sẽ không còn tìm Quang ! Bây giờ lại tìm tới đây. Có phải năm năm sau, cô sẽ lại diễn cái trò này ?

- Ông tiếc à ? Vậy thì đừng có mà nói với tôi nó là con hay là không . Giờ ông trả lời luôn đi, chấp nhận hay là không ?

Bùi Vĩnh đã hoàn toàn bị làm cho đứng tim, mặt mỗi ngồi phịch xuống, thở dài đầy bất lực :

- Tôi không thể.

Ngay lập tức, người đàn bà kia trừng mắt, tức tối :

- Không thể ? Là vì....

- Là vì toàn bộ tài sản đứng tên tôi . – một giọng nói trầm thấp vang lên.

Phía cửa, anh lặng lẽ đứng đó, như là từ rất lâu rồi. Vẻ mặt bất cần, chiếc khuyên tai nhỏ lóe lên tia sáng lạnh lẽo.

Cả hai người ngồi ở ghế sofa đều giật mình, kinh ngạc nhìn anh.

A, là mẹ gọi . Tôi đột nhiên cảm thấy thật căng thẳng, giọng nói có phần khó khăn hơn :

- Mẹ ạ.

- Ủ, mẹ đây.

Hóa ra là mẹ chỉ hỏi thăm xem chúng tôi chơi có vui không, có thấy cô nhi viện đẹp hơn không, có say xe không...

Tôi thoải mái nói chuyện với mẹ , người cũng tự nhiên trượt xuống cửa , không để ý là còn có một người đứng bên cạnh.

- Trời mùa đông, nhanh tối lắm . Các con chơi một chút nữa rồi về nghỉ ngơi. Mai còn tối trường.

Nếu mẹ không nhắc thì tôi cứ nghĩ mình còn nhiều thời gian lắm. Tôi thở dài một tiếng :

- Vâng. Các mẹ cũng bảo chúng con đi chuyển bus lúc 5 giờ 30 là vừa.

- Lúc về phải chuẩn bị kĩ càng. Thời tiết lạnh dần, dễ say xe hơn.

Nghĩ đến chuyện say xe, tôi tự nhiên cảm thấy mình lão đảo :

- Hay mình chuyển nhà tới đây mẹ. Rất tiện mà.

- Nhóc con này, con nói linh tinh gì thế . Thôi, chơi gì thì chơi đi rồi chuẩn bị về. Dặn Mạnh Vũ với Trúc Vũ là về nhà mình luôn. Hai mẹ chuẩn bị món mới .

Mắt tôi sáng lên :

- Món mới ? Vâng ! Con sẽ dặn hai người ấy.

- Ủ. Vậy chơi ngoan nhé.

Thấy mẹ chuẩn bị tắt mắt, tôi không kịp suy nghĩ, hỏi một cách vội vã :

- Mẹ ! Bố ...không gọi cho mẹ à .

Im Lặng ...im lặng. Tôi cắn môi đầy hối hận. Tại lâu quá rồi không thấy bố gọi về nên tôi mới không kiểm chế được mà hỏi mẹ.

Tôi hít thở sâu, nhỏ giọng :

- Mẹ Diệp , con nhớ mẹ .

Mẹ cười một tiếng rồi ngắt máy.

Tôi ngồi chờ dần nhìn về phía trước một lúc ,chuẩn bị đứng dậy trở vào trong thì bỗng nhìn thấy trước mặt là một đôi chân dài thẳng tắp và mạnh mẽ.

Quả nhiên là anh...Vì ngồi lâu nên tôi bị tê chân, nghiêng ngả đứng dậy :

- Sao anh lại ra đây . Lạnh lắm đấy !

Anh mỉm cười :

- Ủ. Rất thích lấy áo của anh ?

Tôi ngơ ngác rồi nhìn xuống chiếc áo xám, đỏ mặt :

- Đâu có. Tại anh muốn em giữ mà...

Anh mặc áo vào, áp hai tay lên má tôi :

- Lạnh.

Tôi sững người , rồi nhanh chóng lấy lại sự trấn tĩnh :

- Em ở ngoài này khá lâu rồi mà.

Có muốn mượn anh không ?

- À, có. Mượn tay anh một chút.

Thấy tôi rất bình tĩnh chứ ! Nhưng mà là...phản xạ có điều kiện thôi.

- Vy Anh, có một thứ muốn cho em.

- À, vâng.

- Túi áo khoác bên trái.

Bên trái à ? Có thấy gì đâu ?

Anh nhìn tôi, có vẻ bất đắc dĩ :

- Túi áo của anh.

- Vâng.

- Lấy nó ra.

- À, vâng.

Tôi nhú mày, là một vật gì đó rất nhỏ...Vừa đưa ra ...liền lóe sáng . Kim cương ?

Ồ, là cỏ bốn lá bằng kim cương...Tôi ngơ ngác nhìn anh.

Hôm qua, ở biệt thự trắng...bãi cỏ ở đây xanh mướt...là cỏ ba lá. Tôi đã tìm rất kĩ nhưng cũng không tài nào tìm thấy một ngọn bốn lá nào.

Cỏ bốn lá – mỗi lá trên ngọn cỏ tượng trưng cho một thứ quý giá nhất của cuộc sống.

Đó là niềm hi vọng – niềm tin – tình yêu – may mắn.

Cứ 10.000 chiếc cỏ ba lá thì mới có một chiếc bốn lá .

Tôi không hẳn là muốn có cỏ bốn lá vì những điều thiêng liêng này, mà chỉ đơn giản là tôi rất ám ức khi không tìm thấy.

Có nghe anh nói là sẽ tìm cỏ bốn lá cho tôi...Nhưng lúc ấy tôi chỉ nghĩ là mình đang mơ. Vì sau này không thấy anh đề cập tới.

Vậy mà...là thật.

Cỏ bốn lá kim cương...mỗi nhánh lá đều được thiết kế tinh xảo , mang một vẻ đẹp vừa cao sang thuần khiết lại vừa đơn nhã.

Thật đẹp ! Tôi dán chặt ánh mắt vào đó ...

Một lúc sau...

Tôi lắc đầu :

- Em không nhận đâu.

Anh trầm giọng :

- Vy Anh.

Tôi vẫn kiên quyết :

- Em không nhận. Việc gì em cũng có thể đồng ý với anh được, nhưng cái này thì không.

Anh nhìn tôi , ánh mắt phức tạp :

- Tại sao ?

Tôi cắn môi :

- Cái này...là kim cương.

Vẻ mặt anh thấp thoáng nét cười, lắc đầu :

- Không phải.

Không phải ? Rõ ràng là kim cương mà !

Tôi có hơi nghi ngờ ...Anh không biết phân biệt rồi !

Thời giờ lại có rất nhiều trò lừa bịp nữa. Nhưng mà...nếu bị gạt thì phải thành đá hay gì chứ...À, không lẽ dạo này có xu hướng lừa gạt mới.

Dừng ! Suy nghĩ thật lộn xộn.

- Anh Duy phong. Là kim cương mà.

- Không. Là cỏ bốn lá anh giúp em tìm .

Tôi vẫn không thay đổi lập trường :

- Em không nhận đâu.

Anh mỉm cười :

- Được rồi..

Tôi thở ra một hơi nhẹ nhõm. Cuối cùng anh cũng chịu thỏa hiệp rồi. Dù tôi rất thích nhưng cũng không thể nhận được.

Đối với anh nó chỉ là cỏ bốn lá nhưng mà...tôi không thể nào lại nghĩ đơn giản như thế được. Và cũng không thể nào không bận tâm đó là kim cương cả.

Tôi đang chìm vào suy nghĩ thì đột nhiên thấy anh cúi đầu, nhìn thẳng vào mắt tôi...từ từ tiến sát lại gần.

Ngay lập tức, tôi giãy dụa, la lên :

- Duy Phong ! Em nhận. Em sẽ nhận.

Anh khựng người lại, ánh mắt trở nên sâu thẳm, vừa có chút ảm áp lại có chút nghiêm nghị :

- Đã biết là không thể từ chối anh. Sao còn bướng ?

- Em...- Tôi nhất thời không biết là nên nói gì, phát huy sở trường vậy – chuyển đề tài – Anh Duy Phong.

- Ừ .

- Hôm qua, anh đưa em về rồi lại tới ngay công ty.

Về mặt anh cũng trở nên chăm chú hơn :

- Ừ .

- Sau đó anh lại sang Hồng Kông.

- Ừ.

- Sau đó anh lại tới đây với em.

Anh gật đầu.

- Nếu em là anh, em...

Ánh mắt anh có chút hiếu kỳ và chờ đợi :

- Làm sao ?

Tôi không hề né tránh, nhìn thẳng vào mắt anh, giọng nói cũng trở nên thật rõ ràng :

- Em... sẽ rất buồn ngủ.

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tim anh – Chương 43

43. Chương 43

Cả hai người ngồi ở ghế sofa đều giật mình, kinh ngạc nhìn anh.

Bùi Vĩnh run run giọng :

- Quang ...Con ...

Anh không nhìn ông, bước đến bên cạnh người phụ nữ :

- Mẹ !

Bà ta không ngờ Bùi Quang lại phản ứng như thế này, như vậy là anh chưa nghe được gì rồi. Ngay lập tức, vẻ mặt trở nên rất xúc động :

- Quang ! Mẹ tới thăm con đây.

Anh à lên một tiếng , chiếc khuyên tai lóe lên một tia sáng lạnh lẽo :

- Nhưng mà tôi không có mẹ.

Nhìn khuôn mặt người phụ nữ trong phút chốc đã trở nên cứng đờ , anh lạnh lùng, giọng đều đều :

- Tôi không có mẹ , chỉ có bố. Vì vậy bà đi ngay đi .

Bùi Vĩnh ngạc nhiên...

Đôi môi bà ta mím chặt, sắc mặt tái mét, toàn thân run rẩy :

- Con ...con không cần mẹ nữa sao hả Quang !

Anh cười một tiếng :

- Không phải là không còn nữa, mà là chưa bao giờ cần. Đừng để tôi nói thêm. Bà đi ngay đi. – Anh nhìn ra phía cửa , có ý xua đuổi, câu cuối được gài mạnh – và...đừng làm phiền bố tôi.

Người phụ nữ đứng im...Chết trân.

Từ khi nào mà Bùi Quang lại trở nên như thế...chấp nhận và bảo vệ người bố ấy...

Lúc người phụ nữ kia rời khỏi, Bùi Vĩnh không giấu được sự hạnh phúc, nhìn anh đầy xúc động :

- Quang! Con chịu tha lỗi cho bố rồi .

Anh không nói gì, đi ngang qua người ông.

Bùi Vĩnh có hơi hụt hẫng nhưng niềm vui sướng vẫn còn hiện rõ.

Lúc bước lên bậc cầu thang, anh quay đầu lại :

- Bố ! Chuyện này đáng lẽ không nên giấu con. Còn nữa, con chưa bao giờ nghĩ là bố có lỗi với con.

Câu nói này như được anh cất giấu từ lâu.

Bùi Vĩnh nở một nụ cười mãn nguyện :

- Quang ! Con thay đổi rồi. Là vì cô bé kia à ?

Vừa nhắc tới đây, khuôn mặt anh trở nên khó coi, xen lẫn sự do dự và phức tạp.

Anh mím môi, không nói gì.

Bùi Vĩnh đến gần, đặt tay lên vai anh :

- Con thích cô bé ấy.

Anh gật đầu.

- Vậy thì phải nói rõ ràng cho người ta biết.

Anh không trả lời, bước lên những bậc thang tiếp theo .

Anh nhìn tôi, vẻ mặt là có nên cười hay không nữa !

-Vy Anh ! Em rất ngốc.

-À. Mọi người vẫn hay tưởng là vậy. Nhưng thật ra không phải.

-Vậy à?

-Vâng. Em ngược lại là rất thông minh. Chỉ là không có ai đủ khả năng để có thể nhận ra thôi.

-Vậy anh thấy Vy Anh rất ngốc thì anh có khả năng siêu phàm ?

-...

Tuyệt đối không bao giờ tranh luận với anh về vấn đề trí tuệ nữa ! Nhắc đến khả năng siêu phàm , tôi chợt nhớ ra ...

-Màn ảo thuật đọc suy nghĩ lúc này, anh tại sao lại có thể đoán chuẩn các hết tất cả như vậy.

-Suy đoán.

Suy đoán ! Được rồi...Thì là suy đoán...

Tôi khẽ thở dài :

-Vậy tại sao em lại không đoán được ?

Anh thấy vẻ tò mò của tôi thì có hơi buồn cười giải thích :

-Thật ra là cái này không hề khó một chút nào cả. Chỉ cần em tinh ý.

-Thật sao ? Anh chỉ em đi .

-Được. Bây giờ Vy Anh cũng chọn ra hai thứ đi.

Tôi nghĩ nghĩ một chút , nhìn anh :

-Gia đình và sự nghiệp.

-Gia đình.

Tôi kích động :

-A ! Sao anh biết ! Mau chỉ em đi.

-Ừ. Là thế này. Khi em liệt kê hai thứ đó, anh để ý tới ánh mắt và giọng nói của Vy Anh. Lúc em nói tới gia đình, vì đó là thứ em chọn nên sẽ có chút hy vọng và tin tưởng ở em.

Hy vọng và tin tưởng ? Hình như là tôi hiểu rồi .Thế thì ...

Anh thử nói ra hai thứ đi. Em cũng sẽ đoán được cho mà xem.

-Được. – Anh nhìn tôi, chậm rãi nói – Em và tất cả.

Tôi mở to mắt nhìn anh...Mặc dù đây chỉ là phục vụ cho mục đích thể hiện tài ảo thuật của tôi nhưng mà...ánh mắt anh...giọng nói này...

Em và tất cả ...Câu nói này giống như mộ lời khẳng định thì hơn.

Tôi thất thần nhìn anh.

Đột nhiên anh bật cười :

- Vy Anh ! Em thật sự không có năng khiếu trong việc này.

-

Tôi bắt đầu cảm thấy không khí trở nên thật ngọt ngào. Tay anh vẫn để trên má tôi . Ánh mắt vừa dịu dàng lại vừa khó nắm bắt...

-Sắp đến giờ xe bus rồi.

-Về cùng anh.

-Đi xe bus gần hai tiếng. Sẽ rất tốn thời gian .

Anh cười một tiếng :

-Em còn có thể ngốc như thế này nữa.

A ! Tôi chẳng hiểu gì cả ! Vẻ mặt cũng trở nên ngơ ngác.

Anh buông tay ra , giọng nói trở nên ầm áp :

-Vào trong. Chơi một lát nữa rồi về.

Tôi gật đầu đi theo anh. Tim vẫn đập sai nhịp.

Cứ mơ màng, có lúc tôi nghĩ mình hiểu ra điều gì đó, có lúc lại không. Cuối cùng là chẳng rõ ràng được gì cả.

Bên trong, không khí khá trật tự.

Lũ nhóc đang chăm chú nghe thư kí Hoàng kể chuyện gì đó, khuôn mặt đầy nghiêm túc.

Còn rider Nguyễn thì có vẻ nhàm chán lại vừa coi thường, cầm phone nghe nhạc, lâu lâu lại gất lên :

-Stop !

Mạnh Vũ và Trúc Vũ cũng im lặng nghe nhưng biểu cảm không khác rider Nguyễn là bao.

Thư kí Hoàng vẫn say sưa kể chuyện.

Tôi cũng bắt đầu tò mò, ngồi xuống lắng nghe.

Ném mình xuống giường, anh thần thờ nhìn trần nhà, khẽ thở dài.

Thích một người thì phải cho người ấy biết ! Điều ấy tại sao anh lại không rõ chứ ! thậm chí anh còn là người ghét cái kiểu cứ giấu diếm không rõ ràng.

Nhưng mà lúc đối mặt với cô bé ấy thì anh lại không nghĩ được như thế.

Giống như cô ấy sống ở một thế giới khác vậy, hoàn toàn cách biệt hẳn với anh.

Anh biết , tất cả là mình sẽ chỉ nhận được con số 0 mà thôi.

Và hôm qua, thấy Duy Phong và Vy Anh như vậy, anh đã biết ai mới là người nên ở bên cạnh cô ấy.

Chính anh cũng cảm thấy hai người họ mới thuộc về nhau.

Anh nhắm mắt lại...Tâm trí quay về một đêm mùa đông của nhiều năm trước.

Hôm đó, cuộc đua kết thúc, anh không vội về nhà mà lang thang khắp thành phố.

Không phải là anh chán ghét cái nhà đó mà là anh không chịu được sự cô đơn, lạnh lẽo ở nơi đấy.

Anh cứ phóng xe lao đi như vậy, chẳng hề có điểm dừng. Sương đêm đã bắt đầu buông xuống.

Mình anh với thành phố đang chìm trong đêm đen.

Cảm giác cô độc ngày càng lớn dần.

Và anh nhìn thấy một điểm sáng...

Anh quyết định dừng ở đó.

Là một quán phục vụ đồ uống, điểm tâm không lớn lắm , nhưng có cách bố trí rất độc đáo.

Anh mở cửa bước vào...Vắng ngắt. Chẳng có ai cả.

Đã đóng cửa rồi à ? bảng thời gian chỉ báo làm việc tới 10 giờ, bây giờ đã gần 12 giờ rồi...

Anh cau mày, chủ quán là ai sao mà bất cẩn như vậy, quên khóa cửa !

Đúng lúc anh định bước đi thì đột nhiên anh đèn vụt tắt.

Sự hiểu kì và một cảm giác lạ lẫm dâng lên...khiến anh dừng chân và bước hẳn vào quán.

Mất anh dừng lại ở một nơi...

Trước ánh sáng lung linh của những ngọn nến nhỏ, có hai cô nhóc đang ngồi ở đấy.

Một cô nhóc có vẻ nhanh nhẹn, linh hoạt, vẻ mặt đầy háo hức , lấy tay lay lay cô nhóc ngồi bên cạnh :

- 11 giờ 59 rồi. Vy Anh, cậu chuẩn bị ước đi.

Cô nhóc tên Vy Anh có khuôn mặt rất đáng yêu, đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm vào chiếc bánh sinh nhật đầy nến.

Cô nhóc bỗng trở nên thật nghiêm trang, ánh mắt đầy kiên quyết .

Bùi Quang hơi tò mò, chắc là việc gì đó rất quan trọng nên cô bé đó mới có bộ dạng nghiêm túc như vậy.

Cô bé hít sâu một hơi, đột ngột nhắm mắt lại, hai tay chắp vào nhau, lẩm bẩm :

- God, con ước người sẽ mang cho con một người đẹp trai, cao trên 1m80, tài năng, giàu có, không gay, chung thủy ,... nói chung là tuyệt vời như thiên thần là đủ rồi.

Bùi Quang suýt nữa thì bật cười ra tiếng.

Nhưng khoảnh khắc đó, anh lại muốn mình trở thành người ấy.

Dù điều ước có ngốc nghếch thế nào nhưng hình như đối với cô bé ấy lại là một điều vô cùng nghiêm túc.

Không hề ai biết tới sự hiện diện của anh...

Vừa lúc anh bước ra khỏi quán thì đèn bật sáng, một cô gái lớn tuổi đi ra từ chỗ công tắc điện, liếc xéo cô bé :

- Em lại ước cái này à ? Trai như thế không có đâu.

Cô nhóc bên cạnh cũng nhìn cô bé đầy nhàm chán:

- Cậu lại ước cái này mãi mà không chán à. Làm ơn quay về sao hỏa đi.

Trước thái độ của hai người kia, vẻ mặt của cô bé vẫn đầy quyết tâm :

- Người ấy chắc chắn là tồn tại.

- Em lại tự kỉ nữa rồi .

- Tự kỉ mà còn tự sướng.

- Em sẽ chờ người ấy. Em tin là anh ấy sẽ đến tìm em.

- Em ngốc vừa thôi.

- Cậu hâm quá.

- ...

Anh thích cô bé ấy từ lúc đó...Cho đến bây giờ thì có còn là thích nữa không ?

Dù là con số 0 đi nữa, anh vẫn sẽ làm điều đó.

Đơn giản là vì anh không thể giấu được. Càng giấu nỗi đau sẽ càng sâu hơn.

-Cô ấy nói với chú là chỉ cần chú bằng lòng làm bạn trai cô ấy thì cô ấy sẽ bỏ sự nghiệp, tình nguyện ở nhà làm một người vợ ngoan, chăm chút gia đình và nuôi những đứa trẻ. – Thư kí Hoàng kể đến đây có phần vênh lên – Chú nói với cô ấy là anh không cần một phụ nữ ăn bám.

Kể xong, vẻ mặt thư kí Hoàng trở nên vô cùng kiêu ngạo.

Lũ nhóc còn gật đầu phụ họa, vẻ mặt như thông cảm....

À, hóa ra là kể chuyện tình sử cho lũ nhóc...Cái gì ? Tình sử ? Không phải thư kí Hoàng hết chuyện kể nên mới lòi tình sử ra kể đấy chứ !!! Người này nghĩ mấy nhóc sẽ hiểu được sao ?

Anh ngồi bên cạnh, có vẻ như đọc được suy nghĩ của tôi, khề thì thầm :

-Những chuyện này là có thật. Tất cả là 9 cô, anh ấy sẽ kể ra 90 cô. – Anh nhấn mạnh – chỉ có con nít mới chịu nghe anh ấy nói.

Thì ra là vậy. Nhưng tôi thấy cũng...thú vị mà.

Chú cháu nhà này...chú thì cứ nói, cháu thì cứ nghe...nhưng thật ra...chẳng ai hiểu gì.

Với chất giọng đặc chỉ nhưn nhưn, thư kí Hoàng tiếp tục :

- Cô nhân viên trong công ty theo đuổi chú. Nói với chú là cuộc sống không có chú sẽ trở nên rất vô nghĩa, không có chú, cô ấy không thiết sống nữa. Chú nói với cô ấy , anh không cần một người phụ nữ vô trách nhiệm.

Lần này, lũ nhóc la lên :

- Cô này chú kể rồi.

- Cô vô trách nhiệm chú kể lúc nãy rồi.

Thư kí Hoàng nghếch mặt vài giây , sau đó xua tay :

- Kể rồi ? Các cháu nhớ sai rồi.Chú nhiều cô lắm !

Mấy nhóc em lại nhao nhao :

- Kể rồi mà.

- Chú kể rồi.

- Rõ ràng là kể rồi .

Thư kí Hoàng đẩy gọng kính, cau mày :

- Đã nói chưa kể là chưa kể ! Có nghe không hả !

- Kể rồi . Kể rồi mà.

- Ta là người kể mà không biết à.

- Chúng cháu là người nghe.

- Nghe sai, sai bét hết rồi.

-

Lại còn có thể cãi nhau tay đôi với con nít ...!

Tôi rất nghi ngờ một điều .Thư kí Hoàng có khi là một chứng nhân của sự hợp tác giữa thế giới ma quỷ và người ngoài hành tinh.

Rider Nguyễn gỡ tai phone ra, liếc xéo thư kí Hoàng :

- Please ! Đây là lần thứ ba chú cháu mấy người cãi nhau rồi đấy !!!

Thư kí Hoàng tỏ ra không quan tâm, quay sang hỏi hai người tên Vũ :

- Cô này anh đã kể chưa ? Chính xác là chưa, có đúng không ?

Hai người tên Vũ cười lảng :

- Haha. Đôi khi các cô gái cũng có những hành động giống nhau mà.

-

Thế là biết sự thật rồi chứ ! Nhưng thư kí Hoàng...trong từ điển của người này hình như là không hề tồn tại hai chữ xấu hổ.

Nhanh chóng lấy lại vẻ mặt kênh kiệu, mắt lại lóe lên một tia gian tà, cười khà khà nhìn lũ nhóc :

- Thế có muốn nghe chuyện của anh Duy Phong không ?

Ngay lập tức, giọng nói đầy hào hứng và phấn khích vang lên :

- A ! Có !

Mọi người đồng loạt hướng ánh nhìn về phía đó.

Tôi le lưỡi, cười gượng, nói một cách rụt rè :

- Em muốn nghe mà...

Anh nhìn tôi , hơi nhú mày :

- Muốn nghe ? Nhưng anh chẳng có ai cả !

Không có ai ? Chẳng lẽ lại không có ai ?

Vô lí !!! Hoàn toàn vô lí !!!

Anh luôn nổi-bật-kinh-người như vậy mà lại không có ai ?

Có chết tôi cũng không tin. Như thế chưa đủ, phải là chết rồi tôi cũng không tin.

Thư kí Hoàng sau khi bị tôi dọa thì đã lấy lại bình tĩnh, đẩy gọng kính :

- Cái này chỉ có tôi mới biết thôi bạn Vy Anh. Duy Phong...- nói tới đây, thư kí Hoàng lắc đầu thở dài về khổ sở , theo tôi thì đây chính xác là nỗi khổ của một người nhiều chuyện – cậu ấy có bận tâm gì đâu.

Biết ngay mà !!! Hừ, không có ai nữa chứ...Riêng tôi...đã là một người rồi...

Sân bay náo nhiệt...

Một người đàn ông lạnh lẽ kéo chiếc vali đi về phía bãi đỗ xe.

Nắng chiều chiếu lên người ông càng thêm kéo dài chiếc bóng cô độc.

Được cất giấu sau bóng dáng đó là cả một bí mật to lớn...và...một tình yêu bất diệt.

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tim anh – Chương 44

44. Chương 44

Mọi người bắt đầu chú ý hơn, vẻ mặt đầy tập trung.

Còn anh tựa đầu vào tường, tỏ ra bàng quan và mặc kệ.

Thư kí Hoàng nhìn những ánh mắt mong chờ của chúng tôi...đột nhiên nghiêng đầu sang trái...sang phải...

Chưa hết, hai tay đan chéo vào nhau , xoay xoay...

Hự ! Đây là những động tác khởi động thể dục mà...Đã như thế, vẻ mặt còn cứ vênh vênh...

Đúng là hơn cả khác người. Thấy chúng tôi để ý nên làm kiêu đây !

Mà...mấy nhóc em lại còn đang làm theo !

Trời ơi...! Đây là tiết thể dục sao ?

Rider Nguyễn tút tai phone ra , ném thẳng vào người thư kí Hoàng :

- Say it ! Ngứa mắt !

Ngứa mắt ... Vâng...chính xác là rất ngứa mắt.

Cứ quay qua quay lại như con loăng quăng.

Con loăng quăng ấy bị tấn công thì dờ người một tí...

Ồ , đã hết loăng quăng rồi...

Thư kí Hoàng ho vài tiếng lấy giọng, bắt đầu kể :

- Vì có quá nhiều nên chuyện gì tôi nhớ ra thì sẽ kể.

-

Một câu nói rất có lí ! Nhưng ...ai mà không biết cơ chứ !!!

Chuyện không nhớ ra thì kể bằng niềm tin sao ?

Mọi người đều lườm thư kí Hoàng, tất nhiên là trừ người đang ngồi cạnh tôi ra.

Cuối cùng, câu chuyện cũng được bắt đầu ...

- Ba năm trước, tại Lon Don, một tập đoàn lớn tầm cỡ thế giới tổ chức một dạ tiệc. Khánh Phong là một trong những đối tác quan trọng nhất nên tham dự. Lúc ấy, Duy Phong và tôi đại diện tập đoàn tới đó. Nhưng chỉ đến hai mươi phút cho có mặt rồi sẽ bay sang Ý. Lúc chúng tôi ra về thì một cô gái trẻ đang vừa đàn piano vừa hát trên sân khấu. Cô ta là con gái duy nhất của tập đoàn kia – thư kí Hoàng nhú mày – tên gì nhỉ, hình như là Kamila Rivera .

Anh từ đầu đến cuối vẫn giữ nguyên thái độ thờ ơ. Có lẽ là bây giờ anh cũng không biết là chuyện đó từng xảy ra hay không nữa...

Vừa nói tới đây, Mạnh Vũ bỗng nhiên như nghĩ ra điều gì đó , lên tiếng :

- Kamila Rivera ? Tập đoàn đó là R.Conglomerate ?

Thư kí Hoàng mắt sáng lên :

- Đúng rồi. Đúng là R.Conglomerate . Cậu cũng biết à ?

Ừ nhỉ. Sao tôi cũng có cảm giác như là đã từng nghe thấy ở đâu rồi.

Trúc Vũ đột nhiên la lên đầy kích động :

- Kamila Rivera ! Vy Anh, không phải chúng ta đang đi lùng album mới của chị ấy à ?

A ! Phải không ? Kamila Rivera ...Một ca sĩ teen mang tầm quốc tế...Rất rất nổi tiếng.

Người anh, vừa tài giỏi, xuất thân lại vừa danh giá. Là đại tiểu thư của một tập đoàn lớn.

Ồ ! Thế giới này hóa ra lại nhỏ bé như vậy...

Mà không phải, lúc nào tôi gặp chị ấy thì mới nói được như thế.

Cái này...là anh gặp mà.

Thư kí Hoàng đẩy gọng kính :

- Tốt ! Mọi người đều biết thì chuyện sẽ hấp dẫn hơn. Nhưng mà...cô ta là ca sĩ à ?

Thấy vẻ mặt sa sầm đầy khó coi của chúng tôi, thư kí Hoàng cười lảng :

- Haha. Tôi chỉ biết cô ta là con gái cưng của chủ tịch tập đoàn đó. Tiếp nhé. Bữa dạ tiệc đó là tổ chức kỉ niệm Kamila lên 18. Duy Phong và tôi đến rồi chỉ nháo cái là đi nên cũng không để ý gì nhiều. Kamila thì say sưa biểu diễn trên sân khấu, lâu lâu lại liếc mắt đưa tình với Duy Phong.

-

Nói tới đây, tôi đột nhiên liếc anh một cái...nhưng cái này là thăm dò chứ không phải đưa tình nhé ! Người ấy vẫn giữ thái độ hờ hững...Thế thì có lẽ là lúc ấy không rung động trước Kamila nhỉ...

- Lúc Duy Phong vừa đứng dậy khỏi bàn tiệc thì Kamila bỗng nhảy vọt xuống sân khấu, chắn ngay trước Duy Phong, vẻ mặt đắm đuối , giọng nói ngọt ngào, thậm chí cô ta còn phát âm tên Duy Phong rất chuẩn.

– Thư kí Hoàng bỗng nói nhỏ như thì thầm – Phong...Don't leave me...

Lần này, rider Nguyễn ném luôn chiếc MP3 vào người thư kí Hoàng :

- Vietnamese ! Phát âm của anh nghe phát ỏi đi được.

Phát ỏi...vâng...đồng ý là thế.

Thư kí Hoàng sa sầm mặt nhưng nhanh chóng kể tiếp, giọng nói thật nhẹ nhàng , ánh mắt cũng đắm say...nhưng mà vẻ mặt người này chỉ hợp với ác quỷ, bắt chước người ta như vậy thật...phát ỏi :

- Phong...đừng bỏ em một mình. Phong ! Có biết là em dành bữa tiệc này chỉ để cho anh không ? Ngày hôm nay, em bước sang 18 rồi, đã là một cô gái trưởng thành rồi. Em muốn thực hiện một việc quan trọng nhất đời mình, đó là...thổ lộ với anh một điều. Phong...em yêu anh...Hãy để em được bên anh. Chỉ cần anh cho phép, em sẽ theo anh tới bất cứ nơi đâu. Phong...làm ơn, chấp nhận em..

Wow ! Thật lãng mạn ! Anh hạnh phúc như vậy ! Được chị Kamila thổ lộ trực tiếp thế này...

Tôi cũng thật sự cảm thấy như mình đắm chìm trong khoảnh khắc ấy...

Kamila xinh đẹp đầy quyến rũ...ngọt ngào và say đắm...

Giống như nàng công chúa chờ đợi hoàng tử của mình.

- Lúc đó, mọi người đều đổ dồn về phía chúng tôi. Hàng loạt máy quay phim cũng đều được chuẩn bị để ghi lại hình ảnh đó. Duy Phong nhìn Kamila...

Tim tôi bỗng nhiên đập rất nhanh...Vừa hồi hộp vừa bất an...

Thư kí Hoàng bắt chước anh, ánh mắt đầy lạnh lẽo và thản nhiên, vẻ mặt hờ hững, giọng nói không cảm xúc :

- Sorry, were you talking to me ? (Xin lỗi, cô đang nói chuyện với tôi à ?)

-

Căn phòng phút chốc trở nên im bật, bị bao phủ bởi không khí quái dị...

Mặc dù là thư kí Hoàng chỉ bắt chước lại thôi nhưng như thế cũng đủ để làm cho chúng tôi bất động – chết lặng – sững sờ – kinh ngạc .

Một từ thôi – Sốc.

- Haha. Mọi người không chứng kiến mà còn như thế thì phải biết lúc đó, bữa dạ tiệc như thế nào . Haha. Phải gọi đó là dạ-tiệc-hóa-đá. Haha. Lúc DP nói xong , cùng tôi rời đi thì khung cảnh ở đó vẫn không hề thay đổi . Tất cả đều nhìn nhau như thế này này . – Thư kí Hoàng mở to mắt, há miệng rồi lại tiếp tục cười lớn .

Rider Nguyên là người đầu tiên có phản ứng, ngã lăn xuống sàn , nhìn trần nhà , cười và cười. Giống như từ trước tới nay người này đều phải khóc.

Liền sau đó, hai người tên Vũ cũng cười tới nỗi ngã nhào...ngồi dậy...cười lớn....lại ngã nhào tiếp.

Còn tôi ư ...về mặt vẫn cứng ngắc...Thật muốn khóc mà !

Tôi từ từ ...từ từ đưa mắt nhìn người ấy.

Ngay lập tức ..thần trí còn chưa hồi phục hẳn lại bị chấn động !!!

Anh tựa đầu vào tường, đôi chân dài duỗi thẳng ra , mắt nhắm lại ...

Ồ...anh ấy đang ngủ ...

Ngủ ? Ngủ ư ? Còn có thể như thế nữa !!!

Ngủ ...trong khi mọi người đang nói chuyện về mình ???

Tôi tự ghi nhớ vào đầu một kinh nghiệm lớn – sau này không nên tiếp xúc nhiều với anh , như thế sẽ có thể bị đau tim bất cứ lúc nào.

Nhưng mà nhìn dáng vẻ của người ấy...đến lúc ngủ cũng hờ hững và thờ ơ như vậy...

Tiếng cười quá lớn làm anh khẽ nhú mày.

Tôi nhìn mấy người còn cười bò kia, ra dấu :

- Suyt ! Mọi người đừng cười nữa . Để anh ấy ngủ.

Mọi người tất nhiên là...vẫn cứ cười ha hả . Không phải họ không muốn mà căn bản là đã không thể dừng lại được nữa rồi.

Tôi bắt lực nhìn họ...Mấy nhóc em cũng đã lăn ra ngủ từ lúc nào.

Tôi lại tiếp tục nhỏ giọng :

- Mọi người đừng làm ồn...

Nhưng câu nói của tôi chưa kịp dứt thì đã có một giọng nói trầm ồm cắt ngang :

- Kệ họ.

Anh vẫn giữ nguyên tư thế đó nhưng đôi mắt đã mở ra, vương chút mệt mỏi.

A ! Anh sao lại dậy rồi...

Mà cũng phải thôi, tiếng cười như muốn làm nổ tung cả cô nhi viện chứ đừng nói là đánh thức anh.

Tôi tiến lại gần anh, thì thầm :

- Anh mệt lắm có phải không ?

Anh lắc đầu, ra hiệu cho tôi ngồi cạnh. Im lặng.

Cuối cùng mấy người kia cũng chịu ngưng cười nhưng vẻ mặt lại đầy bất đắc dĩ. Không ngừng ôm bụng và xoa xoa miệng.

Sau đó, thư kí Hoàng liếc tôi và anh rồi bảo mọi người đưa lũ nhóc trở về phòng.

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tìm anh – Chương 45

45. Chương 45

Tôi dựa vào người anh, lo lắng :

- Anh cũng nên về phòng nghỉ một chút .

Anh nhẹ giọng :

- Không cần.

- Vậy anh có đói không ? Ăn cái này nhé !

Tôi bóc sẵn bánh ra, cái này là bánh qui thuộc dòng Bebe, là nhãn hiệu nổi tiếng đấy ! Vì cái này mà tôi sẵn sàng tẩy chay cơm . Yêu không kém gì kem hạnh nhân đâu, mà ăn kèm với kem thì rất rất tuyệt.

Tôi đi đâu cũng mang theo một gói bánh nhỏ bên mình.

Anh nhìn lướt qua rồi cười :

- Thích cái này à ?

Tôi cực kì tự tin , giọng nói có chút khoe khoang :

- Vâng . Cái này còn có rất nhiều loại.

Thật ra nhiều loại của tôi ở đây là ám chỉ ...nhiều màu. Mỗi vị thì trên bao bì mang theo một màu riêng. Tôi lần nào đi siêu thị cũng vớ hết tất cả các màu. Mỗi ngày một màu mà nhấm nháp.

Cuộc sống thật là đầy màu sắc.

Tôi đưa một chiếc bánh nhỏ cho anh :

- Anh ăn nhé .

Anh hơi nhú mào :

- Anh không nghĩ là anh sẽ ăn được.

Tôi có chút không vui :

- Tại sao ? Từ trưa giờ anh còn chưa ăn gì mà.

- Anh không đói.

Tôi xụ mặt, đưa miếng bánh đó lên cắn cắn :

- Rất ngon đấy . Anh thật sự không muốn ăn à ?

- Ủ.

Tôi bắt đầu chuyển sang năn nỉ :

- Anh ăn đi nhé. Một chút thôi mà. Làm ơn đi.

-

Thấy anh có vẻ suy nghĩ, tôi lại tiếp tục :

- Duy Phong ! Anh ăn đi mà.

-

Thoáng qua trên gương mặt anh là sự phức tạp, anh nhìn tôi cười :

- Anh ngủ nhé ?

-

Được thôi ! Anh cứ ngủ đi, ăn một mình càng tốt !

Tôi buồn bực ăn bánh ...nhưng lại không thể ngăn mình khỏi đưa mắt nhìn người ấy .

Mái tóc đen ngắn này...mắt đã khép lại này...

Đôi mắt này , có lúc nhìn vào thì thật dịu dàng ấm áp.

Có lúc lại thật lạnh lẽo và vô cảm, làm cho người ta dù có can đảm đến mấy cũng không dám lại gần.

Có lúc lại ngang ngược và pha chút ma mãnh.

Nhưng có điều không thể thay đổi ở trong đôi mắt đó...là một sức mạnh ma quái khiến người khác bị mê hoặc.

Lần đầu tiên trong ngày có chút thời gian để tâm trí ổn định, bình tâm lại nghĩ ngợi một chút.

Nhưng...thực ra cũng không có gì để nghĩ cả.

Chỉ là...anh chẳng bao giờ dứt ra khỏi tâm trí tôi mà thôi.

Tôi thất thần nhìn anh.

Căn phòng tĩnh lặng...cả thế giới đột nhiên biến mất.

Tôi có thể cảm nhận được nhịp tim của mình đã đập sai nhịp...

Vẻ đẹp của anh làm người ta quên đi rất nhiều điều.

Tôi mím mím môi, vươn tay ra , nhẹ nhàng chạm thật khẽ vào môi của người ấy.

Anh hơi nhú mày..

Tôi giật mình, rút tay về ngay lập tức.

A ! Anh đang nhìn tôi ...

Tôi đánh thức anh rồi sao...

Nhưng chưa ai kịp nói thì một giọng điệu đầy nghiêm nghị vang lên , tất nhiên là pha lẫn gian ác :

- Bạn Vy Anh định ám sát tổng giám đốc của chúng tôi là không được đâu nhé !

Lấp sau cánh cửa, thư kí Hoàng cười đắc ý.

-

Oan hồn ! Oan hồn ! Người này rõ ràng là oan hồn !

Ồi má ơi...thật hết chịu nổi.

Nhưng mà cũng may, oan hồn ấy đã giải thoát tôi khỏi sự lúng túng vừa nãy rồi.

Đột nhiên lúc này tôi lại nghĩ ra một câu – oan hồn là người bạn tri kỉ.

Nghĩ xong liền không khỏi rùng mình ...

Nhìn về mặt không hài lòng của anh, thư kí Hoàng rón rén bước vào , khẽ hắng giọng :

- Tôi không cố ý đâu. Tôi đến để bắt tên này. – Nói rồi bẻ cậu nhóc còn lại đi.

Lừa gạt...Đến để đưa đi nhưng mà không biết oan hồn kia đã đứng ở cửa bao lâu rồi.

Căn phòng thoáng chốc lại trở nên thật yên tĩnh.

Chiều dần buông, qua ô cửa sổ nhỏ, đã thấy vài vệt nắng chiều rải rác, yếu ớt chiếu vào

.

Giọng anh nhẹ nhàng vang lên :

- Em tiếp tục đi .

Tôi ngơ ngác . Tiếp tục gì cơ ?

Hừm...Không phải bây giờ đang im lặng à, vậy thì tiếp tục thôi.

Đợi một lúc, anh gọi tôi :

- Vy Anh.

Hừm...bảo người khác im lặng rồi lại cố ý lôi kéo người ta lên tiếng. Nham hiểm !

Tôi có chút đề phòng :

- Vâng.

- Lúc này có phải định cắn anh không ?

Hừm...anh đừng nên nghĩ linh tinh như thế chứ, lúc này tôi chỉ...Lúc này ? Cái gì cơ ?

Chết rồi...lúc này...lúc này...vậy là anh biết những hành động tội lỗi mà tôi đã làm.

Không phải là anh đang ngủ à...Tại sao ngủ mà còn có thể như thế. Ác!Độc!

Tôi đỏ mặt, gục đầu vào hai chân, nhỏ giọng :

- Không phải đâu. Em ngồi im từ nãy giờ mà.

Giọng anh đầy ý cười :

- Vậy à ?

Tôi vùi đầu sâu hơn, giọng cũng nhỏ hơn :

- Vâng, em không nói dối đâu.

- Được rồi. Mình nói chuyện đi.

Đã thoát ! Lần sau không nên nhìn anh nữa...nếu nhìn là mất hết kiểm soát . Quá nguy hiểm.Anh có một ngoại hình quá nguy hiểm.

Anh muốn nói chuyện à ? Nhưng sao tôi lại có cảm giác không bình thường nhỉ ?

- Anh muốn nói gì ? Em nghe đây.

- Nói chuyện yêu đương.

-

Trong khi tôi còn choáng váng nhìn người ấy thì...

Rầm !!!

Một tiếng động mạnh mẽ vang lên ...

Rider Nguyên ngã nhào dưới đất, mặt nhăn nhó, hướng về phía cửa quát âm ỹ :

- Damn it !!! Đã rình người ta rồi còn xô đẩy . Stupid !

-

Đã-rình-người-ta-rồi-còn-xô-đẩy. Những lời ngây thơ vô tội này mà cũng nói ra được sao ?

Lần này...về mặt của anh tối sầm lại...đứng dậy...sải bước ...mang theo mùi vị lạnh lẽo đầy sát khí.

Thư kí Hoàng đang đứng ở cửa, liếc thấy anh thì vội vàng chạy như bay vào , lòi Rider Nguyên vẫn còn hồn nhiên âm ỹ đi ra.

Sau đó...còn hướng chúng tôi, mỉm cười thật nhã nhặn :

- Xin lỗi vì đã làm phiền. Hai người có thể tiếp tục được rồi.

Anh có vẻ là tức giận.

Nhưng mà...nhưng mà...

Anh vừa ngoảnh đầu lại...

Ngay lập tức...tôi liền :

- Ha ha !!! Hahaha...

Tôi không kìm được nên cười ra tiếng ! Cảnh tượng lúc nãy đúng là không thể chịu nổi mà.

Vì vậy...tôi cứ...cười lớn...mặc dù về mặt của anh không được tốt cho lắm.

Nhưng chỉ vài giây sau, ánh mắt anh cũng trở nên có nét cười.

Nét cười này...vừa tinh quái vừa nguy hiểm.

Anh đi về phía cửa...đột ngột mở toang cánh cửa ra...

Ngay sau đó liền có tiếng hét chói tai vang lên :

- Aaaaaaa !!! Trời ơi. Giết người ! Giết người !

- Oh my goddddddd !!! Sát nhân ! Sát nhân !

-

Tôi hiếu kì chạy ra xem thử .

À ...thì ra là hai oan hồn kia vẫn ở ngoài. Bộ dạng trông cực kì thê thảm.

Thư kí Hoàng mang về mặt đau khổ, không ngừng nắn bóp xoa xoa cái mũi đang đỏ lên.

Còn Rider Nguyên ngồi phệt dưới đất, nghếch mặt, không ngừng lắc lắc đầu.

Nhìn bộ dạng sắp khóc của họ, thương tâm thì ít mà dã tâm thì nhiều.

Tôi lại cười lớn.

Anh dựa người vào cửa, khoanh tay lại, điềm nhiên nhìn cảnh tượng trước mắt.

Thư kí Hoàng ...oán hận nhìn anh.

Rider Nguyên...phẫn nộ nhìn anh.

Ánh mắt của họ rực lửa, vẻ mặt của họ đầy tức tối.

Rồi họ...mỉm cười, cúi đầu :

- Tổng giám đốc, anh có muốn dặn bảo gì không ?

-

Biểu hiện của anh vẫn không hề thay đổi, đưa mắt nhìn chiếc đồng hồ xám bạc :

- Hai người đi chuẩn bị.

Lại mỉm cười, cúi đầu :

- Vâng . Thưa tổng giám đốc.

Lúc họ đi rồi, anh nhìn tôi :

- 5 giờ 20.

Ồ , 5 giờ 20 rồi à. Chiều muộn rồi. Nếu được ở đây ngắm hoàng hôn sẽ rất đẹp. Tâm trí tôi trở nên mơ màng.

Đã có lần bố mẹ và tôi đến ngọn núi gần đây, chờ mặt trời lặn.

Cảm giác lúc đó là háo hức nhưng cũng không quá mong chờ.

Như một điều gì đó thật tự nhiên sẽ đến với mình.

Như..Như cái gì !!! 5 giờ 20 rồi ! Tôi không nghe lầm chứ ?

Đã 5 giờ 20 ...

Tôi vật vờ kêu thầm ...

Bus ! Bus !

Thấy dáng vẻ vừa chật vật vừa hoảng hốt của tôi, anh nhú mày :

- Bus ?

Tôi khóc không ra nước mắt , cắn môi nhìn mũi giày :

- Vâng. Em bị trễ bus rồi ...Bị trễ rồi.

Thảo nào không thấy hai người tên Vũ. Hóa ra là đi rồi. Quá đáng !

Anh khẽ cười rồi kéo tôi đi.

Tôi bây giờ giống như...bỏ mặc tất cả. Trễ bus rồi ! Sao cũng được hết !

Đi theo anh vậy...

Là khoảnh sân đây mà...

A ! Hai người tên Vũ kìa...còn có cả các mẹ đang đứng đó nữa.

Lần này, tôi cảm giác như phía trước thật rực rỡ...kéo anh đi.

Các mẹ thấy tôi thì mỉm cười, ôm tôi dặn dò :

- Về thành phố học ngoan. Rảnh thì lại tới đây.

- Nghỉ hè rồi tới. Đi trong ngày rất mệt.

- ...

Tôi gật đầu. Nhưng vẫn còn có cái gì đó thiếu thiếu.

Đúng rồi...Là nhóc em.

Tôi có chút mất mát :

- Mấy nhóc vẫn đang ngủ ạ.

- Ừ. Như vậy là tốt nhất. Để chúng nó biết các con đi, sẽ buồn hơn.

Tôi gật đầu nhưng cảm giác như mình là người bỏ mặc lũ nhóc vậy. Có chút không yên tâm.

Nhưng mà vừa lúc chúng tôi còn chuẩn bị đi thì nghe tiếng trẻ con vang lên :

- Đợi em !

- A, đợi em với.

Hử ? Mấy nhóc ...tôi vừa quay người lại thì đã bị lũ nhóc ôm lấy, cả Mạnh Vũ và Trúc Vũ cũng bị.

Các mẹ cười thật tươi :

- Anh chị em nhà này như có thần giao cách cảm thế.

Tôi xoa xoa đầu bé Nhi :

- Ở đây ngoan . Nghe lời các mẹ. Nhớ chưa ?

Lũ nhóc gật đầu vâng dạ.

Goodbye kiss ! Nụ hôn tạm biệt nào...

Nhưng lần này người thực hiện sẽ là mấy nhóc.

Bé Nhi ôm cổ tôi, thơm thật mạnh lên má. Cô nhóc còn lại cũng vậy.

Bây giờ tới lượt mấy cậu nhóc.

Nhưng Bé Tít vừa định tiến tới thì đột nhiên tôi bị kéo đi, đứa bé bị mất đà suýt thì ngã, may mà Rider Nguyên nhanh tay đỡ kịp.

Mọi người ngơ ngác...

Tôi nhìn người vừa gây ra ...Người ấy mang vẻ mặt hồ hững, thản nhiên như không.

- Anh ...sao lại kéo em ?

Người ấy nhìn thẳng vào mắt tôi, không hề biểu hiện bất kỳ cảm xúc nào, giọng nói có chút nghiêm nghị :

- Không được phép !

A ! Chẳng hiểu gì cả.

Anh cũng không bận tâm nữa, nhìn đi nơi khác.

Thư kí Hoàng cười vài tiếng quái dị, hướng lũ nhóc còn đang chớp mắt nhìn anh :

- Các cậu nhóc sau này không được làm thế với chị Vy Anh nữa . Có biết không ?

- Tại sao ?

Tại sao ? Câu đó tôi cũng muốn hỏi.

- Vì các nhóc là con trai. Haha. Anh Duy Phong không cho phép ! Có hiểu chưa ?

À ! Thì ra là vậy ! Mà...vậy là sao ?

Tôi càng ngày càng rối không hiểu gì cả.

Còn ánh mắt mọi người đều rất giống nhau, có tia cười quái dị nhìn tôi và anh.

Mọi người ở đây thì trừ lũ nhóc ra.

Lúc chào tạm biệt các mẹ, tôi mới hiểu ra là tôi đi cùng anh về thành phố.

Thật là ngớ ngẩn mà. Hôm nay, toàn một mớ hỗn độn cứ thi nhau không ngừng nhảy vào đầu tôi làm mọi thứ cứ rối tung lên. Nhiều chuyện một lúc mà chuyện nào cũng không rõ ràng...

Tôi cứ thế , mang theo một đống suy nghĩ hỗn loạn lên siêu trực thăng lúc nào không hay.

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tìm anh – Chương 46

46. Chương 46

Phía trước, Rider Nguyên đội mũ phi hành viên, thoáng chốc đã trở thành một phi công đầy khí phách.

Thư kí Hoàng ngồi bên...oan hồn thì vẫn là oan hồn.

Anh ngồi cạnh cửa sổ...nhắm mắt...ngủ.

Còn bên kia, Trúc Vũ thích thú ngắm nghía, còn Mạnh Vũ thì chăm chú quan sát thiết kế nơi này.

Rider Nguyên làm một vài thao tác ở bộ điều khiển , cao giọng :

- Are you readyyyyyyyyyy ? We....

Bỗng một giọng nói cắt ngang , nhẹ nhàng nhưng đầy uy lực :

- Nguyên ! Just do it !

Thư kí Hoàng hí hửng đẩy cặp kính :

- Nghe thấy chưa ? Mau làm đi.

Rider Nguyên liền im bật, nhỏ giọng :

- Ok. Here we go !

Chiếc trực thăng cất cánh hòa vào bầu trời cao thẳm...

Tôi nhìn sang người bên cạnh .

Lúc này là phản xạ có điều kiện của anh. Thư kí Hoàng từng nói nếu anh nghe ngôn ngữ gì thì sẽ đáp lại ngôn ngữ đó. Nhưng nếu bây giờ mà hỏi anh thì anh sẽ bảo là mình đã nói tiếng Việt. Lúc nào, phải thử xem mới được !

Tôi khẽ thở dài...Chắc chắn là anh mệt lắm nên mới ngủ liền như vậy.

Không gian im ắng tới lạ...vì anh ngủ nên mọi người đều giữ trật tự.

Tôi nhìn mọi nơi chán chê, ánh mắt bắt đầu dời sang ô cửa .

Mây...từng cụm mây cứ bồng bềnh, ngay sát bên . Tôi cứ cảm tưởng như là có thể cầm lấy mà vò nát.

Tôi không biết, chính mình đã cuốn theo khung cảnh bên ngoài từ lúc nào, người đã nhấc lên, nghiêng sang bên ghế của anh cho tiện quan sát.

Thiếu chút nữa thì ...gọi anh dậy ...đổi chỗ luôn rồi.

Những điều này là sau này tôi mới nhận ra, còn bây giờ, tôi vẫn đang thả mình theo những đám mây ngoài kia.

Bỗng tôi nghe tiếng rên khẽ.

Cảm giác vì vụ phút chốc bay đi mất...

Hmm...Một số ý nghĩ bắt đầu được sắp xếp.

Ôi ! Khi tôi nhận ra điều gì thì đã đứng hẳn trước mặt anh từ lúc nào...chân còn giẫm lên...giày của anh.

Anh hơi nhú mồm nhưng vẫn im lặng, nhìn tôi có chút buồn cười.

Tôi bịt miệng, im bất nhìn anh.

Tia cười trong mắt anh càng hiện rõ hơn, anh nghiêng đầu như đang chờ đợi điều gì đó.

- À, em xin lỗi.

Anh gật đầu .

A ! Nhưng sao anh vẫn nhìn tôi như thế chứ. Không phải là tôi đã xin lỗi rồi đó sao.

Càng suy nghĩ càng thấy có điều gì đó không ổn mà không biết là điều gì.

Tôi với anh vẫn nhìn nhau như thế.

Một lúc sau, anh nói với vẻ khổ sở :

- Vy Anh. Đừng giẫm lên chân anh nữa.

Tôi từ từ nhìn xuống.

-

Được thôi ! Tôi đã muốn nhảy luôn ra ngoài kia rồi !

Tôi ngoan ngoãn quay về chỗ cũ, sau bao chuyện như thế này tôi cảm thấy mình vẫn còn tồn tại quả là điều vĩ đại nhất !

Vừa thấy anh dậy ...ngay lập tức không khí liền náo nhiệt.

Rider Nguyên huyết sáo...

Thư kí Hoàng hát vu vơ...

Trúc Vũ nói với vẻ hào hứng :

- Em sẽ mang tất cả các ảnh chụp với trực thăng này đem khoe cho mọi người. Haha – suy nghĩ một lát rồi nói tiếp – như thế chưa đủ, còn đăng lên blog, facebook.

- Không được.

Trúc Vũ nhìn ba người vừa nói ra câu ấy...

Là Rider Nguyên, thư kí Hoàng và cả Mạnh Vũ.

- Tại sao lại không được ?

Mạnh Vũ tỉ mỉ giải thích :

- Cái này thuộc siêu trực thăng, mệnh danh là quái vật trên không. Nếu em không nhầm thì siêu trực thăng này chỉ thuộc quyền sở hữu của anh Duy Phong ?

Thư kí Hoàng hơi ngạc nhiên :

- Cậu biết nhiều như thế à ? Đúng rồi, siêu trực thăng này là được đặt độc quyền . Nếu để ý sẽ thấy logo tập đoàn K.P ngoài kia đấy.

Rider Nguyễn nói thêm :

- Chủ tịch Duy Khánh cũng có một cái. Trên thế giới chỉ có duy nhất hai cái này thôi.

Trúc Vũ vẫn lơ mơ :

- Như thế thì có liên quan gì tới việc em đăng ảnh không ?

Câu này cũng là tôi muốn biết !

Mạnh Vũ thở dài :

- Em ngốc lắm . Nếu em đủ dũng cảm đối diện với giới truyền thông thì cứ đăng lên.

Trúc Vũ gật đầu, nhưng có vẻ hụt hẫng :

- Không đăng thì thôi vậy. Để lại xem một mình cũng được.

- Đăng đi.

Giọng nói ấy vừa vang lên, mọi người đều nhìn anh.

Anh vẫn chăm chú xem quyển tạp chí kinh tế, lạnh nhạt nói :

- Cậu biết phải làm gì rồi chứ ?

Rider Nguyễn gật đầu nghiêm túc.

Và chúng tôi không biết đây là sự bắt đầu cho việc Black Company theo sát chúng tôi từng giờ.

Lúc đáp xuống khỏi trực thăng, anh với thư kí Hoàng về công ty còn Rider Nguyễn đưa chúng tôi về nhà.

Tất nhiên là xe chỉ dừng lại đầu ngõ.

Ánh chiều tà đã buông xuống.

Con đường quen thuộc phút chốc trở nên thật ảm đạm.

Bên cạnh, hai người tên Vũ vẫn còn tíu tít trò chuyện còn tôi, tuy im lặng nhưng những suy nghĩ đan xen không ngừng làm loạn khiến tôi chỉ biết mỉm cười.

Chỉ một lát, đã thấy ngôi nhà thân thuộc của mình, khoảng trống trong lòng lại trĩu nặng.

Tôi khẽ thở dài, lấy chìa khóa mở cửa...bố đã lâu rồi không ở đây.

Về sớm thế này không biết là mẹ có ngạc nhiên không ?

Định bước vào nhà thật nhanh để gặp mẹ , tôi bỗng đứng lặng ở cửa.

Chùm chìa khóa đang cầm trong tay cũng rơi xuống...

Tiếng động đó làm mọi người trong nhà đều quay đầu lại nhìn tôi.

Mẹ Diệp, mẹ Trúc, anh Huy...và một ánh mắt yêu chiều mà ở trong đó, dường như tôi là tất cả.

Người ấy nhìn tôi nở một nụ cười thật ấm áp .

Thời gian như ngừng trôi...cả thế giới như biến mất...

Tôi vẫn đứng bất động.

Một giây...

Hai giây...

Ba giây sau...

Bằng tốc độ nhanh nhất, tôi chạy ào tới ôm chầm lấy cổ người ấy , không ngừng la hét một cách đầy kích động :

- A ! Bố về rồi. Bố về rồi.

Bố cười , giọng nói đầy yêu chiều :

- Con gái, bố về rồi.

Tôi nghẹn giọng, không ngừng lặp đi lặp lại :

- Bố về rồi ! Cuối cùng bố đã chịu quay về rồi.

Bố xoa đầu tôi, cười lớn :

- Xấu quá ! Cả khóc cả cười như thế này thật xấu ! Con đã hứa là không khóc nhè mà .

Tôi cứ thế ôm bố thật chặt...thật chặt ...

Mẹ đứng bên cạnh, mắng :

- Con làm như thế bố sao mà thả được nữa ?

- Kìa con gái , đã nghe mẹ nói chưa...khụ, đừng ôm bố chặt như thế chứ.

- Kệ, mặc kệ, con cứ như thế đấy. Ai bảo bố bây giờ mới chịu về.

Mọi người xung quanh đều cười.

Bỗng nhiên có một tiếng hét vang lên khiến tôi đang xúc động cũng phải giật mình.

- Bố !!! Bố đã về !!!

Ngay sau đó, Trúc Vũ liền lao đến, ôm chầm lấy bố, cũng giống hệt như tôi, vừa cười vừa khóc .

- Haha, hai đứa này ghét anh quá nên mới như thế.

- Khụ, Trúc Vũ con cũng học theo Vy Anh muốn làm bố nghẹt thở à ?

- Mặc kệ. Con cứ ôm bố đấy !

- Ủ , haha.

- ...

Phải thật lâu sau, hai đứa tôi mới chịu thả bố ra bởi vì...đói.

Ngồi vào bàn ăn, bố nhìn ngắm hai đứa sau đó cười tủm tỉm :

- Vy Anh cao thêm được hai phân, còn Trúc Vũ, con cao hơn được 4 phân. Đã lớn rồi .

Hai mẹ liền cầu nhau :

- Chả thấy lớn thêm gì cả ! Chỉ có điều là càng ngày càng phá phách .

- Có sao đâu mà. Chỉ sợ không phá thôi . Haha.

Anh Huy lên tiếng :

- Chú cứ bênh hai đứa ! Nghịch như gì, đến cháu mà tụi nó còn bắt nạt đây.

Hai mẹ cũng hòa theo :

- Rồi hai đứa cứ cậy là bố Nhật đồng ý, bố Nhật nói không sao rồi nghịch phá.

Bố tôi vẫn chỉ cười :

- Như thế là cá tính mà.

Bố Nhật vẫn là nhất ! Một đồng minh lớn của hai đứa tôi đấy !

Bữa ăn, hai đứa vẫn ngồi hai bên, quán lấy bố.

Này thì gấp , gấp và gấp.

Tôi gấp cho bố một miếng cá rán :

- Bố ăn cái này đi, không phải bố hay than vãn là bên Pháp chỉ có gà Marengo thôi à .

Phía bên cạnh, Trúc Vũ cũng không tha :

- Thịt bò hầm , rất là ngon, bố ăn đi.

- Bố cũng thử cái này đi.

- Cái này nữa.

Hai đứa tôi cứ không ngừng gấp cho bố, giống như là muốn đem tất cả thức ăn cho bố luôn vậy. Cũng chẳng để ý bố đã ăn hết hay chưa.

Một lúc sau, bố dựa người vào ghế, nhìn cái bát vẫn còn chất đầy thức ăn, thở dài một tiếng :

- Bố no lắm rồi ! Hai nhóc làm ơn tha cho bố đi !

Tôi bê nguyên tô canh đặt trước bố :

- Vậy bố ăn canh đi nhé !

Trúc Vũ cũng đẩy đĩa sa lát sang :

- Bố ăn thêm cái này đi .

-

Mọi người chỉ biết lắc đầu cười nhìn ba bố con.

Vừa ăn xong, hai đứa tôi lại tấn công tiếp, ngửa tay ra :

- Quà tui con đâu !

Bố chỉ vào chiếc vali đặt ở góc nhà :

- Tất cả kia là quà hai nhóc đấy ! Bố không có thời gian nên bảo trợ lí mua . Hai đứa thử xem đi.

Vừa nghe thấy, hai đứa tôi liền mắt sáng chạy tới bới tung chiếc vali ra.

Oaaa, rất rất nhiều thứ...

Từ sô cô la, bánh cho tới gấu bông, sổ , khung ảnh...

Xem chán chê hai đứa lại quán lấy bố hỏi han đủ thứ :

- Bên kia mùa đông có lạnh lắm không bố ?

- Bố có hay đi đâu chơi không ?

- Bố ở đây có nhiều người Việt không ?

- Bố đẹp trai thế này thì có cô nào tán bố không ?

-

Tất nhiên là hỏi tới tấp, cũng chẳng để bố kịp trả lời.

Lúc ăn hoa quả, bố đột nhiên nhìn mọi người, mỉm cười :

- Lần này, bố sẽ ở lại , làm việc tại Việt Nam luôn. – Rồi âu yếm nhìn hai đứa tôi – Không đi đâu nữa hết. Bên hai nhóc thôi.

Hai đứa tôi lại lao tới ôm lấy bố , la hét âm ỹ :

- Bố nói thật ?

- Bố sẽ ở Việt Nam . Haha.
- Bố là vĩ đại nhất.
- Chỉ có bố Nhật là tuyệt vời.
-

Ngay lúc này, tôi hận mình không thể hét thật to hơn.

God ! Thường ngày con vẫn hay bảo Người là biến thái...Thật xin lỗi...Qua hôm nay, con nhận ra rằng ...Người chính xác là...đại biến thái.

Tại sao chỉ một ngày thôi mà mang cho con bao nhiêu là hạnh phúc như vậy...

Chỉ một ngày thôi mà làm cho con có tất cả thế này...

Người không biết là ...hạnh phúc quá như thế này thì sẽ rất dễ đau tim sao ?

Đã gần nửa đêm , không khí trong nhà vẫn còn rất náo động.

Trúc Vũ rất giống mấy nhóc em lúc chiều, khóc lóc xin ở lại nhưng bị bắt về...

Còn tôi, không khá hơn là bao, quần lấy bố nhưng cũng bị bắt đi ngủ...

Làm sao mà ngủ được cơ chứ !!!

Tôi miễn cưỡng chui vào phòng , giấy nhảy trên giường, hành hạ đám gấu bông đáng yêu kia.

Sau đó, mở toang cửa sổ ra...

Gió lạnh...làm yên tĩnh phần nào những cảm xúc đang tung nhảy trong tôi.

Trên kia ...là bầu trời đầy sao ...lấp lánh lấp lánh.

Mỗi ngôi sao đều hệt như một viên kim cương nhỏ phát ra hàng ngàn ánh sáng ...

Ồ, kim cương ư ?

Cỏ bốn lá kim cương...

Tôi cẩn thận đưa viên kim cương ấy ra.

Lóe sáng...ánh sáng này lấp lánh và tuyệt đẹp hơn bất kì ngôi sao nào trên bầu trời kia.

Tôi đưa tay nhẹ nhàng chạm lên từng lá cỏ...

Niềm tin ...

Hy vọng...

May mắn...

Tình yêu...

Tất cả ...tôi đều có hết rồi phải không ?

Anh nhìn vào tên hiển thị đang nhấp nháy trên màn hình trắng, tia ấm áp ngay phút chốc liền ngự trị lấy đôi mắt vẫn luôn lạnh lẽo kia :

- Vy Anh.
- Vâng, là em. Anh đang còn ở trong công ty à ?
- Ủ. Chơi một ngày rồi mà không mệt ?
- Không mệt tí nào cả. Em rất rất vui. À , em đang ngắm sao.
- Ngắm sao ? – Anh nhú mày, đi tới cạnh cửa sổ. Nơi này khó nhìn thấy rõ bầu trời rồi.

- Vâng. Anh Duy Phong ...

Anh im lặng lắng nghe, giọng cô ấy không được bình thường lắm.

- Cảm ơn anh nhé .

- Vì sao ?

- Ủm..Cỏ bốn lá ấy...thật sự là có hiệu nghiệm. Bố em...về rồi.

Anh mỉm cười.

- Anh có đang ngắm sao không ?

Anh kéo chiếc rèm cửa, bầu trời hôm nay đúng là có thật nhiều sao.

Lấp lánh và rực rỡ..

Giọng anh thật nhẹ nhàng:

- Ủ. Rất nhiều sao.

Ngồi phía sau, thư kí Hoàng ngó nghiêng nhìn bầu trời đêm đen tuyền một màu, lại còn là màu đen kịt nữa chứ. Thư kí Hoàng lắc đầu thở dài :

- Khi yêu , thị lực sẽ trở nên kém đi sao – rồi người nhiều chuyện này đẩy cặp kính – thế này thì mình phải cẩn thận mới được.

Giọng Vy Anh lại vang lên, pha thêm sự hỗn loạn :

- Duy Phong, em không biết nên làm thế nào cả ?

- Em sao vậy ?

Lại nói năng lộn xộn nhưng anh có thể hiểu rất rõ :

- Em không biết ! Em cảm thấy mình hạnh phúc quá ! Em không biết đâu . Hức...Em không biết !

Nước mắt là sự thể hiện vụng về của hạnh phúc.

Anh cười nhẹ :

- Đừng khóc nhé !

- Em vui quá mà. Duy Phong , anh không biết đâu. Em...cũng không biết nữa.

-

- Duy Phong ...anh giống như là mang cả thế giới cho em vậy !

Rồi hai người cùng rơi vào im lặng...cùng cảm nhận...

Cảm nhận thấy hạnh phúc xen lẫn trong từng hơi thở và từng nhịp đập.

Khoảnh khắc này...thế giới dường như tồn tại là vì hai người ấy...

Lại là một chap dài nữa , hihi ^^ càng ngày boo càng kute đấy chứ)

“Và chúng tôi không biết đây là sự bắt đầu cho việc Black Company theo sát chúng tôi từng giờ. ”

Còn Black Comany này là Đoàn người áo đen nhưng boo sẽ gọi là BL. Company nhé ^^

Rồi dần dần mọi người sẽ biết thêm về cái này) hihi ^^

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tìm anh – Chương 47

47. Chương 47

Sáng dậy, đã thấy bố loay hoay phụ mẹ dưới bếp.

Vẫn còn có chút không tin là bố sẽ mãi ở đây.

Bố mẹ đang nói chuyện gì đấy thấy tôi thì im lặng.

Bố nở một nụ cười hiền :

- Chào buổi sáng, con gái.

Mẹ nhìn tôi một lúc rồi cũng mỉm cười :

- Hôm qua một lần hay sao mà lúc ngủ cũng nói linh tinh thế ?

A ! Nói gì thế . Có lẽ là không gì bậy bạ đâu nhỉ...

Tôi ngồi vào bàn , cười tươi :

- Bố mẹ, chào buổi sáng.

- Lát nữa bố đưa con đi học nhé !

Ồ ! Điều này tôi đã nghĩ tới bao nhiêu lần rồi nhỉ ? Tính xem nào, có thể nói là lúc nào nhớ tới bố cũng nghĩ ngay tới điều này.

Như ngày trước, hai bố con sẽ cùng tới trường rồi lại cùng về nhà với mẹ.

Nhưng bây giờ thì khác ...

- Không cần đâu . Đường ở đây bố không đi được đâu. Với lại con lớn rồi mà. Ngại lắm !

Bố xoa đầu tôi :

- Haha, cũng biết là lớn rồi à.

Mẹ cẩn thận lấy bánh mì từ trong lò nướng ra, dịu dàng nhìn hai bố con :

- Anh cứ để kệ con. Ở nhà nghỉ ngơi vài hôm. Công việc lại sắp bù đầu rồi.

Bố giúp mẹ phết bơ lên bánh, dù có thể nào cũng cười rất hiền :

- Hai mẹ con không cho thì thôi vậy. Hôm nay, bố ở nhà dọn nhà. Haha.

Lúc chuẩn bị đi học, bố giúp tôi đưa xe đạp ra khỏi cửa, cẩn thận sửa sang lại balô cho tôi :

- Hôm nay con không có buổi học chiều đúng không ?

Bố là thế, dù mới về hôm qua nhưng mọi thứ về tôi đều nắm rất rõ.

- Vâng. Con không có, trưa con về với bố ngay nhé.

Bố xoa đầu tôi :

- Ủ. Học ngoan nhé con gái !

Tôi cười :

- Bố cũng ở nhà ngoan nhé.

- Ủ. Bố không ngoan thì sợ mẹ đánh lắm. – rồi bố giả vờ thần bí, nói nhỏ – mẹ con dữ lắm.

- Bố nói xấu mẹ à ? – tôi đưa mắt nhìn vào trong nhà – vợ của bố đang ở kia kìa.

Bố thấy mẹ đang đứng ở cửa nhìn hai bố con thì làm như giật mình, nháy mắt với tôi :

- Cái này là hai bố con bí mật thôi nhé.

- Haha, đồng ý. Bố vào với vợ của bố đi, con đi học nhé.

- Ok, trưa gặp lại !

Tôi phóng xe lao đi, không ngoảnh đầu lại cũng biết là bố sẽ đứng đó, nhìn cho tới khi tôi đi khuất sau ngã rẽ.

Tôi mỉm cười...

Cảm thấy tất cả mọi thứ đơn giản xung quanh đều trở nên thật đẹp .

Hạnh phúc này ...sẽ là mãi mãi , phải không ?

Vẫn đang còn sớm nên sân trường còn thừa thớt bóng người.

Nhưng có một cảnh tượng rất kì lạ.

Một đám học sinh vây quanh bảng thông báo, không ngừng xì xào bàn tán.

Trường lại đưa ra nội qui gì biến thái hay sao ?

Trúc Vũ kéo tôi tới xem...

Hử ? Là một chị có dáng người khá cao nhưng lại gầy , khá dễ nhìn nhưng vẻ mặt bây giờ là đầy tức tối , không ngừng viết lên bảng thông báo cái gì đó.

Chị dùng lực rất mạnh, giống như dồn hết mọi phần nộ lên viên phấn vậy...

Thoáng chốc, viên phấn đáng thương kia đã đứt làm đôi.

Dưới chân, bụi phấn rơi trắng xóa.

Cảnh tượng này sao mà thê lương...

Nhưng...người này không phải trường tôi cơ mà ! Đồng phục hoàn toàn là của trường khác !

Không nhầm đấy chứ !

Mặc kệ những lời ồn ào xung quanh, chị ấy vẫn tiếp tục viết.

Tôi với Trúc Vũ mon men lại gần, nhún người, ngó nghiêng đọc.

“ Tên Bùi Quang chết bầm kia. Anh dám làm chuyện ấy với tôi rồi bỏ đi. Tôi nói cho anh biết nếu anh không đền bù cho tôi thì sẽ phải gánh chịu hậu quả thê thảm nhất . “

Vừa đọc xong tôi với Trúc Vũ liền đưa mắt nhìn nhau đầy khó hiểu.

Sau khi gằn mạnh dấu chấm than sau ba chữ ” Đồ chết tiệt ” thì chị ấy cũng quăng luôn viên phấn, khoanh tay xem thành quả của mình đầy ửng ửng.

Lời bàn tán càng ngày càng lớn hơn.

- Bùi Quang 12C1 phải không nhỉ ?

- Ủ, trường mình có một Bùi Quang thôi. Mà tên này cũng ngang ngược lắm !

- Hư hỏng đến thế à ? Làm cả chuyện ấy ?

- Haiz, làm xong rồi bỏ chạy. Để người ta phải tới cả đây.

-

Trúc Vũ nhú mày thì thầm :

- Tớ nghĩ là hiểu lầm. Bùi Quang không như thế đâu.

Về vấn đề này thì tôi hoàn toàn đồng ý với Vũ. Bùi Quang dù có xấu xa tới đâu nhưng không phải là người không biết giới hạn và càng không phải là vô trách nhiệm.

Tôi nhỏ giọng, đáp lời Vũ :

- Có lẽ chị ấy nhầm.

Vừa dứt lời, chị ấy liền đưa mắt, nhảy bổ vào người tôi mà hét lên :

- Nhầm cái gì mà nhầm !!!

-

Không phải chứ...tôi đã nói rất nhỏ rồi mà...với lại nhiều người nói chị ấy còn nặng nề hơn tôi cơ mà...tại sao lại chỉ nạt nộ mình tôi thế kia .

Mãi sau này, chị ấy mới tự thú là do lúc đó ...tôi là người nhỏ nhất ở đây !

Tôi hơi lùi người về phía sau, về mặt biết lỗi :

- Em xin lỗi. Chị ...không nhầm đâu. Chị...nói rất đúng ! Rất đúng !

Chị ấy mắt sáng lên, kéo tôi lại, thái độ thay đổi nhanh còn hơn cái chớp mắt, vỗ vỗ vai tôi :

- Em thật dễ thương ! Từ bây giờ em sẽ là em gái của chị !

Tôi ngơ ngác gật đầu ...

Tay còn lại, chị ấy kéo luôn Trúc Vũ đến gần :

- Em là bạn của em gái chị đúng không ?

Trúc Vũ gật gật đầu.

- Vậy thì cũng là em gái chị đúng không ?

Lại gật đầu.

Chị ấy hài lòng nhìn hai đứa tôi còn đang lơ ngơ , ra vẻ thân thiết :

- Vì hai đứa là em gái chị nên chị sẽ nói cho hai em biết một điều. Chị đang trong quá trình lập mưu tác chiến đòi tên Bùi Quang đáng ghét kia đền bù. Hai em gái có ủng hộ chị không ?

Chưa kịp phản ứng, chị ấy đã cướp lời :

- Là em gái thì đương nhiên là ủng hộ. Chị cảm ơn.

-

- Ủng hộ thì đồng thời cũng nên giúp đỡ, phải không nào.

- Em...

- Rất tốt. Chị cảm ơn.

-

- Hai đứa ngoan lắm. Vậy từ nay chị em mình sẽ cùng đòi đền bù.

- ...

Cùng-đòi-đền-bù !!!

Một hồi chuông cảnh báo không ngừng vang lên .

Tôi với Trúc Vũ dờ dẩn nhìn nhau.

Kịp hiểu ra vấn đề , định bỏ chạy thì đám người đứng bên lại ầm ỹ :

- Ồ, Bùi Quang đến rồi.

- Có chuyện hay để xem rồi đấy.

-

Chị ấy vừa nghe thấy vậy liền nắm chặt tay hai đứa đang có ý định trốn thoát , lúi tuột đi một cách tàn nhẫn.

Vừa bước ra khỏi đám người lộn xộn kia, chị ấy liền hét lên :

- Bùi Quang, anh đứng lại ngay !!!

Bùi Quang tay rút túi, tai đeo phone, đang nghênh ngang đi về phía lớp, nghe thấy tiếng hét chói tai liền quay đầu lại...

Thảm rồi ! Thảm rồi !

Bùi Quang nhìn ba người vừa mới thiết lập mối quan hệ chị em đầy khó hiểu .

Tôi cảm thấy tay chị ấy cũng đang run run...

Chị ấy...sợ à ? Trách gì mà kéo chúng tôi tới chịu trận chứ !

Nhưng mà rất nhanh , chị ấy liền lấy lại được vẻ mạnh mẽ và hung hăng lúc này, chỉ tay vào Bùi Quang :

- Anh ! Mau đền bù cho tôi !!!

Xì xầm , xì xầm...

- Vy Anh với Trúc Vũ cũng quen cô ta, vậy thì mọi chuyện là có thật rồi.

- Cái tên Bùi Quang này cũng nên chịu trách nhiệm đi chứ.

-

Bùi Quang không phản ứng gì, chỉ chăm chăm nhìn tôi.

Chết rồi...sao mọi người đều cứ hướng tôi mà trút thế này ... Không lẽ tôi có cái gì đó đặc biệt khiến mọi ác quỷ chú ý ư ???

Tôi đang cầu nguyện thì chị ấy đột nhiên véo vào tay tôi, vừa như đe dọa vừa như...năn nỉ :

- Em gái, hỗ trợ chị.

Bùi Quang ! Đừng trách em ! Là do chị ấy dồn ép em đấy nhé !

Tôi bắt đầu nhìn Bùi Quang đầy căm phẫn , nói thật rõ ràng :

- Anh ! mau đền bù cho chị ấy ngay !

-

Mọi người cũng bị tôi làm cho giật mình.

Sắc mặt Bùi Quang đã trở nên rất khó coi, hướng tôi ra hiệu :

- Vy Anh, tới đây. Anh có chuyện muốn nói.

-

Tôi cảm thấy như nhiệt độ càng ngày càng hạ thấp dần.

Đáng lẽ ra, trời phải ảm dần mới đúng chứ...

Mà Bùi Quang thì có chuyện gì chứ ! Âm mưu gì kia !

A ! Là cái áo...Đúng rồi...là cái áo.

Con người nhỏ mọn này...bây giờ mới chỉ bắt đầu bước sang tuần thứ hai cơ mà.

Tôi lại hít thở sâu , tự dặn mình phải mạnh mẽ lên, không được để người ta thấy mình yếu đuối rồi lân la bắt nạt.

Thế là tôi nhìn Bùi Quang, nói đầy kiên quyết :

- Em ! Sẽ đền bù cho anh !

- ...

Cả sân trường im lặng ngay phút chốc rồi lại dậy lên tiếng bàn tán xôn xao .

- Trời ơi ! Vy Anh làm chuyện đó với cả Bùi Quang !

- Vy Anh mà có chuyện đó á ? Tớ không tin.

- Bùi Quang lại bị như thế sao ?

- Mọi người đừng vội nói, Vy Anh là học sinh xuất sắc trường mình.

- Biết đâu được, hoàn cảnh xô đẩy.

- Từ từ, đừng vội kết luận. Tớ đem danh dự mà thề là Vy Anh không như thế.

- Tội nghiệp Bùi Quang.

-

Trúc Vũ với chị ấy kinh ngạc nhìn tôi, nói không ra câu :

- Cậu...Vy Anh...

- Em...

Một vệt ửng đỏ hằn lên trong mắt Bùi Quang, nhưng vẫn kiềm chế :

- Vy Anh. Bảo em lại đây. Anh có chuyện muốn nói.

Tôi bám chặt tay chị ấy và Trúc Vũ , run giọng :

- Anh có gì thì cứ nói đi. Em...nghe .

- Chuyện này không nói được ở đây.

- Có mà. Anh cứ nói đi.

Lần này, Bùi Quang giận dữ hét lên :

- Tôi đã bảo không được là không được . Có nghe thấy không hả !!!

- ...

Đúng lúc tôi đang bị dọa, định ngoan ngoãn bước đến thì bị một bàn tay nắm lại, chị ấy đứng chắn trước người tôi.

Woa, dũng cảm như vậy sao.

Chị ấy nhìn tôi yên tâm rồi cũng hét lên với Bùi Quang :

- Anh định làm gì em gái tôi ? Tôi bảo anh đền bù, anh có hiểu không hả !!!

Bùi Quang có vẻ bình tĩnh hơn, tiếp tục nhìn tôi :

- Vy Anh, lại đây.

Tôi nép sau người chị ấy, mạnh mẽ nói :

- Không ! Anh nên đền bù cho chị ấy.

Bùi Quang gằn giọng :

- Vy Anh ! Lần cuối cùng, mau lại đây. Còn cô ta, anh không có gì mà phải đền cả.

Vừa nghe xong, như bị kích động, chị ấy liền bước lên phía trước, nói to :

- Không có gì à ? Anh nói là không có gì à ? 18 năm của tôi, chỉ trong một ngày đã bị anh phá tất cả. Anh còn nói là không có gì à ?

Chị ấy cũng thật là thẳng thắn khi nói ra những chuyện như thế này ...Nhưng mà có lẽ lúc này, chị ấy đã hoàn toàn bị tổn thương rồi.

Tôi nắm tay chị an ủi.

Trong ánh mắt chị tràn ngập sự đau khổ và uất ức.

Có lẽ ...Vy Anh ! Mình phải ra mặt lấy lại công bằng cho chị gái thôi !

Tôi nhìn Bùi Quang đầy nghiêm túc :

- Bùi Quang ! Anh nên đền bù cho chị ấy.

Ồ ! Câu này không phải chỉ mình tôi lên tiếng ! Còn có cả Trúc Vũ .

Bùi Quang trừng mắt nhìn , giọng gay gắt :

- Thử nói lại lần nữa xem ? Chuyện này các em hiểu gì mà nói hả ?

Vy Anh ! Không được sợ !

- Em hiểu ! Anh không nên vô trách nhiệm như thế.

- Anh nên có trách nhiệm với chị ấy.

Chiếc khuyên tai bên trái đột nhiên lóe sáng một cách lạnh lẽo, Bùi Quang nhìn tôi một lúc lâu sau đó tiến lại gần trước mặt ba người chúng tôi.

Thật nhanh...rút từ ví tiền ra một xấp tiền lớn...vung mạnh tay...

- Đấy ! Tôi đền bù cho các người đấy ! Được rồi chứ ! Như thế là có trách nhiệm rồi chứ hả ?

Tiền bay toán loạn...

Cả sân trường kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Im lặng tới nỗi đến cả hơi thở nhẹ cũng có thể nghe thấy được.

Tôi mở to mắt, không nói được câu gì.

Chị ấy trừng mắt nhìn Bùi Quang...

Chắc chắn là phải đau lắm...dù tôi là người trực tiếp liên quan tới vụ việc mà đã cảm thấy không thể chịu nổi rồi...

- Anh tưởng có tiền là giỏi lắm à ? Tiền á ? Ai mà không có. Chỉ là ít hay nhiều mà thôi.

Ồ, nói hay lắm !

- Nếu anh nghĩ là dùng cách này mà đền bù được hết cho tôi thì anh nhầm rồi, nhầm to rồi ! Tôi không phải là người tự cú mình như thế.

Rất mạnh mẽ ! Rất kiên cường. Phải thế chứ.

Chị ấy khoanh tay nhìn Bùi Quang :

- Vì vậy, anh nên đưa tiền trực tiếp cho tôi hơn là quăng xán thế này.

-

Không phải là người cú mình cái gì chứ...đây là không phải cú nhặt mới đúng...

- Còn nữa, cái máy đó dù có tiền cũng không đủ !

-

- Trong đó là rất nhiều thứ quan trọng mà trong 18 năm qua tôi khó khăn lắm mới có được . Anh đã phá vỡ tất cả.

-

Tôi chờ người, hoàn toàn không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra.

Xì xầm, xì xầm...

- Cô ta nói cái máy gì ?

- Dù sao cũng không phải là chuyện đó.

- Thật rách việc. Thế mà từ đầu không nói rõ đi.

- Máy người suy nghĩ đen tối quá mà.

- ...

Bùi Quang giống như từ nãy giờ không nghe thấy gì cả, vẫn chỉ hằm hằm nhìn tôi :

- Em đang nghĩ tới chuyện gì thế hả Vy Anh ? Không nghĩ được những thứ khác à ? Đồ đầu đất.

Tôi lăm lét nhìn Bùi Quang :

- Dù chuyện gì thì để chị ấy tìm đến thì anh cũng là người có lỗi rồi.

Bùi Quang lại hét lên :

- Em chán sống rồi !!!

Nói rồi bỏ đi một cách đầy tức giận.

Chị ấy lại hướng Bùi Quang mà la lên :

- Tôi không bỏ qua đâu !

Dần dần, mọi người cũng đã giải tán.

Hai đứa tôi giúp chị nhặt tiền, còn chị đứng kể chuyện .

Vừa nghe tôi vừa giật mình.

Chị này chỉ là một học sinh lớp 12 trường phổ thông gần đây thôi, có phải phóng viên gì đâu, vậy mà cũng đòi đi phỏng vấn người ta ...lời lẽ lại còn như thế !

Kể xong, chị không kìm được mà xúc động mà ôm mặt :

- Cái máy đó lưu nhiều thứ lắm. Giọng nói của các thần tượng. – chị nghẹn giọng – nhất là anh Duy Phong .

- Hả ? Anh Duy Phong ? – Tôi với Trúc Vũ đồng thanh .

Chị ấy đau khổ gật đầu :

- Ủ . Anh ấy rất hiếm khi xuất hiện trước công chúng mà tiếp xúc cũng cực kì khó khăn. Chị đã phải gian khổ lắm mới có cơ hội được trực tiếp ghi giọng anh ấy. Mà...- lại nghẹn ngào – cái máy đó mất rồi. Anh Duy Phong ơi !!!

Nói đến đây, chị ấy như muốn khóc tới nơi.

Tôi với Trúc Vũ lại nhìn nhau...

Thật không ngờ lại có người cuồng anh ấy như thế.

Nếu mà chị ấy biết...người đứng trước mặt chị ấy đây có quan hệ thế nào với anh Duy Phong thì có bắt tôi đền bù không ...

Không ! Sẽ không ! Chính xác là không !

Bởi vì tới lúc đó , sẽ vùi nát tôi luôn !

Tôi rùng mình.

Chưa hết, chị ấy lại tiếp tục kể lể :

- Hai đứa có biết là vì cái máy đó mà có bao nhiêu người hỏi mua, nịnh bợ, trả giá rất đắt mà chị cũng không chịu bán ! Và có bao nhiêu người sùng bái chị ! Vậy mà lại mất đi một cách vô lí như thế ! – Chị ấy đột nhiên dẫm chân thật mạnh , giống như dưới đất là khuôn mặt của Bùi Quang vậy – Cái tên chết bầm này !

Cái tên chết bầm ! Đã lâu rồi tôi không dùng từ ngữ trịnh trọng này để hình dung Bùi Quang ...Tôi bỗng cảm thấy người chị này cũng rất dễ thương mà lại chất phác !

Nhưng tôi cũng khá tò mò . Anh nói cái gì mà có tầm ảnh hưởng lớn như thế nhỉ ?

Chưa kịp hỏi thì Trúc Vũ đã hỏi trước :

- Nội dung cuộc ghi âm là như thế nào chị ?

Chị ấy hướng đôi mắt mơ màng và thần thờ nhìn chúng tôi, mấp máy môi :

- Xin chào ! Tôi là Hoàng Duy Phong .

Hự !

Tôi ngã mặt.

Có như vậy mà chị ấy cũng làm ầm lên được. Theo như lời chị kể tôi cứ tưởng anh phải đọc nguyên tất tần tật mọi thứ về mình ra chứ. Ai ngờ chỉ vồn vện câu này !!!

Nhưng mà...Tôi cũng có phần xấu hổ. Không phải là lúc trước chỉ cần nghe một tiếng Alô của anh qua điện thoại cũng đủ để tôi mất ngủ mấy đêm đấy sao...

Hmm...Tôi càng ngày càng thêm chảnh rồi đây...

Thế mà...lại có người còn chảnh hơn tôi, xì một tiếng :

- Tưởng gì ! Có cái đó mà chị cũng làm loạn lên.

Chị ấy trừng mắt dọa :

- Hai đứa biết gì ? Hừ, đã được nghe anh ấy nói chưa kìa .

- Tất nhiên là có rồi. Thậm chí tụi em đây...

Ngay lập tức, tôi bịt miệng Trúc Vũ lại, ngăn chặn kịp thời , vội vã nói :

- Chỉ cần em tìm lại cho chị giọng của anh Duy Phong thì chị không làm loạn nữa chứ !

Cái này một phần là do tôi muốn giúp chị ấy, cũng là giúp Bùi Quang, cũng là giúp chính mình.

Mấy người này gây gổ với nhau thì thiệt nhất vẫn là tôi !

Còn phần lớn nhất là ...lúc này do tôi quá vội vàng nên nói năng thiếu suy nghĩ !

Chị ấy nhìn tôi đầy ngờ vực, dò xét :

- Chẳng lẽ em quen anh ấy à ?

- Tất nhiên rồi, cậu ấy là...

Tôi lại phải bịt miệng Trúc Vũ, mới tiếp xúc với thư kí Hoàng một ngày mà đã lảm chuyện thế này rồi :

- Em ...là fan anh ấy. Đúng rồi, là fan. Em cũng ghi âm được giọng nói anh ấy !

Vừa nghe vậy, chị ấy liền ra sức lay mạnh người tôi :

- Thật sao ? Em có thật là có không ?

Bị chị ấy lắc cho ngẩn người, không suy nghĩ được gì nữa, tôi nói không ra hơi :

- Có ! Em có mà. Sẽ đưa chị ngày mai.

Mắt chị ấy sáng rực lên, xúc động :

- Em gái. Em hứa rồi nhé. Ngày mai phải có cho chị.

- ...

Nghe chị ấy nói xong tôi mới giật mình...

Tôi vừa làm cái gì thế này...

Ồi má ơi ! Tôi tự đưa mình vào chỗ chết sao ! Tự nhiên lại đi thế thân cho Bùi Quang chứ !

Nhưng mà...một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu tôi :

- Em làm sao đưa chị cả chiếc máy ghi âm của em được ?

Chị ấy như bị rút hết thần trí, ủ rũ một lúc rồi lại sáng mắt, tìm tìm trong balô gì đó , sau một lúc cúi vào tay tôi một cái máy nhỏ :

- Máy ghi âm chị mới mua hôm qua ! Em cứ ghi vào đó cho chị.

- Nhưng mà...

Chị ấy trừng mắt :

- Nhưng cái gì mà nhưng ? Có còn hơn không, em cứ ghi vào !

Tôi miễn cưỡng nhận lấy, chiếc máy nhỏ bé mà cứ ngỡ như là cầm nguyên quả bom . Dù thế còn hơn là bị ánh mắt hung dữ của chị ấy giết chết.

Chị ấy cầm một ít tiền chúng tôi đưa :

- Từng này đủ rồi ! Còn lại, giúp chị trả lại cho tên chết bầm kia.

Sau đó, chị ấy lại vò đầu hai đứa :

- Em gái rất ngoan. Vy Anh và gì nhỉ ?

Trúc Vũ mở miệng khó khăn :

- Em là Trúc Vũ .

Chị ấy ghi ghi chép chép sau đó cất quyển sổ nhỏ vào balô, cười toe :

- Chị là Minh Thư ! Chị phải về trường rồi !

Chị vẫy tay chào chúng tôi rồi đi về phía cổng trường. Đi được một đoạn như nhớ ra điều gì đó, quay đầu lại nhìn tôi :

- Mai chị tới tìm hai đứa.

- ...

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tìm anh – Chương 48

48. Chương 48

Mang theo khuôn mặt hơn cả bí xị, hai đứa tôi lên lớp.

Trên hành lang , có nhiều đứa đứng túm tụm lại với nhau, vừa thấy tôi và Vũ thì nhào tới...giúp chúng tôi xách balô, cười niềm nở :

- Vy Anh hôm nay xinh quá.

- Trúc Vũ cũng xinh lắm.

- Hai cậu thật dễ thương.

- ...

Mặc dù cái đó là sự thật nhưng khen thế này thì có hơi mất tự nhiên đấy nhé !

Mà thôi kệ đi, quan tâm làm gì !

Hôm đã được xem như là một căn bệnh phổ biến ở nơi đây rồi.

Bước tới cửa lớp, tôi lại còn phải choáng váng hơn nữa.

Cái gì thế này ! Trên bàn của hai đứa tôi chất đầy kem, bánh, tạp chí...

Tôi không chịu nổi tò mò, nhìn quanh :

- Các cậu bị làm sao thế hả ? Hôm nay làm gì có tiết kiểm tra nào đâu ?

Một tràng cười quái dị vang lên.

Đối với tôi là thế nhưng mà thật ra là mấy người kia...cười hiền :

- Hì hì, Vy Anh, cậu đừng nghĩ chúng tớ như thế mà.

Trúc Vũ kéo tôi lại bàn ngồi , đặt chân lên bàn một cách vênh vác :

- Các cậu mà qua nổi cặp mắt tinh anh của bọn tớ ? Nói ! Muốn nhờ gì ?

Mấy người kia lại cười kiêu nịnh nọt đó .

Tôi rùng mình , xoa xoa hai tay đang lạnh lên :

- Các cậu muốn gì cứ nói. Đừng có dọa người !

Tôi vừa dứt lời, tất cả các bạn nữ trong lớp đều kéo lại , hùng hổ :

- Hai cậu giúp bọn tớ cứu đồ anh Duy Phong.

- Cái gì ? – Tôi và Trúc Vũ hét lên.

Cho dù tôi đã có linh cảm chuyện này liên quan ít nhiều tới anh nhưng không ngờ mấy người này lại nói ra được như thế.

Trước thái độ có phần không hợp tác của hai đứa tôi, vẻ mặt của mấy người kia trở nên vô cùng gian ác !

Thế là biết rồi đấy...

Một đứa giẫm chân lên ghế đầy oai phong :

- Rốt cuộc là có giúp hay không ?

Lại chiêu cũ đây mà...không dụ dỗ được thì chuyển sang đe dọa.

Tôi có hơi xem thường, có một trò diễn đi diễn mãi.

Nhưng mà...tôi có chút sợ rồi đấy nhé . Lũ hám trai này là nổi tiếng tàn độc !

Một đứa khác nện mạnh quyền sách lên bàn :

- Các cậu dám từ chối xem ! Còn Vy Anh, cậu là em họ anh ấy ! Đừng có nói là không giúp được.

- Đúng rồi Vy Anh. Là em họ mà giấu bọn tớ từng ấy năm. Giỏi lắm !

- Cậu mà không hợp tác thì chỉ có chết.

- Chết không toàn thây.

-

Tôi cắn môi. Em họ á ?

Thấy tôi và anh cùng họ Hoàng thì là anh em họ à ?

Độ hâm của mấy người này tăng cao thế rồi cơ đấy !

Ngay lúc tôi đang định phản bác thì Trúc Vũ giơ tay lên :

- Khoan ! Chúng tớ cần hội ý !

Mấy người kia nhìn nhau một lúc rồi gật đầu :

- Ok. Ba phút thôi nhé.

Dứt lời rồi rời đi nơi khác.

Trúc Vũ nhìn tôi :

- Cậu định nói gì ? Làm em họ mà lũ này còn thế . Cậu thử nói thật ra xem . Tớ đảm bảo bố mẹ cậu không nhận ra con mình !

Nghe Trúc Vũ nói mà tôi có cảm giác như mình đang rơi vào tay quỷ dữ tới nơi...Xem ra không nên cho Trúc Vũ tiếp xúc với thư kí Hoàng nữa...Chỉ toàn phóng đại quá mức ! À mà không phải phóng đại , mà là nhìn nhận mọi chuyện theo hướng khác người.

- Ai bảo cậu là tớ sẽ nói thật ! Tớ có bị khủng đâu. Nhưng mà tớ cũng không chấp nhận là em họ anh ấy đâu.

Tôi có chút khó chịu. Em họ cái gì chứ . Hừ .

Trúc Vũ tiện tay lấy sách đánh vào người tôi :

- Cậu khủng rồi . Thứ bảy tuần trước là tớ nói với mấy đứa kia cậu là em họ nên lũ hám trai ấy mới tha không xử lí cậu đấy. Còn cậu muốn thì bịa lí do nào tốt hơn đi ! Đừng có nói với tớ là cậu sẽ bảo là không quen anh ấy.

Tôi nhú mày :

- Ủ. Sao cậu biết là tớ định nói thế.

Trúc Vũ lấy luôn chồng sách đập vào người tôi :

- Ngốc lắm bạn hiền ơi ! Không quen mà anh ấy nhìn cậu như thế à ? Nhìn tới nổi mà tớ còn phải ghen đấy nhé ! Không quen mà lại nhắn tin cho cậu chỉ bài à ? Không quen mà ở sân bóng lại xử sự như thế à ? Không quen mà làm cho cả trường khiếp sợ rồi ngang nhiên dắt cậu đi thế à ?

Ừ nhỉ !

Trúc Vũ lại tiếp :

- Cậu có gan thì cứ đi nói hết ra. Nói cậu là bạn gái anh ấy. À mà không cần nói bạn gái, thử nói là không phải em họ đi. Tớ dám chắc là biệt đội hám trai sẽ ném cậu xuống tầng.

Tôi đưa mắt liếc quanh cảm thấy mùi chết chóc thật rõ ràng ! Đáng sợ mà...

Nhưng mà giúp đỡ anh Duy Phong ư ?

Cứ mơ đi nhé ! Mà có mơ cũng chỉ gặp ác mộng thôi !

Chờ mà xem !

Một đứa tiến lại gần :

- Hết giờ. Mau nói xem, ok hay không ?

Này thì tưởng tôi sợ chắc. Người mà sở hữu trí tuệ tuyệt đỉnh như tôi thì lo gì mà không đối phó được những chuyện cón con này chứ.

Tôi thần nhiên nhìn mấy người đó :

- Ok cái gì cơ ?

Mấy đứa hét ầm lên :

- Giúp bọn tớ cứu đồ anh họ của cậu, anh Duy Phong ấy !!!

Tôi bị tai nạn. Thật là đau đầu quá đi mất ! Cầm tinh con vượn haysao mà hét ầm ầm !

Tôi giả vờ không để ý, lật quyển sách ra xem, nói băng quơ :

- Anh họ của tớ không yêu các cậu được đâu.

Lần này, tiếng hét vang lên dữ dội :

- Làm sao mà không được !

Tôi nói một cách thật điềm tĩnh :

- Anh ấy có vấn đề về tâm lý.

-

Câu nói của tôi vừa được buông ra, không khí trong nháy mắt đã trở nên thật kì dị.

Trúc Vũ cũng chờ người nhìn tôi.

Trong lúc tất cả còn chưa kịp lấy lại phản ứng.

Tôi ngẩng đầu, chớp chớp mắt :

- Mà các cậu cũng không đủ tiêu chuẩn đâu. Bạn gái anh ấy phải là một người vừa tinh tế, vừa thông minh, vừa sắc sảo, vừa tài giỏi và dịu dàng. Có biết chưa ?

- ...

Nhìn tất cả mọi người đều bị đứng hình, tôi thật sự rất hả hê.

Đã thấy chưa, chỉ ở gần anh có mấy hôm mà khả năng làm người ta chết đứng đã đạt đến trình độ này.

Và cũng trong ngày hôm ấy, tôi nghe tin là Nguyễn Phương đã chuyển trường...

Cuối năm mà còn chuyển trường thì thật là kì quái, chỉ có những người biến thái như thế mới làm được.

Có lẽ cũng là do quá xấu hổ.

Dù thế nào thì tôi cũng cảm thấy mình như trút đi được một cơn ác mộng.

Còn lúc hai đứa tìm Bùi Quang để trả tiền thì Mạnh Vũ bảo Bùi Quang học xong tiết một rồi về luôn vì...quá tức giận.

Lấy lý do này để cúp học thì cũng thật là quá biến thái.

Tan học, vừa bước ra khỏi trường thì chợt có điện thoại.

Ồ, là một dãy số lạ. Đang định nghe thì Trúc Vũ đột ngột lay mạnh tay tôi làm rơi cả di động . Ồi...pin đi một nơi, cục nguồn đi một nơi rồi...

Trúc Vũ không thèm tỏ vẻ ăn năn hay hối hận, cũng chẳng giúp tôi nhặt lại, giọng điệu vang lên đầy hào hứng :

- Woa, anh Duy Phong nhà cậu tới đón kìa.

Tôi đưa mắt nhìn...

Phía bên đường, dáng người cao lớn dựa vào chiếc xe màu xám lạnh. Khoác lên người anh là một chiếc áo choàng dài màu đen, chiếc khăn quàng là màu xám nhạt...Chỉ toàn gam màu lạnh. Bộ đồ này lại càng tăng thêm vẻ lạnh nhạt và có phần bí ẩn của chủ nhân.

Nhìn anh vừa cuốn hút lại vừa xa cách.

Hôm nay lại anh ấy lại ngủ trưa rồi...nên mới đeo kính đen như thế.

Ánh nắng ban trưa nhẹ chiếu lên mái tóc đen ngắn...giống như tất cả ánh sáng đều được tập trung lên người anh.

Tôi ngẩn người nhìn anh một lúc...

Trúc Vũ ghé tai tôi thì thầm :

- Anh ấy thay xe cứ như chúng ta thay dép ấy nhỉ ?

- ...

Tôi không thêm để ý tới cái lối so sánh vô duyên của Vũ, nhìn xung quanh rồi chạy thật nhanh đến cạnh anh.

Nắng hơi chói, tôi nheo mắt ngược lên nhìn anh , cười hỏi :

- Anh rất nhớ em à ? Cho nên mới đến đây phải không ?

Anh khẽ cười gật đầu rồi cúi người cẩn thận quần lại chiếc khăn len nhiều màu cho tôi...

Mùi thơm dịu nhẹ...

Dù có ở bên anh nhiều tới mấy thì tim vẫn mãi đập sai nhịp và hỗn loạn.

Tôi căng thẳng nhìn xung quanh...

Ánh mắt đổ dồn về phía chúng tôi ngày càng nhiều.

Tôi ho khan vài tiếng có ý nhắc nhở anh.

Anh chợt nhìn tôi , có vẻ lo lắng :

- Em bị cảm à.

- ...

Lần này thì tôi ho sặc thật !

Cửa hàng sách gần cổng trường, một cô gái đứng đấy nhìn chằm chằm hai người bên đường với ánh mắt tràn ngập đổ kị và tức tối, môi mím lại.

Bóng dáng cao lớn của chàng trai như bao phủ lấy dáng người nhỏ bé của cô gái...

Tay cô bóp chặt chiếc điện thoại như muốn nghiền nát nó ngay tức khắc...

Mái tóc xoăn khẽ bay trong gió

Cách đó không xa, một người mặc trang phục màu đen , ngồi trong chiếc xe cũng là màu đen...Miệng nhai cao su, tai nghe phone, tay gõ nhịp trên vô-lăng...Dáng vẻ rất thư thái nhưng thật ra là người đó đang rất chăm chú quan sát hết thấy mọi thứ. Đôi mắt tinh ranh đầy ý cười, mờ ám nhìn hai người đang bước vào chiếc xe đưa .

Cô bé kia trước lúc vào xe còn quay đầu vẫy vẫy tay với cô bạn.

Rồi anh hướng mắt về cửa hàng sách, cười một cách chế giễu với cô gái đang cố đứng nép sau gian hàng kia.

Miệng huyết sáo...tay còn lại lôi ra chiếc điện thoại màu đen...

- Hello ! Miss Hoài Vân . Đã biết cô bé ấy là người mà cô không được phép động tới rồi chứ ! Be careful !

Anh nhếch miệng nhìn cô ta đang hoang mang ngó quanh ...

Chiếc điện thoại chỉ còn lại tiếng tút dài...

Và ngày hôm ấy, ngay chính nơi đó, không hề bất kì một ai phát hiện ra rằng trong phạm vi gần ngôi trường kia, có tới 10 chiếc xe màu đen nằm rải rác...

Tôi hai tay chống cằm, nhìn anh đang im lặng ăn ở phía đối diện.

Thần thái của anh có vẻ tốt hơn hôm qua rất nhiều.

Nhưng mà tôi vẫn phải lo lắng .

Anh chỉ toàn ăn những thứ thế này thì không tốt một chút nào hết !

Đang lúc tôi suy nghĩ mông lung và ngắm anh thì một giai điệu quen thuộc vang lên.

Ồ , là một trong những bài hát tôi thích nhất đây mà.

Cách không xa chúng tôi, chiếc màn hình Led rộng lớn đang chiếu một Music Video của Rin Baby .

Tôi mãi mê đắm chìm vào đó...rồi liếc anh :

- Em thấy anh làm kinh thế như vậy rất tiếc ! Nếu anh làm nghệ thuật có phải hay hơn không. Tiêu chuẩn của một nghệ sĩ anh có đủ cả đấy ! – nói xong tôi còn thở dài.

Tôi là đang suy nghĩ cho ngành nghệ thuật và xem xét dưới con mắt của một người nghệ sĩ đấy !

Anh hơi ngẩn người nhìn tôi :

- Muốn anh làm mấy cái đó ?

- Anh xem kia kìa – tôi chỉ vào màn hình Led kia – thần tượng em đấy ! Không bằng một góc của anh mà cực kì nổi.

Nói xong tôi có hơi giật mình. Ngay cả thần tượng bao nhiêu năm trời mà tôi cũng xem thường rồi...

Anh bỗng gọi phục vụ lại , ra lệnh :

- Tắt cái kia.

Người phục vụ đỡ đầu một lúc mới biết ý anh là tắt chiếc màn hình Led .

Tôi ...cực-kì-mất-hứng !!!

Nhưng hình như tôi hiểu ra cái gì đó rồi, lại liếc anh :

- Anh không cần phải thế mà ! Dù anh hát không hay nhưng mà người ta có thể chỉnh sửa giọng . Ừm... Diamonds World là sự lựa chọn tốt nhất.

Anh vẫn đang im lặng vừa ăn vừa lắng nghe tôi nói , chợt khựng người lại, ngẩng đầu, trong ánh mắt như có màn sương mỏng bao phủ và cả những tia phức tạp :

- Vỵ Anh, em vừa nói công ty gì ?

Ồ, là do tôi phát âm sai đây mà. Cái từ World đáng ghét kia, không hiểu sao mà nếu tôi chỉ cần không để ý thôi thì sẽ đọc thành từ Word ngay !

Lần này, tôi cẩn thận phát âm :

- Công ty Diamonds World ấy .

Anh nhìn tôi, sâu trong mắt hiện lên một tia khó đoán...

Một lúc sau, anh khẽ cười :

- Vỵ Anh ! Mấy thứ ấy rất nhảm nhí.

- ...

Trên con đường vắng, chỉ có những vệt nắng trải dài....

Gió hè nhẹ nhàng lay động cánh cửa gỗ màu nâu nhạt.

Một cậu bé mới chỉ ít tuổi nhưng đã mang dáng vẻ đầy khí chất và toát lên một sự quyết đoán mạnh mẽ.

Anh ngồi cạnh cánh cửa gỗ, hai chân duỗi thẳng, khoe miệng nâng lên :

- Bé con, nhắc lại nào !

Bên trong cánh cửa gỗ, cô bé nhanh nhẩu đáp :

- Word.

Anh bật cười :

- Sai rồi. Là World.

Giọng cô bé có chút phụng phịu :

- Tại sao lại sai hả anh Duy Phong ? Thế giới là Word ,anh dạy em như thế cơ mà.

Ánh mắt anh thoáng tia cười. Bé con này bắt anh phải dạy bé con tiếng anh. Đã được ba ngày rồi, bé con học rất nhanh nhưng duy nhất có từ World lại cứ phát âm thành Word.

Cũng một phần vì hai từ này khá giống nhau, mà tốc độ bản ngoại ngữ của anh lại rất nhanh nên bé con khó phân biệt.

- Lại nhé ! – anh cố phát âm một cách chậm nhất có thể – World !

- Word !

- Không phải. World !

- Em không biết. Là word mà !

- World !

- Kệ đấy, em ứ học nữa đâu.

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tìm anh – Chương 49

49. Chương 49

Lúc rời khỏi quán, tôi nói với anh :

- Bây giờ em về nhà với bố đây . Anh sẽ về công ty à ?

Anh lướt qua chiếc đồng hồ màu xám bạc , nhẹ nhàng :

- Không. Tới thành phố A khảo sát một chút .

Thành phố A ? Không phải cách nơi đây rất rất xa à.

Tôi có chút hoảng hốt :

- Anh đi bao giờ mới về ?

- Đi trong ngày.

Tôi vâng về chiếc mũ len trong tay :

- Trong ngày á ? Như thế có gấp quá không ?

- Ừ không. – Anh tháo đôi găng tay đen ra, giúp tôi đội mũ len, cười một tiếng .

Tôi ngơ ngác :

- Anh cười gì thế ?

Anh chăm chú chỉnh chỉnh lại chiếc mũ :

- Vy Anh rất nổi bật đấy. Nhiều màu thế này.

A ! Thì sao chứ...mũ len này là một bộ với chiếc khăn đấy...Đẹp mà !

Tôi cúi đầu ngượng nghịu :

- Anh không thấy đẹp à ?

- Ừ rất đẹp. Like a chameleon !

Chameleon ? Like a chameleon ?

Ngay lập tức, tôi nhìn anh :

- Anh nói em là giống tắc kè hoa à ?

Anh nhìn tôi với vẻ thật vô tội :

- Ồ, tiếng việt là thế à ?

-

Thật đáng ghét ! Gài bẫy ...làm cho tôi tự nói mình tắc kè hoa chứ...

Thấy vẻ mặt đầy ảm ức mà không làm gì được của tôi, anh kéo tôi lại ôm thật chặt , giọng nói nhẹ nhàng nhưng rất dứt khoát :

- Dù em rất giống một người , nhưng với anh , em vẫn là Vy Anh, không phải là bất kì người nào khác.

Tuy tôi không hiểu những lời anh nói nhưng tim vẫn đập thật nhanh, đầu óc hoàn toàn rơi vào trạng thái trống rỗng...

Và tôi có cảm giác như hình như tôi có quen với người ấy...

Tôi dờ dẫm nhìn theo chiếc xe đua màu xám lạnh nhanh chóng hòa lẫn vào dòng người rồi biến mất.

Sau đó...một ý nghĩ nảy ra khiến tôi phải giật mình hoảng hốt.

Thảm rồi...tôi còn chưa nhờ anh ghi âm giúp cơ mà !!!

Nghĩ đến cảnh tượng sáng nay, tôi thấy như cuộc sống của mình chỉ còn lại một màu đen tối !

Liệu ngày mai có phải ngày tận thế không đây ?

Về tới nhà thì tôi thấy bố đang loay hoay dưới bếp.

Vừa phát hiện ra tôi thì bố mỉm cười ấm áp, giúp tôi cất balô, hỏi han mọi chuyện.

Tôi nhìn bộ quần áo đầy nghiêm chỉnh trên người bố, tò mò hỏi :

- Bố vừa đi đâu về à.

Bố cười :

- Đi đưa cơm cho vợ của bố với lại chuẩn bị cho công tác tại Việt Nam.

Bố lại ham việc rồi. Nhưng chỉ cần bố ở lại đây là tôi không ngừng cười tít mắt.

- Con ăn gì chưa ?

Tôi ngồi trên ghế, hai chân đung đưa :

- Con ăn ở trường rồi. À bố ơi, chiều bố con mình đi chơi ở đâu đi.

Bố gật đầu :

- Đồng ý ! Con nghĩ xem hai bố con mình nên đến đâu – rồi bố mở tủ lạnh, lúi húi làm gì đó.

Thật ra bố tôi là một người rất phong độ, đàn ông. Dáng người cao ráo, khuôn mặt cũng rất đẹp...

- Bố Nhật, ngày xưa là bố theo đuổi mẹ hay là ngược lại vậy ?

Đừng trách là sao bây giờ chuyện này tôi vẫn không biết.

Bởi vì những chuyện quá khứ bố mẹ tôi rất ít nhắc tới và cũng có vẻ không muốn.

Lúc tôi hỏi dò thì bố chỉ trả lời qua loa còn mẹ thì thẳng thừng cự tuyệt.

Dần dần, tôi cũng không hỏi thêm nữa. Nhưng lúc này là buột miệng.

Bố vừa nghe thấy tôi hỏi thì hơi sững người, rồi lại cười :

- Là bố theo đuổi mẹ. Này , cho con gái.

Bố đặt một ly hạnh nhân trên bàn ,nhìn tôi thật chiều chuộng :

- Bố làm từ sáng đây ! Ăn thử nào .

Tôi tròn mắt kinh ngạc :

- Bố làm á ?

- Chứ sao nữa. Bố vĩ đại không hả ? Haha.

Nhìn thấy tôi vẫn còn không tin, bố nhún vai :

- Con thử mà xem, hoàn toàn khác với kem mà con thường ăn.

Tôi đầy ngờ vực xúc thử một thìa...

Ừm ...đúng là rất khác.

Một thìa nữa...vị này rất quen, hình như đã từng thử rồi.

Một thìa nữa...ồ, nhớ ra rồi, là vị kem mà lần trước tôi ăn ở biệt thự trắng.

Một thìa nữa...chính xác là vị đó, không sai một chút nào cả.

Tôi ngạc nhiên !

Bố ngồi xuống ghé bên cạnh , xoa đầu tôi :

- Thấy chưa hả ? Ngon chứ gì . Haha, bố vất vả lắm mới tìm được công thức này trên mạng đây nhé !

Tâm trí tôi đang căng ra thì đột nhiên thả lỏng...

Mọi việc chỉ đơn giản thôi mà nhưng sao vừa nãy tôi lại có cảm giác đầy bất an nhỉ ?

Một lúc sau hai bố con quyết định tới sở thú chơi !

Ngồi trên chiếc xe ô tô mà bố mới mua sáng nay, tôi thích thú nhìn quanh , kiểu gì phải treo thật nhiều gấu bông mới được !

Vừa đi hai bố con vừa kể thật nhiều chuyện.

Đột nhiên, bố mỉm cười :

- Con gái, không còn say xe nữa à ?

Tôi ngó lơ nhìn ra ngoài cửa kính, ậm ừ :

- Vâng, con hết rồi !

Lúc bước vào sở thú, bố để cho tôi dắt đi ngắm thỏa thích .

Thật ra là chỉ cần có bố, ở đâu cũng sẽ rất vui mà.

- Chú ba, đã chịu về nước rồi sao ?

Người đàn ông đứng sau chiếc vòi phun nước, nhìn Vy Anh còn đang ăn kem ở trên ghế rồi mỉm cười :

- Ô, tin tức hai người nhạ thế ? Ngay cả số điện thoại mà em mới dùng cũng có được ?

- Haha. Hoàng Anh Nhật nổi tiếng trong giới kỹ sư, ai mà không biết chứ !

- Nổi tiếng gì ! Tầm phào thôi. So với chủ tịch Hoàng Duy Khánh thì là cái gì đâu .

Đầu dây bên kia bỗng vang lên giọng một người phụ nữ :

- Đây chú ba, kem tôi chỉ chú làm sao rồi.

Anh Nhật xoa xoa mũi :

- Cảm ơn chị nhé. Con bé rất thích.

Người phụ nữ có vẻ rất đặc ý :

- Thích là đúng . Cái đó Duy Phong còn phải khen đấy !

- Chú định ở lại Việt Nam luôn à ?

- Ừ.

- Suy nghĩ kỹ rồi sao ?

Anh Nhật lại đưa mắt về hướng ghế đá, mỉm cười :

- Dù sao cũng ở bên con gái thôi.

Hoàng Duy Khánh có vẻ mong chờ :

- Thế chú vẫn không định cho chúng tôi xem mặt cháu gái à ?

Anh Nhật nở nụ cười nhàn nhạt :

- Giờ em là Hoàng Anh Nhật. Không phải là Hoàng Duy Thúc.

Bên kia vang lên tiếng thở dài ...

- Được rồi. Dù không biết là đã xảy ra chuyện gì nhưng tôi tôn trọng quyết định của chú ! Nhưng vẫn hi vọng là một ngày chú sẽ quay trở lại là Hoàng Duy Thúc .

- Cảm ơn hai người . – Anh Nhật mỉm cười, từ trước tới nay, anh trai ông hoàn toàn không điều tra gì về quá khứ của ông cả.

- Thế chú cũng nên giúp tôi với chứ ! Sắp tới tập đoàn sẽ xây dựng khu thương mại lớn nhất thành phố này. Chú tặng tôi một bản thiết kế xem nào . Cứ giúp người đừng thế.

- Haha. Anh làm gì mà chỉ trích ghê thế ? Năm nào, em chả góp cho anh trên dưới 10 bản thiết kế chứ ?

- Ôi này, kể công đấy à ? Tôi là muốn bắt cóc chú từ lâu lắm rồi ! Nhân tài ngay đó mà không cách nào thu phục được. Haiz.

- Từ bây giờ, em tận tâm tận lực giúp Khánh Phong đã được chưa ?

- Vậy sắp tới đây, hai chú cháu hợp tác vui vẻ nhé. Haha.

- Duy Phong của anh chị cừ quá còn gì ! Mới chỉ hai mươi mà tên tuổi trong giới đã thuộc vào cấp cao rồi ! Như thế này, gái theo nịnh nọt anh chỉ cả ngày đấy nhỉ.

Duy Khánh cười lớn một tiếng :

- Haha. Chú cứ vớ vẩn . Gái thì kệ chúng nó. Ta có con dâu rồi.

Bà Hoàng cũng lên tiếng :

- Con dâu dễ thương lắm nhé. Khi nào chúng tôi cho chú gặp mặt.

- Ô , thật vậy sao .Hai người cũng nên trở về đi chứ . Dù cháu trai có tài giỏi thế nào thì để cháu nó gánh cả tập đoàn khổng lồ như thế không nên đâu !

Hoàng Duy Khánh nói với vẻ vừa tự hào vừa nghiêm nghị :

- Chú lo gì chứ. Duy Phong bắt đầu làm việc từ năm lên chín cơ. Haha.

Giọng bà Hoàng có chút bực bội :

- Ông còn cười được. Chú ba nói đúng đấy ! Con trai tôi không phải để mà cứ vui đầu vào công việc như thế nhá.

Hoàng Duy Khánh cười gượng :

- Thả cho Duy Phong một thời gian để xem khả năng thế nào thôi mà.

Anh Nhật cười lớn :

- Thế thấy thế nào ? Vượt mặt anh rồi đúng không ?

Vang lên tiếng thở dài :

- Haiz, có lẽ lần này về , mang tiếng chủ tịch như tôi cũng chỉ giúp kí vài ba tờ giấy vụn thôi .

Anh Nhật chỉ biết lắc đầu, bố con nhà này, trí tuệ tuyệt đỉnh lại cộng thêm sự nhạy bén thương mại một cách chuẩn xác . Hợp lại thì còn ai có thể qua nổi đây !

Nhìn Vy Anh đã ăn xong kem , đang ngó nghiêng , có lẽ là thấy bố đi lâu đây mà, ông mỉm cười :

- Thôi, nói chuyện sau nhé ! Đang đi chơi với con gái .

Màn đêm ngày một thêm phủ kín .

Bên ánh đèn vàng tỏa ánh sáng ấm áp và có phần ảm đạm, một người đàn ông chuyên tâm vẽ bản thiết kế.

Những ngón tay thon dài phác từng đường nét trên tờ giấy trắng một cách thật thư thái.

Giống như, đây chỉ là một thú vui tao nhã của ông.

Có tiếng thở dài nhẹ vang lên, bà Diệp đến bên cạnh, đặt một ly trà thảo dược xuống ,có phần trách móc :

- Anh mới về nước thì nghỉ ngơi một chút đi chứ. Sao lại làm việc liên như thế này ?

Ông nở một nụ cười :

- Anh vẫn chưa quen giờ Việt Nam lắm nên không ngủ được. Em cứ ngủ đi .

Bà Diệp không nói gì thêm, lặng lẽ đứng bên .

Anh Nhật dừng bút, ngẩng đầu nhìn bà :

- Có tâm sự gì sao ?

Đã phải chịu bao nhiêu đau khổ mà vẫn không được một hạnh phúc trọn vẹn.

Luôn phải nơm nớp lo sợ một ngày nào đó, bóng đen quá khứ sẽ lại tìm đến.

Và đáng sợ nhất là nó sẵn sàng ập tới bất kì lúc nào.

Hạnh phúc có được thì mỏng manh, luôn lo sợ những thứ đó sẽ tan biến ...

Bà Diệp cố gượng cười để những điều nói ra được nhẹ nhàng hơn :

- Anh sẽ định như thế này mãi à ?

Anh Nhật nhấp một ngụm trà, ánh mắt phảng phất sự phiền muộn :

- Cứ để cái tên Hoàng Duy Thức chết đi. – rồi ông mỉm cười – Anh có em, có con gái. Còn muốn gì thêm ?

Bà Diệp đặt tay lên vai ông...tất cả những điều muốn nói đều thể hiện qua đó.

Đến bên cửa sổ, bà đưa mắt nhìn xa xăm, không ngăn được mà thở dài.

Hoàng Anh Nhật...

Mọi thứ đều là vì Vy Anh, ngay cả cái tên cũng thế...

Còn đối với bà mà nói, chỉ được xem như là mẹ của Vy Anh mà thôi.

Trên đời này sao lại có một người mang trái tim sâu nặng tới thế !

Đang chìm trong những suy nghĩ ngổn ngang , bà chợt giật mình, ngoảnh lại thì cũng thấy Anh Nhật đã đứng dậy.

Hai người nhìn nhau rồi nhanh chóng sang phòng bên...

Trên chiếc giường lớn bày la liệt gấu bông, Vy Anh không ngừng giãy dụa và nói mê như đang phải chịu đựng một sự hành hạ rất đau đớn.

Anh Nhật hoảng hốt bước tới, nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh bên, dịu dàng nắm tay con gái, nhỏ giọng dỗ dành :

- Không sao rồi . Có bố ở đây ! Không sao cả.

Vy Anh nắm chặt lấy tay ông, thôi rên rĩ nhưng vẫn cau mày thật chặt.

Ông khẽ vuốt tóc con gái, không ngừng lặp đi lặp lại :

- Ngoan nào, không sao đâu . Mọi thứ đã qua rồi. Không sao cả.

Được một lúc, Vy Anh mới giãn mày ra...hơi thở đều đặn hơn.

Ông nhặt chiếc chăn mỏng rơi dưới sàn lên, cẩn thận đắp cho Vy Anh.

Bà Diệp đứng phía sau, đôi mắt bị bao phủ lấy bởi bóng đen...

Giọng điệu Anh Nhật vang lên đầy âm u :

- Con bé làm sao thế này ? Không phải đã nói là như người bình thường rồi sao ?

Bà Diệp mím chặt môi...Đúng là dạo này Vy Anh rất hay gặp ác mộng !

Nhưng là vì sao ? Những kí ức đau đớn kia, chỉ cần không chạm tới thì sẽ hoàn toàn bị lãng quên kia mà ?
Rốt cuộc là vì sao ?

Chỉ có một điều duy nhất thôi...Là vì Duy Phong ư ?

Bà không dám nghĩ tới nữa !

Không thể nào có chuyện đó được . Vừa lúc chiều, Nguyễn Huy đã khẳng định rằng Duy Phong và Vy Anh không hề gặp nhau kia mà !

Bà tới bên cạnh, nhìn Vy Anh...những giọt lệ lặng lẽ rơi xuống...

Và đêm đó, Anh Nhật chỉ ngồi cạnh bên Vy Anh, không rời đi lấy một phút...vì chỉ cần ông thả tay ra, ác mộng sẽ lại tìm tới con gái bé nhỏ của ông...

Tôi cúi đầu thật sâu vào hai tay, chỉ để lộ ra đôi mắt , nhàm chán nhìn hành lang bệnh viện.

Mùi thuốc khử trùng thật kinh khủng !

Thôi nào, cố lên, Vy Anh !

Chờ thêm một chút là có thể thoát khỏi đây rồi.

Càng nghĩ lại càng không hiểu mẹ tôi làm sao mà có thể chịu đựng giỏi như vậy !

Sau này dù có thất nghiệp tôi cũng không làm ngành y !

Mà mẹ ấy, quá đáng !

Tự nhiên hôm nay lại bắt tôi nghỉ học đi tới đây chứ. Đã đến ngày khám sức khỏe định kì đâu ?

Đêm qua tôi có ho vài tiếng thì đã sao nào ?

Chẳng hiểu sao mà về mặt này, cả bố và mẹ đều cực kì kĩ lưỡng và khắt khe.

Chỉ cần tôi hắt xì một cái thì có ngay một rổ thuốc trước mặt.

Có ầm ức không cơ chứ ...

Nhưng trong chuyện hôm nay, cũng có lí do để tôi cảm thấy thật may mắn .

Hôm nay, chị Minh Thư tới tìm...

Có khi nào chị ấy lại đang viết trên bảng thông báo không ?

Bụi phấn rơi trắng xóa...Khuôn mặt đầy tức tối...

Chỉ tưởng tượng thôi mà tôi đã cảm thấy lạnh hết cả người !

Hơn cả phim kinh dị !

Tôi khó chịu ho vài tiếng . Sắp không chịu nổi nữa rồi .

Hừ hừ, mùi thuốc càng ngày càng đậm .

Trúc Vũ làm cái gì mà lâu thế không biết nữa ?

Thật lảm chuyện ! Biết vậy tôi đi một mình cho rồi.

Ai bảo cái gì hai đứa tôi cũng phải làm cùng nhau cơ chứ .

Trong bệnh viện trắng xóa thế này, tiếng chuông Lolli vang lên thật lạc lõng.

Tôi mò mẫm trong túi , không thèm nhìn số, nghe máy với giọng điệu đầy mệt mỏi :

- Alô.

- Là anh.

Vừa nghe thấy chất giọng gây nghiện của anh, tôi liền cảm thấy tỉnh táo hẳn, cười một cách cực kì tự nhiên .

Giọng anh pha chút lo lắng :

- Vy Anh, hôm nay tới bệnh viện à ?

Vừa nghe thấy hai chữ bệnh viện, tôi như sắp khóc tới nơi, nói như mách tội :

- Tại mẹ bắt em đến đây . Em có bị gì đâu chứ .

Bởi vì có lẽ đã quá quen với việc anh biết tất cả mọi điều nên tôi cũng quên luôn cả thắc mắc tại sao anh ấy lại biết tôi tới đây...

Anh cười một tiếng, giọng nói bớt dè dặt hơn nhưng xen lẫn sự chiều chuộng :

- Ủ. Anh sẽ lại gọi cho em nhé .

Vừa lúc tôi đang cười ngây ngô với cái di động thì Trúc Vũ mở cửa phòng khám bước ra, vút cho tôi một tờ giấy, kênh kiệu nói :

- Nhìn đi ! Đã thấy bạn cậu chưa. Đỉnh của đỉnh !

Ồ ! Tất cả mọi thứ của Trúc Vũ đều rất tốt còn tôi thì...giấy mẹ cầm rồi.

Mà tôi cũng chẳng quan tâm đến vấn đề này !

Đi nói với mẹ một tiếng rồi hai đứa nhanh chóng rời khỏi bệnh viện .

Chưa biết là sẽ làm gì tiếp theo nhưng mà đầu tiên là cứ phải thoát khỏi nơi đó cái đã !

Ra đến bên ngoài, tôi tham lam hít thở bầu không khí trong lành ...mà không đứng, bụi xe đầy kia kìa, nhưng không sao, tốt hơn mùi thuốc rất nhiều.

Hôm nay, tất cả người lớn đều bận cả, chỉ có hai đứa chúng tôi là nhõn nhõn những nghĩ mãi cũng chẳng ra là sẽ dùng ngày này để làm gì !

Tôi nhìn cửa hàng băng đĩa bên cạnh, lười biếng nói :

- Mua đĩa phim về cày đi .

Trúc Vũ lắc đầu lia lịa :

- Ở nhà chán lắm ! Đi đâu đó cho thay đổi không khí.

Tôi sửa lại quai túi, la lên :

- Tớ muốn về nhà ! Một chết đi được !

Nghĩ mà xem, chán ảm nệm êm, ôm mấy con gấu bông đáng ghét kia mà vò ...quá sướng !

Đã lâu rồi không còn được ngủ trên mười tiếng một ngày...

Tôi thở dài một tiếng . Từ khi nào mà tôi buông thả như thế này.

Trong khi tôi đang hồi tưởng về nếp sống khoa học ngày trước của mình thì đột nhiên mắt Trúc Vũ sáng rực lên, lôi tuột tôi sang bên đường ...

Bước vào siêu thị , Trúc Vũ dúm cho tôi chiếc xe đẩy hàng, nháy mắt :

- Bọn mình sẽ dùng ngày hôm nay để phục vụ cho tình yêu.

Tôi tì người lên xe, nhắc chân lên cho xe tự đi, uể oải :

- Kệ cậu, tớ mua vài thứ rồi về.

Trúc Vũ giật phăng gói bebe tôi vừa chọn được, sau đó nắm lấy mũi xe, lôi ra khỏi hàng bánh, cầu nhàu :

- Cậu ấy à, Duy Phong nhà cậu bận túi bụi như thế mà chẳng quan tâm gì cả ! Ham ăn ham ngủ vừa thôi chứ.

Tôi bĩu môi, phản đối :

- Ai bảo là tớ không quan tâm nào ? Đây nhé, từng giờ từng phút từng giây từng tích tắc, tớ chỉ nghĩ tới anh ấy thôi.

Trúc Vũ quăng cho tôi ánh mắt đầy xem thường :

- Đồ mê trai. Anh Duy Phong á, tớ cũng nghĩ về anh ấy thường xuyên. Nhưng mà như thế đâu có nghĩa là quan tâm ?

Tôi liếc xéo Vũ :

- Hay quá ! Cái này tớ mà mách cho Mạnh Vũ nhà cậu xem ? Hừ.

Trúc Vũ sẵn tay ném vào xe một bó rau , lên giọng :

- Tớ không thèm chấp người mà đầu óc đơn giản như cậu. Mà thôi đi, vì cậu không có kinh nghiệm tình trường nên tớ phải có trách nhiệm dạy dỗ – lại ném thêm một hộp thịt – hôm nay, chúng ta sẽ chuẩn bị cơm tình yêu cho Duy Phong nhà cậu và Mạnh Vũ nhà tớ !

Ồ ...là thế à ! Sao tôi không nghĩ ra nhỉ . Không phải tôi vẫn luôn lo anh ăn uống thất thường sao ?

Lần này, phải công nhận Trúc Vũ thông thái thật.

Tôi bắt đầu cảm thấy ngày hôm nay đã không còn nhàm chán rồi , sự chậm chạp thiếu tinh thần lúc này cũng hoàn toàn biến mất.

Thế là hai đứa kéo xe, vợ bao nhiêu là thứ.

- Cậu nghĩ là cho thêm cà rốt vào có ngon không ?
- Cứ bỏ vào đi. Cà rốt thì làm gì mà ngon được. Nhưng bỏ !
- Khoai tây nữa này.
- Suýt thì quên, lấy hành tươi đi.
- Ở bên kia, ớt.
- ...

Lượn bao nhiêu là vòng, bây giờ thì đã xong hết rồi !

Đang định đẩy xe đi thanh toán thì Trúc Vũ đột nhiên gọi tôi :

- Vy Anh, lại đây .

Gian hàng kia, Trúc Vũ đang chống nạnh ngược lên nhìn .

Phía trên cao ...ồ, thấy rồi, là chai nước sốt ! Cái này thêm vào món ăn sẽ ngon hơn rất nhiều .

Sao lại không nhớ tới được nhỉ ?

Nhưng mà...cao thế này thì lấy kiểu gì đây.

Xung quanh lại chẳng có lấy một ai để nhờ vả, mà không , phải là không có ai có khả năng để nhờ. Vì toàn những người ...chiều cao khiêm tốn !

Để gì cao thế này ! Vô duyên vừa vừa phải phải thôi chứ !

Trúc Vũ bắt đầu nhún người...

Thật đau lòng ! Trúc Vũ có cao hơn tôi là bao đâu !

Hai đứa bặm môi tức giận nhìn nhau rồi lại nhìn chai nước sốt .

Được lắm ! Siêu thị biến thái này, dám chơi ác khách hàng ư ?

Hừ, để mà xem !

Dù biết là không được nhưng tôi vẫn thử nhún người, với tay...

- Được rồi – Trúc Vũ hớn hở vỗ tay.

Haha, cuối cùng cũng lấy được rồi !

Lấy được rồi ư ?...hình như có cái gì đó không đúng thì phải !

Mấy giây sau...Trúc Vũ cũng giật mình...hai đứa tôi nhìn dây hàng nước sốt đã để lại một chỗ trống ...ngơ ngác ...nhìn nhau...

Đã bị lấy đi rồi ! Nhưng...không phải là tôi lấy.

Hai đứa lại ngơ ngác nhìn phía trước mặt...

Ồi ! Quái nhân !

Một người mặc trang phục màu đen, như thế chưa hết, còn tóc đen, giày đen, kính đen...nhìn mà phát run.

Chết rồi...là xã hội đen! Mà thật nực cười, muốn khủng bố thì làm chuyện gì đó đáng sợ hơn đi, giành giật chai nước sốt ư ?

Không hiểu nổi !

Người đó...đột nhiên cúi người cung kính , tay chìa ra ...đưa cho chúng tôi lọ nước sốt !

Hai đứa chỉ biết nhìn người đó không hề chớp mắt.

Về mặt của hai đứa lúc này còn hơn cả những nhà khoa học tìm thấy người ngoài hành tinh !

Mãi một lúc lâu sau...có lẽ do bị nhìn chăm chăm ghê quá và có lẽ cũng do...mỗi tay nên người đó hạ thấp tay xuống có ý nhắc nhở chúng tôi.

Trúc Vũ thần thờ đưa tay ra nhận, mặt cứng đờ, mấp máy môi :

- Cảm ơn !

Người đó thu tay về, gật đầu không nói gì .

Tôi với Vũ lại đờ đẫn nhìn nhau và...khi ngoảnh lại thì đã không còn thấy quái nhân ấy ở đâu nữa.

Muốn đứng tim mà !

Nhưng hình như là tôi đã hiểu ra điều gì đó rồi !

Trúc Vũ thả lọ nước sốt vào xe, thở dài :

- Thời buổi khủng hoảng kinh tế toàn cầu, cái gì cũng ế ẩm, siêu thị này cho nhân viên làm như thế để câu khách đấy mà. Chiêu rẻ tiền.

Gian hàng kế bên, khéo miệng người nào đó khẽ giật giật ...

Chính xác là như thế ! Siêu thị này quá biến thái !!!

Tôi chỉ biết lắc đầu :

- Người nào nghĩ ra chiêu này có lẽ không được bình thường. Nhân viên mà thoát ẩn thoát hiện, cứ như là ma. Dọa khách chắc ?

Người nào đó hít thở sâu...

Trúc Vũ xì một tiếng :

- Lại còn mặc đồ đen ? Tưởng mình là sát thủ à ?

Ừm... phải thừa nhận là người nhân viên đó đáng người cao ráo, mặc trang phục như thế có vẻ rất sang trọng lại bí ẩn. Nhưng mà...

- Cậu có nghĩ là nếu đổi lại đồng phục của họ là nhiều màu thì sẽ thu hút hơn không ? Thế này, tóc màu vàng, phải là vàng chói ấy, kính màu đen tậm ố, nhưng áo thì màu đỏ này, quần màu tím này, giày màu xanh ? Thấy thế nào ?

Trúc Vũ gật đầu :

- Đồng ý. Như thế người ta sẽ rất tò mò mà tới xem có phải sở thú bị cháy không !

Rồi hai đứa kéo xe đi đến quầy tính tiền.

Chỉ nghe một tiếng động lớn vang lên.

Giống như là...có người ngã nhào.

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tim anh – Chương 50

50. Chương 50

Khoảng âm u và mờ mịt của những sáng mùa đông đã dần bị xua đi, thay vào đó là từng vệt nắng vàng chiếu xuống, len lỏi vào gian phòng bếp ấm áp...

- Vy Anh, cho thêm vào một ít dầu vừng đi – Trúc Vũ đeo tạp dề , chỉ huy.

Lấy một muỗng nhỏ cho vào, tôi nhú mày :

- Còn bỏ thêm gì không ?

Trúc Vũ vút quyển sách nấu ăn sang một bên :

- Tạm thời cứ như thế đã đi.

Tôi vận nhỏ lửa nồi súp, bắt đầu rửa hành, có chút lo lắng hỏi :

- Trúc Vũ, cậu nghĩ ...có ăn được không ?

Trúc Vũ vừa nhặt rau vừa liếc xéo tôi :

- Gì mà không ăn được hả ? Mà sao cũng được đi . Bọn mình cố gắng hết sức rồi còn gì !

Hừm...thật không yên tâm ! Trình độ nấu bếp của hai đứa chỉ thuộc vào cơ bản, từ khi ên cấp ba thì lại hầu như không động vào mấy việc này . Không biết là sẽ thế nào đây !

Theo như công thức trong sách thì các qui trình được chúng tôi thực hiện tốt rồi !

Phải tin tưởng vào khả năng của mình chứ !

Ừ, đúng thế ! Cứ vậy đi !

- Vy Anh, cậu có nghĩ việc Nguyễn Phương chuyển trường liên quan tới Duy Phong nhà cậu không ?

Tôi ngồi cạnh, giúp Vũ nhặt rau, lắc đầu :

- Không phải đâu, chẳng có lí do nào để anh ấy làm thế cả ! Cậu nghĩ là thế à ?

Trúc Vũ có vẻ nghĩ ngợi , sau đó vung vẩy một ngọn rau trước mặt :

- Đó là linh cảm của tớ thôi mà . Với lại có hay không cũng chẳng quan trọng.

Tôi lười biếng ừ một tiếng :

- Vũ này, khi nói chuyện với anh Duy Phong ấy, tớ hay có cảm giác như là có những điều tớ đã từng nói với anh ấy rồi . Thế là sao nhỉ ?

Thứ cảm giác này cứ ám ảnh tôi rất nhiều lần, thậm chí còn có cả những hình ảnh mơ hồ lướt qua nữa...mặc dù là rất mờ nhạt.

Trúc Vũ nghiêm túc suy nghĩ rồi nói một cách hời hợt :

- Có rất nhiều khả năng – ngồi khoanh tay dạy dỗ, để mình tôi với đám rau – khả năng thường xảy ra nhiều nhất là chỉ có mỗi mấy câu mà cậu cứ nói đi nói mãi . Ví dụ như là Duy Phong, em yêu anh tới phát điên !

Tôi ném một ngọn rau vào người Vũ, chưa hết, còn tặng thêm một ánh mắt xem thường :

- Tớ không phải là cậu mà nói những lời đó, biết chưa ?

Trúc Vũ cười gian ác, sau đó ra vẻ đàn chị :

- Tớ á ? Những lời đó cũng chẳng nói đâu. Mà phải thế này . Mạnh Vũ – một ngày thiếu anh đối với em là ngày tận thế, Mạnh Vũ – anh là người mà em nghĩ tới trước khi ngủ và sau khi thức dậy , Mạnh ...

Không để Vũ nói hết câu, ngay lập tức, tôi đứng phắt dậy, bịt tai la lên :

- Đừng ! Đừng nói nữa ! Trúc Vũ , tớ xin cậu , đừng nói nữa ! Đừng làm mất đi sự trong sáng của nơi đây !

Trúc Vũ bĩu môi, vẻ mặt lại trở nên thật nghiêm túc :

- Còn một khả năng nữa, có muốn biết không hả ?

Tất nhiên là tôi tiến sát lại gần Vũ, chớp chớp mắt mong chờ một lời giải đáp từ chuyên gia.

Trúc Vũ vẫn giữ nguyên vẻ đăm chiêu, lấy tay dí dí vào trán tôi :

- Chỗ này. Có khả năng là một số dây thần kinh đã bị đứt dẫn đến ảo tưởng !

Sau đó, Trúc Vũ vừa chạy vừa cười còn tôi đuổi theo.

Đồ đạc cứ thế mà bay toán loạn.

Một người phụ nữ mặc bộ đồ y tá trắng tinh , gương mặt thật phúc hậu.

Bà đang cẩn thận xem một tờ giấy, sâu trong đôi mắt là sự u uất...

Bà nhíu mày.

Không có gì là bất thường cả, vậy thì tình trạng hiện nay do đâu mà ra ?

Chỉ mới lúc xảy ra chuyện đó, Vy Anh mới thường bị như vậy !

Bà thở dài...ý nghĩ đó cứ mãi đeo bám lấy.

- Huy, con chắc chắn là Duy Phong và Vy Anh không hề gặp nhau ?

Giọng người thanh niên đầy quả quyết :

- Vâng. Con đã hứa là sẽ phụ trách cho cô việc này mà !

Bà Diệp lặng lẽ đặt tờ giấy kết quả khám sức khỏe xuống bàn.

Nguyễn Huy thì bà hoàn toàn yên tâm và tin tưởng nhưng mà bà vẫn không thể nào thoát ra khỏi nghi vấn đó được.

Duy Phong chính là điểm nhấn quan trọng của chuỗi ký ức mà Vy Anh đã đánh mất.

Cho nên...nếu không phải Duy Phong thì tại sao những ác mộng lại tìm đến con gái bà như thế ?

Ác mộng...ác mộng...là dấu hiệu cho biết...Vy Anh ...đang tìm lại những ký ức đó...

Ý nghĩ ấy vừa nảy ra, đôi môi bà trở nên tím tái, vẻ mặt trắng bệch nhợt nhạt một cách đáng sợ.

Tay giữ chiếc điện thoại khẽ run lên, giọng nói xen lẫn sự hoảng hốt và lo sợ :

- Huy, đừng làm cô thất vọng.

Tờ giấy kết quả khám sức khỏe bị gió thổi bay xuống đất...rơi nhẹ trên sàn...

Bà thần thờ cúi nhặt...ngón tay chạm đúng phải dòng chữ ấy...

Cả người bà không ngừng run lên...

Hoàng Vy Anh – 10 năm trước, đã từng xảy ra tai nạn dẫn đến mất trí nhớ.

Nguyễn Huy đưa tay day day thái dương, khẽ lắc đầu .

Duy Phong và Vy Anh gặp nhau thì sao ?

Vy Anh biết sự thật thì sao ?

Chuyện này chẳng hề liên quan gì tới việc Duy Phong và Vy Anh đến với nhau cả !

Hơn nữa, Vy Anh yêu bố như vậy, tình yêu ấy đủ lớn để vượt qua bất kì điều gì.

Huống gì, sự thật đó lại chẳng có gì to tát.

Anh không hiểu tại sao cô chú ấy cứ phải giấu diếm như thế.

Thậm chí, chú Nhật phải còn sang nước ngoài để trốn tránh Vy Anh.

Hay là...còn ẩn chứa thêm một điều gì đó !

Nhưng rõ ràng là cô chú ấy vẫn thường nhắc lại chuyện Duy Phong và Vy Anh ngày trước một cách rất vui vẻ, thế mà sao lại còn cấm đoán hai người ấy cơ chứ !

Mà về chuyện này, cô chú ấy tuyệt đối kỹ lưỡng và giấu kín bưng hết nên anh cũng chẳng còn cách nào khác ngoài việc giữ bí mật .

Chỉ có điều, anh quyết định lén lút giúp đỡ thôi.

Nguyễn Huy đặt chiếc điện thoại xuống .

Anh chợt nhận ra một điều...từ trước tới nay, cô Diệp chưa bao giờ gặp Duy Phong .

Đã gần trưa...

Sau mấy tiếng đồng hồ vật lộn dưới bếp, cuối cùng mọi thứ đã được hoàn thành rồi !!!

Tôi thích thú ngắm hai suất ăn trưa đã được bày biện trang trí thật đẹp trong hộp.

Xem này, vừa đáng yêu, vừa có đầy đủ mọi loại thực phẩm và quan trọng nhất là trông rất rất ngon ! Quá tuyệt !

Phải công nhận là hai đứa tôi sinh ra đã có sẵn tế bào nấu ăn rồi đấy nhỉ !

Trúc vũ tĩa tĩa mấy ngọn rau thơm, rải một ít lên mỗi hộp cho thêm phần đẹp mắt.

Hai hộp cơm này giống hệt như nhau về cả hình thức lẫn chất lượng !

Bởi lúc này, cái siêu thị biến thái ấy chỉ còn mỗi hai hộp này là dễ chấp nhận một chút thôi.

Thế nên, hai đứa tôi không thể làm khác ngoài việc lấy về.

Tôi vào phòng thay quần áo trước, vì công ty anh khá xa, để mặc Trúc Vũ còn đang lăm bằm nào là Mạnh Vũ nhà tớ ăn hơi mặn, hơi cay...

Lúc tôi bước ra khỏi phòng thì Trúc Vũ đã bỏ sẵn hai hộp cơm vào hai chiếc túi xinh xinh, một tay cầm điện thoại, giọng điệu đầy dịu dàng, nghe mà rung mình :

- Vâng, ở nhà chứ gì. Ồ, vâng. Em sẽ tới ngay nhé !

Vừa bỏ điện thoại trở vào balô, Trúc Vũ liền nắm lấy quai chiếc túi, lao ra cửa mới chịu ngẩng đầu lại, nháy mắt :

- Hai người vui vẻ.

Tôi cười toe :

- Ừ. Cậu đi cẩn thận.

Chưa kịp nói xong đã nghe tiếng đóng sầm cửa đầy mạnh bạo vang lên.

Hết hồn !

Mạnh Vũ quả thật là đáng khâm phục.

Chịu đựng được giới tới thế !

Tôi cũng chẳng có thời gian mà nghĩ nữa , với lấy chiếc túi còn lại rồi chạy đi bắt xe bus.

Một người đàn bà ngồi chiếm chệ trên chiếc sofa, chiếc áo khoác lông trên người đầy sang trọng , ở bà toát lên vẻ đầy mưu mô .

Bà ta ném một loạt tờ báo xuống bàn, quát lên :

- Cái gì thế này hả ?

Cô gái vuốt nhẹ mái tóc xoăn, giọng nói tao nhã đầy hời hợt :

- Mẹ cũng đọc nội dung rồi sao lại còn hỏi ?

Bà ta kìm cơn giận, hạ giọng bình tĩnh :

- Tại sao lại để cánh nhà báo nói nhăng nói cuội như thế này ? Cái gì mà lợi dụng tên tuổi Hoàng Duy Phong, cái gì mà bám theo Duy Phong, lại còn có cả Duy Phong từ chối bỏ rơi con là thế nào. Nói xem !

Cô gái gom hết tất cả các tờ báo, vứt hết một lúc vào chiếc giỏ rác dưới chân đầy bất cần :

- Còn nói gì ? Bây giờ lên tiếng phản đối à ? Lũ ngu ngốc ấy thích thì cứ nói !

Người đàn bà kia trừng mắt, nói một cách đầy gay gắt :

- Chuyện này con phải nói Duy Phong chứ ! Tại sao lại để lũ người kia bành trướng như vậy !

Phải rồi ! Chỉ cần anh ấy ra mặt thì chẳng có tên nhà báo nào dám ho he cả...nhưng mà...Duy Phong vì cô mà làm những điều đó ư ?

Cô cười lạnh một tiếng.

Đối với anh mà nói, cô có chiếm một vị trí nào không ?

Anh ấy chỉ xem cô như là hiện-tại của một-người-nào-đó !

Và có lẽ bây giờ...điều đó cũng chẳng còn tồn tại nữa rồi.

- Duy Phong hình như đã phát hiện ra điều gì đó.

Cô vừa dứt lời, vẻ mặt người đàn bà kia trở nên hoảng hốt , hỏi lại :

- Ý con là sao ?

Hoài Vân có vẻ như cũng chưa rõ, nói một cách không chắc chắn :

- Hiện này, anh ấy rất lạnh nhạt với con. Cứ xem con như người xa lạ vậy. Thậm chí liên lạc cũng không được.

Người đàn bà cau mày, đôi mắt một mí ánh lên sự tính toán một lúc rồi nói :

- Nếu mà Duy Phong biết thì sao lại không hề có phản ứng gì ?

Cái này cũng là điều mà cô vẫn luôn thắc mắc !

Cả nhà cô đều đã diễn kịch trước mặt anh bao nhiêu năm nay !

Thật ra...kem hạnh nhân gì đó, cô rất ghét nhưng mà vì anh...cô cũng phải giả vờ vui vẻ mà làm như đó là món khoái khẩu của mình !

Thật ra...cô thích đi những đôi cao gót, mặc những bộ cánh điệu đà nhưng mà ...anh lại chỉ lướt qua với vẻ lạnh nhạt.

Trước anh, bất kì lúc nào cô cũng phải thật hết sức để ý bởi vì cô sợ sẽ để lộ ra con người thật của mình...

Làm những điều mà mình không muốn, anh có biết cô đã phải khổ sở như thế nào không ?

Nhưng mà là vì anh...vì anh ...cô chấp nhận hết !

Cô biết là mình cũng lợi dụng anh ...

Không có anh, tên tuổi cô được như bây giờ sao ?

Không có anh, công ty xây dựng của gia đình cô còn duy trì đến bây giờ sao ?
Cô không thể hiểu nổi tại sao anh lại trở nên như thế ! Đã bỏ mặc cô thật rồi...
Nếu không phải anh ấy đã biết mọi chuyện thì sao lại có thể như thế !
Và nếu anh ấy biết rồi tại sao lại không có động tĩnh gì ?
Cứ xem cô như không hề tồn tại...
Chỉ có một điều lí giải được chuyện này...
Ánh mắt hoảng sợ của cô chạm phải vẻ mặt cũng đầy hoang mang của người đàn bà kia...
Có phải là...anh ấy đã tìm được cô bé con kia không ?
Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tìm anh – Chương 51

51. Chương 51

Tầng 10.

Màu chủ đạo là sắc xám lạnh.

Tôi bước ra khỏi cầu thang máy, vẫn còn chưa hết choáng váng vì màn chào hỏi đầy hoành tráng ở dưới đại sảnh vừa rồi. Tất cả nhân viên đều đồng loạt cúi chào cứ như tôi là nhân vật cấp cao không bằng !

Tôi hít thở sâu, cố giữ cho bước chân của mình thật nhẹ vì nơi đây rất yên tĩnh ,có cảm giác như từng hành động nhỏ của mình đều bị nắm rõ vậy.

Qua gian phòng hội nghị, tôi liền bị một cánh tay túm lấy.

Chưa kịp la lên hay là có bất kì phản ứng nào khác thì miệng đã bị bịt chặt.

Tôi hoảng hốt giãy dụa ...

Thư kí Hoàng nhìn tôi bị dọa cho khiếp sợ thì cười gian ác, buông tay ra, nói đầy hả hê :

- Bạn Vy Anh đã đến rồi !

- ...

Màn chào hỏi vừa rồi còn choáng váng hơn là màn dưới đại sảnh nữa !

Oan hồn !!! Làm tôi cứ tưởng là mình sắp bị bắt cóc tới nơi nữa chứ, trong đầu lại còn nghĩ những câu thoại kiểu như – các người mau thả tôi ra, các người không thoát khỏi pháp luật đâu...

Lúc này tôi có báo cho thư kí Hoàng là sẽ tới đây, nhưng không ngờ người này lại chờ tôi đến để hù dọa thế này !

Muốn đứng tim !

Tôi vượt ngục, nhìn vẻ mặt tinh tường của thư kí Hoàng , dù rất muốn đánh nhưng vẫn kiềm chế, giữ bình tĩnh và hỏi nhỏ :

- Anh Hoàng, anh ấy chưa biết chứ ?

Dù tôi đã dặn thư kí Hoàng giữ bí mật nhưng mà người này...không đáng tin chút nào cả.

Thế nên, vẫn phải hỏi cho chắc ăn !

Thư kí Hoàng nhìn tôi với vẻ bất đắc dĩ , thở dài :

- Bạn Vy Anh à, làm người thì phải có lòng tin – đưa tay vỗ vỗ vai tôi – bạn Vy Anh có thể không tin bất kì ai nhưng mà tôi là tuyệt đối đáng tin cậy! Đừng lo lắng, tôi sẽ sẵn sàng đón nhận niềm tin vĩ đại từ bạn Vy Anh !

-

Nhìn thư kí Hoàng bây giờ, chẳng khác gì một con sói già nói với thỏ con :

- Tớ không ăn thịt đâu, tớ chỉ ăn cỏ thôi nhé bạn thỏ.

Thế nên , tôi im lặng nhưng về mặt là thừa biết mọi chuyện như thế nào !

Thư kí Hoàng lườm tôi, đẩy cặp kính :

- Tôi đi ăn trưa đây ! – hướng mắt về căn phòng kính , ánh mắt đầy gian ác – hai bạn có gì thì cứ từ từ nhé ! Tôi hơi đói nên sẽ ăn hơi lâu đấy !

Tôi nhìn theo dáng đi đầy hống hách của oan hồn kia .

Hừm...Không thể phủ nhận được là người này cũng có cái nhất !

Đó là ...làm người ta muốn đánh nhất.

Còn anh nhận xét ...người này là...mặt dày nhất !!!

Tôi giữ chặt chiếc túi nhỏ, từng bước từng bước di chuyển tới trước căn phòng kính.

Ngồi sau bàn làm việc, trên chiếc ghế xoay màu đen đầy trang nghiêm, anh đang nghiên cứu đồng văn kiện với vẻ nhàn nhã.

Tôi nín thở...từ từ...từ từ mở cánh cửa ra...

Ồ, hay lắm ! Không phát ra tiếng động nào cả !

Anh vẫn chăm chú làm việc, không có bất kì biểu hiện gì.

Ha ! Anh không phát hiện ra tôi !

Nhưng tôi không hề biết rằng ...chiếc bút trong tay người ấy dừng quay trong một tích tắc !

Đã đến rất gần bàn làm việc của anh rồi...

Anh vẫn không biết !

Quá ngây thơ rồi đây !

Vài suy nghĩ chợt lóe lên, tôi bước thật nhẹ...thật nhẹ ...

Và bây giờ, tôi đã ở ngay bên cạnh anh rồi.

Thật là... ! Anh vẫn không hề biết tới sự có mặt của tôi !

Tôi nín thở, thả nhẹ chiếc túi xuống, hai tay đưa ra... bịt mắt anh lại !

Haha ! Thử xem là anh có biết tôi không !

Tôi im lặng, chờ anh đoán . Ngốc đâu mà nói gì chứ !

Anh thả bút xuống, khóe miệng nâng lên.

Tôi hồi hộp chờ đợi...

Anh đột nhiên đưa tay di chuyển trên bàn phím laptop.

Thật nhanh, một dòng chữ hiện ra trên màn hình :

” Này cô bé , có muốn anh giả vờ như không nhận ra ? ”

Ngay lập tức, tôi thả tay ra...

Anh ấy thật quá đáng mà ! Nham hiểm !

Tôi vừa hụt hẫng vừa tức giận, lại có chút không chịu nhìn anh :

- Anh làm sao mà biết được em chứ ?

Anh cười, vẻ mặt đầy kiêu hãnh. Giống như câu hỏi của tôi chỉ-là-thừa !

Được lắm ! Dám xem thường người khác !

Sau vài giây toan tính, tôi vô cùng tự tin mà nói :

- Thế anh có đoán được là em mang gì đến cho anh không ?

Anh mỉm cười, nói một cách thật dễ dàng :

- Không phải là đồ ăn trưa chứ ?

- ...

Tôi kìm cơn tức giận, bặm môi nhìn anh :

- Không ! Không phải ! Đồ ăn trưa gì chứ ! Em chẳng mang gì cho anh hết !

Ánh mắt anh trở nên đầy ý cười :

-Ồ ! Thế à ! Vậy Vy Anh tới đây như thế nào ?

- Em đi xe bus.

Anh có vẻ như ngạc nhiên :

- Xe bus ? Em đi được xe bus à ?

- Anh ! Duy ! Phong !

Vẻ mặt của anh trở nên rất vô tội trước sự giận dữ của tôi . Cứ như là anh không hiểu lí do tôi tức giận vậy !

Quá đáng ! Xấu xa !

Lớp 11 mà không đi được xe bus sao ? Hứ !

Mà cũng đã quá trưa rồi, tạm thời bỏ qua cho anh vậy .

Tôi lấy lại chất giọng bình thường :

- Anh không định ăn trưa à ?

Nét ma mãnh thoáng qua trong nụ cười tưởng như là thuần khiết của anh :

- Bây giờ ăn.

Chưa để tôi nói gì thêm , anh thản nhiên cầm chiếc túi kia đi đến sofa.

-

Nhìn người ấy đang lấy chiếc hộp sứ màu trắng ra, cơn ầm ỨC cũng bị dẹp bỏ sạch sẽ, thay vào đó là vừa hồi hộp vừa mong đợi.

Anh đợi tôi lại gần rồi mới mở hộp ra...

Có vẻ anh hơi bất ngờ :

- Em tự làm ?

Tôi gật gật đầu, hí hửng :

- Em với Trúc Vũ dành cả buổi sáng để làm đấy !

Anh nhìn tôi :

- Có vẻ hơi nhiều ?

Hơi nhiều ư ? Hoàn toàn sai rồi...phải là...quá nhiều mới đúng !

Tại vì nấu từng ấy mà chỉ san làm hai cho nên mỗi suất ăn là rất to lớn.

Tôi le lưỡi rồi mạnh mẽ tuyên bố :

- Anh nhất định phải ăn hết đấy nhé !

Anh cười một tiếng :

- Được rồi.

Tôi ngồi cạnh, dán mắt quan sát từng hành động của anh.

Anh từ tốn ăn thìa đầu tiên...sau đó...im lặng một lúc.

Ồ...thế này là...có phải là anh bị tôi làm cho cảm động rồi không ?

Biết ngay mà ! Biết ngay mà !

Nếu tôi không nhầm thì đây này là lần đầu tiên anh được thưởng thức món ngon tới vậy !

Tôi hỏi dồn dập đầy phấn khích :

- Anh thấy thế nào ? Rất rất ngon đúng không ?

Anh mỉm cười gật đầu...có hơi khỏ sở.

Haha ! Thật sự là anh đang rất xúc động rồi !!!

Anh lại im lặng ăn, vẻ mặt không biểu hiện bất kì cảm xúc nào.

Một lúc sau, anh ngẩng đầu nhìn tôi , đôi mắt hiện lên tia cười nhưng có chút miễn cưỡng :

- Phải ăn hết à ?

Tôi gật đầu mạnh , quả quyết :

- Nhất định là thế rồi.

Anh muốn ăn hết thì cứ tự nhiên đi chứ ! Tôi có cấm đâu !

Anh lại im lặng ăn...

Tôi cứ vậy thích thú ngắm nhìn anh .

Một chàng trai có dáng vẻ thư sinh đặt chiếc thìa xuống bàn, khuôn mặt điển trai hiện rõ sự thất vọng :

- Trúc Vũ, em hết yêu anh rồi !

Nụ cười rạng rỡ lập tức phụt tắt, cô gái trừng mắt nhìn anh :

- Anh nói cái gì thế hả ?

Chàng trai đẩy chiếc hộp sứ về phía cô gái :

- Em thử xem .

Chẳng có chút mùi vị gì cả ! Như thế không phải hết yêu thì là gì chứ !

Cô gái hứ một tiếng rồi lấy một thìa đưa vào miệng...

Sau đó, mắt mở to, nhìn chàng trai đầy kinh ngạc :

- Sao lại như thế này ?

Rất rất nhạt ! Rõ ràng là cô đã bỏ thêm gia vị cho đúng sở thích của Mạnh Vũ rồi. Thậm chí là còn lỡ tay bỏ quá nhiều nữa kia !!!

Cô ngỡ vực ăn thêm mấy thìa nữa...

- Đáng lẽ ra là phải vị khác mới đúng chứ !

Không thể được ! Chuyện này thật khó tin. Chính cô là người phụ trách bỏ gia vị vào nồi cơ mà ...

Cô nghi ngờ nhìn chiếc hộp sứ...chẳng lẽ...cái hộp này làm thay đổi vị của thức ăn ư ?

Chàng trai nhìn dáng vẻ căng thẳng của cô gái, buồn cười nói :

- Để anh ăn. Em định ăn hết của anh đấy à ?

Cô gái vẫn tiếp tục ăn...vẻ mặt như đang dò xét điều gì đó .

Chợt...cô ngừng ăn...tay cầm chiếc thìa khựng lại ...khuôn mặt cứng đờ...

Sau đó ...hoảng hốt nhìn chàng trai, vội vã kêu lên :

- Mau ! Anh mau gọi cho Vy Anh ! Có chuyện rồi !!!

Căn phòng kính yên tĩnh.

Chút không khí lạnh lẽo vào nhưng rồi cũng bị hòa lẫn vào không gian ấm áp bên trong.

Chiếc rèm cửa sổ màu trắng đơn nhã nhẹ nhàng bay.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua.

Tôi vẫn mãi mê ngắm nhìn anh .

Anh ăn có phần hơi chậm .

Tôi đang nghĩ là nếu ngày nào cũng có thời gian chăm anh như thế này thì tuyệt !

Nếu mà trưa nay tôi không đến thì có phải là anh cũng chẳng nghĩ tới việc ăn trưa ?

Hừm...thật sự không biết là anh 20 tuổi hay 2 tuổi nữa !!!

Tôi khẽ thở dài...

Ồ ! Lại là tiếng chuông lolly vang lên.

Trúc Vũ ? Muốn trêu chọc gì nữa đây.

Tôi vừa nhìn anh vừa nghe máy một cách đầy cảnh giác.

Vừa ấn nút màu xanh, ngay lập tức...vẻ mặt của tôi trở nên sa sầm và vô cùng hoảng hốt theo tiếng la hét của đầu dây bên kia.

Tôi nghiêng răng, gằn từng chữ :

- Tớ-sẽ-giết-cậu !!!

Anh ngẩng đầu lên.

Tôi tắt máy, nhìn anh rồi lại nhìn suất cơm đã vơi đi một nửa.

Môi mím chặt lại...

Thấy anh lại định tiếp tục ăn tôi liền hét lên :

- Anh không được ăn nữa !!!

Anh bị làm cho giật mình, ngẩn người nhìn tôi vài giây...

Ồ , không lẽ Trúc Vũ lừa tôi à ?

Tôi hít một hơi sâu, giành lấy cái thìa trong tay anh, thử ăn một miếng...

Ánh mắt anh thoáng qua sự bất đắc dĩ.

-

Rồi... đã cảm thấy... vậy là...

Ngay lập tức, tôi bịt miệng, nhắm tịt mắt lại ...phải cố gắng lắm mới nuốt được trôi .

Cái gì đây !!! Thế này mà ăn được sao !!!

Vô-cùng-kinh-khủng !!!

Mặn đắng, cay xè...giống như chỉ là muối với ớt !!!

Phải mất một lúc hít thở sâu, giữa cổ nhìn trần nhà , tôi mới tạm thời xua đi được cảm giác kinh hoàng vừa rồi. Nhớ là chỉ tạm thời thôi nhé !

Anh nhìn tôi...về mặt vẫn điềm nhiên như thường.

Đáng giận ! Như thế mà sao không nói với tôi ? Lại còn ăn được từng đó nữa !

Tôi cắn môi, cảm xúc đan xen phức tạp , đem chiếc hộp sứ đáng chết đó bỏ lại vào túi , không thèm nhìn anh :

- Sao anh lại ăn cái này ? Nếu mà anh nói là thích thì em không tin đâu ! Vừa mặn vừa cay ! Anh vì cái gì mà làm như thế chứ ! – tôi tức giận nhìn người ấy – Duy Phong ! Em ghét anh !

Trước thái độ của tôi, vẻ mặt của anh vẫn không hề thay đổi, ánh mắt hiện rõ nét cười, buông ra một câu thật nhẹ nhàng :

- Vy Anh, anh mất vị giác rồi .

- ...

Tôi ngồi yên ở sofa, cúi gằm mặt.

Còn tưởng là sẽ mang lại cho anh bất ngờ chứ . Chỉ toàn hại người khác thôi !

Nhưng mà anh ấy...xấu xa !

Tôi càng nghĩ càng cúi thấp đầu hơn.

Đúng lúc đầu tôi sắp chạm phải mặt bàn thì có chuông điện thoại reo lên.

Là tiếng chuông mặc định khô khan. Phía trên bàn, chiếc điện thoại trắng đang rung lên một cách cố chấp.

Tôi đưa mắt nhìn người ấy.

Những ngón tay vẫn không ngừng di chuyển trên bàn phím như là không hề nghe thấy gì cả.

Tâm trí tôi bỗng chốc quay trở về những ngày mà tôi còn khùng bỏ anh bằng điện thoại.

Chẳng cuộc gọi nào của tôi mà anh chịu nhận cả !

Có phải là anh cũng như bây giờ không ?

Hừ ! Kiêu căng !

Giọng nói trầm ấm của anh nhẹ nhàng vang lên nhưng lại khiến người ta không thể không nghe theo :

- Vy Anh, nghe giúp anh.

Tôi miễn cưỡng cầm lấy chiếc điện thoại, có hơi run.

Tên hiển thị là HV.

Anh lười quá ! Cứ viết tắt thế này !

Lần trước, suy nghĩ mãi tôi mới biết được, tên hiển thị M chính là mẹ anh ấy !!!

Tôi nín thở, ấn nút nghe.

Hình như đầu dây bên kia không ngờ là sẽ có người nghe máy nên ngập ngừng , một lúc sau, giọng nói tao nhã đầy dịu dàng của một cô gái vọng ra :

- Duy Phong. Em rất nhớ anh. Mọi chuyện không như anh nghĩ đâu. Em bây giờ rất muốn gặp anh. Có được không ?

-

- Duy Phong, chỉ năm phút thôi cũng được. Anh nhé !

-

- Anh đừng có vô tình như thế được không hả Duy Phong . Em xin anh đấy !

- ...

Bên trong điện thoại, cô gái ấy vẫn không ngừng năn nỉ, cầu xin anh.

Tôi cũng không còn rõ những gì cô ấy nói nữa...những ngón tay bám chặt mép ghế sofa, cắn chặt môi...

Người con gái này...có quan hệ gì với anh ?

Cái này là máy cá nhân của anh mà...

Tôi thấy nhịp tim mình dồn dập hơn nhưng cũng không thể xác định rõ cảm xúc lúc này là như thế nào.

Chỉ biết môi càng ngày càng cắn chặt...

Giọng cô ấy cũng dần lớn hơn kéo theo cả sự hoang mang và sự cầu xin mạnh liệt.

Tiếng bàn phím không còn phát ra nữa...

Giọng nói trầm ấm quen thuộc chợt vang lên :

- Vy Anh.

Tôi ngơ ngác nhìn anh.

Vẻ mặt của anh đầy trấn tĩnh, khẽ gọi :

- Lại đây.

Tôi ngoan ngoãn làm theo, chậm chạp bước lại gần.

Đầu dây bên kia, người con gái ấy vẫn không ngừng cầu xin...

Anh nhìn tôi rồi nhẹ nhàng lấy chiếc điện thoại đang bị nắm chặt.

Anh lướt qua màn hình rồi nghe máy, giọng nói trở nên vô cùng thờ ơ và lạnh lùng :

- Xin lỗi ! Không được rồi. Bạn gái tôi đang giận. Xin đừng làm phiền !

- ...

Anh tắt máy rồi lia thẳng trên bàn làm việc.

Sau đó kéo tôi lại, để tôi ngồi trên chân anh, cười một tiếng :

- Làm sao thế ?

Không muốn anh nhìn thấy vẻ mặt của mình lúc này nên tôi vùi đầu vào người anh, im lặng không nói gì.

Anh đưa tay ôm tôi, nói như cười :

- Không phải là em đang ghen đấy chứ ?

Tôi nhỏ giọng hờn dỗi :

- Người ấy yêu anh .

- Ừ.

- ...

Lại còn như thế ! Thừa nhận một cách ngang nhiên !

Tôi vùi mặt sâu hơn.

Anh khẽ thở dài :

- Ngốc ! Đang nghĩ gì thế này ?

- ...

- Siêu ngốc ! Cho là anh thích cô ta ?

-

Anh nắm tay tôi, chất giọng xen lẫn sự hoang mang :

- Vy Anh. Đừng khóc, có được không ? Anh với cô ta không là gì cả.

Nước mắt đã thấm ướt áo anh.

Tôi nói đứt đoạn :

- Người ấy yêu anh...cũng có rất rất nhiều người khác yêu anh. Tại sao...lại chọn em ? Tại sao anh lại chọn em ?

Anh thở ra một hơi thật nhẹ, sau đó ôm tôi chặt hơn, đáp lại đầy ý cười :

- Vừa xinh , vừa ngoan, vừa hiền lành, vừa học giỏi, vừa khiêm tốn, nói chung là Vy Anh của anh quá tuyệt vời. Anh không thích em mới lạ . Được chưa ?

- Anh Duy Phong ! – Tôi ghen giọng – Có phải là em rất được ưu ái không ? Mọi người ai cũng đều rất thương và cưng chiều em. Còn anh . Chị Kamila và bao nhiêu khác đều phát điên vì anh, sao anh lại chịu để ý tới em chứ !

- Vì em rất đáng yêu. Đôi với người khác, được bên em là một điều rất hạnh phúc. Có biết không ?

Rồi hai người chúng tôi cũng không nói gì thêm...

Tôi vẫn vùi đầu vào ngực anh.

Còn người ấy, vẫn nhẹ nhàng ôm tôi.

Ngoài kia, sắc trời đã trở nên xanh dịu .

Căn phòng kính vẫn thật yên lặng.

Một tay nhẹ di chuyển trên lap top, một tay ôm lấy cái người ngốc nghếch kia, anh khẽ hỏi :

- Vy Anh, em ngủ đấy à ?

Đáp lại là một giọng nói đầy mơ màng :

- Vâng.

- Em ham ngủ thật đấy.

- Em nói với anh là em ham ngủ rồi mà.

- Thế Vy Anh định ngủ như thế này à ?

Một cơn gió đông chợt lùa vào .

Chiếc rèm trắng khẽ tung bay...

Lạnh...Theo phản xạ, người ấy ôm chặt lấy anh :

- Vâng.

- Anh sẽ không làm việc được.

Người ấy nhăn mặt , kèm theo sự bực bội :

- Mặc kệ ! Đó là việc của anh . Em không quan tâm. Em muốn ngủ.

Anh cười :

- Khi ngủ thì sẽ hư như thế này à ?

Lần này, người ấy hét lên :

- Anh đừng làm ồn nữa !!!

Người nào đó tuyệt nhiên không dám nói thêm điều gì...

Cái người hư hỏng kia càng ngày càng ôm chặt anh hơn, hơi thở thật đều đặn.

Ồ ! Có lẽ là ngủ say rồi...

Anh bế bổng Vy Anh lên, chợt nhú mào .

Chỉ mới mấy ngày mà người ấy đã nhẹ hơn rất nhiều rồi.

Có nên đánh đòn không ?

Anh cẩn thận đặt người ấy lên chiếc sofa rộng lớn, mở tủ lấy chiếc chăn đã được chuẩn bị sẵn, cúi người, nhẹ nhàng đắp lên người ấy.

Khóe miệng nâng lên...biết ngay mà ...người này sẽ biến nơi đây thành nơi để ngủ !

Anh ngắm người ấy một lúc, ngủ rất ngoan !

Không...sai rồi ...

Ngủ rất xấu ! Chưa gì đã muốn vứt chăn .

Xem nào...tốt rồi,đã chịu yên phận .

Vừa lúc anh quay người sắp bước thì giọng nói mơ màng khẽ vang lên :

- Anh Duy Phong, dù em có thay đổi như thế nào , anh vẫn thích em chứ ?

Bước chân anh khựng lại... Những lời này...

- Có thể sau này em sẽ rất hư, sẽ không nghe lời người lớn, sẽ nghịch phá, sẽ ham chơi. Anh vẫn thích em à ?

Anh nín thở...sự hoang mang kéo tới phủ kín lấy đôi mắt anh.

Chính xác thì đây là những lời mà Bé con đã từng nói với anh.

Một chữ cũng không sai !

Ngày ấy, Bé con nói với anh :

- Anh Duy Phong, dù em có thay đổi như thế nào , anh vẫn thích em chứ ?

Ồ , thay đổi à ? Anh có hơi tò mò là Bé con tự nhiên lại đi nói những điều nghiêm túc thế này nên hỏi :

- Vậy Bé con thử nói xem là em thay đổi ra sao ?

Bé con nói với vẻ có lỗi và lo lắng :

- Có thể sau này em sẽ rất hư, sẽ không nghe lời người lớn, sẽ nghịch phá, sẽ ham chơi. Anh vẫn thích em à ?

Thì ra là vậy, trước sự ngờ nghệch của Bé con , anh chỉ biết cười ...

Đối với Bé con, thay đổi chỉ đơn giản là vậy !

Vy Anh...người ấy là Bé con sao ?

Không phải...tuyệt đối không phải !

Nếu là Bé con thì phải nhận ra anh ngay từ lần đầu chứ...

Và Bé con...cô nhóc ấy không có một gia đình hạnh phúc...

Ánh mắt anh lại trở nên tĩnh lặng.

Anh nhẹ nhàng ngồi xuống sofa, đưa tay chạm khẽ vào má người ấy , cười nhàn nhạt :

- Em có tin là trên đời này lại có người giống hệt em tới thế không ?

Anh thừa nhận là mình vẫn thường xuyên nghĩ về Bé con .

Nhưng mà...Vy Anh , em là duy nhất !

Người ấy lại trở mình, giọng nói đầy phụng phịu :

- Anh Duy Phong, không được thích ai khác ngoài em !

- Tuyệt đối không được ! – biến thành cảnh cáo.

- Nếu anh dám thích người khác, em sẽ cắn chết anh ! – cuối cùng, đã là đe dọa rồi.

Anh cười nhẹ , đưa tay lấy chiếc máy ghi âm trên bàn.

Thật hư hỏng !

Lại bắt anh làm cái gì nhằm nhĩ thế này ?

Nhưng nếu anh không thực hiện thì sẽ bị cắn chết mất !

Anh bật máy, giọng trầm ấm :

- Xin chào, tôi là Hoàng Duy Phong.

Độc tiếp: Nhẹ bước vào tìm anh – Chương 52

52. Chương 52

Nền trời thênh thang đen một màu.

Ánh trăng mờ nhạt ẩn hiện sau đám mây dày đặc.

Ngày mai...có lẽ là sẽ có mưa lớn kéo đến.

Gian phòng lớn được bao phủ bởi thứ ánh sáng ảm áp.

Tôi ngồi trên ghế, hai tay ôm gối bông, chân đung đưa, chăm chú xem bố làm việc.

Bản thiết kế này chắc là quan trọng lắm nên bố mới chỉ vừa về nước mà đã lao ngay vào làm như thế rồi .

Bố chợt mỉm cười nhìn tôi :

- Này nhóc, mau ngủ đi thôi .

Ngủ được nữa không ? Chiều nay mãi năm giờ tôi mới chịu dậy...

Ồi ! Thật là mất hình tượng quá !

Tối nay mẹ ở lại bệnh viện trực đêm, phải tranh thủ thời gian phá luật chứ.

Bố không làm gì được tôi đâu !

Nghĩ vậy, tôi liền lắc đầu lia lịa. Không hề thỏa hiệp.

Bố dụ dỗ mãi không được nên cũng đành để tôi muốn làm gì thì làm .

Bố nghỉ một lúc, uống cà phê, đưa những bản nháp cho tôi nghịch.

Đây...Một bản thiết kế này là quá thừa để cho tôi mua hết mọi kem hạnh nhân có trên thế giới này rồi.

Bố thật ra là người rất nổi tiếng ngầm trong giới kỹ sư nhưng mà mọi thông tin của bố đều bị bít kín bưng.

Bố không muốn cuộc sống bị ảnh hưởng bởi mấy cái thứ hư danh đó.

Mà bố đã trở về đây rồi, thành phố này chuẩn bị mà đón chào những kiệt tác lớn đi thôi !

Hừ...kỹ sư nào lại vượt qua được bố Nhật vĩ đại của tôi chứ.

À đúng rồi, phải cho bố xem cái này mới được !

Tôi lôi điện thoại ra, tìm tìm một lúc.

Thấy rồi...

- Bố xem này, có phải là rất đẹp không ?

Đây là tấm hình mà tôi chụp lại biệt thự trắng lúc trước.

Chất lượng có hơi kém, vì là lúc ấy tôi ở phía xa, biệt thự kia lại bị bao phủ bởi không khí mờ mịt của mùa đông.

Dù vậy vẫn có thể thấy rất rõ sự tráng lệ , đầy sang trọng nơi ấy.

Càng nhìn lại càng bị cuốn hút.

Cuối cùng cũng có cơ hội được cho bố xem rồi !

Bố ghim ánh nhìn thật chặt vào chiếc màn hình nhỏ, vẻ mặt ngập tràn sự hoang mang .

Ồ ! Bố sợ gì chứ !

Tôi cười, chớp chớp mắt với bố :

- Rất đẹp đúng không bố ? Nhưng mà bố đừng lo. Bố của con vẫn là vĩ đại nhất !

Bàn tay bố cầm thật chặt ly cà phê...

Hương cà phê sữa thơm lan tỏa khắp gian phòng.

Phải thật lâu sau, bố mới nở một nụ cười gượng gạo , nhìn tôi :

- Con gái này, tại sao con lại có bức ảnh này vậy ?

Thôi, chết rồi. Tại sao tôi lại chẳng hề nghĩ tới việc là bố sẽ đưa ra câu hỏi này nhỉ ?

Có nên nói thật cho bố là do lần ấy tôi tới tìm anh không.

Hừm...có thể là bố suy nghĩ khác mẹ nhưng mà...mẹ là vợ của bố đấy.

Không được ! Mối quan hệ này dẫn đến rất nhiều nguy hiểm !

Tôi cắt điện thoại trở lại, cố gắng trả lời một cách thật tự nhiên :

- À...có lần con đi chơi ngang qua đấy.

Bố khẽ thở dài một tiếng...nét cười chắt chứa sự hoảng hốt :

- Có phải con gái cũng đã tới biệt thự trắng chơi rồi không ?

Tôi từng người...con gấu bông đáng thương bị tôi vò chặt một cách tàn nhẫn.

Tạm thời, không thể nói được gì , tôi chỉ biết lắc đầu thật mạnh.

Bố xoa xoa đầu tôi :

- Lần sau, đừng đi chơi xa như thế. Biết không ?

Tôi ngoan ngoãn gật đầu...những thù ỷ nào giãn ra một chút.

Ngoài kia, những cơn gió lao đi như vũ bão.

Ánh đèn đường chợt phụt tắt rồi lại yếu ớt sáng lên.

Bố nhấp một ngụm cà phê đã nguội lạnh, khẽ hỏi tôi :

- Vy Anh, thế con có biết là gần đó, còn có một căn nhà nhỏ không ?

Căn nhà nhỏ...

Phải rồi ! Vẫn luôn có một hình ảnh không ngừng lướt qua.

Căn nhà nhỏ...cánh cửa gỗ màu nâu nhạt...

Nơi đấy, không có ánh sáng. Chỉ có lạnh lẽo và sự cô độc.

Một cơn đau đốn đột ngột ập tới...

Con gấu bông trong tay tôi rơi xuống ...

Bố vội vàng mở tủ lấy hai viên thuốc màu xanh đưa cho tôi.

Phải sau đó hơn mười phút, nhịp tim của tôi mới trở lại bình thường nhưng tôi lại rơi vào trạng thái trống rỗng.

Bố ôm tôi, không tìm được giọng nói hoảng hốt , sợ hãi :

- Bố xin lỗi ! Bố xin lỗi ! Con tuyệt đối đừng nghĩ về nó nữa .Đừng nghĩ nhé !

Tôi dờ dẫm ngồi chết lặng trên ghế, hoang mang :

- Tại sao con lại hay bị như thế hả bố ?

Tiếng gió đập mạnh vào cửa sổ . Ánh sáng yếu ớt của chiếc đèn đường cuối cùng cũng đã bị chôn vùi trong bóng đêm.

Bố vỗ vỗ vai tôi, an ủi :

- Là vì con lớn rồi. Có nhiều chuyện cần nghĩ hơn. Áp lực cũng theo đó mà tăng dần, dẫn đến căng thẳng. Tình trạng này bố cũng hay gặp . Con đừng lo nhé !

Là vậy à ...

Bố nhắc con gấu bông đưa cho tôi, nhẹ nhàng nói :

- Vy Anh, sang Pháp nhé !

Nước Pháp...

Lúc còn nhỏ, tôi cũng rất hay bị dụ dỗ sang đó.

Nơi ấy, bố bảo bố có rất nhiều người quen , điều kiện lại tốt cho cả gia đình.

Nhưng mà tôi nhất quyết không chịu đi.

Vì hai người tên Vũ, vì lũ hám trai có khi hung dữ có khi lại rất đáng yêu.

Nhưng hình như không đúng rồi !

Thật ra bố mẹ muốn dẫn tôi sang Pháp từ rất lâu rồi cơ, có thể khi ấy tôi vẫn còn chưa gặp Trúc Vũ.

Tôi cũng không hiểu là tại sao mình lại bướng bỉnh không đi, đó cũng chính là lần đầu tiên tôi cãi lời bố mẹ như thế.

Bố mẹ cũng rất nghiêm khắc, bắt tôi phải đi nhưng tôi bỏ ăn, khóc lóc thế là thoát !

Có một thứ linh cảm rất lớn giữ chặt tôi lại nơi đây, ngay tại thành phố này và cứ thế chờ đợi...chờ đợi.

Đến bây giờ thì có lẽ tôi hiểu mình đã quyết định đúng rồi.

Nước Pháp...

Bây giờ bố muốn tôi sang Pháp à ?

Tôi có thể rời khỏi nơi này ?

Dù thế nào cũng không...trừ khi, bên Pháp có người ấy.

Tôi cúi mặt không nhìn bố, nhẹ nhẹ lắc đầu.

Bố mỉm cười , giống như là đã biết trước câu trả lời của tôi vậy.

Giọng nói ôn tồn của bố vang lên :

- Vậy thì con gái này, dù có chuyện gì cũng nhất định phải vượt qua nhé – bố xoa đầu tôi , cười thật hiền – bố sẽ luôn bên con.

Bóng đêm vẫn kéo dài như vô tận.

Ánh trăng đã hoàn toàn bị che khuất sau đám mây đen dày đặc.

Người đàn ông lặng lẽ ngắm nhìn con gái đang ngủ say.

Trên tường, chi chít những ảnh dán ngộ nghĩnh.

Gấu bông chất đầy, trên bàn học, trên tủ, trên giường.

Trên sàn nhà, chiếc dép nhiều màu bị vứt ở một góc.

Ông mỉm cười.

Cuộc sống của con gái ông phải luôn là như thế...đầy hạnh phúc .

Con gái của ông phải được sống với sự hồn nhiên vốn có.

Sẽ không được có bất kì chấm đen nào trong cuộc sống đầy màu sắc của con.

Phải làm thế nào được nhỉ ?

Vy Anh, đã tìm được anh Duy Phong của con rồi đúng không ?

Tới lúc ngủ mà vẫn còn cười như thế thì hẳn là đang rất hạnh phúc.

Nhưng...

Hạnh phúc này có mãi bên con không ...khi mà chuỗi kí ức khủng khiếp kia đang dần hồi phục.

Lúc ấy, con có chịu nổi không , dù chỉ là một giây ?

Nếu con biết sự thật...

Bố không hề sợ là Vy Anh sẽ hết yêu bố hay bất kì một thứ nào khác.

Bố sợ...con sẽ bị nhấn chìm trong đau khổ và luôn bị ám ảnh bởi những kí ức chết tiệt kia !

Con sẽ không thể thoát ra được...

Làm thế nào đây ?

Duy Phong yêu con...Cậu ấy thật sự rất yêu con !

Con có biết là Duy Phong cũng đã tìm kiếm và chờ đợi con như thế nào không ?

Tình yêu mà cậu ấy dành cho con không hề thua kém bất kì người nào, kể cả bố và mẹ.

Cậu ấy sẽ bảo vệ được con.

Rốt cuộc... phải làm sao đây ?

Ở bên cậu ấy, con rất rất vui ...nhưng con không biết là kí ức kia sẽ theo từng niềm vui ấy mà lớn dần lên đúng không ?

Bởi vì ...Vy Anh...con yêu Duy Phong...

Nên...

Tất cả những kí ức liên quan tới Duy Phong...Vy Anh, con sẽ không chịu đánh mất ...con sẽ cố chấp mà tìm lại bằng hết....

Căn phòng bệnh viện cao cấp bao phủ lấy bởi một màu trắng đơn nhả.

Thoang thoang là mùi thuốc dịu nhẹ .

Thư kí Hoàng đẩy cặp kính, giọng nói đầy bực bội :

- Cậu sống tới bây giờ thật là may mắn ! Xuất huyết dạ dày còn nhẹ, tôi cứ tưởng là cậu chết luôn rồi .

Có điên không cơ chứ !!! Nếu lúc chiều anh không kịp thời đưa cậu ta tới bệnh viện thì có phải bây giờ nằm trong nhà xác không ?

Sắc mặt trở nên thật nhợt nhạt...vậy mà chỉ uống thuốc giảm đau rồi chịu đựng tới tận chiều tối.

Đã vậy còn đòi đưa Vy Anh về !

Quá tức giận, thư kí Hoàng vừa đi đi lại lại vừa quát tháo :

- Tôi nói cho cậu biết, cứ cái kiểu này thì chuẩn bị chết đi !

Thật hết chịu nổi !

Thư kí Hoàng cầm lấy tờ bệnh án mà bác sĩ vừa đưa, không tìm được mà hét lên :

- Rốt cuộc là cậu bị gì thế hả ?

Cậu ta đã ăn cái gì đây ???

Độ mặn vượt gấp ba so với trung bình !

Trời ạ !

Thà cậu ta điên thì điên thật luôn đi !

Duy Phong bắt đầu bị bệnh dạ dày từ khi bên Mĩ...làm việc như điên, ăn uống thất thường, bị stress có khi là nhẹ ấy nhỉ ?

Vậy mà không chịu nghe lời bác sĩ, cứ dùng thuốc giảm đau rồi lại lao vào làm !

Tốt thôi ! Tập đoàn ngày càng vươn lên thì ngày thân chết gọi cậu ta cũng chẳng cách là bao xa nữa rồi.

Tuy là thư kí Hoàng vẫn làm âm ỹ từ nãy tới giờ nhưng người kia vẫn chẳng bận tâm.

Trên chiếc giường trắng tinh, anh tựa người vào tường.

Bộ trang phục bệnh nhân màu xanh nhạt cũng không hề làm mất đi khí chất cao ngạo của anh.

Anh duỗi chân, thản nhiên xem tài liệu.

Đôi khi lại làm vài thao tác với chiếc lap top bên cạnh.

Đối với anh, sự bực tức của thư kí Hoàng cũng chỉ như khí ôxi tồn tại trong phòng mà thôi.

Nhìn dáng vẻ ngang ngược của anh, thư kí Hoàng chỉ muốn xông lại mà đánh cho một trận.

Tất nhiên là...không dám.

Mặc dù là Duy Phong rất hạn chế đánh người từ cái lần ấy.

Cậu ta lại biến nơi đây thành nơi để làm việc !!!

Thư kí Hoàng bước tới, dí tờ bệnh án trước mặt anh :

- Cậu có được bình thường không ? Có biết là bệnh dạ dày thì không ăn được thứ này không ?

Anh đưa mắt nhìn tờ giấy một giây sau đó không nói gì, tay bắt đầu xoay bút.

Cái này đâu phải là chỉ mình người có bệnh mà ngay cả người thường cũng không ăn được.

Nhưng mà có sao đâu. Thế này còn tốt hơn là bánh Bebe mà Vy Anh đưa lúc trước !

- Cậu không được làm việc nữa ! Nghỉ ngơi cho tôi !

Một bản hợp đồng đã được kí...

Thư kí Hoàng trợn mắt, hét lên :

- Không làm việc nữa ! Bây giờ, cậu không làm thì...lần sau làm.

Thư kí Hoàng định bảo là để đó tôi làm nhưng kịp nhận ra ...mình làm không được.

Lại thêm một bản hợp đồng nữa có chữ kí của anh...

Thư kí Hoàng thở mạnh, giật lấy xấp hợp đồng anh đang cầm trên tay :

- Cậu không hiểu bác sĩ nói gì à ?

Anh im lặng, vẻ mặt không biểu lộ cảm xúc nhìn thư kí Hoàng.

Dưới ánh nhìn của anh, chỉ hai giây sau, thư kí Hoàng miễn cưỡng trả lại cho anh tập hợp đồng.

Giọng thư kí Hoàng vừa bắt lực vừa tức tối :

- Tôi sợ cậu . Được chưa !

Cậu ta ...dọa người !

Chẳng biết cậu ta sẽ làm gì nếu như mà anh không đưa...

Thư kí Hoàng bỗng nhiên thấy lạnh sống lưng.

Duy Phong nhận lấy, lạnh nhạt nói :

- Lát nữa anh đi làm thủ tục.

Thư kí Hoàng trợn tròn mắt...

Duy Phong mới chỉ vào đây được hai tiếng, sau khi bác sĩ rời khỏi thì làm việc một tiếng.

Chai truyền dịch thậm chí còn chưa hết mà đã muốn ra viện ?

Thư kí Hoàng nhìn anh, giọng khỏ sở :

- Cậu như thế không được đâu. Duy Phong ! Phải biết giữ sức khỏe ! Không thì bạn Vy Anh làm thế nào nếu cậu chết đi.

Thì anh đang vì cô ấy mà...

Anh ném cho thư kí Hoàng một ánh mắt xem thường, giọng nói không thờ ơ:

- Về biệt thự. Mai công ty giao cho anh.

Lúc chiều Vy Anh ra lệnh cho anh ngày mai phải đưa cô ấy đi chơi.

Biết làm thế nào được !

Anh không dám không nghe rồi...

Thế nên nghỉ ngơi cũng được, anh không muốn xuất hiện trước mặt Vy Anh như thế này.

Cô ấy lại khóc cho mà xem !

Thư kí Hoàng như không tin lời anh nói, reo lên kinh ngạc :

- Cậu nói thật à ! Ôi, đứa bé này. Sao lại ngoan ngoãn đột xuất thế !

Không để ý tới nguyên chiếc lap top chuẩn bị bay về phía mình, thư kí Hoàng cười lớn rồi trốn đi làm thủ tục.

Duy Phong đã biết có trách nhiệm với bản thân rồi.

Đợi người nhiều chuyện kia.

Anh tranh thủ bàn giao công việc ngày mai.

Cánh tay trái đang bị truyền dịch có hơi mỏi.

Thật ra anh có bác sĩ riêng nhưng mà người này mà đảm nhận thì kiểu gì bố mẹ anh cũng biết rõ.

Mẹ sẽ can ngăn, khóc lóc...điểm này giống hệt Vy Anh.

Còn bố anh thì sẽ lấy quyền chủ tịch ra mà vô hiệu hóa chữ kí của anh.

Chẳng sao...lúc đó anh dùng tạm chữ kí ông ấy vậy !

Phiền phức !

Thế nên vào bệnh viện là tốt nhất.

Thích lúc nào thì đi lúc đó, bác sĩ cấm cứ việc...

Cánh cửa phòng màu trắng được mở ra.

Anh cũng chẳng bận tâm.

Một người phụ nữ trong trang phục y tá nhẹ nhàng bước tới bên cạnh anh, thật cẩn thận giúp anh tháo dụng cụ truyền dịch, lại vừa nhìn anh thật dịu dàng.

Bà mỉm cười.

So với 10 năm trước thì cái vẻ cao ngạo, xuất chúng của anh lại lớn dần lên.

Còn vẻ điềm tĩnh, thờ ơ thì mãi không thay đổi.

Chàng trai này, đã làm phát điên bao nhiêu cô gái rồi đây ?

Anh Duy Phong của Bé con...

Luôn im lặng hàng giờ để lắng nghe Bé con kể chuyện.

Có lúc rất ngang ngược mà đòi đập cánh cửa gỗ.

Cũng may là Duy Phong chịu nghe lời bà...

Đã có lúc, vì Duy Phong mà bà thậm chí từng muốn Vy Anh nhớ lại.

Vậy là hai người đã chịu để Vy Anh tại thành phố này.

Nếu bây giờ gặp lại anh Duy Phong, Vy Anh sẽ lại luôn miệng anh Duy Phong , anh Duy Phong như lúc trước chứ ?

Bà lặng lẽ dọn đồ vào khay, giọng nói phát ra tự nhiên một cách dịu dàng, quan tâm :

- Trong thời gian này, không nên làm việc quá mười tiếng một ngày. Phải đảm bảo đầy đủ các bữa ăn. Và đừng thức khuya nhé...

Và đừng thức khuya nhé con trai...Câu nói đó bị bà kịp thời ngăn lại.

Tiếng lật giở tài liệu vẫn thản nhiên phát ra...

Một lúc sau, tay anh chợt khựng lại...

Giọng nói này...

Lúc anh ngẩng đầu lên, chỉ còn thấy vạt áo trắng khuất sau cánh cửa.

Chiếc đồng hồ lặng lẽ điểm mười hai giờ...

Sự khởi đầu của một ngày mới.

Anh Nhật bước ra phía khoảnh sân nhỏ, gió lạnh đột ngột làm ông run lên.

Ông cẩn thận quan sát xung quanh rồi ngồi xuống chiếc ghế gần đó.

- Anh chị đang ở New York à ?

- Ồ, chú cũng nhảy bén thế ?

Anh Nhật cười một tiếng, đôi mắt sâu thẳm như đang chìm dần vào bóng đêm :

- Hai người nói là có con dâu ?

Vừa nghe đến đâu, đầu dây bên kia có vẻ rất phấn khích :

- Thế nào, muốn gặp con dâu chúng tôi à ?

- Tôi cũng rất muốn đây, đợi lệnh Duy Phong đã.

Giọng chợt lặng. Khoảnh sân phút chốc trở nên thật yên tĩnh...

Trong thứ ánh sáng trắng nhạt từ điện thoại, vẻ mặt ông trở đơn độc, giọng nhẹ bằng :

- Có phải là Vy Anh ?

Hoàng Duy Khánh thốt lên đầy ngạc nhiên :

- Ồ, sao chú biết được. Thông tin mật cơ mà !

Vậy là ông đoán đúng rồi.

Điều mà ông hằng lo sợ cuối cùng cũng đến rồi.

Duy Phong và Vy Anh đã tìm thấy nhau.

Đây giống như là một điều tự nhiên – dù sớm hay muộn cũng đều xảy ra.

Nụ cười của ông yếu ớt hiện ra, ngập tràn sự đau khổ trong từng đường nét trên khuôn mặt :

- Đó là Hoàng Vy Anh. Con gái em.

Một khoảng im lặng thật lâu...thật lâu...

Hơi thở của tất cả đều như bị bóp nghẹn lại.

Giọng Hoàng Duy Khánh đầy hoang mang, hoảng hốt, nói một cách thật khó khăn :

- Ý chú là Vy Anh chính là cháu gái của tôi ?

Chỉ một chữ nhưng cũng giống như là mũi tên nhọn ghim vào lồng ngực ông, đau đớn :

- Đúng .

Một tia chớp lóe lên xé tan bầu trời đen.

Gió một lúc một dữ dội hơn.

Hoàng Duy Khánh bình tĩnh nói :

- Hai đứa rất yêu nhau.

Đúng vậy...Yêu một cách sâu sắc.

Chính vì điều này mà bao nhiêu năm nay ông không thể lộ diện như Hoàng Duy Thức – người chú ruột của Duy Phong !

Như thế khác nào thừa nhận rằng mình không phải là bố của Vy Anh ?

Chính vì điều này mà mỗi lần thấy Vy Anh cười, ông lại cảm thấy tim mình bị siết chặt.

Nụ cười ấy...vẫn như thiếu điều gì đó, không thể trọn vẹn.

Chính vì điều này mà ông nửa muốn mang Vy Anh đi thật xa , nửa lại muốn để Vy Anh lại đây.

Rốt cuộc là làm gì mới đúng !

Duy Phong và Vy Anh không yêu nhau...thì mọi chuyện đã khác...

Ông hít một luồng không khí lạnh, giọng nói âm u :

- Nhờ hai người một chuyện.

Nếu mà con đường trước mắt chỉ là nỗi đau và nỗi đau . Bất cứ giá nào cũng không thay đổi được.

Vậy thì...cứ để cho con gái ông một ngã rẽ ...nhẹ nhàng hơn.

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tim anh – Chương 53

53. Chương 53

Lại thêm một ngày lạnh lẽo trong số chuỗi ngày dài bất tận của mùa đông.

Trên đoạn đường tới trường, tôi và Trúc Vũ không ngừng trêu chọc nhau.

- Đây, Mạnh Vũ nhà cậu đang ở đằng kia với em nào kìa ?

- Haha. Cậu nghĩ với trình độ của cậu mà lừa được tớ à ? Nói cho cậu biết, bây giờ anh Duy Phong cũng đang ở bên người đẹp nào kia kìa.

- Hứ. Thế cậu không biết là hôm qua có một em mắt to tới tìm Mạnh Vũ à.

- Thưa bạn một điều là hôm qua mình ở bên anh ấy cả ngày !

Cuối cùng là không ai lừa được ai cả !

Hôm nay là ngày 1 tháng 4 – ngày nói dối.

Nhưng sao nhất thiết phải là ngày này nhỉ ? Khi mà 364 ngày còn lại, người ta cũng chẳng sống thật với mình ?

Lúc tôi vừa đặt chân lên bậc cầu thang đầu tiên thì một tiếng hét chói tai vang lên :

- Bùi Quang !!! Anh là đồ chết bầm !!!

Giữa sân trường buổi sớm, một người con gái có dáng cao gầy đang vừa ngồi xổm nhặt một xấp giấy loại vương khắp nơi, vừa...nguyên rửa.

Chàng trai đứng cạnh có mái tóc vàng, khoanh tay nhìn với dáng vẻ bất cần.

Thấy hai người này, tôi không kịp suy nghĩ hay phân tích cảnh tượng kì lạ trước mắt mà chỉ muốn nhanh chóng trốn chạy.

Nhưng khi tôi vừa nắm tay Trúc Vũ định lùi đi thì ...

- Vy Anh ! Em đứng lại cho tôi !

- Vy Anh ! Em đứng lại cho chị !

- ...

Khi tôi còn chưa kịp thực hiện những hành động tiếp theo thì chiếc balô đã bị hai bàn tay nắm chặt lấy !

Than thào một tiếng, tôi nở một nụ cười méo xệch :

- Chào buổi sáng ! Hai người tìm em ?

Chị Minh Thư hằm hằm nhìn tôi, nói với chất giọng hơn cả bực bội :

- Em đừng có mà lôi tên đó vào chung ! Nói, hôm qua sao không có ở trường hả ?

Bùi Quang kéo chiếc balô lùi theo người tôi sang một bên :

- Hôm qua đã đi đâu ?

Chị Minh Thư nắm lấy chiếc balô như muốn xé nó ra :

- Tên chết bầm này, ai cho anh xen ngang vào giữa hai chị em chúng tôi hả ?

Bùi Quang như không nghe thấy gì, nắm lấy tôi kéo đi :

- Tôi có chuyện muốn nói.

Chị Minh Thư cũng chẳng hề nhượng bộ, giữ một tay tôi lại :

- Tôi có thứ muốn lấy.

- Để sau.

- Anh mới để sau đấy !

- Là cô.

- Là đồ chết bầm nhà anh ! Dám từ chối không xin chữ kí các thần tượng cho tôi lại còn dám xé sổ của tôi !

- Cô biết điều thì không nên gọi như thế !

- Đồ chết bầm, tôi cứ gọi anh như thế thì sao hả ? Chết bầm, chết bầm.

- Im miệng !

- Không im đấy , thì sao nào ? Anh tưởng anh là ai , chết bầm !

- ...

Hai người ấy cãi nhau thì cứ việc nhưng đừng có mỗi câu phát ra thì tay tôi lại kéo mạnh hơn chứ?

Bắt đầu có một số học sinh hiếu kì , đi ngang qua thì huýt sáo .

- Chuyện tình tay ba trong truyền thuyết.

- Truyền thuyết cái con khỉ ! Chuyện tình tay ba giữa cuộc sống đời thường .

- Nào các bạn, chúng ta hãy cùng đón chờ cuộc tranh giành giữa những cô gái !
- Má ơi, chiến tranh thế giới thứ ba sắp xảy ra.
- Dự đoán là sẽ có thêm thứ bốn.

- ...

Bùi Quang mất kiên nhẫn kéo văng tôi ra sau lưng, tối mắt nhìn chị Minh Thư :

- Tôi có chuyện cần nói với cô ấy. Mau tránh ra.
- Đồ chết bầm, anh mới là người nên tránh ra !
- Cảnh cáo cô không được gọi tôi như thế.
- Chết bầm , chết bầm. Làm gì được tôi ?

- ...

Tôi cảm thấy như mình đang đứng giữa hai cái núi lửa không ngừng phun trào và sắp bị thiêu tới nơi.

Bị kéo bên này...bên kia ...tới gần người.

Muốn phát điên rồi đây !

- Tôi nói lần cuối. Tránh ra !
- Lần cuối cũng như lần đầu. Anh tránh đi.

Bỗng có tiếng la lớn đầy phẫn nộ :

- Hai người thôi đi . Hai người tránh hết ra !

Tất cả đều đồng loạt hướng mắt về phía tôi đầy sửng sốt .

Đừng nhìn tôi như thế vì...chính tôi cũng đang kinh ngạc không kém đây...

Can đảm ở đâu mà tự nhiên bộc phát thế kia ?

Tôi lắc nhẹ hai cánh tay bị hành hạ.

Cảm nhận được sự nhát gan đã quay trở lại !

Im lặng...im lặng...

Chị Minh Thư nhìn tôi mà hét lên :

- Máy ! Ghi ! Âm !

Tôi thấy mình như đứng không vững trước bộ dạng muốn ăn thịt người của chị ấy, loay hoay mãi mới tìm được chiếc máy, hai tay run run đưa cho chị một cách lễ phép.

Mắt chị ấy phút chốc sáng rực lên một cách đáng sợ, đưa tay...chồm cả người tới...

Vừa lúc đó, Bùi Quang lôi tuột tôi đi.

Rồi...thế là xong...

Chị ấy vừa lấy được chiếc máy ghi âm thì cũng ngã nhào xuống đất...

Tôi giật mình !

Còn Bùi Quang thì cười một tiếng vừa chế giễu vừa đắc ý...

Lúc chúng tôi đi tới ngã rẽ thì chị ấy dùng tất cả sức lực mà hét :

- Bùi Quang ! Tôi sẽ không tha cho anh ! Đồ-chết-bầm !

Trên chiếc giường trắng tinh, một cô bé từ từ mở đôi mắt mệt mỏi.

Người đàn ông ngồi bên cạnh mừng rỡ, dịu giọng hỏi :

- Con dậy rồi sao ?

Cô bé ngơ ngác nhìn ông, sau đó chớp chớp mắt :

- Bố !

Người đàn ông âu yếm hôn nhẹ lên trán cô bé rồi ngoảnh sang nhìn bà :

- Thưa y tá, còn mấy ngày nữa là con tôi có thể xuất viện ?

Bà Diệp nhất thời đang thả tâm trí đi nơi khác nên khi người đàn ông hỏi lại lần nữa, bà mới có thể trả lời :

- Cô bé bị sốt khá cao. Hai ngày nữa là có thể rồi.

Người đàn ông ríu rít cảm ơn rồi lại đùa nghịch với cô bé kia.

Bà mỉm cười, lặng lẽ ngắm hai bố con một lúc rồi rời khỏi.

Hành lang bệnh viện vắng vẻ và có phần ảm đạm.

Bà rảo bước thật chậm , trang phục ý tá toát lên vẻ u uất, cô độc.

Trong đáy mắt bà, từng tia sóng dữ dội cuộn cuộn dâng lên.

Cảnh tượng 10 năm trước đang hiện về...

Ngày hôm ấy, mặt trời rực rỡ...

Sau ba tháng trời nằm mê man bất tỉnh trong bệnh viện, Vy Anh cuối cùng cũng đã tỉnh dậy.

Phút giây ấy, bà cảm thấy tim mình như bị bóp nghẹn.

Vừa mừng rỡ, lại vừa đau đớn.

Con gái bà đỡ nhìn Hoàng Duy Thức ngồi cạnh bên, gọi với vẻ rụt rè :

- Bố...

Cả bà và Hoàng Duy Thức đều sững người...

Nhưng chỉ rất nhanh, Hoàng Duy Thức mỉm cười, gật đầu chiều chuộng :

- Ủ. Bố đây. Con gái đã dậy rồi à ?

Vy Anh ngơ ngác...Đôi mắt mở to, lại khẽ gọi :

- Bố !

Hoàng Duy Phong từ từ ôm Vy Anh vào lòng, ôn tồn nói :

- Ủ, là bố đây.

Vy Anh cứ thế ở trong lòng Hoàng Duy Thức không ngừng lặp đi lặp lại :

- Bố !

Nhưng rồi...Vy Anh nhỏ giọng :

- Bố tên là gì nhỉ ? Còn con...con tên gì ?

Câu nói của Vy Anh làm bà nghẹn thở...

Hoàng Duy Thức cười nhẹ :

- Con là Hoàng Vy Anh. Bố là...Hoàng Anh Nhật. Có nghĩa là Vy Anh là mặt trời của bố !

- Bố nhật.

- Ngoan, gọi lại nào.

- Bố Nhật.

- Ủ, đúng thế.

- ...

Vy Anh hồi phục rất nhanh sau đó.

Và đã lớn lên như bao đứa trẻ bình thường khác.

Đối với mọi thắc mắc của bà, Hoàng Duy Thức chỉ mỉm cười :

- Anh là bố Vy Anh !

Đã mười năm rồi ...mà khi nhớ lại, mọi chuyện vẫn còn rất rõ ràng.

Từng cử chỉ, nét mặt của hai bố con lúc đó đều ghim chặt vào tâm trí bà...

Tiếng chim hót buổi sáng nhẹ vang lên.

Sân bóng rổ yên ắng. Không có lấy một bóng người.

Tôi và Bùi Quang đứng đối diện nhau.

Một lúc sau, Bùi Quang nhìn thẳng vào mắt tôi, thứ ánh sáng kì lạ của chiếc khuyên tai bên trái phát ra, nói thật nhanh :

- Anh thích em.

- ...

Tôi vẫn im lặng nhưng khóe miệng từ từ nhếch lên.

Không được rồi...hít thở sâu nào...

Vẫn không được rồi...

Phì !

Bởi vì không chịu đựng được nên tôi đã cười ra tiếng !

Vẻ mặt của Bùi Quang trở nên vô cùng khó hiểu và tức giận.

Chết rồi...

Có phải là do tôi muốn thế đâu? Tôi đã cố nhịn cười bằng mọi khả năng rồi đấy chứ !

Ai bảo trình độ của Bùi Quang kém cõi như thế làm gì.

Sau khi để tôi cười chán chê, Bùi Quang lại nghiêm túc lặp lại lần nữa :

- Vy Anh. Anh thích em.

Lần này, tôi cười lớn hơn, nói một cách dứt đoạn :

- Anh nghĩ là anh lừa được em à ? Đây là lời nói dối tệ nhất mà em từng nghe đấy.

Tôi vừa dứt lời, sự hoang mang liền hiện rõ trong đôi mắt của Bùi Quang, giọng nói cũng không che dấu được sự khác thường :

- Em đang nói cái gì thế hả ?

Bị lật tẩy rồi còn giả vờ ! Hứ !

Tôi bĩu môi :

- Hôm nay là cá tháng tư, anh đừng có mà lừa em nữa đi.

Ánh mắt Bùi Quang trở nên mờ mịt, khó nắm bắt nhưng lại thật bình tĩnh :

- Anh thích em. Không phải là nói dối , hiểu chưa ?

Bùi Quang cứ thế này thì có khi tôi sẽ tin mất.

Như thế thì kiểu gì cũng bị cười cho mà xem !

Tôi tỏ ra vẻ là mình biết tuốt , lườm Bùi Quang :

- Đã bảo là em không tin . Anh tìm người khác mà lừa đi.

Trong phút chốc, không gian lại trở nên thật tĩnh lặng.

Tôi đã bắt đầu cảm thấy có phần ngọt ngào ,khó thở .

Một vệt ửng đỏ đã xuất hiện trong đáy mắt của Bùi Quang.

Thôi nào...bị lấy tẩy thì cũng không nên như thế chứ !

Tôi có ý giảng hòa :

- Thật ra là không phải lời nói dối của anh tệ đâu. Mà là do trình độ của em quá cao, anh không thể qua mắt được. Thôi thì ngày cá tháng tư còn dài mà, anh còn có cơ hội nhiều. Ngay bây giờ, anh đi thử đi.

Bùi Quang nhìn tôi thật lâu...

Có phải là có hiệu quả rồi không ?

Tôi nín thở chờ đợi...

- Chết tiệt ! Hôm nay tôi còn không biết là thứ mấy thì làm sao biết là ngày quái nào mà cá tháng tư tháng năm !

Bùi Quang giận dữ quát lớn rồi bỏ đi...

Làm sao thế nhỉ ?

Người trái đất thì phải biết hôm nay là thứ tư – ngày 1 tháng 4 chứ !

Mà ...Bùi Quang không biết ?

Aaaaaaaa ! Bùi Quang không biết là cá tháng tư

Thế thì...thế thì...lời nói lúc nãy là sao ?

Khoan đã . Đừng có nghĩ linh tinh !

Trước mắt, tôi cần thời gian để sắp xếp mọi chuyện !

Trong lúc tôi còn thật tập trung suy nghĩ thì nghe một tiếng động lớn vang lên.

Rầm !

Thùng rác lớn dựng gần đó bị đá đổ ...dưới đất chai nước, giấy ăn bay tung tóe...

Tôi nín thở nhìn cảnh tượng trước mắt.

Người này...thật không thân thiện với môi trường một chút nào cả !

Tôi còn chưa hết bàng hoàng thì bỗng Bùi Quang đã xuất hiện ngay trước mắt , hai tay đặt lên vai , nhìn tôi một cách bình tĩnh :

- Vỵ Anh. Anh thích em. Thật sự thích em. Thích em ngay từ lúc ở quán Mun cho đến bây giờ là anh yêu em. Vỵ Anh. Cho anh một câu trả lời !

- ...

Tôi đã thấy như muốn ngừng thở tới nơi...đứng tim rồi !

Lần này thì tôi không nghĩ là Bùi Quang nói dối nhưng mà ...đầu óc bây giờ chẳng xử lí nổi tình huống này, chỉ biết đứng lặng im .

Bùi Quang đứng yên chờ đợi.

Nên làm thế nào ? Aaaa....

Không nghĩ được , không nghĩ được !

Nên nói gì ? Nói gì đây ?

Tôi cần môi, lảng tránh ánh mắt của Bùi Quang ...

- Em có thích anh không ?

Chân tôi đã có dấu hiệu muốn ngã ...

Tôi mấp máy môi :

- Em...

Giọng nói Bùi Quang đã có phần mất kiên nhẫn :

- Thích hay không ?

- Em...

Tức giận rồi :

- Trả lời đi . Đừng có mà cứ em em như thế.

- ...

Tuy hỏi mà giống như là đe dọa :

- Thế nào ?

- ...

Đúng lúc tôi căng thẳng tới tột cùng thì Bùi Quang chợt thả tay ra, nhẹ nhàng nói :

- Em cứ nói thẳng ra những gì mình nghĩ. Em cứ ngập ngừng thế này lại làm anh hi vọng đấy !

Không khí xung quanh trở nên thoáng đãng hơn rồi.

Tôi không ngừng hít thở sâu...

Vấn đề này không được trốn tránh, phải thật rõ ràng...

Đúng rồi...cứ nói ra những gì mình nghĩ thôi.

Nhưng như thế ...

- Đừng sợ anh bị tổn thương ! Cho anh câu trả lời đi.

Tôi bình tĩnh nhìn Bùi Quang , thật nhỏ giọng :

- Em ...không thích anh.

Bùi Quang gật đầu, vẻ mặt có chút hụt hẫng :

- Ừ.

Tôi chưa bao giờ cảm thấy khó xử như vậy.

Không biết là nên làm gì mới đúng.

Tự nhiên đi thích tôi làm gì cơ chứ...

Cứ mỗi lần như thế này là tôi lại thấy rất ghét bản thân mình !

Bùi Quang cười nhẹ.

Nụ cười này là lần đầu tiên tôi thấy ở Bùi Quang...

Người này nếu mà cứ như thế này thì rất dễ thương.

- Anh nói rồi, đừng sợ anh buồn. Thật ra là anh biết em thích Duy Phong. Vy Anh, điều ước của em đã thành sự thật rồi !

Tôi mở to mắt, kinh ngạc :

- Anh biết em ước gì à ?

- Ủ. Anh có lần bắt gặp em ở quán Mun.

Ở quán Mun à...

Một số chuyện mơ hồ đang dần được sắp xếp.

Điều ước...quán Mun...

Ồ ! Nhớ ra rồi ! Thì ra là người này !

Hừ hừ , không ngờ kẻ thù lâu năm lại nằm ngay trước mắt !

Trái đất đúng là đầy rẫy nguy hiểm khó lường mà !

Tôi tức giận nhìn Bùi Quang :

- Có phải là lúc đó anh cười không ?

Bùi Quang cũng ngạc nhiên không kém :

- Em biết à ?

Còn không biết sao ?

Ngay chính khoảnh khắc 12 giờ, điều ước vĩ đại của tôi đang được cầu nguyện thì một tiếng cười khẽ phát ra !

Đúng lúc đó, nền trên bánh sinh nhật của tôi tắt ngúm ...

Ba chị em tôi hoảng hốt tìm quanh quán cũng chẳng thấy một ai !

Được lắm, người đó ngang nhiên cười một tiếng rồi bỏ đi. Cứ giống như là lời nguyện vậy !

Chuỗi ngày sau đó, những người đẹp trai mà tôi biết liên tiếp gặp xui xẻo !

Nào là Rin Baby dính vào scandal đồng tính, nào là Mạnh Vũ bị tai nạn, nào là anh Huy bị thua kiện...

Lúc đó, tôi đã thề là nếu mà điều ước của tôi không thành hiện thực thì tôi sẽ đi tìm người này mà phá !

Thì ra là người này , người này...

Ủ thì người này...

Mà bây giờ...tôi làm được gì nhỉ !

Ý nghĩ đó làm vẻ mặt của tôi trở nên cứng nhắc, khổ sở.

Bùi Quang ho nhẹ một tiếng :

- Từ giờ trở đi, không được...nghĩ xấu về anh.

Tôi ngoan ngoãn lắc đầu :

- Em sẽ không .

Bùi Quang có vẻ đe dọa :

- Không được khóc trước mặt anh.

- Vâng.

Mọi chuyện cuối cùng cũng qua đi một cách nhẹ nhàng ...

Cho tới Bùi Quang đi tới cuối sân bóng, tôi vội vàng hét lên :

- Em sẽ tha thứ cho anh !

Bước chân người nào đó khựng lại rồi nhanh chóng được tiếp tục...

Mái tóc vàng nổi bật trong làn không khí mờ mịt...

Chiếc khuyên tai lóe sáng ...thứ ánh sáng thuần khiết...

- Anh Duy Phong, cứu em.

Tiếng rên rỉ không ngừng phát ra...

- Anh Duy Phong, cứu em.

Rất nhẹ ...rất nhẹ...nhưng trong đó là sự đau đớn tột cùng.

Căn phòng rộng lớn có gam màu xám...

Duy Phong giật mình tỉnh dậy, đưa tay khẽ xoa thái dương.

Giọng nói này là ...của bé con.

Bé con...

Em đang rất hạnh phúc ! Vậy tại sao anh lại bị ám ảnh bởi giấc mơ này !

Không phải là Bé con đang ở Pháp cùng gia đình sao ?

Anh không trực tiếp gặp vì sợ làm đảo lộn cuộc sông của cô ấy...

Nhưng mà...

Linh cảm cho anh thấy...có gì đó không đúng rồi !

Rèm cửa màu xám khẽ tung bay...

Ngoài kia, chiếc xích đu đưa đưa...

Chiếc máy đen nhanh chóng được kết nối , giọng nói lạnh lùng vang lên :

- Điều tra lại cho tôi cô bé ấy !

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tim anh – Chương 54

54. Chương 54

Một người phụ nữ có gương mặt hiền hậu, khoác trên người bộ trang phục quý phái nhưng lại không kem phần đơn thuần, giản dị.

Bà không ngừng khóc, nghẹn ngào :

- Con trai yêu của tôi! Sao mọi chuyện lại có thể như thế !

Bên cạnh, một người đàn ông đầy cương nghị, toát ra vẻ uy nghiêm quyền quý. Ông mặc bộ âu phục sang trọng, vừa dìu người phụ nữ đi về phía trước vừa nói :

- Duy Phong sẽ vượt qua được.

Bà Hoàng lại sụt sùi :

- Tại sao con dâu lại là con chú ba được chứ ?

Hoàng Duy Khánh thở dài :

- Bà đừng gọi con dâu nữa. Vy Anh là cháu gái mình !

Rồi cứ vậy hai người họ mang theo tâm trạng nặng nề bước về phía chiếc siêu trực thăng.

Hai bên là hai hàng gồm những người mặc trang phục màu đen, cúi đầu cung kính.

Lúc đi đến trước chiếc cửa kéo của trực thăng, bà Hoàng ngoảnh lại cố mỉm cười với một người phụ nữ ở phía sau :

- Cô Mai, cô cứ ở lại đây với gia đình. Lúc nào chúng tôi lại tới thăm.

Người phụ nữ ấy mắt đỏ hoe :

- Cảm ơn ông bà chủ nhiều lắm.

Ông bà Hoàng thật tốt. Mặc dù bà không còn làm người giúp việc cho họ nữa nhưng họ vẫn lo cho bà một cuộc sống ổn định, đầy đủ ở đây.

Hoàng Duy Khánh gật đầu, nhìn người giúp việc như quan sát rồi nói :

- Cô không định khi nào về nước thăm Duy Phong à ?

Một tia kì lạ lóe lên trong mắt, bà nói một cách căng thẳng :

- Vâng. Khi nào có cơ hội tôi sẽ về.

Hoàng Duy Khánh không nói gì thêm, lẳng lặng dắt bà Hoàng bước qua chiếc cửa.

Ông khẽ nhếch miệng cười.

Người giúp việc này không hề đơn giản chút nào !

Nhưng mà dù sao thì cô ta cũng ở cùng Duy Phong bao nhiêu năm, tận tình chăm sóc Duy Phong như thế là đã hoàn thành tốt nhiệm vụ rồi.

Còn lại, việc gì ông phải quan tâm cô ta là người như thế nào ?

Một người mặc trang phục màu đen đứng cạnh đó kéo chiếc cửa siêu trực thăng lại.

Cánh quạt phía trên bắt đầu chuyển động.

Chỉ ngay sau đó, chiếc trực thăng lao vút lên bầu trời còn mịt mờ.

Đứng phía dưới, người phụ nữ tay đã rịn mồ hôi...

Đôi mắt một mí của bà ta ngập tràn sự sợ hãi...

Một đám phóng viên nhốn nháo tranh nhau đưa máy ảnh, máy quay chĩa về một phía.

Nhưng ánh đèn flash chưa lịp lóe lên thì tất cả các thiết bị đã bị một nhóm người mặc trang phục màu đen tịch thu lấy.

Trên ngực của mỗi người có một khuy hiệu nhỏ, gồm hai kí tự B.C màu bạc .

Đám phóng viên nín thở , không ngừng gập người rồi rít xin lỗi với vẻ hoảng hốt.

Nhóm người áo đen không nói gì, chỉ bỏ đi.

Nhưng mà...tất cả những phóng viên có mặt hôm đó...ngay lập tức sẽ bị sa thải.

Đối với bọn người lì lợm này, dứt khoát không được nhân nhượng.

Sau đó, họ đứng tản ra, quan sát mọi động tĩnh.

Thật ra hôm nay họ chỉ phụ trách đám phóng viên còn nhiệm vụ bảo vệ thì không cần nữa rồi.

Rồi nhóm áo đen chợt nhìn nhau cười.

Một cửa hàng quần áo gần đó.

Qua ô cửa kính có thể thấy được một chàng trai mặc chiếc sơ mi màu xám nhạt, cầm trên tay chiếc áo khoác cũng là màu xám.

Anh đang cúi người thật thấp xuống.

Phía đối diện là một cô gái...mà không, gọi là cô nhóc thì đúng hơn.

Cô nhóc mặc chiếc quần jeans màu nâu đậm, đôi giày vải màu xanh lá cây, chiếc áo khoác màu trắng có in hình gấu, tay cô nhóc đang một chiếc khăn nhiều màu, vẽ mặt cực kì nghiêm túc quàng vào cổ chàng trai.

Nhưng mà...chàng trai vừa thấy chiếc khăn thì có hơi giật mình, khẽ lắc đầu.

Thật là...

Thủ lĩnh từ trước tới nay chỉ mặc ba màu – đen, trắng, xám và phải là đều một màu.

Cô nhóc có vẻ không vui, nhưng sau đó cầm lên một chiếc khăn khác.

Ồ, là khăn một màu nhưng lại là...xanh da trời.

Chàng trai cầm lấy chiếc khăn...ném sang một bên sau đó lôi tuột cô nhóc ra khỏi cửa hàng kia.

Những nhân viên ở đó cũng đều che miệng cười.

Tôi xụ mặt :

- Anh làm gì vậy chứ ? Khăn ở đó không đẹp à ?

Phải khó khăn lắm mới tìm thấy khăn cổ nhiều màu dành cho phái nam đấy nhé !

Tưởng muốn là có sao !!!

Hừ . Thì không nhiều màu cũng được nhưng mà những màu khác cũng không là sao ?

Như thế là thế nào !

Anh nhìn tôi, hùa theo :

- Phải rồi. Rất đẹp.

Thế mà lại không chịu là sao !

Vô lí !

Giận rồi đấy nhé !

Giọng nói trầm ấm của anh vang lên, có chút dụ dỗ :

- Em mua đồ cho em đi.Được không ?

Tôi quay mặt đi nơi khác, không thèm nói nhưng mà ...một thứ đã lọt vào tầm mắt.

Là áo khoác đôi !

Tuyệt đối đúng tiêu chuẩn rồi nhé !

Kiểu dáng đơn giản , trang nhã.

Áo nam thì có phần trưởng thành, sang trọng còn áo nữ có thêm chiếc thắt dây xinh xắn, thật dễ thương.

Anh tỏ vẻ không muốn nhưng mà tôi khổ sở năn nỉ nên cũng chịu.

Nhân viên giúp chúng tôi chọn số...thật ra là chỉ giúp anh thôi.

Trong khi tôi mới chỉ cởi áo khoác ra thì anh đã mặc xong rồi.

Wow ! Rất đẹp . Mặc dù so với những chiếc áo mà anh từng mặc thì không bằng.

Vì đồ của anh là do những nhà thiết kế nổi tiếng phụ trách.

Dù sao thì vẫn đẹp tuyệt đối !

Đầy nam tính, tôn lên vẻ cao ngạo lại thêm phần quyết đoán.

Mọi người có mặt lúc đó cũng đổ dồn ánh mắt vào anh, không ngừng trầm trồ bàn tán.

Anh không nói gì. Bước tới bên cạnh tôi từ nãy giờ vẫn còn chưa chớp mắt lần nào :

- Mặc vào đi.

Tôi lấy lại thần trí, gạt đầu nhưng mà vẫn đứng bất động, tầm mắt không hề rời khỏi người anh.

Anh cười một tiếng rồi cầm chiếc áo khoác lên người tôi.

Tôi ngoan ngoan đứng im.

Sau khi cài xong dây cúc, buộc xong chiếc thắt lưng, anh xoay người tôi về phía chiếc gương lớn.

Ồ ! Chính xác là rất đẹp !

Vừa vặn lại có phần dễ thương !

Ngắm nhìn một lúc, tôi thở dài đầy tâm trạng , mặt mày ủ dột.

Anh nhướn mày :

- Sao thế ?

Tôi lại thở dài, phiền muộn :

- Có phải em cao hơn thì là tốt rồi không ?

Nhìn mà xem !

Tôi và anh đứng cạnh nhau chẳng hề tương xứng gì cả

Về ngoại hình...tôi khá dễ nhìn, hay được khen là đáng yêu !

So với vẻ nổi bật kinh người của anh thì...không mờ nhạt lắm.

Còn về chiều cao thì hoàn toàn bị khớp.

Đứng còn chưa tới ngực anh...

Sao mà đau khổ thế này cơ chứ !

Nếu cao hơn một chút thì còn tạm chấp nhận . Đằng này lại không chịu phát triển gì cả.

Tia cười hiện rõ trong mắt anh, nhưng giọng nói vẫn đều đều không cảm xúc :

- Thế bây giờ, làm sao nhĩ ? Anh thì không thể thấp đi được rồi.

Tôi ngước lên nhìn anh, ủ rũ :

- Em rất cố gắng rồi. Ngày nào cũng uống sữa đầy đủ. – tôi nhìn vào gương và...nhún người lên, lại thở dài

– em không thích đi mấy loại giày đế cao.

Anh gạt đầu :

- Vấn đề này nghiêm trọng đây !

Vẻ mặt của tôi trở nên thật đáng thương, lại thở dài :

- Anh cũng thấy thế, đúng không ?

Anh nghiêng đầu nhìn tôi, nghiêm túc :

- Anh có một cách để người khác không biết em so với anh là rất thấp .

Tôi xúc động ;

- Thật ă ? Anh mau chỉ em đi.

Sau đó...Anh đột ngột bế bổng tôi lên.

Aaaa ! Mặc dù thế này thì đúng là không ai biết sự chênh lệch giữa tôi và anh cả nhưng mà...tôi không chịu nổi.

Tôi kinh ngạc, không ngừng giãy dụa, chân đá loạn xạ, la lớn :

- Thả em ra. Mau thả em ra.

Về mặt lạnh lùng của anh có chút mất kiên nhẫn , nhìn tôi cảnh cáo :

- Xem em còn dành thời gian để nghĩ mấy thứ đó nữa không ?

Và tại khu trung tâm mua sắm hôm đó, mọi người đều kéo nhau tới nhìn Hoàng Duy Phong nổi tiếng lừng lẫy tay bế một cô gái đi về phía cửa chính.

Cô gái kia vùi đầu vào trong .

Thật quá lãng mạn !

Nhưng chẳng ai biết là hai người ấy hoàn toàn không nghĩ như thế !

Cô gái thì cực kì ảm ức còn người kia cũng đau đầu không kém.

- Kathy Hoàng, 17 tuổi. Hiện đang theo học một trường phổ thông tại Paris. Sống cùng người mẹ ruột và người bố nuôi.

Đôi mắt một mí của người đàn bà ánh lên vẻ mưu mô :

- Có ảnh không ?

Người thám tử đặt trên bàn một xấp ảnh, trong đó là hình một cô gái châu Á có mái tóc vàng nhạt đầy chín chắn. Còn có một bức ảnh là chụp cùng bố mẹ.

Người đàn bà quan sát thật kĩ otr vẽ hài lòng rồi đưa cho người thám tử một phong bì dày cộm.

Chỉ có từng này thông tin mà đã phải mất bao nhiêu năm ròng mới có được.

Cánh cửa vừa được người thám tử khép lại, bà ta liền lấy ngón tay di di trên khuôn mặt hai mẹ con Kathy , nhếch miệng :

- Mệnh lớn lắm.

Bao nhiêu công sức bà ta bỏ ra, vậy mà bọn chúng vẫn còn sống !

Một cô gái có mái tóc xoăn nhẹ,tay siết chặt tấm hình với vẻ thù hận và đố kỵ.

Chính cô ta là người cướp mất Duy Phong của cô.

Duy Phong ngày nào cũng ngồi ngoài cửa chơi với nó, bảo vệ nó.

Cô tìm bao nhiêu cách để tiếp cận anh nhưng mà anh toàn dùng ánh mắt lạnh băng nhìn cô một cách đáng sợ.

Thế là, cô chỉ biết trơ mắt nhìn Duy Phong cười đùa với nó !

Cô thề là sẽ cho cô ta biết thế nào là đau khổ nhất !

Con bé đáng ghét !

Dù cô có **** bôi, đánh đập như thế nào thì con nhóc đó vẫn không khóc, chỉ ngồi im chịu đựng.

Vẫn ngoan ngoãn gọi cô là chị.

Tuyệt nhiên, cũng không hề mách gì với Duy Phong.

Nó tưởng như thế là mẹ con nhà nó sẽ được chấp nhận chắc ?

Ảo tưởng !

Làm thế nào khi mà ngay cả bố ruột con nhóc đó cũng ruồng rẫy mẹ con nhà họ !

Nực cười !

Nhưng mà cuối cùng là cô vẫn thua rồi...

Duy Phong 15 tuổi từ Mỹ về, việc đầu tiên là tìm Bé con.

Tốt rồi...mọi thứ đã được chuẩn bị kĩ càng từ rất lâu.

Cô đã tìm đến anh mà nói rằng :

- Anh Duy Phong, bé con muốn kem hạnh nhân .

Anh thất thần một lúc rồi nghiêng đầu hỏi với vẻ dò xét :

- Bé con ?

Cô gật đầu, chạy tới ôm anh :

- Vâng, em là bé con .

Duy Phong khựng người, đẩy nhẹ cô ra nhưng cô vẫn ôm thật chặt không chịu buông.

Rồi anh để im, nhưng lại hỏi :

- em tên gì ?

- Hoài Vân. Anh Duy Phong, em đã chờ anh từ Mỹ trở về đây.

Anh à một tiếng sau đó không nói gì thêm.

Những ngày sau đó, cô luôn bám theo anh mà đòi ăn kem, giả bộ kể chuyện linh tinh.

Đối với cô , những thứ này là rất dễ dàng.

Con bé đó, mỗi lần cô bắt thì nó sẽ kể mọi chuyện để rồi cô sẽ tức giận mà đánh nó tới tấp.

Vẫn vậy, vẫn im lặng chịu đựng.

Con bé đáng ghét !

Duy Phong lúc đó không hoàn toàn tiếp nhận cô nhưng cũng chẳng dùng ánh mắt đáng sợ để nhìn cô nữa.

Cái giá mà cô phải trả cho chuyện này cũng không hề nhỏ.

Hoài Vân vô thức đưa tay chạm lên khuôn mặt xinh đẹp của mình.

Cô...thua rồi...

Duy Phong ở lại Việt Nam hai tháng rồi lại sang nước ngoài...

Thi thoảng mới gọi điện về hỏi thăm cô, nói đúng hơn là anh muốn nói chuyện với một bé con.

Anh hỏi băng quơ vài câu rồi lại mất liên lạc.

Và lần này, năm hai mươi tuổi, anh ấy đã thật sự quay về nhưng lại...bỏ mặc cô...

Lại dùng ánh mắt lạnh lùng đáng sợ để nhìn cô...

Không phải vì con bé đáng ghét kia mà là vì ...Hoàng Vy Anh.

Hoàng Vy Anh... Hoàng Vy Anh...

Hoài Vân nghiêng răng, khuôn mặt cô gái tóc vàng trong bức hình méo mó, biến dạng...

Một người mặc trang phục màu đen, nghiêm trang nói :

- Đúng như ngài dự đoán, mẹ con cô ta cho người điều tra cô chủ.

Người bên kia cười một tiếng, lạnh giọng :

- Xử lí chưa ?

- Mọi chuyện đã được theo sắp xếp của ngài.

- Ủ. Tạm thời như vậy đã.

Người mặc áo đen cung kính đáp :

- Vâng, thưa ngài.

Cắt chiếc điện thoại đen trở lại trong túi, người áo đen khẽ nhếch miệng rồi ném thẳng chiếc phong bì dày cộm vào thùng rác ven đường .

Sau đó đưa một vật cài lên ngực áo.

Đó là...khuy hiệu gồm hai kí tự B.C màu bạc đầy bí ẩn.

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tìm anh – Chương 55

55. Chương 55

Nền trời thoáng đãng không hề có một chút gió...

Hôm nay là một ngày đầu tháng rét căm.

Quảng trường khá thưa người.

Tôi thích thú nhìn đồng xu nhỏ đang chìm dưới đáy bể nước.

Trong vô số những đồng xu còn ở dưới kia, tôi vẫn có thể nhận ra được cái của mình.

Mỗi đồng xu như thể tượng trưng cho một điều ước.

Tôi ngồi chơi, hai chân đung đưa :

- Anh có biết lúc này em ước gì không ?

Anh ngồi cạnh bên, hai tay chống lên thành bể, nheo mắt :

- Em không ước gì cả .

Tôi suyt chút nữa thì té nhào, mở to mắt nhìn anh đầy sững sốt !

Đúng là lúc này khi thả đồng xu tôi chẳng hề ước gì cả.

Chẳng qua là ngứa tay nghịch ngợm thôi.

Không lẽ người ta thả mà mình thì không ? Hừ.

- Làm sao mà anh biết vậy ?

Khóe miệng anh nâng lên, nét cười đầy tinh quái hiện ra :

- Điều ước của Vy Anh đã được thực hiện rồi thì em còn gì để ước nữa !

Ồ...Như vậy có nghĩa là sao !

Tôi hoàn toàn không hiểu gì, ngờ ngác lặp lại :

- Làm sao anh biết được là em không ước gì ?

Anh lại cười, vẻ mặt có phần mờ ám, giọng nói ma mãnh :

- Vỵ Anh này, có thấy anh đẹp trai không ?

Tôi gật đầu :

- Vâng.

- Cao trên 1m80 ?

- Vâng.

- Tài năng ?

Tôi gật gật đầu.

- Giàu có ?

Gật mạnh hơn nữa.

Anh ho nhẹ :

- Không gay ?

Tôi phì cười :

- Vâng.

Anh tiến lại gần, nụ cười càng thêm phần mờ ám hơn :

- Thế có thấy anh tuyệt vời như thiên thần ?

Tôi gật đầu rồi ngay sau đó liền đỏ mặt !

Từ nãy giờ khác nào là tôi đang tự khen anh chứ !

Xấu hổ quá đi mất.

Mà người này cũng thật kì lạ...Tự nhiên lại chuyển sang mấy vấn đề này trong khi thắc mắc của tôi thì lại không chịu giải đáp !

Tôi nghiêm túc nhìn anh :

- Anh trả lời câu hỏi của em được không ?

Anh có vẻ bất ngờ sau đó cười lớn.

Hmm...Anh bị gì thế này ?

Tôi hoảng hốt, không biết nên làm thế nào.

Có phải là trúng gió không ? Nhưng mà hôm nay làm gì có gió !

Được một lúc, anh đưa tay kéo tôi lại gần, tuy không còn cười ra tiếng nhưng mà tôi vẫn cảm nhận được là cả người anh còn đang không ngừng run lên !

- Vỵ Anh, thật ra em có thể ngốc tới cỡ nào nữa ?

Đã không giải đáp thì thôi lại còn xúc phạm .

Quá đáng ghét !

Tôi hung hăng cắn vào tay anh một cái rồi lườm.

Anh bật cười , ánh mắt khó nắm bắt :

- Thế Vy Anh thấy anh có đủ tiêu chuẩn của người mà em muốn God mang cho mình chưa ?

Khỏi phải nói là lúc đó tôi đã bị chấn động như thế nào.

Nếu mà anh không kịp đỡ tôi thì việc tôi ngã xuống bể nước là chắc chắn sẽ xảy ra.

Tôi nhìn anh...chớp mắt...nhìn anh ...rồi lại chớp mắt.

Tôi đã hoàn toàn bị anh làm cho choáng váng mất rồi.

Anh không nói gì thêm, chỉ nắm tay tôi mà cười.

Thật ra là tình cờ...

Nghĩ lại thật điên rồ.

Lần anh trở về nước cách đây năm năm.

Đêm đông , mưa thật lạnh lại lang thang khắp thành phố.

Chỉ là giống như ngay tại nơi này, anh đã đánh mất một thứ gì đó và muốn tìm lại.

Qua một góc phố...Một quán ven đường chẳng có gì đặc biệt nếu không phải là ở trong đây, dưới ánh đèn mờ ảo, có cô nhóc thật đáng yêu đang ngồi đấy...

Khoảnh khắc ấy, anh đột nhiên thấy mình đang rung động...

Và hình như là anh đã tìm thấy rồi.

Tôi có chút không tin, thử thăm dò anh :

- Vậy lúc đó, anh có cười không.

Anh...gật đầu.

Thật ra là lúc đó, anh đã không kìm được mà cười ra tiếng.

Tôi ! Rất rất rất tức giận !

Thì ra lại thêm một kẻ thù ngay trước mắt !

Trái đất này quả nhiên là không thể lường trước được điều gì !

Đây có phải là chuyện tình mà vừa yêu vừa thù hận trong truyền thuyết không đây ?

Tôi bặm môi nhìn anh.

Còn anh cứ như vậy, mang theo nét cười đầy ẩn ý hướng về phía tôi.

Cho đến lúc chuông điện thoại của anh reo lên.

Anh lười biếng lấy máy nghe.

Tôi cũng không để ý rằng, đó là chiếc điện thoại màu đen...

Anh lắng nghe, vẻ mặt phút chốc trở nên thật phức tạp, sống lưng cũng trở nên thật cứng ngắc.

Anh nhìn sang phía tôi , có vẻ do dự , sau đó trả lời :

- Bây giờ ạ ? Có lẽ là không được rồi. Chú có thể đợi cháu ở biệt thự không ?

Anh hướng mắt về một phía :

- Được !

Nói xong chuyện điện thoại, anh nhìn tôi mỉm cười :

- Còn nhớ ai là người thiết kế biệt thự trắng không ?

Sao lại không nhớ chứ !

Chính là người chú Hoàng Duy Thức của anh.

Người này được vinh danh là bậc thầy trong giới kỹ sư.

Chỉ tiếc là đã biệt tích, rút ra khỏi giới. Ổn định cùng gia đình bên Pháp.

Bố tôi kể như vậy !

- Là chú anh !

Anh gật đầu , sau đó hôn phớt thật nhanh lên trán tôi rồi nhẹ nhàng nói :

- Đợi anh một lát. Sẽ có một bất ngờ cho em .

Lúc tôi đang còn thất thần thì đã thấy anh rải những bước vững chãi về phía trước.

Và chỉ một lúc sau, dáng vẻ cao ngạo kia đã khuất dần.

Trên tầng thượng một tòa nhà cao ốc gần đó.

Bóng lưng một người đàn ông phẳng phất về u uất.

Giọng nói trầm lạnh vang lên :

- Chú Thức !

Người đàn ông quay lưng lại...là đôi mắt tinh anh, khuôn mặt đầy cương nghị, mỉm cười với anh.

Đây chính là người chú đã biến mất bao nhiêu năm nay – Hoàng Duy Thức.

Ông hoàn toàn bốc hơi khỏi thế giới này cứ như là một người đã chết hẳn.

Tung tích về ông, dù Black Company có tài giỏi tới đâu cũng không thể nào lần ra được.

Mọi thông tin về ông cũng bị đóng băng ngay từ đó.

Chú Duy Thức là một kỹ sư thiên tài. Nhưng đối với ông, đó chỉ như là một thú vui.

Căn biệt thự trắng được hoàn thiện vào đúng ngày anh ra đời.

Đó là món quà mà chú muốn dành cho anh.

Lúc anh còn nhỏ, bố mẹ đã sang nước ngoài để mở rộng thị trường.

Chỉ có hai chú cháu anh là ở với nhau.

Anh cũng tham gia cùng chú thiết kế vài thứ.

Chẳng hạn như là tòa cao ốc Khánh Phong.

Sự ra đi của người chú thân thiết đã để lại cho anh một khoảng trống.

Bây giờ, chú ấy lại ở ngay trước mặt anh !

Phải nói thế nào nhỉ ?

Không bất ngờ lắm...vì anh biết, sẽ có ngày chú quay lại !

Hoàng Duy Thức chợt chìa tay ra, ánh mắt nghiêm nghị nhìn anh :

- Nghe danh tiếng lẫy lừng của Duy Phong bất bại bao lâu này. Bây giờ mới có cơ hội gặp mặt. Thật vinh hạnh.

Anh đưa tay ra bắt lấy tay ông, cũng không hề để lộ bất cứ biểu hiện nào :

- Xin chào ngài kỹ sư thiên tài Hoàng Duy Thức. Rất hân hạnh được kiến diện ngài .

Hoàng Duy Thức cười lớn, vỗ vai anh :

- Vẫn là ta thua cháu.

Anh gật đầu, giọng vẫn lạnh lùng :

- Thật không dám !

Hoàng Duy Thức cười lớn hơn.

Về trình độ làm mặt lạnh vô cảm này thì chẳng ai qua được Duy Phong rồi !

Hoàng Duy Thức mỉm cười với anh.

Khóe miệng Duy Phong cũng dần nâng lên, giọng nói kèm theo cả niềm kiêu hãnh :

- Chào mừng chú đã quay trở lại .

Hoàng Duy Thức nhìn anh thật lâu, nụ cười cũng từ từ tắt lịm đi.

Một màn sương mờ mịt dần dần bao phủ lấy đôi mắt ông...

Không khí cũng bắt đầu trở nên thật khác thường.

Hoàng Duy Thức thở dài một tiếng đầy phiền muộn chất chứa :

- Cháu có biết ta về đây là vì sao không ?

Ngay cả lí do khiến ông biến mất như thế anh còn không biết thì nói được gì đây ?

Nhưng anh chắc chắn rằng sự quay lại của ông sẽ mang theo một-biến-động-lớn.

Khoảng im lặng kéo dài...

Hoàng Duy Thức thôi nhìn anh, đưa mắt nhìn về phía ngoài kia...

Bên cạnh bể nước, một cô nhóc đang ngồi dưới đất, bẻ những vụn bánh mì cho đàn bò câu ăn.

Đôi mắt của cô trong veo, thích thú nhìn lũ bò câu với nụ cười thuần khiết, thánh thiện.

Anh khẽ cười.

Và đột nhiên, anh thấy...ánh mắt ông nhìn Vy Anh cũng đầy ấm áp , dịu dàng, chất chứa sự yêu thương sâu sắc.

Và...anh đã bắt đầu cảm nhận thấy được điều gì đó rồi.

Đáy mắt anh như có từng đợt sóng không ngừng chuyển động, giọng nói như bị ghim chặt :

- Chú chính là Hoàng Anh Nhật ?

Ông nhìn anh, lặng lẽ gật đầu...

Cả người anh chết lặng.

Về mặt trở nên nhợt nhạt...

Đôi mắt như bị cả bóng đêm bao trùm.

Quả nhiên...là chú ấy.

Anh biết Hoàng Anh Nhật là người bố của Vy Anh. Ông tham gia thiết kế cho nhiều trong những khu thượng mại lớn của Khánh Phong.

Tuy nhiên, từ trước tới giờ, hai bên chỉ làm việc gián tiếp , chưa bao giờ gặp mặt.

Vậy là...những suy đoán của anh không hề sai.

Anh lại còn định cho Vy Anh gặp người thiết kế biệt thự trắng...

Hoàng Duy Thức thở dài náo nề :

- Ta không biết là nên nói cho Vy Anh hay không.

Những ngón tay siết chặt lại, giọng anh trở nên khô khốc, tắc nghẹn :

- Chú nghĩ là em ấy có chịu được không ?

Làm sao mà Vy Anh chịu được khi mà ngay cả anh cũng muốn đứng không vững đây ?

Hoàng Duy Thức im lặng...ánh mắt ông cho biết, suy nghĩ của anh là giống như anh...

Hơi thở của sự đau khổ tràn ngập khắp không gian...

Mắt anh khép lại, cố gắng kìm chế. Từng hơi thở đều thoát ra một cách nặng nề.

Anh chậm rãi nói, cổ họng hơi nghẹn lại :

- Đừng cho em ấy biết.

Thứ ánh sáng thâm sâu trong đôi mắt anh cũng đã vụt tắt, bàn tay càng siết chặt hơn :

- Xem như là cháu chưa từng tồn tại trong cuộc sống của em ấy.

-

Xem như là anh chưa từng tồn tại...

Chưa từng tồn tại...

Hoàng Duy Thức gật đầu :

- Vy Anh có ta lo rồi. Cháu không cần cho Black Company theo con bé nữa đâu.

Và dưới kia, có một cô bé thất thần ngược nhìn chiếc màn hình Led đặt ngay tại quảng trường.

Môi mím lại, chờ đợi...cho đến khi bị một chú chim bồ câu mổ vào tay, cô bé ấy mới giật mình, ngay sau đó liền cười rạng rỡ với lũ chim.

Trên chiếc màn hình Led rộng lớn ấy...cô gái trẻ có mái tóc xoăn đang nở nụ cười thật nhã nhặn.

Từ phía xa, tôi đã thấy thân hình cao lớn của anh.

Những bước chân nặng nề vang lên kèm theo một thứ cảm xúc như bị kìm nén.

Anh đã đứng trước mặt tôi...

Dưới hoàng hôn, chiếc bóng của anh được kéo dài...cô độc.

Đôi mắt anh...giống như là mọi thứ đều đã hoàn toàn bị cướp đi.

Anh...giống như là một người đã chết.

Xung quang anh toát lên một mùi vị lạnh lẽo...vô cùng lạnh lẽo...

Tôi hoang mang, nhìn anh , cố gắng cười :

- Bất ngờ của em đâu ?

-

Anh nhìn vào mắt tôi...thật lâu...thật lâu...

Thứ bóng tối đang ngự trị trong đôi mắt anh, tôi không tài nào nắm bắt được.

Tôi và anh cứ đứng nhìn nhau...ngỡ như là đến cả thế kỉ .

Sau đó, anh đột nhiên bước lại gần, ngồi xuống cẩn thận buộc lại dây của đôi giày vải cho tôi.

Một cảm giác lạ đột ngột dâng lên...

Tôi chợt cảm thấy hoảng hốt...

Những ngón tay của anh đang không ngừng run lên.

Tôi cũng ngồi xuống, nghiêng đầu nhìn anh, ngơ ngác :

- Anh sao thế ?

Anh vẫn chỉ im lặng...môi mím lại.

Cho tới khi dây giày đã được buộc xong, anh mới chịu nhìn tôi.

Thứ ánh sáng sâu thẳm trong mắt anh giống như là sinh mạng của anh hoàn toàn thuộc về tôi vậy.

Nhưng dáng vẻ kì lạ của anh lại khiến tôi hoảng hốt, hồi đầy sốt sắng :

- Duy Phong , anh làm sao thế ?

Đôi mắt anh từ từ trầm lắng.

Anh kéo tôi đứng dậy.

Mỗi một động tác đều thật nhẹ nhàng, cứ như là anh sợ chỉ cần chạm vào người thì sẽ khiến tôi đau đớn vậy.

Giọng anh vang lên...âm u...và thật nhẹ ...thật nhẹ :

- Tôi không thể bên em được nữa.

Câu nói của anh giống như là một mũi tên sắc nhọn đột ngột đâm vào ngực tôi vậy.

Tôi cắn môi thật chặt, vẻ mặt trở nên trắng bệch.

Đã biết là như thế này mà...tại sao lại còn cảm thấy không chịu nổi thế này.

Tôi cúi đầu, hai tay để trong túi áo đang siết chặt lại...rất chặt.

Phải làm thế nào đây ?

Trước mắt đã chỉ còn là một màu tối đen rồi ...

Tôi mấp máy môi, giọng nói nhỏ tới mức tôi cứ tưởng là mình chưa hề nói gì :

- Vâng, em hiểu.

Không gian vắng lặng như đã chết...

Tôi không còn tìm thấy được nhịp thở nữa rồi...

Ánh chiều tà đang dần buông...

Anh lặng lẽ quay người .

Kết thúc thế này à ?

Không đúng...nếu không có bắt đầu thì sao gọi là kết thúc.

Có phải là...đây là lần cuối tôi được gần anh thế này không...

Tôi vội vàng nắm chặt cánh tay anh, giống như tất cả sức lực của 17 năm trời đều dồn hết vào cái nắm ấy vậy...

Tôi nhẹ nhàng hít một hơi thật sâu, cố gắng chịu đựng cơn đau đang không ngừng cuộn lên, nói thật khẽ :

- Từng yêu em chưa ?

Cả người anh cứng đờ...bây giờ không thể nhận ra được là tay tôi hay là anh đang run rẩy nữa...

Vy Anh ...đang diễn cái trò gì thế này ?

Còn không muốn giữ lấy lòng tự trọng nữa rồi sao !

Tôi từ từ buông tay anh ra :

- Em ...xin lỗi. Em không nên như thế. – Tôi cúi gầm mặt , nhỏ giọng – Hi vọng...anh sẽ hạnh phúc.
Sau đó...là những bước chân theo quán tính...căn bản là không thể dừng lại được.
Không còn nhìn thấy gì, không còn nghe thấy gì...

Tầng thượng lộng gió, tà áo đen của ông khẽ tung bay.
Dưới kia, bóng dáng cô độc của Duy Phong đã bị nhấn chìm giữa ánh tịch dương.
Đôi chân dài mạnh mẽ của anh giống như là chỉ đang cố gắng chống đỡ.
Duy Phong...
Cậu ấy cũng chọn cho Vy Anh một ngã rẽ nhẹ nhàng hơn.
Dù là thế nào, Vy Anh cũng sẽ rất đau nhưng nỗi đau ấy sẽ không âm ỉ , dai dẳng.
Sẽ không phải là nhìn thấy đấy mà chợt nhận ra mình không bao giờ có được.
Sẽ không phải là từng giờ từng phút cào nát tìm ra.
Tất cả, Duy Phong sẽ một mình gánh chịu.
Làm thế nào đây...
Ngực ông nhói lên từng cơn.

Môi anh đã trở nên thật nhợt nhạt...
Gió lạnh từng cơn cứ vây bủa lấy anh.
Cứ để anh nhận hết vậy...
Chiếc điện thoại đen lại reo lên.
- Thưa thủ lĩnh. Đúng là từ trước giờ hướng điều tra của chúng ta đã bị làm lệch đi. Cô bé ấy không phải là Kathy Hoàng.
Có còn quan trọng nữa không ?
Anh có thể đem đến được gì cho Bé con đây ?
Lại là tổn thương à ?
- Cuộc sống của cô ấy bây giờ như thế nào ?
- Thưa thủ lĩnh ...
Anh ngắt lời :
- Có hạnh phúc không ?
-
Người bên kia có vẻ như không ngờ anh sẽ hỏi như thế nên một lát sau mới trả lời được :
- Rất hạnh phúc.
-
Vậy thì ...
- Được rồi. Mọi chuyện kết thúc tại đây.
Hãy cứ để Bé con như vậy ...

Từng ngón tay của anh đã trở nên tím ngắt, giọng nói âm u :

- Vy Anh...Anh có thể cứ thế này mà lặng lẽ bên đời em không ?

Trên chiếc sofa , Trúc Vũ nằm dài dán mắt lên tivi, gói bỏng ngô bên cạnh bị cô bốc ăn một cách thô bạo.

Cô không ngừng lăm bằm :

- Đồ quỷ cái !

- Hừ, nói dối không chớp mắt.

- Anh Duy Phong thêm vào ấy, cái thứ mặt dày.

Nguyễn Huy gác chân lên bàn, bực bội :

- Em có để yên cho anh làm việc không ? Cứ như niệm kinh thế ? Không thích thì đừng xem nữa.

Trúc Vũ trừng mắt :

- Mặc kệ em. Anh vào phòng mà làm việc ấy.

Hừ hừ. Cô đang rất là bức xúc nhé !

Nhìn Hoài Vân trên ti vi kia, lúc nào cũng tỏ ra là tao nhã, hiền lành trong lòng thì độc địa, mưu mô.

Lại còn bịa chuyện !

Quen với anh Duy Phong từ bé gì chứ ?

Lại còn tự nhận mình là người hiểu anh Duy Phong nhất.

Nghe mà chỉ muốn xông tới mà đánh cô ta.

Trơ trên !

- Chúng tôi cũng có rất nhiều sở thích chung. Như là cùng ăn kem hạnh nhân. – Trong tivi, một cô gái tóc xoăn vui vẻ trả lời phỏng vấn. Cô khẽ vuốt mái tóc, mỉm cười với mọi người rồi tỏ vẻ ngượng ngùng – Thật ra...anh ấy có hứa với tôi một điều – nói đến đây, cô lại e thẹn cúi đầu – anh ấy nói cho dù thế nào cũng sẽ mãi mãi yêu mình tôi.

Hoài Vân vừa nói xong, buổi họp báo liền trở nên thật náo loạn.

Trúc Vũ ngồi bật dậy, la lớn :

- Cô ta nói gì thế ? Không lẽ cô ta bị mất trí rồi sao. Đồ...thần kinh !!!

Nguyễn Huy cũng có vẻ chú ý nhưng sau đó thờ ơ nói :

- Quan tâm làm gì.

Trúc Vũ bực tức nhìn như muốn lao tới mà đập nát cái màn hình tivi ra :

- Đồ mặt dày !!!

Mặc dù là lời cô ta nói là giả dối, sẽ không ai tin và ngay ngày mai cách mạng anti fan sẽ diễn ra rầm rộ hơn, giới truyền thông cũng sẽ phong cho cô tá hàng loạt danh hiệu như hot girl trơ trên nhất, mặt dày nhất, đầu óc có vấn đề nhất nhưng mà...cô vẫn rất rất rất bực mình !

Quỷ cái !

Hừ, cứ ảo tưởng đi.

Bây giờ, Duy Phong và Vy Anh của cô còn đang tay trong tay ấy chứ !

Hừ hừ !

Ý nghĩ này làm cho cô thấy thật hả hê nhưng cũng đầy lo lắng !

Cô thả gói bông ngô ra, chấp tay cầu nguyện.

Hi vọng là Vy Anh không thấy chương trình vừa rồi. Đầu óc của Vy Anh rất ngờ nghệch và đơn giản, lại chẳng biết nhìn nhận vấn đề một cách chính xác gì cả.

Cô biết là Vy Anh từ trong tiềm thức đã rất sợ những kẻ thứ ba, xen vào chuyện tình người khác, đã rất sợ mình làm người khác buồn, đã rất sợ người khác vì mình mà liên lụy.

Ồi Vy Anh ngốc nghếch của cô !

Trúc Vũ thở dài ...

Chưa kịp than vãn thì đã bị Nguyễn Huy ngắt lời :

- Im lặng ! Anh cần nghe điện thoại.

Trúc Vũ bĩu môi, hừ hừ vài tiếng nhưng lại tiến sát bên...nghe chung.

Là giọng thư kí Hoàng đây mà, sao có vẻ hoang mang tốt độ thế này :

- Cậu không biết gì sao ? Hai người họ không thể đến với nhau !

Nguyễn Huy xô Trúc Vũ ra, đứng dậy đi ra nơi khác cách thật xa Trúc Vũ.

Trúc Vũ thấy tình hình cũng căng thẳng , nghiêm trọng nên cũng không chống đối gì.

- Sao lại không ? – Nguyễn Huy có vẻ lưỡng lự trước sự việc, đã đến lúc mọi chuyện cần được nói ra rồi đây .

- Hoàng Anh Nhật chính là Hoàng Duy Thức. Cậu thế quái nào mà không biết ?

Nguyễn Huy cười :

- Tôi biết – anh quay lưng về phía cửa nên không biết được rằng có một người đang lặng lẽ tiến tới gần...- Nhưng mà Vy Anh không ...

Chiếc điện thoại đột ngột bị giật mạnh lấy.

Anh giật mình...sau đó kinh ngạc nhìn người đang đứng trước mặt mình :

- Cô Diệp.

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tìm anh – Chương 56

56. Chương 56

Bà bình tĩnh ngắt điện thoại, nói với Trúc Vũ :

- Con đi vào phòng.

Dáng vẻ xa lạ này anh chưa bao giờ thấy ở bà, người phụ nữ có gương mặt phúc hậu luôn mỉm cười đầy dịu dàng.

Trúc Vũ cũng bàng hoàng không kém, nhìn hai người rồi chạy nhanh vào phòng, đóng cửa lại.

Bà nhìn anh, vẻ mặt vừa tức giận lại xen lẫn sự sợ hãi :

- Huy ! Con làm sao thế hả ? Vì cô tin con, vì cô nghĩ con hiểu chuyện nên mới để con phụ trách việc này. Vậy mà con đang làm gì hả ?

- Cô Diệp. Cô bình tĩnh nghe cháu nói.

Bà ném mạnh chiếc điện thoại xuống sàn...bà đã hoàn toàn bị mất kiểm soát thật rồi :

- Nói đi ! Con giúp Duy Phong và Vy Anh quen nhau. Con làm sao thế ? Huy ! Có phải là con không coi lời nói của cô ra gì không ?

- Cô Diệp. Cháu là muốn giúp hai người ấy mà.

Bà Diệp nhìn anh, giọng đã lạc hẳn đi :

- Không phải là cô đã nói với con là không được rồi à ? Tại sao lại còn cứ như vậy hả ? Con có biết được hậu quả của việc này không ? Con có biết được Vy Anh sẽ như thế nào không ? hả !

- Cô bình tĩnh. Vy Anh sẽ không sao đâu. Cho dù em ấy biết chú Nhật không phải bố ruột thì cũng không sao mà.

Chuyện này là anh vô tình nghe được mẹ và cô Diệp nói chuyện.

Là bố Vy Anh mất từ nhỏ, cô đã lập gia đình cùng Hoàng Duy Thức.

Nhưng anh thật sự không hiểu nổi sao mọi chuyện lại có vẻ nghiêm trọng như thế này.

Bà Diệp nói như hét lên :

- Không sao à ? Cháu biết được những gì mà nói là không sao hả ? Cháu có lường trước được điều gì sẽ đến với Vy Anh không ? – bà run lên – nó có thể sẽ không còn được như người bình thường nữa, tâm lí sẽ không ổn định được, có biết không hả ?

Vì bảo vệ Vy Anh, nào bộ mới xóa bỏ đi phần kí ức đó...

- Cô Diệp. Vy Anh sẽ không như thế đâu mà. Em ấy rất yêu bố, dù là có phải người sinh em ấy ra hay không cũng không quan trọng.

- Là thế à ? Thế cháu có biết Vy Anh từng bị tai nạn mất trí nhớ không hả ? Không biết ? Thế cháu cũng không biết là từ khi quen Duy Phong thì đêm nào nó cũng gặp ác mộng không ? Mới hôm qua còn phải uống thuốc giảm đau. Cháu nghĩ mọi chuyện chỉ đơn giản như vậy mà Hoàng Duy Thức không thể quay lại được còn cô , cũng không thể đi đâu ngoài bệnh viện và nhà ?

Nguyễn Huy hoang mang...

- Cô đã nói rồi. Là Duy Phong và Vy Anh không được gặp nhau . Giờ thì thế nào ? Hả !

- Cô...Vy Anh, từng bị...tai nạn ? Em ấy...mất trí nhớ ?

Bà Diệp run rẩy, nói như thều thào :

- Là do chính bố ruột nó gây ra đấy.

Nguyễn Huy đỡ lấy bà đang sắp ngã, anh bàng hoàng trước những gì mình vừa nghe thấy :

- Cô nói là bố ruột đã hại Vy Anh ?

Bà như không thở nổi...

Nhớ lại cảnh Vy Anh nhỏ bé của bà nằm im trong vũng máu, mắt nhắm nghiền, hơi thở yếu ớt.

Ngực bà quặn lại, đau thắt.

Nguyễn Huy đỡ bà lại sofa, bây giờ dù là có nói gì cũng không đủ :

- Cháu không biết mọi chuyện là như thế. Cháu hại Vy Anh rồi.

Bà Diệp mệt mỏi nói :

- Bây giờ, hai đứa quen nhau như thế nào rồi.

Qua cuộc điện thoại của thư kí Hoàng thì...

- Duy Phong nghĩ là chú Nhật là bố ruột của Vy Anh.

Sắc mặt của bà phút chốc trở nên trắng bệch, run rẩy...

Nguyễn Huy mím môi, với lấy chiếc áo khoác rồi chạy nhanh ra phía cửa :

- Cháu đi đưa em ấy về.

Biển đêm...

Gió càng ngày càng thổi mạnh hơn. Những con sóng thi nhau đập vào bờ một cách dữ dội.

Tôi ngồi trên cát...

Không khí lạnh bao lấy, cả khuôn mặt và bàn tay đã xanh tím nhưng lại chẳng hề cảm thấy gì, cũng không thể nghĩ được điều gì cả.

Mọi thứ đều trở nên vô nghĩa.

- Vy Anh, em có chuyện gì thế – Bùi Quang lo lắng nhìn tôi – từ chiều tới giờ, em vẫn không nói câu nào. Là có chuyện gì ?

Có chuyện gì à ? Hình như là không có gì cả.

Chỉ là mọi chuyện đã quay trở lại quỹ đạo, còn tôi bị mất thăng bằng thôi.

Mỗi hơi thở đều thật khó khăn.

Dường như, thần trí của tôi đã hoàn toàn bị rút sạch.

Bùi Quang hoảng hốt :

- Đừng làm anh sợ. Em có chuyện gì ?

Tôi đưa mắt ngây dại nhìn Bùi Quang.

Bùi Quang lay lay vai tôi :

- Nói đi, rốt cuộc là làm sao ? Là ai bắt nạt em ?

Gặp Vy Anh còn thất thần đi giữa đường phố, anh hỏi gì cũng không chịu nói.

Cứ như người mất hồn...

Anh muốn đưa về nhà thì Vy Anh lắc đầu đầy sợ hãi.

Vậy là anh mới đưa tới đây.

Có lẽ...biển sẽ xoa dịu đi tất cả.

Biển hôm nay không tĩnh lặng như mọi khi...

Từ lúc rời khỏi nơi đó đến giờ, tôi vẫn không khóc.

Vì tôi sợ, một khi nước mắt đã rơi thì chẳng bao giờ dừng lại được nữa.

Tôi sợ chút sức lực cuối cùng cũng sẽ theo đó mà bị rút cạn.

Phải thật cố gắng chịu đựng, nếu không tôi sẽ bị kéo xuống vực thẳm mà không thể gượng dậy nổi mất.

Tôi lại lặng lẽ nhìn ra biển...

- Anh xin em đấy. Đừng có như thế được không ?

- Vy Anh. Hay là anh gọi Duy Phong cho em ?

Tôi sững người...Vừa nhắc đến cái tên ấy...vết thương của tôi lại bị lôi ra mà cắn xé.

Tôi cắn môi thật chặt, không hề thấy đau nhưng đã bắt đầu cảm nhận được mùi tanh của máu.

Trước mắt như có một màn sương bao phủ, không thể nhìn thấy rõ được điều gì nữa.

Bùi Quang lặng yên nhìn tôi :

- Em khóc đi. Không cần phải chịu đựng nữa.

Tôi chậm rãi lắc đầu...

Giọng nói Bùi Quang có chút tức giận :

- Em mau khóc cho tôi.

Tôi vùi mặt vào hai chân, cổ họng tắc nghẹn :

- Anh đã bảo là em không được khóc trước anh cơ mà.

Bùi Quang thở dài , vẻ khổ sở :

- Bây giờ, anh cho phép. Muốn khóc thì khóc đi.

Cả người tôi bắt đầu run rẩy...

Nước mắt cứ thế thi nhau tứa ra.

Bùi Quang đặt tay lên vai tôi.

Cứ như thế...

Cho tới khi toàn thân tê dại rồi mà nước mắt lại ngày một thêm nhiều.

Tiếng sấm chớp vang lên.

Ngay sau đó là cơn mưa lớn trút xuống.

Sóng biển không ngừng cuộn trào.

Tôi lặng lẽ ngẩng đầu...

Từ từ đứng dậy, bước về phía trước.

Bùi Quang giữ tôi lại, giọng nói đầy hoảng sợ :

- Em định làm gì ?

Tôi yếu ớt nói :

- Enh nghĩ là em sẽ làm gì ?

Bùi Quang im lặng nhìn tôi.

Tôi rút tay ra khỏi Bùi Quang rồi chậm chậm bước từng bước đi về phía biển .

Cho đến khi nước biển thấm ướt đôi giày vải...cho đến khi đầu gối ướt sũng...tôi vẫn chưa chịu dừng lại.

Bùi Quang gào lên, xen lẫn trong tiếng mưa và tiếng sóng biển dữ dội :

- Vỵ Anh. Mau dừng lại !

Tôi đứng im bất động, từ từ cởi chiếc áo khoác đen ra...thả xuống.

Chiếc áo kia vừa rơi...ngay lập tức đã bị biển lớn cuốn trôi đi...

Tôi nghe thấy tiếng bước chân vang lên dồn dập :

- Vỵ Anh ! Em làm cái gì ?

Tôi quay người lại, nói với Bùi Quang còn cách tôi khá xa một cách kiên quyết :

- Anh không được lại đây. Nhất định không được lại đây !

Bùi Quang hét lên :

- Em muốn làm gì ?

Giọng nói của tôi bị át bởi tiếng sóng mạnh bạo :

- Nếu em chết thì sao ?

Bùi Quang cả người đã đều bị ướt bởi mưa, kinh hãi nhìn tôi :

- Em đừng có nói những điều điên rồ như thế.

Tôi lùi về phía sau vài bước, dang hai tay ra :

- Em chết nhé ?

Bùi Quang khấn trương bước lại, giọng điệu như van xin :

- Đừng như vậy. Vy Anh, em không được như vậy.

Tôi hít một hơi sâu, sau đó nhìn Bùi Quang cười lớn :

- Anh bị em lừa rồi. Haha, đây là lần đầu tiên mà có người bị em gạt.

Bùi Quang không kịp phản ứng, khó hiểu nhìn tôi.

- Em sợ nước – tôi thở dài, sau đó cúi đầu, bước lên bờ – Cá tháng tư năm nay vui thật.

Từ khoảng khắc ấy, Vy Anh đã chết rồi...từ bây giờ, sẽ có người thay tôi mà tồn tại.

Một chiếc xe đua màu đen phóng nhanh như vũ bão, xuyên qua màn mưa lao thẳng trên con đường cao tốc.

Chàng trai ngồi ở ghế điều khiển có mái tóc đen ngắn, vẻ mặt tĩnh lặng.

Sâu thẳm trong đôi mắt lạnh lẽo của anh có một điểm sáng...

Anh nhận ra rồi !

Vy Anh không phải là con gái ruột của chú Duy Thức !

Bởi vì do chấn động quá mạnh nên anh không kịp thời suy xét.

Khi chú ấy còn chưa biến mất, còn cùng anh sống trong biệt thự trắng thì Vy Anh lúc đó đã ở đâu ?

Thời gian chú ấy mất tích là hơn 10 năm, vậy thì lúc đó Vy Anh phải được 7 tuổi !

7 năm trời...tại sao không hề bắt kì ai biết đến sự tồn tại của Vy Anh – con gái chú !

Chú không phải là người không rõ ràng như vậy !

Cho dù có thể nào cũng không giấu diếm con gái mình như thế !

Chỉ có thể một điều...

Trừ khi...Vy Anh mới trở thành con gái chú sau này.

Chiếc xe đua tăng tốc, theo hướng biển mà lao đi.

Anh không biết tại sao chú ấy lại cố tình làm anh hiểu nhầm mọi chuyện như thế.

Chắc phải có một lí do thật đặc biệt !

Những điều ấy anh sẽ tìm hiểu thật kĩ, còn bây giờ, anh phải gặp người ấy .

Thái độ của người ấy lúc chiều thì chắc chắn là hiểu sai điều gì rồi.

Người ấy nghĩ anh làm thế là đến với người con gái à !

Thật ngốc ! Siêu ngốc !

Nhưng ...

Bỗng có một luồng ánh sáng mạnh đột ngột chiếu thẳng vào mắt anh...

Không ổn rồi...

Trên con đường cao tốc, một chiếc xe tải bỗng nhiên lấn sang làn đường bên cạnh, lao thẳng vào chiếc xe đua màu đen còn đang phóng đi với tốc độ kinh hoàng...

Một tiếng động chói tai vang lên...

Mưa...ngày một nặng hạt.

Trong chiếc áo khoác dày của anh Huy, tôi vẫn không ngừng run rẩy.

Bây giờ, cho dù có bao lớp áo đi nữa cũng không thể cảm thấy ấm lên được.

Bởi vì cái lạnh buốt là từ sâu thẳm trong tim.

Anh Huy khẽ thở dài, nói to để át tiếng mưa :

- Duy Phong là có lí do của cậu ấy.Em cố gắng vượt qua nhé !

Không vượt qua thì phải làm thế nào ?

Có sự lựa chọn nào khác dành cho tôi đâu !

Lúc chiếc xe đi tới đường cao tốc, một đám xe cảnh sát, xe cứu thương cùng một đoàn xe màu đen đang vây quanh một vụ tai nạn.

Tôi cúi mặt, không nhìn.

Một cơn đau dữ dội lại ập đến.

Đứng trước cánh cửa màu xanh quen thuộc, đôi chân của tôi như bị chôn chặt, không thể nhấc nổi.

Với bộ dạng như thế này, tôi nên đối mặt với bố mẹ thế nào đây ?

Những người mà yêu thương tôi nhất từ trước tới nay ?

Anh Huy xoa đầu tôi :

- Không sao đâu. Về ngủ một giấc thật sâu, quên hết đi nhé .

Tôi chắc chắn là anh ấy cũng không hề cảm thấy dễ dàng như những gì vừa nói với tôi.

Làm sao mà quên hết được đây ?

Khi mà trong tiềm thức của tôi, anh đã hoàn toàn ngự trị.

Đợi cho đến lúc tôi vào hẳn trong nhà, anh Huy mới rời khỏi.

Cả gian phòng khách được bao trùm bởi thứ ánh sáng ảm áp.

Nhưng lúc này, tôi lại cảm thấy thật lạnh lẽo và ngột ngạt.

Là do mình tự sa vào để vấp ngã thì cũng phải tự mình đứng dậy !

Vy Anh, làm sao thế ? Hay lại muốn kéo thêm người khác vào – những người mà luôn bên cạnh mình ?

Phải cố gắng lắm, tôi mới giữ được giọng nói bình thường, tuy vẫn rất yếu :

- Bố mẹ, con về rồi !

Bố gật đầu, mỉm cười dịu dàng nhìn tôi.

Nụ cười thật ảm áp.

Còn mẹ đi về phía tôi, ánh mắt sâu lắng, nụ cười nhợt nhạt .

Tôi nhỏ giọng, hơi run :

- Mẹ ! Con sai rồi ! Con đã làm trái với lời hứa. Con sai rồi – Tôi nhìn bố mẹ, cảm nhận nỗi đau đang trĩu nặng – Từ nay, con ...sẽ không như thế nữa.

Mẹ ôm tôi, nhẹ nhàng nói :

- Vy Anh, mẹ không trách con. Vy Anh, gia đình mình sang Pháp nhé ?

Tôi ở trong lòng mẹ, chậm chậm lắc đầu...

Rồi chợt nhận ra rằng tôi vẫn đang còn cố gắng tìm kiếm cho mình một cơ hội...ngay cả khi, mọi thứ đã hoàn toàn kết thúc.

Hoàng Duy Thức và bà Diệp lặng lẽ nhìn Vy Anh đang đi vào phòng một cách bình tĩnh.

Cả hai người họ đều hiểu rằng , Vy Anh đang cố gắng chịu đựng, cố gắng tỏ ra là mình vẫn ổn.

Vy Anh...hay khóc, yếu ớt nhưng lại có một sức chịu đựng rất mạnh liệt mà ít người có thể làm nổi...

Ngay cả khi còn nhỏ đã vậy...

Nếu không, một đứa bé bảy tuổi làm sao mà chịu nổi khi mà bị nhốt trong một căn nhà lạnh lẽo...bị đối xử tàn nhẫn thế nào cũng không nói nữa lời.

Luôn giấu diếm, luôn vui vẻ chờ mẹ tới...

Hành lang bệnh viện trong đêm khuya lại trở nên thật náo loạn.

Đội ngũ Black Company đang chặn lại đoàn phóng viên đang ồ ạt lao tới.

Đám phóng viên hôm nay rất bạo dạn, đòi phá hàng rào ngăn cản, không ngừng xông lên.

Một người mặc trang phục màu đen, đứng cách đó khá xa, vẻ mặt vẫn luôn hiền lành của anh bây giờ đã trở nên vô cùng phần nộ.

Một tiếng súng cảnh cáo vang lên.

Anh ra lệnh :

- 3 giây nữa, người nào còn không chịu ra đây thì dùng biện pháp mạnh.

Ngay lập tức, đám phóng viên có không muốn tới đâu cũng phải miễn cưỡng rời đi.

Chỉ có mấy người là vẫn lì lợm ở lại thì liền bị những người áo đen đá văng ra ngoài một cách thô bạo.

Nhưng không khí chưa kịp yên tĩnh trở lại thì phút chốc lại vang lên tiếng khóc âm ỹ.

Trong vòng vây của tốp người áo đen đang đi tới, một người đàn ông đầy uy quyền đang nắm tay một người phụ nữ đang khóc lóc âm ỹ, không ngừng la lớn :

- Con trai yêu của tôi ! Sao lại thế này !

Những người áo đen sau đó tự giác dàn về hai phía, cúi chào.

Hoàng Duy Khánh hướng một người ra lệnh :

- Nguyên, cậu cho Blackpany rời khỏi đây. Canh chừng ngoài kia là được rồi.

Rider Nguyên gật đầu nhận lệnh.

Ngay sau đó, hành lang bệnh viện chỉ còn lại bốn người.

Ngoài tiếng khóc lớn của bà Hoàng ra thì không gian thật vắng lặng, nặng nề.

Đôi mắt tĩnh lặng của người đàn ông dõi về phía phòng cấp cứu :

- Là thế nào ?

Một người đứng cạnh đó, đẩy cặp kính, giọng nói khô khan :

- Thừa chủ tịch. Đã xảy ra tai nạn.
Vả mặt của anh trầm ngâm nhưng không che được sự sợ hãi.
Duy Phong điên rồi...
Trời mưa lớn như thế mà lại phóng xe đua với tốc độ cao nhất.
Người lái xe tải kia lại còn đang say rượu...
Dù Duy Phong đã đánh tay lái để né nhưng vẫn bị đâm vào.
Tình trạng hiện nay rất nặng.
Tim anh thắt chặt lại.
Nếu cậu ấy không né kịp thì sao ?
Có phải là bị nghiền nát luôn rồi không...
Bà Hoàng khóc ngày một thêm lớn.
Có tiếng thở dài vang lên.
Rồi sau đó, bao trùm lấy không gian chỉ còn là những hơi thở nặng nề.
Tầm mắt của bốn người vẫn không rời khỏi cánh cửa phòng cấp cứu đang đóng chặt...
Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tim anh – Chương 57

57. Chương 57

- Vy Anh ...
Trúc Vũ vừa thấy tôi ngồi vào bàn thì ngạc nhiên kêu lên.
Tôi đặt balô dưới chân, lấy sách vở ra chuẩn bị cho tiết học đầu tiên , thờ ơ :
- Sao không chờ tớ ?
Trúc Vũ ấp úng :
- Tớ ...tớ...tưởng cậu ...
Tôi xùy một tiếng rồi ngồi im nhìn lên bảng, mặc kệ Trúc Vũ vẫn còn đang tròn mắt nhìn tôi chằm chằm.
Có gì mà làm như lạ lẫm vậy !
Chỉ là đi học như bình thường thôi mà...
Trúc Vũ nhìn tôi bằng ánh mắt kì lạ , có chút e dè :
- Không phải hôm qua anh Duy Phong với cậu...
Tôi nhìn Vũ, ngắt lời :
- Chia tay chứ gì ? Làm sao à ?
Trúc Vũ ngồi im bất động, lắc lắc đầu một cách ngây ngô.
Tôi lại dời mắt về phía bảng như nghiên cứu gì đó, mặc dù trên kia toàn là mấy hình vẽ nhăng nhit của bạn trong lớp.
Thịch thịch thịch thịch ...

Một chuỗi tiếng động bỗng vang lên . Hình như là bắt đầu từ phía cầu thang.

Chỉ một lúc sau, loạt tiếng động đó đã chấm dứt nhưng lại xuất hiện ngay trước mắt tôi là những gương mặt vừa quen thuộc lại vừa lạ lẫm.

Là biệt đội hám trai nhưng mà...

Một đứa vuốt vuốt mái tóc đen dài, thẳng mượt, chớp mắt nhìn tôi :

- Tớ rất dịu dàng đúng không Vy Anh ?

Thật rùng mình !

Tôi nhớ không nhầm thì người này mới chỉ hôm qua tóc vẫn còn là màu tím cơ mà...

- Tớ có thông minh không ?

- Vy Anh, tớ rất tinh tế tài giỏi.

- ...

Tôi không muốn ngạc nhiên cũng khó.

Đứa thì đeo thêm cặp kính tri thức, đứa thì cứ lia đôi mắt sắc bén về phía tôi.

Tôi gật gật đầu như cái máy.

Mấy người này thấy biểu hiện của tôi như thế thì rất hài lòng, cười gian xảo :

- Bọn tớ có thể làm bạn gái anh Duy Phong được rồi chứ ?

Cái tên ấy...

Tim tôi lại đập hỗn loạn, nhịp thở như ngưng lại...

Phải đến bao giờ thì khi nghe cái tên này tôi vẫn có thể tỏ ra thản nhiên như là xa lạ đây...

Tôi cố gắng lấy lại trấn tĩnh.

Ồ ! Thì ra là mấy người này muốn như vậy à ?

Trúc Vũ vừa liếc nhìn tôi vừa xua tay một cách gấp gáp, lớn tiếng :

- Các cậu đi nơi khác. Phiền phức !

Tôi nhìn những người kia đang chuẩn bị chống đối lại, nói một cách chân thành :

- Ủ, các cậu có thể đấy .

Trúc Vũ như không tin nổi, nhìn tôi kinh ngạc.

Còn mấy người kia lại ôm chầm lấy tôi, vò đầu, la hét sùng sững :

- Vậy Vy Anh, cậu phải giúp bọn tớ nhé !

- Vy Anh của chúng ta đáng yêu quá đi !

- Cậu nhất định không được từ chối đâu.

Tôi nhìn bọn họ, bình tĩnh lắc đầu :

- Tớ không giúp được.

Mấy người đó ngay lập tức liền nhào tới, kéo tay, lay lay vai tôi :

- Tại sao vậy ?

- Vy Anh, làm sao cậu lại không giúp !

- Tại sao ? Vì sao và làm sao ?

- Vy Anh, cậu lại đi từ chối .

- Cậu dám như thế.

Tôi bực mình đứng dậy , hét lên :

- Các cậu thôi ngay cho tớ !

Mấy người ấy sững sờ trước phản ứng của tôi.

Phải rồi, từ trước tới nay có khi nào tôi dám nạt nộ bọn họ đâu chứ...

Tôi nghiêm mặt, lạnh giọng :

- Các cậu thích thì đi mà tìm anh ấy. Đừng có mà lôi tớ vào ! Tớ và anh ấy không liên quan tới nhau. Các cậu hiểu chưa ! Từ nay, chuyện của mấy người và anh ấy thì đừng tìm tớ ! Đừng có để tớ phải bực mình.

Sau đó, tôi lấy máy MP3 ra , thản nhiên đeo phones nghe nhạc trước những con mắt mở to.

Không khí trong lớp cũng trở nên thật kì quái.

Cả buổi học hôm đó, mọi người đều liếc trộm tôi bằng ánh mắt khác thường và có phần sợ hãi.

Tất nhiên là tôi đâu thêm quan tâm !

Tiết đầu tiên là tiết tiếng Pháp, trôi qua khá nhẹ nhàng.

Trúc Vũ từ căng tin trở về, mang cho tôi một ly hạnh nhân, thở dài :

- Không muốn tâm sự với tớ à ?

Tôi học từ vựng mới, không nhìn Vũ :

- Thì hết rồi. Có gì mà nói ?

Trúc Vũ lại thở dài, đẩy ly hạnh nhân về phía tôi :

- Cậu ăn đi. Tớ mua cho cậu đấy !

Từ nhỏ tới giờ, có chuyện buồn hay là bực mình, tôi đều ăn thật nhiều kem này . Như thế mọi chuyện sẽ qua đi một cách dễ dàng.

Nhưng bây giờ, thứ kem này lại là thứ khơi dậy những điều mà tôi đang cố chôn chặt.

Thật khó để có thể chịu nổi !

Tôi lắc đầu :

- Từ nay , đừng đem cho tớ thứ này – tôi cầm lấy ly hạnh nhân vứt vào sọt rác – Tớ rất ghét nó.

-

Nếu ai để ý thì sẽ thấy...lúc ấy, cả người tôi run rẩy.

- Vy Anh, mời em lên giải bài này – thầy phù thủy hướng về phía tôi, ra lệnh.

Được thôi !

Đi tôi đã được xem như là một thú vui tao nhã của thầy rồi.

Tôi nhận lấy viên phấn, bắt đầu viết lên bảng.

Một lúc sau, thầy nhìn đáp án mà tôi đưa ra, gật đầu :

- Chính xác. Em có thể về chỗ.

Tôi phủi phủi tay đang dính đầy bụi phấn, nhìn thầy lễ phép :

- Thưa thầy. Thầy có nghĩ là thầy đang lãng phí thời gian không ? Lần nào thầy gọi em cũng đều giải được một cách rất nhanh chóng. Em nghĩ là mình thể hiện đủ rồi ! Thay vì làm khó em, sao thầy không gọi những bạn không giỏi môn này lên để các bạn ấy luyện tập ?

Trong phút chốc, cả lớp đều im bất nín thở.

Thầy cũng bất động nhìn tôi.

Hừ...

Tôi cũng bắt đầu ...run rồi.

Là tôi chỉ nói thật thôi mà ! Không được xem là vô lễ với giáo viên đấy chứ !

Ôi...!

Dù vậy, tôi vẫn cố nhìn thẳng về phía trước, giống như là những gì mình làm hoàn toàn đúng đắn, anh minh, không việc gì phải sợ cả !

Đúng thế ! Có câu, cây nghiêng không sợ chết đứng !

- Vy Anh ! – thầy cố tình bỏ lửng câu để tôi hồi hộp mà chết !

Ác độc như thế !

Thầy nhìn tôi :

- Em nói rất đúng. Tôi sẽ ghi nhận.

Tôi rất bình tĩnh mà hướng thầy mà gạt đầu kiểu như đương nhiên rồi bước về chỗ dưới con mắt kinh ngạc và ngưỡng mộ của mọi người.

Thật ra lúc đó...thần trí của tôi đã bay đi mất từ lâu rồi !

Cứ giờ ra chơi là tôi lại cắm phones nghe nhạc, nằm gục trên bàn , nhắm mắt lại.

Trúc Vũ dựa vào người tôi, lẩm bẩm vẽ đáng thương :

- Vy Anh à, cậu đừng như thế này nữa được không. Tớ biết cậu đang rất buồn, tớ cũng vậy. Tớ không biết an ủi cậu thế nào. Nếu là tớ, tớ cũng phát điên mất. Nhưng mà cậu cũng có thể tâm sự với tớ chút gì đó mà Vy Anh !

Người này...không biết là không nên lời những điều mà người ta đang cố giấu ra để nói à ...

- Hôm qua tớ với anh ấy đi chơi. À, ở quảng trường ấy ! Sau đó anh ấy bảo với tớ là sẽ cho tớ một bất ngờ, cuối cùng điều là gì thì cậu tự hiểu. Cậu nói xem, có phải là rất bất ngờ không ?

Tôi nói thật bình thường, giống như là đang thuật lại một câu chuyện của người khác vậy !

Nhưng mà...Trúc Vũ đột nhiên khóc âm lên.

Tôi cũng cúi đầu sâu vào mặt bàn, chỉnh âm lượng máy MP3 lên mức cao nhất.

Bây giờ thì tôi biết chính xác ai là người cười trong lúc tôi cầu nguyện rồi.

Đúng là lời nguyện mà...

Nhạc bên tai vang lên dữ dội nhưng tôi lại không hề nghe thấy gì.

Cho đến lúc thầy hóa bước vào lớp, Trúc Vũ mới chịu ngừng khóc.

Thật chẳng hiểu nổi !

Cô bạn này, không an ủi được người khác thì thôi, lại còn âm ỹ như thế !

Đến giữa tiết, Trúc Vũ mượn vở tôi để chép lại bởi vì từ nãy giờ, do tâm trạng bị ảnh hưởng nên Vũ không ghi kịp những gì thầy giảng.

Cứ thế này thì Trúc Vũ mới là người có chuyện mất thôi !

Trúc Vũ cầm lấy quyển vở, chép chép được vào chữ rồi bỗng nhiên đẩy sang cho tôi.

Tôi vừa nhìn thấy thì máu muốn dồn lên não, phải kiềm chế lắm mới không xô người kia ra khỏi bàn.

Nằm chình ình ngay giữa nội dung bài học được tôi ghi chép ngay ngắn , cẩn thận là một dòng chữ xiêu vẹo .

„ Vy Anh của tớ, cố lên ! „ phía cuối lại làm một mặt cười nhí nhố .

Tôi nhìn Vũ , nghiêng rằng :

- Cậu không thể chọn nơi khác mà ghi à ? – Tôi tức giận lật đến trang cuối cùng, chỉ chỉ – chẳng hạn như là ở đây.

Trúc Vũ không nhìn tôi mà mắt dán thật chặt vào quyển vở với mẹ mặt kinh ngạc, sững sốt giống như là phát hiện ra sao hỏa.

Ngốc nghếch !

Có gì đâu mà phải phản ứng như thế. Ghi ở cuối vở thì sẽ ít bị chú ý hơn chứ sao !

Thầy cũng hay kiểm tra bài vở mà !

Tôi xùy một tiếng xem thưởng rồi gấp vở lại.

Nhưng vẫn với vẻ mặt đó, Trúc Vũ giở vở ra ...

- Cậu...

Những lời tiếp theo ngay lập tức liền bị chặn lại, tắc nghẽn nơi cổ họng.

Tôi mím chặt môi, cảm nhận trái tim đang run lên từng đợt.

Trang giấy trắng sạch sẽ ở cuối vở...

Nét chữ rần rở...lạnh lùng và có phần cao ngạo...mang đậm tính cách của người viết...

Tôi ngây dại nhìn dòng chữ ấy, sắc mặt trở nên nhợt nhạt.

Những ảo ảnh lại hiện về khiến ngực tôi thắt chặt lại, vết thương chưa lành lại rỉ máu.

Là lúc anh ấy giúp tôi giải bài hóa rồi viết lên à...

Nhưng mà ...có thay đổi được gì không ?

Thà tôi không nhìn thấy thì hơn !

Tôi cắn chặt môi, xé mạnh tờ giấy ấy ra.

Cơn đau lại dữ dội hơn, giống như là đang tự ta xé nát chính vết thương của mình ra vậy !

Trúc Vũ kêu lên một tiếng, bịt miệng nhìn tôi đang vò nát tờ giấy đó rồi vứt vào sọt rác.

” Yêu em.

Hoàng Duy Phong ”

Tại sao anh ấy đã không còn gì với tôi nữa mà lại có thể dày vò tôi tới mức này !

Cứ thế này thì tôi còn có thể chịu đựng được bao lâu nữa đây !

Tôi hít thở sâu, giữ tầm mắt không rời khỏi sách giáo khoa.

Nhưng thật ra là tôi đã không còn nhìn thấy rõ gì nữa rồi.

Trên bục, thầy vẫn say sưa giảng bài mặc cho cả lớp, đứa thì ngủ, đứa thì cúi đầu chơi PSP, đứa thì nhắn tin...

Cũng có những đứa như tôi, ngồi nghiêm túc với vẻ chăm chú cao độ nhưng thật ra là hoàn toàn không nghe thấy gì.

Máy điện thoại để trong túi của tôi đột nhiên rung lên.

Là tin nhắn mới. Tôi nhìn tên người gửi.

Ồ...

Phía trên kia, tiếng thầy giáo vẫn không ngừng phát ra :

- Em nào có thể trả lời được câu hỏi này ?

Tôi đứng phắt dậy, nhìn thầy :

- Em !

Thật giật mình, một lúc sau mới nhìn tôi gật đầu , nhưng vẻ mặt vẫn còn chưa hết kinh ngạc , chất giọng không còn được như bình thường :

- Được. Em nói đi.

Thầy phản ứng thế này cũng phải thôi. Vào mỗi tiết hóa, tôi đều cố gắng giảm thiểu sự tồn tại của mình đến mức có thể nhất.

Chỉ lúc nào thầy chỉ định trực tiếp tôi mới miễn cưỡng phát biểu.

Nhưng bây giờ lại tự giác như thế này...chắc chắn là vừa dọa thầy rồi.

Tôi có hơi áy náy :

- Em muốn ra ngoài.

Vừa dứt lời, cả lớp đang chờ đợi lắng nghe thì suýt té nhào, nhìn sắc mặt khó coi của thầy mà bụm miệng cười trộm.

Thầy như bị thôi miên, gật đầu :

- Em đi đi.

Dưới tán cây bàng lá xanh thẫm...

Một dáng người cao lớn đang đứng đấy, vẻ suy tư trầm ngâm.

Tôi nín thở, lặng lẽ bước tới bên cạnh, cố mỉm cười :

- Anh tìm em à ? Có chuyện gì thế ?

Người đó thở dài, ánh mắt đầy tâm trạng :

- Em thế nào ? Có ổn không ?

Tôi cũng thở dài :

- Có gì mà không ổn chứ ? Tìm em chỉ để hỏi như vậy thôi à ?

Tôi chợt nhận ra trong giọng nói của mình có chút thất vọng và hụt hẫng.

Thư kí Hoàng đẩy cặp kính, nhìn tôi một lúc rồi chậm chậm lắc đầu.

Có vẻ như là chỉ hỏi cho có còn thật ra biết rõ là tôi đang như thế nào.

Tôi không quen lắm với bộ dạng này của thư kí Hoàng.

Không ngờ người này cũng có thể có lúc trầm lặng như vậy.

- Duy Phong là có lí do của cậu ấy. Vy Anh đừng nghĩ là cậu ấy không yêu em !

Thì sao ? Cho dù là anh ấy từng yêu tôi đi, rồi thì sao ...

Có khác gì không...

- Bây giờ tôi không thể nói được gì , nhưng mà hi vọng là em biết là vì em mà cậu ấy phải chịu đựng rất nhiều.

Tôi cười :

- Thế à ? Anh nói với em những điều này để làm gì ?

Thư kí Hoàng khoanh tay nhìn tôi :

- Đừng ghét cậu ấy và cũng đừng hiểu sai bất kì điều gì !

Về nghiêm nghị này hoàn toàn khác với một thư kí Hoàng trước kia...

Tôi nhìn đi nơi khác, lảng tránh ánh mắt truy bức của thư kí Hoàng :

- Em có quyền gì mà ghét anh ấy ? Mà có thì cũng không quan trọng. Anh ấy không để tâm đến những thứ ấy đâu.

Giọng thư kí Hoàng trở nên tức giận :

- Em nói là cậu ấy không để tâm à ? Em có biết là hôm qua ,cậu ấy...- Nói đến đó, thư kí Hoàng mím môi lại, vẻ mặt hiện rõ sự phức tạp.

Gió lạnh làm thổi bay những chiếc lá dưới chân.

Cây bàng lay động...

Tôi cười như không :

- Hôm qua à ? Mọi chuyện kết thúc từ đó rồi. Nếu anh tìm em để nói những chuyện này thì đừng. Anh ấy không quan tâm, em cũng không. Vậy thì anh cũng đâu cần phải làm thế này ! Còn nếu là anh muốn xem em thế nào thì anh thấy rồi đấy, em vẫn ổn ! Anh có thể đi được rồi.

Thư kí Hoàng đá mạnh vào cây bàng bên cạnh...

- Em lên lớp đây. – tôi nói nhanh rồi bước về phía trước.

Phía sau, thư kí Hoàng hét lên :

- Vỵ Anh ! Em nhất định phải biết một điều ! Cậu ấy yêu em, từ trước là thế, bây giờ cũng thế và sau này mãi mãi cũng là thế !

Bước chân tôi khựng lại rồi run rẩy tiếp những bước sau...

Gian phòng khách ấm áp...

Tôi chậm chạp ăn bữa tối.

Không khí trong nhà cũng trở nên thật yên lặng, chỉ còn tiếng tivi phát ra.

Là do ai mà ra thế hả Vỵ Anh ?

Tôi gấp sang bát bố một chiếc đùi gà rán :

- Bố con mình phải chăm chỉ ăn đi thôi ! Không thì đồ mẹ nấu sẽ ế mất.

Bố cười một tiếng :

- Ủ. Có muốn thi xem ai ăn nhiều hơn không ?

Tôi gạt mạnh đầu rồi lao vào cuộc chiến.

Phía đối diện, bà Diệp lặng lẽ nhìn hai bố con, nụ cười yếu ớt phảng phất sự đau đớn.

Vỵ Anh càng tỏ ra bình thường bao nhiêu thì lại càng không ổn bấy nhiêu !

Tay bà siết chặt đôi đũa, một hình ảnh trong quá khứ hiện về...

Trong cánh cửa gỗ màu nâu nhạt, tiếng cô nhóc phát ra rất vui vẻ :

- A, mẹ đến rồi.

Đứa con gái duy nhất của bà lại ngang nhiên bị bọn chúng bắt nhốt lại đây.

Nhưng mà có thể làm gì ngoài chịu đựng khi mà nhóc con đang nằm trong tay bọn chúng ?

Bà cười :

- Ủ, con hôm nay thế nào ? Có ai tới không ?

Cô bé nghĩ ngợi một chút rồi nói :

- Mẹ Diệp, có chị tới chơi với con.

Bà Diệp hoảng hốt :

- Không làm gì con chứ !

Cô nhóc nhỏ giọng :

- Không. Chị ấy nói chuyện với con.

Bà như trút được gánh nặng.

Có lẽ do bà lo lắng thái quá rồi, dù sao Hoài Vân cũng chỉ là một đứa trẻ lớn hơn Vy Anh một tuổi thôi mà...

- Mẹ, khi nào thì con mới được về với mẹ. – giọng cô nhóc có chút tủi thân – con đã rất ngoan rồi mà.

Bà Diệp lặng người...

Bà nên như thế nào đây ? Quyền quyết định không phải là ở bà...

Chỉ do sai lầm của bà mà dẫn đến chuyện như thế này ư ?

Là bà ngu ngốc, mù quáng!

Một đứa trẻ xuất thân từ cô nhi viện như bà thì khao khát được yêu thương là rất lớn.

Có một người đàn ông luôn quan tâm, chăm sóc bà thật cẩn thận.

Bà làm việc tại bệnh viện, người ấy mỗi ngày đều đặn sang thăm bà, hết mực lo cho bà.

Bà đã tin tưởng mà giao yêu thương cho người ấy, người mà tưởng như là có thể sẵn sàng chết vì bà.

Người ấy là một công nhân mới vào nghề, tham gia xây dựng công trình gần cô nhi viện.

Công trình ấy kéo dài hai năm, trong hai năm ấy, hai người cứ thế với nhau sống một cuộc sống đơn giản.

Trong thời gian đó, có khi ông trở về thành phố thăm nhà một vài lần rồi lại về với bà.

Ông ấy bảo chỉ cần ở với bà thì nơi đâu cũng là nhà.

Trước lúc công trình kết thúc khoảng ba tháng, bà có thai...

Ông ấy hứa sẽ luôn ở bên hai mẹ con bà.

Ngày ông ấy kết thúc công trình và quay về thành phố.

Bà vẫn tưởng ông ấy sẽ quay lại...chờ ông ấy đặt tên cho con như những gì từng nói...

Nhưng hai năm rồi, vẫn chỉ mình bà với con gái.

Bà quyết định chuyển lên thành phố, tìm ông.

Con gái bà nhất định phải có bố !

Lúc ấy, bà vẫn còn tin là chỉ do ông ấy bận hoặc có thể là đã xảy ra điều gì đó.

Mang theo Vy Anh còn nhỏ đến sống tại một căn trọ gần bệnh viện để tiện cho sinh hoạt.

Bà chứng kiến Vy Anh lớn lên, và chờ đợi một ngày sẽ tìm thấy ông.

Vy Anh từ bé đã rất ngoan và đáng yêu, có lúc cùng bà tới bệnh viện, ngồi chăm chú xem bà làm việc, có lúc lại chạy lăng xăng chơi với những người bệnh nhân.

Có lúc thì ở lại canh nhà, vui vẻ nghịch gấu bông chờ bà về.

Mẹ con bà thật hạnh phúc bên nhau !

Ròng rã bốn năm trời tại thành phố, cho đến lúc Vy Anh sáu tuổi, bà quyết định quên ông ...

Bà cho Vy Anh mang họ của mình, đăng kí cho Vy Anh học mẫu giáo.

Hôm đó, khi đưa Vy Anh tới trường...bà gặp ông.

Nhưng ...ông lại mang theo một đứa trẻ.

Đứa trẻ ấy có đôi mắt một mí, dù là trẻ con nhưng lại có ánh nhìn khinh thường người khác, kiêu căng.

Đứa trẻ ấy gọi ông ta là bố.

Cả người bà như chết lặng.

Người đàn ông đó thấy bà thì cũng ngỡ ngàng không kém.

Bà bình tĩnh dắt Vy Anh đi lướt qua ông...xem như bố Vy Anh đã chết !

Vy Anh lúc đó cũng không biết gì, vẫn còn mãi mê nhìn ngấm linh tinh.

Mọi chuyện tưởng như đã kết thúc...nhưng không...

Tối hôm đó, ông ta tới tìm bà, giải thích nhiều điều.

Nào là tại gia đình đã sắp xếp sẵn, ông ta không thể làm trái được.

Nào là vẫn còn yêu bà, nào là muốn mẹ con bà chấp nhận ông.

Có thể bà mù quáng nhưng không ngốc tới nỗi tin lời ông ta lần nữa !

Đứa bé mà gọi ông là bố lúc sáng, học trên Vy Anh một lớp thì làm sao mà có thể là ông ta quen bà trước được chứ !

Mặc dù trong sâu thẳm, bà vẫn còn tình cảm với ông ta, vẫn rung động khi nghe những lời ông ta nói nhưng bà không thể làm mấy điều đáng kinh tởm đó được.

Chen vào phá hoại gia đình người ta à ?

Không bao giờ !

Ông ta thấy không lay chuyển được thì bắt đầu chuyển sang Vy Anh .

Vy Anh rất dễ tính, dưới con mắt của nhóc, chỉ cần ai mà hay cười với nhóc là sẽ trở thành vĩ đại ngay.

Nhưng Vy Anh cũng rất e ngại ông ta, thấy bà xa lánh ông ta thì cũng không dám chơi nhiều.

Ông ta cho Vy Anh gấu bông, kẹo bánh và đủ thứ.

Những lúc ấy, Vy Anh sẽ hỏi bà :

- Mẹ Diệp, con nhận có được không ?

Nếu bà nói không thì nhóc sẽ lắc đầu thật mạnh từ chối, còn có lẽ nhận trong lúc bà không có ở đó thì sẽ tự giác vứt ngay.

Nếu bà nói có thì bé sẽ nhận lấy rồi xếp quanh nhà.

Dần dần, ông ta xuất hiện trước bà nhiều hơn.

Đưa đón Vy Anh đi học , ghé bệnh viện tìm bà.

Và dần dần, Vy Anh chơi với ông ta nhiều hơn, đã bắt đầu gọi ông ta là bố.

Rồi bà cũng muốn Vy Anh có một mái nhà...lần này, chính xác là bà chỉ vì Vy Anh !

Bà quyết định nói với ông ta là muốn gặp vợ ông ta, xem người phụ nữ đó có chấp nhận hai mẹ con bà không !

Sẽ rất khó để mọi chuyện trở nên dễ dàng nhưng sao cũng được, mọi giá bà sẽ trả, chỉ cần Vy Anh được đường hoàng làm con ông ta !

Không phải lên lút thế này nữa !

Nhưng ông ta lại không chịu nói, cứ bảo là để ông ta tính, ông ta sẽ bỏ vợ để theo bà.

Bà không cần !

Bà không muốn mình trở thành người đáng kinh tởm như thế !

Buổi tối, dạy Vy Anh viết chữ, bà hỏi :

- Vy Anh . Con có yêu bố không ?

Vy Anh cắn cắn đầu bút chì , trả lời rõ ràng :

- Vì bố yêu mẹ nên con sẽ yêu bố.

Bà mỉm cười, xoa đầu Vy Anh :

- Ủ. Mẹ không tốt. Có thể, mẹ là kẻ thứ ba xen vào chuyện người khác. Con có ghét mẹ không ?

Vy Anh nhăn mũi :

- Kẻ thứ ba á mẹ . Là thế nào ? Ai vậy mẹ ?

Bà lấy giấy ra, vẽ vẽ, chơi với con.

- Thế này – bà vẽ lên giấy hai hình nhân ngộ nghĩnh đứng sát cạnh nhau – hai bạn này chơi với nhau rất thân, như con và gấu heo ấy .

Vy Anh cười nhìn nhìn con gấu heo trước mặt rồi vò mạnh , sau đó gật đầu.

Bà vẽ ở giữa hai hình nhân kia là một người khác, bà còn vẽ thêm hai chiếc sừng bên trên :

- Đây, chính là kẻ thứ ba ! Kẻ này xen vào hai người bạn kia, làm hai người bạn kia giận nhau. Giống như là có một con sói xen vào , không cho con và gấu heo chơi với nhau ấy.

Vy Anh lại nhìn gấu heo , xoa xoa đầu gấu heo , sau đó lại gật đầu :

- Con hiểu rồi !

Rồi hai mẹ con lại cùng chơi đùa...

Bà không biết rằng đó chính là buổi tối cuối cùng hai mẹ con được ở bên nhau.

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tìm anh – Chương 58

58. Chương 58

Vừa bước xuống chuyến xe bus đầu tiên , tôi lặng lẽ đứng dựa vào một gốc cây gần đó .

Cả người mềm nhũn, đưa mắt nhìn về phía bên kia đường.

Hôm nay là một ngày đầy mây mù và có hơi lạnh lạnh.

Sương sớm vẫn còn phủ, che mờ đi tầm mắt.

Phía đây , từng có một người đứng chờ tôi...

Người ấy thích những gam màu tối lạnh, đôi mắt luôn mang theo thứ ánh sáng lạnh lẽo và khuôn mặt chẳng bao giờ để lộ bất kì cảm xúc nào.

Nếu tôi chạy về phía ấy, anh sẽ dang tay ra...

Dòng người vẫn qua lại và tôi vẫn không rời mắt khỏi nơi ấy...

Rồi có một người ngồi xuống bên cạnh tôi, thở dài :

- Cậu đến sớm thế này làm gì ?

Có phải tôi muốn thế đâu, là do chuyến bus đầu tiên trong ngày sớm như thế mà...

- Cậu không đi được xe bus thì đừng có đi nữa !

Tôi chậm chậm lắc đầu :

- Không. Tôi đi được.

Đứng cách đây không xa, Mạnh Vũ và Bùi Quang cũng đứng nhìn tôi , không biết phải làm thế nào .

Ngay cả chính tôi cũng không biết nên làm gì với bản thân mình nữa đây !

Cứ mãi mê đuổi bắt chuỗi ký ức kia để rồi muốn cười cũng không được mà muốn khóc cũng không được.

Tim thì lại càng thắt chặt, nỗi đau thì lại càng lớn.

Phải làm thế nào ?

Khi mà tôi không thể dứt được ra khỏi những ảo ảnh xinh đẹp đó !

Trúc Vũ vẫn lặng lẽ ngồi cạnh tôi ...

Màn mây mù cũng dần tan đi, từng tốp học sinh đi qua chúng tôi ngày một nhiều hơn, cười nói râm ran.

Tôi hít thật sâu một ngụm không khí lạnh ngắt.

Dù thế nào, cũng phải tiếp tục thôi.

Nhưng ngay khi tôi đứng dậy thì đã suýt nữa ngã do đôi chân đã bị tê cứng , cũng may mà dựa kịp vào người Vũ.

Tôi nở một nụ cười yếu ớt :

- Vào lớp nhé .

Vừa lúc định nhấc chân bước đi bỗng từ phía xa có một thân hình lao tới ngay trước mặt tôi, kèm theo đó là tiếng hét giận dữ vang lên một góc trời :

- Em chết với chị !!!

Hình như là người này không biết là con người có khả năng điều chỉnh âm lượng giọng nói thì phải ! Không thì tại sao cứ phải hét lên như thế chứ.

Chị Minh Thư hằm hằm nhìn tôi, vẻ mặt tức giận tới cực điểm, lớn tiếng :

- Em dám lừa chị à ? Chị coi em là em gái mà lại dám lừa gạt chị ! Hôm nay phải làm cho rõ ràng không thì đừng có mà trách chị tàn nhẫn !

Tôi sửng sốt, ngơ ngác không hiểu chị ấy đang nói gì.

Tôi nhìn chị ấy , rụt rè mở miệng :

- Chị, em ...là Vy Anh .

Chị ấy nhảy vào tôi la lớn :

- Ai mà không biết em là Vy Anh ! – chị ấy xắn tay áo lên – em mau giải thích cho chị . Đừng để chị phải mất đi vẻ cái vẻ hiền thực vốn có của mình.

Tôi lùi vài bước...

Vẻ hiền thực của chị ấy là như thế này đây !

Trúc Vũ nhìn chị ấy không chớp mắt :

- Chị...chị định đánh Vy Anh là không được đâu !

Bùi Quang và Mạnh Vũ cũng tới gần :

- Có chuyện gì thế ?

Chị Minh Thư không thêm để ý tới chị ấy, kéo tôi ra :

- Em giỏi lắm. Dám đùa giỡn với cả chị . Để xem chị trừng phạt em thế nào !

Tôi cố rút tay ra khỏi chị ấy :

- Em làm gì chị chứ ? Chị ...

Không để tôi nói hết câu, Bùi Quang đã vút tôi ra phía sau, tức giận nhìn chị ấy :

- Lạnh quá nên đầu cô bị đông đá à ? Sao cứ dồ lên như bị đại thế ! Thật muốn điên ! Đại thì vào viện thú y đi ! À mà phải rồi, tôi khuyên cô đừng vào viện thú y, như thế thì cũng bị đuổi ra thôi.

- ...

Không khí xung quanh lại càng trở nên lạnh lẽo hơn.

Tôi không dám hít thở mạnh.

Đây là lần đầu tiên Bùi Quang nói một câu dài như vậy nhưng mà...quá thâm độc !

Chị Minh Thư bị mắng cho choáng váng, nhìn Bùi Quang không chớp mắt.

Trúc Vũ nắm tay tôi, cười lên cười xuống.

Mạnh Vũ cảm thấy không ổn nên lên tiếng :

- Chuyện gì thì nói rõ ràng. Âm ỹ không hay đâu !

Chị Minh Thư vẫn nhìn mỗi Bùi Quang, cơn choáng váng vừa qua đi, chị ấy lại bắt đầu hét lên :

- Anh mới là người nên vào viện thú y ấy ! Cái đồ chết bầm. Hừ, đầu óc thì bầm dập lại cố tỏ ra là bình thường. hừ. Đã tâm thần rồi lại còn tỏ ra thần kinh . À mà phải rồi, anh làm gì có dây thần kinh kia chứ. Gọi là gì nhỉ, à, tâm thần phân liệt. Anh...

Không đủ kiên nhẫn để nghe những lời tiếp theo, Bùi Quang tối mặt, giọng điệu đe dọa vang lên :

- Có muốn chết không ?

Chị ấy nhìn Bùi Quang với vẻ mặt nhơn nhơn :

- Có muốn sống không ?

- Muốn chết rồi phải không ?

- Đồ khùng ! Anh cứ hỏi người ta là muốn chết để làm gì ? Nhà anh bán quan tài à ?

- ...

Trời ơi ! Đầu tôi như sắp nổ tung rồi đấy nhé !

Hai người này cứ gặp nhau là phải thế này à ?

Thật không yêu hòa bình gì cả !

Mà chị ấy đang đến tìm tôi sao tự nhiên lại thanh ra là màn tranh đấu của chị ấy và Bùi Quang thế này.

Tôi thở dài :

- Hai người đừng có đòi sống chết vì nhau nữa ! Em...

- Sống chết vì nhau cái con khỉ !!!

-...

A ! Tôi giật mình nhìn Bùi Quang với chị Minh Thư hướng tôi mà đồng thanh hét lên phẫn nộ.

Giống như là cơn tức giận lẫn nhau của họ trút hết lên đầu tôi vậy !

Tôi nói sai gì à ? Sống chết vì nhau hay sống chết với nhau cũng thế cả thôi...

Tôi biết thân biết phận, xua tay :

- Em không nói gì cả ! Không hề nói gì cả ! – phải chuyển chủ đề thôi – À, chị có việc tìm em ?

Vừa nhắc tới chuyện đó, chị ấy lại xúng cồ lên :

- Vy Anh ! Chị phải ...

Những lời tiếp theo tôi không còn nghe thấy gì nữa bởi vì tai đã bị ai đó bịt chặt, chỉ thấy trước mắt, chị ấy không ngừng múa may, vẽ mặt thì giận dữ.

Bùi Quang vừa lấy hai tay bịt chặt tai tôi lại, vừa nhìn chị ấy khiêu khích.

Chị Minh Thư nói đã rồi mới nhận ra là mình độc thoại thì liền dờ người...

Hai người tên Vũ đứng bên cười lớn còn tôi , không nhin được mà cũng phì cười.

Chị Minh Thư tức tới xông đến, giằng tôi ra :

- Em đừng có mà tiếp xúc với đồ chết bầm ấy. Chả tốt đẹp gì đâu. Tóc thì vàng chóc ! Phát gôm !

Bùi Quang có chút đắc chí nhưng vừa nghe chị ấy bảo về mái tóc của mình thì tối mặt :

- Muốn chết !

- Chết với sống kệ tôi. Sinh mạng của tôi không cần anh lo.

- Chết rắp đi. Ai mà thềm lo cho cô.

- Đồ chết bầm ! Anh đúng là không biết chiều phái yếu.

- ...

Mạnh Vũ đứng bên cau mày :

- Đủ rồi đấy ! Hai người đừng trẻ con thế nữa !

- Cậu im đi cho tôi !!!

- Anh im đi cho tôi !!!

-...

Rồi...Mạnh Vũ lại rơi vào tầm cảnh của tôi lúc này rồi.

Trúc Vũ nhìn hai người kia trách móc :

- Mạnh Vũ nhà em làm gì mà hai người la anh ấy chứ !

Mạnh Vũ không như tôi, vẫn cau mày :

- Thời gian vào lớp cũng không còn nhiều nữa đâu ! Có gì thì làm rõ ràng đi. Cấm âm ỹ !

Chị Minh Thư vúi về mặt hầm hầm vút cho tôi một thứ :

- Em lại còn bảo là không quen anh Duy Phong à !

Duy Phong...

Cái tên ám ảnh lấy tôi.

Cái tên mà vẫn luôn bám chặt lấy trong tiềm thức của tôi chưa bao giờ rời khỏi dù chỉ lấy một tích tắc.

Tôi đứng sững người...

Chiếc máy ghi âm rơi xuống đất...

- Thế mà em nói là fan anh ấy thôi à ?

Nhìn sắc mặt dần trở nên nhợt nhạt của tôi, ba người kia giận dữ nạt nộ :

- Thôi đi !

Chị Minh Thư đờ người nhìn tôi.

Lần đầu tiên, giọng nói chị ấy được như người bình thường :

- Em thử nghe xem.

Tôi lặng lẽ ngồi xuống, nhặt chiếc máy kia lên .

Trong này là giọng nói của anh ấy à...

Chẳng phải là chỉ nói một câu đơn giản thôi mà sao thấy tim mình run rẩy thế này...

Tôi nắm chặt chiếc máy trong tay.

Chị Minh Thư đột nhiên xông tới...ôm chằm lấy tôi :

- Mặc dù là chị rất tức giận và nổi điên khi biết quan hệ giữa em và anh Duy Phong của chị nhưng mà dù sao em cũng là em gái chị. Thì sau này anh Duy Phong sẽ là em rể của chị. Cho nên chị sẽ tha thứ.

- ...

Tôi còn chưa kịp xúc động thì đã bị những lời sau của chị ấy đánh bật ra...

Rất ngạc nhiên là khi chị ấy nói những lời đó mà vẻ mặt lại ra chiều an ủi, thông cảm.

Sau đó chị ấy nhìn Bùi Quang trợn mắt :

- Đồ chết bầm, phải trả tiền mát ghi âm cho tôi !

Trưa mùa đông hanh khô.

Bầu không khí ngọt ngào làm tôi thêm khó thở .

Khoang xe bus vắng vẻ.

Tôi ngồi ngay dưới chiếc ghế cuối cùng, cúi đầu thật thấp, cắn ghì môi dưới, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Tay vô thức ấn lặp đi lặp lại đoạn băng ghi âm.

“ Xin chào, tôi là Hoàng Duy Phong.

Là người theo đuổi em.

Bây giờ, đang nhìn em ngủ.

Có thể em không biết là khi em ngủ rất xấu , cực kì xấu !

Vy Anh, nếu không gặp em cái lần ở sân bóng thì bây giờ anh đang ở New York rồi .

Anh không nghĩ mình sẽ ở lại đây thế này. Vì thật ra là anh định cư ở Mỹ. Hơn nữa, tiếng việt của anh ...không được tốt cho lắm.

Từ khi nhận tin nhắn của em thì anh mới bắt đầu học thêm vốn từ .

Cho nên, Vy Anh, nhiều lúc em nói anh không hiểu lắm đâu.

Chỉ là nhìn mắt em mà đoán thôi.

Thật sự em không nhìn thấy gì ở đôi mắt của anh à ?

Vy Anh, trong ấy, em là tất cả !

Hi vọng khi em nghe những lời này thì anh đang cạnh bên .

Về mặt của em bây giờ chắc chắn là rất xấu nhĩ .”

Xe bus chưa kịp dừng lại hẳn, tôi đã vội vàng lao ra.

Ngay bây giờ, tôi muốn gặp người ấy...

- Xin lỗi, tổng giám đốc chúng tôi hiện nay chỉ cho phép duy nhất một người được bước vào gặp anh ấy. – Một cô lễ tân nói bằng chất giọng gay gắt.

Cô gái tóc xoăn phía đối diện tỏ vẻ bực mình :

- Các cô vẫn như thế ? Không nhận ra tôi à ? Tôi là bạn gái anh ấy. Lũ ngu ngốc.

Cô lễ tân tức giận :

- Hi vọng cô biết cách cư xử một chút !

- Người nói câu này phải là tôi ! Nhân viên các người lại dám vô lễ như thế ? – Cô gái tóc xoăn càng nói càng lớn tiếng .

Một giọng nói trầm lạnh vang lên, cắt ngang những lời tiếp theo của cô ta :

- Nơi đây là để các người làm loạn ?

Cô gái tóc xoăn nhìn người vừa nói câu ấy, vẻ mặt hung dữ lúc nãy lập tức biến mất, thay vào đó là nụ cười nhã nhặn, chìa tay ra :

- Thư kí Hoàng . Anh đến đúng lúc lắm.

Thư kí Hoàng khoanh tay nhìn hai cô lễ tân :

- Tôi chưa nói cho các cô biết là người mà không có phận sự ở đây thì gọi bảo vệ đuổi ra à ?

Bàn tay của Hoài Vân khựng lại trong không trung, nhìn thư kí Hoàng ngạc nhiên .

Thư kí Hoàng lia đôi mắt sắc bén về phía cô ta :

- Sao ? Làm thế nào mà loại người như cô lại không biết điều như thế ? Muốn gặp Hoàng Duy Phong ? Cứ cho là tôi để cô gặp, rồi sao ?

Hoài Vân có chút lung túng trước thái độ của thư kí Hoàng :

- Tôi muốn hỏi anh ấy một chuyện .

- Ồ, ra là vậy ! Chuyện gì thế ? Tôi có thể giải đáp cho cô. – Thư kí Hoàng đẩy cặp kính – là chuyện tập đoàn Khánh Phong rút vốn đầu tư khỏi công ty rách nát của gia đình cô à ?

Nhìn vẻ mặt dần trở nên trắng bệch của cô ta, với chất giọng khinh thường, thư kí Hoàng lại tiếp :

- Là tôi làm !

- Anh ...

- Thế nào ? Cô nghĩ là Duy Phong làm chứ gì ? Không phải, cậu ấy sẽ không làm thế !

Hoài Vân tức giận :

- Đương nhiên rồi. Tôi cần gặp anh ấy để nói rõ ràng. Rồi anh sẽ phải trả giá !

Thư kí Hoàng nhếch miệng cười :

- Nói cho cô biết . Nếu là Duy Phong, thì hậu quả cho việc cô lấy tên tuổi cậu ấy ra mà làm trò chỉ là nhẹ nhàng thế này thôi à ? Hoài Vân, cô giỏi lắm ! Buổi phỏng vấn hôm đó, cô làm thế nào mà có gan lấy cậu ấy ra mà nói ? – Thư kí Hoàng tiến sát lại gần cô ta , ánh mắt như muốn xé nát cô ta ra – Nếu cậu ấy biết, cô tưởng rút vốn đầu tư là xong ? Không ! Cậu ấy sẽ cho làm cho cô sống dở chết dở. Cô có gan đi đùa giỡn với cậu ấy thì cứ thế mà chịu đi !

Anh chỉ là thay Duy Phong tạm thời trông trị cô ta thôi. Còn lại để khi Duy Phong quay về, tự cậu ấy giải quyết.

Sắc mặt Hoài Vân trở nên hoảng hốt tột độ :

- Anh đừng có hù dọa tôi. Anh ấy không làm vậy đâu !

-Ồ. Được. Nếu cô muốn thì hãy cứ làm đi . Nhưng tôi thành thật khuyên cô, tốt nhất là im lặng đi , đừng để khi cậu ấy quay lại mà cô vẫn như thế này thì tôi sẽ rất đau lòng mà chứng kiến cảnh cô sống không bằng chết đây !

Thư kí Hoàng hừ một tiếng rồi quay đi.

Lúc sắp bước vào tầng thang máy, anh buông một câu cảnh cáo :

- Không được phép động tới Vy Anh ! Nếu làm như thế, ngay cả tôi cũng không lường trước được những gì cậu ấy sẽ làm đâu !

Hoài Vân bủn rủn, tiếng cao gót không còn nện vang như mọi khi mà va vào nhau hỗn loạn.

Nhìn cô gái có mái tóc xoăn đen từng bước đi ra từ tòa cao ốc của Khánh Phong.

Tôi đánh rơi nhịp thở...

Rồi cứ như vậy lặng lẽ đứng ngược lên tầng 10...

Gam màu xám lạnh, yên tĩnh đến nghẹt thở...

Căn phòng kính thoáng đãng...

Trên chiếc ghế màu đen đầy uy quyền, một người mang theo vẻ mặt điềm tĩnh, vừa xoay bút vừa kí vào những bản hợp đồng.

Tôi thất thần.

Mọi hình ảnh đều thật rõ ràng...rõ ràng tới nỗi giống như là mình đang được tận mắt chứng kiến.

Mỗi một động tác nhỏ của anh, tôi đều nắm rất rõ.

Mà càng như vậy thì cơn đau lại càng thêm một tê dại.

Nếu bây giờ, tôi bước vào trong kia thì có phải là sẽ gặp được anh không ?

Nhưng...đối mặt thế nào đây ?

Mọi chuyện đã kết thúc rồi mà...

Một cơn gió lạnh tấp vào mặt tôi, hoang khô đi đôi mắt.

Mưa rồi sẽ tạnh. Cầu vồng rồi sẽ tan. Hoa rồi sẽ tàn.

Nỗi đau rồi cũng sẽ có lúc không còn ngự trị nữa...

Người ấy rồi cũng sẽ có lúc không còn ám ảnh tôi nữa...
Cái tên ấy rồi cũng sẽ có lúc vượt ra khỏi tiềm thức của tôi...
Chỉ là...cho thời gian thêm chút thời gian nữa...
Cứ thế nhé...
Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tim anh – Chương 59

59. Chương 59

Một ngày lạnh lại đến và tôi tiếp tục tồn tại.
Để quên đi sự đau khổ...có người chọn cho mình sự bận rộn, có người tìm một niềm vui mới nhưng cũng có người để mặc cho đau khổ ấy tự cào nát tâm can.
Còn tôi...làm theo qui luật của tự nhiên.
Như bây giờ, làm theo lời Trúc Vũ vậy.
Trong một cửa hàng mua bán tự động gần trường, Trúc Vũ cầm lấy chiếc giỏ , không ngừng thả đồ ăn vặt vào đó để chuẩn bị cho cuộc sống hoang dã chiều nay.
Đó là đi cắm trại ở gần một dòng sông...
Đoàn người gồm có Bùi Quang, hai người tên Vũ, tôi và cả người sẽ cùng Bùi Quang sống chết.
Nhưng mà tâm trí tôi bây giờ không thể ổn định được, chỉ kiên nhẫn đi sau đội Trúc Vũ.
Hôm nay, chị Hoài Vân đến thăm trường và bây giờ vẫn còn ở trong ấy.
Hình ảnh lúc chị ấy bước ra khỏi Khánh Phong lúc trước cứ mãi lớn vồn quanh đầu tôi.
Tôi cũng chẳng thể cấm được mình thôi nghĩ ngợi.
Kệ vậy...
Đang dạo quanh thì vô tình lọt vào mắt tôi là một tờ báo, ngoài bìa là hình Rin baby.
Ồ...vẫn còn thứ để cho tôi chú ý !
Tay tôi vô thức cầm lên, lật đến trang đầu tiên thì đã thấy một tin nóng – Rin baby công khai chuyện tình cảm !
Mắt vừa lướt qua hình ảnh đầy thân mật của hai người trong kia, những thù não liền như muốn nổ tung, một cảm giác đau lòng trĩu nặng.
Cầm theo tờ báo kia, tôi lao ngay vào sân trường.
Bãi đậu xe không một bóng người, cô gái tóc xoăn dịu dàng trong chiếc váy hồng, đang chuẩn bị bước lên xe.
Tôi vội vã kêu lên :
- Đợi đã .
Hoài Vân vừa thấy tôi chạy tới thì có vẻ vừa ngạc nhiên lại thêm chút thăm dò :
- Chuyện gì ?
Đợi cho đến khi nhịp thở ổn định trở lại, tôi nhìn chị ta , tức giận :

- Tại sao chị lại làm như thế, tại sao chị lại có thể quen người khác được nữa ?

Hoài Vân nhìn tôi bằng ánh mắt khó hiểu.

Tôi đưa tờ báo cho chị ấy, giọng nói không hề bình tĩnh :

- Chị sao lại có thể còn quen người khác !

Hoài Vân nhìn tờ báo rồi lại nhìn tôi, vẻ mặt như nghĩ ngợi, suy xét một lúc rồi nở một nụ cười :

- Vy Anh là đang nói tới anh Duy Phong à ?

Còn ai ngoài người ấy ra...

Hoài Vân vứt tờ báo xuống dưới đất , dịu giọng :

- Em muốn chị như thế nào ?

Tôi hít một hơi sâu, ánh mắt kiên quyết :

- Muốn chị tôn trọng anh ấy !

Ở bên anh ấy mà lại đi quen người khác !

Không ai là có thể chịu đựng được như thế cả...

Giọng chị ta có chút chế giễu :

- Làm sao mà tôi phải như thế ?

Tôi nói một cách khó khăn :

- Bởi vì anh ấy ...yêu chị.

Hoài Vân thản nhiên nhìn tôi :

- Ồ, vậy à ? Điều đó tôi biết, đâu cần cô phải nói !

- Cho nên, ngoài anh ấy ra, chị không thể quen ai khác !

Hoài Vân cười một tiếng :

- Đó là chuyện giữa chúng tôi. Và tôi làm gì là việc của tôi. Làm sao tôi phải làm theo lời cô ?

Thấy tôi cắn chặt môi im lặng, Hoài Vân lại càng thêm gay gắt :

- Nói đi ! Không phải là cô và anh ấy cũng quen nhau à ? Vậy thì sao tôi lại không có quyền quen thêm người khác ?

Hoài Vân tiến lại gần như đang truy bức tôi :

- Thế nào ? Hay là hai người không phải quen nhau ?

Cổ họng tôi như bị ghì chặt :

- Phải ! Nhưng bây giờ đã không còn nữa rồi ! – giọng nói như bị tắc nghẹn – bởi vì anh ấy thực hiện lời hứa với chị ! Tôi...không là gì cả. Cho nên, làm ơn, không yêu ai khác ngoài anh ấy.

” anh ấy nói cho dù thế nào cũng sẽ mãi mãi yêu mình tôi ”

Đã như vậy thì nếu chị ấy mà quen người khác thì anh ấy phải làm thế nào...

Hoài Vân có vẻ thỏa mãn với câu trả lời của tôi , nhấn mạnh :

- Tôi biết. Anh ấy chỉ yêu mình tôi và tôi cũng chỉ yêu mình anh ấy ! Đủ rồi chứ ! Nhưng mà anh ấy đã không phải với tôi một lần, vì thế, tôi cũng nên không phải với anh ấy một lần chứ !

Bãi đậu xe không một ai.

Không gian xung quanh tĩnh lặng...

Ánh mắt của chị ấy nhìn tôi đầy khiêu khích .

Tôi ngược đầu lên, ánh mắt kiên quyết :

- Xem như là tôi xin chị !

Hoài Vân chờ người một lúc, sau đó cười :

- Xin à ? Có ai cầu xin mà như cô không ? – Chị ta khoanh tay – Quì xuống đi. Xin tôi thì quì xuống đi.

Tôi sững người...

Đôi chân trở nên cứng ngắc...

- Thế nào ? Không muốn – Hoài Vân cười khẩy rồi chuẩn bị bỏ lên xe.

Giọng tôi nhẹ nhàng như gió nhưng dứt khoát từng từ :

- Nếu tôi làm thế thì có phải chị sẽ làm như lời tôi nói ?

Chiếc váy hồng dừng lại trước mặt tôi :

- Đúng thế !

Tôi siết chặt những ngón tay :

- Chị sẽ không yêu ai khác ngoài anh ấy ?

- Chắc chắn rồi.

Vậy thì...

Tôi cảm nhận được nhịp thở của mình trở nên dồn dập hơn...

Đúng lúc tôi đang chuẩn bị làm theo yêu cầu thì có một lực rất lớn kéo mạnh tôi ra...

Tôi cũng không còn sức mà phản kháng.

Lôi tôi ra khỏi bãi đậu xe, Trúc Vũ tức giận nhìn tôi hét toáng lên :

- Cậu điên rồi à ? Tại sao phải làm như thế ? tại sao phải làm những điều ngu ngốc như thế ?

Trúc Vũ lay thật mạnh tay tôi :

- Làm sao mà lại đi xin cô ta ! Cậu điên rồi ! Cô ta là cái gì mà cậu phải làm thế ! – Trúc Vũ nhìn tôi nói như van xin – Vy Anh, đừng như thế , được chứ ?

Tôi cúi gằm mặt :

- Tôi làm gì sai ? Tôi không muốn anh ấy buồn thôi mà .

Trúc Vũ xô tôi ra phía sau :

- Cậu như thế mới làm anh ấy buồn ! Cô ta không liên quan tới chuyện này ! Anh ấy không yêu cô ta, anh ấy yêu cậu ! Cậu không biết à ?

Tôi ghen lời :

- Cậu có biết hôm ấy tôi nghe thấy gì ?

Trúc Vũ có vẻ hoang mang :

- Cậu...xem được buổi họp báo của Hoài Vân ?

Tôi lặng lẽ gật đầu...

- Không phải thế ! Cô ta đi bịa chuyện , tại sao cậu không tin anh ấy mà lại đi tin cô ta ?

- Nếu cậu là tôi , cậu sẽ hiểu như thế nào ! Được, mọi người bảo anh ấy yêu tôi, chính anh ấy cũng bảo vậy. Rồi thế nào ? Không phải là cũng không bên tôi được sao ?

Trúc Vũ kéo kéo tay tôi :

- Chắc chắn là anh ấy có lí do của anh ấy. Bọn mình từ từ tìm hiểu , được không ?

Tôi ngồi bệt xuống bậc thềm gần đó, chờ đợi nhìn về phía trước :

- Lí do à ? Tổ cũng biết là như vậy, nhưng mà ngoài chị ấy ra tổ không tìm được lí do nào cả ! – Có màn sương đã bao quanh mắt tôi – tổ không muốn vậy đâu. Tổ không muốn mình như thế đâu. Nhưng mà tổ không làm được ! Tổ không muốn nghĩ về anh ấy, không muốn dằn vò quá khứ nữa nhưng tổ không làm được. tổ không làm được !

Trúc Vũ ngồi bên, bắt đầu khóc.

Giọng tôi nhỏ dần, tắc nghẹn :

- Tổ rất nhớ anh ấy, muốn gặp anh ấy nhưng lại không đủ can đảm để đối diện và cũng không có lí do nào để tổ đứng trước mặt anh ấy cả. Cậu nói tổ phải làm thế nào .

Tôi gục mặt xuống :

- Cậu có hiểu được cảm giác của tổ không ? Lúc anh ấy đến rồi lúc anh ấy đi, đều theo cách chóng vánh khiến tổ chưa kịp định hình được điều gì thì mọi chuyện đã kết thúc . Cậu nói tổ phải như thế nào ? Hả ? Có giống như là tổ bị xem như là con cóc không ? – Tôi khóc nức lên – Nhưng mà tổ yêu anh ấy . Nên tổ điên rồ như thế đấy! Tổ à, tổ không điều khiển được chính mình ! Chỉ cần nghĩ đến anh ấy, dù là đúng hay sai, hay có thể nào thì nếu mà anh ấy vui thì tổ sẽ làm ! cậu cho là tổ thích như thế lắm phải không ? Bỏ hết thế diện ra mà đi cầu xin cô ta à ? Tổ không muốn thế một chút nào cả ! Nhưng nếu tổ không làm thì tổ không sống nổi với chính mình !

Thật sự là sẽ không sống nổi với chính mình...

Trúc Vũ khóc một thêm lớn :

- Vy Anh à, phải làm sao đây ? Nếu biết mọi chuyện là thế này thì ngày trước, tổ sẽ không cho cậu theo đuổi anh ấy đâu ! Cậu biết không, hôm mà cậu nói với tổ là bắt đầu theo đuổi ấy, hôm đó, bạn cùng lớp nói với tổ là anh ấy đi mua kem mang đến cho Hoài Vân khi ấy đang chụp hình ở trường mình. Nhưng tổ đã không nói với cậu ! Rồi cậu cũng không biết là tại sao ba chị mà vẫn hay thông tin cho bọn mình về anh ấy lại không liên lạc tiếp với cậu đúng không ? Là vì tổ đã bảo họ không làm thế ! Tổ sợ những tin ấy làm cậu tổn thương ! Nhưng mà tổ sai rồi, nếu cậu biết thì cậu sẽ không đến với anh ấy. Mọi chuyện cũng không thế này ! Vy Anh, xin lỗi !

Cả người tôi run rẩy, nước mắt phủ quanh, trước mắt chỉ toàn là ảo ảnh.

- Tổ biết cậu rất ghét những kẻ xen vào chuyện tình cảm của người khác. Kinh tởm họ. Nhưng cậu không phải. Vy Anh, cậu không phải ! Vì thế, cậu đừng tự trách mình nữa , được không ?

Giọng tôi đầy mệt mỏi :

- Cậu cho là không phải ?

- Ừ, không phải. Anh ấy không yêu chị ta nên cậu không phải.

Tôi chậm rãi lắc đầu :

- Tổ ...không muốn nghe nữa. Tổ mệt rồi. Thật sự là tổ rất mệt mỏi. Bây giờ thế nào cũng được. Tổ sẽ quên anh ấy. Sẽ xem như là chưa từng có chuyện tổ và anh ấy gặp nhau. Tổ cũng sẽ như cậu, là fan của anh ấy.

Trúc Vũ đặt tay lên tay tôi :

- Tổ cũng từng như cậu. Dù có thể là không đau bằng cậu nhưng mà cũng không phải là ít. Cậu nói xem, hai đứa mình chơi với nhau bao lâu rồi ?

- Gần 8 năm.

- Ủ. Từ nhỏ tới lớn , có gì cũng cùng nhau làm. Cho dù là việc nhỏ nhặt nhất. – Trúc Vũ cười – Nói thật nhé, tớ chẳng thích ăn kem một tí nào cả, nhưng mà để hai đứa cùng vui, tớ đã tập thói quen đó. Mà rất khó, tớ đã phải rất cố gắng mới ăn kem buổi sáng trưa tối như cậu.

Trúc Vũ nhìn tôi :

- Còn cậu sợ độ cao nhưng mà là vì tớ, cậu cũng sẵn sàng cùng tớ đi cáp treo cao tít ở công viên. Cậu sợ nước nhưng cũng vì tớ mà đi lội ra ngoài biển. Cậu nhớ hôm đó chứ, hai đứa mình lội ra tận mực nước sâu, mà hai đứa lại không biết bơi. Lúc đó anh Huy đã chạy ra nắm hai đứa mình kéo vào, mắng cho một trận té tát.

Khóe miệng tôi cũng bắt đầu hình thành một đường cong.

- Tớ bảo cậu là ảo tưởng, nhưng mà năm nào tớ cũng ước cho điều ước của Vy Anh – bạn thân nhất của tớ thành hiện thực.

Thì ra là vậy...

Sinh nhật nào của Vũ, Vũ cũng bí mật không bao giờ nói cho tôi biết điều ước là gì...

- Hai đứa mình cái gì cũng cùng nhau chia sẻ. Bố , mẹ , anh trai. Cậu nói xem, hai đứa mình rất tốt với nhau có đúng không ?

Tôi gật đầu, mỉm cười :

- Ủ. Rất rất tốt.

Trúc Vũ cũng nhìn tôi, mắt phảng phất sự buồn bã :

- Cậu có biết anh Mạnh Vũ thích cậu ?

Người tôi cứng đờ...

Trúc Vũ cười phá lên :

- Cậu sợ gì chứ ! từng thích cậu ! Cậu còn nhớ năm mà bọn mình chuyển vào đây, tớ đã nhắm ngay Mạnh Vũ mà bám theo.

Tôi có chút nhẹ nhõm, cũng bắt đầu theo dòng truyện của Vũ :

- Sao tớ lại không nhớ. Thế cậu có biết là lúc đấy, tớ cũng nhắm ngay Mạnh Vũ nhà cậu.

Trúc Vũ nhìn tôi, nháy mắt :

- Tớ biết ! Đời nào cậu lại thích Nguyễn Phương thật. Haha.

Vừa nhắc tới Nguyễn Phương, mặt tôi méo xệch.

- Tớ biết vì sao cậu lại giấu tớ. Là cậu nghĩ cho tớ, cậu để Mạnh Vũ cho tớ. Tớ cũng biết cậu không có tình cảm với Mạnh Vũ. Vì thế, tớ mới theo đuổi anh ấy. Nhưng mà cậu có biết thời gian đó tớ đã suy sụp thế nào ?

Trúc Vũ cười :

- Trước mặt tớ, anh ấy lúc nào cũng nhắc tới cậu, còn lợi dụng tớ để tìm hiểu cậu. Cậu thử nghĩ xem, tớ đã phải như thế nào ?

Tôi nắm chặt tay Trúc Vũ.

- Lúc anh ấy chấp nhận tớ cũng là lúc tớ đau khổ nhất. vì tớ biết, anh ấy chỉ xem tớ như là kẻ thay thế. Nhưng tớ nên làm thế nào . Ghét cậu à ? Không bao giờ, cho dù tớ phải quên anh ấy tớ cũng không ghét cậu được. Một chút cũng không. Còn anh ấy, là tớ theo đuổi trước nên tớ có quyền gì ?

Là vì theo đuổi trước nên không có quyền gì...

- Tớ đã chấp nhận hết, giả vờ làm như là rất vui vẻ khi bên cậu, bên anh ấy. Mỗi lần ba người chúng ta bên nhau, tớ đã phải chịu đựng rất nhiều. tớ rất kiên cường đúng không Vy Anh ?

Lần này tôi khóc...là vì Trúc Vũ.

- Không phải ! Một đứa mà xem fim cũng khóc như tớ thì kiên cường gì chứ ? tớ được như thế là vì tớ yêu cậu, yêu Mạnh Vũ. Tớ không muốn vì mình mà ảnh hưởng tới người khác. Cậu cũng đang như thế . Chỉ có điều, nỗi đau của cậu lớn hơn tớ.

Trúc Vũ ôm tôi :

- Tớ chờ đợi được. Mạnh Vũ đã thật sự yêu tớ. Còn cậu...- Trúc Vũ khóc lớn – Vy Anh , tại sao cậu lại phải chịu việc này. Đừng ôm nỗi đau một mình, cậu có tớ, có mọi người. Nhé, Vy Anh.

Tôi nở một nụ cười nhợt nhạt :

- Không sao. Mọi chuyện qua rồi.

Và hôm đó, trên bậc thang , hai đứa tôi khóc một trận linh đình.

Khóc tới nỗi những ngày hôm sau, khứu giác bị tê liệt, không còn cảm nhận được mùi vị.

Mọi chuyện có thật là qua rồi không...

Không thể...

Vì đó không phải là cơn ác mộng nên không thể chấm dứt...

Chỉ có điều...

Tôi sẽ chấp nhận nó như một phần cuộc sống của mình...

Hôm ấy, là ngày lạnh cuối cùng của mùa đông.

Chuỗi ngày sau đó, tôi vẫn là Vy Anh.

Chỉ có điều, nụ cười sẽ lại thêm lạnh ngắt.

Đôi lúc lại thất thần vô định khi làm điều gì đó.

Đôi lúc lại làm người khác choáng váng.

Lại lặng lẽ đến trước tòa cao ốc ngắm nhìn lên cao.

Lặng lẽ đi đến trường đại học của anh đứng chờ như trước.

Hay đôi khi, dạo quanh quảng trường , thả đồng xu xuống và ngắm nhìn.

Và rồi tự gặm nhấm nỗi nhớ ...

Khóc một rồi lại ngủ...

Điên cuồng đọc lại những tin nhắn ngắn gọn của anh...

Điên cuồng nghe lại đoạn ghi âm đó...

Điên cuồng tìm kiếm chút tin tức của anh trên mọi phương tiện tìm kiếm...

Nhưng mà ...tôi không tìm thấy...

Bóng dáng cao ngạo, lạnh lùng ấy...tôi không thể nào tìm thấy.

Chỉ muốn lặng lẽ nhìn người ấy...cũng không thể.

Tôi vẫn yêu anh...chỉ cần yêu hết phần của mình là đủ.

Mưa tạnh rồi sẽ có cầu vồng...

Có phải tôi cứ chờ đợi thế này thì anh sẽ xuất hiện ?

Nắng đầu hè vàng rực và có phần ngọt ngào.

Tiếng máy sấy rò rò bên cạnh làm tôi khá đau đầu.

Tôi nhú mày nhìn một cô gái có mái tóc đen ngắn ôm lấy khuôn mặt trẻ con, da trắng mịn, đôi mắt to tròn nhưng tĩnh lặng, trước trán là tóc lò xo che súp.

Ồ ...

Trúc Vũ đứng bên cạnh hét toáng lên :

- Thật giống búp bê quá ! Vy Anh , cậu rất rất đẹp !

Trúc Vũ phấn khích nắm đầu tôi mà vò.

Chị Minh Thư đặc ý vớt cái kéo lên bàn, lại ...vò đầu tôi.

- Em gái chị mà. Haha. Mà cũng do chị nữa. Tay nghề quá chuẩn . Haha.

Tôi tiu nghỉu.

Vì chị ấy bỗng nhiên chán làm phóng viên nên bây giờ lại kéo hai đứa tôi ra tiệm cắt tóc nhà chị ấy mà hạnh hạ.

Ồi !

Tôi thở dài nhìn mình trong gương...

Chị Minh Thư với trúc Vũ đang vui sướng ngắm nghía thấy tôi như vậy thì tỏ vẻ ngạc nhiên :

- Sao ? Quá đẹp, quá xinh , quá đáng yêu ? Còn muốn gì nữa ?

Tôi lại thở dài đầy tâm trạng :

- Sao em lại xinh thế này ? Đi ra đường mà nhiều người ngắm quá thì ngại lắm.

- ...

Ngay lập tức, tôi bị hai người kia dùng sức mà vò đầu đến choáng váng.

Sau đó, Trúc Vũ cũng thay đổi kiểu tóc nữ tính hơn .

Rồi Vũ lôi tôi đi mua sắm đồ hè.

Nắng gay gắt là thế nhưng vừa bước vào trung tâm mua sắm thì nhiệt độ thay đổi một cách rõ rệt.

Tôi tham lam hít thở bầu không khí ôn hòa bên trong.

Nhưng chưa được bao lâu thì đã bị lôi đi mua đồ.

Thật ra mua sắm đối với hai đứa thì cực kì đơn giản, cái nào đẹp , thấy thích thì cứ chọn size nhỏ nhất lấy.

Rất đơn giản, nhanh gọn.

Và vì như thế nên chưa đầy một tiếng sau, đã phải lê thê xách đầy túi linh kinh.

Nhưng đang định đi về thì tôi bỗng đứng khựng lại...

Cửa hàng kia...

Áo đôi kia đã bị thay bằng mẫu mới rồi.

Tôi vô thức bước vào nơi đấy.

Tay run run chạm vào một chiếc áo khoác nam, màu xám nhạt.

Kiểu dáng đơn giản, sang trọng...

Nếu người ấy mặc, chắc chắn là sẽ rất đẹp...

Trúc Vũ bước tới :

- Cậu muốn chọn gì à ?

Tôi chậm chậm lắc đầu.

Rồi Trúc Vũ cũng không để ý nữa mà cầm một chiếc áo khoác nam lên, ướm thử :

- Cậu nghĩ Mạnh Vũ nhà tớ mặc có đẹp không ?

- Ủ. Lấy thêm cho tớ một chiếc đi.

Trúc Vũ ngạc nhiên nhìn tôi .

Tôi cười :

- Tớ muốn lấy cho Bùi Quang !

Chắc chắn là Bùi Quang không nhớ tới vụ này nữa rồi...Mà kệ, tôi là người thế nào mà có thể xù được chứ ?

Mặc dù chiếc áo này hoàn toàn khác với áo của Bùi Quang nhưng còn cách nào khác đâu ...

Áo Bùi Quang đâu có tìm thấy đâu...

Hi vọng là Bùi Quang không còn nhớ áo mình như thế nào ...

Mà đúng là Bùi Quang không nhớ thật !

Sân trường dày đặc tiếng chim hót .

Cái nắng gắt xuyên qua tán lá rồi thẳng vào mặt tôi.

Bùi Quang vẫn đứng sững nhìn tôi không chớp mắt.

Tôi thở dài, vẫn kiên nhẫn đưa chiếc túi về phía Bùi Quang :

- Anh mau nhận đi. Em mỏi tay lắm rồi !

Bùi Quang vẫn không hề có chút phản ứng nào.

Tôi cười phá lên :

- Thấy em đáng yêu quá chứ gì ?

Chỉ mới hôm qua cắt tóc thôi mà về nhà cũng bị bố mẹ ngắm rất lâu, bố lại còn vò đầu tôi.

Đi trên đường cũng bị ngoái nhìn, hôm nay tới trường cũng phải khiến nhiều người giật mình.

Bùi Quang thô bạo giằng lấy cái túi, hừ một tiếng :

- Xấu hoắc !

Tôi mất hứng , nhưng vẫn cười :

- Áo anh đấy.

Bùi Quang nhìn tôi thêm một lúc rồi mới gỡ chiếc túi ra, có hơi ngạc nhiên.

Tôi nhỏ giọng :

- Đưa chậm mắt của anh hai tuần. Nhưng mà...em ...anh đừng đánh em nhé ?

Bùi Quang lườm tôi, trả lời một câu không hề liên quan :

- Mặt mũi đã con nít rồi lại còn cắt tóc kiểu thế ! Nhìn em chẳng giống người gì cả !

Tôi kiềm chế :

- Chỉ là hơi trẻ con đi một tí thôi mà.

Bùi Quang tiện tay cầm chiếc túi đập lên đầu tôi :

- Em nhìn lại mình đi. Sau này, đi đâu đừng có nói là quen anh ! Trông em không khác gì đứa học lớp 1 cả. Chiều cao thì đã khiêm tốn rồi !

Tôi đưa tay xoa xoa đầu, nhăn mặt :

- Có sao đâu ! Em thấy bình thường mà.

- Xấu xấu hoắc !

Tôi nhìn Bùi Quang , bĩu môi :

- Kệ em chứ. Còn anh, tóc thì...

Bùi Quang gằn giọng :

- Em thử nói tiếp xem !

- Vàng chóc ! Phát ói !

Bùi Quang đang định đưa túi đập lên đầu tôi tiếp thì khựng lại...

Bởi vì...câu ấy có phải tôi nói đâu !

Chị Minh Thư hí hửng vò đầu tôi :

- Tác phẩm của tôi đấy nhá ! Anh chê bai là không được đâu ! Đẹp thế này, người như anh mà biết cái gì.

Tôi không lại gì khi thấy chị ấy đột nhiên từ đâu nhảy vào thế này bởi vì dạo này chị ấy rất hay tới đây để cùng Bùi Quang sống chết.

Bùi Quang hừ một tiếng :

- Đẹp ? Nhìn đã thấy khiếp sợ !

- Đồ mắt chỉ để trang trí. Xinh xắn đáng yêu như thế này mà lại nói không à ?

- Hừ. Cô xem lại đi. Mắt mũi Vy Anh đã không phát triển rồi cô lại còn để tóc ấy cho Vy Anh, chẳng khác gì mới học mẫu giáo. Xấu !

Tôi đứng bên mà sắc mặt đã dần dần khó coi.

Mắt mũi không phát triển ?

Vừa lúc này mới nói tôi học lớp một bây giờ lại chuyển xuống mẫu giáo ?

Mà sao hai người này lại có thể cãi nhau mọi lúc mọi nơi và bằng mọi giá thế này !

Chị Minh Thư tức giận , nhưng mà không phải vì tôi mà là vì tác phẩm của chị ấy :

- Đồ chết bầm ! Xấu xấu cái đầu anh ấy. Anh tưởng mình đẹp lắm à ?

- Tất nhiên !

Chị Minh Thư ngửa cổ cười :

- Đầu tóc thì bù xù. Gớm ! – Chị Minh Thư kéo tôi ra – nhìn xem, tác phẩm của tôi, xinh xắn thế này. Anh có thấy là mình đang đi ngược lại với thế giới ?

Bùi Quang cười lớn :

- Cô nói gì ? Xinh à ? Đã xấu rồi lại còn xấu hơn !

Chị Minh Thư tức giận hét toáng lên :

- Tôi bảo là xinh ! Anh đúng là không có tế bào nghệ thuật !

- Xấu ! Xấu hoắc ! Nhìn là thấy gớm !

- ...

Tôi nhìn Bùi Quang giận dữ :

- Anh cũng chẳng đẹp gì đâu ! Anh...

Thấy Bùi Quang đang cảnh cáo nhìn tôi, những lời sau bị tôi nuốt lại.

Chị Minh Thư đứng bên cổ vũ :

- Vy Anh, mau nói đi, em cứ nói sự thật đi.

Bùi Quang lại thêm phần nguy hiểm nhìn tôi :

- Em thử nói đầu tôi vàng chóc giống cô ta xem ?

Gì chứ ! Tôi mà sợ chác !

Tại sao Bùi Quang chê tôi được mà tôi không thể ?

Tôi rất mạnh dạn mà nhìn Bùi Quang :

- Đầu tóc thì vàng khè ! Anh á, cứ giống như thế...

Bộp ! Bộp !

Bùi Quang dùng chiếc túi đồ mà nện mạnh lên đầu tôi ...

Tôi ôm đầu mà muốn khóc !

Đúng là đồ bạo lực...

Rồi những ngày sau đó, đầu tôi thường xuyên bị vò một cách thích thú.

Không người này thì người kia...

Đến nỗi, đêm đêm tôi ngủ mà còn bật dậy giật mình hoảng sợ !

Quá ám ảnh !

Ngày lại nối ngày xào xạc bay theo gió...

Tôi vẫn lặng lẽ yêu hết phần của mình...

Vẫn hi vọng được nhìn thấy anh...

Cái nắng hè mỗi lúc lại càng thêm gay gắt ...

Trên đường, một cô nhóc mặt chiếc áo thun màu xanh da trời in hình Angry Bird dễ thương và chiếc quần soóc đơn giản.

Đôi giày vải màu vàng đã bị bung dây.

Phía sau lưng là chiếc balô nhỏ xinh.

Thêm khuôn mặt cực kì trẻ con, chẳng ai biết là cô đã gần bước sang lớp 12 cả ...

Ngày hôm nay đầy gió...

Gió làm thổi tung đám tóc lòa xòa, tôi đưa tay giữ lại.

Đây là lí do duy nhất để tôi có thể tự an ủi mình từ khi thay đổi kiểu tóc tới nay.

Đang bước từng bước chậm chạp về phía trước, bỗng nhiên tôi cảm nhận được một luồng gió mạnh lao tới...

Một chiếc xe thể thao màu xám phóng qua rất nhanh...

Thật giống...giống với những khi tôi thần thờ đứng nhìn theo khi người ấy ra về...

Tôi đứng bất động vài giây sau đó nhanh chóng chạy theo .

Đường dành cho người đi bộ báo hiệu đèn đỏ...

Kéttttt !!!

Tiếng phanh xe gấp gấp vang lên.

Một người đàn ông ngó đầu ra khỏi xe, trợn mắt hung dữ quát lên :

- Không có mắt à ? trẻ con không biết gì thì đi cùng với bố mẹ ấy !

Tôi cuống quýt xin lỗi rồi thẫn thờ ngồi trên chiếc bậu đá bao quanh một gốc cây bên đường.

Gió thổi đám xác lá ...thổi bụi bay mù mịt...thổi mái tóc tôi rối tung...

Tại sao đã lâu như thế rồi mà tôi vẫn không thể nhìn thấy anh...

Ngày gió, ký ức về nhiều thật....

Từ xa, đã thấy anh Huy và chị Mun đứng vậy tay với tôi.

Cuối cùng anh Huy đã không còn...lông bông vui chơi nữa !

Chị Mun vứt cho tôi một túi đầy đồ ăn, kèm theo là một cái vò dầu :

- Ở lại ngoan . Anh chị về sẽ có quà.

Tôi tiu nghỉu gật đầu...

Hai người này cứ bận lo cho đám cưới, để mặc quán Mun, làm tôi đang vui đầu vào ôn thi cũng phải tới giúp.

Thôi được rồi, tôi thừa nhận là vì ngày nghỉ chỉ có mình tôi là rảnh nên mới bắt tới đây...

Anh Huy đưa tay xoa đầu tôi, nụ cười chất chứa nhiều tâm trạng :

- Nếu cậu ấy nhìn thấy em bây giờ...

Những lời sau, anh Huy không nói thêm nữa.

Cố gắng gạt nhịp tim đang hỗn loạn , hơi thở đang bị ghì chặt sang một bên, tôi cười :

- Hai người mau về nhé. Không là em sẽ phá quán đấy.

Vừa thấy tôi bước vào , những anh chị nhân viên ở đây đã muốn vò đầu rồi.

Thật ra là tôi ở đây cũng chẳng phải làm gì.

Tất cả mọi việc đều có người khác phụ trách nhưng mà có người mình ở đây thì vẫn hơn.

Tôi vứt balô sang một bên chưa kịp ngồi vào chỗ thì bỗng một anh gọi :

- Nhóc, có người muốn gặp em.

Tôi lười biếng gật đầu :

- Vâng.

Anh ấy nhìn dáng vẻ chán đời của tôi thì lắc đầu :

- Đi mà gặp đi còn vâng cái gì nữa !

Anh ấy không quên vò đầu tôi :

- Khu vực Vip nhé ! Bàn số 1 !

Nhịp tim của tôi bỗng trở nên dồn dập, vội vàng bước đi.

Lần gặp anh ở quán Mun, anh cũng ngồi nơi bàn số 1 ấy...

Khu vực Vip so với ngoài kia thì hoàn toàn khác xa.

Cách bố trí đầy sang trọng .

Âm nhạc nhẹ nhàng phát ra, xung quanh vô cùng yên tĩnh.

Hiện tại thì lại không hề có lấy một bóng người.

Vừa nhìn thấy người ngồi ở bàn số 1, bước chân của tôi liền khựng lại.

Cảm giác bất an trời dậy.

- Ngồi xuống đi.

Tôi rụt rè ngồi xuống phía đối diện :

- Chị có muốn dùng gì không ?

Hoài Vân hôm nay có phần kém tươi tắn hơn mọi khi, vẻ mặt cũng hốc hác hơn, nhìn tôi bằng ánh mắt khá khó chịu rồi đột nhiên cười :

- Kem hạnh nhân. Như tôi và anh ấy vẫn thường dùng !

Tìm tôi phút chốc như bị cái gì đó va vào, gương gao gật đầu.

Tiếng nhạc nhẹ vẫn êm ái phát ra ...

Chung quanh vẫn vô cùng yên tĩnh.

Ly hạnh nhân cũng đã tan chảy và cốc trà sữa của tôi cũng đã nguội lạnh.

Tôi cúi đầu, hai tay miết chặt mép quần đầy căng thẳng.

Mà tôi làm gì nào ? Tại sao lại cứ phải khúm núm trước chị ta thế này !

Nghĩ vậy tôi liền ngồi thẳng người, bình tĩnh nhìn chị ta :

- Chị đến tìm em có việc gì à ?

Hoài Vân vẫn với cách nhìn đầy kiêu căng khó chịu, nói một cách chế giễu :

- Ngày càng dễ thương nhỉ ? Cũng đúng, như thế mới lừa được người khác. Đúng là không biết xấu hổ.

Tôi sững người...

Chị ta đưa một thìa hạnh nhân lên miệng :

- Thế nào ? Sai à ? Thấy tôi thích kem thì cô cũng làm như thế. Trơ trẽn.

Tay tôi bám chặt thành ghế, nhịp thở hỗn loạn , đè nặng những âm run run :

- Không phải !

Hoài Vân nhếch miệng cười :

- Vẫn bảo là không phải ? Nói mãi câu này không chán à ?

Năm xưa, con nhóc này cũng lì lợm như thế, luôn miệng bảo không phải , không phải.

Bị đánh thế nào cũng bảo không phải !

Cô thì vẫn tưởng con nhóc này là Kathy Hoàng , ai ngờ lại là Hoàng Vy Anh ở ngay đây !

Ngang nhiên đến thế là cùng !

Hừ, nếu ông già ấy trước khi vào tù không nói ra tên thật của con nhóc đáng ghét này thì có phải là mẹ con cô vẫn tưởng nó ở Pháp không ?

Thảo nào cô lại cứ thấy con bé Vy Anh có điểm giống con nhóc ngày xưa kia chứ !

Hóa ra là một người !

- Xen vào giữa tao và Bùi Quang, sau đó là giữa tao và Duy Phong ! Mà nói xem, không phải ở chỗ nào ?

Tôi cắn chặt môi, bắt đầu rơi vào trạng thái hoảng loạn , vô thức phủ nhận :

- Không phải !

Hoài Vân nhìn chằm chằm tôi như muốn xông đến mà bóp nát ra, trừng mắt quát lên :

- Không phải à ! Lúc nào mà cũng nói là không phải. Chính mẹ của mày, xen vào gia đình tao, cướp bố tao, còn mày, cướp anh Duy Phong của tao. Vậy mà mày luôn miệng bảo không phải !

Cơn hoảng loạn càng tăng thêm, bóp nghẹn giọng nói của tôi :

- Không phải. Chị không được xúc phạm mẹ tôi !

Hoài Vân trừng mắt :

- Bà ta phá đám gia đình tao ! Mày nghĩ là mẹ của mày tốt đẹp lắm à ? Đúng là mẹ nào con nấy !

Hơi thở của tôi trở nên dồn dập, đứng bật dậy :

- Tôi không cho phép chị xúc phạm mẹ ! Không cho phép chị đặt điều về mẹ ! Mẹ tôi không phải là chị có quyền muốn nói gì thì nói !

Chị ta cười khẩy :

- Vẫn như thế, cứ nhắc tới mẹ là mày sẽ nổi điên ! Nhưng mà tao nói gì sai à ? – Chị ta cũng đứng dậy, bước lại gần tôi – bà ta cũng giỏi thật, quyến rũ được cả kỹ sư Hoàng Anh Nhật ! Mày nghĩ Hoàng Anh Nhật là bố đẻ của mày à ? Năm xưa, người mẹ tốt đẹp của mày dụ dỗ bố tao !

Tôi có cảm giác như mình sắp đứng không vững, hét lên :

- Chị im đi ! Bố Nhật là bố tôi ! Chị không được nói bậy !

Chị ta nhếch miệng :

- Đừng giả vờ nữa ! Có phải là ***** dạy mày như thế không ? Bà ta dạy mày làm lơ hết mọi chuyện xấu xa mà hai mẹ con mày đã làm à ?

Trước vẻ mặt khiêu khích và những lời nói bịa đặt của chị ta, tôi cắn chặt môi, bắt đầu không làm chủ được hành động của mình.

Ngày hè đầy gió .

Ánh nắng đầy chói chang bao quanh thành phố phồn hoa.

Giữa đường phố rộng lớn, một chiếc xe đua màu trắng đầy nổi bật trong dòng người dừng lại ở một nơi.

Cửa xe được mở ra...

Đôi chân dài mạnh mẽ bước xuống...

Một chàng trai có mái tóc màu đen ngắn, thân hình cao ráo toát lên mùi vị lạnh lẽo.

Nắng hè chiếu lên người làm tăng thêm phần cao ngạo vốn có của anh.

Tất cả ánh sáng đều như tập trung vào anh.

Anh vừa xuất hiện, không gian ồn ào náo nhiệt trong phút chốc trở nên thật yên lặng.

Và từng vạt nắng gay gắt bỗng trở nên thật rục rịch.

Gió ... tà áo đen của anh nhẹ bay.

Anh rải những bước chân dài vững chãi về phía trước...

Trong đôi mắt sâu thẳm của anh...một chút cảm xúc cũng không hề tồn tại.

Nụ cười khiêu khích của chị ta, vẻ mặt khinh thường của chị ta...

Bàn tay tôi vô thức đưa lên...

Nhưng chợt ...ngưng lại giữa không trung...

Tay tôi đã bị ai đó nắm lại...

Một cảm giác rất đỗi quen thuộc lan truyền mạnh mẽ làm tôi nín thở.

Khoảnh khắc ấy, cả thế giới dường như biến mất hoàn toàn, trong mắt tôi chỉ còn có...anh.

Ngay tại bây giờ,anh đang đứng trước mặt tôi.

Vẫn là vẻ lạnh lùng, cao ngạo...

Vẫn là dáng cao lớn đầy bí ẩn...

Bàn tay run rẩy của tôi đang bị anh nắm lấy.

Có một màng nước bao quanh mắt tôi.

Người mà hơn một tháng nay đã hoàn toàn biến mất khỏi tôi lại xuất hiện...trong tình huống này !

Ánh mắt anh hiện lên một tia không vui, những ngón tay đan chặt lấy tay tôi, lắc đầu :

- Không được làm như thế.

Cả người tôi chết lặng...

Hoài Vân ở bên vô cùng đặc ý.

Phải rồi ! Anh ấy tất nhiên là sẽ bảo vệ chị ta !

Tôi cắn chặt môi, hoảng loạn rút tay khỏi anh nhưng ...không được.

Mỗi nhịp thở yếu ớt của tôi đều mang theo vô vàn cảm xúc hỗn loạn.

Đau đớn, hụt hẫng ...nhưng hơn cả vẫn là có chút an tâm...anh vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

Anh đưa tay lên...

Tôi nhắm tịt mắt lại...

Nhưng bỗng nhiên, một cơn lạnh lạnh truyền đến làm tôi rùng mình.

Tôi mở to mắt nhìn anh đang cúi đầu, những ngón tay của anh đang nhẹ nhàng chạm vào những vệt nước mỏng còn vương trên mắt tôi.

Giọng nói trầm ấm của anh vang lên :

- Sẽ rất đau tay đấy !

Độc tiếp: Nhẹ bước vào tim anh – Chương 60

60. Chương 60

Cả người tôi như mất thăng bằng, muốn ngã nhào...

Hồn phách thất lạc...

Đứng bên cạnh, nụ cười đắc ý của Hoài Vân phụt tắt, vẻ mặt trở nên cứng đờ.

Anh cúi người ôm tôi :

- Vy Anh, anh về rồi đây.

Nước mắt của tôi bắt đầu cuồng loạn trào ra.

Đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Vẫn là mùi thơm dịu nhẹ này.

Lúc này tôi chẳng thể nghĩ được gì, chỉ đứng yên mà để mặc cho nước mắt từng cơn thi nhau tứa ra.

Anh vẫn ôm tôi, dùng ánh mắt vô cùng đáng sợ nhìn Hoài Vân, từng chữ mang theo hơi lạnh lẽo khiến người ta phát run :

- Quì xuống !

Hoài Vân kinh ngạc, vẻ mặt hoảng hốt.

Tôi cảm nhận được vòng ôm của anh càng thêm siết chặt đầy ấm áp nhưng chất giọng lại lạnh băng, ra lệnh :

- Làm đi !

Hoài Vân bủn rủn, đôi môi tím tái, ánh mắt hoảng sợ nhìn anh...nhưng rồi, không đến hai giây sau liền từ từ quì xuống.

Nhìn thấy chị ta như vậy, tôi không đành lòng mà hét lên :

- Đừng !

Anh đột nhiên bịt mắt tôi lại, cảnh cáo :

- Im lặng ! Tôi sẽ tính với em sau !

Tất nhiên là...tôi không thể không im lặng nhưng vô cùng hoang mang.

Sự lạnh lẽo tràn ngập không gian...

Hơi thở của anh khiến tôi rùng mình...

Ánh mắt lãnh đạm của anh nhìn Hoài Vân đang quì rạp dưới đất , khốc lóc thảm thiết ra lệnh :

- Xin lỗi Vy Anh !

Hoài Vân khổ sở nói :

- Duy Phong, em biết lỗi của mình rồi. Anh đừng hiểu nhầm, em thật sự không lừa dối anh điều gì cả. Duy Phong, em thật sự là người ấy. Có ta...

Anh vẫn bịt mắt tôi, thần thái vô cùng điềm tĩnh, ngắt lời :

- Có nên để tôi nhắc lại ?

Hoài Vân cứng đờ người, giọng nói không rõ ràng :

- Vy Anh, tôi ...xin lỗi. Là tôi nói sai sự thật, là tôi bịa đặt. Tôi...

Tôi yêu ốt cắt ngang :

- Không cần nữa !

Thật sự là không nghe được nữa...

Đã có một số người khác bước vào, xì xầm bàn tán.

Hoài Văn nhìn anh với ánh mắt van xin :

- Duy Phong, em sai rồi. Anh tha lỗi cho em đi. Đừng đối xử tàn nhẫn với em như vậy. Gia đình em...

Tia tức giận hiện rõ trong mắt anh nhưng rồi trở lại vẻ vô cảm như bình thường :

- Đủ rồi ! Có phải là tôi đã cho cô được sống cuộc sống của mình ?

Cô ta tưởng là anh vẫn không biết cô ta giả mạo à ?

Từ cái lần anh chấm dứt với cô ta một cách nhẹ nhàng thì xem như đã là cho cô ta cơ hội rồi !

Bởi anh nghĩ, vì anh, cô ta cũng đã phải điều chỉnh bao năm, vì anh mà chuốc vào mình những thứ mà chính cô ta ghét bỏ và quan trọng nhất là vì cô ta yêu anh còn anh đã để cô ta phải hi vọng , ảo tưởng.

Cho nên anh mới bỏ qua chuyện cô ta lừa dối anh...

Nhưng mà điều đó với anh đã là quá rộng lượng rồi !

Thế này...là cô ta tự chịu !

Hoài Văn lặng người, định nói thêm gì đó nhưng thấy vẻ mặt thêm phần lạnh lùng của anh thì im bặt.

Một khoảng lặng chột tới...

Rất lâu sau, tiếng cao gót nặng nề và đầy sợ sệt khuất dần.

Chỉ còn lại tiếng to nhỏ bàn tán của những người xung quanh...

Tôi bắt đầu giãy dụa, ngộ nguây...

Có tiếng ho nhẹ phát ra.

Ánh sáng dịu nhẹ của khu vực Vip chiếu vào mắt tôi .

Bị làm cho hoảng loạn nên tôi không biết làm thế nào.

Hoài Văn đã đi từ lúc nào...

Còn anh sải bước về phía chiếc bàn trống gần cửa sổ, vẻ thư thái như chờ đợi điều gì đó.

Tôi nhìn anh thật lâu...vô thức bước tới bên cạnh.

Anh gầy đi một chút , lạnh lùng hơn một chút , cao ngạo hơn một chút.

Thần thái có hơi mệt mỏi, đưa mắt lơ đãng nhìn ra bên ngoài.

“ Tôi không thể ở bên em được ”

Câu nói hôm đó lại vang lên bên tai tôi...

Tôi hít một hơi sâu vừa định quay người đi thì bị nắm lại, giọng trầm ấm vang lên :

- Đây , không định phục vụ khách hàng ?

Tôi dứt khoát :

- Em không phải nhân viên ở đây !

Anh tôi với ánh mắt không chút cảm xúc, thản nhiên nói :

- Anh biết . Nhân viên không có quyền được phục vụ anh. Cho nên, em làm đi.

Hừ ! Anh ấy tưởng mình là ai mà giống như là đang ban phát vinh hạnh cho tôi vậy !

Chẳng qua là danh tiếng lừng lẫy, chẳng qua là tài giỏi hơn người, chẳng qua lại điển trai, chẳng qua là...

Bỏ đi ! Dù anh ấy có là ai tôi cũng không thêm đâu !

Tôi lắc đầu bình tĩnh nhìn anh :

- Còn lâu !

Thấy chưa, đã không còn sợ anh rồi ! Hứ !

Một tia kì lạ lóe lên trong mắt anh, anh nghiêng đầu nhìn tôi :

-Ồ ! Được !

Tôi hứ một tiếng rồi giằng tay ra khỏi anh.

Ai cũng có thể sợ anh như tôi thì không nhé !

Bây giờ lại càng không !!!

Đang lúc tôi hiên ngang bước đi thì giọng nói ma mãnh của anh vang lên phía sau :

- Vy Anh, nếu vì em mà quán Mun buộc ngừng hoạt động thì sao nhỉ ?

Tôi lập tức khựng người lại...

Với vẻ mặt vô tội, anh nhìn tôi giống như là mình chỉ vừa mới đưa ra một câu hỏi bình thường thôi vậy.

Tôi vô cùng tức giận !

Thù cũ cộng thêm thù mới , tôi nghĩ rằng :

- Anh đe dọa em ?

Anh lắc đầu rất ư là ngây thơ, nụ cười cũng vô cùng thuần khiết :

- Không. Anh sẽ làm thật.

- ...

Được đấy !

Nếu anh cho rằng trong thời gian qua tôi không thay đổi , vẫn sợ anh thì anh sai rồi ! Sai to rồi !

Tôi giận dữ bước đến, nhìn anh quát lên :

- Bây giờ, anh muốn dùng cái gì !!!

Anh hơi giật mình...

Những người có mặt lúc ấy cũng giật mình...

Nhưng chỉ trong giây lát, anh lấy ngay lại vẻ trấn tĩnh :

- Em chọn gì cho anh cũng được !

Tôi không ngăn mình khỏi liếc sang bàn kia , tỏ ra bình thường :

- Anh muốn kem như chị ấy à ?

Anh cười một tiếng :

- Anh không cần nhắc lại.

Khu vực Vip đã không còn tĩnh lặng như trước.

Người đến đây ngày một nhiều.

Họ im lặng, lắng nghe tiếng nhạc, tận hưởng khoảng thời gian yên tĩnh.

Tôi giận dữ đặt ly cà phê trước mặt anh nhưng do dùng lực mạnh quá nên âm thanh phát ra rất lớn, cà phê trong ly cũng bắn ra làm anh phải lùi ra sau để né !

Đáng ! Rất đáng !

Anh nhìn tôi cười, hướng mắt về chiếc ghế bên cạnh :

- Ngồi đây !

Tôi lùi ra sau vài bước, có ý từ chối.

Tia cười trong mắt anh bỗng chốc trở nên khác lạ...

Thế này là...sắp có án mạng rồi !

Tôi vẫn lùi ra sau, hít thở sâu.

Đừng sợ ! Phải mạnh mẽ lên !

Mình là ai, là ai ? Là Vy Anh không sợ một ai ngoài bố mẹ cả !

Vâng , chính xác là như thế cho nên tôi vẫn không ngừng lùi ra sau.

- Vy Anh !

Vừa nghe anh khẽ gọi tôi liền trả lời cuống quýt :

- Em...em đi lấy balô để ôn bài .

Anh gật đầu :

- Không được trốn !

- ...

Làm sao mà anh biết là tôi định trốn...

Nắng đã bớt gay gắt, ngoài cửa kính , xe cộ vẫn nườm nượp qua lại, mang theo gió bụi bay đầy trời.

Mặc dù đã cúi đầu thật sát so với mặt bàn nhưng tôi vẫn cảm nhận được ánh mắt của anh vẫn chưa rời khỏi người tôi lần nào.

Tôi bối rối, tay không ngừng khuấy nát cốc trà sữa ra.

Cùng một lúc, có rất nhiều suy nghĩ và cảm xúc đồng thời tung nảy .

Anh cứ thế lặng lẽ nhìn tôi, không nói gì.

Cuối cùng là tôi vẫn không ngăn được mình mà lên tiếng trước.

Giọng tôi rất nhẹ, mang theo sự phức tạp :

- Thời gian qua, anh...như thế nào ?

Giọng anh trầm lạnh,điềm nhiên :

- Không có gì !

Chiếc thìa trong tay tôi ngưng lại...

À, đối với anh ấy là không có gì.

Một tháng với tôi còn hơn địa ngục nhưng với anh ấy lại là không có gì.

Vô tâm thật !

Mà thôi, làm sao phải trách anh ...

Tôi ngẩng đầu lên nhìn anh :

- Em cũng thế ! Em cũng không có gì cả. Ngược lại là em rất vui , rất rất vui là đằng khác.

Anh mỉm cười gật đầu, đôi mắt tĩnh lặng.

Tôi lại cúi đầu, tự kỉ với cốc trà sữa.

Có vẻ như là anh ấy không quan tâm mấy vấn đề này.

Nhìn những hạt trân châu đang xoay tròn trong ly, tôi mím môi, nhỏ giọng :

- Anh không hỏi em tại sao lại vui à ?

Ánh mắt anh hiện lên tia cười :

- Vậy Vy Anh, sao em lại vui thế ?

Vui à ? Vui được không ?

Chẳng có giây phút nào mà tôi thật sự vui vẻ cả .

Những hạt trân châu xoay nhanh hơn, có phần lộn xộn.

Tôi ấp úng :

- Em...em vui vì...em – Không tìm ra lí do nào thích đáng, tôi bắt đầu bực dọc – mặc kệ em ! Em vui hay buồn không liên quan tới anh ! Anh đừng có hỏi những việc riêng tư như thế nữa đi !

Quá vô duyên !

Từ khi nào anh ấy lại trở nên lảm chuyện như thế !

Trước thái độ giận dữ của tôi, khóe miệng anh nâng lên, nghiêng đầu nhìn tôi với vẻ thích thú.

A !

Tôi ngay lập tức xấu hổ mà cúi gằm mặt .

Lúc này là do tôi đề nghị anh ấy hỏi mà...

Thôi kệ ! Ai bảo anh ấy nghe làm gì . Ai bắt anh ấy phải làm theo cơ chứ !

Đúng thế ! Với suy nghĩ hợp lí đó, tôi cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Anh vẫn im lặng nhìn tôi, đôi khi ho vài tiếng đầy mệt mỏi, hơi thở rất nhẹ.

Khoảng lặng lại ủa về...

Tôi không kìm được mà lại đưa ra câu hỏi :

- Anh có gì thay đổi không ?

Anh gật đầu, nhấm nháp ly cà phê , thản nhiên :

- Anh không làm tổng giám đốc ở Khánh Phong nữa rồi.

Không làm tổng giám đốc ở Khánh Phong nữa !!!

Câu nói ấy giáng mạnh vào đầu tôi.

Tôi mở to mắt, kinh ngạc xen lẫn hoảng hốt nhìn anh :

- Anh Duy Phong, anh thất nghiệp rồi ?

Cà phê trong ly sóng sánh, anh che miệng ho sặc sụa, có vẻ bất đắc dĩ :

- Vy Anh ! Anh sẽ không để em phải nuôi anh , cho nên, em không cần phải như thế !

Tôi lườm anh, xí một tiếng rồi sau đó mới nhận ra...có cái gì đó khác thường rồi !!!

Nuôi anh à ? Tôi nuôi anh ấy à ?

Cái gì ? Tại sao tôi phải nuôi anh ấy ?

Ngừng ! Ngừng ! Ngừng !

Đừng suy nghĩ bậy bạ !

Tôi nhìn anh :

- Anh có phải là con của em đâu ?

Giọng anh đột ngột trầm xuống :

- Vỵ Anh !

Ngay lập tức, tôi đưa ly trà sữa lên miệng uống một hơi.

Đâu phải tôi muốn nghĩ như thế, mà là do anh ấy nói những câu dễ gây hiểu lầm ...

Anh cũng không nói gì thêm, thần thái tĩnh lặng, đôi mắt sâu thẳm nhìn cà phê trong tách.

Nhưng mà...tôi không muốn cứ im lặng thế này, tôi muốn nói thêm, vì thế, tôi kiếm chuyện :

- Anh không làm tổng giám đốc nữa thì làm sao mà có quyền buộc Mun thôi kinh doanh !

Mặc dù là tập đoàn Khánh Phong không liên quan gì tới lĩnh vực quán Mun nhưng mà...quyền lực của họ vô cùng rộng lớn.

Điều gì mà không làm được ?

Cũng hơi kì lạ, bố anh ấy là chủ tịch thì tại sao lại cho con trai thôi việc thế kia...

Tàn nhẫn quá !

Anh khẽ thở dài...

Biết ngay mà ! Chỉ đe dọa người khác thôi !

Bây giờ, mình nên đi , vì ở lại thêm, về sau, ký ức lại càng nhiều...

Dưới màu nắng rực rỡ từng vệt trái dài , căn biệt thự trắng lại càng thêm nguy nga và tráng lệ.

Giữa nắng trưa gay gắt, vang lên tiếng khóc lớn của một người phụ nữ :

- Ôi ! Con trai yêu của tôi ! Con cưng của tôi !

Căn phòng rộng lớn độc một gam màu xám lạnh lẽo.

Nơi đây đến một tia nắng mạnh mẽ ngoài kia cũng không thể xuyên vào.

Thoang thoảng mùi thuốc dịu nhẹ.

Một người đàn ông đầy uy nghiêm, đôi mắt sắc lạnh nhìn về phía chiếc giường trống không, giọng nói bình tĩnh :

- Duy Phong đâu ?

Giữa phòng, một đám người áo đen cúi đầu, không dám hé nửa câu.

Một người mang trang phục bác sĩ đứng cạnh giường, phía sau là tốp y tá, trợ lý.

Ông rụt rè nói :

- Khi tôi bước vào thì đã không thấy cậu chủ .

Hoàng Duy Khánh thở dài một tiếng :

- Không phải là nó chỉ mới tỉnh dậy sáng nay à ?

Người bác sĩ gật đầu :

- Vâng , thưa ông chủ. Cậu chủ tỉnh dậy lúc 5 giờ 20 phút 39 giây.

- Tình trạng thế nào ?

- Các cơ quan chức năng đã gần như là phục hồi. Nhưng vết thương của cậu chủ vẫn chưa khỏi, mặc dù tôi đã băng kỹ nhưng tốt nhất là phải dành hai tuần tránh hoạt động mạnh để đảm bảo an toàn. Hơn nữa, cậu chủ còn rất yếu. – Giọng người bác sĩ nhỏ dần – cậu ấy nên chỉ ở yên một chỗ.

Tiếng khóc của bà Hoàng lớn dần thêm...

Hoàng Duy Khánh ngồi vào chiếc ghế lớn , quát :

- Nếu như thế thì tại sao để Duy Phong rời khỏi đây hả ?

Người bác sĩ toát mồ hôi, run giọng :

- Vâng, thưa ông chủ. Tôi ...

Hoàng Duy Khánh chỉ vào chiếc giường lớn :

- Nói đi ! Duy Phong làm sao mà đi khỏi đây với tình trạng như thế ? Không phải ông theo dõi ở đây 24/24 à ?

Người bác sĩ lúng túng :

- Vâng. Nhưng cậu chủ...cậu chủ đuổi tôi ra ngoài. Tôi...tôi...

Hoàng Duy Khánh trừng mắt :

- Nói đuổi ông ra thì ông ra à – giọng nói kèm thêm sự bất đắc dĩ – Ông phải biết là từ lớn tới bé , nó luôn làm theo ý mình. Nhưng mà bây giờ, nó mới tỉnh dậy như thế, yếu như thế thì đâu làm được gì ông mà sợ ? Hả ?

Người bác sĩ nói một cách khổ sở :

- Cậu chủ...cậu chủ nhìn tôi. Tôi ...không thể trái ý cậu ấy.

Hoàng Duy Khánh lắc đầu.

Ông đã biết Duy Phong tỉnh dậy thì lao đi ngay mà !

Chuẩn bị tinh thần rồi mà vẫn không làm được gì !

Ông đưa mắt nhìn nhóm người áo đen đang cúi thấp đầu :

- Không phải ta đã nói là canh chừng Duy Phong à ? Sao lại để Duy Phong đi rồi hả ? Nói xem, làm thế nào mà Duy Phong đi được hả ?

Một người áo đen bước ra khỏi hàng ngũ, trình bày ngắn gọn :

- Thủ lĩnh phóng xe đua đi.

Hoàng Duy Khánh tức giận :

- Lại xe đua ? Sao lại để tự do thế hả ? Ta đã bảo trong hai tuần này thì canh gác chặt chẽ vào cơ mà.

Người áo đen vô cùng bình tĩnh :

- Thưa ông chủ. Chúng tôi là Black Company. Chúng tôi chỉ nghe lời thủ lĩnh Hoàng Duy Phong.

Hoàng Duy Khánh tròn mắt sau đó quát lên :

- Được đấy ! Thế thủ lĩnh các người là ai ? Là con trai ta đấy !!!

Sai lầm lớn...sao ông lại có thể để cho Duy Phong lập nên Black Company chứ.

Lúc đầu vì chuyện kia nên ông chỉ xem như thuê vệ sĩ bảo vệ và theo dõi Duy Phong thôi.

Ai ngờ Black Company bây giờ thành ra thế này ...

Lĩnh vực gì cũng nhúng tay vào được...

Tác oai tác quái !!!

- Thủ lĩnh các người có mệnh hệ thì sao ?

Đám người áo đen cúi thấp đầu biết lỗi, đều giọng :

- Thưa ông chủ. Chúng tôi cũng là bị thủ lĩnh ép buộc.

Hoàng Duy Khánh đập mạnh vào bàn :

- Các người mà cũng sợ à ? Thủ lĩnh thì sao ? ta biết các người trung thành nhưng mà để thủ lĩnh đi với tình trạng như thế các người xem có được không ?

Cả đám người áo đen cúi gập người :

- Thưa ông chủ. Thủ lĩnh ra lệnh nếu chúng tôi trái ý sẽ phải biến mất ngay lập tức.

Và bất kì một ai trong B.C đều biết rằng không thể làm khác với mệnh lệnh của thủ lĩnh trừ khi người đó...không thuộc B.C

Người áo đen đều giọng :

- ông chủ đừng quá lo lắng. Phó thủ lĩnh đã theo sát thủ lĩnh rồi ạ.

Hoàng Duy Khánh thở phào nhưng đôi mắt vẫn ngập tràn sự lo lắng.

Tiếng khóc của bà Hoàng cũng thôi âm ỹ.

Căn phòng xám phứt chốc được trả về với sự yên tĩnh vốn có.

Trên chiếc giường lớn kia...

Quyển album ảnh đang được lật ra...

Tôi cúi người , túm lấy quai balô định xách lên thì câu nói của anh nhẹ nhàng tiến thẳng vào tai tôi :

- Vy Anh, anh lên làm CEO rồi.

- ...

Tôi hoàn toàn bị bất ngờ, đầu đập vào bàn đau điếng !

Lúc tôi ôm đầu nhìn lên thì thấy anh vẫn vô cùng thần nhiên nhưng ly cà phê trong tay anh rung nhẹ.

Vậy là...rõ ràng là anh đang nhin cười !!!

Tôi oán giận lườm anh.

Ồ mà anh làm CEO cơ à ?

Thế thì..., tôi không nhận ra là càng ngày mình càng tò mò và lăm chuyen :

- Anh Duy Phong , thế bố anh không làm nữa à ?

Anh gật đầu, nét cười tinh quái hiện ra :

- Ông ấy lặn sâu, chuyển sang làm kỹ sư thiết kế.

Tôi quên hẳn cơn đau kia, tròn mắt :

- Bác Duy Khánh làm kỹ sư thiết kế á ?

- Ủ . – ánh mắt anh nhìn tôi đầy ma mãnh , có phần khiêu khích – bố em cẩn thận nhé !

Cái gì ! Dám tuyên chiến đến cả người bố vĩ đại của tôi á ?

Anh quá là ngang ngược rồi !

Tôi hưng hăng đưa một chiếc bánh vào miệng vừa cắn cắn vừa liếc anh :

- Hừ ! Bỏ em không việc gì phải sợ cả ! bố em á, là giỏi nhất ! Em nói cho anh biết, ngay cả...- Lúc này, tôi bị nghẹn, ho một tiếng mới nói tiếp được – Ngay cả chú Hoàng Duy Thức của anh, kỹ sư thiên tài cũng không bằng bố của em đâu nhé !

Nói xong, tôi vô cùng đắc chí mà ăn thêm chiếc bánh nữa.

Anh đột nhiên tiến sát lại gần tôi đầy mờ ám :

- Vậy khi nào mình cho hai người ấy cạnh tranh nhé ?

Tôi nghiêng người sang một bên , ngưng ngưng nhưng vẫn rất dứt khoát :

- Tất nhiên là bố em thắng !

- Được ! Cho bố em thắng đi – anh lại tiến sát gần hơn mang theo hơi thở nam tính và mùi thơm dịu nhẹ quen thuộc làm tim tôi đập loạn nhịp.

Tôi bối rối :

- Em sắp ngã rồi.

Anh đưa tay khẽ chạm lên mái tóc ngắn ngủi của tôi, tia cười một thêm hiện rõ.

Tôi nhìn đi nơi khác lảng tránh :

- Anh thấy như thế nào ?

Vừa dứt lời mới biết mình hỏi một vấn đề sai trái !

Tại sao lại đi hỏi anh những thế này...

Anh nghiêm túc đánh giá :

- Rất xinh !

Xinh à...Nhịp tim tôi càng thêm hỗn loạn...

Để che đậy những cảm giác đó, tôi tỏ ra vô cùng bất đắc dĩ, thở dài :

- Tất nhiên rồi ! Người nói với em câu này không phải ít . Nghe mãi thật là chán.

Anh ngày một tiến sát hơn, giọng cười mờ ám :

- Bạn gái anh từ khi nào lại trở nên kiêu căng như thế ?

Ồi ! Vừa nghiêng người tránh anh,tôi vừa run giọng :

- Em không phải bạn gái anh.

Anh nheo mắt :

- Không phải ?

Phải không ?

Nhìn thấy ánh mắt đáng sợ của anh tôi lập tức liền muốn trả lời là phải !

Nhưng mà đó là Vy Anh trước kia, còn Vy Anh bây giờ đã khác nên tôi gật mạnh đầu:

- Không phải !

Vẻ mặt của anh trở nên tĩnh lặng, như đang nghĩ ngợi điều gì đó, nhìn tôi đầy khó hiểu :

- Vy Anh , em trở thành vợ của anh từ bao giờ thế ?

Rầm !

Tôi từ trên ghế ngã nhào xuống...

Vợ ! Vợ á ?

Tôi choáng váng, đứng dậy một cách khó khăn...nhìn người từ đầu đến giờ vẫn giữ vẻ thản nhiên kia đầy cảnh giác :

- Anh là ai ?

Là người nào mà lại có ngoại hình, phong thái , cử chỉ, giọng nói giống hệt anh ấy.

Nói chung là nhất cử nhất động đều giống !

Thế nhưng lại toàn nói những điều trái-đạo-lí !!!

Làm tôi tưởng là anh ấy thật chứ...

Cảm giác hụt hẫng bỗng chốc ôm choàng lấy tôi...

Hm...nhưng cũng may là không bị hổ điều gì...

Anh hơi khựng người lại nhưng sau đó liền mỉm cười.

Nhìn vào thì cứ tưởng nụ cười đó là đơn giản , vô hại nhưng thực ra là không phải !

Đã biết thế nào là cười mà như không, cười mà như muốn xé xác người ta ra không ?

Đây chính xác là nụ cười ma quỷ đó !

Anh nghiêng đầu nhìn tôi :

- Em nghĩ tôi là ai ?

Với người thông minh như tôi thì tất nhiên là đã định sẵn cho mình câu trả lời nên đáp lại rất nhanh :

- Anh là anh em sinh đôi của anh Duy Phong !

Người kia vừa nghe thấy tôi nói thì lại mỉm cười...

Ồ ! Đúng rồi chứ gì !

Hừ, tôi thừa biết đi ! Tôi là ai chứ, là người hiểu anh ấy rất rõ.

Anh ấy làm sao lại có thể như người này, nói những điều như vậy trong khi mọi chuyện đã kết thúc rồi chứ.

Người kia vút chiếc thìa nhỏ từ ly cà phê sang một bên rồi đưa lên miệng điềm đàm uống.

Động tác vô cùng tao nhã nhưng mỗi chuyển động nhỏ như thế lại làm tôi rét run...

Về mặt này...ừm thì cũng rất giống anh ấy.

Người kia đưa tay ra hiệu cho tôi ngồi lại chỗ cũ.

Được thôi ! Không sợ đâu !

Rất nhiều lí do để mà tôi tự tin đối diện với người này lắm.

Người này cũng chẳng phải anh ấy, tôi sợ cái gì ?

Quán bây giờ cũng rất đông người, toàn người mình cả, tôi sợ cái gì ?

Vì thế, tôi chẳng sợ gì cả, một chút cũng không !

Tôi vững dạ ổn định chỗ ngồi, người kia liền cười , lại là nụ cười ma quỷ đó :

- Em và Duy Phong có quen nhau không ?

À, ra là người này muốn tìm hiểu à ?

Có nên nói không đây ?

Dù sau cũng là người nhà với anh ấy, tiết lộ một chút cũng không sâu đâu nhỉ ?

Tôi gật gật đầu :

- Có.

Nét mờ ám trong mắt người kia lớn dần pha lẫn cả sự tinh ranh :

- Quan hệ như thế nào ?

Ồ ! Vấn đề tế nhị này mà đem ra hỏi một cách ngang nhiên như thế được à ?

Dù vậy, tôi vẫn đáp với vẻ ngượng ngùng , e dè :

- Em với anh ấy là bạn bè.

Làn sương mỏng đem theo sự nguy hiểm phủ kín đôi mắt sâu thẳm của người kia, giọng nói mang theo hơi lạnh :

- Bạn bè ? Em lớn tuổi bằng Duy Phong ?

Tôi hít một luồng không khí lạnh, ấp úng :

- Không phải. Em...ít tuổi hơn- dưới ánh mắt suy xét và uy hiếp của người kia, tôi mấp máy môi một cách mất tự nhiên – em và anh ấy có thể xem là từng yêu nhau.

Người kia lại tiến sát gần tôi, hơi thở lạnh lẽo, nheo mắt :

- Có thể xem ?

Không khí xung quanh càng hạ thấp xuống.

Tôi rùng mình, rụt rè nói :

- Em và anh ấy ...chắc chắn được xem là từng yêu nhau.

Người kia gật gật đầu ra chiều đồng ý, sau đó nhìn thẳng vào mắt tôi, chất giọng đột ngột trầm xuống, gần từng chữ :

- Thế tại sao em không biết Duy Phong là con một hả ?

Anh Duy Phong là con một. Tôi biết điều này chứ.

A ! Sao lại không nhớ ra ! Sao lại có thể quên mất việc này nhỉ !

Tôi không ngừng chớp mắt nhìn người kia, kinh ngạc thốt lên :

- Anh là Duy Phong ?

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tìm anh – Chương 61

61. Chương 61

Người kia hờ hững gật đầu :

- Phải !

Tôi bịt miệng lại...

Ồi ! Thì ra người kia chính là anh ấy !

Nhiều suy nghĩ hỗn loạn cùng xảy ra một lúc khiến đầu óc tôi trở nên rối tung.

Anh chợt kéo tôi sát lại gần, nhìn thẳng vào mắt tôi, chất giọng nhẹ nhàng vang lên một cách rất thản nhiên :

- Anh rất tức giận.

Anh-rất-tức-giận ?

Đây là lần đầu tiên anh nói ra cảm xúc của mình tuy là theo cách khác người !

Một câu nói như thế mà mang theo vẻ mặt thờ ơ thế kia khiến tôi lạnh người.

Ha, mà kệ anh chứ !

Bất kì ai gặp hoàn cảnh như tôi cũng sẽ nghĩ theo chiều hướng đó thôi !

Anh đưa tay chạm vào má tôi rất dịu dàng nhưng lại có vẻ như đang dạy bảo :

- Em nghe cho rõ nhé Hoàng Vy Anh. Em vẫn là bạn gái của tôi. Rõ chưa ?

Tôi ngồi im bất động, ngơ ngác gật gật đầu mặc dù từ lúc anh kéo tôi lại thì não bộ đã không còn tiếp nhận được điều gì nữa rồi.

An toàn là đặt hàng đầu cái đã nên cứ gật đầu thôi...

Anh cứ ở sát nên như thế này làm tôi thấy vô cùng ngột ngạt và khó thở.

Nếu bây giờ không tìm cách hạ hỏa thì có lẽ tôi sẽ tự thiêu mất !

Tôi vội vàng với lấy ly trà sữa nguội lạnh trên bàn mà vùn vùn trong tay.

Phù...tĩnh táo hơn nhiều rồi.

Ánh mắt anh vẫn chưa hề rời khỏi người tôi, mang theo sự trầm lắng , nhẹ giọng :

- Vy Anh, chuyện hôm đó...

Xoẹt !

Anh vừa nhắc đến chuyện kia khiến tôi rơi vào sự hoảng loạn, rùng mình , không tự chủ được mà hất nguyên ly trà sữa lên người anh...

Thế là ...xong rồi nhé Vy Anh...

Tôi không ngừng hít thở sâu, tay nắm chặt ly trà sữa trống không, cả người run rẩy.

Anh vô cùng bình tĩnh nhìn tôi sau đó lười biếng đưa mắt nhìn xuống chiếc sơ xám , nơi khoảng ngực bị ướt đầm, lại còn thêm những hạt trân châu dính đầy...

Cảnh tượng lúc này thu hút được vô số những ánh mắt khác thường đổ dồn về phía chúng tôi.

Chạy trốn thôi, phải chạy trốn thôi !

Ý nghĩ ấy không ngừng hối thúc tôi nhưng thực tế lại rất trái ngược, tôi cứ ngồi im , cắn môi nhìn .

Anh dựa người vào ghế, hai chân bắt chéo nhau, mang theo khuôn mặt không hề biểu lộ chút cảm xúc nào cứ thế mà nhìn tôi.

Tôi lấy hộp giấy trên bàn đưa bằng hai ta cho anh một cách lễ phép , run giọng :

- Anh...lau đi .

Những ngón tay thon dài của anh gõ nhịp trên bàn,mắt lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ :

- Người nào làm thì người ấy chịu trách nhiệm.

Sự sợ hãi ngay lập tức đã tiêu tan, tôi ầm ứ nhìn anh , đặt mạnh hộp giấy về chỗ cũ, bất mãn :

- Em có cố ý đâu chứ !

Anh không nhìn tôi, lắc đầu với vẻ thờ ơ :

- Anh đâu nói Vy Anh cố ý.

Tôi hứ một tiếng rồi cũng nhìn đi nơi khác.

Làm gì được nhau nào ?

Nhịp gõ vẫn phát ra thật đều đặn và thư thái.

Tôi không kìm được mà hé mắt trộm nhìn anh rất nhiều lần.

Chiếc áo sơ mi xám nơi khoảng ngực càng ngày càng ướt đẫm.

Bắn ! Bắn ! Bắn chết đi được !

Tôi mất kiên nhẫn rút mạnh vài tờ giấy , đứng dậy và nhào tới, lớn tiếng :

- Em lau là được chứ gì !!!

Anh lườm biếng gật đầu.

Tôi bặm môi, dùng hết sức đặt vào những tờ giấy ăn, chà thật mạnh trên vết bẩn.

Anh rên khê, hơi nhũm mày sau đó nghiêng đầu quan sát tôi.

Bị nhìn như thế, tôi bối rối nên động tác lại càng hung hăng hơn !

Có cảm giác như anh hơi run, ho mạnh vài tiếng sau đó nhẹ giọng :

- Vy Anh, nhẹ tay một chút được chứ ?

Tôi hung dữ, trong ngữ khí không hề tồn tại chút thỏa hiệp nào :

- Không được ! Lau thế này mới hết bẩn được ! Anh không biết à !!!

Anh lại tiếp tục ho dữ dội, vẻ khổ sở :

- Thế này sẽ không sạch mà sẽ...

Anh đột nhiên im lặng.

Haha ! Tôi cười thầm trong bụng đầy đắc ý nhưng với anh thì hừ một tiếng , ra vẻ :

- Ý anh là sẽ bị loang ra à ? Có thể mà anh cũng không biết diễn đạt ! Anh nên học thêm tiếng việt đi !

Anh cười :

- Ủ. Vy Anh dạy anh nhé ?

Tôi lắc lắc đầu :

- Em không có thời gian.

- Bớt đi.

Tay tôi khựng lại nhưng ngay sau đó lấy tiếp những tờ giấy khác mà chà mạnh thêm , giọng nói mất bình tĩnh :

- Em không thể lãng phí thời gian với anh được ! Anh là ai nào,anh chẳng qua chỉ là...

Tôi mím môi, im bật.

Bối vì...bí từ rồi...

Anh đưa tay vuốt tóc tôi, giọng trầm ấm :

- Là gì ?

Nhịp thở của tôi ngưng lại, động tác cũng theo đó mà chậm chạp hơn...

Không thể để anh nhận ra sự bất ổn này được !

Tôi kiêu ngạo nhìn anh :

- Anh chẳng qua chỉ là một-trong-vô-số những người theo đuổi em thôi !

Vừa nói xong tôi liền nín thở, tay nắm chặt những tờ giấy mỏng...

Nhưng sự thật đúng là như thế mà...

Khóe miệng anh nâng lên.

Tôi cảm thấy mình bắt đầu hoảng sợ thật sự.

Không được ! Đừng sợ ! Vy Anh, phải tỏ ra bất cần đi nào !

Như thế thì anh ấy mới không biết được những cảm xúc hỗn loạn của mình chứ, mình bây giờ vì anh ấy mà cứ bần loạn thế này thì khác nào là thừa nhận vẫn còn yêu anh ấy !

Ý nghĩ đó vừa nảy ra, tôi liền tóm lấy mà phát triển thành hành động.

Tôi nhìn anh với vẻ-xem-thường :

- Mà anh Duy Phong á, anh là người tệ nhất trong số đó – tôi chìa ngón tay ra – nấu ăn không biết, rửa bát không biết – tôi khê thở dài – ngay cả mở tủ lạnh mà anh còn không biết !

Tôi lắc đầu :

- Anh quá kém cỏi !

Tia sáng kì lạ vụt qua trong đôi mắt lạnh lẽo của anh.

Mặc cho tôi ra sức giãy dụa, anh đặt tôi ngồi lên hai chân, đưa tay ôm tôi, giọng cười tinh quái :

- Mới hơn một tháng không gặp mà em đã dám mắng anh ?

Tôi sợ hãi cắn môi nhưng vẫn cứng rắn :

- Em...em việc gì mà không dám !

Anh gật đầu :

- Tốt lắm .

Tôi vành mắt, trừng mắt :

- Đương nhiên !

Vòng ôm của anh siết chặt hơn.

Tôi hoảng hốt la lên :

- Anh mau thả em ra !

Anh thờ ơ chỉ chỉ vào vết loang trên áo, ra lệnh :

- Tiếp tục !

Tôi nghiêng răng, vẻ mặt vô cùng phẫn nộ, hai tay chà thật mạnh thật mạnh.

Không ngừng lẩm nhẩm trong đầu – Ác độc này ! Đe dọa này ! Mất tích một tháng nay này ! Quay về thì hồng hách này ! Quá đáng này !

Anh rên khê, sắc mặt thêm nhợt nhạt, ho dữ dội nhưng vẫn không buông tôi ra.

Đáng lắm !

Trong khi tôi đang bậm môi thì bỗng nhiên vết loang ấy lại ướt đầm hơn...

Thế này là thế nào...

Tôi khựng tay, tròn mắt !

Ồ ...giấy trong tay tôi có màu đỏ !

Tôi nín thở, nhìn chăm chăm vào vết đỏ ấy, tay run rẩy.

Anh vẫn đang quan sát tôi , thấy như vậy thì giật lấy tờ giấy kia, vứt vào bàn, đồng thời hai tay giải cúc áo khoác ngoài lại.

Về mặt tôi trở nên trắng bệch, sợ hãi kèm theo sự hoảng hốt :

- Anh Duy Phong, là... máu à ?

Anh cười nhẹ :

- Không. Là một chất lỏng màu đỏ .

Chất lỏng màu đỏ ? Thế không phải máu thì là gì nữa !

Tôi lo lắng :

- Là máu thật đấy .

Đôi mắt anh trấn tĩnh, bàn tay lạnh lẽo vuốt nhẹ mái tóc lòa xòa trước trán tôi :

- Là phản ứng hóa học.

Tôi tròn mắt, ngờ vực :

- Phản ứng hóa học ? Vậy chất lỏng màu đỏ kia là do phản ứng hóa học gây nên, không phải máu ?

Anh gật đầu đầy chắc chắn.

Nhìn anh, tôi không thể nào không tin được.

Tôi cau mày :

- Phản ứng gì lạ vậy nhỉ ?

Anh khẽ cười :

- Với một người mà không biết gì về hóa học thì em hỏi hơi nhiều đấy.

Về mặt tôi trở nên cứng ngắc, xụ mặt nhưng sau đó, mắt liền sáng lên :

- Em giúp anh lau tiếp nhé ! Em muốn quan sát kĩ xem phản ứng này nó như thế nào.

Nói xong, tôi liền rất tự nhiên mà đưa tay định mở áo khoác anh ra.

Vì do quá hiếu kỳ nên tôi tạm thời đã quên đi hết mọi thứ khác.

Anh giữ tay tôi lại , nhìn tôi :

- Đừng !

Tôi nhả mặt, cố thoát khỏi tay anh :

- Tại sao lại không được chứ. Em chỉ muốn xem thôi mà !

Phía xung quanh bắt đầu vang lên tiếng xì xầm.

Tôi bắt đầu cảm nhận được bầu không khí khác thường đang bao trùm .

Khi tôi dần lấy lại ý thức thì tay đã chạm vào loạt cúc áo khoác trên người anh, người cũng tiến sát lại gần anh rất mạnh dạn, còn anh thì nghiêng người về phía sau có vẻ tránh né.

Thế này...có giống như là tôi đang sờ anh không !!!

Người tôi cứng đờ, mặt mũi nóng bừng ...

Ánh mắt mọi người có mặt lúc ấy đều đổ dồn về phía chúng tôi .

Anh liếc tôi sau đó hướng những người đó , lạnh giọng giải thích :

- Cô ấy tò mò về cơ thể của tôi.

Mọi người vừa nghe xong liền muốn ngã nhào.

Tiếng đánh rơi ly thủy tinh vang lên đồng loạt.

Có người lại rất bình tĩnh, tay vẫn giữ nguyên ly đồ uống nhưng lại...đổ hết vào người.

Tôi choáng váng, hồn phách thất xiêu rời khỏi người anh, thực hiện một loạt những hành động lộn xộn.

Mở ba lô , rút sách vở ra, cúi gằm mặt, tay cầm bút run rẩy, giọng nói rất nhỏ :

- Anh không được làm ồn nhé. Em...học bài đây.

Anh bắt chéo chân thản nhiên , vô cùng nhàn nhã quan sát tôi .

Tôi bây giờ chẳng thể tiếp thu được những dòng chữ đang hiện trước mặt mà cứ bị cảnh tượng lúc này bám chặt lấy.

Ôi ! Làm ơn đi !

Anh có nghĩ xấu về tôi không đây !

Chắc chắn là có rồi...bởi vì...ngay chính tôi cũng thấy ghê chính mình nữa là...

Aaaaa !

Trời ơi ! Sao không phóng một tia sét xuống đánh chết con luôn đi !

Trong khi tôi đang chờ sét phóng xuống thì cảm nhận được mùi hương nhẹ dịu và hơi thở lạnh lẽo.

Ngẩng đầu lên thì tôi không khỏi giật mình.

Cận kề tôi là gương mặt hoàn mỹ của anh.

Giọng anh trầm nhẹ vang lên :

- Để anh giúp em làm .

Tôi sực tỉnh, cuống quýt gấp vở lại, lắc đầu lia lịa :

- Em không cần.

Anh không nói gì thêm , đưa tay rút quyển vở đang bị tôi ghì chặt một cách tự nhiên.

Anh vừa cầm quyển vở lên...

Tôi liền nín thở, chân tay bủn rủn, vô cùng căng thẳng chờ đợi...

Đó là quyển vở hóa đấy...

Thảm rồi ! thảm rồi !

Giọng anh mang theo nét cười ma quỷ nhưng cũng không kém phần đáng sợ :

- Xé rồi ?

Tôi giả vờ như không nghe thấy , làm ra vẻ đăm chiêu quan sát trần nhà.

Ồ, thiết kế rất hay , có thể che nắng che mưa !

Đúng là hay thật !

Anh đặt quyển vở xuống rất nhẹ nhàng nhưng làm tôi...thót tim.

Tôi lấy giọng, nhìn anh chớp mắt hồn nhiên :

- Anh Duy Phong nói gì em không hiểu. Xé gì cơ ?

Ngoài mặt thì vẫn trưng ra bộ dạng ngây thơ nhưng trong lòng tôi đang thầm khen mình nhanh trí !

Anh ngồi thẳng người, những ngón tay gõ nhịp trên quyển vở, nghiêng mắt nhìn tôi :

- Là thế này. Anh có để lại bút tích ở đây !

Nhanh trí cái gì...có mà nhanh chết ấy...

Tôi cười gượng :

- Haha. Anh nhầm rồi. Làm gì có chứ. Đây là vở của em mà, em có thấy gì đâu .

Anh à một tiếng, có vẻ suy tư :

- Vậy là anh quên.

Sau đó, anh ngang nhiên cầm lấy chiếc bút từ tay tôi, giở quyển vở đó ra...

Những thao tác nhàn nhã, thư thái nhưng mà...xen lẫn sự cảnh cáo.

Từng nét bút dần hiện ra...

Vẫn là dòng chữ đó...

Tim tôi đập loạn nhịp, hơi thở như bị đóng băng.

Anh hướng tôi kèm theo ánh mắt sâu thẳm rất khó nắm bắt :

- Giờ thấy chưa ?

Tôi không ngừng hít thở sâu để lấy lại bình tĩnh, hai tay vội vàng che kín mìn dòng chữ ấy lại .

Là vì tôi sợ...mình không tự chủ được mà nhìn vào chăm chăm, giọng nói trở nên khác thường :

- Ai cho anh vẽ bậy vào vở của em !

Anh nhìn tôi như khiêu khích, xoay chiếc bút trên tay :

- Em có biết hậu quả của việc chống lại tôi không Hoàng Vy Anh ?

Tôi le lưỡi, làm mặt quỷ :

- Em không sợ đâu.

Chiếc bút trên tay anh xoay nhanh hơn , trầm giọng :

- Tốt lắm !

Tôi nhón nhợ cất quyển vở kia vào balô, đáp :

- Vâng !

Anh thở nhẹ, tay còn lại rút chiếc điện thoại màu đen , ra lệnh :

- Tiến hành đi.

Tiến hành gì cơ ? Tôi rùng mình bất an.

Anh chỉ nói một câu rồi lia thẳng máy lên bàn, sau đó đưa tay véo nhẹ má tôi, cười ma mẫn :

- Vy Anh của anh đáng yêu thật ! Về sau đừng khóc nhé.

Tôi vẫn tỏ ra bình tĩnh nhưng cả người mềm nhũn, thần trí bay toán loạn :

- Em không sợ đâu. Em có bố mẹ. Em không sợ anh ! Anh mà làm gì em sẽ mách bố, mách mẹ. Hơn nữa, còn có luật pháp, em có anh huy làm luật sư. Sẽ kiện anh !

Trình bày xong, tôi cảm thấy mình thật may mắn khi sở hữu trí thông minh tuyệt đỉnh trời phú ! Tinh thần cũng vững vàng hơn !

Anh gật đầu đồng ý :

- Ủ ! Đúng rồi ! – chất giọng mang vẻ bất cần – nhưng mà những thứ đó anh đều không sợ.

- ...

Nhìn tôi mặt mày xám tro, cứng ngắc, anh chợt cười mờ ám :

- Chỉ sợ Vy Anh cần anh thôi !

Tôi trừng mắt :

- Mặc kệ anh. Em không quan tâm, em cũng không thèm cần anh !

Vừa lúc ấy, mấy chị nhân viên đi qua nhìn hai người tôi đầy ấn ý và cũng tiện thể ghim mắt nhìn anh say sưa.

Tôi có hơi mất tự nhiên.

Ánh mắt anh chợt trở nên sâu lắng , nghiêm túc :

- Vy Anh, chuyện lần trước...

Từ này giống như là mũi dao đâm thẳng vào vết thương của tôi khiến tôi lập tức giãy nảy lên, đứng phắt dậy, hướng mấy chị đang đứng cạnh đó, la lớn :

- Chị Hạnh ! Chị gọi em !!!

Loảng xoảng ! Loảng xoảng !

Mấy chị kia đang thất thần nhìn anh thì bị phản ứng của tôi làm cho giật mình, trượt tay làm rơi thẳng khay đồ.

Chị Hạnh thất kinh nhìn tôi, lắp bắp :

- Chị...chị...chị đâu có gọi em .

Tôi mang trong mình một cảm giác tội lỗi đè nặng, chỉ biết cười trừ nhìn dáng vẻ chật vật , sợ hãi thu dọn đồ của mấy chị đó.

Cũng đừng trách tôi...Là tại người kia cả thôi !

Anh chợt nắm tay tôi , đôi mắt mang theo làn sương mờ mịt :

- Bé con,em không được phép lảng tránh !

Nhịp tim tôi dừng hẳn lại...

Thế giới dường như không còn âm thanh nữa...

Bé con...Bé con...

Anh đang gọi tôi ?

Bé con...

Tôi ngơ ngác.

- Em không nhớ anh cũng được – Anh khẽ cười – mà làm sao có thể quên anh ?

Tôi thần thờ, nhìn anh không chớp mắt.

Hơi thở trở nên dồn dập, môi mím chặt, sắc mặt tái mét.

Anh nhìn tôi hoảng hốt :

- Em làm sao thế ?

Tôi đưa mắt dờ dãn nhìn anh như người mất hồn, mấp máy môi :

- Em khó chịu. Em ra ngoài một lát.

Rút khỏi tay anh, tôi chạy biến ra khỏi khu Vip ngọt ngào.

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tim anh – Chương 62

62. Chương 62

Nắng đã trở nên dịu đi.

Không còn mang theo sự hanh khô và bỏng rát như ban trưa nữa.

Tôi hít từng ngụm không khí đầy bụi xe vào chặt phổi vẫn không cách nào đẩy tâm trạng ra khỏi sự rối bời.

Ngày hè mà vẫn cảm thấy lạnh thì kì lạ thật đấy.

Tôi ôm gối, ngồi trên bậc thềm trước quán, chờ dần nhìn ra ngoài đường.

Những hình ảnh lúc này không ngừng xoay tròn, đè lên nhau khiến tôi hoảng loạn.

Đầu tiên là Hoài Vân gặp tôi bịa chuyện, sau đó là anh đến bắt Hoài Vân quì xuống xin lỗi tôi.

Sau đó là anh nói những lời thật kì lạ và tôi cũng làm những điều thật kì quặc.

Tôi không biết, thật sự không biết sắp xếp và diễn giải chuyện này ra sao cả.

Hay tất cả chẳng qua chỉ là ảo giác ?

Ảo giác được tạo ra do nỗi nhớ vô tận về anh tích tụ trong hơn tháng nay ?

Ừ, có lẽ là thế rồi. là ảo giác mà thôi.

Gió thêm một nhiều, từng cơn lướt qua làm tóc tôi rối tung.

Cái lạnh xâm chiếm cơ thể dần dần một tầng.

Đột nhiên cảm nhận được sự ấm áp, bên tai là giọng nói gây nghiện rất đỗi quen thuộc của anh :

- Mặc vào đi !

Anh khoác chiếc áo khoác đen lên người tôi rồi ngồi xuống kế bên.

Tôi lắc đầu, tránh người khỏi chiếc áo đó.

Anh vẫn kiên quyết khoác lên, trầm giọng :

- Mặc vào !

Tôi miễn cưỡng đáp :

- Em không muốn .

Anh nhìn tôi, cắt đứt sự đòi co bằng cái nhìn cảnh cáo :

- Đừng có bướng !

Tôi ngoan ngoãn ngồi im, không gạt chiếc áo kia ra nữa, nhưng nhỏ giọng :

- Anh không cần phải tỏ ra là quan tâm đến em như thế đâu. Em không cần.

Anh khẽ thở nhẹ ra :

- Vỵ Anh ! Đừng ngốc nữa.

Tôi lắc đầu, vẫn lặng lẽ nhìn về phía trước :

- Em không ngốc. Vì vậy, anh đừng nghĩ là em sẽ bị anh lừa gạt thêm một lần nữa.

Anh ở bên cạnh, chiếc áo sơ mi xám mỏng chịu từng đợt gió mạnh, ho dữ dội.

Tôi lặc giọng :

- Anh đến đây làm gì ? Biến mất một tháng nay rồi sao bây giờ lại cò xuất hiện trước mắt em và xem như là chưa từng xảy ra chuyện gì như thế ? – Tôi mím chặt môi , từng lời tắc nghẹn nơi cổ họng – được rồi, xem như là không có gì đi. Em và anh sẽ lại quen nhau . Như thế em sẽ lại rất vui vẻ rất hạnh phúc. Sau đó là anh lại bỏ mặc em ?

Anh ho càng nhiều, thần thái vô cùng mệt mỏi, hơi thở gấp gáp, giọng nói đứt quãng :

- Vỵ Anh. Đừng như thế !

Gió ngày một lạnh và mạnh bạo hơn.

Dưới từng vệt nắng, bụi xoay tròn và bay tứ tung.

Tôi cười một tiếng :

- Em như thế nào ? Em chẳng sao cả. Anh Duy Phong, những việc anh làm hôm nay là có ý gì thế ? À, anh áy náy đúng không ?

Anh nắm tay tôi, bàn tay lạnh lẽo khiến tôi rùng mình.

Mỗi động tác của anh đều chậm chạp và khó khăn, anh lắc đầu , nhẹ giọng :

- Không phải áy náy mà là...

Không để anh nói hết câu, tôi ngắt lời :

- Làm thế nào mà anh lại không áy náy ? Hay là vì anh cho là em theo đuổi anh trước, em yêu anh như thế còn anh thì không nên anh mới không thấy mình có lỗi ? Còn nếu không áy náy thì tại sao lại có những hành động như vậy ? Anh đến đây tìm em làm gì ?

Tay anh nắm chặt tôi hơn, quay mặt đi nơi khác ho khan.

Tôi rút tay ra khỏi anh :

- À mà sao em lại cứ nghĩ anh đến đây là vì em nhỉ ? Chị ta cũng tới đây cơ mà. Hai người giận nhau à, cho nên mới lôi em ra giữa mà làm như thế. Tại sao chuyện hai người lại cứ phải bắt em chịu ?

Anh đưa tay ôm tôi, hơi thở yếu ớt, nói rất khẽ :

- Anh yêu em.

Tim tôi đập hỗn loạn nhưng lại rất bình tĩnh đáp :

- Anh yêu em à ? Thế thì em nói cho anh biết, em cũng vậy, cũng rất yêu anh. Rồi thế nào đây ? Có phải anh lại không thể bên em , lại biến mất ? – Giọng tôi bị bóp nghẹn , ghì chặt lại, nước mắt lặng lẽ rơi xuống – Nếu như thế thì em không chịu được, một giây cũng không chịu được ! Một tháng qua, những gì em trải qua là quá đủ rồi ! Anh ...tránh xa em ra !

Tôi đưa tay đẩy anh ra nhưng anh vẫn ôm tôi rất chặt, hơi thở nhẹ bẫng như không tồn tại, giọng trầm ấm, rất nhẹ...rất nhẹ :

- Sẽ mãi bên em.

Tôi khóc nhiều hơn, toàn thân mềm nhũn :

- Anh muốn thế nào ? Muốn dằn vò em như thế nào nữa ? Vì anh mà em làm sai rất nhiều rồi ! Em không muốn mình lại phạm bất kì sai lầm nào nữa ! Anh có biết em ghét nhất ngày nào ? Là ngày em sinh ra . – tôi giãy dụa khỏi anh – em từ lúc nhỏ đã rất bướng, hay cãi lời bố mẹ, hay làm bố mẹ lo lắng. Lúc bố ở nước ngoài, em khóc lóc nài nỉ bố về. Bây giờ, bố ở đây rồi thì lại làm bố buồn vì em. Mẹ nữa, em không nghe lời mẹ mà lại gần anh, mẹ cấm thế nào em vẫn cứ theo anh. Bây giờ thì hay rồi, vì em mà thời gian qua, mẹ mất ngủ, nhiều đêm em tỉnh dậy còn thấy mẹ đứng bên cửa sổ khóc !

Anh run rẩy nhưng vẫn không chịu buông tôi ra, ở anh toát lên sự lãnh lẽo đến tột độ.

- Mà em đâu phải chỉ làm liên lụy tới bố mẹ ! Cả Trúc Vũ nữa. Vũ khóc cùng em rất nhiều, thậm chí còn nhiều hơn em. Những người xung quanh em nữa, đều lo lắng, tìm cách an ủi em. Còn em, em là con người

thế nào đây ? Sao cứ để người khác phải vì mình mà liên lụy thế này. Nhưng mà...em đã cố gắng quên anh rồi. Cho nên, anh đừng gặp em nữa.

Vừa dứt lời, tôi đẩy thật mạnh anh ra.

Anh mím môi lại, sắc mặt trở nên trắng nhợt , ánh mắt vẫn nhìn tôi mang theo thứ cảm xúc phức tạp.

- Có thể là anh chỉ muốn gặp em để xem em thế nào nhưng với em sẽ là khác. Anh rất ghét em đúng không ? vì ghét em nên mới muốn em cứ mãi đau khổ vì anh như vậy. – Tôi nhìn ra phía trước , lạc giọng – Thích thì đến, không thích nữa thì đi để rồi một chút tin tức của anh em cũng không hề biết đến. Anh có biết như thế thì em phát điên không ?

Tôi gục mặt xuống, không tìm được mà khóc lớn :

- Là vì sao mà anh ghét em như thế ? Em lại còn nghĩ là anh thích em thật ! – giọng tôi nhỏ dần – Là vì em hay nhắn tin, gọi điện làm phiền anh à ? Chỉ cần một câu anh không thích thì em sẽ không như thế nữa ! Mà em tại sao lại không biết phép lịch sự tối thiểu, anh không đáp lại vẫn cứ làm phiền !

Ánh chiều tà đáp xuống.

Nước mắt tôi đã không còn rơi nữa nhưng lại cảm nhận được cái lạnh xấu thương, lạnh từ trong sâu thẳm trái tim , lạnh đến tê dại.

Bên cạnh, chiếc áo sơ mi xám của anh thêm ướt đầm, môi tím ngắt , mím lại , hơi thở dường như không còn nữa.

Giọng tôi vẫn vang lên :

- Hay là lúc ở quán Mun, em làm phiền hai người sau đó lại còn tới công ty tìm anh. Tất cả những điều đó làm anh ghét em có đúng không ?

Ánh mắt anh tối sầm lại, không nhìn tôi nữa, cúi đầu, môi mím rất chặt, không nói gì nhưng tôi cảm nhận được anh đang run rẩy.

- Ghét em như thế thì tránh xa em ra ! Em vì anh mà chịu quá đủ rồi ! Anh không cần phải hành hạ em thêm. Từ bây giờ, anh không ở bên em được thì làm ơn cũng đừng xuất hiện trước mặt em nữa. Em và anh xem như chưa từng có gì với nhau cả. Mà nếu anh có xui xẻo gặp phải em thì cứ phớt lờ em . vì chỉ cần anh nhìn em thôi thì em cũng có thể hiểu lầm mọi chuyện đấy ! Em vẫn luôn như thế, ảo tưởng và ngu ngốc.

Tôi cởi chiếc áo kia ra, cầm tay anh lên, đặt vào đó.

Gió từng đợt ủa đến...

Anh ngồi trên bậc thềm, cúi đầu, mắt nhắm lại, môi mím chặt.

Sắc mặt trắng bệch, tím ngắt.

Bàn tay anh run rẩy...

Chiếc áo không được giữ lại nên bị gió cuốn mất, rơi xuống thềm...

Tôi nhìn anh một lúc, hạ giọng :

- Em đi đây .

Anh đưa tay nắm chặt tay tôi lại, nhưng vẫn không nhìn tôi...vẫn không nói gì.

Tôi dứt tay khỏi anh, quay đi :

- Làm ơn, tránh xa em ra !

Ráng chiều dày đặc phủ kín trên từng bậc thềm lạnh lẽo.

Một chàng trai có mái tóc đen ngắn mang theo vệt nắng chiều xuống, anh lặng lẽ ngồi đấy.

Chiếc áo sơ mi màu xám ướt đẫm...màu đỏ tươi...là máu.
Cả người anh không ngừng run lên dưới những cơn gió hè đầy bụi .
Môi anh vẫn mím thật chặt.
Dáng vẻ toát lên mùi vị trầm lặng và cô độc.
Ánh mắt anh tối lại, sắc mặt nhợt nhạt, đưa mắt nhìn về một phía.
Trạm xe bus phía bên kia đường, một cô nhóc vừa bước lên xe.
Chiếc bus vừa lăn bánh...
Anh liền ho dữ dội.
Máu theo khước môi mà trào ra, thấm đẫm cả người anh.
Anh đưa tay quệt miệng nhìn chiếc áo đen vẫn nằm im dưới đất.
Đôi mắt anh lạnh lẽo mang theo nét cười phức tạp.
Khước miệng anh khẽ nâng lên, giọng nói trầm âm u :
- Em giỏi lắm !

Chiều hè muộn đầy bụi và gió.
Với chiếc đầu rồng tuếch, tôi thần thờ bước từng bước chậm chạp về phía trước.
Những xác lá vàng dưới chân bị giẫm nát một cách tàn nhẫn.
Thời gian qua, tôi vẫn cứ nghĩ là đã đủ để tạo cho mình một vỏ bọc mạnh mẽ, kiên người nhưng không phải thế.
Tôi vẫn không hề thay đổi một chút nào cả.
Trước anh, tim vẫn đập loạn nhịp, mắt vẫn chăm chăm theo dõi theo mỗi động tác của anh.
Và sâu trong tiềm thức anh vẫn luôn ngự trị.
Tháng qua, tôi rất sợ, sợ anh vĩnh viễn sẽ biến mất mãi mãi, sợ không còn được nhìn thấy anh thêm lần nữa.
Nỗi sợ ấy cứ lớn dần lên ăn sâu , khiến tôi không ngừng hoảng hốt.
Tôi đã định rằng, mình sẽ lặng lẽ bên anh, sẽ chỉ yêu hết phần của mình...Như thế là đủ !
Nhưng mà thời khắc anh xuất hiện, những điều đó đã bị phá tan hết một cách nhanh chóng.
Tôi không làm được điều đó !
Vừa nhìn thấy anh là tôi đã muốn ôm chầm lấy thì phải làm như thế nào ?
Lặng lẽ ở bên ư ? Sao có thể !
Bước chân của tôi ngày một chậm dần, đơn độc trên con đường vắng đầy xác lá.
Dáng vẻ của anh lúc chiều vẫn mãi bám chặt lấy tôi.
Đôi môi thâm tím, mím lại thật chặt.
Mắt khép lại một mội.
Chiếc áo sơ mi xám mông ướt thẫm ...máu !
Tôi hít sâu một hơi.
Những lời đó, tôi không tự chủ được...

Khi con người trải qua những mất mát và đau khổ, họ sẽ biết làm tổn thương người khác nhiều hơn...

Tôi biết, anh không yêu Hoài Vân. Anh đối xử như vậy với chị ấy thì làm sao có thể yêu !

Tôi chỉ là cứ cố chấp đem cho mình cái lí do đó để lấp liếm đi sự đau đớn, trống rỗng mà thôi.

Thử hỏi xem, anh đột ngột rời xa tôi như vậy thì khoảng trống trong tôi phải làm thế nào !

Tôi không còn có thể quay lại được nữa rồi...

Vẫn là...nên bước tiếp.

Tôi run run lấy chiếc điện thoại lạnh ngắt ra, lạc giọng :

- Bố Nhật, con muốn sang Pháp.

Ánh chiều tà bao phủ...

Con đường trước mắt vẫn thật vắng lạnh.

Nền trời thênh thang đen độc một màu.

Những cơn gió hè làm lay động chiếc xích đu nhỏ xinh làm bằng gỗ, giữa khoảng vườn xanh mượt có ba lá mang hương thơm trong dịp.

Căn phòng xám lạnh lẽo ngập mùi thuốc.

Trên chiếc giường rộng lớn, một chàng trai dựa người vào tường, mắt khép hờ một cách thờ ơ và bàng quan.

Đứng cạnh bên, người bác sĩ rụt rè nói :

- Cậu chủ, để tôi thay lại băng cho cậu. Vết thương của cậu chưa hồi phục hẳn, đã lại bị tổn thương rồi.

Chàng trai như không nghe thấy, đôi chân dài duỗi thẳng, hơi thở nhẹ nhẹ.

Người bác sĩ đẩy sốt ruột, e dè nói :

- Cậu chủ. Nếu không thay sẽ bị nhiễm trùng nặng, e là...

Hàng mi của anh mệt mỏi mở ra, ánh mắt tối sẫm màu, giọng nói phát ra đầy đáng sợ :

- Rời khỏi đây ngay !

Người bác sĩ toát mồ hôi, nhưng mà tình trạng của cậu chủ thế này thì không thể để im được, ông cố gắng thỏa hiệp :

- Cậu chủ. Tôi xin cậu đấy !

Anh lạnh lùng hướng mắt về phía cửa :

- Đi ra !

Người bác sĩ lắp bắp :

- Cậu...cậu chủ. Nhưng mà...cậu...

Anh nghiêng đôi mắt sắc lạnh nhìn người bác sĩ kia...

Ông ta bủn rủn tay chân, cúi mặt ngoan ngoãn đi ra.

Cửa phòng vừa được đóng chưa bao lâu thì lại mở ra.

Anh cau mày nhưng vẫn thờ ơ nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Tiếng khóc thất thanh vang lên , một người phụ nữ bước đến ngồi cạnh anh âm ỹ :

- Con trai yêu, con à, con cứ như thế này thì mẹ sẽ đau lòng lắm. Cả con dâu nữa. Con ơi, nghe mẹ , nghe bác sĩ nhé – bà cầm tay anh sụt sịt– con cứng mà bị thế nào thì mẹ không thiết sống nữa.

Tiếng khóc ngày một lớn hơn, người bác sĩ cũng đã quay lại.

Mặt anh tối sầm, nhìn người bác sĩ mà quát lên :

- Còn đứng đây làm gì ! Ông thích làm gì thì làm đi !

Người bác sĩ nín cười tiến lại.

Bà Hoàng thôi khóc, cười nhìn anh âu yếm.

Duy Phong như anh, vẫn còn có thứ để sợ.

Đó là...nước mắt của mẹ !

Sắc trời về đêm ngày một đen dày hơn.

Chiếc giường xám rộng lớn, trong chiếc áo màu đen, Duy Phong lặng lẽ nhìn về phía chiếc xích đu nhỏ, khoe miệng vô thức nâng lên.

Vy Anh...

Bé con...

Hỏi tại sao anh lại thấy hai người này có những điểm giống hệt nhau một cách tuyệt đối như thế.

Chỉ có điều...không nhớ anh thì thật quá vô lí !

Hay thật...

Mười năm trước, bé con đến nơi này cất giấu một thứ của anh, 10 năm sau, Vy Anh đến lấy.

Lần ở công ty, lúc anh bế Vy Anh lên thì một thứ rơi ra từ áo khoác người ấy...là tấm hình của anh.

Anh thì có bao giờ để tâm đến chuyện hình này đâu, ngay cả mẹ thuê người chụp lên, anh cho qua nhưng cũng chẳng ngó ngang nên không thể biết là những hình mà mình có là như thế nào.

Có một lần, bé con đã từng khoe với anh đầy hào hứng :

“ Anh Duy Phong, em có cất một thứ của anh. Em đồ anh tìm được ra đây ! ”

Nhưng ngay sau đó, anh đã quên mất chuyện này...

Cho đến hôm nay, vừa mới tỉnh dậy thì mẹ đã khóc lóc bảo mất một tấm hình trong cuốn album...

Thế thì...còn ai khác ngoài nhóc kia ra.

Anh khẽ mỉm cười.

Tìm ra rồi ! lần này sẽ không để vuột mất nữa !

Tiếng chuông điện thoại khô khan cắt ngang dòng suy nghĩ của anh.

Tia ẩm áp trong mắt anh biến mất trong phút chốc, vẻ mặt trở nên cao ngạo, giọng nói khô khốc :

- Thế nào ?

Bên kia , người áo đen đang xem một hồ sơ bệnh án, cung kính đáp :

- Thừa thủ lĩnh, Hoàng Vy Anh bị mất trí nhớ !

Mất trí nhớ ? Là vậy à...

Thế nên mới không nhận ra anh là ai !

Đôi mắt anh hiện lên tia lạnh lẽo :

- Nguyên do ?

Giọng người áo đen đều đều vang lên :

- Thừa thủ lĩnh. 10 năm trước, Hoàng Vy Anh nhập viện trong tình trạng thương tích chiếm gần 60 phần trăm cơ thể. Rất nguy kịch. Phải trải qua ca phẫu thuật kéo dài hai ngày đêm ! Não bộ mang một tổn thương lớn do bị va động mạnh !

Thế à...

Những ngón tay của anh siết thật chặt chiếc điện thoại màu đen, bóng tối rất nhanh ngự trị lấy đôi mắt sẫm màu chết chóc xen lẫn sự đau lòng, giọng nói anh sắc lạnh :

- Điều tra rõ vụ việc này cho tôi . Ngay ngày mai, phải có ngay danh sách tất cả những kẻ liên quan tới việc này !

Anh dứt lời, một tiếng động lớn vang lên !

Chiếc điện thoại đen bị ném mạnh vào tường, lúc rơi xuống thì chỉ còn là những mảnh vỡ.

Căn phòng xám trở nên yên tĩnh .

Khí lạnh đến kinh người ngập tràn trong không gian.

Hơi thở của anh rất nhẹ nhưng mang theo sự lạnh băng tàn nhẫn .

Ngoài kia, chiếc xích đu gỗ nhỏ vẫn không ngừng đung đưa.

Anh nhìn theo, đôi mắt sâu thẳm tựa đáy hồ, không nhìn rõ được điều gì trong ấy.

Anh cười lạnh một tiếng.

Bé con, tôi sẽ cho bọn chúng phải chịu đựng sự trừng phạt lớn nhất.

Bọn chúng phải gánh lấy gấp trăm gấp ngàn lần những gì mà em đã phải trải qua.

Nắng đã trở nên dịu đi.

Không còn mang theo sự hanh khô và bỏng rát như ban trưa nữa.

Tôi hít từng ngụm không khí đầy bụi xe vào chặt phổi vẫn không cách nào đẩy tâm trạng ra khỏi sự rối bời.

Ngày hè mà vẫn cảm thấy lạnh thì kì lạ thật đấy.

Tôi ôm gối, ngồi trên bậc thềm trước quán, chờ dần nhìn ra ngoài đường.

Những hình ảnh lúc này không ngừng xoay tròn, đè lên nhau khiến tôi hoảng loạn.

Đầu tiên là Hoài Vân gặp tôi bịa chuyện, sau đó là anh đến bắt Hoài Vân quỳ xuống xin lỗi tôi.

Sau đó là anh nói những lời thật kì lạ và tôi cũng làm những điều thật kì quặc.

Tôi không biết, thật sự không biết sắp xếp và diễn giải chuyện này ra sao cả.

Hay tất cả chẳng qua chỉ là ảo giác ?

Ảo giác được tạo ra do nỗi nhớ vô tận về anh tích tụ trong hơn tháng nay ?

Ừ, có lẽ là thế rồi. là ảo giác mà thôi.

Gió thêm một nhiều , từng cơn lướt qua làm tóc tôi rối tung.

Cái lạnh xâm chiếm cơ thể dần một tầng.

Đột nhiên cảm nhận được sự ấm áp, bên tai là giọng nói gây nghiện rất đỗi quen thuộc của anh :

- Mặc vào đi !

Anh khoác chiếc áo khoác đen lên người tôi rồi ngồi xuống kế bên.

Tôi lắc đầu, tránh người khỏi chiếc áo đó.

Anh vẫn kiên quyết khoác lên, trầm giọng :

- Mặc vào !

Tôi miễn cưỡng đáp :

- Em không muốn .

Anh nhìn tôi , cắt đứt sự đôi co bằng cái nhìn cảnh cáo :

- Đừng có bướng !

Tôi ngoan ngoãn ngồi im, không gạt chiếc áo kia ra nữa, nhưng nhỏ giọng :

- Anh không cần phải tỏ ra là quan tâm đến em như thế đâu. Em không cần.

Anh khẽ thở nhẹ ra :

- Vỵ Anh ! Đừng ngốc nữa.

Tôi lắc đầu, vẫn lặng lẽ nhìn về phía trước :

- Em không ngốc. Vì vậy, anh đừng nghĩ là em sẽ bị anh lừa gạt thêm một lần nữa.

Anh ở bên cạnh, chiếc áo sơ mi xám mỏng chịu từng đợt gió mạnh, ho dữ dội.

Tôi lặc giọng :

- Anh đến đây làm gì ? Biến mất một tháng nay rồi sao bây giờ lại cò xuất hiện trước mắt em và xem như là chưa từng xảy ra chuyện gì như thế ? – Tôi mím chặt môi , từng lời tắc nghẹn nơi cổ họng – được rồi, xem như là không có gì đi. Em và anh sẽ lại quen nhau . Như thế em sẽ lại rất vui vẻ rất hạnh phúc. Sau đó là anh lại bỏ mặc em ?

Anh ho càng nhiều, thần thái vô cùng mệt mỏi, hơi thở gấp gáp, giọng nói đứt quãng :

- Vỵ Anh. Đừng như thế !

Gió ngày một lạnh và mạnh bạo hơn.

Dưới từng vệt nắng, bụi xoay tròn và bay tứ tung.

Tôi cười một tiếng :

- Em như thế nào ? Em chẳng sao cả. Anh Duy Phong, những việc anh làm hôm nay là có ý gì thế ? À, anh ấy này đúng không ?

Anh nắm tay tôi, bàn tay lạnh lẽo khiến tôi rùng mình.

Mỗi động tác của anh đều chậm chạp và khó khăn, anh lắc đầu , nhẹ giọng :

- Không phải ấy này mà là...

Không để anh nói hết câu, tôi ngắt lời :

- Làm thế nào mà anh lại không ấy này ? Hay là vì anh cho là em theo đuổi anh trước, em yêu anh như thế còn anh thì không nên anh mới không thấy mình có lỗi ? Còn nếu không ấy này thì tại sao lại có những hành động như vậy ? Anh đến đây tìm em làm gì ?

Tay anh nắm chặt tôi hơn, quay mặt đi nơi khác ho khan.

Tôi rút tay ra khỏi anh :

- À mà sao em lại cứ nghĩ anh đến đây là vì em nhỉ ? Chị ta cũng tới đây cơ mà. Hai người giận nhau à, cho nên mới lôi em ra giữa mà làm như thế. Tại sao chuyện hai người lại cứ phải bắt em chịu ?

Anh đưa tay ôm tôi, hơi thở yếu ớt, nói rất khẽ :

- Anh yêu em.

Tim tôi đập hỗn loạn nhưng lại rất bình tĩnh đáp :

- Anh yêu em à ? Thế thì em nói cho anh biết, em cũng vậy, cũng rất yêu anh. Rồi thế nào đây ? Có phải anh lại không thể bên em , lại biến mất ? – Giọng tôi bị bóp nghẹn , ghì chặt lại, nước mắt lặng lẽ rơi xuống – Nếu như thế thì em không chịu được, một giây cũng không chịu được ! Một tháng qua, những gì em trải qua là quá đủ rồi ! Anh ...tránh xa em ra !

Tôi đưa tay đẩy anh ra nhưng anh vẫn ôm tôi rất chặt, hơi thở nhẹ nhàng như không tồn tại, giọng trầm ấm, rất nhẹ...rất nhẹ :

- Sẽ mãi bên em.

Tôi khóc nhiều hơn, toàn thân mềm nhũn :

- Anh muốn thế nào ? Muốn dày vò em như thế nào nữa ? Vì anh mà em làm sai rất nhiều rồi ! Em không muốn mình lại phạm bất kì sai lầm nào nữa ! Anh có biết em ghét nhất ngày nào ? Là ngày em sinh ra . – tôi giãy dụa khỏi anh – em từ lúc nhỏ đã rất bướng, hay cãi lời bố mẹ, hay làm bố mẹ lo lắng. Lúc bố ở nước ngoài, em khóc lóc nài nỉ bố về. Bây giờ, bố ở đây rồi thì lại làm bố buồn vì em. Mẹ nữa, em không nghe lời mẹ mà lại gần anh, mẹ cấm thế nào em vẫn cứ theo anh. Bây giờ thì hay rồi, vì em mà thời gian qua, mẹ mất ngủ, nhiều đêm em tỉnh dậy còn thấy mẹ đứng bên cửa sổ khóc !

Anh run rẩy nhưng vẫn không chịu buông tôi ra, ở anh toát lên sự lãnh lẽo đến tột độ.

- Mà em đâu phải chỉ làm liên lụy tới bố mẹ ! Cả Trúc Vũ nữa. Vũ khóc cùng em rất nhiều, thậm chí còn nhiều hơn em. Những người xung quanh em nữa, đều lo lắng, tìm cách an ủi em. Còn em, em là con người thế nào đây ? Sao cứ để người khác phải vì mình mà liên lụy thế này. Nhưng mà...em đã cố gắng quên anh rồi. Cho nên, anh đừng gặp em nữa.

Vừa dứt lời, tôi đẩy thật mạnh anh ra.

Anh mím môi lại, sắc mặt trở nên trắng nhợt , ánh mắt vẫn nhìn tôi mang theo thứ cảm xúc phức tạp.

- Có thể là anh chỉ muốn gặp em để xem em thế nào nhưng với em sẽ là khác. Anh rất ghét em đúng không ? vì ghét em nên mới muốn em cứ mãi đau khổ vì anh như vậy. – Tôi nhìn ra phía trước , lạc giọng – Thích thì đến, không thích nữa thì đi rồi một chút tin tức của anh em cũng không hề biết đến. Anh có biết như thế thì em phát điên không ?

Tôi gục mặt xuống, không tìm được mà khóc lớn :

- Là vì sao mà anh ghét em như thế ? Em lại còn nghĩ là anh thích em thật ! – giọng tôi nhỏ dần – Là vì em hay nhảm nhí, gọi điện làm phiền anh à ? Chỉ cần một câu anh không thích thì em sẽ không như thế nữa ! Mà em tại sao lại không biết phép lịch sự tối thiểu, anh không đáp lại vẫn cứ làm phiền !

Ánh chiều tà đáp xuống.

Nước mắt tôi đã không còn rơi nữa nhưng lại cảm nhận được cái lạnh xấu thương, lạnh từ trong sâu thẳm trái tim , lạnh đến tê dại.

Bên cạnh, chiếc áo sơ mi xám của anh thêm ướt đẫm, môi tím ngắt , mím lại , hơi thở dường như không còn nữa.

Giọng tôi vẫn vang lên :

- Hay là lúc ở quán Mun, em làm phiền hai người sau đó lại còn tới công ty tìm anh. Tất cả những điều đó làm anh ghét em có đúng không ?

Ánh mắt anh tối sầm lại, không nhìn tôi nữa, cúi đầu, môi mím rất chặt, không nói gì nhưng tôi cảm nhận được anh đang run rẩy.

- Ghét em như thế thì tránh xa em ra ! Em vì anh mà chịu quá đủ rồi ! Anh không cần phải hành hạ em thêm. Từ bây giờ, anh không ở bên em được thì làm ơn cũng đừng xuất hiện trước mặt em nữa. Em và anh xem như chưa từng có gì với nhau cả. Mà nếu anh có xui xẻo gặp phải em thì cứ phớt lờ em . vì chỉ cần anh nhìn em thôi thì em cũng có thể hiểu lầm mọi chuyện đấy ! Em vẫn luôn như thế, ảo tưởng và ngu ngốc.

Tôi cởi chiếc áo kia ra, cầm tay anh lên, đặt vào đó.

Gió từng đợt ủa đến...

Anh ngồi trên bậc thềm, cúi đầu, mắt nhắm lại, môi mím chặt.

Sắc mặt trắng bệch, tím ngắt.

Bàn tay anh run rẩy...

Chiếc áo không được giữ lại nên bị gió cuốn mất, rơi xuống thềm...

Tôi nhìn anh một lúc, hạ giọng :

- Em đi đây .

Anh đưa tay nắm chặt tay tôi lại, nhưng vẫn không nhìn tôi...vẫn không nói gì.

Tôi dứt tay khỏi anh, quay đi :

- Làm ơn, tránh xa em ra !

Ráng chiều dày đặc phủ kín trên từng bậc thềm lạnh lẽo.

Một chàng trai có mái tóc đen ngắn mang theo vệt nắng chiều xuống, anh lặng lẽ ngồi đấy.

Chiếc áo sơ mi màu xám ướt đẫm...màu đỏ tươi...là máu.

Cả người anh không ngừng run lên dưới những cơn gió hè đầy bụi .

Môi anh vẫn mím thật chặt.

Dáng vẻ toát lên mùi vị trầm lặng và cô độc.

Ánh mắt anh tối lại, sắc mặt nhợt nhạt, đưa mắt nhìn về một phía.

Trạm xe bus phía bên kia đường, một cô nhóc vừa bước lên xe.

Chiếc bus vừa lăn bánh...

Anh liền ho dữ dội.

Máu theo khước môi mà trào ra, thấm đẫm cả người anh.

Anh đưa tay quệt miệng nhìn chiếc áo đen vẫn nằm im dưới đất.

Đôi mắt anh lạnh lẽo mang theo nét cười phức tạp.

Khước miệng anh khẽ nâng lên, giọng nói trầm âm u :

- Em giỏi lắm !

Chiều hè muộn đầy bụi và gió.

Với chiếc đầu rồng tuếch, tôi thẫn thờ bước từng bước chậm chạp về phía trước.

Những xác lá vàng dưới chân bị giẫm nát một cách tàn nhẫn.

Thời gian qua, tôi vẫn cứ nghĩ là đã đủ để tạo cho mình một vỏ bọc mạnh mẽ, kiên người nhưng không phải thế.

Tôi vẫn không hề thay đổi một chút nào cả.

Trước anh, tim vẫn đập loạn nhịp, mắt vẫn chăm chăm theo dõi theo mỗi động tác của anh.

Và sâu trong tiềm thức anh vẫn luôn ngự trị.

Tháng qua, tôi rất sợ, sợ anh vĩnh viễn sẽ biến mất mãi mãi, sợ không còn được nhìn thấy anh thêm lần nữa.

Nỗi sợ ấy cứ lớn dần lên ăn sâu , khiến tôi không ngừng hoảng hốt.
Tôi đã định rằng, mình sẽ lặng lẽ bên anh, sẽ chỉ yêu hết phần của mình...Như thế là đủ !
Nhưng mà thời khắc anh xuất hiện, những điều đó đã bị phá tan hết một cách nhanh chóng.
Tôi không làm được điều đó !
Vừa nhìn thấy anh là tôi đã muốn ôm chầm lấy thì phải làm như thế nào ?
Lặng lẽ ở bên ư ? Sao có thể !
Bước chân của tôi ngày một chậm dần, đơn độc trên con đường vắng đầy xác lá.
Dáng vẻ của anh lúc chiều vẫn mãi bám chặt lấy tôi.
Đôi môi thâm tím, mím lại thật chặt.
Mắt khép lại một mội.
Chiếc áo sơ mi xám mỏng ướt thẫm ...máu !
Tôi hít sâu một hơi.
Những lời đó, tôi không tự chủ được...
Khi con người trải qua những mất mát và đau khổ, họ sẽ biết làm tổn thương người khác nhiều hơn...
Tôi biết, anh không yêu Hoài Vân. Anh đối xử như vậy với chị ấy thì làm sao có thể yêu !
Tôi chỉ là cứ cố chấp đem cho mình cái lí do đó để lấp liếm đi sự đau đớn, trống rỗng mà thôi.
Thử hỏi xem, anh đột ngột rời xa tôi như vậy thì khoảng trống trong tôi phải làm thế nào !
Tôi không còn có thể quay lại được nữa rồi...
Vẫn là...nên bước tiếp.
Tôi run run lấy chiếc điện thoại lạnh ngắt ra, lạc giọng :
- Bố Nhật, con muốn sang Pháp.
Ánh chiều tà bao phủ...
Con đường trước mắt vẫn thật vắng lạnh.

Nền trời thênh thang đen độc một màu.
Những cơn gió hè làm lay động chiếc xích đu nhỏ xinh làm bằng gỗ, giữa khoảng vườn xanh mượt có ba lá mang hương thơm trong dịp.
Căn phòng xám lạnh lẽo ngập mùi thuốc.
Trên chiếc giường rộng lớn, một chàng trai dựa người vào tường, mắt khép hờ một cách thờ ơ và bàng quan.
Đứng cạnh bên, người bác sĩ rụt rè nói :
- Cậu chủ, để tôi thay lại băng cho cậu. Vết thương của cậu chưa hồi phục hẳn, đã lại bị tổn thương rồi.
Chàng trai như không nghe thấy, đôi chân dài duỗi thẳng, hơi thở nhẹ nhẹ.
Người bác sĩ đẩy sốt ruột, e dè nói :
- Cậu chủ. Nếu không thay sẽ bị nhiễm trùng nặng, e là...
Hàng mi của anh một mội mở ra, ánh mắt tối sẫm màu, giọng nói phát ra đầy đáng sợ :
- Rời khỏi đây ngay !

Người bác sĩ toát mồ hôi, nhưng mà tình trạng của cậu chủ thể này thì không thể để im được, ông cố gắng thỏa hiệp :

- Cậu chủ. Tôi xin cậu đấy !

Anh lạnh lùng hướng mắt về phía cửa :

- Đi ra !

Người bác sĩ lắp bắp :

- Cậu...cậu chủ. Nhưng mà...cậu...

Anh nghiêng đôi mắt sắc lạnh nhìn người bác sĩ kia...

Ông ta bủn rủn tay chân, cúi mặt ngoan ngoãn đi ra.

Cửa phòng vừa được đóng chưa bao lâu thì lại mở ra.

Anh cau mày nhưng vẫn thờ ơ nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Tiếng khóc thất thanh vang lên , một người phụ nữ bước đến ngồi cạnh anh âm ỹ :

- Con trai yêu, con à, con cứ như thế này thì mẹ sẽ đau lòng lắm. Cả con dâu nữa. Con ơi, nghe mẹ , nghe bác sĩ nhé – bà cầm tay anh sụt sịt– con cứng mà bị thế nào thì mẹ không thiết sống nữa.

Tiếng khóc ngày một lớn hơn, người bác sĩ cũng đã quay lại.

Mặt anh tối sầm, nhìn người bác sĩ mà quát lên :

- Còn đứng đấy làm gì ! Ông thích làm gì thì làm đi !

Người bác sĩ nín cười tiến lại.

Bà Hoàng thôi khóc, cười nhìn anh âu yếm.

Duy Phong như anh, vẫn còn có thứ để sợ.

Đó là...nước mắt của mẹ !

Sắc trời về đêm ngày một đen dày hơn.

Chiếc giường xám rộng lớn, trong chiếc áo màu đen, Duy Phong lặng lẽ nhìn về phía chiếc xích đu nhỏ, khoe miệng vô thức nâng lên.

Vy Anh...

Bé con...

Hỏi tại sao anh lại thấy hai người này có những điểm giống hệt nhau một cách tuyệt đối như thế.

Chỉ có điều...không nhớ anh thì thật quá vô lí !

Hay thật...

Mười năm trước, bé con đến nơi này cất giấu một thứ của anh, 10 năm sau, Vy Anh đến lấy.

Lần ở công ty, lúc anh bế Vy Anh lên thì một thứ rơi ra từ áo khoác người ấy...là tấm hình của anh.

Anh thì có bao giờ để tâm đến chuyện hình này đâu, ngay cả mẹ thuê người chụp lên, anh cho qua nhưng cũng chẳng ngó ngang nên không thể biết là những hình mà mình có là như thế nào.

Có một lần, bé con đã từng khoe với anh đầy hào hứng :

“ Anh Duy Phong, em có cất một thứ của anh. Em đồ anh tìm được ra đấy ! ”

Nhưng ngay sau đó, anh đã quên mất chuyện này...

Cho đến hôm nay, vừa mới tỉnh dậy thì mẹ đã khóc lóc bảo mất một tấm hình trong cuốn album...

Thế thì...còn ai khác ngoài nhóc kia ra.

Anh khẽ mỉm cười.

Tìm ra rồi ! lần này sẽ không để vuột mất nữa !

Tiếng chuông điện thoại khô khan cắt ngang dòng suy nghĩ của anh.

Tia ảm áp trong mắt anh biến mất trong phút chốc, vẻ mặt trở nên cao ngạo, giọng nói khô khốc :

- Thế nào ?

Bên kia , người áo đen đang xem một hồ sơ bệnh án, cung kính đáp :

- Thưa thủ lĩnh, Hoàng Vy Anh bị mất trí nhớ !

Mất trí nhớ ? Là vậy à...

Thế nên mới không nhận ra anh là ai !

Đôi mắt anh hiện lên tia lạnh lẽo :

- Nguyên do ?

Giọng người áo đen đều đều vang lên :

- Thưa thủ lĩnh. 10 năm trước, Hoàng Vy Anh nhập viện trong tình trạng thương tích chiếm gần 60 phần trăm cơ thể. Rất nguy kịch. Phải trải qua ca phẫu thuật kéo dài hai ngày đêm ! Não bộ mang một tổn thương lớn do bị va động mạnh !

Thế à...

Những ngón tay của anh siết thật chặt chiếc điện thoại màu đen, bóng tối rất nhanh ngự trị lấy đôi mắt sẫm màu chết chóc xen lẫn sự đau lòng, giọng nói anh sắc lạnh :

- Điều tra rõ vụ việc này cho tôi . Ngay ngày mai, phải có ngay danh sách tất cả những kẻ liên quan tới việc này !

Anh dứt lời, một tiếng động lớn vang lên !

Chiếc điện thoại đen bị ném mạnh vào tường, lúc rơi xuống thì chỉ còn là những mảnh vỡ.

Căn phòng xám trở nên yên tĩnh .

Khí lạnh đến kinh người ngập tràn trong không gian.

Hơi thở của anh rất nhẹ nhưng mang theo sự lạnh băng tàn nhẫn .

Ngoài kia, chiếc xích đu gỗ nhỏ vẫn không ngừng đung đưa.

Anh nhìn theo, đôi mắt sâu thẳm tựa đáy hồ, không nhìn rõ được điều gì trong ấy.

Anh cười lạnh một tiếng.

Bé con, tôi sẽ cho bọn chúng phải chịu đựng sự trừng phạt lớn nhất.

Bọn chúng phải gánh lấy gấp trăm gấp ngàn lần những gì mà em đã phải trải qua.

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tim anh – Chương 63

63. Chương 63

Ánh trăng huyền ảo len lỏi xuyên qua ô cửa sổ nhỏ có phần ảm đạm.

Tôi thần thờ đưa mắt nhìn quanh căn phòng mà mình đã gắn bó bao năm nay.

Ở góc nhà, đồ đạc đã được gói gọn vào hai chiếc va li lớn.

Mọi chuyện diễn ra nhanh thật đấy...

Chỉ ngày ngày mai là tôi đã sang Pháp rồi !

Hộ chiếu và nhà cửa bên kia bố đã chuẩn bị từ lâu, chỉ còn chờ cái gặt đầu của tôi là xong.

Tôi đang chạy trốn...đây là cách duy nhất mà tôi có thể khiến mình dứt khoát mọi thứ.

Tôi sợ nếu đối diện với anh như hôm nay nữa thì tôi sẽ sẵn sàng để mình sa vào một lần nữa mất.

Có tiếng gõ cửa vang lên...

Bố bước vào, mỉm cười :

- Con gái sao thế ? Khuya rồi, ngủ chút đi, mai đi sớm đấy.

Tôi nhè nhẹ lắc đầu :

- Con không muốn ngủ – tay tôi chạm vào con thú bông bên cạnh, ủ rũ – Bố , con muốn đưa hết gấu bông, đưa hết những quà mà mọi người tặng con sang hết bên kia được không ?

Những thứ này đều gắn với mỗi kỉ niệm mà được xem là một phần xây nên cuộc sống của tôi, để lại đây thật sự không đành lòng chút nào cả.

Bố xoa đầu tôi :

- Có khó gì đâu . Một chuyến máy bay vận tuyến thì con thích gì cũng đưa sang được mà. Cái này bố chuẩn bị sẵn giúp con rồi.

Tôi sáng mắt, ôm lấy cổ bố :

- Thật ạ ?

Bố gặt đầu, mắt liếc qua chiếc đồng hồ trên tường :

- Bố hẹn rồi. Khoảng sáng mai sẽ có công ty vận chuyển tới giúp. Nhà mình sang Pháp thì khoảng hôm sau con sẽ lại có gấu bông. Đừng lo nhé !

Tôi cười hớn hở, thơm lên má bố :

- Bố Nhật của con vẫn là vĩ đại nhất .

Vừa lúc đó, mẹ cũng bước vào, cầu nhàu :

- Khuya rồi, hai bố con còn ầm ỹ gì thế ? – mẹ lườm bố – anh đừng có chiều con quá !

Tôi le lưỡi.

Mẹ nghiêm mặt nhìn tôi :

- Đồ của con nhiều quá, đưa sang hết không ổn đâu.

Tôi lắc mạnh đầu một cách bướng bỉnh :

- Không đâu, bố nói rồi, con được đưa hết.

Bố ở giữa hai mẹ con tôi cười lảng :

- Thôi nào. Nhà mình đi ngủ thôi. Mai dậy sớm nhé !

Nói rồi bố bước ra khỏi phòng, đồng thời kéo mẹ ra và tắt bóng :

- Con gái ngủ ngon.

Tôi ủ rũ, kéo chăn che mặt :

- Bố mẹ ngủ ngon.

Đêm đó, tôi cứ lặn qua lặn lại, đầu óc nặng trĩu, nước mắt thấm đẫm gối.

Bên tay máy ghi âm vẫn nhẹ nhàng phá ra tiếng nói của anh.

Và ánh sáng lấp lánh của viên kim cương bốn lá hiện rõ trong màu đêm đen tĩnh mịch.

Sáng sớm trong lành.

Gió mang theo không khí tươi mát căng tràn bao quanh không gian.

Tôi bỏ hai tay vào chiếc áo khoác mỏng, ngồi sát cạnh Trúc Vũ trước hiên nhà .

Trúc Vũ từ khi biết tôi sẽ sang Pháp ngay hôm nay thì không ngừng khóc.

Mắt tôi đỏ hoe, nghẹn giọng :

- Tớ sai rồi. Tớ xin lỗi . Là tớ vô dụng, tớ không thể ở lại mà đối diện với mọi thứ. Vũ, người mà tớ có lỗi nhất là cậu. Cậu luôn bên tớ, luôn vì tớ. Vậy mà tớ lại bỏ cậu thế này. Tớ xin lỗi.

Tôi đưa tay đặt lên vai Vũ đang run lên từng đợt, khóc nức lên :

- Là tớ yếu đuối , ngu ngốc. Mãi mãi mà vẫn không thể vượt qua được ! Tớ xin lỗi, mong cậu tha lỗi cho tớ !

Trúc Vũ ôm tôi, sụt sùi :

- Vy Anh ! Cậu không cần cảm thấy có lỗi với tớ. Tớ không trách cậu ! nhưng mà cậu sang bên kia, lạ lẫm với mọi thứ. Tớ không yên tâm một chút nào cả. Vy Anh, cậu không biết tự chăm sóc bản thân mình lại ngờ nghệch, cả tin, dễ bị lừa phỉnh. Tớ không yên tâm !

Tôi không kìm được mà khóc lớn .

Rồi hai đứa dựa người vào nhau, đỡ đỡ nhìn những người trong công ty vận chuyển ra ra vào vào.

Tim tôi đau quặn từng cơn, mắt đau rát , cay xè.

Chiếc xe lớn có dán logo công ty vận chuyển lăn bánh.

Ngồi phía sau ghế điều khiển, một người miệng nhai cao su,tay gõ nhịp theo radio, huyết sáo, mắt tinh ranh nhìn hai cô bé đang khóc lớn kia rồi cười một cách gian xảo.

Sân bay náo nhiệt , về hè thì có phần ngột ngạt.

Người người kéo va li, xe hành lí công kênh không ngừng qua lại cứ như diễu hành.

Không gian xung quanh chẳng yên tĩnh được lấy một tích tắc.

Tôi với Vũ nắm tay nhau thật chặt, ngồi gác chân lên chiếc vali nhiều màu, chờ giờ bay.

Hôm nay có rất nhiều người tới tiễn tôi.

Những người mà luôn bên tôi từ nhỏ tới bây giờ.

Bố đứng khoanh tay, vẻ mặt trầm ngâm.

Mẹ Trúc ôm mẹ Diệp mà khóc.

Anh Huy với chị Mun không ngừng thở dài :

- Sắp đến ngày cưới của tụi con, mọi người với em lại thế này.

Manh Vũ đứng cạnh ghế chờ, đặt tay lên vai Trúc Vũ, vẻ suy tư.

Không khí vô cùng nặng nề.

Bùi Quang có mặt nhưng tóc đã nhuộm sang màu đen khiến tôi phải tròn mắt nhìn.

Bùi Quang hỏi tôi :

- Sao ? Định cư bên Pháp luôn à ?

Tôi cười gượng :

- Vâng ! mà sao anh không để tóc đen ngay từ đầu nhỉ ? Cứ phải chơi nổi làm gì.

Bùi Quang lắc đầu , không bị tôi làm cho phân tâm :

- Anh vẫn muốn em ở lại. Không ai muốn xa em cả, mà em cũng thế. Chuyện gì thì cũng đối mặt hoặc là hãy quên hẳn đi. Anh biết là không dễ dàng gì nhưng cũng đừng chọn cách trốn tránh. Chẳng ai là thích thế cả !

Tôi hít một hơi sâu :

- Bùi Quang, em không được như anh. Có thể thần nhiên mà hóa mọi chuyện như không thế này – Tôi cúi đầu, cười nhạt – Em ấu trĩ. Để mọi người buồn nhiều rồi.Em...đáng chết thật !

Bùi Quang đột nhiên xoa đầu tôi một cách dịu dàng rồi động viên :

- Cố lên ! Sang kia thì phải biết chăm sóc bản thân mình. Có gì thì liên lạc với anh , ok ?

Tôi bỗng không kìm được mà nói một câu chẳng có tí liên quan nào :

- Anh với chị Thư đẹp đôi đấy ! Chị ấy cá tính lại còn xinh nữa.

Bùi Quang đột ngột thay đổi thái độ, nhìn tôi bằng ánh mắt giết người :

- Em im đi ! Cô ta à, hừ, có ma thêm ! vừa xấu, đánh đá lại mồm to !

Tôi nín cười, hai chân đứng đưa nói vu vơ :

- Anh không thích thì sao lại ngày nào cũng đợi chị ấy đến để cùng sống chết. Tình cảm như thế, em thấy mà phát ghen rồi !

Bùi Quang im bật, có chút xấu hổ.

Tôi cười thầm.

Mà đáng lẽ ra lúc này chị ấy phải có mặt ở đây để tiễn tôi rồi chứ nhỉ.

Lúc sáng gọi sang báo , chị ấy hét ầm ầm, đòi tôi đền bù chữ kí của anh làm tôi hoảng sợ mà tắt máy không thương tiếc.

Bây giờ, lại có hơi bất an :

- Sao chị ấy vẫn chưa tới nhỉ ?

Đã cũng gần giờ bay rồi, hay là ...không đến.

Tôi chợt thấy vô cùng hụt hẫng...mắt nhìn về phía cửa chính.

Thừa nhận đi Vy Anh, người mà mình đang chờ đợi nhất là ai kia...

Bùi Quang hừ một tiếng nhưng vẻ mặt thoáng qua sự lo lắng.

- Anh thử gọi chị ấy xem ?

Bùi Quang lườm tôi nhưng cũng lấy máy ra, một lúc sau thì hét lên :

- Cái gì ? Ngủ quên ? Cô là heo đấy à !

Vọng ra là chất giọng đánh đá của chị Minh Thư :

- Anh khôn hồn thì bớt lời ! Tôi mà heo thì cũng là heo con dễ thương, còn anh, đồ heo nái !
- Cô muốn chết ? Im miệng và đến sân bay ngay !
- Anh đang ra lệnh cho tôi ? haha, anh nghĩ là tôi sẽ làm theo chắc. Đồ chết bầm, tôi cứ không đi đấy !

Bùi Quang trừng mắt :

- Vy Anh sắp bay, cô có đến không thì bảo ?
 - Anh đừng có dùng giọng điệu đó mà nói với tôi ! Đồ vàng chóe chết bầm ! Tôi đang đứng trong sân bay mà đâu biết mọi người ở đâu đâu !!!
 - Ngu ngốc !!!
 - Đồ chết bầm ! Anh mau mò mặt ra mà tìm tôi đi. Tôi đau chân lắm rồi, đi không nổi đâu.
 - Đau chân thì bò mà tìm. Đầu đất !
 - Đồ chết bầm nhà anh ! Anh liệu mà đến với tôi. Không thì mặc xác nhà anh, mặc xác...Vy Anh luôn !
- Tôi ngồi bên, tím mặt nghe hai người họ mặc dù gián tiếp mà vẫn cãi nhau đầy khí thế.

Bùi Quang tắt máy một cách tức giận, mặt hầm hầm.

Tôi rụt rè nói :

- Anh không đi tìm chị ấy à ?

Bùi Quang hét lên :

- Đồ con heo ấy thì cho chết !

Tôi giật mình, le lưỡi thấy Bùi Quang có vẻ do dự thì nhe giọng :

- Nhưng anh không tìm thì sao chị ấy đến tiền em được !
- Mặc xác !

Tôi xụ mặt, năn nỉ :

- Xem như là anh vì em đi mà !

Bùi Quang im lặng một lúc rồi liếc tôi :

- Anh tìm cô ta là chỉ vì em thôi đấy nhé.

Tôi gật gật đầu :

- Vâng, anh là vì em !

Bùi Quang hừ một tiếng rồi nhanh chóng biến mất.

Ánh sáng phát ra từ chiếc khuyên tai lấp lánh.

Trúc Vũ cười lớn :

- Haha, anh ấy nhuộm tóc vì sợ bị chị Thư kêu là vàng chóe chứ gì.

Tôi nín cười :

- Hai người ấy là một đôi thì sao nhỉ ?

Trúc Vũ cười lớn :

- Sẽ là một đôi kỳ quái nhất lịch sử !
- Yêu thương được thể hiện qua độ tranh cãi ?

- Đúng . Càng cãi nhau nhiều thì càng yêu nhau.

- ...

Tôi vừa nói chuyện với Vũ vừa tưởng tượng ra một khung cảnh rất lãng mạn.

Ánh nền lung linh mờ ảo.

Bản tình ca êm ái vang lên.

Chiếc bàn ăn lớn được bày những món ăn ngon nhất, có cả bánh kem.

Một chàng trai có mái tóc vàng chóe và một cô gái có mái tóc màu đen suôn thẳng ngồi đối diện nhau.

Chàng trai nhìn cô gái, mở lời một cách cộc cằn :

- Anh yêu em.

Cô gái đành giọng :

- Em yêu anh !

Chàng trai cau mày khó chịu :

- Em đừng có đốp như thế !

Cô gái sa sầm mặt :

- Đốp cái đầu anh ấy , đồ chết bầm. Em là đang trả lời anh.

- Muốn chết à ? Đồ con heo !

- Chết bầm, chết bầm. Đầu tóc vàng chóe, suốt ngày sống chết. Có mà anh muốn chết ấy ! Anh đi chết đi .

- Cô im ngay !

- Tôi không im thì sao nào. Đồ chết bầm !

- ...

- ...

Khung cảnh mà tôi vẽ ra thật quá lãng mạn...

Đang cười ngốc nghếch thì tôi thấy Trúc Vũ ở bên khoe mắt đỏ hoe.

Ồ...giờ bay ngày một đến gần rồi.

Tôi nhìn Mạnh Vũ , đe dọa :

- Anh không được làm Vũ của em buồn đâu nhé !

Mạnh Vũ cốc đầu tôi :

- Có mà em ấy !

Tim tôi bị cái gì đó va mạnh vào, cắn môi cười trừ nhìn Trúc Vũ :

- Mạnh Vũ nhà cậu hung dữ với tớ kìa.

Trúc Vũ không mấy để ý, mắt buồn phiền nhìn bảng giờ bay .

Tôi ghé tai Trúc Vũ nói nhỏ vài thứ.

Ngay lập tức, đôi mắt vẫn luôn dờ dẩn của Vũ hiện ra vô số cảm xúc khác nhau, hỏi tôi :

- Cậu nói thật à ?

Tôi gật mạnh đầu.

Thứ cảm xúc phức tạp hiện lên trong khuôn mặt xinh xắn của Trúc Vũ, sau đó Vũ lấy chân đá mạnh vào người Mạnh Vũ.

Tôi bịt miệng cười lớn.

Mạnh Vũ giật mình, thốt lên :

- Em sao lại đá anh ?

Trúc Vũ đá thêm vài cái, trừng mắt tức tối :

- Anh dám làm thế với Vy Anh ?

Mạnh Vũ nhú mày khó hiểu :

- Anh làm gì ?

Tia xấu hổ thoáng qua trong đôi mắt của Vũ, lớn tiếng :

- Anh dám cấm Vy Anh không được đi chơi cùng em.

Tôi ngồi bên cạnh, trưng ra bộ mặt vô cùng đáng thương.

Đầu năm lớp 11, Mạnh Vũ có bảo tôi là...ít đi chơi với Trúc Vũ để hai người ấy có thời gian bên nhau .

Ghe không cơ chứ...

Mạnh Vũ dùng ánh mắt đầy sát khí lườm tôi :

- Vy Anh !!! Đây là bí mật của hai anh em mình cơ mà !!!

Tôi giả vờ ngạc nhiên một cách vô tội :

- Bí mật á ?

Mạnh Vũ đe dọa tôi :

- Không để cho em đặt tên cho con của bọn anh nữa.

Trúc Vũ hét lên :

- Ai cho anh quyết định việc này hả ! Em cứ để Vy Anh đặt tên con mình đấy.

Người lớn liếc chúng tôi cảnh cáo.

Tôi cười lớn.

Không khí đã bớt nặng nề hơn rồi.

Trúc Vũ dựa vào người tôi , giọng buồn bã :

- Vy Anh, sang bên kia, ngày nào tụi mình cũng gọi điện cho nhau ít nhất là một tiếng nhé.

Tôi đập tay vào tay Trúc Vũ :

- Ok ! Sắp nghỉ hè, cậu sang với tớ nhé.

- Được thôi. Lúc ấy cậu phải chuẩn bị tinh thần mà đưa tớ đi chơi khắp các ngõ ngách của Paris nhé !

- Xời, chuyện nhỏ ! Cái đó cậu không phải là nhưng cậu đừng đem theo Mạnh Vũ, không anh ấy lại cấm đoán tớ !

- Anh ấy dám ! Tớ lại đẩy anh ta từ tháp Eiffel xuống ấy chứ !

- ...

Mạnh Vũ đứng bên, sắc mặt khó coi nghe hai đứa nói chuyện.

Trúc Vũ đang vui vẻ kể chuyện bỗng nhiên im bặt, mặt mở to, há hốc miệng nhìn về một phía.

Bùi Quang cũng đã đưa chị Minh Thư tới, biểu cảm chị ấy rất giống Trúc Vũ , ánh mắt sáng lên thêm thường.

Không khí xung quanh trở nên im ắng một cách kì quái.

Những người có mặt tại đây đều tròn mắt ngạc nhiên tột độ.

Tôi cảm thấy gì đó không ổn, đưa mắt nhìn về phía cửa chính.

Rồi...

Người mà có quyền năng làm tất cả phải biến loạn chỉ ngay cái nhìn đầu tiên đã xuất hiện !

Dáng vẻ đầy lạnh lùng, cao ngạo , từng bước soải dài tiến về phía chúng tôi.

Mái tóc đen của anh mang theo mùi vị của nắng.

Người ấy mặc chiếc áo sơ mi trắng trang nhã , áo khoác đen sang trọng, quần đen kiểu dáng đơn giản tôn lên đôi chân dài mạnh mẽ nhưng lại toát lên sự tôn quý đầy uy quyền.

Mọi người đều dừng bước, ngừng hết tất cả các hoạt động lại, nhất loạt hướng mắt về phía anh, thậm chí lại còn dẹp sang một bên tạo thành lối đi cho anh.

Nhưng ánh mắt lạnh lùng của anh vẫn chiếu thẳng vào người tôi.

Tim tôi đập liên hồi như muốn nhảy thẳng ra ngoài, các thùy não căng ra hết cỡ khiến tôi như muốn nổ tung.

Đầu óc trống rỗng nhìn anh đang ngày một tiến lại.

Phút chốc, bóng dáng cao lớn của anh đã ở thật gần.

Bên cạnh, thư kí Hoàng cười gian xảo nhìn phản ứng của mọi người.

Bước chân anh đột nhiên khựng lại, ánh mắt sâu thẳm mang theo làn sương mờ mịt nhìn mẹ Diệp thật lâu.

Còn mẹ cũng nhìn anh, cảm xúc hỗn loạn.

Anh hơi cúi đầu chào .

Tôi vừa chớp mắt, anh đã xuất hiện ngay trước mặt tôi, vẻ mặt lạnh lùng, không để lộ bất kì biểu hiện nào.

Trúc Vũ rất tự giác mà đứng dậy nhường chỗ cho anh , động tác cứng đờ y hệt một cái máy được lập trình sẵn.

Anh không nhìn tôi mà ngồi xuống cạnh bên một cách rất tự nhiên cứ như là tôi ko hề tồn tại, đôi chân dài duỗi thẳng , người dựa vào ghế, mắt khép hờ thư giãn.

Không khí xung quanh trở nên vô cùng yên ắng, mọi người đều dùng ánh mắt hoang mang và ngỡ ngàng nhìn anh.

Ngay cả tôi cũng bàng hoàng không kém.

Bố mẹ đưa mắt nhìn nhau , để lộ rõ sự phức tạp.

Thư kí Hoàng không màng đến, kéo anh Huy chị Mun ra nói chuyện trên trời dưới đất.

- Gì ? Tháng sau cưới ?

- Haha, quả mừng à, tôi đến dự đã là may mắn cho hai bạn rồi !

- Lúc đó có nhiều em xinh không ? À, đáng chuẩn ấy !

-

Anh Huy chị Mun dần dần cũng bị cuốn theo, nói chuyện với thư kí Hoàng đầy thoải mái.

Bên này, không gian vẫn thật tĩnh lặng và kỳ quái.

Tôi ngồi im bất động.

Hơi thở của anh rất nhẹ nhưng mang theo sự lạnh lẽo đến rùng mình.

Mùi hương dịu thoảng qua pha lẫn sự nguy hiểm đến tột độ.

Não bộ tôi bắt đầu rung lên một hồi chuông cảnh báo.

Tôi xích người ra một chút.

Tự trấn an mình !

Cũng may là sắp đến giờ bay rồi nếu không tôi sợ mình sẽ đột tử tại đây mất !

Mắt anh vẫn khép hờ, giọng nói trầm phát ra rất nhẹ nhàng :

- Vy Anh định sang Pháp ?

Mặc dù anh không nhìn thấy tôi nhưng tôi vẫn vô cùng lúng túng gật đầu :

- Vâng.

Bình tĩnh lại đi, làm sao lại hoảng loạn thế này !

Anh ấy chỉ muốn đến tiễn mình thôi mà...

Giọng anh lạnh băng, không cảm xúc :

- Tại sao ?

Tôi nín thở, cắn chặt môi, không hiểu vì lí do gì mà trước mặt anh lại luôn phải tìm cách che đậy những suy nghĩ thật sự .

Tôi cúi đầu , nhỏ giọng :

- Em ...em muốn ăn thử gà Marengo bên ấy.

Lí do này quá là ấu trĩ ...nhưng mà bảo tôi nói thật với anh ư ? Thà ấu trĩ còn hơn !

Anh ở bên, không bóc trần lời nói dối của tôi mà ngược lại, đáp một cách khô khốc :

- Không ngon !

Vậy thì...

- Em muốn thăm tháp Eiffel !

- Không đẹp.

Tôi hít một hơi sâu :

- Em muốn ...

Anh nghiêng người sát lại gần, ghé tai tôi , ngữ khí không vui kèm theo sự tức giận :

- Trốn tôi ?

Tôi nhìn sang nơi khác rồi đứng bật dậy, dẹp bỏ mọi thứ cảm xúc còn đang vướng mắc kia, tay nắm chặt vali :

- Bố mẹ, chúng ta đi thôi.

Thư kí Hoàng đẩy cặp kính :

- Còn mười phút nữa đấy.

Tôi la lên :

- Mười phút nữa á ? Bố mẹ, mau lên nào !

Tôi đang cuống quýt thì chợt khựng người lại...

Mọi người đều nhìn tôi với vẻ mặt bất đắc dĩ, thở dài khó nói.

Bố cười thở dài.

Còn mẹ lặng lẽ nhìn tôi và anh.

Sao lại kì quái thế này !

Tôi ngơ ngác đứng giữa một cách lạc lõng, lặp lại lần nữa :

- Bố mẹ, mình đi thôi.

Bố không trả lời tôi, mỉm cười nhìn anh vẫn đang thờ ơ ngồi trên ghế :

- Duy Phong, cháu không cần như thế chứ ?

Ồ ! Sao trông có vẻ bố và anh thân nhau thế nhỉ.

À, cũng phải, bố làm việc cho Khánh Phong mà, có lẽ hai người quen nhau trong khi hợp tác.

Nhưng có dịp phải cảnh báo bố tránh xa người kia mới được, anh từng tuyên chiến với bố cơ mà !

Tôi vẫn không hiểu gì cả, bố nói anh làm gì cơ ?

Anh chỉ đến tiễn chân thôi mà...

Đang lúc tôi còn bối rối , lúng túng thì một đoàn người mang đồng phục cảnh sát đặc nhiệm chạy ập vào.

Đồng thời ngay lúc đó , loa thông báo ráo rít vang lên :

- Xin thông báo khẩn cấp, máy bay siêu thanh Concorde SST đã bị gài bom. Chuyến bay từ Việt Nam sang Paris vào bảy giờ sáng hôm nay sẽ bị hoãn lại.

- Xin thông báo khẩn cấp, máy bay siêu thanh Concorde SST đã bị gài bom...

Bị-gài-bom ?

Sân bay tĩnh lặng trong giây lát, mọi người đều hoang mang.

Thư kí Hoàng vừa nghe tin này thì cười phá lên như thể đây là chuyện vui nhất thế kỉ, trong khi không khí nơi đây đang trầm xuống đầy căng thẳng.

Thư kí Hoàng lúc này chẳng khác gì là một người...mới trốn ra từ viện tâm thần...

Còn những người bên cạnh tôi đều liếc trộm anh với ánh mắt bất thường !

Bố khẽ thở dài cười khổ.

Mà lúc này họ nói máy bay nào nhỉ ? máy bay siêu thanh Concorde SST ?

Có vẻ quen đấy ! Cũng bay từ Việt Nam sang Paris...Cũng là bảy giờ...

“ ”

Aaaaaaa !!!

Chẳng phải là chuyến bay sắp tới của gia đình tôi hay sao !

Tôi trợn tròn mắt , đứng sững người.

Xui thế này, khủng bố nào mà lại nhằm đúng tôi để chặn ngay sự chạy trốn của tôi thế này !!!

Tôi thần thờ, xụ mặt phẫn nộ :

- Ôi ! Làm thế nào bây giờ ! Càng ngày càng loạn mà ! Toàn người rảnh rỗi mới bày trò khủng bố !

Chợt có một bàn tay lạnh lẽo nắm lấy tay tôi mà lôi đi.

Tôi choàng tỉnh , hét lên một cách hoảng hốt :

- Anh Duy Phong, anh làm cái gì thế ?

Anh vẫn không thèm trả lời tôi, cũng không thèm dừng lại cứ thế lôi tôi đi.

Tôi đưa tay còn lại ra với bố một cách sợ hãi :

- Bố Nhật, cứu con ! Mẹ Diệp, cứu con. Aaa, mọi người mau cứu em !

Tôi bị anh kéo đi xa dần, không ngừng giãy dụa khổ sở kêu lên...

Phía sau, ánh mắt mọi người ngập tia cười nhưng cũng có ánh mắt thoáng hoang mang...

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tìm anh – Chương 64

64. Chương 64

Sớm hè trong veo nắng.

Từng vệt rải dài khắp mọi góc ngách.

Dệt vàng ươm cả bầu trời xanh thăm thẳm.

Tôi hoảng loạn nhìn anh nắm tay tôi kéo ra khỏi xe.

Rầm !!!

Cửa xe được anh đóng mạnh, vang lên một tiếng phía sau khiến tôi giật mình.

Từ lúc rời sân bay tới bây giờ, anh vẫn không hề nói gì, vẻ mặt lạnh lùng không chút cảm xúc, ném tôi vào xe rồi lao thẳng về đây.

Căn biệt thự trắng hiện ngay trước mắt, dưới nắng, sáng lên rực rỡ làm chói mắt.

Dáng vẻ của anh lúc này làm tôi không còn chút ý chí để mà chống cự hay phản kháng, mà chỉ biết im lặng để anh kéo đi tùy ý.

Tâm trí tôi như là đã ngủ quên...đầu trống tuếch như một tờ giấy trắng.

Phút chốc, tôi và anh đã bước hẳn vào căn biệt thự trắng kia.

Mắt thấy một người đàn ông đầy uy nghiêm, vầng trán cao , đôi lông mày cương nghị ngồi ở chiếc ghế lớn nhàn nhã thưởng thức trà, nhìn tôi cười.

Bên cạnh, một người phụ nữ có gương mặt hiền hậu, dễ mến, mắt sáng lên nhìn tôi đầy suy sượng :

- A, con dâu !

Tôi giật mình...

Mẹ anh vô cùng phấn khích :

- Con đưa con dâu về rồi à. Haha.

Anh không hề màng đến những gì đang tiếp diễn lúc này, lôi tuột tôi đi khỏi gian phòng khách đó.

Mà lúc này mẹ anh nói những gì nhỉ ?

Ồi, tôi lại quên không chào hai bác rồi !!!

Vô lễ quá !

Còn đang cảm thấy tội lỗi thì tôi đã bị anh đẩy vào một căn phòng lớn.

Rầm !!!

Anh dùng chân đá mạnh cửa phòng...

Tôi có cảm giác như là chiếc cửa kia sắp rơi ra đến nơi ...

Không kịp quan sát xung quanh thì tôi đã bị anh từng bước từng bước dồn vào một phía.

Tôi ngã phịch xuống chiếc giường , ngồi im bất trên đó, nín thở nhìn anh.

Anh cúi thấp người, đối diện với tôi, trong ánh mắt phát ra những tia sáng mạnh mẽ, trầm giọng :

- Vì sao trốn tôi ?

Tôi mím môi, trưng ra vẻ mặt như một đứa trẻ biết lỗi.

Anh chống tay xuống hai bên người tôi, thân hình cao lớn của anh bao trùm lấy tôi, toát lên vẻ uy nghiêm :

- Có nghĩ cho tôi không ?

Tôi cúi gằm mặt, tay chân trở nên thừa thãi, cảm giác tội lỗi xâm chiếm lấy cái đầu còn đang rỗng tuếch.

Anh đưa tay nâng cằm tôi lên, nơi đáy mắt có bóng đêm bao phủ :

- Vỵ Anh, có phải là tôi đã nuông chiều em quá nên em mới ngang bướng như thế ?

Người tôi chợt mềm nhũn, cắn ghì môi dưới.

Tưởng như chỉ một lúc nữa thôi sẽ bị giết chết bằng ánh mắt đáng sợ của anh.

- Anh Duy Phong, em...

Những ngón tay lạnh lẽo của anh di chuyển lên má tôi, chất giọng lãnh đạm :

- Tôi yêu em. Biết chứ ?

Tôi nhỏ giọng nhìn anh :

- Em biết.

Anh tiến sát lại gần tôi , hơi thở lạnh lẽo, ánh mắt thoáng thất vọng :

- Biết ? Thế tại sao lại còn né tránh tôi, tại sao lại tự dày vò bản thân mình, tại sao lại cố tình hiểu sai vấn đề ?

Không gian ngày một thêm chùng xuống, rất lạnh so với hè nhuộm vàng ươm ngoài kia.

- Rất thích trốn tôi ?

Vẻ mặt tôi nhợt nhạt, đầu óc rỗng tuếch, có khoảng nước đan dày vào mi.

- Không phải, em ...là em sai rồi.

Anh khẽ thở ra, giọng nhẹ hơn :

- Thế nào lại mãi ngốc nghếch không chịu hiểu ?

Khóe mắt tôi cay ứa, vang lên từng tiếng nấc.

Anh nhìn vào mắt tôi, thứ ánh sáng sâu thẳm trong mắt anh yên tĩnh, giọng nói trầm ấm mang theo nét dứt khoát :

- Vỵ Anh, từ nay ngoan ngoãn ở bên anh, ngoan ngoãn đón nhận anh !

Ngữ khí của anh vừa nhẹ nhàng lại rất uy nghiêm , đây chính xác là một mệnh lệnh.

Nhưng tôi lại cảm nhận được một cơn yêu thương đang ập lấy tim, thần trí bị chất đầy bởi những cảm xúc lạ đang tràn về.

Tôi ghen giọng :

- Em...em sẽ ngoan.

Trong khi tôi đang còn hoảng loạn thì khuôn mặt anh đã tiến sát gần.

Mắt anh đột nhiên nhắm lại...

Sau đó...môi tôi bị áp vào...

Một cảm giác lạnh lẽo pha lẫn ấm áp đột ngột bùng lên khiến tôi thất xiêu.

Mắt mở to, chân tay thuôn đơ, hồn phách bủn rủn, thần trí bay toán loạn.

Sống lưng trở nên cứng đờ.

Sững người...

Rất nhanh, anh rời khỏi môi tôi, làn sương mờ mịt phủ kín mắt anh, nhìn tôi đang đờ người bất động !

Hm...Anh vừa làm gì ?

Hôn...phải rồi...hôn...

Hôn ...Hôn tôi ư ? Anh hôn tôi ư ?

Tôi hét lên một tiếng thất thanh rồi lấy tay lau thật mạnh miệng mình một cách ghê sợ, nhìn người đối diện lớn tiếng :

- Đồ sở khanh !

Anh có vẻ rất thích thú trước phản ứng của tôi, nghiêng đầu nhìn, khóe miệng nâng lên.

Tôi khóc không ra nước mắt, tay vẫn không ngừng lau miệng, giọng nói rất khổ sở :

- Anh dám cướp nụ hôn đầu của em !!! Xấu xa !!!

Dứt lời, tôi liền tiện tay cầm một con gấu bông...

Gấu bông ?

Nhưng lúc đó, những thứ ấy không có chỗ mà nhét thêm vào cái đầu còn chứa một mớ hỗn loạn nhập nhằng của tôi nữa.

Cầm con gấu kia lên, tôi thẳng tay nện luôn vào người anh.

Chết đi ! Chết đi !

Anh cười một tiếng, mắt lóe lên tia mờ ám :

- Vỵ Anh, không phải.

Không à ? Không à ?

Tôi phang con gấu đáng thương kia vào người anh tới tấp, tới tấp, hét lên :

- Anh biết gì chứ ! Aaaa, em phải đánh chết anh, đồ xấu xa, trời ơi !

Anh để im cho tôi dùng gấu bông ...đánh chết, giọng cười ma quỷ :

- Vỵ Anh, từng hôn em rồi. – Anh nhìn về mặt cứng ngắc của tôi, nhấn mạnh – Hôn thật lâu.

Tay tôi khựng lại, chớp mắt vài cái, sau đó mắt hồn hồn anh :

- Anh...từng hôn em khi nào ?

Về mặt của anh trở nên đầy tình quái, nét cười ẩn hiện :

- Thử tính xem bao nhiêu lần em ngủ quên trước anh ?

Tôi rất thật thà mà nhầm tính, lại còn đưa ngón tay ra nghiêm túc tính toán.

Một lần ở công ty anh, lúc mà đợi anh đi họp về này.

Một lần ở biệt thự trắng, ngủ trên cỏ này.

Cũng một lần ở công ty anh, mang đồ ăn trưa đến cho anh rồi ngủ quên này.

Lần này nữa ...

Ồi ! 4 lần, có tới 4 lần !!!

Mặt tôi nóng ran, giận tím người dùng hết sức đập mạnh con gấu vào người anh , vô cùng phẫn nộ và uất ức :

- Anh lợi dụng em ! Anh không phải là người. Anh là đồ xấu xa, sở Khanh ! Hoàng Duy Phong, anh không phải là người. Anh dám hôn em tới 4 lần !

Giọng nói của anh đầy thách thức :

- Thiếu rồi.

Tôi hét lên :

- Anh thôi đi ! Thiếu cái gì nữa !!!

Dù đang tức giận đến cực điểm nhưng tôi vẫn phải bảo vệ quan điểm của mình !

Anh nghiêng đầu nhìn tôi, nghiêm túc nhắc nhở :

- Lần rời quán Mun, Vy Anh ngủ quên trên xe anh.

Tôi chớp mắt nhìn anh :

- Lần ấy em và anh còn chưa quen biết nhau kia mà ?

Anh gật đầu, cười khiêu khích :

- Đây mới là lần đầu .

Tôi chờ người một lúc, máu dồn lên tận đỉnh đầu, đá mạnh vào chân anh, tay cầm gấu đập loạn xạ lên người anh , giọng nói hỗn loạn :

- Sở Khanh ! Anh mau đi đi. Em không bao giờ muốn thấy anh nữa. Hoàng Duy Phong, em hận anh. Em hận anh !

Anh giữ tay tôi, ánh mắt sâu thẳm , giọng nói vô cùng trầm tĩnh :

- Em có thể hôn lại anh .

Anh vừa nói xong thì cũng tiến sát gần tôi hơn, giọng cười :

- Đây.

Tôi xô người anh ra, khóc thét :

- Anh không phải là người !

Anh đưa tay cầm con gấu bông của tôi vứt sang một bên, chất giọng trầm ấm :

- Vy Anh thấy anh chỗ nào không giống người ? Có cần tìm hiểu không ?

Hả ? Tôi nghệt mặt rồi nhìn anh với vẻ đáng thương :

- Anh Duy Phong, em muốn về nhà.

Anh ngồi xuống cạnh bên , nhìn tôi :

- Đây là nhà mình.

Năn nỉ không được tôi chuyển sang đe dọa :

- Anh bắt người bắt hợp pháp . Em sẽ kiện anh !

Thấy anh ngồi im không nói gì, vẻ mặt thờ ơ , tôi trừng mắt, ra vẻ giảng giải :

- Anh không hiểu chứ gì. Bất hợp pháp là không hợp pháp ấy ! là làm trái với lại luật pháp mà nhà nước qui định. Em thuộc quyền sở hữu của bố , của mẹ. Mà anh lại bắt em tới đây, có nghĩa là anh đang sai luật đây ! anh mau thả em đi !

Nói xong tôi đắc ý nhìn anh.

Anh à một tiếng, đưa chân kéo ngăn tủ bên cạnh ra :

- Vỵ Anh, lấy tờ giấy kia ra đi.

Ồ lười !

Tôi cúi người, giúp anh cầm tờ giấy kia lên hai tay đưa cho anh vô cùng lễ phép.

Anh hướng tôi , cười :

- Đọc xem. Hợp pháp.

Một cảm giác đầy bất an ập đến, tôi chậm chậm đưa mắt nhìn tờ giấy kia ...

Sắc mặt phút chốc trở nên thật khó coi, đầu bị một lực mạnh giáng vào, choáng váng.

Cái gì đây ?

Mấy chữ trên kia đập vào mắt làm tôi run rẩy.

Giấy chứng nhận kết hôn !!!

Tôi cứng người :

- Kết hôn ?

Anh gật đầu .

Tôi nhìn lại một lần nữa, mặt trắng bệch.

Họ tên hai người trong kia là tôi và anh.

Gì đây...

Tôi vô thức lặp lại :

- Đã kết hôn ?

Ánh mắt anh mang theo nét cười mờ ám :

- Ủ. Cho nên, em ở cùng anh là điều đương nhiên.

Đương nhiên ?

Tôi nhìn anh tỏ vẻ không sợ, hứ một tiếng :

- Anh đừng ngây thơ quá. Em chưa đủ 18 tuổi thì làm sao có thể kết hôn cùng anh !

Hứ hứ !

Cũng may là tôi thông minh, tìm ra sơ hở của anh không thì bị dọa rồi !

Anh cười gật đầu, giọng nói pha lẫn sự khiêu khích :

- Đã nhìn kĩ chưa ?

Nhìn thì nhìn. Tôi sợ chắc !!!

Nhưng mà vừa đưa mắt nhìn, mặt tôi liền biến sắc.

Ở góc phải tờ giấy, là con dấu và chữ kí chiếm chệch của những người có thẩm quyền.

Còn có...

Quan hệ hôn nhân được công nhận kể từ ngày...

Là ngày hôm qua !!!

Tôi không thể không liên tưởng đến cuộc gọi mà anh nói vồn vện chỉ ba chữ “ tiến hành đi ” !

Nụ cười mà mãnh của anh...

“ Vy Anh của anh đáng yêu thật. về sau đừng khóc nhé ”

Bây giờ...khóc thật rồi !

Người này...sao có thể như thế chứ !

Tôi nhìn anh như sắp khóc :

- Anh Duy Phong, anh làm giả giấy tờ !!!

Anh cười thuần khiết, gật đầu một cách thản nhiên.

Biết ngay mà ! Nhưng mà ngốc đến đâu cũng biết là không thể làm gì được anh rồi !

Tôi bặm môi, xé nát tờ giấy kia ra.

Anh cầm một mẫu giấy vụn lên nhìn thích thú :

- Vy Anh có vẻ rất thích xé giấy ? – Anh gấp lòng bàn tay lại , lúc mở ra, mẫu giấy kia đã biến mất , giọng anh trầm ấm xen lẫn nét cười – bản gốc nằm bên phòng anh !

Tôi trừng mắt :

- Anh có tin là em sẽ mách bố mẹ không ?

Anh như nhớ ra điều gì đó, đứng dậy nhìn tôi :

- Ở ngoan trong phòng em đi nhé.

Lúc anh sải bước về phía cửa,tay chạm tay nắm cửa chợt ngưng lại, không quay đầu lại, ho nhẹ một tiếng :

- Lần sau, nhắm mắt lại !

Tôi bặm môi cầm con gấu ném mạnh về phía cửa, hét lên :

- Anh đi luôn đi !

Con gấu bị ném vào cánh cửa vừa khép lại, rơi xuống một cách tội nghiệp !

Ngày nắng trong veo.

Hương thơm của cỏ dại hòa lẫn bay theo gió, nhẹ len lõi vào một căn phòng lớn tĩnh lặng.

Cửa kính phản quang, ánh sáng chiếu vào rực rỡ, bao quanh thân hình cao lớn của chàng trai đang đứng cạnh bên.

Ánh mắt anh sâu thẳm, mang theo làn sương phủ mờ mịt nhìn người phụ nữ phía đối diện.

Bà có gương mặt rất phúc hậu, mỉm cười nhưng vẻ mặt lại vô cùng hoang mang và hoảng hốt.

Người phụ nữ này, anh đã xem như là một người mẹ của mình !

Bà luôn rất dịu dàng.

Bà nhìn anh, khe thở dài :

- Duy Phong, con biết mọi chuyện rồi đúng không ?

Anh gật đầu.

Bà Diệp nở nụ cười len lõi những tia chua xót.

Bà biết là thế nào cũng có ngày này mà.

Nỗi sợ Vy Anh nhớ ra mọi chuyện của bà không lớn bằng một nửa nỗi sợ Duy Phong tìm ra dấu vết.

Duy Phong biết Vy Anh là ai, vậy thì...

Giọng bà nhẹ nhàng nhưng không kém phần khở sở :

- Con có thể rời xa Vy Anh được không ?

Đáy mắt anh có thứ ánh sáng mạnh liệt, giọng anh lạnh lẽo , kiên quyết :

- Không thể !

Bà Diệp mỉm cười nhân nhậ, bà đã biết câu trả lời là thế rồi !

- Kể cả khi Vy Anh sẽ vì con mà nhớ lại kỷ ức kia, rồi con bé sẽ bị những thứ đó hành hạ ?

Không gian xung quanh trở nên thật yên tĩnh.

Mùi thơm của cỏ phẳng phất, thoang thoang.

Dưới ánh nắng, cả người anh phát ra mùi vị lạnh lẽo, đôi mắt sâu thẳm tựa đáy hồ mang nỗi đau thâm trầm :

- Hãy tin con !

Nỗi chua xót dậy lên, bà Diệp khó nhọc nói :

- Mẹ luôn tin con ! Nhưng ...khi mà con bé biết mọi chuyện nó sẽ thế nào đây ? Con vì Vy Anh được không ?

Những ngón tay của anh từ từ siết lại, thứ ánh sáng trong mắt anh vụt tắt :

- Mười năm trước, mẹ cũng không cho phép con phá cánh cửa đó ra !

10 năm trước...

Lúc anh định đập cánh cửa gỗ kia ra thì bà Diệp vô cùng hoảng hốt, van xin anh không được làm thế.

Năm ấy, anh là cậu bé mười tuổi, chỉ đơn giản là muốn gặp Bé con nhưng khi thấy bà như vậy thì từ bỏ ý định.

Bà Diệp nhìn anh, đau xót.

Bà không muốn thế, chính bà cũng muốn gặp bé con nhưng làm sao có thể ?

Bà không thể để Duy Phong vào trong kia...khi mà tính mạng của Vy Anh bị đe dọa nếu để người khác biết việc bọn chúng làm !

Chúng bắt Vy Anh, chia cắt mẹ con bà, muốn hành hạ bà.

Bà làm gì được ngoài việc chịu đựng !

Nhưng bà lại không hề hay biết Vy Anh lại cũng phải chịu đựng nhiều như thế.

Nhiều lúc đến chơi với con , bà vẫn thường gặp một cậu bé có dáng vẻ lạnh lùng, đầy cao quý ngồi duỗi chân tựa người vào cánh cửa gỗ màu nâu nhạt, lắng nghe Vy Anh nói chuyện.

Anh nhìn bà với đôi mắt không biểu lộ cảm xúc, nhưng rồi thấy Vy Anh gọi mẹ, rất vui vẻ thì cúi đầu chào bà một cách hồ hững.

Rồi dần dần, bà thường xuyên làm đồ ăn mang cho anh.

Anh chỉ thử một chút .

Bà thường dặn anh những cách giữ sức khỏe .

Anh chỉ gật đầu.

Và sau này, anh đã gọi bà là mẹ như Vy Anh.

Bà biết, cậu bé Duy Phong ngày đó rất cô độc, một mình sống với người giúp việc trong căn biệt thự lớn.

Có lẽ, anh đã xem bà như mẹ của mình.

Duy Phong rất ít nói, chỉ im lặng nghe Vy Anh kể chuyện nhưng đôi khi, bà vô tình nghe được anh nói thì lại phải choáng váng !

Có hôm, anh hỏi Vy Anh :

- Bé con, trông em thế nào ?

Vy Anh giọng rất vui tươi , tự hào :

- Anh hỏi em à ? Mẹ và mọi người nói em rất dễ thương nhé ! À, em giống búp bê đấy !

Duy Phong lạnh giọng :

- Búp bê à ? Không có đầu óc .

- ...

Duy Phong bây giờ, Duy Phong của mười năm sau...

Vẫn gọi bà là mẹ.

Có nỗi đau lớn nơi đáy mắt anh, giọng khô khốc :

- Nếu con làm vậy, có phải em ấy sẽ không phải chịu như thế ?

Hơi thở của anh lạnh lẽo, ánh mắt như bất chấp tất cả :

- Lần này, con sẽ làm theo quyết định của mình.

Vì vậy...không có ai có thể ngăn được anh !

Khóe mắt bà có những giọt nước mắt nóng hổi.

Duy Phong yêu Vy Anh đâu thua kém gì bà.

Phải rồi, nếu năm đó bà để Duy Phong tự ý thì mọi chuyện đã khác.

Bà mỉm cười :

- Mẹ tin con ! – nụ cười của bà phẳng phất sự u uất – vậy con có thể xem như chưa có chuyện gì ?

Hãy để quá khứ ngủ yên .

Mọi chuyện cứ để trôi vào quên lãng.

Hãy vứt tất cả vào sọt rác của trí nhớ.

Dù là bà tẩy cảm hận tất cả những kẻ đó nhưng mà hãy cứ để mọi chuyện qua đi.

Bà biết ông ta đã phải vào tù từ mấy hôm trước.

Và bà cũng biết, đứng sau chuyện này là Hoàng Duy Thức.

Ông đã hứa với bà nhưng có lẽ là không chịu được khi thấy Vy Anh đau khổ trong thời gian qua ...

Tất cả đều do bọn chúng mà ra.

Nên Hoàng Duy Thức đã vứt ông ta vào tù ...10 năm.

Như thế là đủ rồi.

Bây giờ, cứ sống với hiện thực, cứ ôm ân oán mãi thì làm sao có thể thanh thản được.

Bên khung cửa kính phản quang có ánh nắng vàng phản chiếu.

Đôi mắt anh tối lại, giọng nói toát ra hơi lạnh :

- Không thể !

Từng bước chân lạnh lùng vang lên trong hành lang yên tĩnh.

Mang theo sự chết chóc...

Có tiếng cười lạnh vang lên .

- Ngay hôm nay, tử hình đi ! – Ánh mắt anh hướng về một căn phòng – Còn bà ta, tù chung thân !

Ngón tay anh từ từ siết chiếc điện thoại lại , giọng nói sắc lạnh :

- Lôi người đàn bà kia về đây !

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tìm anh – Chương 65

65. Chương 65

Căn phòng đầy nắng sáng rực rỡ.

Qua ô cửa sổ, là khoảng vườn cỏ ba lá xanh mượt, chiếc xích đu gỗ nhỏ đung đưa.

Bức tường nơi đây được phủ lớp sơn nhiều màu, độc đáo và bắt mắt.

Chiếc giường rất lớn, có ga đệm gối đều in hình Angry Bird , trên đấy chất đầy gấu bông dễ thương.

Ồ...những con gấu này...toàn là gấu bông của tôi đây mà !

Chưa hết ngỡ ngàng, thì nhìn quanh, tôi lại phải choáng váng khi những cây cảnh, đồ trang trí của tôi được sắp xếp, bài trí ở khắp nơi !

Chiếc tủ lạnh to lớn.

Bên trong là kem hạnh nhân, trà sữa, cocktail đủ loại.

Bên cạnh là chiếc tủ màu trắng tinh, mở ra thì sẽ phải choáng bởi hàng loạt thứ bánh Bebe.

Tôi tròn xoe mắt.

Tiện tay lấy một gói bánh vừa ăn vừa đi vào một phía.

Một dãy tủ kính được xếp thành hàng.

Tôi hiếu kì, nhìn quanh không thấy ai thì rón rén bước lại gần, nhẹ nhàng mở cửa ra.

Tôi thất kinh, mở to mắt nhìn , kinh ngạc đến nỗi đứng bất động một lúc mới xem lại kĩ những thứ kia.

Là vô số quần áo nữ, từ sơ mi cho tới áo khoác, màu sắc có đủ.

Mà sao tôi có cảm giác như những thứ này thấy ở đâu rồi nhỉ ?

A ! Đây hình như là những đồ mà lần đi mua sắm vừa rồi, tôi và Trúc Vũ...chạm vào !

Còn chưa hết choáng váng, tôi lại bị choáng ngợp vì tủ bên cạnh toàn giày và giày.

Giày vải, giày thể thao, giày búp bê và ngay cả dép đi trong nhà.

Đặc biệt là không có đôi nào đế cao và...vừa cỡ chân tôi.

Còn có thắt lưng, khăn , mũ...

Đây có phải triển lãm không !

Những thứ này hình như là dành cho tôi thì phải ?

Ý nghĩ đó nảy lên khiến tôi vừa phấn khích lại vừa có chút ngượng ngùng.

Và điều khiến tôi phải chú ý nhất đó là trên tường, được dán kín bởi những bức ảnh.

Tôi hồi hộp tiến lại gần xem.

Ngay lập tức phải bịt miệng lại để không hét lên !

Những bức ảnh này đều là của tôi và anh cơ mà...

Lần anh từ Thái Lan trở về, nửa ngồi nửa quỳ dưới nền đi đôi giày màu vàng cho tôi.

Lần bước ra khỏi quán ăn, anh một tay cầm balô cho tôi, một tay nắm tay tôi thật chặt.

Lần ở biệt thự trắng, anh và tôi nằm trên cỏ.

Lần anh đưa tôi về, cúi người ôm tôi.

Lần tôi ngồi tự kỉ, bị anh hôn phớt lên trán.

....

Và mới đây nhất là lần ở quảng trường, bên cạnh bể nước, tôi...cần tay anh.

Hầu như tất cả khoảnh khắc mà tôi và anh bên nhau đều bị lưu lại.

Ồi ! Bị chụp lén nhiều như thế sao tôi lại không biết nhỉ ?

Người này chắc hẳn là phải rất chuyên nghiệp mới qua được mắt tôi và anh !

Tim tôi đập liên hồi, mặt nóng bừng nhìn hai người đang thân mật kia !

Chúa ơi ! Sao hai người này có thể như thế nhỉ ?

Thật không trong sáng chút nào cả !

Có tiếng gõ cửa...

Bằng tốc độ nhanh nhất, tôi chạy nhào lên giường, kéo chiếc chăn mỏng trùm kín mặt, ở bên trong, nín thở lắng nghe những động tĩnh tiếp theo.

Bước chân ngày một gần hơn.

Một bên giường bị lún xuống.

Tôi không ngừng hít thở sâu, tay giữ chặt chiếc chăn đầy căng thẳng.

Một giọng trầm ấm vang lên :

- Ngủ rồi ?

- Vâng !

Vừa nói xong, tôi liền hận mình không thể chết đi cho xong !

Đã ngủ rồi còn trả lời to rõ như thế làm gì kia chứ !

Thật đau khổ với sự phản xạ có điều kiện của mình mà !

Thôi kệ đi, có thể là nói mơ lắm chứ .

A ! Đúng rồi !

Vy Anh đã ngủ rồi...chẳng qua lúc này là cô ấy nói mơ thôi.

Cho nên, người kia làm ơn rời khỏi đây đi...

Tôi nhắm nghiền mắt, hơi thở đều đặn vờ như đang ngủ rất say.

Giọng anh đột nhiên trở nên rất khác lạ :

- Vy Anh !

- Vâng. Anh gọi em ?

Lại thế rồi...

Không sao. Vẫn chỉ là mơ thôi...

Giọng anh mang theo ý cười :

- Dậy đi ! Cùng anh xuống nhà.

Nhớ lại hình ảnh bố mẹ anh ở gian phòng khách lúc nãy khiến tôi vô cùng xấu hổ, run giọng :

- Em ngủ rồi . Em không xuống được !

Cho nên, người kia vẫn là nên rời khỏi đây đi...

Chăn đột ngột bị kéo mạnh ra, tôi giật mình mở to mắt.

Anh nhìn tôi, ánh mắt tĩnh lặng :

- Bố mẹ em đến rồi. Từ nay, cũng sẽ ở lại đây.

Sao cơ ?

Từ nay, bố mẹ tôi cũng sẽ ở lại đây ?

Anh dám bắt cóc cả bố mẹ tôi ?

Được lắm !!!

Nhưng mà...tôi lại chợt cảm thấy vui vẻ vì điều đó !

Tôi thích nơi này...

Thật tội lỗi !

Đẹp đi, sao có thể ở đây được !

Mọi thứ nên quay trở về quỹ đạo.

Tôi ngồi bật dậy, vẻ mặt đáng thương nhìn anh :

- Anh Duy Phong, em muốn về nhà.

Anh không nói gì, ném mình xuống giường, mắt nhắm lại, một tay để lên trán.

Tôi lay lay tay anh, năn nỉ một cách khổ sở :

- Anh Duy Phong ! Em biết em sai rồi, anh tha lỗi cho em đi .

Thấy anh vẫn không hề có bất kì biểu hiện nào , tôi tiếp tục nài nỉ :

- Em sai rồi, em sai rồi ! Em không nên...dọa nạt anh, mắng anh, hất trà sữa lên người anh, đánh anh ! Em xin lỗi ! Anh Duy Phong, tha lỗi em nhé ?

Anh mở mắt, lười biếng nhìn tôi :

- Sao ?

Ngay lúc này, tôi chỉ muốn đánh cho anh một trận !

Người ta đáng thương như vậy, lựa lời nói với anh từ nãy mà anh không nghe thấy gì sao ?

Dù rất tức giận nhưng tôi vẫn phải kiềm chế !

Hít thở sâu, nhẹ giọng ầm ức :

- Anh cho em về nhà, với ...tờ giấy kia...anh hủy đi nhé ?

Hơi thở anh nhẹ nhẹ, mắt lại nhắm lại, giọng nói lạnh lẽo dứt khoát :

- Không !

Thật quá thảm...

Dù biết là tự làm tự chịu nhưng mà thế này có quá đáng không ?

So tôi của hôm qua với hôm nay thì chả khác gì từ thiên đường xuống địa ngục trong vòng một cái búng tay cả !

Tôi nhìn anh, mặt méo xệch , cầm tay mà anh đang đặt trên trán kéo xuống, năn nỉ :

- Duy Phong ! Anh vĩ đại nhất đấy, anh đừng có như thế được không. Cho em về đi mà !

Trước thái độ khỗ sở của tôi mà anh chỉ hờ hững buông ra một câu :

- Anh không muốn ly thân.

-

Tôi từng người một lúc mới lấy lại được thần trí !

Được lắm !

Mềm mỏng không được thì phải cứng rắn thôi.

Tôi lay mạnh anh, bực bội :

- Anh dậy đi ! Phải làm rõ ràng mọi chuyện. Em còn không đồng ý lấy anh cơ mà ! Vì thế, anh phải hủy ngay tờ giấy kia đi ! Anh phải hủy ngay đi !!!

Anh vẫn nằm im, như thể không hề nghe thấy tôi nói gì với anh vậy, giọng anh trầm lại :

- Vợ à, anh muốn ngủ.

-

Thế nào bây giờ...tôi đến phát khóc vì anh mất !

Làm ơn chỉ tôi cách nào để thoát khỏi đây đi !

Tôi hít một hơi thật sâu, hạ giọng đầy khí thế :

- Đã vậy, em chết ở đây luôn !

Sẽ không ăn, không uống, tuyệt thực và chết tại đây luôn...

Nhưng việc này làm tôi thấy có hơi mất mát, kem và đồ ăn ở đây nhiều thế kia...

Bỏ đi !!!

Việc lớn mà, ăn uống miễn luôn !

Tự thống nhất mọi ý nghĩ xong, tôi rất dứt khoát mà nhìn ra cửa sổ, bặm môi lại, không thềm để ý tới anh nữa.

Giọng anh có chút mệt mỏi :

- Đừng để ý ! Em cứ xem như đó là lời cầu hôn của anh.

Tôi quay phắt người lại nhìn anh .

Cầu hôn ư ?

Có thể xem là lời cầu hôn được không ?

Nhấn đầu, hoa đầu, một khung cảnh lãng mạn đầu ?

A, còn có cả màn quì xuống đầy hoành tráng nữa chứ !

Đâu, ở đâu hả ?

Anh còn nói là cầu hôn !!!

Tôi đồng ý hay không cũng có khác gì nhau đâu...

Đáng ghét !

Nắng hè càng ngày càng rực rỡ, hắt vào phòng một nhiều.

Anh hơi nhíu mày, hơi thở nhẹ nhẹ, mắt vẫn nhắm nghiền.

Mới sáng sớm mà sao trông anh có vẻ buồn ngủ thế nhỉ ?

A...

Một ý nghĩ chợt lóe lên...

Tôi nín thở, liếc trộm anh, sau đó từ từ nhón người dậy một cách thật nhẹ nhàng.

Anh vẫn không có biểu hiện gì khác thường.

Nhưng ngay khi tôi vừa định đặt chân xuống giường thì anh mở mắt .

Chết ! Không trốn được rồi...

Ngay lập tức tôi chớp mắt nhìn anh , giả vờ ngây thơ :

- Thấy anh chói mắt em định đi kéo rèm cửa sổ đó mà !

Đã thấy ai nhanh trí bằng tôi chưa ?

Anh gật đầu :

- Cảm ơn .

Sau đó , anh hướng mắt về chiếc cửa sổ nằm ngay sát bên giường !

Tôi còn biết làm gì khác ngoài nhìn lảng đi nơi khác .

Anh ngồi dậy, nhìn tôi :

- Xuống nhà. Mọi người đang đợi .

Tôi lắc đầu lia lịa :

- Không, em không xuống đâu ! Có chết em cũng không xuống.

Nói xong, tôi nép người vào góc giường, trốn trong chăn.

Anh ừ một tiếng .

Ha, thoát rồi...

Giọng anh có vẻ nghi ngại

- Vỵ Anh, có phải lần trước em thấy nơi đây có điều bất thường ?

Tôi ở trong chăn đáp lại :

- Vâng, vô cùng bất thường !

Lần đầu tới đây, nằm ngủ trên cỏ bỗng nhiên lúc tỉnh dậy lại là ở trong phòng anh.

Rất rất bất thường !

- Vỵ Anh, đúng là có ma đấy.

Ma...có ma ?

Tôi bật người dậy , nhìn thấy anh đang đi về phía cửa thì hét lên :

- Anh Duy Phong, đợi em với.

Còn chưa xuống hết bậc cầu thang, tôi đã nghe thấy tiếng cười nói phát ra.

Tay vô thức bám chặt lấy áo anh, cúi gằm mặt đi theo sau anh ,ngay một bước đến gần bàn trà hơn.

Anh chợt dừng lại, hơi cúi đầu.

Tôi trốn sau người anh, nhịp tim trở nên hỗn loạn, vô cùng căng thẳng.

- Chào mọi người đi chứ con gái . – Giọng ấm áp của bố Nhật vang lên.

Anh kéo tôi ra phía trước.

Tôi nhìn mọi người , rụt rè lên tiếng :

- Cháu ...

Hết rồi...Không nói được gì nữa ...

Bác Duy Khánh cười :

- Được rồi. Hai con ngồi xuống đi.

Tôi hơi thả lỏng người một chút.

Bởi vì bác Duy Khánh luôn toát lên vẻ quyền uy, nghiêm nghị khiến cho tôi cảm thấy hơi sợ một chút.

Nhưng bây giờ, mặc dù bác ấy vẫn giữ nguyên dáng vẻ đó nhưng đôi mắt lại ngập tràn tia cười.

Bác ấy ngồi cạnh bố , tôi có hơi giật mình ...

Sao bác ấy và bố lại có vẻ như rất giống nhau nhỉ , và lại còn thân quen nữa chứ ?

Bỗng tay tôi bị kéo đi, đồng thời , một giọng nói vui vẻ vang lên :

- Con dâu, lại ngồi với mẹ nào !

Trong lúc tôi còn chưa kịp định hình được điều gì đang xảy ra thì cả người đã lọt thỏm trong lòng mẹ anh !!!

Mẹ anh có gương mặt nhu mì, đôi mắt rất đẹp đầy hiền dịu.

Trông bác ấy rất giống một mỹ nhân thời cổ !

Bác ấy xoa đầu tôi rất tự nhiên, cười :

- Con dâu ta xinh quá ! Từ nay sống ở đây rồi, mẹ con mình sẽ rất vui nhỉ ?

Tôi mở to mắt.

Cảm giác căng thẳng lúc này hoàn toàn biến mất , bây giờ , tôi đang rất ngạc nhiên và hoang mang !

Ánh mắt , cử chỉ của bác ấy đối với tôi thì chẳng khác gì là mẹ Diệp cả !

Không phải chứ, tôi mới chỉ gặp bác ấy lần đầu mà .

Có khi nào bác ấy nhầm tôi với ai khác không nhỉ ?

Tôi đưa mắt nhìn anh ngồi phía đối diện, vẻ mặt anh điềm tĩnh, thậm chí là còn thờ ơ, giở một quyển tạp chí ra đọc.

Đúng là khác người !

Mẹ ở bên cạnh, nhìn tôi cười :

- Vy Anh, con nói gì với mọi người đi chứ !

Một dấu hỏi to ðùng hiện lên trong ðầu tôi.

Đáng lẽ ra mẹ phải ðứng dậy, phần nộ mà quát mắng tôi chứ...Sao lại ra chiều ðồng ý , ủng hộ thế kia ?

Hay là mẹ ðã thay ðổi quan ðiểm rồi ?

Ừ, chắc là vậy .

Có thể mẹ thấy thái ðộ của bố mẹ anh thân thiện nên không còn cái quan ðiểm khoảng cách xa vời xa xăm giữa hai nhà kia rồi.

Cũng có thể là do mẹ ...bị ép buộc !

Khả năng thứ hai là lớn hơn !

Bác Duy Khánh và bố Nhật vẫn rất vui vẻ nói chuyện gì đó mà tôi không thể hiểu nổi, còn mẹ anh thì vẫn cứ thích thú nhìn tôi rồi hỏi :

- Hai ðứa ðịnh khi nào cưới ?

Tôi mở to mắt, vẻ mặt trở nên cứng ngắc.

Mọi người ðều hướng mắt về phía tôi giống như...chờ câu trả lời.

Tôi nhìn anh cầu cứu...

Cảm nhận ðược ánh mắt của tôi, anh ðặt quyển tạp chí xuống ,nghiêm túc :

- Chờ em ấy tốt nghiệp 12 .

Làm gì sớm thế ! Mà tôi ðâu nói là sẽ cưới anh ?

Biết ngay mà ! Cầu hôn gì chứ, ép hôn thì có !

Nhưng hình như chỉ có mình tôi là cảm thấy hoảng hốt trước câu hỏi của anh .

Bác Duy Khánh gật ðầu ừ một tiếng.

Bố mỉm cười , nhìn anh :

- Duy Phong vội thế à ?

Mẹ anh lại có vẻ hụt hẫng, thở dài :

- Lâu thế cơ ? Phải năm sau ? – Ngay sau ðó, bác ấy lại cười vui vẻ – Thôi không sao. Chỉ là bữa tiệc thôi mà, còn Vy Anh ðã là con ðâu nhà này từ lâu rồi.

Tôi vẫn im lặng. Căn bản là không thể lên tiếng nổi .

Mẹ Diệp là người duy nhất góp ý :

- Vy Anh còn nhỏ , con bé vẫn rất khờ. Suy nghĩ không ðược chín chắn lắm, có lẽ vẫn còn quá sớm ðể con bé về làm ðâu anh chị.

Tôi gật mạnh ðầu ðồng ý.

Mẹ anh chẳng cần suy nghĩ , phản ðối ngay :

- Không sao ðâu mà bà thông gia ! Bây giờ ðã là người một nhà cả rồi, Vy Anh cũng ðã là con gái nhà này, thế thôi. Còn Vy Anh thế nào thì sẽ có Duy Phong lo. Phải không con trai yêu ?

Tôi suýt chút thì phì cười bởi cách xưng hô của mẹ anh.

Con trai yêu à...Tôi cười thâm.

Anh gật ðầu, lạnh nhạt nói :

- Vợ con thì con sẽ dạy ðỗ .

- ...

Tiếng cười thâm của tôi bị cắt phụt một cách tàn nhẫn.

Mẹ Diệp nhìn anh, ánh mắt rất dịu dàng :

- Duy Phong, con bé so với con thì rất nhiều khuyết điểm. Sẽ có rất nhiều sai sót. Bao dung nhé ?

Bố Nhật cười :

- Con gái mình rất ngoan mà, em không cần lo lắng như thế đâu.

Mẹ anh nắm tay mẹ tôi đầy thân thiết :

- Tôi hiểu được những gì chị nghĩ ! Con gái mình ngây thơ đúng lứa tuổi thôi mà, trách là trách con trai yêu ma mãnh quá !

Mẹ Diệp mỉm cười .

Bác Duy Khánh nhìn tôi hỏi :

- Con có thích phòng trên không ? Là bản thiết kế đầu tay của ta !

Phòng trên, ý bác ấy là căn phòng rực rỡ lúc nãy mà tôi bị anh đẩy vào à ?

Tôi không khỏi sửng sốt.

Không lẽ như lời anh nói, bác ấy lẩn sâu thật sao ?

Căn phòng kia quả thực rất đẹp, độc đáo nữa, không lẽ...bố tôi phải cẩn thận thật sao ?

Tôi ngượng ngịu gật đầu.

Mẹ anh cười :

- Còn mẹ trang trí đấy , con có thích không ?

Về cách bài trí đồ vật...thì có hơi lộn xộn.

Tôi lại ngượng ngịu gật đầu.

Bác Duy Khánh có vẻ hài lòng, chất giọng nghiêm nghị :

- Mọi việc thống nhất cả rồi. Bây giờ, ta với Duy...à với Anh Nhật đi săn.

Ồ, đi săn à ? Có phải là sẽ rượt đuổi các con thú khắp rừng không nhỉ ?

Tôi buột miệng thốt lên :

- Bác cho cháu đi với !

Mẹ Diệp ngay lập tức nhìn tôi cau mày :

- Vỵ Anh ! Con lại thế nữa rồi.

Tôi biết lỗi ngồi im thín thít.

Bác Duy Khánh cười lớn.

Mẹ anh xoa đầu tôi :

- Máu me lắm, con sẽ sợ đấy !

Tôi gật đầu lia lịa một cách ngoan ngoãn.

Bố Nhật nghiêng người hỏi mẹ :

- Lát em sẽ ra bệnh viện để nối lại công tác đúng không ?

Mẹ anh đặt một tách trà thơm vào tay tôi, nhìn mẹ :

-Ồ, lát chị phải đi à . Thế thì cùng đi chung đi. Mình tiện thể đi vài nơi .

Có lẽ mẹ anh muốn gần gũi mẹ Diệp hơn đây !

Tôi lại buột miệng :

- Con cũng muốn đi nữa !

Bác Duy Khánh và bố Nhật cười lớn.

Mẹ Diệp nhìn tôi cảnh cáo .

Anh từ nãy đến giờ vẫn thờ ơ đưa mắt lơ đãng nhìn vô định chợt ra lệnh :

- Em, ở lại !

Tôi than thầm một tiếng.

Bác Duy Khánh với bố Nhật chuẩn bị rời đi thì mẹ anh lên tiếng :

- Mình cũng đi luôn nhỉ. Không còn sớm nữa rồi.

Mẹ Diệp gật đầu.

Tôi nhìn theo mọi người, rụt rè nói :

- Mọi người đi cẩn thận.

Bác Duy Khánh gật đầu cười.

Bố Nhật nháy mắt với anh , sau đó nhìn tôi :

- Tối gặp lại nhé !

Mẹ anh nhìn anh với ánh mắt yêu chiều :

- Mẹ đi nhé con trai yêu.

Anh hờ hững gật đầu, không quan tâm lắm.

Mẹ anh xoa đầu tôi :

- Mẹ đi nhé con yêu !

Tôi hơi xấu hổ vàng dạ một tiếng.

Mẹ Diệp nhìn tôi, cảnh cáo :

- Con không được nghịch phá !

Đợi mọi người đi hết, tôi nói nhanh một tiếng :

- Em đi về phòng.

Dứt lời, tôi liền lao nhanh về phía cầu thang nhưng sau đó dừng đứng người lại, nhỏ giọng hỏi anh :

- Phòng em...ở chỗ nào nhỉ ?

Khu rừng rậm yên tĩnh .

Bỗng vang lên một tiếng súng lớn.

Một người đàn ông cầm trong tay khẩu súng săn, cười như không nhìn con nai đang nằm thoi thóp :

- Vẫn chính xác !

Người đàn ông đứng bên cạnh mỉm cười :

- Ủ. Một phát là đi ! Duy Phong cũng rất thích đi săn giống anh nhỉ ?

Hoàng Duy Khánh cười lớn :

- Phải ! Nhưng Duy Phong, là sẵn người.

Hoàng Duy Thức thay băng đạn, thở dài :

- Sẽ là một vụ thảm sát đây !

Hoàng Duy Khánh đưa mắt tìm con mỗi tiếp theo, lên tiếng một cách lạnh lùng :

- Giết hết đi cũng được ! Con bé đáng yêu là thế.

Hoàng Đức mỉm cười, ánh mắt tràn ngập yêu thương :

- Ủ. Từ nhỏ đã như thế rồi.

Tâm trí ông phút chốc quay trở về một ngày xa xưa...

Bệnh viện ngập mùi thuốc, ngập tiếng khóc ...

Chiếc ghế đá ngoài trời lạnh ngắt, ông ngồi thẩn thờ trên ấy đã không biết bao lâu, vẻ mặt tuyệt vọng như người rơi xuống vực thẳm.

Thời điểm này, danh tiếng của ông bước lên tầm đỉnh điểm của cái gọi là huy hoàng.

Điều đó với ông chẳng là gì cả, điều mà ông để tâm đó là một gia đình như người anh trai mình.

Ông cũng đã không còn trẻ nữa rồi.

Vậy mà...

Ông nhắm mắt, cố gắng kiềm chế cơn đau.

Vô sinh à...

Ngực ông quặn lại, từng cơn tê tái trỗi dậy.

Ông mỉm cười chua chát.

Cũng may là ông ham mê công việc, chưa yêu ai, nếu không, nỗi đau sẽ còn lớn tới cỡ nào đây ?

Bỗng một con thú bông đáng yêu lọt vào mắt ông, một giọng nói còn chưa tròn chữ vang lên :

- Bác thích gấu nhỏ không ?

Ông ngạc nhiên, đưa mắt nhìn.

Là một nhóc con bé tí, mắt trong veo, miệng cười toe toét, bàn tay bé xíu chìa con thú bông trước mặt ông :

- Cháu tặng bác gấu nhỏ, bác đừng buồn nữa nhé ?

Cô nhóc thấy ông không nói gì thì cắn môi, rụt rè hỏi :

- Hay là bác muốn gấu heo ? – giọng cô nhóc nhỏ dần – nhưng mà bây giờ cháu chỉ có gấu nhỏ !

Đôi mắt ông ánh lên tia cười, đưa tay nhận lấy con gấu :

- Bác lấy nhé ? Cháu không tiếc chứ ?

Cô bé gật mạnh đầu :

- Có , cháu tiếc !

Ông cười phá lên :

- Tiếc sao còn đưa cho bác hả ?

Cô nhóc lại lắc mạnh đầu :

- Không phải. Cháu không tiếc !

Đúng là trẻ con mà...

Ông xoa đầu cô nhóc :

- Cháu tên gì ?

Cô nhóc ra vẻ đăm chiêu :

- Mẹ Diệp bảo chờ bố đặt tên !

Ông mỉm cười, nổi chua xót lại trỗi dậy :

- Cháu và mẹ rất yêu bố đúng không ?

Cô bé lắc lắc đầu, tiu nghỉu :

- Cháu không.

Ông nhú mày :

- Tại sao lại không ?

Cô nhóc chấp tay sau lưng như người lớn :

- Bố không ngoan, bố đi chơi với mẹ khác. Mẹ Diệp buồn. Cháu không thích.

Ồ, là ngoại tình à ?

Ông chợt nhận ra mình lại chưa bao giờ nhiều chuyện thế này, tính ông tuy không lạnh lùng như hai bố con nhà Duy Phong nhưng cũng rất kín tiếng.

Mà bây giờ lại đi nói chuyện thật nhiều với một nhóc con .

Cô nhóc đột nhiên cười hớn hở :

- Bác hết buồn rồi à ?

Một tiếng súng vang lên cắt ngang khoảng ký ức kia.

Hoàng Duy Thức cười, ánh mắt lóe lên tia tàn nhẫn :

- Đúng thế ! Nên để bọn chúng chết đi !

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tìm anh – Chương 66

66. Chương 66

Căn phòng đầy nắng sáng rực rỡ.

Qua ô cửa sổ, là khoảng vườn cỏ ba lá xanh mượt, chiếc xích đu gỗ nhỏ đung đưa.

Bức tường nơi đây được phủ lớp sơn nhiều màu, độc đáo và bắt mắt.

Chiếc giường rất lớn, có ga đệm gối đều in hình Angry Bird , trên đấy chất đầy gấu bông dễ thương.

Ồ...những con gấu này...toàn là gấu bông của tôi đây mà !

Chưa hết ngỡ ngàng, thì nhìn quanh, tôi lại phải choáng váng khi những cây cảnh, đồ trang trí của tôi được sắp xếp, bài trí ở khắp nơi !

Chiếc tủ lạnh to lớn.

Bên trong là kem hạnh nhân, trà sữa, cocktail đủ loại.

Bên cạnh là chiếc tủ màu trắng tinh, mở ra thì sẽ phải choáng bởi hàng loạt thứ bánh Bebe.

Tôi tròn xoe mắt.

Tiện tay lấy một gói bánh vừa ăn vừa đi vào một phía.

Một dãy tủ kính được xếp thành hàng.

Tôi hiếu kì, nhìn quanh không thấy ai thì rón rén bước lại gần, nhẹ nhàng mở cửa ra.

Tôi thất kinh, mở to mắt nhìn, kính ngạc đến nỗi đứng bất động một lúc mới xem lại kĩ những thứ kia.

Là vô số quần áo nữ, từ sơ mi cho tới áo khoác, màu sắc có đủ.

Mà sao tôi có cảm giác như những thứ này thấy ở đâu rồi nhỉ ?

A ! Đây hình như là những đồ mà lần đi mua sắm vừa rồi, tôi và Trúc Vũ...chạm vào !

Còn chưa hết choáng váng, tôi lại bị choáng ngợp vì tủ bên cạnh toàn giày và giày.

Giày vải, giày thể thao, giày búp bê và ngay cả dép đi trong nhà.

Đặc biệt là không có đôi nào đế cao và...vừa cỡ chân tôi.

Còn có thắt lưng, khăn, mũ...

Đây có phải triển lãm không !

Những thứ này hình như là dành cho tôi thì phải ?

Ý nghĩ đó nảy lên khiến tôi vừa phấn khích lại vừa có chút ngượng ngùng.

Và điều khiến tôi phải chú ý nhất đó là trên tường, được dán kín bởi những bức ảnh.

Tôi hồi hộp tiến lại gần xem.

Ngay lập tức phải bịt miệng lại để không hét lên !

Những bức ảnh này đều là của tôi và anh cơ mà...

Lần anh từ Thái Lan trở về, nửa ngồi nửa quỳ dưới nền đi đôi giày màu vàng cho tôi.

Lần bước ra khỏi quán ăn, anh một tay cầm balô cho tôi, một tay nắm tay tôi thật chặt.

Lần ở biệt thự trắng, anh và tôi nằm trên cỏ.

Lần anh đưa tôi về, cúi người ôm tôi.

Lần tôi ngồi tự kỉ, bị anh hôn phớt lên trán.

....

Và mới đây nhất là lần ở quảng trường, bên cạnh bể nước, tôi...cần tay anh.

Hầu như tất cả khoảnh khắc mà tôi và anh bên nhau đều bị lưu lại.

Ồi ! Bị chụp lén nhiều như thế sao tôi lại không biết nhỉ ?

Người này chắc hẳn là phải rất chuyên nghiệp mới qua được mắt tôi và anh !

Tim tôi đập liên hồi, mặt nóng bừng nhìn hai người đang thân mật kia !

Chúa ơi ! Sao hai người này có thể như thế nhỉ ?

Thật không trong sáng chút nào cả !

Có tiếng gõ cửa...

Bằng tốc độ nhanh nhất, tôi chạy nhào lên giường, kéo chiếc chăn mỏng trùm kín mặt, ở bên trong, nín thở lắng nghe những động tĩnh tiếp theo.

Bước chân ngày một gần hơn.

Một bên giường bị lún xuống.

Tôi không ngừng hít thở sâu, tay giữ chặt chiếc chăn dày căng thẳng.

Một giọng trầm ấm vang lên :

- Ngủ rồi ?

- Vâng !

Vừa nói xong, tôi liền hận mình không thể chết đi cho xong !

Đã ngủ rồi còn trả lời to rõ như thế làm gì kia chứ !

Thật đau khổ với sự phản xạ có điều kiện của mình mà !

Thôi kệ đi, có thể là nói mơ lắm chứ .

A ! Đúng rồi !

Vy Anh đã ngủ rồi...chẳng qua lúc này là cô ấy nói mơ thôi.

Cho nên, người kia làm ơn rời khỏi đây đi...

Tôi nhắm nghiền mắt, hơi thở đều đặn vờ như đang ngủ rất say.

Giọng anh đột nhiên trở nên rất khác lạ :

- Vy Anh !

- Vâng. Anh gọi em ?

Lại thế rồi...

Không sao. Vẫn chỉ là mơ thôi...

Giọng anh mang theo ý cười :

- Dậy đi ! Cùng anh xuống nhà.

Nhớ lại hình ảnh bố mẹ anh ở gian phòng khách lúc này khiến tôi vô cùng xấu hổ, run giọng :

- Em ngủ rồi . Em không xuống được !

Cho nên, người kia vẫn là nên rời khỏi đây đi...

Chăn đột ngột bị kéo mạnh ra, tôi giật mình mở to mắt.

Anh nhìn tôi, ánh mắt tĩnh lặng :

- Bố mẹ em đến rồi. Từ nay, cũng sẽ ở lại đây.

Sao cơ ?

Từ nay, bố mẹ tôi cũng sẽ ở lại đây ?

Anh dám bắt cóc cả bố mẹ tôi ?

Được lắm !!!

Nhưng mà...tôi lại chợt cảm thấy vui vẻ vì điều đó !

Tôi thích nơi này...

Thật tội lỗi !

Đẹp đi, sao có thể ở đây được !

Mọi thứ nên quay trở về quỹ đạo.

Tôi ngồi bật dậy, vẻ mặt đáng thương nhìn anh :

- Anh Duy Phong, em muốn về nhà.

Anh không nói gì, ném mình xuống giường, mắt nhắm lại, một tay để lên trán.

Tôi lay lay tay anh, năn nỉ một cách khổ sở :

- Anh Duy Phong ! Em biết em sai rồi, anh tha lỗi cho em đi .

Thấy anh vẫn không hề có bất kì biểu hiện nào , tôi tiếp tục nài nỉ :

- Em sai rồi, em sai rồi ! Em không nên...dọa nạt anh, mắng anh, hất trà sữa lên người anh, đánh anh ! Em xin lỗi ! Anh Duy Phong, tha lỗi em nhé ?

Anh mở mắt, lườm biếng nhìn tôi :

- Sao ?

Ngay lúc này, tôi chỉ muốn đánh cho anh một trận !

Người ta đáng thương như vậy, lựa lời nói với anh từ nãy mà anh không nghe thấy gì sao ?

Dù rất tức giận nhưng tôi vẫn phải kiềm chế !

Hít thở sâu, nhẹ giọng ầm ức :

- Anh cho em về nhà, với ...tờ giấy kia...anh hủy đi nhé ?

Hơi thở anh nhẹ nhẹ, mắt lại nhắm lại, giọng nói lạnh lẽo dứt khoát :

- Không !

Thật quá thảm...

Dù biết là tự làm tự chịu nhưng mà thế này có quá đáng không ?

So tôi của hôm qua với hôm nay thì chả khác gì từ thiên đường xuống địa ngục trong vòng một cái búng tay cả !

Tôi nhìn anh, mặt méo xệch , cầm tay mà anh đang đặt trên trán kéo xuống, năn nỉ :

- Duy Phong ! Anh vĩ đại nhất đấy, anh đừng có như thế được không. Cho em về đi mà !

Trước thái độ khổ sở của tôi mà anh chỉ hờ hững buông ra một câu :

- Anh không muốn ly thân.

-

Tôi sưng người một lúc mới lấy lại được thần trí !

Được lắm !

Mềm mỏng không được thì phải cứng rắn thôi.

Tôi lay mạnh anh, bực bội :

- Anh dậy đi ! Phải làm rõ ràng mọi chuyện. Em còn không đồng ý lấy anh cơ mà ! Vì thế, anh phải hủy ngay tờ giấy kia đi ! Anh phải hủy ngay đi !!!

Anh vẫn nằm im, như thể không hề nghe thấy tôi nói gì với anh vậy, giọng anh trầm lại :

- Vợ à, anh muốn ngủ.

-

Thế nào bây giờ...tôi đến phát khóc vì anh mất !

Làm ơn chỉ tôi cách nào để thoát khỏi đây đi !

Tôi hít một hơi thật sâu, hạ giọng đầy khí thế :

- Đã vậy, em chết ở đây luôn !

Sẽ không ăn, không uống, tuyệt thực và chết tại đây luôn...

Nhưng việc này làm tôi thấy có hơi mất mát, kem và đồ ăn ở đây nhiều thế kia...

Bỏ đi !!!

Việc lớn mà, ăn uống miễn luôn !

Tự thống nhất mọi ý nghĩ xong, tôi rất dứt khoát mà nhìn ra cửa sổ, bặm môi lại, không thèm để ý tới anh nữa.

Giọng anh có chút mệt mỏi :

- Đừng để ý ! Em cứ xem như đó là lời cầu hôn của anh.

Tôi quay phắt người lại nhìn anh .

Cầu hôn ư ?

Có thể xem là lời cầu hôn được không ?

Nhấn đâu, hoa đâu, một khung cảnh lãng mạn đâu ?

A, còn có cả màn quì xuống đầy hoành tráng nữa chứ !

Đâu, ở đâu hả ?

Anh còn nói là cầu hôn !!!

Tôi đồng ý hay không cũng có khác gì nhau đâu...

Đáng ghét !

Nắng hè càng ngày càng rực rỡ, hắt vào phòng một nhiều.

Anh hơi nhúu mày, hơi thở nhẹ nhẹ, mắt vẫn nhắm nghiền.

Mới sáng sớm mà sao trông anh có vẻ buồn ngủ thế nhỉ ?

A...

Một ý nghĩ chợt lóe lên...

Tôi nín thở, liếc trộm anh, sau đó từ từ nhón người dậy một cách thật nhẹ nhàng.

Anh vẫn không có biểu hiện gì khác thường.

Nhưng ngay khi tôi vừa định đặt chân xuống giường thì anh mở mắt .

Chết ! Không trốn được rồi...

Ngay lập tức tôi chớp mắt nhìn anh , giả vờ ngây thơ :

- Thấy anh chói mắt em định đi kéo rèm cửa sổ đó mà !

Đã thấy ai nhanh trí bằng tôi chưa ?

Anh gật đầu :

- Cảm ơn .

Sau đó , anh hướng mắt về chiếc cửa sổ nằm ngay sát bên giường !

Tôi còn biết làm gì khác ngoài nhìn lảng đi nơi khác .

Anh ngồi dậy, nhìn tôi :

- Xuống nhà. Mọi người đang đợi .

Tôi lắc đầu lia lịa :

- Không, em không xuống đâu ! Có chết em cũng không xuống.

Nói xong, tôi nép người vào góc giường, trốn trong chăn.

Anh ừ một tiếng .

Ha, thoát rồi...

Giọng anh có vẻ nghĩ ngợi

- Vy Anh, có phải lần trước em thấy nơi đây có điều bất thường ?

Tôi ở trong chăn đáp lại :

- Vâng, vô cùng bất thường !

Lần đầu tới đây, nằm ngủ trên cỏ bỗng nhiên lúc tỉnh dậy lại là ở trong phòng anh.

Rất rất bất thường !

- Vy Anh, đúng là có ma đấy.

Ma...có ma ?

Tôi bật người dậy , nhìn thấy anh đang đi về phía cửa thì hét lên :

- Anh Duy Phong, đợi em với.

Còn chưa xuống hết bậc cầu thang, tôi đã nghe thấy tiếng cười nói phát ra.

Tay vô thức bám chặt lấy áo anh, cúi gằm mặt đi theo sau anh ,ngay một bước đến gần bàn trà hơn.

Anh chợt dừng lại, hơi cúi đầu.

Tôi trốn sau người anh, nhịp tim trở nên hỗn loạn, vô cùng căng thẳng.

- Chào mọi người đi chứ con gái . – Giọng ấm áp của bố Nhật vang lên.

Anh kéo tôi ra phía trước.

Tôi nhìn mọi người , rụt rè lên tiếng :

- Cháu ...

Hết rồi...Không nói được gì nữa ...

Bác Duy Khánh cười :

- Được rồi. Hai con ngồi xuống đi.

Tôi hơi thả lỏng người một chút.

Bởi vì bác Duy Khánh luôn toát lên vẻ quyền uy, nghiêm nghị khiến cho tôi cảm thấy hơi sợ một chút.

Nhưng bây giờ, mặc dù bác ấy vẫn giữ nguyên dáng vẻ đó nhưng đôi mắt lại ngập tràn tia cười.

Bác ấy ngồi cạnh bố , tôi có hơi giật mình ...

Sao bác ấy và bố lại có vẻ như rất giống nhau nhỉ , và lại còn thân quen nữa chứ ?

Bỗng tay tôi bị kéo đi, đồng thời , một giọng nói vui vẻ vang lên :

- Con dâu, lại ngồi với mẹ nào !

Trong lúc tôi còn chưa kịp định hình được điều gì đang xảy ra thì cả người đã lọt thỏm trong lòng mẹ anh !!!

Mẹ anh có gương mặt nhu mì, đôi mắt rất đẹp đầy hiền dịu.

Trông bác ấy rất giống một mỹ nhân thời cổ !

Bác ấy xoa đầu tôi rất tự nhiên, cười :

- Con dâu ta xinh quá ! Từ nay sống ở đây rồi, mẹ con mình sẽ rất vui nhỉ ?

Tôi mở to mắt.

Cảm giác căng thẳng lúc này hoàn toàn biến mất , bây giờ , tôi đang rất ngạc nhiên và hoang mang !

Ánh mắt , cử chỉ của bác ấy đối với tôi thì chẳng khác gì là mẹ Diệp cả !

Không phải chứ, tôi mới chỉ gặp bác ấy lần đầu mà .

Có khi nào bác ấy nhầm tôi với ai khác không nhỉ ?

Tôi đưa mắt nhìn anh ngồi phía đối diện, vẻ mặt anh điềm tĩnh, thậm chí là còn thờ ơ, giở một quyển tạp chí ra đọc.

Đúng là khác người !

Mẹ ở bên cạnh, nhìn tôi cười :

- Vy Anh, con nói gì với mọi người đi chứ !

Một dấu hỏi to đùng hiện lên trong đầu tôi.

Đáng lẽ ra mẹ phải đứng dậy, phần nộ mà quát mắng tôi chứ...Sao lại ra chiều đồng ý , ủng hộ thế kia ?

Hay là mẹ đã thay đổi quan điểm rồi ?

Ừ, chắc là vậy .

Có thể mẹ thấy thái độ của bố mẹ anh thân thiện nên không còn cái quan điểm khoảng cách xa vời xa xăm giữa hai nhà kia rồi.

Cũng có thể là do mẹ ...bị ép buộc !

Khả năng thứ hai là lớn hơn !

Bác Duy Khánh và bố Nhật vẫn rất vui vẻ nói chuyện gì đó mà tôi không thể hiểu nổi, còn mẹ anh thì vẫn cứ thích thú nhìn tôi rồi hỏi :

- Hai đứa định khi nào cưới ?

Tôi mở to mắt, vẻ mặt trở nên cứng ngắc.

Mọi người đều hướng mắt về phía tôi giống như...chờ câu trả lời.

Tôi nhìn anh cầu cứu...

Cảm nhận được ánh mắt của tôi, anh đặt quyển tạp chí xuống ,ngghiêm túc :

- Chờ em ấy tốt nghiệp 12 .

Làm gì sớm thế ! Mà tôi đâu nói là sẽ cưới anh ?

Biết ngay mà ! Cầu hôn gì chứ, ép hôn thì có !

Nhưng hình như chỉ có mình tôi là cảm thấy hoảng hốt trước câu hỏi của anh .

Bác Duy Khánh gật đầu ừ một tiếng.

Bố mỉm cười , nhìn anh :

- Duy Phong vội thế à ?

Mẹ anh lại có vẻ hệt hăng, thở dài :

- Lâu thế cơ ? Phải năm sau ? – Ngay sau đó, bác ấy lại cười vui vẻ – Thôi không sao. Chỉ là bữa tiệc thôi mà, còn Vy Anh đã là con dâu nhà này từ lâu rồi.

Tôi vẫn im lặng. Căn bản là không thể lên tiếng nổi .

Mẹ Diệp là người duy nhất góp ý :

- Vy Anh còn nhỏ , con bé vẫn rất khờ. Suy nghĩ không được chín chắn lắm, có lẽ vẫn còn quá sớm để con bé về làm dâu anh chị.

Tôi gật mạnh đầu đồng ý.

Mẹ anh chẳng cần suy nghĩ , phản đối ngay :

- Không sao đâu mà bà thông gia ! Bây giờ đã là người một nhà cả rồi, Vy Anh cũng đã là con gái nhà này, thế thôi. Còn Vy Anh thế nào thì sẽ có Duy Phong lo. Phải không con trai yêu ?

Tôi suýt chút thì phì cười bởi cách xưng hô của mẹ anh.

Con trai yêu à...Tôi cười thầm.

Anh gật đầu, lạnh nhạt nói :

- Vợ con thì con sẽ dạy dỗ .

- ...

Tiếng cười thầm của tôi bị cắt phụt một cách tàn nhẫn.

Mẹ Diệp nhìn anh, ánh mắt rất dịu dàng :

- Duy Phong, con bé so với con thì rất nhiều khuyết điểm. Sẽ có rất nhiều sai sót. Bao dung nhé ?

Bố Nhật cười :

- Con gái mình rất ngoan mà, em không cần lo lắng như thế đâu.

Mẹ anh nắm tay mẹ tôi đầy thân thiết :

- Tôi hiểu được những gì chị nghĩ ! Con gái mình ngây thơ đúng lứa tuổi thôi mà, trách là trách con trai yêu ma mãnh quá !

Mẹ Diệp mỉm cười .

Bác Duy Khánh nhìn tôi hỏi :

- Con có thích phòng trên không ? Là bản thiết kế đầu tay của ta !

Phòng trên, ý bác ấy là căn phòng rực rỡ lúc nãy mà tôi bị anh đẩy vào à ?

Tôi không khỏi sửng sốt.

Không lẽ như lời anh nói, bác ấy lẩn sâu thật sao ?

Căn phòng kia quả thực rất đẹp, độc đáo nữa, không lẽ...bố tôi phải cẩn thận thật sao ?

Tôi ngượng ngịu gật đầu.

Mẹ anh cười :

- Còn mẹ trang trí đấy , con có thích không ?

Về cách bài trí đồ vật...thì có hơi lộn xộn.

Tôi lại ngượng ngịu gật đầu.

Bác Duy Khánh có vẻ hài lòng, chất giọng nghiêm nghị :

- Mọi việc thống nhất cả rồi. Bây giờ, ta với Duy...à với Anh Nhật đi săn.

Ồ, đi săn à ? Có phải là sẽ rượt đuổi các con thú khắp rừng không nhỉ ?

Tôi buột miệng thốt lên :

- Bác cho cháu đi với !

Mẹ Diệp ngay lập tức nhìn tôi cau mày :

- Vy Anh ! Con lại thế nữa rồi.

Tôi biết lỗi ngồi im thin thít.

Bác Duy Khánh cười lớn.

Mẹ anh xoa đầu tôi :

- Máu me lắm, con sẽ sợ đấy !

Tôi gật đầu lia lịa một cách ngoan ngoãn.

Bố Nhật nghiêng người hỏi mẹ :

- Lát em sẽ ra bệnh viện để nối lại công tác đúng không ?

Mẹ anh đặt một tách trà thơm vào tay tôi, nhìn mẹ :

-Ồ, lát chị phải đi à . Thế thì cùng đi chung đi. Mình tiện thể đi vài nơi .

Có lẽ mẹ anh muốn gần gũi mẹ Diệp hơn đây !

Tôi lại buột miệng :

- Con cũng muốn đi nữa !

Bác Duy Khánh và bố Nhật cười lớn.

Mẹ Diệp nhìn tôi cảnh cáo .

Anh từ nãy đến giờ vẫn thờ ơ đưa mắt lơ đãng nhìn vô định chợt ra lệnh :

- Em, ở lại !

Tôi than thầm một tiếng.

Bác Duy Khánh với bố Nhật chuẩn bị rời đi thì mẹ anh lên tiếng :

- Mình cũng đi luôn nhỉ. Không còn sớm nữa rồi.

Mẹ Diệp gật đầu.

Tôi nhìn theo mọi người, rụt rè nói :

- Mọi người đi cẩn thận.

Bác Duy Khánh gật đầu cười.

Bố Nhật nháy mắt với anh , sau đó nhìn tôi :

- Tối gặp lại nhé !

Mẹ anh nhìn anh với ánh mắt yêu chiều :

- Mẹ đi nhé con trai yêu.

Anh hờ hững gật đầu, không quan tâm lắm.

Mẹ anh xoa đầu tôi :

- Mẹ đi nhé con yêu !

Tôi hơi xấu hổ vâng dạ một tiếng.

Mẹ Diệp nhìn tôi, cảnh cáo :

- Con không được nghịch phá !

Đợi mọi người đi hết, tôi nói nhanh một tiếng :

- Em đi về phòng.

Dứt lời, tôi liền lao nhanh về phía cầu thang nhưng sau đó dừng đứng người lại, nhỏ giọng hỏi anh :

- Phòng em...ở chỗ nào nhỉ ?

Khu rừng rậm yên tĩnh .

Bỗng vang lên một tiếng súng lớn.

Một người đàn ông cầm trong tay khẩu súng săn, cười như không nhìn con nai đang nằm thoi thóp :

- Vẫn chính xác !

Người đàn ông đứng bên cạnh mỉm cười :

- Ủ. Một phát là đi ! Duy Phong cũng rất thích đi săn giống anh nhỉ ?

Hoàng Duy Khánh cười lớn :

- Phải ! Nhưng Duy Phong, là săn người.

Hoàng Duy Thức thay băng đạn, thở dài :

- Sẽ là một vụ thảm sát đây !

Hoàng Duy Khánh đưa mắt tìm con mồi tiếp theo, lên tiếng một cách lạnh lùng :

- Giết hết đi cũng được ! Con bé đáng yêu là thế.

Hoàng Đức mỉm cười, ánh mắt tràn ngập yêu thương :

- Ủ. Từ nhỏ đã như thế rồi.

Tâm trí ông phút chốc quay trở về một ngày xa xưa...

Bệnh viện ngập mùi thuốc, ngập tiếng khóc ...

Chiếc ghế đá ngoài trời lạnh ngắt, ông ngồi thẩn thờ trên ấy đã không biết bao lâu, vẻ mặt tuyệt vọng như người rơi xuống vực thẳm.

Thời điểm này, danh tiếng của ông bước lên tầm đỉnh điểm của cái gọi là huy hoàng.

Điều đó với ông chẳng là gì cả, điều mà ông để tâm đó là một gia đình như người anh trai mình.

Ông cũng đã không còn trẻ nữa rồi.

Vậy mà...

Ông nhắm mắt, cố gắng kiềm chế cơn đau.

Vô sinh à...

Ngực ông quặn lại, từng cơn tê tái trời dậy.

Ông mỉm cười chua chát.

Cũng may là ông ham mê công việc, chưa yêu ai, nếu không, nỗi đau sẽ còn lớn tới cỡ nào đây ?

Bỗng một con thú bông đáng yêu lọt vào mắt ông, một giọng nói còn chưa tròn chữ vang lên :

- Bác thích gấu nhỏ không ?

Ông ngạc nhiên, đưa mắt nhìn.

Là một nhóc con bé tí, mắt trong veo, miệng cười toe toét, bàn tay bé xíu chìa con thú bông trước mặt ông :

- Cháu tặng bác gấu nhỏ, bác đừng buồn nữa nhé ?

Cô nhóc thấy ông không nói gì thì cắn môi, rụt rè hỏi :

- Hay là bác muốn gấu heo ? – giọng cô nhóc nhỏ dần – nhưng mà bây giờ cháu chỉ có gấu nhỏ !

Đôi mắt ông ánh lên tia cười, đưa tay nhận lấy con gấu :

- Bác lấy nhé ? Cháu không tiếc chứ ?

Cô bé gật mạnh đầu :

- Có , cháu tiếc !

Ông cười phá lên :

- Tiếc sao còn đưa cho bác hả ?

Cô nhóc lại lắc mạnh đầu :

- Không phải. Cháu không tiếc !

Đúng là trẻ con mà...

Ông xoa đầu cô nhóc :

- Cháu tên gì ?

Cô nhóc ra vẻ đăm chiêu :

- Mẹ Diệp bảo chờ bố đặt tên !

Ông mỉm cười, nể chua xót lại trỗi dậy :

- Cháu và mẹ rất yêu bố đúng không ?

Cô bé lắc lắc đầu, tiu nghỉu :

- Cháu không.

Ông nhú mày :

- Tại sao lại không ?

Cô nhóc chấp tay sau lưng như người lớn :

- Bố không ngoan, bố đi chơi với mẹ khác. Mẹ Diệp buồn. Cháu không thích.

Ồ, là ngoại tình à ?

Ông chợt nhận ra mình lại chưa bao giờ nhiều chuyện thế này, tính ông tuy không lạnh lùng như hai bố con nhà Duy Phong nhưng cũng rất kín tiếng.

Mà bây giờ lại đi nói chuyện thật nhiều với một nhóc con .

Cô nhóc đột nhiên cười hớn hở :

- Bác hết buồn rồi à ?

Một tiếng súng vang lên cắt ngang khoảng ký ức kia.

Hoàng Duy Thức cười, ánh mắt lóe lên tia tàn nhẫn :

- Đúng thế ! Nên để bọn chúng chết đi !

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tìm anh – Chương 67

67. Chương 67

Căn biệt thự trắng rực rỡ dưới ánh nắng...

Gió hè lay động chiếc xích đu gỗ nhỏ, đem theo hương thơm cỏ dại lan tỏa khắp không gian.

Bước ra từ một chiếc xe hơi màu đen sang trọng, một người có trang phục màu đen đi ngang qua đài phun nước tiến thẳng vào bên trong.

Qua cửa kính phản quang, một chàng trai đang ngồi ở sofa, ánh nắng bao quanh người anh, đôi chân dài duỗi thẳng đặt lên bàn, mắt khép lại.

Toát ra từ anh là vẻ cao quý và đầy quyết đoán.

Nghe tiếng bước chân, anh mở mắt, nhìn người áo đen, vẻ mặt không biểu lộ cảm xúc :

- Thế nào ?

Người áo đen cúi đầu chào rồi ngồi ở phía đối diện, mở chiếc cặp lấy ra một tập giấy đặt lên bàn :

- Thủ lĩnh, đây là danh sách tất cả những kẻ có liên quan tới vụ việc 10 năm trước.

Duy Phong hạ chân xuống, đưa tay cầm tập giấy lên, ánh mắt sắc lạnh.

Người áo đen đều giọng :

- Tổng cộng là có 8 người. Là bọn lưu manh, 10 năm trước được thuê ...- người áo đen nhìn thái độ của anh với vẻ thăm dò rồi tiếp tục – để bắt nhốt Hoàng Vy Anh. Cô bé bị đưa đến một căn nhà gỗ vào lúc 6 tuổi, lúc ấy , Vy Anh học mẫu giáo được 3 tháng.

Ngồi phía đối diện, anh lướt qua từng tập hồ sơ, vẻ mặt tối dần.

- Vy Anh bị nhốt ở đây gần 1 năm. Trong thời gian ấy, mẹ cô bé vẫn thường đến thăm. Và...cả hai mẹ con đều từng bị chúng đánh đập.

Những ngón tay từ từ siết lại...Hơi thở lạnh lẽo.

- Vụ việc cụ thể là ngày thủ lĩnh sang Mỹ. Bọn chúng đã được ra lệnh phải giết hai mẹ con. Hôm đó, gia đình Hoài Thanh và em họ của bà ta, là người từng giúp việc nơi đây – bà Mai cũng có mặt ở đây.

Người áo đen nhìn sắc mặt anh đang dần dần thay đổi thì hít thở sâu :

- Chúng đánh hai mẹ con tàn nhẫn và rồi rời khỏi đó. Còn 8 người kia ở lại, được giao phá hủy căn nhà gỗ cùng ...hai mẹ con trong đó. Rải xăng, đốt cháy . Nhưng hai mẹ con đã thoát được.

Đôi mắt đã bị ngự trị bởi bóng đen, anh ném phẳng tập giấy kia lên bàn, từng chữ toát ra hơi lạnh :

- Sẵn đi !

Người áo đen gật đầu ,có chút đắn đo :

- Thủ lĩnh. Hiện tại bọn chúng đã xác nhập vào một băng đảng Mafia khét tiếng có lực lượng đông đảo nhất nhì trong giới. Thậm chí, 1 trong số bọn chúng nắm quyền lãnh đạo ở đây. Chắc chắn là khi Black Company bắt 8 tên kia thì băng đảng này sẽ nổi dậy, đối đầu với B.C chúng ta. Thủ lĩnh , ý kiến anh thế nào ?

Đối đầu với Black Company ?

Tốt lắm !

Dưới ánh nắng, cả người anh toát lên mùi vị lạnh lẽo.

Ánh mắt sạm màu đáng sợ, bao phủ bởi làn sương mờ mịt, như muốn nhấn chìm tất cả xuống đáy sâu của vực thẳm, vẻ mặt lạnh băng, vô tình .

Anh đưa tay chỉ vào tập giấy trên bàn, giọng nói lạnh lẽo, không cảm xúc :

- Thăm sát !

Người áo đen tay chạm vào chiếc khuy hiệu B.C màu bạc bí ẩn trên ngực áo :

- Vâng !

Thứ ánh sáng phát ra từ chiếc khuy hiệu kia thấp thoáng mùi chết chóc.

Siêu thị trung tâm thành phố về trưa trở nên rất tấp nập và nhộn nhịp.

Tất cả nhân viên có mặt ở đây đều đồng loạt cúi chào một người phụ nữ có dáng vẻ thanh cao, còn có người e dè tỏ ý muốn giúp bà đẩy chiếc xe đồ nhưng bà mỉm cười từ chối rồi lại tiếp tục trò chuyện cùng người đi bên cạnh.

- Duy Phong khen chị nấu rất ngon !

Bà Diệp cười , bà cứ tưởng anh không bao giờ để ý đến những điều đó chứ.

Bà Hoàng nhắc một hộp sữa lên :

- Phải làm kem thôi. Lâu lắm chưa có cơ hội làm gì cho con trai yêu. Bây giờ còn có cả Vy Anh nữa, phải phát huy sở trường.

- Lạ thật. Sao cả hai đứa đều thích cá này nhỉ ?

Bà Diệp nghĩ mãi mà cũng không thể lí giải được điều này. Từ sau khi tai nạn đó xảy ra thì thói quen kì lạ đó của Vy Anh mới bắt đầu hình thành.

Lúc đây, bà cứ tưởng Vy Anh là trẻ con, thích kem là chuyện bình thường nhưng mà Vy Anh ngoài kem ra thì không ăn thứ gì khác nữa. Phải mất mấy ngày, bà mới bắt Vy Anh bỏ được cái thói quái quỷ đó.

Cũng may là Vy Anh biết vâng lời.

Bây giờ thì có thể bà đã hiểu ra được điều gì đó rồi.

Vì bố yêu mẹ, nên con cũng sẽ yêu bố.

Vậy thì...

Vì Duy Phong thích kem nên Vy Anh cũng mới thích kem này.

Bà Diệp lấy thêm một hộp sữa :

- Tôi cũng thử học làm. Con bé ăn rất nhiều.

Đến đây hàng thực phẩm tươi, bà Hoàng cẩn thận lắng nghe bà Diệp chỉ cách chọn đồ.

Về mặt này thì kinh nghiệm của bà chỉ đạt con số âm.

Từ trước đến nay, nếu có thời gian bà cũng thường xuyên vào bếp.

Phụ nữ mà, ai lại không thích tự tay phục vụ gia đình cơ chứ !

Chỉ có điều, khi bà hì hục vật lộn mãi vài tiếng đồng hồ dưới bếp mới ra được một món thì hai bố con nhà kia ăn rất miễn cưỡng.

Cũng không trách được bà, số lần bà nấu ăn trước khi bước vào nhà họ Hoàng chỉ có thể nhắm tính trên đầu ngón tay.

Bà cho ra được món ăn như thế đã là cố gắng lắm rồi.

Còn kem hạnh nhân thì lại là trường hợp ngoại lệ.

Lần đầu tiên bà làm cho Duy Phong ăn thử, anh im lặng một lúc sau đó gật đầu bảo được.

Thế là kể từ về sau, ngày nào bà cũng làm thứ đó.

Nhưng mà Duy Phong không đả động tới nơi.

Kệ, có sao đâu. Đây là thứ duy nhất bà làm mà Duy Phong lại có phản ứng, cho nên...không làm cái đó thì làm cái gì !

Bây giờ, có bà Diệp rồi, tay nghề của bà sẽ nhanh chóng được nâng cao thôi.

Bà còn cẩn thận hỏi xem Vy Anh thích ăn gì.

- Con bé rất dễ, hầu như không có gì là không ăn được cả. Nhưng cũng không có gì là khiến con bé đặc biệt thích.

Bà Hoàng cười .

Như thế còn hơn Duy Phong !

Anh lúc nào cũng lẳng lặng ăn, một chút cảm xúc cũng không để lộ, mặt lúc nào cũng lạnh tanh.

Nhiều lúc mặc dù Duy Phong là con trai yêu của bà...bà vẫn cảm thấy sợ !

So với cô nhóc Vy Anh kia thì đúng là hoàn toàn trái ngược nhau.

- À, Vy Anh rất ham ngủ – bà Diệp không kìm được cười ra tiếng – qui định của con bé là một ngày phải ngủ 10 tiếng.

Điều này đối với người khác là buồn cười nhưng Vy Anh lại là rất nghiêm túc, thậm chí là còn ghi chép tỉ mỉ số giờ ngủ thiếu để cuối tuần ngủ bù...

Bà Hoàng cười theo, ánh mắt dần dần trầm lắng :

- Chị đã phải vất vả nhiều rồi. Cũng may là còn có chú ba bên cạnh.

Bà Diệp bắt giác mỉm cười.

- Nấu cái gì được đây, mà có lẽ chị phải xoay sở thôi – bà Hoàng cười lớn – tôi chỉ đứng bên cạnh phụ giúp thôi. Không thì phá hỏng bữa tối mất.

Bà Diệp lúc đầu còn hơi ngại, nhưng rồi cũng dần cuốn theo vẻ tự nhiên thân mật của bà Hoàng.

Hai người cười nói, chia sẻ rất nhiều thứ.

Rèm cửa màu vàng tung bập trước gió.

Ngoài kia, sắc trời mang màu xám xám .

Có một giọng trầm ấm vang lên bên tai :

- Vy Anh !

Thật là ồn ào !

Tôi nhắm mắt, cuộn tròn người trong chăn, mặt vùi sâu vào gối.

Người kia kéo chăn tôi ra...sau đó...leo lên giường nằm kế bên tôi.

Thôi kệ đi, không ồn ào nữa là được mà.

Người kia lại khẽ gọi :

- Bé con, dậyi.

Thần trí nửa tỉnh nửa mê của tôi dần trở nên tỉnh táo, giọng mơ màng :

- Anh Duy Phong để yên cho em ngủ .

Anh đưa tay vuốt mái tóc ngắn của tôi, giọng cười :

- Em đã ngủ rất lâu rồi. Dậy ăn tối.

Hử ? Ăn tối ?

Đã tối rồi cơ à...

Tôi chậm chậm mở đôi mi còn đang nặng trĩu, lơ ngơ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hmm...màu đen...vậy đúng là tối rồi.

- Em ngủ luôn đây. Mai sẽ dậy sau.

Dứt lời, tôi liền nhắm nghiền mắt, thả người theo cơn buồn ngủ đang xâm chiếm mạnh mẽ.

Căn phòng thoáng chốc lại trở nên thật yên tĩnh.

Gió nhẹ len lỏi mang theo vẩn mùi hương cỏ dại bay vào.

Đầu của tôi nhẹ bẫng...thần trí lại bay đi...

Nhưng chút lý trí còn sót lại mách bảo rằng có điều gì đó cực-kỳ-không-ổn.

Điều gì thế !!!

Aaaaaaaaaa !!!

Anh đang nằm trên giường tôi ư ?

Dù rất rất khó khăn, nhưng tôi vẫn phải quay người để kiểm chứng điều cực kỳ không ổn đó, vừa mở mắt ra đã nhìn thấy gương mặt điển trai của anh.

Cơn tức giận ngay lập tức bị nuốt gọn một cách vô điều kiện và chỉ trong chớp nhoáng.

Một bằng chứng nữa cho thấy sát thủ thường là những người đẹp trai có trong phim ảnh không phải là điều viễn vông !

Mắt tôi vẫn còn riu, giọng ngái ngủ :

- Anh vào phòng em sao lại không gõ cửa ?

Anh cười một tiếng :

- Là do em không nghe thấy.

Tôi dờ dẩn một lúc , sau đó hiểu ra vấn đề thì xấu hổ :

- Em ngủ say như vậy cơ à ?

Anh ừ một tiếng, tay vẫn ôm tôi.

- Bây giờ là mấy giờ rồi nhỉ ?

Mắt tôi lơ dờ nhìn chiếc đồng hồ trên tường.

Ồ , đã hơn bảy giờ rồi !

Theo quán tính, tôi đưa ngón tay ra nhắm trong đầu.

Hmm...vừa tròn mười tiếng. Nhưng vẫn không muốn dậy thì làm thế nào nhỉ.

Mắt tôi lại có tình trạng muốn khép lại !

Anh nhìn tôi, ánh mắt hiện lên tia cười lại xen lẫn sự chiều chuộng :

- Rất mệt à !

Đúng thế !

Mặc dù là ngủ li bì như thế nhưng tôi lại bị những giấc mơ kỳ lạ cuốn lấy.

Những hình ảnh chớp chờn hiện ra, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, không ngừng đan xen nhau.

Tôi chưa kịp hình dung kĩ thì đã biến mất và thay vào đó là hình ảnh khác !

Đầu tôi bây giờ nặng trĩu, người cũng không muốn nhúc nhích nữa rồi.

Tôi thở dài ưm một tiếng, thể xác tưởng như rệu rã đến nơi.

Anh tiến lại gần, đầu chạm vào trán tôi :

- Thấy khó chịu ở đâu ?

Tôi chậm chạp lắc đầu sau đó đột ngột ôm ghì lấy anh, vùi mặt vào ngực anh.

Anh mất mấy giây mới nén được cơn giận, thở nhẹ ra :

- Sao rồi ?

Tay tôi bấu chặt lưng áo anh, sự đau đớn và hoảng hốt bỗng dâng lên nuốt trọn lấy tâm trí tôi một cách ghê sợ.

Tim anh đập những nhịp bất thường, ánh mắt sẫm màu nghi vấn :

- Vy Anh, em làm sao ?

Người tôi khẽ run lên.

Trong chuỗi giấc mơ kì dị kia, tôi không hề thấy anh...

Và vĩnh viễn không tìm thấy anh...

Những cảm xúc ấy chân thật đến đáng sợ, ngực tôi co thắt lại, cắn chặt môi, vẫn ôm ghì lấy anh cứ như sợ anh sẽ đi mất...

Mũi tôi nghẹt lại, giọng nói rất khẽ :

- Anh đừng biến mất lần nữa nhé. Em sẽ rất sợ.

Vẻ mặt anh nín lặng, bất động.

Mắt một khắc định thần mới vỗ về tôi bằng chất giọng trầm ấm :

- Được.

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tim anh – Chương 68

68. Chương 68

Hết những cơn run rẩy , hết những cơn hoảng loạn, tôi bắt đầu lấy lại được cảm giác...

Tôi buông anh ra, mặt nóng bừng, cơn xấu hổ trở lại một cách mạnh mẽ , mắt bình tĩnh nói :

- Em...ngủ đây !

Mắt anh hiện những tia khó nắm bắt, âm điệu trong giọng anh rất dịu dàng khiến tôi có chút lạ lẫm :

- Vy Anh không ăn tối à ?

Tôi lắc đầu, tinh thần đã hoàn toàn kiệt quệ :

- Em không muốn ăn. Lát anh ăn thêm đi, bù cho phần của em là được rồi.

Ánh mắt anh thoáng trầm ngâm, ngồi dậy bên mép giường nhìn tôi :

- Một chút !

Tôi đưa đôi mi nặng trĩu ngược nhìn anh thở dài :

- Một chút cũng không. Em không muốn ăn mà.

Anh không nói gì nhưng đột nhiên bế xốc tôi lên làm tôi giật mình la lớn :

- Anh làm gì thế ?

Anh im lặng cúi người, lấy đôi dép nằm dưới sàn đi vào trong chân cho tôi, nhìn nghiêng, vẻ mặt lạnh lùng của anh có nét cao ngạo khó đoán :

- Mọi người đợi.

Mọi người đợi ? Mọi người đã về rồi sao ?

Ôi trời ơi ! Sao anh lại không chịu nói sớm, làm tôi cứ tưởng là chỉ có mình tôi và anh chứ .

Má ơi, má ơi ! Cứ như thế này thì ấn tượng về tôi trong lòng mọi người sẽ tụt dốc không phanh một cách thảm hại cho mà xem .

Tất cả...đều tại người này cả đây !

Khi tôi đang còn lằm nhằm trong đầu thì người đột nhiên nhẹ bẫng...

Đã bị anh bế ra khỏi phòng từ khi nào.

Ánh sáng trắng lóa mạnh mẽ của chiếc đèn chùm nơi gian phòng bếp làm tôi chói mắt, không thấy rõ được mọi người đang cười nói vui vẻ.

Bố Nhật ngoắc tay ra hiệu cho tôi ngồi vào bàn.

Não bộ tôi bắt đầu báo hiệu một trạng thái vô cùng thê thảm, bây giờ tôi mới nhận ra rằng là mình đang đứng lơ dờ với đôi mắt ngái ngủ ở giữa bếp...

Thảm !

Tôi cúi mặt đi đến nhỏ giọng chào mọi người một tiếng rồi tìm chỗ ngồi của mình.

Xung quanh chiếc bàn lớn, bố mẹ anh ngồi một phía đối diện với bố mẹ tôi.

Anh ngồi một phía, bên cạnh là chiếc ghế trống còn sót lại.

Hm...

Kiểu này thì tôi có ngồi dưới đất cũng không bao giờ ngồi với anh đâu !

Dư âm chuyện lúc nãy vẫn còn bám chặt lấy tôi chưa dứt ra đây.

Hừ ...

Thật ra là ...do tôi quá xấu hổ thôi mà !

Tôi đi đến bên cạnh, ghé tai bố nói nhỏ :

- Bố đổi chỗ cho con nhé ?

Bố Nhật cười phá lên, xoa đầu tôi :

- Con gái sao lại muốn thế ?

Ánh mắt mọi người đều đang chú ý đến tôi.

Không gian nơi đây lại thật yên tĩnh.

Tôi hít thở sâu, đứng cạnh bố , hạ giọng đầy quyết tâm :

- Con...đứng thế này ăn cũng được.

Bác Duy Khánh cười lớn.

Còn mẹ anh lại khá khó hiểu , không biết đang xảy ra chuyện gì.

Anh vẫn ngồi im với vẻ mặt thờ ơ nhưng chỉ cần một cái liếc mắt thì tôi đã phải ngoan ngoãn dẹp bỏ hết sự xấu hổ, thù hận sang một bên mà đến ngồi cạnh anh.

Tim đập liên hồi những nhịp hỗn loạn. Mặt lại bắt đầu nóng ran ...

A !

Đừng nghĩ nữa ! Làm ơn đừng nghĩ nữa !

Chuyện lúc này không có gì đâu mà.

Tôi không ôm anh, không làm gì anh cả.

Là do anh tự nguyện...đúng rồi, là do anh tự nguyện...

Cái lí lẽ vừa được đưa ra khiến tôi vững dạ hơn nhưng vẫn phải ngồi tít ngoài mép ghế một cách chật vật, cố gắng tăng tối đa khoảng cách so với anh.

Tay tôi vịn vào ghế một cách căng thẳng, nhìn bố mẹ anh, giọng nói rất nhỏ :

- Cháu...mời hai bác ăn tối.

Nói xong, tôi thắm thở phào.

Hai bác ấy mỉm cười gật đầu.

Oa, vậy là cửa ải khó khăn này tôi cũng hoàn thành rồi !

Tôi nhìn bố mẹ, nói rất tự nhiên :

- Con mời bố mẹ ăn tối !

Đúng lúc mọi người đang chuẩn bị ăn thì một giọng nói vang lên :

- Con không mời anh Duy Phong sao ?

Mẹ anh nhìn tôi đầy ý cười.

A !

Về mặt tôi trở nên cứng ngắc, tay đang cầm chiếc thìa khựng lại !

Thật sự là tôi chưa từng nghĩ tới điều này.

Thấy tôi bối rối không biết xử sự ra sao, bác Duy Khánh khoát tay :

- Vợ chồng cần gì mời nhau !

Rầm !

Tôi ngã khỏi ghế, muốn trốn đi cho xong.

Bây giờ thì đã hiểu quyền năng làm người ta chết đứng thì anh được thừa hưởng từ ai rồi.

Tràng cười lớn vang lên, ngay cả mẹ Diệp cũng nhìn tôi phì cười.

Một cánh tay đưa ra kéo tôi dậy, vừa ổn định chỗ ngồi, tôi liền nhìn anh, cố tình nhấn mạnh từng chữ :

- Em-mời-anh-Duy-Phong ăn tối !

Mắt anh hiện lên tia cười, giọng điệu vô cùng mờ ám, nhẹ nhàng đáp lại :

- Ủ, vợ ăn ngon nhé !

Tôi chờ người một lúc rồi lập tức cúi gằm mặt, cúi thật sát như muốn cắm mặt luôn vào đĩa ăn.

Mẹ anh nhìn tôi dụi dằm :

- Vy Anh, đều là bố mẹ cả. Lần sau con mời một lần luôn thế, mà không cần cũng được. Phép tắc nghi lễ không cần thiết đâu.

Tôi ngượng ngùng dạ một tiếng thật nhỏ .

Tôi làm sao mà ngăn được bản tính lễ phép vốn có của mình kia chứ, đâu như ai kia...im lặng ăn không thèm chào hỏi người khác lấy một câu. Hừ !

Bố Nhật mỉm cười :

- Con gái, cứ như là ở nhà nhé !

Tôi le lưỡi .

Mới ngày đầu mà, mặc dù tôi biết bố mẹ anh rất thoải mái nhưng cũng cần thời gian để tôi thích nghi dần.

Mọi điều hoàn toàn khác xa với tưởng tượng của tôi.

Đặc biệt là thái độ của bố mẹ anh.

Bây giờ, tôi lại có cảm giác như...hai bác ấy và anh không liên quan tới nhau...

Hai bác ấy hay cười còn anh...

Rõ ràng là người ngoài hành tinh !

Nhưng có điều, bố anh làm ơn đừng hù dọa tôi như lúc này...sợ thật !

Nhìn thức ăn trên bàn, mắt tôi sáng lên.

Cứ tưởng là đồ ăn sẵn như lần trước đến đây nhưng hóa ra là do mẹ Diệp làm cả .

Thế này thì khỏi phải lo người kia ăn uống bữa bãi rồi !

Mẹ Diệp vẫn im từ lặng từ này bỗng nhiên mỉm cười nói với anh :

- Con ăn nhiều một chút nhé !

Anh gật đầu, giọng nói không cảm xúc :

- Cảm ơn mẹ.

Ồ...cảm ơn mẹ à ?

Anh gọi mẹ Diệp là mẹ à ?

Tôi trừng mắt nhìn anh, bực dọc :

- Ai cho anh gọi mẹ ! Mẹ là của em chứ đâu phải mẹ anh !

Anh không có phản ứng, nhưng không hề nghe thấy tôi nói, từ tốn ăn với vẻ mặt bàng quan.

Hừ !

Tôi tức giận đưa một thìa cơm lớn vào miệng, không để ý rằng có những ánh mắt vẫn đang theo dõi tôi đầy ý cười.

Bác Duy Khánh có vẻ thích thú :

- Nhà có trẻ con vui thật.

Thìa cơm suýt nữa thì nghẹn lại trong miệng, phải cố gắng lắm tôi mới nuốt được trôi.

Trẻ con ư ?

Vy Anh ! Phải khẳng định địa vị của mình đi ! Phải thể hiện cho mọi người thấy độ trưởng thành của mình đi !

Tôi hít sâu một hơi, lại hít sâu một hơi, nhìn bác Duy Khánh với vẻ mặt nghiêm túc, thậm chí có vài phần nghiêm trọng, nói một hơi đầy dứt khoát :

- Bác Khánh, thật ra cháu 17 tuổi rồi ạ !

Tôi, 17 tuổi, học lớp 11, năm sau sẽ là lớp 12, sau nữa sẽ lên đại học, sau sau nữa sẽ đi làm .

Đã thấy tôi lớn chưa ! Làm gì lại trẻ con ở đây !

Bác Duy Khánh nghe tôi trình bày xong thì có vẻ ngạc nhiên :

- Con 17 tuổi à ?

Tôi gật đầu chắc nịch.

Bác Khánh bỗng cười phá lên :

- Con giống như mới chỉ 10 tuổi thôi.

Mọi chỉ khí ban nãy của tôi lập tức vụt tắt một cách tàn nhẫn.

Mặt ghệt ra, ầm ứ nhưng cũng chỉ văng một tiếng yếu xìu rồi cắm mặt vào ăn một cách đáng thương giữa tiếng cười lớn của mọi người.

Thậm chí , ngay cả người bầm sinh đã không có tế bào cảm giác như anh cũng cười ra tiếng.

Thôi Vy Anh, mình như thế nào thì chỉ có mình mới đánh giá được chính xác !

Đừng để bị ảnh hưởng bởi những phán xét khách quan kia !

Bố Nhật để vào bát tôi một miếng gan rán :

- Con ăn đi, cái này tăng chiều cao đấy.

- ...

Lại nữa...

Bố con mà còn như thế đấy...

Tôi thiếu chút nữa là bật khóc, biến thù hận thành hành động, đem miếng gan kia mà hung hăng cắn xé.

Tôi chột nín thở...Biết ngay mà...

Đã bắt đầu cảm nhận được những ánh mắt kì lạ dừng trên người mình.

Mẹ anh nhú mày hỏi :

- Tăng chiều cao ?

Bố Nhật cười cười, đưa mắt nhìn tôi rồi giải thích :

- Ủ. Haha. Con bé luôn bảo thứ gì tăng chiều cao thì chỉ cho con bé ăn.

Hm...

Tôi làm như không nhìn thấy, không nghe thấy .

Như thể người mà mọi người đang nói đến không phải là mình, tôi vẫn cắm cúi ăn từ đầu đến cuối.

Trời ơi là trời ơi !

Sao cứ phải dồn ép con đến đường cùng của sự xấu hổ thế này chứ !

Chẳng qua là vài lần nói God biến thái thôi mà, Ngài là đấng tối cao sao có thể ôm hận mà thù dai như thế chứ.

Mà cũng là do...anh hết !

Nếu anh thấp đi thì tôi cần gì cao nào !

Trừ anh ra, ánh mắt mọi người đều lóe lên những tia kỳ lạ đầy ẩn ý, giống như thấu hiểu hết thấy mọi chuyện.

Bữa tối vẫn tiếp tục diễn ra.

Tôi thì cúi gằm mặt, nhét một đồng thức ăn vào bụng để đè bớt cơn ảm ức , xấu hổ của mình.

Còn người lớn thì kể chuyện rất vui mà hầu như là chỉ mình mẹ anh và mẹ Diệp là lên tiếng !

Ăn mãi, ăn mãi...Tôi không khỏi than thầm một tiếng.

Ăn nhiều quá nên bây giờ có cảm giác như không thể cử động được nữa vậy !

Tôi ngồi im , vẻ mặt khổ sở.

Anh cũng đã dùng xong bữa, nhân nhả nhấm nháp nước canh.

Ấy...Lỡ nhìn anh rồi thì tôi không thể dứt ra được, đôi mắt thần thờ cắm chặt vào người anh.

Anh nghiêng mắt nhìn tôi :

- Muốn không ?

Tôi gật gật đầu .

Đã biết tôi rồi chứ ? Gật đầu thế thôi nhưng là...phản xạ có điều kiện cả đấy.

Còn thật ra là ngay chính bản thân tôi cũng không biết anh đang đề cập tới vấn đề gì...

- Lát nữa cứ để tôi dọn cho, chị nấu từng này một rồi. Nghỉ sớm nhé. – Mẹ anh mỉm cười.

- Ôi, một gì đâu chị. Mọi người ăn ít quá, ế hết cả rồi .

Anh đặt bát canh nóng vào tay tôi, giọng trầm ấm :

- Cho em đây.

Tôi lại gật gật đầu, hai tay ủ quanh chiếc bát màu trắng đơn nhã.

Ánh mắt anh hiện rõ nét cười.

Mẹ anh có vẻ nghĩ ngợi một lúc rồi lên tiếng :

- Nhà mình thêm người rồi. Mà bây giờ ai cũng có việc riêng. Hay kêu cô Mai giúp việc nhỉ ?

Cô Mai giúp việc...

Đầu tôi đột ngột choáng váng như bị va mạnh.

Sắc mặt phút chốc trở nên trắng bệch, nhợt nhạt.

Hồn phách bủn rủn, hơi thở dồn dập.

Tay tôi run rẩy, thuôn đơ.

Vụt qua một tia sáng nơi đáy mắt anh, bằng cú đưa tay chớp nhoáng, anh giữ lấy bát canh mà suýt nữa bị tôi đánh đổ đặt lên bàn.

Không gian trở nên thật im lặng trong giây lát.

Mọi người nín thở nhìn cảnh tượng trước mắt.

Tôi hoảng loạn, cắn ghì môi dưới, cảm giác sợ hãi tột độ khiến người tôi run lên từng đợt.

Ánh mắt anh bị bao phủ bởi làn sương mờ mịt , nhẹ giọng gọi tôi :

- Vy Anh !

Vừa nghe thấy giọng anh, nước mắt tôi đột nhiên tứa ra.

Nỗi sợ hãi cứ dần lớn lên bóp chặt lấy khiến tôi không thể làm chủ được mình.

Những ảo ảnh kinh hoàng hiện ra , vồ lấy tôi mà cắn xé.

Có người ôm chặt tôi , mang theo hơi thở nặng nề .

Giọng bố Nhật đầy gấp gáp :

- Duy Phong, con đưa em về phòng đi.

- Đừng để em cắn môi nhé, mẹ lấy thuốc rồi sẽ lên ngay – Mẹ Diệp đứng dậy nói nhanh .

Bố mẹ anh đầy hoang mang ...

Trước mắt tôi bỗng nhiên tối sầm lại...cả người chột nhẹ bẫng...

Ánh trăng lấp sau những áng mây, treo tí trên nền trời đen tuyền ảm đạm.

Vút xuống những tia chiếu yếu ớt, hắt qua chiếc rèm cửa màu vàng rồi nhanh chóng hòa lẫn vào bên trong.

Căn phòng tĩnh lặng phút chốc lại vang lên những tiếng nấc.

Bao quanh không gian là thứ ánh sáng xanh dịu phát ra từ chiếc đèn ngủ có hình thù rất đáng yêu.

Một chàng trai ngồi dựa vào tường, đôi chân dài duỗi thẳng, vẻ mặt lạnh lùng , nơi đáy mắt thấp thoáng một nỗi đau thâm trầm.

Bên cạnh cửa sổ, bóng người cao lớn của anh được kéo dài.

Anh cúi đầu, mắt dõi theo người đang nằm gọn trong lòng mình.

Một cô bé có mái tóc đen mềm mại, ngắn cũn, người co lại nép vào anh một cách sợ sệt.

Bàn tay nhỏ nhắn bám lấy áo anh thật chặt .

Hơi thở nặng nề, hàng mi cau lại đầy căng thẳng.

Đôi khi, toàn thân không ngừng run rẩy, từng tràng nấc đại lại vang lên.

Môi đã muốn cắn lại thật chặt.

Anh nhẹ nhàng áp đôi môi lạnh lẽo của mình vào làn môi ấy, có vị tanh của máu...

Anh cảm nhận được cả người Vy Anh bỗng trở nên cứng ngắc.

Hơi thở đột ngột ngưng lại, hàng mi giãn ra, tay cũng rời khỏi áo anh.

Đến lúc ngủ mà vẫn bị anh làm cho bất động thể này.

Ánh mắt anh hiện lên tia cười phức tạp.

Lần đầu tiên, anh hôn Vy Anh cũng là vì thế...

Trong chiếc xe có điều hòa ấm áp...

Ngồi trên chiếc ghế phụ, Vy Anh đã tự cắn môi mình...không có dấu hiệu ngưng lại.

Anh cũng chẳng còn cách nào khác nên mới làm như thế...

Căn phòng lại trở nên thật yên ắng.

Dần về đêm, trời càng lạnh.

Anh kéo chiếc chăn mỏng lên đắp cho cả hai, ánh mắt vẫn không hề rời khỏi người Vy Anh lấy một giây.

Về mặt anh tĩnh lặng,có chút suy tư.

Vy Anh tựa mình, vùi đầu vào người anh.

Tay anh ôm Vy Anh chặt hơn, hơi thở lạnh lẽo.

Cánh cửa màu trắng được mở ra một cách nhẹ nhàng.

Có người bước tới gần, thì thăm với anh :

- Duy Phong, đã khuya lắm rồi con ngủ một lát đi. Vy Anh không sao nữa đâu !

Bà đã để Vy Anh uống thuốc an thần rồi, sẽ ngủ ngoan thôi.

Từ lúc Vy Anh bị ngắt đi đến bây giờ, Duy Phong chẳng rời lấy nửa bước.

Anh cũng chỉ mới tỉnh lại sau vụ tai nạn kia, như thế này thì không ổn mất.

Anh lắc đầu, ánh mắt sâu thẳm tựa đáy hồ.

Bà Diệp thở dài...

Bây giờ, không chỉ Vy Anh mà Duy Phong cũng phải chịu sự đau đớn rồi, thậm chí phải chịu gấp bội.

- Em ấy nhớ lại thì sẽ thế nào ? – Giọng anh trầm lạnh nhẹ vang lên.

Về mặt bà Diệp thoáng biến sắc .

Vy Anh chưa gì mà đã như thế này...nếu nhớ lại thì...

- Có thể con bé sẽ bị sốc nặng, rối loạn tâm thần – bà đề nặng những âm run run – sẽ không được như người bình thường.

Hơi thở của anh như bị bóp nghẹt , cổ kìm cơn ho dữ dội lại.

Bà Diệp nở nụ cười yếu ớt :

- Có anh Duy Phong, con bé sẽ không sao đâu.

Sẽ không sao đâu...

Anh đưa tay chạm nhẹ vào má Vy Anh, thứ ánh sáng trong mắt anh dập dờn như sóng nước.

Cho đến rất lâu sau, khi bà rời khỏi phòng vẫn thấy anh giữ nguyên vẻ mặt sâu lắng đó.

Cửa phòng màu trắng vừa được khép lại...

Có tiếng động nhẹ phát ra gần phía cửa sổ ngoài kia...

Một giọng nói không cảm xúc vang lên :

- Thủ lĩnh . Ngày mai , bọn chúng sẽ tụ tập đưa xe ở đoạn đường gần bìa rừng.

Duy Phong không nhìn người áo đen, âm điệu trong giọng của anh sắc bén, mang mùi vị nguy hiểm :

- Tôi sẵn !

Ánh mắt người áo đen lóe lên tia kì lạ ...

Chỉ trong tích tắc sau, căn phòng lại trở nên yên tĩnh...

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tìm anh – Chương 69

69. Chương 69

Mùi sương sớm bay vào phòng mang theo hơi lành lạnh.

Tôi đưa tay mò mẫm tìm chiếc chăn, mắt vẫn díp lại không thể mở ra nổi.

Trời !!! Cái chăn phản chủ này , nằm ở đâu kia !!!

Tôi vừa cự người để tìm cho dễ thì...

Rầm !

Cả người tôi nằm gọn dưới sàn nhà.

Hùm...

Lại rớt khỏi giường rồi.

Tôi lồm cồm bò dậy, tay vò vò đầu còn đau điếng, mắt vẫn còn bị cơn ngái ngủ làm cho lờ mờ, nhưng vẫn có thể thấy được ngoài kia, ngày mới đã buông.

Tối hôm qua ngủ lúc nào cũng chẳng nhớ nổi.

Đầu óc cứ mông lung, chứa toàn mớ lộn xộn xếp chồng chéo lên nhau.

Hình như hôm qua...tôi ăn tối...ăn nhiều quá...mệt nên ngất thì phải...

Tôi còn nhớ ánh mắt mọi người vô cùng hoảng hốt.

Vật vờ...vật vờ mãi, cuối cùng tôi cũng chuẩn bị xong mọi thứ để tới trường.

Cũng may là hôm trước định ra đi trong im lặng nên vẫn chưa làm thủ tục thôi học gì không thì trong trường lại rộ lên tin đồn tôi bị ốm đầu mất.

Bây giờ vẫn đang còn khá sớm, nhưng tôi đi như thế để mò tìm bus !

Tôi lại không nén được mà thở dài vài tiếng, chuyển về đây làm cái gì cơ chứ !

Mở tủ, tôi vơ một loạt bánh Bebe vào balô, còn một cái cầm tay để ăn ngay bây giờ.

Thò đầu ra khỏi cửa, ngó nghiêng không thấy động tĩnh gì thì bước ra khỏi phòng, tôi vừa đi vừa nhìn quanh một cách lén lút.

Tầng này...chỉ có tôi và anh !

Nguy hiểm, quá nguy hiểm !

Sau bao nhiêu chuyện vừa qua, tôi nghiệm ra một điều – không nên tiếp xúc với người kia , rất rất không nên !

Lúc gần tới phòng anh, tôi dừng lại, nín thở, nhón từng bước từng bước thật nhẹ trên hành lang dài...

Một chút nữa thôi...chỉ một chút nữa thôi...oa, sắp qua rồi...

Khi tôi còn đang hỉ hả trong lòng vì sắp thoát được thì đột nhiên chiếc cửa màu xám được mở ra !

Tôi suýt nữa thì đứng tim ...chân khựng lại, mở to mắt nhìn anh chăm chăm.

Anh đứng dựa người vào cửa, mái tóc đen ngắn hơi ướt, nơi ngực chiếc áo khoác đen sang trọng bên ngoài có chiếc khuy hiệu màu vàng huyền bí.

Khóe miệng anh từ từ nâng lên, nhìn đáng vẻ ngây ngô của tôi thì buông một câu chào thản nhiên :

- Morning, honey !

Honey ? Honey ? ...Từ đó nhẹ nhàng tiến thẳng vào tai khiến tôi choáng váng, ho sặc sụa, thiếu chút thì đánh rơi luôn gói bánh.

Tôi đã lường trước việc tim sẽ bị đau bất cứ lúc nào khi gặp người này mà !

Tránh né rồi mà vẫn như thế đấy !

Sáng ra chưa gì đã bị anh làm cho ngơ ngẩn ngơ ngẩn rồi !

Tôi khó khăn lắm mới mở lời :

- Chào...buổi sáng. Em ...đi học.

- Còn sớm !

Chưa kịp để tôi giải thích, anh đã nhìn tôi với ánh mắt biết tuốt :

- Không có !

Gì chứ ! Sao lại không có bus ! Mà nếu thứ gì anh không biết thì không được à ?

Không để anh thắc mắc ý nên tôi bình tĩnh đáp :

- Không có gì cơ ? Em đang định gọi anh đưa em đi học đây !

Anh không để lộ bất kì biểu hiện nào, gật đầu đương nhiên sau đó đưa tay kéo tôi lại , ánh mắt tĩnh lặng :

- Ở nhà đi !

Tôi tròn xoe mắt, khó hiểu nhìn anh :

- Tại sao em lại phải ở nhà ?

Anh lấy chiếc balô từ tay tôi , đặt xuống dưới chân :

- Mệt !

Tôi lắc lắc cái đầu nặng trĩu, nói đầy kiên quyết :

- Không sao đâu. Cuối năm rồi, em phải tập trung học. Thành tích của em nhất định phải là xuất sắc !

Nhất định phải là thế !

Thời gian vừa rồi, tôi không mấy chú tâm tới việc học. Bây giờ mọi việc đã đi vào quỹ đạo, phải lo mà học, học thôi.

Anh vòng tay ôm tôi :

- Anh giúp em.

Anh định giúp như thế nào ?

Hối lộ thầy cô, đe dọa nhà trường ?

Mặt tôi trở nên nghiêm trọng :

- Không được. Em không thích như thế đâu.

Anh nhướn mày :

- Không thích anh dạy ?

Hả ! Cơ mặt tôi trở nên cứng đờ.

Hóa ra là anh định giúp tôi phụ đạo...Hừm, đầu óc dạo này đen tối thật , ý nghĩ không được trong sáng như Vy Anh ngày thơ ấu xưa nữa rồi...

Gần mực thì đen ...gần mực thì đen...

Tôi ngược lên nhìn anh, chu miệng :

- Anh rất bận cơ mà. Làm thế nào dạy em được ? Dù sao em cũng muốn tới trường với bạn. Anh đừng có phá hỏng tương lai của em nữa đi !

Anh bật cười nhưng nơi đáy mắt lại không có chút biến động, mang vẻ sâu lắng.

Chợt hình ảnh anh ngồi nơi bậc thềm lạnh lẽo hôm ấy, không ngừng ho dữ dội hiện về khiến tim tôi thất bại, mắt lung linh một màn nước mỏng nhìn anh :

- Anh Duy Phong, dù anh bận rộn như thế nào cũng phải dành thời gian nghỉ ngơi nhé !

Về mặt anh tĩnh lặng , nhìn sâu vào mắt tôi.

- Nếu anh để mình xảy ra chuyện gì , em sẽ không vui ! Em sẽ ghét anh ! – giọng tôi nhỏ dần, tắc nghẹn bởi sự bất an đột nhiên trỗi dậy...

Tôi vô thức ôm chầm lấy anh, khối ấm áp từ anh làm cảm xúc của tôi dần dần ổn định, nhẹ giọng :

- Lát nữa anh tới công ty à ?

Anh gật đầu , hơi thở nhẹ nhàng nhưng lạnh lẽo.

Không gian xung quanh thật yên tĩnh, mùi thơm dịu nhẹ từ anh lan tỏa.

Tôi chợt để ý đến chiếc khuy hiệu anh, mắt dán chặt vào.

Chỉ gồm hai ký tự B.C bằng vàng, toát ra sự huyền bí khó cưỡng lại nổi.

Tay tôi vô thức chạm vào, ngay lập tức, một cảm giác lạ bỗng lan truyền đến khiến tôi phải giật mình. Hình như...khí lạnh từ đây mà ra.

Đây là lần đầu tiên tôi thấy anh đeo cái này, không tìm được sự hiểu kì mà hỏi :

- Anh Duy Phong, B.C này là gì thế ?

Anh dịu dàng gỡ tay tôi ra khỏi chiếc khuy hiệu đó, cười nhẹ :

- Best CEO !

Best CEO ?

Phải mất mấy giây ngẩn ngơ, tôi mới tiếp thu được lời anh nói sau đó không khỏi phì cười.

Tưởng như thế nào, hóa ra là người này tự sướng !

Dạo này có lẽ nhiều chuyện xảy ra nên khiến tôi lúc nào cũng căng thẳng quá mức rồi.

Hôm nay, anh cứ có vẻ khác lạ...nhưng tôi không thể tìm ra là khác lạ chỗ nào .

- Tan học, anh đến đón em nhé ?

Vừa dứt câu, không để anh trả lời, tôi liền nắm khoảng ngực áo kéo người anh xuống, nhón chân ,hôn thật nhanh vào má anh.

Người anh khựng lại.

Biết mình vừa làm chuyện kinh thiên động địa, tôi liền chạy trốn.

Nhưng chưa kịp di chuyển lấy nửa bước đã bị anh tóm lại...

Hm...Chết rồi...

Anh đặt hai tay lên vai tôi, cúi đầu, vẻ mặt không cảm xúc, trầm giọng chất vấn :

- Vừa làm gì ?

Hơi thở tôi như ngưng lại, mặt đỏ bừng , cắn cắn môi đầy hối lỗi.

Một ý nghĩ chợt tung nảy.

Anh sao lại quá đáng, nghiêm trọng như thế kia ? Trong khi anh từng hôn tôi và còn hôn rất nhiều lần thì sao hả ?

Ý nghĩ đó khiến tôi bùng nổ, trừng mắt với anh , giọng điệu bất cần :

- Em hôn anh đấy ! Thì sao nào ?

Thấy như vậy vẫn còn chưa đủ, tôi lại tiếp tục vênh váo :

- Anh cũng hôn em mà. Xem như hòa !

Anh lắc đầu phản đối, một ngón tay chạm vào môi tôi, giọng thoáng chút tỉnh quái:

- Anh hôn Vy Anh ở đây !

Cơn hiếu thắng ăn sâu vào máu tôi phút chốc dâng lên tới đỉnh đầu, tôi hậm hực :

- Em cũng hôn anh như thế là được chứ gì !

Nói là làm !

Theo cách ngay và luôn, nhân lúc anh đang cúi đầu thật thấp tôi liền hung hăng nhào vào...

Nhưng mà...ngay khi tôi vừa tiếp xúc với đôi môi lạnh lẽo kia thì...tim ngừng đập, mặt mở to hết cỡ, thùy não căng ra như muốn đứt phứt !

Chạm phải ánh mắt ma mãnh của anh...

Não bộ đang bị đông cứng chỉ kịp thốt lên một câu cảm thán – Vy Anh ơi, bị gài rồi...

Hành lang yên tĩnh thoáng chốc vang lên một tiếng hét lớn :

- Sở Khanh ! Anh ...lợi dụng em. Ai cần anh dâng hiến chứ ! Đồ xấu xa ! Đồ đê hèn ! Em không muốn nhìn thấy anh ! Em hận anh ! Hoàng Duy Phong, anh không phải là người !

- ...

Bao bọc xung quanh gian phòng là những bức tường xi măng cứng cáp, ngọt ngào.

Một người đàn ông có vẻ mặt khổ sở, tuyệt vọng, ngồi cạnh mặt bàn trống không, giọng nói thảm thiết :

- Tôi xin bà ! Dù sao tôi cũng là bố của nó mà !

Phía đối diện là người phụ nữ có gương mặt phúc hậu nhưng lúc này, giọng bà đánh lại :

- Bố à ?

Ánh mắt bà tràn ngập đau xót...

Tâm trí băng ngược thời gian, quay về ngày hôm ấy...

Chiều rảnh rỗi, hai mẹ con bà dắt nhau đi chơi phố.

Vy Anh một tay ôm gấu bông , một tay cầm kẹo mút, vui vẻ đứng trên xích đu gần công viên.

Bà đứng cạnh, theo yêu cầu, kể những câu chuyện truyền thuyết cho nhóc nghe.

Bỗng từ đâu xuất hiện một nhóm người bặm trợn, mặt mày hung hãn, chỉ vào bà quát :

- Nó ở kia kìa !

Bà đã biết là có chuyện không hay rồi nhưng chưa kịp làm gì thì đã bị bọn chúng đánh tới tấp, từng trận đòn liên tiếp giáng vào người khiến bà dần dần mất đi ý thức, tiếng Vy Anh khóc thét thất thanh cũng nhỏ dần...

Đến khi bà tỉnh lại thì đã thấy mình nằm trong bệnh viện.

Bà hoảng loạn tìm kiếm, hỏi dò nhưng cũng không ai biết Vy Anh ở đâu.

Rồi sau đó, bà nhận được tin Vy Anh bị bắt cóc.

Là do người vợ của ông ta gây nên !

Bắt đi Vy Anh, không cho bà gặp con, không để cho hai mẹ con bà một cuộc sống yên ổn !

Còn ông ta, lúc xảy ra chuyện thì bà không thể nào liên lạc được với ông ta, thậm chí ông ta còn hùa cùng người vợ tàn nhẫn kia để đe dọa mẹ con bà !

Vì người đàn bà kia được kế thừa sản nghiệp từ gia đình là một công ty xây dựng nên ông quý lụy , ăn bám để giữ chức giám đốc !

- Các người là đồ cầm thú !

Bà tức giận hét lên :

- Vì các người mà con bé đến bây giờ vẫn chưa hết ám ảnh ! Các người nên chết hết đi !

Loại người như ông ta không đáng sống !

Hoàng Duy Thức ở bên vỗ vỗ vai bà trấn an.

Người đàn ông kia ngồi chết trân, cúi gằm mặt, giọng run run :

- Làm ơn ! Đừng để Hoàng Duy Phong ép tôi bị tử hình . Dù sao tôi...

- Câm miệng ! –Hoàng Duy Thức nhìn ông ta với ánh mắt khinh bỉ – Là các người tự làm tự chịu.

Van xin ? Lấy danh nghĩa bố của Vy Anh để van xin ?

Hoàng Duy Thức đỡ bà Diệp dậy, nhìn ông ta lần cuối :

- Từ bây giờ đến lúc tử hình, tôi sẽ không để Duy Phong gặp ông !

Còn mười lăm ngày nữa...

Ông không muốn trước ngày thi hành án tử hình đó, lại nhận được tin ông ta...chết trong tù .

Một chuỗi âm thanh gầm rú của loại động cơ hai bánh vang lên một góc trời.

Con đường cao tốc gần bìa rừng đầy rẫy những chiếc mô tô phân khối lớn đang không ngừng lao về phía trước với tốc độ cực nhanh !

Vị trí đầu tiên chỉ phút chốc lại bị thay đổi, chiếc này chen , lấn lướt chiếc kia mà phóng lên.

Những người cầm tay lái đều có dáng vẻ hăm hở, trên người còn mang theo những vết xăm kì dị.

Đoàn mô-tô lao đi, kèm theo những tiếng hú hét âm ỹ đầy phấn khích.

Điểm đích đã rất gần nên tốc độ họ càng nhanh hơn, cuộc đọ sức càng khốc liệt hơn.

Trước mắt...là dải lụa màu đỏ ...

Nhưng bỗng ...họ cảm nhận được một luồng gió mạnh ủa tới từ phía sau.

Như tia chớp xẹt qua , một chiếc mô-tô màu đen phóng nhanh hơn vũ bão nhanh chóng luồn lách, vượt lên trước, phút chốc đã bỏ lại sau đám mô-tô hăm hở kia...

Cả đám người kia trợn tròn mắt ngạc nhiên nhưng lại càng hùng hổ lao đi...

Vạch đích kia rồi !

Bằng một đường rất ngoạn mục và chuẩn xác, chiếc mô-tô màu đen ấy rẽ đầu , chắn ngang đường đua ...

Tiếp sau đó là một tiếng súng vang lên !

Ầm !

Chiếc mô-tô đang nắm vị trí đầu bị bắn vào bánh xe ngã rầm xuống đường, dạt sang một bên ...

Nổi đuôi là loạt tiếng phanh xe gấp gấp đầy chói tai !

Đoàn mô-tô kia trở nên hỗn loạn, có xe không kịp né nên đụng phải xe trước.

Họ đưa mắt nhìn chiếc mô-tô đen kỳ lạ kia...

Bước xuống xe, một đôi chân mạnh mẽ...

Chủ nhân là một chàng trai có thân hình cao lớn, mang trang phục màu đen, có mái tóc đen ngắn.

Dáng vẻ anh cao quý, huyền bí , toát ra một uy quyền mạnh liệt khiến người khác cảm thấy phải làm theo anh một cách vô điều kiện.

Nơi ngực áo, chiếc khuy hiệu gồm hai ký tự B.C bằng vàng tỏa ra thứ ánh sáng lạnh lẽo, nguy hiểm...

Giống như cát chứa ở sau anh là một quyền lực ma quái nào đó.

Anh dựa người vào mô tô với vẻ thản nhiên, tay mang gang tay màu đen quay súng một cách điêu luyện.

Đôi kính đen che khuất đi đôi mắt vô cảm của anh nhưng khóe miệng anh nửa nhếch lên vẻ chế giễu.

Vừa rồi đối với anh thì chẳng khác nào là một trò chơi !

Sự bất ngờ tạm thời khiến cho băng đảng Mafia kia không kịp phản ứng, nhưng rồi họ đã bắt đầu ngửi thấy mùi thuốc súng, cảnh giác nhìn anh rồi nhìn một trong những người cầm đầu của họ bị ngã, còn đang nằm dưới đất.

Họ bước xuống xe...

Trong tích tắc ấy, một cơn lốc màu đen trút xuống.

Đoàn người áo đen từ những chiếc siêu mô-tô đen lao tới, vây quanh...

Những chiếc khuy hiệu màu bạc bí ẩn đồng loạt phát ra ánh sáng mạnh mẽ.

Không gian sặc mùi chết chóc.

Duy Phong quăng súng sang một bên, hai tay rút túi, từng bước chân lạnh lùng tiến về phía trước.

Tên cầm đầu kia cũng đã đứng dậy, trợn mắt nhìn :

- Nguyên tắc ngầm trong giới phải rõ ! Nếu không có xích mích thì không đụng vào nhau ! Còn không, là tụi mày muốn gây chiến !

Một người mặc trang phục màu đen, miệng nhai cao su , giọng điệu đầy xem thường :

- Oh ! That sounds well ! – Anh nhảy lên , đứng trên chiếc mô-tô – Các người nghe đây ! Hôm nay, chúng tôi đến là chỉ đòi ra 8 tên. 10 năm trước, ai là người nhận tiền của Hoài Thanh để đốt cháy căn nhà gỗ thì bước ra ! Người còn lại không liên quan thì được đi !

Tên cầm đầu kia tỏ vẻ ngờ vực :

- Tụi mày là vì chuyện đó ?

Vụ này ...làm sao hẳn lại quên được ?

Từ trước đến nay, cho dù có dính líu tới nhiều việc thế nào nhưng hẳn vẫn không thể nào thôi ám ảnh bởi ánh mắt của con bé kia nhìn hẳn...

Ánh mắt trong veo ...nhưng lại rất mạnh mẽ và kiên quyết !

Con bé kia còn rất gan lì...

Hắn lấy tay tự chỉ vào mình :

- tao này !

Bốp !

Một âm thanh mạnh mẽ vang lên.

Tên kia tay ôm bụng, ngã nhào xuống nền đất, nhìn anh :

- Mẹ kiếp ! Đã thế là tụi mày muốn gây sự ! Tụi mày sẽ phải chết !

Duy Phong nhếch miệng :

- Tốt lắm !

Phó thủ lĩnh Nguyễn vỗ vỗ tay, hướng bọn Mafia đang định nhảy vào cuộc chiến kia mà lên tiếng :

- Hey ! B.C chúng tôi một tiếng trước đã phá hủy lãnh địa của các người. Tất cả địa bàn cũng đã bị B.C thôn tóm. Số thành viên không có mặt trong buổi đua xe này hiện đang nằm trong tay B.C. – Anh cười lớn
– Nào, ngoan ! Mau cút hết đi !

Bọn người Mafia nhìn nhau, bán tính bán nghi...

Không thể nào...

B.C này là ai...

Băng đảng nào đó ư ? Không đúng !

Phong thái hoàn toàn khác xa so với họ !

Thản nhiên nhưng lại rất đáng sợ !

Phó thủ lĩnh Nguyên đọc được suy nghĩ, chỉ vào chiếc khuy hiệu :

- Black Company ! Tập hợp từ những điệp viên siêu phàm !

Những tên nắm quyền lãnh đạo của băng đảng Mafia lên tiếng :

- Chúng tao không cần biết bọn mày là ai ! Nhưng là tụi mày gây sự trước. Theo luật, chúng mày sẽ bị chúng tao xử lí !

Nguyên thốt lên :

- Oh ! Đã vậy, chơi đi ! – Anh đưa mắt nhìn một lượt sau đó chìa súng vào một số gương mặt – Tên này, tên này, tên này...là của thủ lĩnh. Còn lại, chống đối vô ích thôi !

Bọn Mafia bị làm cho ngẩn ngơ , không hiểu rõ điều gì nhưng rồi cũng mặc ,B.C là ai cũng kệ, gây chiến thì phải chết !

Bọn chúng hướng súng về phía người được mệnh là thủ lĩnh kia, và đồng thời cũng hướng về những người áo đen ...

Tay bóp cò...

Những tiếng súng đồng loạt vang lên !

Trên mặt đất, rơi đầy mảnh vỡ của những khẩu súng bị bắn tan ,văng ra xa...

Nhóm người áo đen vẫn đứng im , không có động tĩnh gì.

Nhưng trong những chiếc găng tay đen, còn lưu lại dấu vết của khói súng...

Nguyên cười một tiếng :

- Biết thế nào gọi là tốc độ ?

Black Company chỉ đang chơi đùa !

Bọn Mafia trợn tròn mắt , vừa thấy kì lạ lại vô cùng ngạc nhiên....chưa kịp tiến hành những hành động tiếp theo thì tay đã bị còng lại...

Có bảy người trong số đó bị lôi đi...

Phó thủ lĩnh Nguyên mặt chợt biến sắc...

Ở phía kia ...

Sao anh lại có thể quên đi điều này !!!

Năm 12 tuổi...Duy Phong lúc ở Nhật bị bắt cóc để tống tiền.

Lúc bọn lưu manh kia bị cảnh sát tóm gọn thì...

Duy Phong với khuôn mặt lạnh băng, hai tay đút túi, hướng mặt một tên lưu manh mà đá những cú tới tấp.

Đến khi mặt mũi tên kia đầy máu mà anh vẫn chưa chịu thôi.

Lần đó là lần Duy Phong tức giận tới cực điểm bởi vì bà Hoàng do quá lo lắng mà ngã bệnh nặng.

Sau đó, B.C được lập ra, một phần để bảo vệ nhà họ Hoàng, nhưng hơn cả là để ngăn cản bản tính tai quái của Duy Phong !

Cảnh tượng ấy ...bây giờ đang được lặp lại.

Thủ lĩnh Duy Phong hai tay đút túi, vẻ mặt không cảm xúc, mang theo mùi vị lạnh lẽo...

Từng cú đá mạnh mẽ nhè thẳng mặt tên kia mà nện xuống...

Năm đó, nếu cảnh sát không ngăn kịp thời thì tên kia...đã mất đi tính mạng.

Bản tính của Duy Phong là...một lúc anh đã tức giận tới cực điểm thì sẽ mất kiểm soát.

Và khi anh dừng tới bạo lực để giải quyết thì sẽ không còn dừng lại được nữa...

B.C có nhiệm vụ phải ngăn cản anh những lúc thế này.

Duy Phong cũng nắm được nhược điểm này của mình từ khi vụ việc kia xảy ra nên anh luôn cố kiềm chế, không bao giờ ra tay đánh người .

Nhưng bây giờ...có vẻ không ổn rồi !

Phó thủ lĩnh Nguyễn nhìn các thành viên, hạ lệnh :

- Mau cứu tên kia đi !

Những người áo đen khựng lại...ngay cả bọn Mafia cũng không thể hiểu nổi...

Phó thủ lĩnh Nguyễn hét lên :

- Nhanh ! Muốn án mạng xảy ra à !!!

Black Company từ trước tới nay chưa bao giờ giết người !

Mọi việc có thể thấu tóm, giải quyết nhưng trực tiếp giết người là không !

Những người áo đen ngay lập tức hành động nhưng chưa kịp đến gần thì Duy Phong đưa tay lên ra hiệu dừng lại, anh không nhìn họ, ánh mắt tràn ngập sự tàn nhẫn, vẻ mặt không biểu lộ cảm xúc.

Thứ ánh sáng từ chiếc khuy hiệu phát ra đầy đáng sợ.

Hơi thở anh lạnh lẽo, giọng nói nhuốm mùi chết chóc :

- Đứng im !

Những người áo đen không dám trái lời.

Không khí trở nên vô cùng yên ắng, chỉ còn phát ra những âm thanh mạnh mẽ.

Tên kia nằm im dưới đất...mặt đã bị biến dạng...

Phó thủ lĩnh Nguyễn hoảng hốt :

- Thủ lĩnh ! Anh mau dừng lại ! Nếu không anh sẽ gây ra án mạng !

Duy Phong cười lạnh :

- Đáng !

Mỗi lúc, hình ảnh Vy Anh hoảng loạn, cắn chặt môi, người run rẩy càng hiện rõ nét hơn...

Lực từ đôi chân của anh mạnh hơn, tốc độ cũng nhanh hơn !

Phó thủ lĩnh Nguyễn chợt ném mạnh một tên gần đó vào :

- Thủ lĩnh ! Những tên này cũng góp phần !

Ít ra như thế có thể phân tán được sự tức giận của anh !
Tên vừa bị đẩy kia ngã nhào, sợ sệt.
Chân của anh khựng lại, ánh mắt nhìn sang tên kia...
Lại gần...lại gần...
Anh cúi người, khí lạnh kinh người bao quanh không gian.
Tách !
Chiếc còng tay của tên kia được anh mở ra...
Chân anh nhấc lên...
Một tiếng thét lớn thấm thiết vang lên !
Tên kia ngửa đầu lên trời, mắt nhắm chặt lại, miệng la lớn.
Tay phải bị anh dẫm lên...
Chưa hết...mặt bị anh nện vào những cú đá liên tiếp...
Làm thế nào ...làm thế nào ?
B.C thật sự hoang mang ! Bọn Mafia cũng đứng bất động !
Nhìn 8 tên đang bị Duy Phong đánh ...
Nguy rồi ! Thế này thì anh cướp luôn 8 mạng người mất !
Phó thủ lĩnh Nguyễn hét lên :
- Thủ lĩnh ! Xin anh dừng lại ! Chúng tôi sẽ giải chúng về trụ sở !
Duy Phong không nghe thấy...
Chết rồi ! Nếu biết mọi việc nghiêm trọng đến thế này thì sẽ không để anh đích thân đi săn !
Không khí càng ngày càng hạ thấp xuống !
Tình thế báo khẩn cấp mà vẫn không ai có hể ngăn cản thủ lĩnh !
Không thể trái lời...Nhưng mà...không còn cách nào khác nữa rồi, rồi B.C cũng được, nhất quyết phải ngăn cản anh !
Phó thủ lĩnh Nguyễn chưa kịp lao đến thì trong không gian ngột ngạt, tĩnh lặng và căng thẳng chợt phát ra tiếng chuông điện thoại...
Là của Duy Phong !
Anh vẫn không nghe thấy...vẫn tiếp tục đánh người...
Đôi mắt tinh ranh của phó thủ lĩnh Nguyễn chợt sáng lên, hét lớn :
- Thủ lĩnh ! Vy Anh gọi anh !
Lần đầu tiên, Nguyễn lại phải đi cầu nguyện Chúa cho người đang gọi kia đúng là Vy Anh !
Phó thủ lĩnh Nguyễn sốt ruột nhắc lại :
- Thủ lĩnh ! Là Vy Anh gọi anh đấy !
Những cú đá từ chân anh thưa dần...nhưng lực vẫn rất mạnh !
Một tay anh rút điện thoại, giọng nói trầm ấm phát ra :
- Ủ. Là anh đây !
Không gian thoáng chốc trở nên thật kì dị !

Black Company và Mafia bây giờ đều có chung suy nghĩ...

Người kia ...không phải chứ !

Vừa đánh đập người khác dã man lại vừa có thể thản nhiên nghe điện thoại như thế !

Giọng anh đầy ý cười :

- Ngốc !

Có tiếng thở phào nhẹ nhõm vang lên...

Không phải một mà là của tất cả mọi người trừ anh ra .

Không khí nhẹ hẫng đi...

Chân anh...đã dừng lại rồi !!!

- Đợi anh nhé. – Âm điệu trong giọng của anh ngập tràn sự chiều chuộng.

Tắt máy, anh cúi đôi găng tay ném xuống.

Gỡ chiếc khuy hiệu kia đi, anh cũng vứt luôn chiếc áo khoác đen.

Và chỉ trong chớp mắt, chiếc mô-tô đã biến mất không lưu lại chút dấu vết ...để lại cảnh tượng vô cùng kỳ quái !

8 người bị đánh bất tỉnh...máu me đầy mặt...

B.C và Mafia đưa mắt nhìn nhau đầy thấu hiểu !

Nhưng sau đó, B.C nhanh chóng lấy lại phong thái, tổng hết tất cả bọn kia vào một chiếc xe đen dài.

- Hoài Vân, thông tin cô từng phẫu thuật thẩm mỹ 5 năm trước là như thế nào ?

- Lúc đó cô chỉ 14 tuổi, như thế có phải quá sớm không !

- Cô không hài lòng với khuôn mặt của mình trước kia.

- Gia đình cô thậm chí còn ủng hộ việc này !

-

Trước một tòa cao ốc lớn có gắn chữ Diamond ‘ World, đoàn phóng viên vây quanh một cô gái yếu ớt có mái tóc xoăn nhẹ.

Những câu hỏi độc địa vẫn được dồn dập đặt ra, cô im lặng, cúi gằm mặt, lẩn trốn sau vòng vây của vệ sĩ.

Thời gian này, cô thật sự suy sụp.

Bố cô đợi ngày tử hình, mẹ thì linh tù chung thân.

Công ty xây dựng của gia đình cô bị ngưng hoạt động !

Sự nghiệp của cô thì tụt dốc không phanh, rơi vào bế tắc.

Tất cả những chương trình lớn đều gạch tên cô khỏi danh sách khách mời, những hợp đồng quảng cáo mà cô ký kết lúc trước đều bị hủy bỏ.

Người ta sẵn sàng hoàn trả cho cô gấp đôi, gấp ba số tiền vi phạm hợp đồng chứ không chịu để cô tham gia mặc dù cô đã hứa là mình tình nguyện , sẽ không nhận bất cứ đồng thù lao nào !

Đã thế, tin xấu về cô cũng được chính công ty tuôn ra bằng hết !

Những chuyện đã được giấu nhem , bây giờ lại bị đăng tải trên những trang báo lớn !

Chuyện cô hành hung phóng viên, vô lễ với quản lý, ...

Và nhất là chuyện cô phẫu thuật thẩm mỹ năm 14 tuổi.

Cô đưa tay chạm vào khuôn mặt xinh đẹp của mình...

Năm ấy là năm...anh trở về...

Ngày ấy , cô đến căn nhà gỗ kiểm chuyện con bé kia thì gặp anh !

Cô đã vô cùng bất ngờ !

Đó là lần đầu tiên cô được trực tiếp thấy anh và cô đã dặn mình phải có bằng được anh , bất luận thế nào!

Hoàng Duy Phong – con trai độc nhất của doanh nhân tài ba Hoàng Duy Khánh làm mưa làm gió trong giới bất động sản.

Công ty xây dựng của gia đình cô tìm mọi cách nhưng cũng không thể nào hợp tác được với tập đoàn khổng lồ đó.

Cô biết anh rõ là từ khi mẹ cô – người nắm quyền hành cao nhất trong công ty mất rỗng rã nửa năm trời mới có cơ hội được bàn với tập đoàn Khánh Phong về việc hợp tác .

Bà đưa ra lợi nhuận cao ngất ngưỡng cho phía K.P , biện mọi lí do thích đáng , bao nhiêu công sức bỏ ra nhưng cuối cùng chỉ nhận được một chữ không từ phía K.P !

Mà người vút ra quyết định đó chính là cậu bé Duy Phong 9 tuổi !

Rồi dần dần, cô tìm đến căn nhà gỗ kia nhiều hơn, bắt chuyện với anh nhưng mà anh lạnh giọng ra lệnh cho cô tránh xa !

Thấy anh bên con bé kia, lòng đổ kị trong cô một lần dần...và lòng tham muốn cũng trỗi dậy...

Năm cô 14 tuổi, anh trở về...

Cô...đã phẫu thuật thẩm mỹ...

Cô sợ anh phát hiện ra cô là cô bé năm nào bị anh xua đuổi .

Cô sợ anh phát hiện ra Bé con kia bị gia đình cô *** hại.

Nhưng mà...hình như anh không hề biết đến sự tồn tại của Hoài Vân !

Nhiều lúc, với tư cách Bé con, cô thử thăm dò xem anh còn nhớ cô bé vẫn đến căn nhà gỗ bắt chuyện cùng anh không ...

Hóa ra ...khuôn mặt lúc trước của cô cũng chưa bao giờ có trong trí nhớ của anh...

Ngày hè nóng bỏng rất.

Đứng trước cổng trường, tôi xụ mặt xuống vì nắng gay gắt.

Tay cầm ly kem mát lạnh mà không thể nào ăn được.

Tự nhiên hôm nay lại xem nhầm thời khóa biểu sang ngày mai, hẹn anh sai giờ tan học chứ.

Về sớm hơn một tiếng, đáng lẽ ra tôi định về cùng Trúc Vũ nhưng mà cứ có linh cảm là lạ nên muốn thấy anh ngay bây giờ.

Hừm...Sao thời gian này tôi lại hay có cái cảm giác bất an đầy mình thế này nhỉ !

Có khi nào là bị ma ám rồi không...

Đang nghĩ ngợi linh tinh thì đã thấy một chiếc xe màu xám dừng phía bên kia đường...

Tôi phấn khích lao tới, ôm chầm lấy dáng người cao lớn kia, cảm giác đè nặng trong lòng đã phút chốc tiêu tan :

- Anh tới rồi.

70. Chương 70

Nhiệt độ trong xe mát dịu khác hẳn với sự ngột ngạt bên ngoài.

Tôi nhanh chóng lấy lại được tinh thần, vừa ăn kem vừa ngắm anh.

Anh mặc chiếc áo sơ mi trắng, tay áo xắn lên, mắt nhìn về phía trước.

- Duy Phong, anh từ công ty đến đón em à ?

Anh ừ một tiếng.

- Như thế rất bất tiện nhỉ ? – Tôi ngậm chặt chiếc thìa, vẻ mặt đăm chiêu – Anh bận như thế. Hay em nói bố đưa em đi, hay em đi xe bus, a, hay anh bảo anh Nguyên làm tài xế cho em. Em với anh ấy nói chuyện rất hợp. Anh Nguyên cũng hiền nữa.

Anh lắc đầu :

- Say xe.

Tôi nhìn anh chớp mắt :

- Em hết rồi ! Đó chỉ là quá khứ nông nổi thôi. Anh thấy em đi cùng anh đã bao giờ say xe chưa ?

Điều này tôi cũng thấy kì lạ...

Giọng anh không có chút cảm xúc nhưng ánh mắt tinh quái :

- Là vì Vy Anh say thứ khác.

Tôi cho thìa kem vào miệng, tò mò hỏi :

- Thứ gì vậy ?

Anh ngoảnh sang nhìn tôi, buông một từ thật thản nhiên :

- Anh !

Kem trong miệng tôi đắng nghét, chờ người sau đó ho sặc sụa, nghiêm mặt :

- Anh Duy Phong đang lái xe thì đừng nói chuyện !

Anh nhún vai, không nhìn tôi nữa.

Rõ ràng đã dặn mình là tránh tiếp xúc với người kia để giảm thiểu sự nguy hiểm nhưng tôi vẫn không ngăn được tính nhiều chuyện của mình.

- Hôm qua, em không đi học mà đã xảy ra rất nhiều chuyện lớn. Hiệu trưởng em bị thay rồi !

Hiệu trưởng là bà ngoại của Hoài Vân, nhưng đột nhiên hôm qua bị hội đồng cất chức...mà thầy phù thủy lớp tôi lên thay mới khổ chứ !

Anh ừ hử một tiếng.

- Còn nữa là, tất cả bạn cùng lớp đều biết anh là bạn trai em rồi.

Nhắc đến chuyện này, mặt tôi bí xị.

Phải nói là đám mê trai kia quá ghê gớm. Lần trước lúc tôi ném tờ giấy kia vào sọt rác mà bọn chúng cũng liếc thấy, sau đó mất một tháng ròng rã để tìm cách đối chứng chữ ở đây với chữ của anh.

Lại còn điều tra họ hàng của tôi và anh nữa chứ !

Cũng may mà có hai người tên Vũ cùng Bùi Quang cứu vớt không thì tôi còn được là Vy Anh xinh tươi như bây giờ nữa không ?

Hừ , bọn mê trai kia bắt nạt tôi không được lại chuyển sang làm hòa, tiện thể ném cho tôi một 1000 câu hỏi về Hoàng Duy Phong !

Ngay cả người kia tôi còn không rõ thì trả lời mấy người đó kiểu gì đây !

Càng nghĩ càng bực mình !

Đấy ! Tôi thảm như thế mà anh lại chỉ gật đầu với vẻ thờ ơ.

- Anh Duy Phong, em hứa với họ là sẽ cho số điện thoại riêng của anh. Anh sẽ không để ý chứ ?

Anh trả lời tôi với chất giọng hồ hững :

- Anh không thích đồ ngọt !

- ...

Mặt tôi ngệt ra.

Hình như câu trả lời của anh so với câu hỏi của tôi thì chẳng có tí liên quan nào thì phải.

Chợt tôi sực nhớ ra một điều, nhìn gói bánh bebe trong tay mới hiểu ra, hứ một tiếng :

- Em đâu định mời anh ăn đâu.

Hứ ! Lần trước mới thấy anh kiêu như vậy thì tôi đã từ bỏ ý định tốt bụng chia sẻ với anh rồi ! Lại còn không thích đồ ngọt ! Hứ hứ !

Tôi định đưa một miếng bánh vào miệng thì giọng nói ma mãnh của anh vang lên :

- Vy Anh, vị lúc sáng...

Không để anh nói hết lời, tôi nhét luôn miếng bánh kia vào miệng anh.

Người này...tuyệt đối không thể để anh ấy lên tiếng được !

Chiếc xe màu xám dừng lại...

Căn biệt thự màu trắng đã hiện ngay trước mặt, đài phun nước hoạt động nên khoảng vườn vẫn giữ được nguyên vẻ xanh mượt tươi mát.

Tôi vẫn áp dụng triệt để phương-pháp-cách-ly với người kia nên lẳng lặng bước xuống xe.

Âm thầm đi qua bãi cỏ ba lá có hương thơm yên lành.

Im lặng bước vào nhà...

Nhưng....người chợt đứng khựng lại.

Tôi từ từ nhìn người đang đi bên cạnh mình với ánh mắt khó hiểu :

- Anh không tới công ty à ?

Sao tự nhiên anh lại đi với tôi thế này ? Không lẽ định âm mưu gì nữa ?

- Sợ em nhớ anh.

Nhìn những điều trái đạo lý mà được anh nói ra với vẻ thản nhiên kia khiến tôi đứng bất động.

Tôi lườm anh, xì một tiếng :

- Em không thèm đâu !

Anh đặt tay lên vai tôi, nhẹ nhàng đáp :

- Không sao. Anh tự nguyện.

Tôi giật mình, né người, mặt bỗng nhiên nóng ran.

Anh tự nguyện gì chứ ? Tự nguyện dâng hiến ư ?

- Anh Duy Phong đừng nói những chuyện không trong sáng như thế !

Anh nghiêng ánh mắt ngập tia cười nhìn tôi, chất giọng vô cùng ngây thơ :

- Sao ? Vỹ Anh thấy chỗ nào không trong sáng ?

Tôi im bặt.

Vỹ Anh, thừa nhận đi, đầu óc trở nên đen tối rồi đấy ! Đang nghĩ cái gì ghê gớm thế !

Chẳng qua anh ấy tự nguyện...ở nhà thôi mà.

Và cho dù anh ấy có muốn ...dâng hiến thế nào cũng kệ đi !

Tôi muốn lảng tránh những vấn đề đáng sợ này nên chỉ tay vào bức tường bên cạnh, tỏ vẻ ngạc nhiên :

- Ồ ! Bức tường này có màu trắng này !

Bóp bóp !

Có tiếng vỗ tay vang lên !

Đứng gần bể cá lớn, bác Duy Khánh vỗ tay, lên tiếng khen tôi :

- Vỹ Anh, con có mắt quan sát tinh tế thật đấy.

- ...

Tôi đứng im bất động.

Ai nhìn vào cũng biết là bác ấy...khen đều tôi.

Nhưng lúc tôi lấy lại thần trí , định chào bác Khánh thì vẻ mặt bác ấy trở nên xấu đi, mắt liếc qua phía nhà bếp rồi đi nhanh về phía cửa.

Đi qua chỗ chúng tôi thì vỗ vai anh :

- Con cố lên nhé !

Tôi cảm nhận được cánh tay của anh trở nên cứng ngắc, miễn cưỡng gật đầu.

Chuyện gì mà có vẻ nghiêm trọng thế nhỉ ?

Tôi ngơ ngác nhìn quanh thì bị một người lao tới ôm mạnh.

- Ôi, con dâu đã về rồi à ?

Mẹ anh không ngừng xoa đầu tôi cưng nựng :

- Con mệt không ? Đã ăn gì chưa ?

Sau khi hỏi một đống câu hỏi mà không cần tôi trả lời , bác ấy quay người :

- Con trai...

Những lời sau, mẹ anh ngưng hẳn lại !

Vì...người mới này còn đứng bên cạnh tôi đã đi từ lúc nào.

Trên chiếc ghế sofa, mắt anh dán vào chiếc laptop đặt trên chân, vẻ mặt điềm tĩnh.

Bác ấy nhìn anh một lúc sau đó cười âu yếm hỏi :

- Bố Khánh đâu ?

- Bác ấy đi đâu rồi đấy ạ !

Đi đâu mà với về rất vội vã...

Mẹ anh hơi nhúh mày như suy nghĩ điều gì đó , có vẻ chưng hửng nhưng rồi xoa đầu tôi :

- Hai con đợi mẹ lát nhé.

Tôi nhìn theo dáng vẻ hào hứng hơn hởi của bác ấy đi vào bếp mà vẫn chẳng hiểu gì nhưng hình như là bác Khánh và anh...trốn tránh bác gái !

Cảm giác bất an đột nhiên trỗi dậy...khiến tôi cũng muốn trốn.

Nhưng Vy Anh ngoan ngoãn sao có thể làm thế !

Tôi ôm balô đến ngồi cạnh xem anh làm việc , nhàm chán lên tiếng :

- Thưa Best CEO, anh không định nghỉ một lát à ?

Anh vẫn không rời mắt khỏi chiếc laptop màu xám bạc, tay di di trên con chuột ảo, gật đầu :

- Ủ, lát nhé.

Tôi thở dài :

- Kệ anh, em đi cho cá ăn đây .

Bể cá có thêm khá là nhiều cá mới, có những con cá bé tí xíu bơi cùng bể dễ thương cực kì !

Ha, tôi phát hiện ra con cá ham ăn kia rồi !

Vẫn theo như cách cũ, con cá kia bị tôi làm cho ngẩn ngơ, bơi đi bơi lại từ đầu đến cuối bể mà vẫn không ăn được gì !

Chắc hẳn là nhóc ta tức điên lắm rồi đấy.

Trong lúc tôi đang khoái chí thì cảm nhận được một mùi thơm đậm.

Hử...là từ món ăn !

Mẹ anh đặt trên bàn một đĩa thịt tấm bột rán, hào hứng lên tiếng :

- Hai con ăn thử xem . Mẹ làm từ sáng đến giờ đấy nhé !

Tôi nhanh chóng ngồi yên vào bàn .

Anh chậm chạp đặt chiếc laptop sang một bên, vẻ mặt trầm ngâm nhìn đĩa thịt với ánh mắt rất phức tạp.

Sao anh có vẻ giống như đang đấu tranh tư tưởng thế nhỉ ?

Mẹ anh ở bên không ngừng thúc giục anh :

- Con trai cưng mau ăn đi !

Anh gật đầu, từ tốn ăn một miếng ...sau đó...im lặng .

Hình ảnh này sao quen thuộc quá nhỉ ?

A...! Đúng rồi ! Rất giống với lúc anh ăn...món kia của tôi !

Mẹ anh có vẻ rất vui mừng , hai tay chắp vào nhau vẻ chờ mong :

- Con thấy thế nào ?

Vẻ mặt anh lạnh tanh, thả chiếc đĩa xuống,khẽ lắc đầu, chất giọng không cảm xúc :

- Không ăn được !

-

Nụ cười của mẹ anh tắt phụt chỉ trong chớp mắt, vẻ tràn đầy ngỡ vực nhìn đĩa thịt ngon mắt trên bàn :

- Vẫn thế à ? Rõ ràng là mẹ đã làm đúng với công thức Diệp chỉ rồi mà !

Anh im lặng quay lại làm việc với chiếc laptop, dáng vẻ thờ ơ như không hề biết gì cả...

Hm...

Mùi thơm từ đĩa thịt lan tỏa , đánh thức bộ não vẫn đang ù lì , tôi cũng bắt đầu khá là thắc mắc.

Sao thế nhỉ ? Trông rất ngon mà...

Thịt tẩm bột rán từng miếng vàng đều, giòn tan, thơm nức.

Còn nữa, với lại qua việc kem mẹ anh làm ngon hơn cả quán Mun thì tôi có thể chắc chắn rằng mẹ anh nấu ăn nhất định tuyệt !

Chắc là do anh không biết thưởng thức đấy thôi.

- Cháu ăn nhé ?

Ánh mắt bác ấy sáng rực trước đề nghị của tôi , gật đầu lia lịa :

- Ôi, con mau ăn đi , mau ăn đi !

Nhưng tôi còn chưa kịp lấy đĩa thì một giọng trầm cắt ngang :

- Stop !

Tôi tròn xoe mắt đầy khó hiểu :

- Em...ăn mà ?

Về mặt anh thoáng chút nghiêm nghị, lắc đầu :

- Không !

Tâm trí của tôi đang bị làm cho rối bời thì mẹ anh ở bên vỗ vỗ vai tôi, vừa liếc trộm anh vừa nói với tôi :

- Con ăn đi, ăn đi thôi .

Chiếc đĩa vừa được cắm miếng thịt thì ánh mắt anh tối lại, trầm giọng :

- Vy Anh !

Tôi giật mình, buông ngay chiếc đĩa kia xuống, ngơ ngác nhìn anh :

- Anh...làm sao thế ?

Tôi nghĩ không ra lí do anh cấm đoán như thế !

Ủm...cái này...không ngọt mà...

Mẹ anh thúc giục mạnh hơn :

- Con ăn đi, đừng sợ ! Không việc gì phải sợ Duy Phong cả, có mẹ ở đây. Con không sợ nhé !

Giọng bác ấy nhỏ dần bởi vì phát hiện ra ánh mắt lạnh băng của anh đang hướng thẳng về phía mình.

Ôi trời...lại còn dọa nạt cả mẹ ...

Tôi hít một hơi sâu .

Mẹ anh cũng hít một hơi sâu, sau đó nhìn anh nhẹ giọng thỏa hiệp :

- Con dâu sẽ chỉ ăn một chút, một chút thôi ! Được chứ con trai yêu ?

Anh không đáp, cũng không bận tâm nữa mà lại tiếp tục đối mặt với chiếc laptop màu xám trên chân với vẻ bàng quan.

Sự ham ăn lúc nãy của tôi đã giảm đi mất nửa và cũng một phần ...sợ anh nhưng nhìn thấy vẻ mặt đầy mong đợi của mẹ anh nên tôi nhanh chóng đưa một miếng thịt tẩm bột vào miệng...

Hự !

Vừa cảm nhận được mùi vị từ nó tôi lập tức đứng bật dậy, đưa tay bịt miệng, nhăn mặt đau khổ.

Mẹ anh hoảng hốt nhìn tôi rồi lại nhìn đĩa thịt đầy kinh ngạc.

Còn anh vẫn không ngừng làm những thao tác trên máy, không thèm đưa mắt nhìn tôi, giọng điệu lạnh lẽo bông một câu :

- Bên phải !

Lúc tôi chạy đi còn nghe thấy phía sau mẹ anh nói với vẻ không tin được :

- Con trai yêu, mẹ nấu khó ăn thế sao ?

- ...

Tiếng bàn phím ngưng lại, anh nhìn theo cánh cửa nhà vệ sinh đang khép vào, vẻ mặt thoáng khổ sở.

Đâu phải là khó ăn nữa đâu...

Mẹ anh trước giờ luôn đem hai bố con anh ra để bắt thử bao nhiêu là món.

Rồi dần dần, bố anh không chịu được nữa nên luôn tìm cách lẩn trốn, để mình anh chịu trận !

Được thôi...

Anh cũng không phản đối, im lặng thử vậy.

Mà có lẽ, bệnh dạ dày của anh cũng do một phần từ đó ...

Lúc mặn, lúc cay, lúc đắng...lúc nào cũng kinh khủng, đến nỗi mới chỉ đưa vào miệng anh đã muốn mất luôn vị giác !

Có lần, anh phải ăn một thứ mặn mặn đắng, liền sau đó, mẹ lại đưa kem hạnh nhân cho anh !

Anh liều mà thử luôn một lượt !

Ừm...thứ này lạnh , không ghê gớm như mấy thứ kia...

Được vậy ...

Cứ xem như là anh thích thứ này đi !

Kinh khủng ! Quá kinh khủng !

Tôi không ngừng khoát nước lạnh vào mặt để làm bớt đi sự khủng khiếp vừa rồi !

Trời ơi ! Thật không ngờ bác ấy lại nấu ăn tệ hại đến như thế.

Vừa nghĩ đến lại khiến tôi rùng mình, xả nước lớn hơn.

Đáng lẽ ra thấy biểu hiện của anh thì tôi phải biết chứ !

À mà không đúng, anh có để bất kì biểu hiện gì đâu !!!

Ở gần người mà bẩm sinh không có tế bào cảm xúc thật nguy hiểm !

Đang lằm nhăm trong đầu thì vòi nước chọt ngưng lại.

Anh đứng bên cạnh từ lúc nào, lấy khăn sạch lau khuôn mặt ướt nhèm nước cho tôi.

Về mặt anh vẫn lạnh lẽo, im lặng không nói gì nhưng tôi cảm nhận được anh đang nghĩ :

“ Đáng ! ”

Tôi đứng im cho anh lau nhưng không kìm được mà lên tiếng :

- Anh ...phải chịu như thế này nhiều chưa ?

Anh gạt đầu, đáy mắt sâu thẳm khó nắm bắt.

Tôi hít một hơi sâu.

Tuổi thơ của anh có lẽ dữ dội lắm. Ăn những thứ ấy thì khác gì tra tấn !

Tôi đột nhiên thấy anh...thật đáng thương, vẻ mặt cũng trở nên đầy tâm trạng.

Anh đặt chiếc khăn sang một bên, ánh mắt ngập tia cười :

- Vỵ Anh, lần em đưa đến công ty vẫn là nhất !

Mặt tôi cứng đờ ...

Nhất...nhất gì chứ ! Tệ nhất thì có !

Tôi phần nộ nhìn anh nhưng chưa kịp nói gì thì đã bị anh kéo đi .

Căn phòng có gam màu tối lạnh lẽo ... Rèm cửa khép chặt lại...

Ánh nắng hè rực rỡ bên ngoài không thể nào len lỏi vào được, dù chỉ là một chút.

Anh ôm theo tôi ngã mình xuống giường, cánh cửa xám phía sau cũng được anh đá sập lại.

Tôi vẫn không ngừng giãy dụa, hoảng hốt la hét :

- Anh làm cái gì ? Anh định làm gì ? Anh muốn làm gì em ?

Làm gì mà tự nhiên lôi tôi vào đây là thế nào ?

Mắt anh nhắm lại , lưỡi biếng đáp :

- Ngủ !

Tôi tìm cách đẩy tay anh ra nhưng không được, nhãn mặt khổ sở :

- Em không muốn ngủ. Hôm qua em đã ngủ cả ngày rồi. Em muốn ra ngoài, em muốn ra ngoài chơi !!!

Tay anh ôm chặt tôi, giọng trầm ấm :

- Anh muốn !

Từ lúc tỉnh dậy đến giờ anh đã chộp mất được lúc nào đâu ...

- Anh Duy Phong muốn ngủ thì ngủ đi . Em không liên quan. Em phải ra khỏi đây ! Em phải ra ngoài , em phải ra ngoài !

Anh vẫn nhắm mắt ngủ như không có việc gì , mặc kệ người kia đang ra sức chống đối.

Tôi thở dài :

- Em về phòng ngủ là được chứ gì. Anh thả em ra đi !

Tôi giãy dụa mãi không được, mệt như người lên tiếng thỏa hiệp.

Còn anh vẫn im lặng, nằm nghiêng ôm gọn tôi trong chăn.

Hết cách, tôi đành ngoan ngoãn nằm yên, mắt quan sát khuôn mặt điển trai của anh thật kĩ.

Hơi thở anh nhẹ nhẹ...

Mùi hương dịu nhẹ từ anh thoang thoảng...

Dần dần, đầu óc tôi cũng trở nên mơ hồ, ngủ lúc nào cũng không hay...

Có một giấc mơ kì lạ...

Trong không gian nhỏ ảm thấp , lạnh lẽo và không có chút ánh sáng.

Một cô bé có đôi mắt to tròn ngồi co người ở một góc, dáng vẻ đơn độc.

Cô bé này...hình như rất quen thuộc với tôi...

Không gian xung quanh không một tiếng động, vắng ngắt như đã chết !

Cô bé ấy đã ngồi như thế...rất lâu...rất lâu...cho đến khi cánh cửa gỗ được mở ra.

Một người phụ nữ bước vào .

Chút ánh sáng bên ngoài vừa mới lọt vào đã nhanh chóng bị lấy đi.

Bà ta có đôi mắt một mí, đến ngồi xuống trước mặt cô bé, cười chế giễu :

- Ôi ! Đáng thương nhỉ ? Đừng trách tao, là do mẹ của mày. Bám theo chồng tao, sinh ra thứ bỏ đi như mày !

Cô bé cúi gầm mặt, không dám thở mạnh, tay bấu chặt con gấu bông .

Bà ta nhìn cô bé với vẻ khinh thường :

- Mẹ con mày không bao giờ được bước vào nhà tao. Hiểu chưa ?

Cô bé gật đầu, nhỏ giọng :

- Cháu...muốn về với mẹ Diệp !

Bà ta nâng mặt cô bé lên, ánh mắt độc ác chiếu lên người cô bé, gần giọng :

- Muốn à ? Không bao giờ !

Bà ta giật phăng con gấu bông , vứt đi nơi khác :

- Tao nói cho mày biết. Mày sẽ phải ở đây mãi mãi !!! Để cho con đàn bà kia không dám đi dụ dỗ chồng người khác nữa ! Nghe chưa !

Người cô bé cứng đờ, tay nắm chặt lại, hít một hơi sâu sau đó lắc mạnh đầu :

- Không phải ! Mẹ Diệp không như thế ! Bác không được nói xấu mẹ !

Giữa gian phòng tĩnh lặng, một tiếng động lớn vang lên...

Chát !

Cả người cô bé run lên, cắn chặt môi...

Người phụ nữ nhìn dấu tay của mình hằn trên má cô bé, cười lớn :

- Nói xấu à ? Không phải à ? Tao thử xem mày còn dám cãi lời hay không !

Cô bé nhìn thẳng vào mắt bà ta, giọng nói kiên quyết :

- Không phải ! Mẹ Diệp không phải như thế !

Chát !

- Nói xem, mẹ của mày có phải đưa xen vào gia đình tao hay không ?

- Mẹ...không phải !

Chát !

Bà ta hét lên :

- Con ranh này ! Tao cho mày nói lần nữa !

Mắt cô bé ngập nước, một bên má đỏ ửng, cả người run rẩy, máy máy môi :

- Không phải !

Một vệt đỏ hằn lên trong mắt người phụ nữ, bà ta nhìn cô bé như muốn cắn xé ran gay lập tức, tay bà đưa lên .

Tiếp theo đó là những tiếng động mạnh phát ra xen lẫn cả tiếng khóc nức bị kìm lại đến tắc nghẹn.

- Không được nói chuyện này với ai ! Không thì mày sẽ không bao giờ được gặp mẹ nữa. Rõ chưa !

Một tiếng vang yếu ớt đáp lại...

Cánh cửa gỗ màu nâu nhạt bị đóng sầm...

Vẫn chỉ là một màu đen tối, lạnh lẽo và đầy vắng lặng...

Trong góc, cô bé chùi mặt vào hai chân, cả người run lên từng đợt, nước mắt không ngừng trào ra...

Tại sao thấy cô nhóc ấy như thế tôi lại cảm thấy như chính mình phải chịu đựng vậy...

Sau đó, cô bé ấy cắn chặt môi, đôi chân cố gượng dậy...lặng lẽ đi về phía gấu heo bị vứt...

Căn phòng xám lạnh lẽo...chiếc rèm cửa được khép chặt...

Mùi thuốc thoang thoảng lan tỏa...

- Cậu chủ, chỉ khoảng thời gian ngắn nữa thôi, cô chủ sẽ nhớ lại tất cả. Ký ức đang hồi phục với tốc độ rất nhanh.

Ngồi trên ghế sofa, một chàng trai có mái tóc đen ngắn, mắt anh nhìn vô định, vẻ mặt suy tư, anh im lặng gật đầu.

Người bác sĩ vừa cẩn thận băng lại vết thương cho anh vừa e dè nói :

- Cậu chủ, không có cách nào để cô bé ấy không nhớ lại được cả. Mọi người ...nên chuẩn bị tinh thần.

Gió ùa vào khiến chiếc rèm cửa tung bay...

Sâu thẳm trong mắt anh lóe lên thứ ánh sáng khó nắm bắt, anh đưa tay ra hiệu cho người bác sĩ ngưng lại và đi ra ngoài.

Người bác sĩ không hiểu gì nhưng vẫn nhẹ nhàng thu dọn đồ đạc và rời đi.

Anh cũng nhanh chóng với tay lấy chiếc sơ mi mặc vào người.

Có tiếng bước chân đến gần...

Ngay khi cánh cửa màu xám được khép lại thì một tiếng hét lớn vang lên .

- Aaaaaaaaaaaaaa !

Tôi tự bịt mắt mình để không nhìn cảnh tượng trước mắt.

Vừa nãy thấy gì...

Anh ngồi trên sofa, áo xộc xệch, tay còn đang gài dở dây cúc , nhìn tôi với ánh mắt mờ ám, nụ cười nửa miệng...rất rất không trong sáng.

Mặt tôi bỗng nhiên nóng bừng, không khí xung quanh cũng trở nên thật ngột ngạt.

Tôi hít thở sâu...lại hít thở sâu...mất bình tĩnh hỏi :

- Anh ...đang làm gì ?

Giọng điệu của anh rất đổi thần nhiên :

- Mặc áo.

Mặc ...áo ? Hay lắm !

Nếu không cởi ra thì tại sao lại phải mặc vào cơ chứ !

Máu tôi đã muốn dồn lên tận đỉnh đầu , tay bịt mắt mình chặt hơn, run giọng :

- Anh...tại sao lại cởi áo ?

Đáp lời tôi là chất giọng ma mãnh của anh :

- Có việc !

Có việc...có việc...

Việc gì mà ban ngày ban mặt lại cởi áo !

Hơn nữa, anh đang ngủ cơ mà, tại sao lúc tôi tỉnh dậy thì anh không có ở đó mà lại chạy ra đây ...cởi áo...

Thế nào ? Là thế nào ?

Tôi tức giận nhìn anh hét lên :

- Đồ-lãng-lơ !!!

Anh đã mặc xong áo, đôi chân dài duỗi thẳng đặt lên bàn, hơi nhướm mày nhìn tôi.

Tôi vừa nói anh ...lãng lơ nhỉ ?

Có lẽ từ này anh không hiểu...mà thôi, thế là đúng đấy !

Không còn từ nào chính xác để dùng cho trường hợp này nữa đâu.

Tôi nhìn đi nơi khác lảng tránh ánh mắt của anh, không gian trở nên thật căng thẳng...

Giọng anh không chút cảm xúc, thấp thoáng nét cười tinh quái :

- Vỵ Anh, anh lãng lơ với mình em !

-

Gì ?

Tôi vừa nghe thấy liên ho sặc sụa, muốn ngã ngay xuống sàn.

Thôi đi ...mình không nhìn thấy gì, không nghe thấy gì và cũng không biết gì cả...

Nhưng có cái gì đó khác thường thì phải.

Nơi đây...có mùi thuốc ?

Tôi hít mũi sâu hơn...Ồ, đúng là mùi thuốc ! Tuy rất nhẹ nhưng tôi vẫn nhận ra được !

Còn gì nữa nhỉ ?

À...phải rồi !

Lúc này...lúc này...lúc... hé mắt nhìn trộm ...có thấy nơi ngực anh bị quần băng một khoảng lớn.

Hình ảnh anh ho dữ dội trong chiếc áo sơ mi xám mỏng ướt đầm lại hiện về...

Tôi nhìn anh đầy nghiêm trọng :

- Anh bị thương phải không ?

Anh không nói gì, ánh mắt tĩnh lặng, nơi đáy mắt sâu thẳm có những thứ cảm xúc khó nắm bắt.

Tôi mím môi bước đến, nín thở lại, tay đưa ra chuẩn bị ...cởi áo anh ra xem.

Anh để im, không có bất kì động tĩnh nào là muốn phản kháng.

Tay tôi run lên....

Anh khẽ thở ra, giọng nói trầm lạnh pha lẫn chút ma mãnh vang lên :

- Em lại tò mò rồi !

“ Cô ấy tò mò về cơ thể của tôi . ”

Ngay lập tức, tôi xấu hổ thu tay về, mặt nóng ran , cần môi nhìn về mặt đầy khiêu khích của anh.

Thảm cảnh này khiến tôi vừa ngượng lại vừa bực nên gắt lên :

- Em không thèm !

Cùng lúc đó, có một số ý nghĩ cùng nảy ra, liên kết với nhau.

Một tháng nay anh đột nhiên mất tích...

Và anh xuất hiện ở quán Mun với thần thái mệt mỏi và không ngừng ho dữ dội.

“ Thời gian qua, anh...như thế nào ? „

“ Không có gì „

Có phải là anh gặp chuyện không...

Và ngày hôm đó, trên đường biển mưa đêm mạnh bạo...

Tôi có thấy một vụ tai nạn...chiếc xe đua màu đen bị cảnh sát vây quanh.

Tim tôi chột thất , ngực như bị đè nặng, giọng nói cũng tắc nghẹn :

- Ngày hôm đó...anh bị tai nạn à ?

Đôi mắt anh bị bao quanh bởi làn sương mỏng mờ mịt, im lặng nhìn tôi.

Vậy...là đúng rồi.

Tôi cần môi, nói một cách khó khăn :

- Có phải anh biết trước mình sẽ xảy ra chuyện nên mới nói với em những lời đó ?

Phải thế không...

Nếu thế thì rất giống với trong phim !

Chàng trai vì biết mình sẽ chết nên mới tìm cách chia tay với cô gái.

Cô gái sau đó mang lòng hận thù , căm ghét mà không hề biết rằng chàng trai chỉ vì muốn tốt cho mình...

Thật giống...

Giống ở chi tiết...Hừm...Chi tiết nào nhỉ ?

Hoàn toàn khác nhau mà...

Tôi ầm ức nhìn anh, nghẹn giọng :

- Anh có thể nói thật với em mà. Lỡ may anh có chết thật hay là em căm ghét , thù hận anh thật thì sao ?

Nếu giống phim thì sao!!!

Chỉ có bị kịch và bi kịch !

Nước mắt tôi chột trào ra.

Anh nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu , nghiêng đầu hỏi :

- Vỵ Anh, em tỉnh ngủ chưa ?

Độc tiếp: Nhẹ bước vào tìm anh – Chương 71

71. Chương 71

Ánh tịch dương nhẹ nhàng buông xuống , rải đều khắp bờ sông...

Chiều muộn ngày lộng gió.

Công viên chỉ còn thừa thớt vài bóng người.

Gió thổi bay mái tóc xoăn nhẹ màu hạt dẻ...

Trên chiếc ghế đá, một cô gái cúi đầu , vẽ mặt nảo nề, cười nhạt :

- Yêu tôi à ?

Chàng trai ngồi bên cạnh, mang theo nét trầm mặc lặng lẽ gật đầu.

- Tại sao tất cả đều khinh thường , quay lưng với tôi. Còn cậu, tại sao cậu lại luôn bên cạnh tôi như vậy ?

Tại sao thế ?

Mọi người đều dùng ánh mắt căm ghét để nhìn cô, lời hết chuyện xấu về cô ra để bêu rếu, bàn tán với nhau không ngớt.

Còn những người thân của cô thì lại rơi vào tù tội, không cách nào thoát ra được những bản án đã định đó .

Và bây giờ ngay chính bản thân cô cũng đã sụp đổ hoàn toàn.

Điều khiến cô suy sụp nhất không phải là sự nghiệp bị vấy đầy vết nhơ mà là...ánh mắt lạnh lẽo của anh dành cho cô.

Là quá khứ xa xưa đem đến cho cô đầy ác mộng...

Mỗi đêm, hình ảnh con bé kia cứ mãi hiện ra, run rẩy trong một góc luôn hiện về ám ảnh lấy cô.

Ngày ấy, từ khi biết anh thường đến đó, cô cũng âm thầm đứng ở phía xa lén nhìn anh.

Anh có lúc ngồi duỗi chân, tựa đầu vào cánh cửa, vẽ mặt thờ ơ.

Có lúc lại mang theo một tập văn kiện dày, đôi mắt tĩnh lặng hướng vào đó, khóe miệng đôi lúc nhẹ nâng lên.

Đôi lúc có thể thấy anh mở lời nói gì đó.

Anh cứ như thế ở bên cạnh con bé kia nhưng cũng không được lâu lắm.

Hiếm lắm mới thấy anh ở đấy cả buổi chiều , tất nhiên là hôm đó, anh đem theo cả chiếc laptop bên mình để làm việc.

Lịch của anh kín mít, hầu như không có thời gian rảnh rỗi ...nhưng anh luôn luôn chừa một khoảng thừa để dành cho con bé đáng ghét kia !!!

- Anh ấy đã nói gì với mày hả ?

Luôn là thế, con bé kia thì cười rất tươi nhưng thấy dáng vẻ giận dữ của cô thì e dè đáp :

- Anh Duy Phong nói là từ nay sẽ gọi em là bé con.

Bé con à ?

Nghe có vẻ rất chiều chuộng...

Hơi thở cô trở nên dồn dập.

Anh ấy tại sao lại đối xử với con bé này khác hẳn với mọi người như thế !

Con bé kia có gì hơn cô , nó không có bố, mẹ nó là đồ không đứng đắn !

Tại sao anh lại có thể ở bên nó hàng giờ còn cô thì một giây cũng không !

Cô lấy chân đá vào người con bé kia, quát lên :

- Mày dám cướp anh Duy Phong của tao hả ?

Con bé ấy cắn môi, nhỏ giọng :

- Chị , em không phải !

Không phải à ?

Nếu không có nó thì có phải là anh sẽ chịu để ý đến cô không ?

Còn bảo là không phải à !

Cô đá mạnh hơn :

- À, mày lại còn dám cãi tao đấy. Tao nói cho mày rõ nhé, mẹ của mày dụ dỗ bố tao, mày cũng dụ dỗ anh Duy Phong. Hai mẹ con mày là đồ đáng ghét. Mau chết đi !

Cô vừa đánh vừa dùng những lời độc địa nhất để mắng.

Cứ nghĩ đến việc anh gọi nó là Bé Con thì làm thế nào cô vẫn không thấy hả dạ.

Cô giằng mạnh con gấu bông từ tay nó, ném xuống đất, giẫm lên đầy tức tối..

Con bé kia từ nãy giờ vẫn ngồi im chịu đòn bỗng nhiên mím môi dùng sức lấy lại con gấu, hét lớn :

- Chị tránh ra ! Chị không được đánh gấu heo !

Cơn tức giận của cô đang vươn tới đỉnh điểm, thấy nó phản kháng thì lại bùng lên, giẫm chặt con gấu kia , bàn chân còn day day.

Con bé ấy hoảng hốt, khóc lớn, cố lấy con gấu ra, giọng điệu năn nỉ :

- Chị, trả em gấu heo. Chị đừng đánh gấu heo !

Trả à !

Nó mới là người nên trả lại cho cô anh Duy Phong chứ !

Cô không ngừng day mạnh chân, còn có ý đạp nát con gấu bông ra.

Về mặt con bé kia trở nên rất đáng thương và đầy sợ hãi , bắt lực mở miệng :

- Em xin chị đấy ! Chị đừng đánh em ấy nữa được không ?

Cô đành giọng :

- Cầu xin mà như thế à ? Mau quì xuống cho tao !

Con bé kia không hề có chút do dự, ngoan ngoãn quì xuống trước mặt cô.

Đôi mắt ngập nước đợi cô trả gấu.

Cô cúi người nhặt con gấu lên, giữ trong tay đe dọa :

- Mai tao sẽ trả ! Mày phải quì thế này cho đến khi tao trở lại . Ngay chưa ?

Con bé kia gật đầu lia lịa, mắt lo lắng nhìn con gấu bị cô bóp chặt.

- Mày mà nói chuyện này với ai thì tao giết nó đấy !

Lúc cô đi ra còn thấy con bé ấy đang cúi đầu, tay vẽ linh tinh trên sàn nhà.

Hôm sau cô đến...

Vẫn thấy nó quì như thế và ...ngủ.

Đôi lúc cô cũng phải tự thừa nhận rằng con bé kia rất đáng yêu nhưng mà...sự tồn tại của nó là một sai lầm lớn !

Bây giờ...vẫn thế...vẫn là một sai lầm lớn...

Nguyễn Phương nhìn cô đầy xót xa :

- Từ trước tới nay, đối với tôi, cô không phải là Hoài Vân nổi tiếng gì cả.

Cô đơn giản chỉ là người con gái mà anh yêu thương...

Anh vốn là người rất khó kết bạn, tính tình của anh luôn làm người khác khó chịu và còn cảm thấy anh thật điên rồ.

Cuộc sống của anh chỉ xoay quanh việc học và học.

Nhưng từ hôm đó, mọi chuyện đã trở nên thật khác....

Lên lớp mười, anh sống càng khép kín hơn.

Hết mỗi tiết học thì chỉ thu mình ở một góc để đọc sách hoặc lên thư viện, vùi mặt trong đồng tài liệu.

Anh như người vô hình, không quan tâm đến ai và cũng không ai thèm đếm xỉa tới anh.

Những ngày tháng ấy cứ kéo dài... kéo dài.

Rồi cũng đến ngày thi cuối kỳ, trường xếp thí sinh trong một phòng xen lẫn nhau giữa ba khối lớp 10, 11 , 12.

Anh được xếp ngồi gần cô.

Ngày đó, ở trong trường, tiếng tăm của cô rất nổi. Vừa là cháu ngoại hiệu trưởng vừa là gương mặt hay xuất hiện trên những tạp chí học sinh – sinh viên.

Anh không thể nào không bắt gặp ...và...anh cũng có chú ý đến cô.

Như bao lần khác, anh ngồi im chờ đến giờ phát đề còn cô tranh thủ đọc kịch bản một vở kịch ngắn.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi

Rồi anh chăm chú làm bài thi của mình.

Học lực của anh rất khá nên những thứ này không làm khó được anh, chỉ thời gian ngắn, anh đã giải gần xong đề.

Rồi tay anh bị anh thúc nhẹ vào.

- Bạn ơi, bạn chỉ cho tôi bài này với nhé ?

Giọng nói này rất nhẹ nhàng và tao nhã.

Cô mỉm cười nhìn anh .

Anh ngơ ngác đắm chìm ...

Phải mất một lúc sau, anh mới lấy lại được thần trí.

Có hơi ngạc nhiên...không ngờ cô lại chủ động nói chuyện với anh...không ngờ, cô lại học yếu như thế.

Mặc dù là đề lớp 11 nhưng phần trọng yếu đa số có ở lớp 10 !

Anh lén lút ném tài liệu cho cô cả ngày hôm đó...

Và những kì thi sau này, anh thường được xếp chỗ cùng cô, thường chỉ bài cho cô.

Và cô ra mặt đăng kí cho anh vào đội bóng rổ của trường.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi

Anh cứ âm thầm yêu cô, theo dõi cô như thế.

Cô ra trường, ngày càng thêm bận rộn và cũng nổi tiếng hơn.

Đôi lúc lại gọi anh ra nói chuyện, kể về những khó khăn, những áp lực mà cô gặp phải.

Nhưng ...chủ yếu là chuyện cô khổ sở như thế nào vì Duy Phong.

Có thể nói...cô và anh ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Đều là những cá thể đơn độc và riêng lẻ, khi được xếp lại với nhau thì bết lạt lỏng...

Ở với cô, anh không còn là tên một sách đáng ghét nữa.

Và ở với anh, cô cũng hoàn toàn trút bỏ đi cái vỏ bọc gái nhà lành của mình.

- Nguyễn Phương, cuối cùng là chỉ có cậu ở bên tôi.

Hài Vân cười, nụ cười đắng ngắt và tiêu tan theo làn gió chiều.

Nguyễn Phương nhìn ra phía con sông, thở dài một tiếng sau đó chậm chậm nói :

- Tôi muốn mãi bên em !

Mặt nước hồ tĩnh lặng...

Gió thổi đám lá xào xạc, thổi bụi bay tứ tung...

Hoàng hôn nhuộm đỏ không gian xung quanh...

Công viên thưa người bị khoảng trầm mặc chiếm lấy.

Có đôi trai gái tay trong tay đi dọc bờ sông.

Có đôi ngồi tựa vào lưng nhau ngắm mặt trời dần khuất sau đám mây dày.

Còn có đôi lại tình cảm hơn khi mà chàng trai ôm chặt cứng cô gái không chịu buông.

Ở một góc khuất gần đó...

- Đồ...ưm...chết...

Một chàng trai có mái tóc vàng nhạt, đôi khuyên tai bên trái lúc lóe sáng lúc lại nằm im lìm.

Anh đưa tay bịt miệng cô gái phía đối diện, khiêu khích :

- Tôi xem cô còn dám nói nữa không !

Cô gái có mái tóc đen suôn thẳng, tròng mắt tức giận, miệng bị một tay chàng trai kia bịt lại, còn hai tay cô cũng bị tay anh khóa lại nốt, không sao thoát ra được.

- Đồ...

Bùi Quang thấy cô cố nói mãi mà không ra lời thì cười lớn :

- Xem nào ! Minh Thư to miệng sao bây giờ không nói gì đi nhỉ ?

- Đồ...

Về mặt Minh Thư trở nên xám tro.

Hôm nay, cô đến đây với vai trò phóng viên, chuẩn bị tác nghiệp tiếp cận hot girl bê bối kia để bức cung thì lại đụng phải tên chết bầm này !

Hừ hừ...tóc hắt lại chuyển sang màu vàng chói như trước rồi !

Gặp hắt là cô không kìm được mà mắng , mà cãi ...

Được lúc thì cô bị hắt chèn ép thế này đây !

Đúng là đồ bạo lực.

Nhìn ánh mắt khiêu khích của tên chết bầm này, cô chỉ muốn đập cho vài phát .

Thế là...

Bộp !

Bùi Quang hét lên một tiếng rồi thả cô ra, ôm chân quất lên :

- Điên à ? Có muốn chết không ?

Nhìn nơi gấu quần Bùi Quang bị bẩn , hằn dấu giày của cô, Minh Thư khoái chí nói :

- Cho đồ chết bầm nhà anh chừa đi .Ai bảo gây sự với tôi làm gì ?

Bùi Quang giận dữ phủi phủi quần , hừ một tiếng :

- Gây sự khi gì ? Đồ đầu đất như cô thôi làm mấy trò vớ vẩn đó đi.

Nếu anh không vô tình bắt gặp cô ta còn đang lăm lăm cái máy ghi âm trong tay định nhào đến chỗ Hoài Vân mà ngăn lại thì có phải cô ta đã bị con quỷ cái kia cho vài tát không !

Xảy ra lần trước mà vẫn chưa chừa.

Chỉ được cái to miệng là không ai bằng !

- Vớ vẩn hay không chả liên quan đến đồ chết bầm nhà anh nhé ! Vâng, tôi đầu đất. Đầu đất còn hơn đầu vàng chóc như anh đấy. Rõ dở hơi ! Rõ phát tởm !

- Sao cô mở miệng ra là mắng người khác thế hả ? Tóc tôi màu gì kệ tôi ! Muốn chết rồi à ?

Cô ta đúng là điên hết cỡ !

Tóc anh màu vàng thì bảo vàng chóc , phát ói.

Đến lúc anh thay màu tóc là màu đen thì bảo là đen sì, phát tởm !

Cô ta đúng là muốn chết .

Minh Thư cười phá lên :

- Tôi khuyên anh tốt nhất là nên trốn ở nhà đi. Đừng có ra ngoài mà người khác lại nhầm anh trốn từ sở thú về đấy. Nói cho anh biết nhé, cái mớ trên đầu anh dù có xanh đỏ tím vàng hay là cạo trọc đi nữa thì đồ chết bầm nhà anh cũng không thay đổi được vẻ phát ói vốn có của mình đâu ! Hừ ! Gớm đến mức mà tôi không lên tiếng là không được , nhá !

Mắt Bùi Quang tối lại, chiếc khuyên tai lóe lên , giọng điệu cảnh cáo :

- Cô thử nói thêm một câu nữa xem !

Minh Thư vênh vác nhìn anh :

- Đồ chết...ưm...

Chưa nói hết câu, cô lại bị anh bịt miệng kín mít.

Nhưng lần này...anh dùng chính miệng mình để làm chuyện đó...

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tim anh – Chương 72

72. Chương 72

Đêm hè đầy gió.

Qua một ngày nắng gay gắt, vườn cỏ vẫn giữ nguyên được nét xanh mượt và tỏa hương thơm dịu nhẹ.

Màu trắng trang nhã của căn biệt thự nổi bật giữa sắc đen của đêm.

Gian phòng bếp rộng lớn.

Ánh sáng trắng từ chiếc đèn chùm chiếu xuống thật mạnh mẽ.

Bữa tối được diễn ra khá muộn ...

Tôi vẫn chỉ có thể cúi mặt ăn và ăn.

Bác Duy Khánh không ngừng chĩa về phía tôi và nói những câu khiến tôi ho sặc sụa.

Có vẻ như, dần tôi vào bước đường cùng đã trở thành thú vui tiêu khiển của bác ấy trong bữa ăn rồi.

Đã thế, bố Nhật lại còn hòa vào châm chọc tôi.

Mà bố là ai nào, là người nắm rõ tất tần tật mọi thứ về tôi !

Xem như mọi chuyện xấu đều bị bố lôi ra bằng hết.

Nhưng không sao...

Tôi nên cảm thấy may mắn vì người không có tế bào cảm xúc kia không lên tiếng, chỉ lẳng lặng ăn...

Phù !

Nếu anh lên tiếng có lẽ tôi tự cắn đứt lưỡi mình mất.

Rồi bỗng nhiên, bác Duy Khánh hỏi tại sao cá trong bể...chết mất một nửa.

Tôi đã không ngần ngại gì mà chỉ luôn vào người bên cạnh mình :

- Bác Khánh, là do anh Duy Phong cho cá ăn nhiều quá đấy ạ.

Lí do rất chính xác nhưng mà...thủ phạm đích thực lại là tôi.

Tại lúc chiều mải mê chơi đùa con cá ham ăn kia mà tôi lơ tay trút luôn hai hộp thức ăn cá đầy vào bể...

Chúa ơi...

Cái này cũng một phần là do lũ ham ăn kia, nếu chúng không màng đến thức ăn được rải khắp nơi mà cứ bơi bơi, chơi chơi quanh bể thì đâu chết...

Bác Khánh mang ánh mắt kì lạ nhìn tôi rồi nhìn anh.

Anh cũng chỉ ừ hử một tiếng .

Oa, may thật ! Vỵ Anh ơi, đổ tội thành công rồi !!!

Lúc xong bữa tối, bác Khánh và bố rủ nhau chơi cờ tướng, còn mẹ Diệp thì mệt nên về phòng nghỉ.

Và anh, rất nhanh đã không thấy bóng dáng ở đâu nữa rồi.

Nhiều lúc, tôi còn phải nghĩ đi nghĩ lại xem có đúng là lúc này, anh ăn tối cùng mọi người không nữa.

Phòng khách rộng lớn nhưng cũng chỉ có mình tôi ngồi xem hoạt hình.

Vừa mới lúc này ở dưới bếp, Vỵ Anh ngoan ngoãn đang còn nói câu “ Bác để cháu rửa bát cho ” thì đã bị mẹ anh dúm cho một ly kem hạnh nhân rồi bắt tôi lên đây ngồi đợi.

- Con đang xem gì thế ?

Tí thì giật cả mình ! Vừa nhắc đã thấy bác ấy rồi !

Mẹ anh ngồi xuống cạnh, xoa đầu tôi hỏi.

Tôi ngơ ngẩn quên cả trả lời.

Sao từng ấy bát đĩa mà bác ấy rửa nhanh thế nhỉ ?

Tôi chỉ mới ngồi đây được vài ba phút thôi mà...

Thấy vẻ mặt khó hiểu của tôi, mẹ anh bật cười :

- Mẹ vứt cả vào sọt rác rồi. Lần sau, lấy cái mới dùng là được. Tiện !

- ...

Được thôi !

Vy Anh, cứ xem như là mình chưa nghe thấy gì đi.

Cứ xem như là bác ấy dị ứng với xà phòng nên không thể làm được những việc như thế đi...

- Cháu đang xem hoạt hình .

Mẹ anh nhìn thoáng qua chiếc ti vi rồi nói :

- Ủ, con dâu này, con về đây làm mẹ rất vui !

Tôi vân vê ly kem trong tay , e dè lên tiếng :

- Bác có thể đừng gọi cháu là con dâu nữa được không ạ ?

Mẹ anh cứ gọi thân mật thế này khiến tôi rất khó thở.

Tôi còn chưa nhận lời cầu hôn của con trai bác ấy cơ mà.

Sao có thể là con dâu được kia chứ !

Mẹ anh gật đầu, mỉm cười :

- Ủ, con dâu này. Ở đây có gì không thích thì nói ngay với mẹ nhé.

- ...

Thôi được rồi, Vy Anh !

Xem như đây là một thói quen lạ trong cách xưng hô của bác ấy đi !

- Không đâu ạ, cháu rất thích nơi này.

- Con thích à ? Vui thật ! Nhà này không còn vắng tanh vắng ngắt nữa rồi.

Mẹ anh khẽ thở dài :

- Mẹ mà biết trước thì mẹ đã bắt con từ lúc bé về đây nuôi rồi. À, mà lúc đó, bố mẹ cũng không ở đây được. Lúc đó, bố mẹ phải đi khắp nơi để mở rộng qui mô của tập đoàn.

Tôi giảm nhỏ tiếng tivi, chăm chú nghe mẹ anh kể chuyện.

- Duy Phong trầm tính lắm. Chả bao giờ nói với ai quá một câu đâu. Duy Phong à, lúc nhỏ đã không giống với những đứa trẻ khác. Lao vào học tất cả ngoại ngữ của các nước mà Khánh Phong đặt trụ sở. Ghế nhà trường, Duy Phong hiếm khi ngồi mà chủ yếu được bố Khánh đặt lịch đào tạo .Rồi thì theo bố đi khắp nơi để tích lũy kinh nghiệm. Ở bên theo dõi và quan sát tất cả. Đến năm 9 tuổi , Duy Phong đã nắm vững được hết những kỹ năng cơ bản. Từ đó, Duy Phong đảm nhận luôn vị trí tổng giám đốc .

Ánh mắt của mẹ anh vừa ảm áp lại tràn ngập tự hào :

- Thời gian đó, tập đoàn tập trung chủ lực để tấn công vào Mỹ. Khánh Phong lập hẳn một chuỗi công ty con ở đó. Mà lúc ấy, bố mẹ còn đang phụ trách bên Ý nữa nên quyết định điều Duy Phong sang để vừa học tập lại vừa làm việc. Duy Phong bên ấy cùng với sự hỗ trợ của thư kí Hoàng chịu trách nhiệm trụ sở lớn bên Mỹ.

Vậy là, 10 năm trước anh ấy sang Mỹ...

10 năm trước anh ấy sang Mỹ ?

Cảm giác mất mát tột độ đột nhiên xâm chiếm lấy tôi.

Có một số thứ dường như là tôi biết rõ nhưng nghĩ kĩ thì lại không có gì...

- Lúc Duy Phong sang Ý để dự cuộc họp lãnh đạo cấp cao thì bị bọn lưu manh bắt cóc. Bố mẹ khi đó sợ Duy Phong không thích nên đã không cho vệ sĩ theo. Mẹ đã sợ tới mức mê man mấy ngày trong viện ! Cũng may là chỉ hai ngày sau, cảnh sát đã giải quyết được mọi chuyện.

Giọng mẹ anh có chút mơ hồ, không rõ ràng :

- Sau chuyện này, bố mẹ tìm những vệ sĩ thật giỏi để bảo vệ Duy Phong và để Duy Phong nắm luôn quyền quản lí. Rồi Duy Phong thành lập Black Company, có hẳn trụ sở và hoạt động rất bí mật.

Black Company ?

Tại sao lại không phải Colorful Company nhỉ ?

Anh cái gì cũng đen tối như thế...thật là không nên !

- Trang phục của họ là màu đen, kính đen và găng tay đen nữa. Xuất quỷ nhập thần lắm, ngay cả bố Khánh cũng không biết đây này ! Có điều , họ đảm bảo an toàn tuyệt đối !

Trang phục màu đen à...Kính đen, găng tay đen ?

Hừm...thấy ở đâu rồi nhỉ !!!

Xem nào...

A ! Chai nước sốt !

Đúng rồi ! Đúng rồi !

Là lần đó , ở siêu thị biến thái !!!

Xuất quỷ nhập thần ! Đúng luôn ! Là họ rồi !

Mà như thế thì không lẽ nghề tay trái của Black Company là làm nhân viên siêu thị ?

Hợp lí không ?

Hình như là không...

Vậy thì...mục đích của họ lúc đó là gì ?

- Mẹ, con gặp một người trong số đó rồi thì phải.

Do để mình quá mãi mê cuốn theo Black Company kì bí nên tôi vô tình gọi mẹ lúc nào không hay...

Mẹ anh cũng như tôi, không để ý gì đến việc đó, về mặt đảm chiêu :

- Thế à ? Họ có khuy hiệu gồm hai kí tự B.C trên ngực áo đấy ! Mẹ cũng gặp nhiều rồi nhưng không biết mặt ai cả ! Hỏi họ cũng không nói gì đâu, tuyệt đối giữ im lặng !

Mẹ anh khê thở dài :

- Chẳng có ai chịu nói chuyện với mẹ cả ! buồn !

- ...

Thật tâm trạng !

Mà mẹ anh vừa nói gì cơ ?

Khuy hiệu gồm hai kí tự B.C ư ?

Tôi lập tức hét toáng lên :

- Mẹ, con biết rõ một người trong số ấy !

Ngay sáng nay, tôi vừa gặp đấy thôi.

B.C !!!

Dám lừa tôi là Best CEO à ! Best CEO à !

Bây giờ thì tôi hiểu rõ mọi chuyện rồi !
Nhân viên siêu thị gì chứ ! mình quá ngây thơ mà !
Anh ấy là cho người hạ nhục chiều cao của tôi !
Quá đáng lắm rồi !

Hay thật, người đó lại ngang nhiên lấy chai nước sốt ngay trước mặt tôi và Vũ , còn tưởng họ có ý tốt chứ, hóa ra là giấu diếm ý đồ đen tối phía sau !

Thật quá mất mặt mà ! hừ hừ !
Được lắm !

Tôi tức giận đặt mạnh ly kem lên bàn :

- Mẹ, là anh Duy Phong ấy !

Mẹ anh giật mình, nhưng sau đó nhìn tôi vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ :

- Duy Phong là thủ lĩnh !

À ừ nhỉ...

Anh ấy thành lập ra B.C cơ mà...

- Mà Duy Phong thì lại càng không nói !

Mẹ anh cũng có vẻ rất hiếu kỳ về B.C này .

Trong khi tôi đang nghĩ cách moi tin thì mẹ anh lại chuyển chủ đề, kể chuyện ngày xưa theo đuổi bác Duy Khánh.

Mẹ anh học khối dưới của bác Duy Khánh tại trường trung học.

Bác Khánh cũng như anh, rất xuất sắc và điển trai.

Nhưng mẹ anh không mờ nhạt như tôi mà ngược lại cũng rất nổi bật.

Ngày nào, mẹ anh cũng mang đồ ăn đến cho bác trai.

- Đàn ông là phải tấn công từ dạ dày.

Mẹ anh nói với vẻ dạn dày kinh nghiệm và đầy tự tin.

Tôi có hơi rùng mình.

Ừm thì...mặc dù bác trai có bị lừa dối thật nhưng mà...theo cách hợp lý nhất thì chắc chắn là bác trai muốn tự giải thoát mình khỏi cách tấn công đầy tàn ác đó của bác gái.

Bởi vì chỉ cần bác gái tấn công thêm vài giây nào nữa thì có lẽ bác trai ôm theo cái dạ dày đầy thương tật mà hy sinh mất.

Tình yêu có hay không cũng được.

Còn mạng sống nhất quyết phải giữ.

Điều này, tôi có thể hiểu !

Về mặt mẹ anh mơ màng chìm trong những ký ức xưa cũ, mặt chợt sáng lên :

- Chú Thức ngày xưa gái theo cũng nhiều lắm !

Không biết tại sao nhưng tôi lại có cảm giác rất quen thuộc với người chú ruột của anh.

Mặc dù bác ấy là đối thủ nặng kí nhất của bố Nhật vĩ đại !

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tìm anh – Chương 73

73. Chương 73

Sắc trời về đêm càng thêm tối...

Chiếc kim đồng hồ càng nhích dần đều theo từng tích tắc .

- Nhưng mà chú ấy à, cứ vùi đầu vào những bản thiết kế, gái theo thể nào cũng mặc kệ. Mẹ cứ phải đứng ra dẹp yên cho chú ấy. Thật mệt !

Bác Duy Thức may mắn đấy chứ, may là chưa bị tấn công bằng đường dạ dày không thì kỹ sư thiên tài không tồn tại mất.

Có nên dành 1 phút mặc niệm không đây...

Mẹ anh lại khê thờ dài :

- Chú Thức ấy, chẳng biết tại sao lại bỗng nhiên đi mất.

Ồ ! Hóa ra ngay cả mẹ anh cũng không biết tới lí do mất tích của bác Duy Thức à.

Anh cũng rất quý người chú này.

Không biết là anh có nắm được thông tin gì không nhỉ ?

Hẳn là phải có rồi...! Anh là ai chứ !

Mẹ anh xoa đầu tôi, dịu giọng :

- Cũng vui thật ! Chú ấy bây giờ về đây lại còn đem theo cả con cưng này chứ !

Sao cơ ? Tôi không khỏi ngạc nhiên !

Bác ấy đã về đây ư ?

Sao chuyện này không hề được ai nhắc đến nhỉ ?

Lại còn mang theo con cưng ?

Trong chuyện này có chút kì lạ...

Một nghi vấn mờ hồ chợt lóe lên nhưng nhanh chóng bị dập tắt ngay tắp lự.

Đừng nghĩ linh tinh như thế...

Nếu vậy thì tôi và anh làm sao đến được với nhau !

- Mẹ, con đâu thấy bác Duy Thức đâu ?

Về mặt mẹ anh trở nên có chút do dự , phức tạp nhưng chưa kịp trả lời thì một giọng trầm nhẹ nhàng vang lên thành linh cắt ngang :

- Vy Anh !

Tôi và mẹ anh đều giật mình nhìn .

Đứng trên bậc cầu thang, anh đút một tay vào túi, nhìn tôi với ánh mắt tĩnh lặng , giọng điệu nghiêm nghị :

- Đi ngủ !

Anh hướng mắt về chiếc đồng hồ ra lệnh cho tôi.

Hừm...

10 giờ rồi cơ à , đến giờ giới nghiêm rồi cơ à !

Nhưng mà tôi vẫn còn chưa muốn ngủ, vẫn còn muốn cùng mẹ anh...tâm sự !

Hơn nữa chiều tôi đã ngủ rồi mà và cho dù không thì đã sao.

Anh có quyền gì bắt tôi đi ngủ chứ !

Mặc dù ý nghĩ trong đầu táo bạo là thế nhưng trước dáng vẻ đầy uy quyền của anh thì đừng nói đến chống đối hay phản kháng mà ngay đến cả mở miệng năn nỉ tôi cũng không dám.

Đã thế, mẹ anh cũng không lên tiếng bảo vệ hay níu kéo tôi lại...

Thật đau lòng.

Tôi ôm đầy một mớ âm ức, miễn cưỡng đứng dậy, chậm chạp đi về phía anh.

Về mặt anh vẫn không hề biểu lộ bất kì cảm xúc nào.

Lúc đi ngang qua , anh giữ tay tôi lại, âm điệu trong chất giọng trầm lạnh pha lẫn sự cảnh cáo :

- Về phòng nhé. Không được trốn sang phòng mẹ chơi !

Sao anh biết hay vậy...

Biết luôn tôi định len lén đến chỗ mẹ Diệp nằm vạ chứ...

Tôi lườm anh với ánh mắt đầy oán giận, giọng điệu ghê gớm :

- Anh nhớ đấy ! Những chuyện anh làm với em, em sẽ tính hết một lượt . Em sẽ không bao giờ bỏ qua đâu !

Nói xong, tôi hứ một tiếng rồi quay phắt người chạy thật nhanh lên tầng trên.

Tôi đứng trước cửa phòng , tim đập liên hồi, thở không ra hơi...

Sợ bị anh tóm thì chỉ có tiêu đời...

Hù dọa anh có một tí mà tự mình muốn đứng tim ngay tức khắc.

Thảm ! Quá thảm !

Gian phòng khách rộng lớn được bao quanh bởi ánh sáng trắng mạnh mẽ.

Không gian tĩnh lặng chỉ còn phát ra tiếng ti vi thật nhỏ.

Tiếng bước chân trên những bậc cầu thang vang lên...

Thấy anh vừa ngồi xuống, bà Hoàng liền lên tiếng :

- Con trai vừa mới làm việc xong đấy à ?

Anh nhìn lướt qua chiếc tivi còn đang chiếu bộ phim hoạt hình nhí nhố, ánh mắt sâu thẳm đan xen những cảm xúc khác nhau .

Giọng nói anh có phần âm u :

- Con hi vọng là mẹ sẽ không để việc này xảy ra lần nữa !

Hãy cứ để Bé con từ từ nhớ ra mọi chuyện...

Bà Hoàng mỉm cười gật đầu, nụ cười len lỏi những tia đau lòng :

- Con trai, yêu con dâu của mẹ nhiều vào nhé !

Anh im lặng, vẻ mặt mang nét trầm tư...

Một lúc sau, đưa tay lấy ly kem vẫn còn nguyên trên bàn, anh đứng dậy nhìn bà Hoàng :

- Mẹ cũng đi ngủ sớm.

Treo lơ lửng trên cao, ánh trăng mờ ảo ban phát hàng ngàn tia sáng tinh tú bao quanh căn biệt thự trắng trắng lộng lẫy...

Căn phòng có những bức tường được phối màu tươi sáng.

Chiếc rèm cửa sổ màu vàng nhạt được những cơn gió hè lướt qua làm lay động.

Vũ Vũ : Anh Duy Phong nhà cậu quá lắm ! Dám hạ nhục hai đứa mình như thế. Thật không chấp nhận nổi !!!

Tôi ngồi trước máy tính, hậm hực mà đem hết mọi chuyện kể với Trúc Vũ qua Yahoo , đương nhiên là nhận được sự ủng hộ rất lớn từ Vũ.

Vũ Vũ : Vy Anh ! Cậu phải vùng lên . Cậu phải cho anh Duy Phong thấy cậu mạnh mẽ cỡ nào !

Cỡ chữ của Trúc Vũ lớn đến nỗi chỉ một câu đã chiếm gọn hết màn hình .

Cơn tức giận đọng ứ lại khiến mặt tôi hầm hầm, gõ chữ ầm ầm như muốn đập nát luôn cả bàn phím.

Kem Bebe : Tất nhiên ! Rồi tớ sẽ cho anh ấy thấy, thấy rõ là đằng khác !!!

Vũ Vũ : Đúng thế ! Đúng thế ! Vy Anh của tớ, từ giờ trở đi phải như thế nhé. Không được dễ bảo như thế nữa đâu. Đừng để càng về sau càng núp mình dưới anh ấy.

Kem Bebe : Hừ, Vũ ơi là Vũ ! Tớ chưa bao giờ sợ anh ấy cả. Nói cho cậu biết nhé, anh ấy mới là người sợ tớ gần chết ấy chứ.

Vũ Vũ : Thôi Vy Anh, cậu không cần như thế đâu.

Kem Bebe : Thế nào hả ?

Vũ Vũ : Nói láo chứ gì ! Cậu giỏi như thế sao hôm ở sân bay lại diễn cảnh thê thảm vậy ?

Lúc ở sân bay...trước mặt mọi người bị anh một tay kéo tuột đi...

Mặt tôi liền tối sầm nhưng tay vẫn đánh máy lia lịa.

Kem Bebe : Cậu thôi đi nhé. Đây là do tớ hiểu chuyện. Cậu nghĩ thử xem, nếu hôm ấy tớ phản kháng thì anh ấy sẽ rất mất mặt. Ai lại để bạn trai mình như thế. Không gì thì anh ấy cũng là Hoàng Duy Phong mà. Duy Phong bắt bại gì chứ, bại dưới tớ từ lâu rồi.

Vũ Vũ : Vy Anh à, cậu quay về trái đất với tớ đi. Ở trên sao hỏa bây giờ người ta hay phóng tên lửa lên đấy lắm, cẩn thận không là dính đấy. Sao cậu toàn nói những điều mà người tin là không hề tồn tại thế hả ? Tớ dám cá là chỉ cần anh Duy Phong ho nhẹ thì hồn vía của cậu đã bay xa rồi.

Hừ ! Gì mà anh ấy ho nhẹ thì tôi đã thất xiêu như thế chứ !

Trúc Vũ coi tôi là cái gì đây ! Lá gan của tôi bé tí thế thôi sao ?

Thật nực cười !

Nói năng nhảm nhí và không đúng sự thật một chút nào cả !

Phải là ...chỉ cần nhìn thấy ánh mắt sầm màu nguy hiểm của anh ấy là tôi...chết đứng rồi ...

Bặm môi lại, tôi gõ chữ một cách hùng hồn.

Kem Bebe : Được rồi ! Cậu cứ chờ nhé Trúc Vũ mất to. Vy Anh này sẽ cho Hoàng Duy Phong kia rơi vào thảm cảnh không bao giờ gượng dậy nổi. Đến lúc đó, Trúc Vũ mất to thân yêu đừng có ngạc nhiên vì chuyện thường này nhé !

Đánh xong dòng chữ đó, đột nhiên tôi bật cười khoái chí cứ như là anh đã thê thảm lắm rồi !

Vũ Vũ : Haiz ...Vy Anh à, tớ thấy trình độ tự sướng của cậu cao như thế hay là tìm Nguyễn Phương so tài xem.

Kem Bebe : Cậu im ngay !!!!!!! Người tầm thường như cậu thì làm sao hiểu được người cao siêu như tớ hả. Cậu còn ăn nói linh tinh nữa tớ sẽ bay qua đánh cậu tơi bời đấy nhé !

Vũ Vũ : Hahaha. Làm ơn đi Vy Anh ngây thơ của tớ. Cậu nghĩ tớ dễ bị dọa nạt như cậu à ? Lấy tớ làm gương đi , tớ nhé, nói một thì Mạnh Vũ không dám cãi hai, mà tớ nói hai thì đồ anh ấy dám cãi một.

Tôi xí một tiếng đầy khinh thường !

Kem Bebe : Tưởng gì ! Duy Phong nhà tớ cũng ngoan như thế đấy. Tớ mà đã không nói thì anh ấy cũng chẳng dám cãi nhé !

Vũ Vũ : Vy Anh à, cậu không nói thì còn có gì để cãi đây ??? !!!

Trúc Vũ thêm và dấu than cảm thán đầy não nề phía sau...

Vũ Vũ : Vy Anh, Vy Anh, Vy Anh ! Cậu là sướng nhất đây ! Ngày ngày được ngắm anh Duy Phong đến chán chê !

Kem Bebe : Ủ, haha. Rất sướng !

.....

Gì thế...Tôi vừa nói gì cơ...

Thật mất hình tượng...Sao vừa rồi lại có thể phản kích thái quá như thế !

Đáng lẽ ra phải như thế này ...

Kem Bebe : Vũ ơi, thật ra tớ cũng không hay nhìn anh ấy đâu. Tớ làm gì có thời gian ! Mà cậu cũng biết đấy, trai đẹp xung quanh bọn mình đâu thiếu gì nào !

Vũ Vũ : Cậu hà tất cứ phải nói láo làm gì ? Vâng, trai đẹp không thiếu nhưng mà không ai đẹp bằng anh ấy ! Trời ạ, càng nói càng tức ! Cậu làm sao mà lại được anh ấy thích nhỉ !!!!

Kem Bebe : Hừ, cậu phải hỏi tại sao tớ có thể thích người như anh ấy mới đúng. Cậu không biết anh ấy tệ hại như thế nào đâu.

Vũ Vũ : Vy Anh à, hai đứa mình là bạn bè cả đấy. Nói thật đi nhé, không thì ngày mai tớ sẽ hòa với lũ kia xử đẹp cậu ! Cậu đừng quên, anh Duy Phong là thần tượng số 1 của tớ, mà fan thì nhất định phải bảo vệ thần tượng. Cho nên , dù cậu với tớ có thân tới cỡ nào nhưng một khi cậu dám nói xấu anh Duy Phong thì cậu chết chắc ! Ngay chưa Vy Anh !

Kem Bebe : Sặc ! Đồ tàn nhẫn, đồ nhẫn tâm ! Tớ đương nhiên là không nói dối ! Anh ấy nhé, ở ngoài thì hào quang chói lóa thế thôi chứ thật ra bên trong đen tối ! như chuyện hạ nhục bọn mình đó.

Vũ Vũ : Á ! Cậu nói việc này làm tớ tức điên đây ! hai đứa mình đâu thấp lăm đâu, chỉ có điều không cao hơn ai thôi mà.

Kem Bebe : Yeah ! Chính xác ! Rồi nhé, riêng việc ấy là một. Thêm nữa đây, ai cũng nghĩ anh ấy tài giỏi xuất sắc. Sai lầm lớn, tất cả đều đã mù quáng rồi ! Ngay đến việc mà trẻ sơ sinh cũng biết như mở tủ lạnh mà anh ấy không biết thì thế nào ? tài giỏi ư ? Hừ, còn lâu. Quá sai lầm !

Vũ Vũ : Anh ấy không biết mở tủ lạnh ? Tớ không tin. Cậu nói anh ấy không biết tủ lạnh nằm ở đâu thì tớ còn tin được. Vy Anh à, cậu ngu nhiều quá nên bị chấp luôn rồi phải không ?

Kem Bebe : Thôi bỏ đi ! Không nói nữa ! các người đều bị anh ta làm cho u mê rồi , đâu còn phân biệt được trái phải nữa. hừ, để mà xem. Đã vậy ta cũng mặc, không thêm khuyên can hay xen vào nữa đâu, cứ để anh ta nhuộm màu đen tối hết thế giới này đi. Hừ hừ, rồi những người mê trai như các người sẽ rơi hết cả vào địa ngục.

Vũ Vũ : Diễn thuyết đấy à ? Đừng quên, cậu cũng nằm trong số đó đấy Vy Anh !

Kem Bebe : À ừ. Cậu ăn tối chưa ?

Vũ Vũ : Cậu bị ốm à ?

Kem Bebe : Đâu có chứ. Sao lại hỏi vậy ?

Vũ Vũ : Hơn mười giờ còn ăn tối. bình thường không ?

Kem Bebe : ...

Tại vì tôi thấy đề tài cứ chỉ quay quần xung quanh anh nên muốn đổi đây mà...

Vũ Vũ : Vy Anh à, thời gian vừa rồi xảy ra nhiều chuyện nhĩ. Bây giờ qua hết rồi, thích thật. cũng may là tính trẻ con ăn sâu vào đầu cậu nếu không sẽ phải mệt mỏi lắm !

Kem Bebe : Một gì cơ ? À mà trẻ con à , quên đi. Cậu làm ơn đừng dựa vào bề ngoài mà phán xét người khác.

Vũ Vũ : Tổ đâu phán xét . Ai cũng bảo thế, vừa mới lúc chiều mạnh Vũ còn bảo tổ với cậu chỉ như trẻ con .

Kem Bebe : Ồ, giỏi đấy nhĩ ! cậu để Mạnh Vũ nhà cậu nói thế mà được à ? Cậu phải đánh cho anh ta một trận ! Cậu quá ngoan hiền thế thì Mạnh Vũ sẽ lấn lướt đây !

Vũ Vũ : Nhắc lại, nhắc lại. Tổ không phải cậu. Ok ? Mà cậu biết tin gì chưa ? Mạnh Vũ nhà tổ, anh Bùi Quang và chị Minh thư năm sau sẽ học chung trường đại học kinh tế đó.

Kem Bebe : Cậu nhầm rồi. Sẽ chỉ anh Mạnh Vũ và chị Minh Thư học chung.

Vũ Vũ : Ồ, cả anh Bùi Quang nữa mà !

Kem Bebe : Nhầm rồi ! Bùi Quang có thi đậu đâu mà học !

Vũ Vũ : ...

Trước sự chìm chìm ngấm tất cả của tôi, Trúc Vũ lắng sang chuyện khác .

Vũ Vũ : Hôm nay tổ với anh Vũ đi chơi có gặp Nguyễn Phương đấy. Hắn ta bây giờ trông không còn xấu tệ hại như trước nữa. Đeo kính áp tròng, da trắng hơn, đầu tóc cũng thay đổi. Ăn nói cũng không khó chịu và đáng ghét như trước nữa. Thay đổi tới chóng mặt. Hay là lần bị anh Duy Phong nhà cậu đánh mạnh quá nên chấn thương đầu rồi nhĩ ?

Kem Bebe : Cậu thấy hắn ta dễ thương thế thì hay là bỏ Mạnh Vũ đi ?

Vũ Vũ : Đâu nào ! Là tổ thấy cậu bất mãn với anh Duy Phong như thế nên mới muốn gợi ý Nguyễn Phương cho cậu đấy chứ.

Kem Bebe : Hừ, bất mãn thế nào thì tổ cũng có thể châm chước và bỏ qua được. Vì anh ấy là thần tượng của cậu nên tổ sẽ nể mặt.

Vũ Vũ : Lại tự sướng kiểu chap chap nữa rồi. Anh Duy Phong ở với cậu chắc là khổ sở lắm nhĩ ?

Kem Bebe : Tổ mới khổ ấy ! Đi học về lại phải ngủ, ăn rồi lại phải ngủ ! Còn anh ta, chơi bởi thâu đêm suốt sáng. Không thèm đụng tay vào bất kì việc nhà nào. Lười ! Đã thế lại còn ngang tàn !

Vũ Vũ : Chân anh Duy Phong hẳn là phải dài lắm nhĩ ?

Kem Bebe : ...

Mặt tôi ngệt ra, suýt thì đứt phăng luôn thùy não.

Trong lúc tôi đang nghiêm túc than vãn như thế sao Trúc Vũ lại có thể xen vào một câu hỏi khó đỡ và có độ vô duyên cao ngất ngưỡng như thế kia !

Vũ Vũ : Có khi nào dài gấp đôi chân cậu không nhĩ ?

Kem Bebe : ...

Tôi đã rất muốn đập đầu luôn vào bàn phím, sắc mặt sa sầm .

Kem Bebe : Cậu thôi ngay ! Tổ không thích những lối so sánh đó đâu. 1 m 86 thì cao lắm chắc ? Đối với tổ, 2 m vẫn là thấp, cậu hiểu chưa hả !

Vũ Vũ : Haha, nắm lùn ời ! Sao phải tự dằn vặt như thế. Mạnh Vũ nhà tớ cũng 1m81 đấy kìa, cao chán !

Kem Bebe : Đừng nói nữa. Tớ ghét tất cả những người có chiều cao trên 1m80 nhé. Còn nữa, từ nay trở đi, đừng nhắc đến Hoàng Duy Phong trước mặt tớ.

Tôi bấm môi ấn mạnh phím Enter, đang định gõ thêm vài dòng sắc mùi căm thù thì đột nhiên cảm nhận được mùi thơm dịu nhẹ...

Tim tôi thót lại, hơi thở ngưng lại...

Tay cứng đờ, mặt cứng ngắc...từ từ...từ từ...quay đầu.

Đạp ngay vào mắt là một đôi chân dài mạnh mẽ.

Cơn gió lạnh chợt thổi qua khiến tôi rùng mình, ho vài tiếng.

Không gian xung quanh đột nhiên im bật.

Chiếc cửa phòng màu trắng được mở toang...là do lúc nãy...tôi quên đóng.

Rèm cửa sổ màu vàng nhạt vẫn tung bay trước gió.

Thân người cao lớn của anh đứng ngay sát cạnh , dáng vẻ thanh tịnh tuyệt đối, đưa đôi mắt tĩnh lặng nhìn tôi .

Không khí ngày một thêm lạnh...

Tôi hít thật sâu một hơi, tay vô thức rời khỏi bàn phím , e dè mở miệng :

- Anh Duy Phong mới vào đây à ?

Anh gật đầu, vẻ mặt vẫn lạnh lẽo không cảm xúc, mắt lướt thoáng qua màn hình máy tính.

Nào là khí thế, nào là lòng căm thù mãnh liệt lúc nãy bay đi đâu mất.

Tôi cắn môi , nhẹ giọng :

- Em chỉ đang nói chuyện linh tinh với Trúc Vũ. Anh đừng để ý gì nhé ?

Ánh mắt anh lóe lên những điểm kì lạ, im lặng đặt ly kem hạnh nhân trước mặt tôi, giọng trầm lạnh :

- Em quên .

- À , vâng.

Tôi hơi thả lỏng người một chút.

Anh mới đến , có lẽ là vẫn chưa thấy gì và cũng không hiểu gì đâu.

Mà với lại anh cũng không để lộ thái độ gì cả, chắc chắn là anh không để ý rồi.

Anh tiện đường nên ghé qua đưa kem cho tôi thôi mà...

Nhưng hoàn toàn ngược lại với dự đoán của tôi, anh không rời khỏi mà đột nhiên cúi người nhắc tôi lên, ngồi vào chiếc ghế đầy sau đó đặt tôi lên hai chân.

Tôi vừa ngạc nhiên lại cả thêm sợ hãi trước loạt hành động bất ngờ của anh.

Anh vòng tay ôm tôi từ phía sau, hơi thở nam tính khiến tim tôi đập loạn nhịp.

Để tránh né cảm giác bất ổn đang được thể hiện rõ rệt nên tôi cố gắng giữ bình tĩnh.

Định chào Trúc Vũ một tiếng rồi chuồn lẹ thì màn hình hiện lên dòng chữ to hoành của Vũ .

Vũ Vũ : Vỵ Anh, anh Duy Phong với cậu đến đâu rồi nhỉ ?

Tôi ngửi thấy mùi đen tối nhưng chưa kịp ngăn chặn thì...

Vũ Vũ : Nắm tay, ôm , hôn ? Làm tất cả rồi đúng không ?

Hự ! Biết ngay mà !

Là câu hỏi không thể đen tối hơn !

Tôi đưa tay với lấy bàn phím...

Kem Bebe : Ủ.

- ...

Vũ à Vũ à, đó không phải là tớ trả lời cậu đâu ...

Vũ à Vũ à...

Tôi không ngừng than thầm ...cầu mong cho Trúc Vũ đừng nói gì thêm...

Nhưng mà

Thật không may !

God lúc nào cũng rất rất biến thái !

Vũ Vũ : Á ! Haha, biết ngay mà. Anh Duy Phong làm sao để cậu thoát. Còn gì nữa không Vy Anh ?

Kem Bebe : Ngủ chung .

- ...

Tôi đánh rơi nhịp thở, tim đánh rơi nhịp đập.

Đầu choáng mạnh như bị ai đó giáng mạnh một cú !

Tôi mở to mắt, nhì chăm chăm vào người vừa viết ra câu ấy.

Cũng không còn thấy Trúc Vũ nói gì thêm...

Có lẽ...té ghế rồi...

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tim anh – Chương 74

74. Chương 74

Vẻ mặt anh rất đổi thản nhiên , nhanh chóng thoát nick giúp tôi, nhanh chóng tắt máy.

Căn phòng phút chốc trở nên thật yên tĩnh.

Chỉ còn lại thứ ánh sáng xanh dịu phát ra từ chiếc đèn ngủ trên bàn.

Tôi được anh đặt trên giường, vẫn tròn mắt nhìn anh không dứt, rất lâu mà vẫn không thốt nên lời ...

Tôi nói xấu anh cả buổi đầy khí thế vậy mà cuối cùng chỉ hai từ ngắn gọn, tôi đã bị anh hạ gục hoàn toàn...

Anh ngồi bên cạnh nhìn tôi với ánh mắt đầy tia cười :

- Ngủ đi !

Tôi bật dậy, vẻ mặt đầy khổ sở :

- Anh có biết lúc nãy anh vừa nói gì không ?

Cho dù anh ấy có thù hằn như thế nào thì cũng không nhất thiết phải trả thù bằng cách này chứ !

Càng nghĩ, máu càng muốn dồn lên não...

Anh nghiêng đầu nhìn tôi, giọng cười :

- Sai ?

Tôi trừng mắt , tức giận la hét :

- Tất nhiên là sai rồi – Tôi ném một con gấu vào người anh – Đồ đen tối ! Anh nói như thế mà được à ? Ngủ chung cái gì chứ ? Anh có biết anh nói như thế sẽ khiến mọi chuyện nghiêm trọng lắm không ?

Anh nhú mào tỏ vẻ khó hiểu :

- Sai ở đâu ?

Giả vờ ! giả vờ ! Người này rõ ràng là đang giả vờ !

Tôi hét lên :

- Em với anh ngủ chung khi nào hả ?

Anh chợt tiến sát gần tôi, ánh mắt thấp thoáng nét ma mãnh, giọng nói lại vô cùng trầm tĩnh , chậm rãi đáp :

- Lúc trưa.

Máu đang dồn lên não bây giờ đột nhiên như ngừng lưu thông...

Sắc mặt tôi chuyển thành màu xám tro...

Muốn khóc...

Vy Anh à, Vy Anh à, thấy thế thâm chưa đủ hay sao lại còn tự đẩy mình vào chỗ chết như thế.

Đầu óc từ lúc nào đã xuất hiện những ý nghĩ ghê sợ như thế.

Nhưng vẫn là tại anh !

Tại anh làm cho những xúc cảm ngây thơ của tôi chuyển biến mạnh và lấn sang con đường đen tối.

Nếu là trong hợp như tôi thì hẳn là ai cũng nghĩ vậy cả thôi.

- Anh phải nói rõ ràng chứ ! Phải nói là em ngủ trưa cùng một giường với anh chứ. Anh nói như thế thì ...

Giọng tôi nhỏ dần bởi anh ngày càng tiến sát hơn, đôi mắt sẫm màu mang theo vài nét mờ ám.

Tôi hít một hơi sâu , lùi ra phía sau :

- Anh nói như thế thì người khác sẽ hiểu sang một vấn đề lớn khác.

Anh đột ngột kéo theo tôi nằm xuống, vẻ mặt trầm tĩnh nhìn tôi cứng đờ người, mặt biến sắc.

Tôi nín thở, nằm bất động không hề nhúc nhích.

Cảnh tượng lúc này rất rất không trong sáng, rất rất không phù hợp với những người như tôi !

Anh đang ở ngay trên tôi, tay chống hai bên người tôi, giọng điệu thờ ơ pha lẫn sự tỉnh quái :

- Hiểu sai thế nào ?

Tôi im bất, vẫn nằm nín lặng.

Không gian chỉ trong phút chốc đã trở nên thật ngọt ngào đến mức tôi không còn tìm thấy nhịp thở của mình nữa.

Nhiệt độ tăng cao ngùn ngụt khiến cả người tôi nóng bừng ...

Gương mặt điển trai của anh đối sát với vẻ mặt cứng ngắc , tái mét của tôi.

Tim đập dồn dập những nhịp bất thường.

Anh nhắm mắt lại, giọng nói trầm ấm chứa đựng phía sau những điều âm hiểm :

- Vy Anh, em suy nghĩ trong sáng chút đi !

- ...

Ai thế ? Ai vừa nói câu đấy vậy ?

Đúng là điều khó tin nhất thế kỉ này !

Anh đang bảo tôi không trong sáng ư, người ma mãnh như anh mà lại nói được những lời đó ư ?

Anh là ai nào !

Là thủ lĩnh của đoàn người đen tối !

Là CEO tà ác, ác độc !

Là con trai yêu hù dọa mẹ !

Đã thế, anh lại nói với người mang trong mình tế bào chất phác ngây thơ như tôi đây là không trong sáng ?

Có khác gì là ác quỷ và thiên thần không...

Căn phòng thật tĩnh lặng.

Cánh cửa màu trắng...đã được đóng chặt lại.

Tôi đã bắt đầu lấy lại được cảm giác, thần trí cũng đang dần dần hồi phục.

Tôi nhìn gương mặt gần kề mình, hoảng hốt la toáng lên :

- Anh...định làm gì em ? Nếu anh dám làm gì, em sẽ mách hết tất cả đấy nhé !

Tôi đẩy anh ra nhưng không dám dùng lực mạnh vì sợ anh sẽ đau.

Anh còn bị thương mà !

Trời ạ ! Đến lúc nào rồi còn để tính mê sắc xen vào thế này !

Anh cười một tiếng, nơi đáy mắt tĩnh lặng có những điểm sáng vờn nhẹ :

- Sẽ không làm gì em !

Trán anh chạm nhẹ vào trán tôi, âm điệu trong giọng nói trầm của anh ngập ý cười :

- Vỵ Anh, cho anh thê thăm đi !

- ...

Tôi nín lặng tại chỗ.

Vậy là...anh đã đọc hết được những lời tuyên thệ hùng hồn của tôi ư...

Thế này thì ...tiêu rồi !!!

Tôi nghiêng đầu tránh nụ cười ác quỷ của anh, nhỏ giọng biết lỗi :

- Anh Duy Phong, em chỉ là nói linh tinh thôi mà. Anh không nên để ý mà ! Nhé ?

Tôi lay lay tay anh :

- Hoàng Duy Phong vĩ đại ! Anh là vĩ đại nhất ! Anh không nên như thế. Em nông nổi một chút thôi, tuổi trẻ mà. Những lời đó anh cứ xem như là em chưa nói ! Được không ?

-

Làn sương mỏng dần dần lan tỏa và chiếm ngự đôi mắt lạnh lẽo của anh, hơi thở nam tính nóng dần lên :

- Vỵ Anh, nhắm mắt lại !

Kịp biết anh định làm gì thì môi đã bị anh xâm chiếm.

Cảm giác vừa ấm nóng vừa lạnh lạnh đột ngột chạm đến khiến thần trí tôi bay vụt mất.

Mặt vẫn mở thật to nhìn anh.

Nhịp thở tôi ngưng dần rồi bị kìm chặt nơi lồng ngực.

Đã không thể thở được nữa rồi...

Tôi đẩy mạnh anh ra nhưng như thế lại khiến anh hôn mạnh liệt hơn.

Anh nhẹ nhàng giữ tay tôi chặt lại, không cho tôi giãy dụa.

Cổ họng tôi trở nên khô khốc, cả người mềm nhũn.

Người này ... muốn giết tôi rồi phải không !!!

Rất lâu...rất lâu sau...

Cho đến khi tôi sắp không chịu được nổi nữa anh mới chịu buông.

Tôi hít một ngụm không khí lớn , sau đó liền ho dữ dội.

Anh nhìn tôi một lúc rồi nghiêng người nằm xuống bên cạnh, đột nhiên bật cười.

Vậy là không khí xung quanh lại trở nên thật kỳ dị.

Tôi thì ho sặc sụa còn anh thì lại cười ra tiếng.

Tôi tức đến mức chỉ muốn lao ngay vào anh mà cắn xé.

Ho xong một trận tưởng như sắp chết, tôi lờm anh :

- Anh cười cái gì hả ? Có gì mà phải cười ! Hay lắm đấy ? Đồ sở Khanh xấu xa. Em hận anh ! Em thề em sẽ không bao giờ nói chuyện với anh nữa.

Giọng tôi đầy phẫn nộ và cả ầm ứ đọng ứ.

Ánh mặt anh nhìn tôi ngập tràn sự tinh quái, giọng điệu đầy buồn cười :

- Vỵ Anh, em nín thở !

Mặt tôi đỏ bừng, giọng nói nhỏ đến mức thấp nhất có thể :

- Em...Như vậy thì sao chứ ?

Tôi chẳng thấy có gì đáng cười ở việc này cả.

Hôn thì nín thở chứ sao...Có gì là không ổn chứ !!!

Tôi chợt cảm nhận được bàn tay anh đặt nơi eo tôi không ngừng run.

Từ giận dữ chuyển dần thành ngượng ngùng và xấu hổ, tôi cắn cắn môi :

- Anh cười gì em đấy ?

Anh không còn cười nữa, đáy mắt dần trầm lắng, nghiêm túc nói :

- Tập hôn đi !

Tôi trốn mặt vào gối, kiên quyết :

- Em không thích mấy việc này. Đây là lần cuối cùng ! Nếu anh còn thế thì em sẽ cắn chết anh !

Giọng anh pha lẫn chút mong chờ :

- Chắc chắn chứ ?

- ...

Tôi là đang đe dọa anh đấy !

Người kia, đã không sợ thì thôi, nhưng cũng đâu cần tỏ ra thích thú như thế !

Trong ánh sáng xanh dịu của chiếc đèn ngủ, gương mặt không cảm xúc của anh thấp thoáng đôi nét dịu dàng.

Anh ôm chặt tôi nằm trong chăn, tay nhẹ vuốt tóc tôi , giọng trầm ấm :

- Ngủ nhé !

Tôi ngửa mặt nhìn chăm chăm vào trần nhà, lắc lắc đầu :

- Em không muốn.

Chợt nhận ra điều bất thường, tôi nhìn anh , ngỡ ngác :

- Anh về phòng anh đi chứ.Sao anh cứ phải ngủ cùng em thế – mắt tôi chợt sáng lên , một ý nghĩ chợt vụt qua, tôi chớp mắt với anh rồi cười lớn – Có phải anh sợ ma không ? Haha. Anh sợ ma nên mới muốn ngủ cùng em cho đỡ sợ chứ gì. Sao anh nhất vậy. Ma có thật đâu mà sợ . Haha !!!

-

Lại không ngờ anh sợ ma cơ đấy !

Thật buồn cười, Duy Phong bắt bại lại đi sợ ma !!!

Khóe miệng anh nâng lên , không giải đáp nghi vấn của tôi, tay vứt mấy con gấu bông gần đó ra xa, giọng lười biếng :

- Anh đang đáp ứng mong muốn của em !

- Mong muốn của em ? Em mong muốn anh ngủ cùng em khi nào ?

- Bại dưới em !

- ...

Tôi im bất,từ nay trở đi quyết định chọn cho mình phương án ba không – không nghe không nhìn không thấy.

Đột tử ở tuổi 17 thì quá tiếc...

Trời về đêm, gió khuất dần.

Chiếc rèm cửa vàng nhạt che lấp đi sắc đêm đen kịt bên ngoài.

Tôi quay người đối mặt với anh...

Anh nhắm mắt, hơi thở nhẹ nhàng nhưng vẫn chưa ngủ .

Tôi cầm bàn tay anh lên nghịch nghịch :

- Anh biết kể chuyện truyền thuyết không ?

- Sao ?

- Legend stories ấy ? Anh biết không ? Kể em vài chuyện đi !

- Không biết.

- Vậy anh kể một ít cũng được. Như là , à, kiểu như truyền thuyết nếu hai người che cùng một chiếc ô dưới mưa thì sẽ trở thành người yêu của nhau. Anh ít nhất phải biết một chút gì đó chứ, sao lại không biết tí nào được. Phải không Duy Phong vĩ đại ?

- Không biết !

Tôi cắn mạnh vào tay anh , sau đó ra sức năn nỉ :

- Anh làm ơn đi ! Em không nghe chuyện thì em sẽ rất khó ngủ đấy ! Anh sẽ không nỡ để em như thế phải không Duy Phong vĩ đại ?

Anh chậm chậm mở mắt , miễn cưỡng đáp :

- Được !

Oa, không ngờ anh chịu nhận lời rồi !

Tôi phấn khích lao vào ôm anh, đầu vùi vào ngực anh , lực mạnh tới nỗi anh khẽ nhíu mày nhưng không đẩy tôi ra.

Tôi chớp mắt đầy mong đợi :

- Anh kể đi nhé, em sẽ ngủ ngay !

Anh gật đầu, ánh mắt nhìn tôi ấm áp, chất giọng trầm ấm vang lên :

- Truyền thuyết về 1000 hạc giấy. Nếu ai nhận được 1000 con hạc giấy được xếp từ những tờ 100 đôla thì sẽ trở nên giàu có !

-

Vừa dứt lời, anh liền nhắm mắt không cần quan tâm tôi đang nằm im bất động...

Tôi hét lên :

- Anh không thể lãng mạn một tí được à !!! Hoàng Duy Phong, em hận anh! Em thề sẽ không bao giờ nói chuyện với anh nữa !!! Đồ xấu xa !!! Đồ đểu !!!!

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tim anh – Chương 75

75. Chương 75

Đêm hè tĩnh lặng...

Ánh sáng xanh dịu bao quanh khắp căn phòng...

Mắt tôi dần riu lại , từ từ chìm vào giấc ngủ.

Và...

Tôi lại gặp cô bé ấy.

Trong không gian đen tối và ảm thấp , cô bé ấy thu mình ở một góc, mặt vùi sâu vào hai chân.

Chẳng biết là đã ngủ hay còn đang thức.

Chỉ thấy cô bé ấy cứ ngồi yên bất động như thế, và đôi lúc cả thân người bé xịu lại run lên từng cơn...

Chợt có một giọng nói nhẹ nhàng vang lên :

- Bé con, anh tới rồi.

Giọng nói này...đậm nét lạnh lẽo và thờ ơ...

Nhưng ...rất đỗi quen thuộc.

Cô bé ấy ngay lập tức ngẩng đầu, chạy lại ngồi ngay sát cánh cửa gỗ, chớp đôi mắt to tròn đầy vui sướng :

- A ! Anh Duy Phong hả ? Anh lại đến chơi với em à !

- Ừ .

Mặc dù ai đấy chỉ đáp lại một cách hờ hững nhưng cô bé ấy không hề để ý mà còn rất vui vẻ, miệng không ngừng cười toe :

- Lâu rồi em mới thấy anh. Anh Duy Phong , anh đã đi đâu thế ?

- Thụy Sĩ.
- Á, Thụy Sĩ là cái thế ? Anh Duy Phong, nó như thế nào, nó trông ra sao ?
- Nước ngoài.
- Ồ, là nước ngoài. Vậy nó cũng giống như Thái Lan, Trung Quốc , Nhật bản mà anh từng đi à ?
- Bé con, với người không hiểu biết như em thì nói nhiều rồi đấy !
- Cô bé ấy bĩu môi, hừ một tiếng, sau đó, lấy ngay lại ánh mắt trong veo, hớn hờ nói :
- Anh Duy Phong. Em nhớ anh nhiều lắm đấy. Còn anh Duy Phong , anh có nhớ em không ?
- Ừ.
- Thật không ? Vậy anh nhớ em nhiều không ? Anh nhớ em từng nào vậy ? Có nhiều bằng em nhớ anh không ?
- Không biết !
- Haha, anh Duy Phong không biết vậy thì chắc chắn là anh nhớ em rất rất nhiều nhỉ ?
- Ừ.
- Haha, em biết mà. Anh Duy Phong, ở đây có đẹp không ? Anh có đi chơi ở đâu không ? Anh có gặp bố mẹ anh không ?
- Không !
- Anh Duy Phong, anh sang bên ấy làm gì vậy ? Anh ăn chơi à hay là như thế nào ?
- ...
- Thời gian cứ lặng lẽ trôi đi.
- Khối xung quanh càng thêm đen tối và lạnh lẽo...
- Cô bé ấy vẫn đặt ra vô số câu hỏi dồn dập và ai đấy vẫn trả lời thật cụt ngủn và thờ ơ.
- Hình như là...cô bé ấy chỉ hỏi vậy thôi, ngay cả khi ai đấy không hề trả trả lời cũng chẳng sao cả...
- Nhưng tôi cảm nhận được đối với cô bé ấy, ai đấy đã dành hết tất cả kiên nhẫn của mình...
- Giọng ai đấy đột nhiên có chút trầm buồn, chậm rãi nói :
- Bé con, bây giờ, anh phải sang Mỹ rồi.
- Trong không gian tối tăm , lạnh lẽo, nụ cười tươi tắn trên môi cô bé phút chốc vụt tắt ...tiêu tan nhưng riêng ánh mắt vẫn thật trong veo.
- Cô bé cúi đầu :
- Anh Duy Phong, anh phải đi nữa rồi à ? – Cô bé im lặng một lúc, chất giọng lại đột nhiên trở nên hào hứng trở lại – anh Duy Phong, anh đi rồi lại về nhỉ ? Anh sẽ lại đến đây với em. Em chờ anh nhé !
- Một khoảng im lặng ập tới ...
- Chỉ còn thấy tiếng gió ulla về, lùa qua cánh cửa gỗ màu nâu nhạt...
- Bàn tay cô bé vịn vào chiếc váy màu xanh dương, vẻ chờ đợi đầy căng thẳng.
- Bé con, anh sẽ đi năm năm.
- Sống lưng cô bé trở nên cứng đờ, mắt dần dần lung linh nước, tay bấu chặt chiếc váy, giọng nghẹn lại :
- Anh Duy Phong, 5 năm à ? Gấu heo của em cũng 5 tuổi. Anh Duy Phong, có phải là rất lâu không ?
- Ừ.

Khoảng nước lớn từ mắt cô bé chợt trào ra, nhưng rồi cô bé lấy tay lau mạnh đi, lại cười :

- Anh Duy Phong, lúc đó em lớn rồi nhỉ ? Anh về thì anh có tìm em không ? Anh có còn nhớ em không ?
Những ngón tay bé xíu của cô bé ấy mang màu tím ngắt , sắc mặt nhợt nhạt...

Giọng ai đẩy nặng những âm trầm trầm :

- Nếu em vẫn là bé con thì anh sẽ luôn bên em !

Cơn gió lạnh thổi khô đôi mắt trong veo, cô bé ấy thu mình hơn, giọng nói rất khẽ :

- Anh Duy Phong, em muốn tìm anh thì làm thế nào ? Em...

Chợt có tiếng chuông điện thoại vang lên cắt đứt lời của cô bé ấy !

Chỉ thấy ở bên ngoài, ai đấy ừ một tiếng rồi khẽ thở dài.

- Bé con , anh đi nhé ! Trở về, anh sẽ gặp em !

Ngữ khí của ai đấy rất chắc chắn.

Anh sẽ gặp em...

Không gian thoáng chốc lại trở nên thật yên ắng.

Có thứ ánh sáng mạnh mẽ hiện hữu trong đôi mắt to tròn của cô bé ấy, sáng mờ ảo trong sắc đen của căn nhà ẩm thấp.

- Anh Duy Phong, em muốn tìm anh thì nên làm thế nào đây ? Có phải là em đi tìm một người đẹp trai, tài giỏi và tuyệt vời như thiên thần không ? Người ấy sẽ là anh Duy Phong vĩ đại nhỉ ?

Chỉ có tiếng gió mạnh bạo cuốn theo xác lá đáp lại lời cô bé.

- Anh Duy Phong, em sẽ tìm được anh !

Chiếc váy màu xanh dương ướt đẫm thứ nước óng ánh...

Có thân người bé nhỏ không ngừng run lên...

Nền trời đen kịt một màu tĩnh lặng.

Vài ngôi sao nằm rải rác trên trời cao thăm thẳm thang.

Căn phòng có những bức tường phối màu sáng tươi mới thật yên ắng.

Ánh sáng xanh dịu từ chiếc đèn ngủ bao quanh.

Đôi lúc lại vang lên từng tiếng khóc nức .

Sân trường vàng rực đầy nắng hè trải dài.

Khoảnh sân thể dục không ngừng vang lên những tiếng hú hét và tiếng bóng nện xuống đất đầy náo nhiệt.

- Oa, lại ba điểm nữa !

- Mạnh Vũ, anh thật tuyệt vời !

Tôi với Trúc Vũ nhảy hẫng lên cả ghế đá, vỗ tay hét ầm ầm.

Trên sân, Mạnh Vũ mặc chiếc áo phông trắng cùng với Bùi Quang đập lòng bàn tay vào nhau, hướng hai đứa tôi nháy mắt.

Ồ...anh Mạnh Vũ đẹp trai thật đấy !

Tôi cảm nhận được ở bên cạnh, Trúc Vũ đang chao đảo !

Tôi đỡ Trúc Vũ, thở dài rồi lắc lắc đầu :

- Mê trai là không nên đâu bạn ạ.

Từ sáng đến giờ, Trúc Vũ vẫn nhìn tôi với ánh mắt kì quái, hất tay tôi ra, xì một tiếng đầy coi thường :

- Ai cũng có thể nói với tớ câu này được. Còn cậu, thì không bao giờ, hiểu chưa ?

- Tớ làm sao lại không ? Tớ không mê trai ! Đương nhiên là tớ có thể dạy dỗ được cậu !

Trúc Vũ cười gian tà, lại quăng cho tôi cái nhìn đầy khác thường ấy :

- Thế bạn Vy Anh này, anh Duy Phong...

Chưa kịp để Trúc Vũ nói hết lời, tôi đã xô ngay Trúc Vũ ra khỏi ghế .

Mặt tôi cũng chợt nóng bừng , nghiêm giọng :

- Tớ đã bảo cậu không được nhắc đến anh ấy trước mặt tớ cơ mà !

Trúc Vũ lấy lại thăng bằng, nhìn tôi không chớp mắt, giọng nói đầy sừng sốt :

- Vy Anh, cậu sao thế ?

Tôi đưa mắt dán chặt vào sân bóng giả vờ như mình đang rất chăm chú và tập trung.

Trúc Vũ đứng bên dưới lại ngửa cổ cười gian ác, nhìn nhìn tôi còn đang căng thẳng đến nỗi đứng không vững.

- Vy Anh, tôi qua cậu bảo cậu với anh Duy Phong ...

Tôi trừng mắt, lại cắt ngang cái đập :

- Trúc Vũ, cậu im ngay ! Tớ với anh ấy là ngủ chung theo kiểu trong sáng ! Cậu thôi ngay cái kiểu suy nghĩ đen tối ấy đi . Đầu cậu gì mà toàn chứa những thứ ghê sợ ấy chứ !

Trúc Vũ lùi ra sau vài bước, lấy tay che trước ngực :

- Vy Anh, cậu không định đánh tớ luôn đấy chứ ? – Ánh mắt Vũ chợt lóe lên tia sáng kì dị – Mà Vy Anh ơi, tớ nghĩ gì nào ? Tớ chưa hề nói gì về việc ngủ chung kiểu trong sáng của cậu và anh Duy Phong , đúng không? Chỉ có mình cậu là nghĩ theo kiểu ấy ấy thôi !

- ...

Tôi đứng bất động, không thốt ra được nửa chữ mà chỉ ho sặc sụa.

- Cái đó...bỏ đi ! Hôm qua,cậu ấy không phải là do tớ nói mà là do anh ấy . Cho nên, Vy Anh của cậu vẫn là trong sáng ngây thơ .

- Tớ thừa biết là anh ấy rồi ! Cậu trình độ nào mà nói những câu làm tớ té ngửa thế được – sắc mặt Trúc Vũ đột nhiên tối lại đầy khổ sở – Vy Anh, cậu sau này đừng để anh Duy Phong nhà cậu trả lời tớ điều gì nữa. Mặc dù tớ thích nhưng mà...đứng tim thật sợ đấy ! Hôm qua, tớ đã ngã nhào khỏi ghế, đập đầu xuống sàn , nằm bất tỉnh đến tận sáng mới bò dậy đi học. Tớ...khó lắm ! Cậu làm sao thì làm, xem chừng đừng để anh Duy Phong nhà cậu hại người như thế !

Về mặt tôi cũng sa sầm, thê thảm và xám xịt không kém Trúc vũ là bao.

Tôi mà quản lí được người kia ư ? Còn lâu nhé !

Ngay chính tôi đây còn là nạn nhân số một của thủ lĩnh ma quỷ kia đây !

Tối qua sau khi nghe đượ cái truyền thuyết ghê sợ ấy, tôi đã muốn biến mất ngay lập tức rồi ...

Tôi...có nên gọi mình là bất hạnh không nhỉ ?

- Vy Anh, cậu với anh Duy Phong ngủ chung là thế nào đấy ?

Tôi nín cơn ho dữ dội, bình tĩnh đưa tay vuốt vuốt tay, nhẹ nhàng đáp :

- À, là tớ thích thế.

Rầm !

Ồ ...quả nhiên là ngay khi tôi dứt lời thì Trúc Vũ đã ngay xuống sân .

Hay thật ! Đúng là gần mực thì đen, tiếp xúc với người kia càng nhiều thì tôi lại càng thêm phần nguy hiểm.

Trúc Vũ à, tốt nhất là đừng nên nói tới không có trình độ làm người ta té ngựa !

Mà cậu...bị như vậy là đáng lắm !

Đừng hỏi thêm bất kì chuyện gì nữa đi...

Hỏi nữa thì có khi sẽ động chạm tới chuyện sáng nay !

Vừa nhắc đến, tôi chỉ muốn đánh cho mình một trận và...cả người kia một trận.

Chuyện là...

Lúc sáng, tôi đang nửa tỉnh nửa mê, mò mẫm tìm chiếc chăn chuyen đời phản chủ kia thì tay bị nắm chặt, không thể nào di dịch được.

Một giọng nói đầy ma mĩnh nhẹ nhàng vang lên tiến thẳng vào tai tôi :

- Em lại tò mò gì nữa thế ?

Ngay lập tức, tôi bất tỉnh !

Nhìn thấy đầu tiên là gương mặt điển trai cùng ánh mắt đầy mờ ám của anh.

Một cảm giác bất ổn trở dậy nhưng bị khống chế bởi cái đầu còn nặng cơn buồn ngủ nên tôi vẫn chỉ có thể dờ dẩn nhìn anh thật lâu rồi mới lên tiếng :

- À ...chào buổi sáng. Anh ...ngủ ngon chứ ?

Anh nhìn tôi với vẻ mặt ngập chất tinh quái, giọng trầm ấm vô cùng ngọt ngào :

- Cũng à, bại dưới em rồi !

- ...

Những lời anh nói tôi không tiếp thu được hết bởi ...vừa nghe thấy từ ...cũng kia là tôi đã không còn hiểu được gì nữa rồi !

Tôi cảm nhận được rất rõ nhịp tim của một người nào đó...nhưng không phải là của tôi.

Một khối ấm áp lớn khiến người tôi trở nên nóng bừng.

Cơn ngái ngủ dai dẳng kia đã biến mất hoàn toàn.

Nhịp tim ấy vẫn rất gần ...

Tôi nín thở, đưa mắt nhìn xuống...

Mặt đã biến sắc , tái mét chỉ trong chưa đầy nửa tích tắc sau.

Tim tôi đã không đập nữa rồi.

Còn nhịp tim người nào đã vẫn thật đều đặn và ...rất gần.

Gần là đúng bởi vì...người nào đó nằm ngay dưới tôi !

Lần này, tôi đã không còn đủ sức hay đủ tin tưởng để trao bất kì lời cầu nguyện đáng thương nào cho Đấng tối cao mang tên God nữa rồi !

Nên là...

Thần chết à !!! Ngài làm ơn mau mang con đi ngay đi !

Ngủ thế nào lại thành ra thế này !

Có chết tôi cũng không thể tin là mình lại có thể đối xử với anh như vậy.

Anh vòng tay ôm tôi, đầy mắt có những tia sáng dịu dàng ma quái , nhẹ nhàng nói :

- Cả một đêm !

- ...

Vy Anh có lẽ nên chết ở thời khắc đây...

Mãi đến giờ, dư âm của chuyện ấy vẫn có thể khiến tôi chết đứng một cách dễ dàng.

Nếu không có tròng hét lớn của một người không biết tự điều khiển âm lượng giọng nói của mình thì có lẽ tôi sẽ đứng im bất động mãi như thế.

- Hừ ! Đồ chết bầm nhà anh tốt nhất đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa đi ! Nhìn thấy anh một tí là tôi đã cảm thấy thật có lỗi với bố mẹ và chính bản thân mình rồi ! thật ghê tởm !

Cảnh tượng trên sân bóng khiến đầu tôi lại thêm choáng váng.

Đội bóng từ lúc nào đã giải tán, người thì lấy khăn lau mặt, người thì uống một chai nước lớn nhưng dù vậy, tất cả đều có chung một hành động đó là cùng nhất loạt hướng mắt nhìn đôi trai gái giữa sân bóng...

Nắng hè chói chang vàng rực rỡ làm không khí trở nên ngột ngạt.

Một chàng trai có mái tóc màu vàng ánh lên cùng nắng, chiếc hoa tai bên trái lóe sáng...

Anh cười nhạt đầy khiêu khích :

- Là cô đến tìm tôi. Tôi mới là người phải nói câu ấy chứ !

Người con gái đứng phía đối diện khoanh tay lại, cười còn lớn hơn :

- Này, có phải là nắng quá làm cho đầu óc anh hồng luôn rồi phải không ? Tôi mà đến tìm anh ư ? Thật nực cười ! Tôi là đến chơi với hai đứa em gái của tôi ! Anh thôi dùng cái trí tưởng tượng xa xăm của mình nơi trái đất này đi ! Hừ, anh biết điều thì đừng có đứng trước mặt tôi nữa ! Thật ngứa mắt !

Vy Anh cao siêu tôi đây có thể đoán trước một số điều...

Người có tóc màu vàng kia sẽ đáp lại những câu đậm chất lãng mạn để cùng chị Minh Thư sống chết...

Cuộc hỗn chiến lại xảy ra...

Giữa nắng hè thế này , thật muốn lôi luôn hai người kia đi chỗ khác mà !

Nhưng....sai rồi...

Người có tóc màu vàng...đột nhiên quay lưng và bỏ đi...

Giữa nắng hè, chiếc khuyên tai bên trái lóe lên ánh sáng lạnh lùng.

Chị Minh Thư tròn mắt nhìn người...

Và đó cũng là biểu cảm của tất cả những người chúng tôi, những người luôn theo suốt bộ đôi này trong những lần họ vì nhau mà sống chết...

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tim anh – Chương 76

76. Chương 76

Thành phố được nhuộm bởi màu vàng rực rỡ...

Những tòa cao ốc chọc trời đứng sát nhau tạo thành khối hùng vĩ đón từng đợt nắng lớn...

Hàng loạt ô cửa kính phản quang cùng hắt những tia sáng mạnh mẽ xuống mặt đất tạo nên một khung cảnh rực vàng tráng lệ...

Nhưng...

Có một tòa cao ốc màu đen huyền bí tách biệt hoàn toàn khỏi không gian đó...

Quanh nơi ấy, dường như không hề tồn tại bất kì vết nắng nào có thể xuyên tới được.

Tầng cao nhất của tòa cao ốc đó...

Khí lạnh đến kinh người chiếm ngự nơi ấy và át đi hết thấy hơi thở của những người đang có mặt ở đây.

Trên chiếc bàn màu đen bóng trải được đặt một ly trà thơm và một tách cà phê đặc.

Hương thơm dịu nhẹ lan tỏa khắp gian phòng...

Một người phụ nữ có đôi mắt một mí, tay run rẩy cầm *** tách trà, vẻ mặt đầy căng thẳng nhưng nụ cười của bà lại rất ư là dịu dàng :

- Cậu Phong, cậu thế nào ? Công việc của cậu bận lắm đúng không ? Cậu có biết tự giữ gìn sức khỏe không ?

Tĩnh lặng...tĩnh lặng...

Mùi thơm cà phê thoang thoảng...

Chàng trai có mái tóc màu đen ngắn mang mùi vị lạnh lẽo, thân người cao lớn tựa vào lưng ghế, đôi chân dài mạnh mẽ bắt chéo nhau...

Dáng vẻ của anh thật thư thái, đôi mắt sâu thẳm tựa đáy hồ, mơ màng nhìn thứ chất lỏng đen đặc trong tách...

Mỗi một tích tắc trôi qua, không khí lại càng thêm phần khó thở.

Một người mặc trang phục màu đen đứng bên cạnh cửa sổ, miệng nhai cao su, mắt dõi theo từng động tĩnh của người phụ nữ kia.

Bà không dám nhìn chàng trang đang mang vẻ trầm tư ấy, ly trà thơm đã nguội lạnh nhưng bàn tay bà lại trở nên thật nóng như có ngọn lửa thiêu đốt...đến nỗi...toát mồ hôi.

- Cậu Duy Phong, ông bà chủ vẫn khỏe chứ ?

Anh chậm chậm rời mắt khỏi tách cà phê, nhìn bà ta, khóe miệng nhếch lên tạo thành nét cười ma quái :

- Bà Hoài Mai, bà rất hiểu tôi nhỉ ?

- Cậu Phong, đúng thế. Cậu từ nhỏ đến lớn là do một tay tôi chăm sóc. Cậu thích gì, ghét gì tôi nắm được hết. Tôi...

Anh đưa tay ra hiệu cho bà im lặng...

Nơi đáy mắt anh có làn sương mỏng mờ mịt phủ kín khiến cho người đối diện cảm thấy như chỉ cần nhìn anh thêm một giây nữa thì ngay lập tức sẽ bị nhấn chìm trong đấy...

Anh đặt tách cà phê xuống bàn, nét cười ma quái thoáng chốc đã tiêu tan :

- Vậy thử nói xem, tôi sẽ làm gì với bà ?

Tay bà cầm ly trà thơm cứng đờ, vẻ mặt không giấu nổi sự hoảng hốt.

Anh sẽ làm gì với bà....

Gia đình người chị gái của bà đã thật thê thảm.

Không lẽ, anh muốn bà cũng phải trả giá nữa sao ?

Bà nói những lời đó là mong nhắc cho anh bao nhiêu năm bà bên anh, tận tình chăm sóc anh.

Mỗi điều dù nhỏ nhất nhất đối với anh, bà đều làm thật tỉ mỉ và kĩ càng.

Bà là một trong số những người hiếm hoi được anh coi trọng.

Và những người này...sẽ luôn được anh bảo vệ !

Vậy...bây giờ, anh muốn làm gì với bà đây...

Giọng nói của bà trở nên thật khó khăn :

- Cậu Duy Phong, tôi đã làm cậu không vui gì sao ?

Đây chính xác chỉ là một câu hỏi thăm dò.

Bởi vì bà còn chưa biết anh đã nắm được những phần nào nên trước tiên, giữ im lặng và chờ đợi sẽ là cách thức tốt nhất !

Nhưng mà ...anh là Hoàng Duy Phong thì...anh đã biết tất cả rồi phải không...

Điều bà thật sự chờ đợi là một chút nhân nhượng từ anh.

Đôi mắt anh có những đợt sóng dâng lên cuộn cuộn không ngừng tạo nên biến động mạnh, từng chữ kèm theo hơi lạnh bức người :

- Tại sao bà lại làm trái với những gì tôi dặn ?

Ngày ấy...

Anh đã dặn bà ta phải canh chừng , chăm sóc bé con thật cẩn thận, không được để bất kì ai động tới bé con cho tới lúc anh trở về.

Ngày ấy...

Bà ta đã tỏ ra rất quan tâm và cưng nựng bé con.

Ngày ấy...

Bé con đã rất hay nói tốt về bà ta.

“ Anh Duy Phong, cô Mai cho em xem rất nhiều ảnh của anh ”

“ Anh Duy Phong, cô Mai dẫn em đi chơi khắp biệt thự ”

“ Anh Duy Phong, cô Mai đến chơi với em, mang cho em bánh ”

...

Ngày ấy...

Anh tuyệt đối không hề có chút nghi ngờ về những điều này.

Anh tin lời mẹ Diệp, cho rằng bé con sẽ chỉ ở đây một thời gian ngắn.

Anh cũng chưa bao giờ hỏi về lí do bé con phải ở đây, anh tin lời mẹ Diệp, vẫn cho rằng có một chuyện riêng tư nào đó.

Anh bên Bé con chỉ gần 3 tháng, thời gian đó, anh cũng không thể tới căn nhà gỗ thường xuyên vì lịch bận kín mít.

Vậy là...

Những điều khủng khiếp kia, anh không hề hay biết.

Thứ ánh sáng sâu thẳm trong mắt anh chợt vụt tắt...

Vị lạnh lẽo từ người anh khiến người phụ nữ rùng mình, tay đã không còn toát mồ hôi nữa mà chuyển sang màu tím tái, không ngừng run rẩy.

Trà thơm trong ly sóng sánh...

- Cậu Duy Phong, tôi...

Giọng điệu van xin của bà đầy khẩn khoản, sắc mặt tái nhợt ngập tràn sự hoảng loạn :

- Tôi là do bị ép ! Cậu Duy Phong, xin cậu hãy tha thứ cho tôi ! Làm ơn , cậu có thể nể tình tôi theo nhà họ Hoàng gần 20 năm không ?

Tha ư ?

Ngày hôm ấy...

Chính bà thông tin cho người chị Hoài Thanh là Duy Phong sẽ đi Mỹ 5 năm.

Chính bà cùng lũ chết tiệt kia hành hạ hai mẹ con Vy Anh một cách tàn ác.

Và năm năm sau...

Lại cũng chính bà thông đồng cùng gia đình Hoài Thanh giả mạo bé con.

Chính bà lợi dụng lòng tin của anh để thêu dệt mọi chuyện !

Và ngay bây giờ...

Bà ta cũng lại đang làm điều đó !

Anh nhấp nhanh một ngụm cà phê đắng để kìm bớt cơn tức giận đang dâng tràn mạnh bạo.

Môi anh mím lại, bóng đen ngự trị trong đôi mắt anh lan tỏa và sẫm màu...

Ép à ? Ai dám ép bà ta một khi bà ta là người thân cận của nhà họ Hoàng ?

Nhưng dù sao, điều này anh vẫn có thể tin tưởng một cách vô điều kiện nếu như...thời gian băng ngược về ngày ấy.

Ngày anh còn là Duy Phong dành niềm tin tưởng lớn cho bà.

Còn bây giờ...

Từng hơi thở lạnh lẽo của anh mang theo những cảm xúc tắc nghẽn ngập tràn không gian.

Ánh mắt anh sắc lạnh đến nỗi người phụ nữ kia phải cúi đầu...

Sắc mặt bà ta trắng bệch, đôi môi dần tím ngắt :

- Cậu...Phong, cậu hãy tin tôi !

Những ngón tay của anh từ từ siết lại, cắt phăng lời bà ta bằng chất giọng trầm âm u :

- Đủ rồi !

Anh không còn có thể nghe được nữa !

Anh thế này là đã cố gắng lắm mới không để mình mất kiểm soát mà giết chết bà ta ngay lập tức !

Bé con của anh đã từng bị bà ta làm những gì để đến nỗi Vy Anh vừa nghe thấy tên bà ta đã rơi vào trạng thái hoảng loạn như thế !

Chỉ cần anh để mình cuốn vào cảnh tượng đó thì cơn tức giận lại dâng trào và mang theo nỗi đau lớn đến tột cùng khiến anh muốn nghiền nát tất cả những kẻ đáng chết kia !

- Tên chết bầm kia, tôi đang nói chuyện với anh tại sao anh lại dám bỏ đi như thế hả ? Đồ mất lịch sự ! Anh đúng là đồ không biết cách xử sự !!!

Chưa để Bùi Quang bước thêm lấy nửa bước, chị Minh Thư đã giằng lấy tay Bùi Quang, hét âm ỹ.

Nhìn cảnh tượng này, tôi suýt nữa thì muốn ngã theo Trúc Vũ.

Sao lại có người vừa không thể điều khiển được giọng nói của mình lại vừa không thể điều khiển được suy nghĩ của mình như thế !

Chỉ mới vừa nãy, chị ấy còn xua đuổi Bùi Quang sao bây giờ lại thành ra níu kéo thế rồi...

Nặng thêm gay gắt khiến đầu tôi cũng dần xoay vòng nhưng cũng không thể xoay kịp được với sự chuyển biến của chị ấy.

Và tất cả những người xung quanh đều như tôi, mặt đều mang biểu cảm là dấu cảm thán to đùng !

Trước bộ dạng hùng hổ hung hăng và đầy hải hùng của chị Minh Thư, Bùi Quang chỉ liếc nhìn với nửa con mắt :

- Tôi mất kiên nhẫn rồi !

Chị Minh Thư thả tay Bùi Quang ra, vẻ mặt có chút lúng túng nhưng nhớ là chỉ một chút thôi nhé, còn phần đa vẫn là vẻ dữ dằn của bậc đàn chị :

- Tôi cũng mất kiên nhẫn nhé ! Anh tưởng tôi muốn dây dưa với anh chắc ! Là do anh, gây sự với tôi sau đó thì bỏ chạy ! Là do anh , vẻ vừa ghê vừa gớm của anh khiến tôi phải mở miệng mắng ! Tôi nói nhiều cũng đau miệng lắm chứ anh tưởng tôi sung sướng gì !

Ồ...chị ấy đau miệng ư ? thật khó có thể tin được điều này...

Sân thể dục ngày càng kéo thêm nhiều người đến xem hơn.

Vào thời điểm này thì chuyện tình lãng mạn giữa hai người Bùi Quang và Minh Thư đã trở thành tâm điểm đáng chú ý không thể thiếu đi trong đời sống học đường của học sinh trường tôi rồi.

Thậm chí, trên bảng thông báo còn cập nhập thời gian và địa điểm cụ thể diễn ra màn sinh tử của hai người ấy.

Anh – Bùi Quang – một chàng trai lớp 12 có mái tóc ...vàng chóa, ngoại hình đẹp trai và bụi bặm.

Độ bạo lực tỉ lệ nghịch với thành tích học tập !

Anh xuất thân là con trai của người sáng lập ra công ty giải trí lớn Diamond World nhưng lại không am hiểu một chút nào về nghệ thuật.

Anh học toán rất dở nên có khi lại phải đưa ngón tay ra đếm một , hai và ba.

Mặc dù vậy, nhưng nội tâm anh lại là một sống tình cảm, bởi thế nên anh rất hay hỏi han người khác xem muốn sống hay muốn chết...

Người được anh hỏi nhiều nhất chắc chắn là người mà anh dành nhiều yêu thương nhất !

Đối với anh mà nói...

Đánh nhau ư ? Chuyện nhỏ !

Đua xe ư ? Chuyện vặt !

Bắt nạt người khác ư ? Chuyện thường !

Học ư ? Học ư ? Chuyện điên rồ nhất thế gian !

Cô – Minh Thư – một người có mái tóc đen suôn mượt đầy nữ tính. Cô có một dáng người chuẩn và một gương mặt xinh xắn.

Hai chữ hiền thực qua con mắt của cô thì trở nên khá độc đáo, vậy nên vẽ-hiền-thực-vốn-có được cô thể hiện đó là cứ phải nhảy bổ vào người ta mà la hét ầm ầm !

Là trò cưng của khoa tự nhiên trong trường nhưng cô lại có máu phóng viên !

Ngày ngày xách máy ghi âm và sổ ghi chép đi tìm những ngôi sao nổi tiếng để hỏi những câu mà người có lành tính đến mấy cũng phải ối máu !

Sở trường của cô đó là dùng những câu dài và những từ cao siêu để mắng người !

Nhưng đừng hiểu nhầm...

Vì cô khá là cá tính nên người được cô mắng nhiều nhất là người cô muốn dành tình cảm nhất !

Anh và cô là hai điểm thái cực hoàn toàn trái ngược nhau và khi tiếp xúc với nhau sẽ gây ra những cú chạm nổ khốc liệt.

Hai người có một mối quan hệ mật thiết tới nỗi chỉ chạm mặt là họ lại cuốn lấy nhau không rời...

Kia kia, giữa sân đầy nắng gắt, hai người ấy đang dùng ánh mắt si mê để nhìn nhau...

Trúc Vũ nói với tôi đầy tự tin :

- Tớ cực chị Minh Thư !

Tôi gật gật đầu chắc nịch :

- Tớ bỏ một phiếu cho chị ấy !

Qua bao lần chứng kiến những cuộc đấu đá nảy lửa của hai người họ mà bọn tôi muốn đi cũng không được ở lại cũng không xong thì đã tự giác tìm trò vui riêng !

Đó là đánh cược xem người nào thắng trận .

Những người đặt Bùi Quang là những người có lối sống hời hợt và cầu thả , không chịu dùng mắt quan sát !

Bởi vì lần nào kết thúc cuộc chiến cũng là cảnh Bùi Quang mặt hầm hầm bỏ đi giữa chừng để lại chị Minh Thư đứng sau đầy kiêu hãnh còn với theo ...mắng !

- Anh đặt Bùi Quang !

Đấy ! Thế là trường học lại có thêm một nam sinh yếu kém rồi đấy !

Tôi không thể không bỏ ra chút ít thời gian mà cảm phiền thay cho người vĩ đại đã gây dựng nên trường học này !

Tôi với Trúc Vũ quay phắt người nhìn...

Mạnh Vũ đứng bên cạnh hai đứa tôi từ lúc nào, cười cười nhìn về phía đôi dờ dờ ương ương kia .

Quăng cho Mạnh Vũ cái nhìn đầy xem thường, hai đứa tôi lại tập trung quan sát thể trận.

Ồi ...

Tôi nghệt mặt, mắt tròn xoe nhìn Bùi Quang đang đặt tay ngang eo chị Minh Thư...

Kèm theo động tác thân mật ấy là ánh mắt dịu dàng và nụ cười âu yếm.

Oa...

Tôi bịt miệng lại !

Không phải tôi đang ngạc nhiên mà là lo lắng !

Có phải bị mắng tới choáng váng nên Bùi Quang...anh khùng luôn rồi phải không!!!

Nếu không thì tại sao lại thay đổi đến chóng mặt thế kia !!!

Có một ý nghĩ chợt lóe lên...

Đúng rồi ! Bùi Quang là sử dụng chiến thuật mới đây mà !

Quá thâm hiểm !

Xem kia, chị Minh Thư đang không biết phải làm thế nào, đứng sững người.

Không khí xung quanh trở nên thật yên tĩnh.

Tôi hồi hộp chờ đợi...

Bùi Quang cúi người, chiếc khuyên tai nhỏ bên trái lóe sáng.

“ ”

Tôi đánh rơi nhịp thở, mắt không tin nổi vào cảnh tượng trước mắt !

Gì...gì đấy !

Bùi Quang đang hôn chị Minh Thư vô cùng đắm đuối !

Mất vài giây im bất để nén đi sự ngỡ ngàng, cả sân bắt đầu vỡ òa , hét lên những tiếng chói tai :

- Aaaa, giết nhau rồi !

- Trời ơi, có nhìn nhầm không đấy !

- Hôn mạnh hơn đi Quang ơi, dùng hết sức đi nào !

- Minh Thư phối hợp chút đi chứ !

- Phải rồi, ôm Bùi Quang chặt hơn đi !

- Mau, chụp ảnh, quay phim ! Mau !

“”

Tôi cứ tưởng chị Minh Thư phải giả dục , kêu la như tôi nhưng chị ấy...chị ấy lại đi ôm Bùi Quang, mắt còn nhắm lại như hưởng thụ...

Cảnh này...quá không trong sáng ...

Không thể để những cái đầu non nớt của chúng tôi bị vấy đen được !

Tôi lấy tay bịt mắt Trúc Vũ, Trúc Vũ lấy tay bịt mắt tôi .

Qua khe hở từ bàn tay Vũ, tôi thấy ...

Sân trường rực nắng, hai người ấy ôm lấy nhau, hôn thật mạnh liệt !

Mạnh Vũ gỡ tay hai đứa tôi ra , nháy mắt :

- Anh thắng nhé !

Hai đứa tôi mất hồn gật đầu nhìn Bùi Quang thả chị Minh Thư ra, đe dọa :

- – Lần sau cô cứ to miệng đi ! Xem chừng đấy !

Lần đầu tiên thấy chị Minh Thư không đối lại mà chỉ im lặng.

Bùi Quang rõ ràng là lách luật, chơi bẩn mà ! Thấy thua mãi nên mới dùng đến cách này !

Hừ...

Tôi đang ầm ức thay cho chị Minh Thư thì chợt...

Chị Minh Thư hai tay vòng qua cổ Bùi Quang, nhún người ...hôn Bùi Quang còn mạnh liệt hơn...

Sân trường tĩnh lặng không một tiếng động...

Tất cả đều bị choáng váng...

Chị Minh Thư trả thù xong, nhìn Bùi Quang xem thường :

- Lần sau anh cứ bỏ đi xem ! Tôi sẽ hôn đồ chết bầm nhà anh đến chết !

“ ”

Cách này mà cũng dùng được thật đúng là...hết hiểu nổi ! Mà cũng phải, đã bao giờ tôi hiểu được hai người ấy đâu cơ chứ...

Trên bảng thông báo mấy ngày sau đó đều dán ảnh tình cảm của Romeo vàng chóa và Juliet to miệng với lời tựa – Hôn từ trưa nắng gắt đến chiều nắng tắt.

Tòa cao ốc màu đen hùng vĩ mang theo sự huyền bí như là một cá thể riêng biệt tách khỏi thành phố ngày hè đầy nắng vàng...

Tầng cao nhất nơi ấy chứa khí lạnh đến kinh người...

Không gian tĩnh lặng.

Hương cà phê dịu nhẹ thoang thoảng...

Hương trà thơm phảng phất khắp gian phòng...

Có vệt nắng chiếu qua cửa kính phản quang làm ánh lên tia sáng mạnh mẽ từ chiếc khay hiệu màu vàng nơi ngực áo.

Thứ ánh sáng lạnh lẽo đầy mạnh mẽ ấy xuyên thẳng vào người đối diện.

Ánh mắt anh tối lại, sẫm một màu tàn nhẫn.

Thứ bóng đêm ngự trị nơi mắt anh đen kịt như muốn nhấn chìm hết thấy mọi thứ.

Dáng vẻ của anh đầy cao ngạo và uy quyền.

Xung quanh anh toát ra một sức mạnh ma quái đầy đáng sợ khiến người khác phải nín thở, thậm chí là thất kinh !

Không khí theo từng hơi thở lạnh lẽo của anh mà hạ xuống dần...

Bên cửa sổ, người mặc trang phục màu đen miệng đã không còn nhai cao su.

Đôi mắt tinh ránh vụt qua một tia kì lạ...

Choang !

Dưới sàn nhà, mảnh vỡ của chiếc ly sứ văng tung tóe.

Nước trà thơm bắn tứ phía.

Người phụ nữ ngồi nín lặng, cả người run rẩy đầy sợ hãi.

Dưới ánh nhìn sắc lạnh của anh, bà ta không còn chịu được nữa ,thần trí của bà đã bị dồn ép đến nơi tận cùng của địa ngục tối tăm...

Anh điềm đạm đưa tách cà phê lên miệng uống.

Mỗi một động tác tao nhã của anh đều như cất giấu những lời cảnh báo cho thảm cảnh tàn khốc mà ai đó sắp phải gánh chịu.

Mùi hương dịu nhẹ từ anh phảng phất...

Chiếc khay hiệu màu vàng phát ra thứ ánh sáng băng giá và sắc bén...

Anh đứng dậy,một tay đút túi, vẻ mặt tĩnh lặng không để lộ bất kì cảm xúc nào.

Bóng đêm dày kịt chiếm ngự nơi đáy mắt của anh...

Từng âm điệu trong chất giọng trầm của anh đều thật lạnh lẽo và đáng sợ như đẩy người khác rơi xuống vực thẳm không đáy :

- Các người lấy đi của cô ấy một năm !

Đôi chân dài sỏi những bước vững chãi thấp thoáng vẻ cao ngạo đầy ngang tàn.

Với giọng điệu thờ ơ, anh chậm rãi nhả từng chữ một cách bình thản:

- Tôi lấy đi của các người cả đời !

Thoảng chớp, thân người cao lớn của anh đã biến mất sau cánh cửa màu tro tàn.

Hương cà phê vẫn còn đọng lại thoang thoảng...

Mùi vị lạnh lẽo của anh vẫn còn ngự trị nơi không gian yên tĩnh...

Người áo đen miệng lại nhai cao su, khê huyết sáo.

Còn người phụ nữ vẫn ngồi bất động, đôi mắt trống rỗng như đã bị lấy đi mất sinh mạng.

Người áo đen hướng bà ta , cười lạnh :

- Bà nên cảm thấy may mắn ! Tôi vẫn chưa để thủ lĩnh biết một điều !

Người áo đen quay lưng về phía bà, anh đưa mắt nhìn xuống phía dưới.

Chiếc xe thể thao màu đen rất nhanh đã chỉ còn là một điểm chấm nơi cuối đường...

Về mặt anh đánh lại, đôi mắt tinh ranh ngập tràn sự phẫn nộ , tay chạm vào chiếc khuy hiệu bạc bí ẩn :

- Hoài Mai, bà chính là kẻ đứng sau vụ bắt cóc tại Nhật năm đó !

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tìm anh – Chương 77

77. Chương 77

Lớp học ngày hè nóng bức đầy ngột ngạt...

Hai dãy bàn ghế xiêu vẹo xếp chồng chéo nhau đầy lộn xộn.

Phòng học bây giờ chất đầy những thể xác uể oải và cả những tinh thần rệu rã đang không ngừng quần quai.

Người thì nằm ườn trên bàn, về mặt chán đời nhìn quanh quất, đến sách giáo khoa cũng không buồn mở.

Người thì chân gác lên ghế, tai nghe nhạc xập xình, tay ấn PSP lia lịa.

Người thì lười biếng chép được vài chữ rồi lại thả bút xuống, một lúc sau thì gục mặt ngủ.

.....

Ngay đến lớp phó Trúc Vũ kể bên tôi cũng vừa ăn bím bím vừa say sưa đọc báo.

Tôi thờ dãi nhìn quanh cái lớp bê bối này.

Phải gần hai tháng nữa mới nghỉ hè mà chưa gì họ đã ném phăng việc học vào một xó xỉnh nào rồi.

Tôi lắc đầy ngán ngẫm rồi ngồi thẳng người, khoanh tay lên bàn, mắt nhìn lên bảng đầy ngoan ngoãn.

Đây ! lớp phó học tập Vy Anh ngoan ngoãn, gương mẫu là thế đây !

Tại sao tấm gương sáng to đùng nằm ngay đây mà không ai chịu học hỏi là thế nào !

À mà không biết sáng nay anh đưa tôi đến trường rồi đi tham dự hội nghị ở tận thành phố Y sao rồi nhỉ ?

Tâm trí tôi phút chốc cũng đã theo nắng mà vi vu...

Đứng trên bục giảng, thầy phù thủy ghi bài lên bảng, không thềm đoái hoài đến đám học sinh lơ mơ phía dưới này...

Thầy là đang sống-chết-mặc-bay đây mà !

Ai biết điều thì chăm chỉ chép bài, ôn tập thêm để kiểm thành tích khá.

Còn lại thích thì cứ ngủ này, nghe nhạc này, chơi game này, ăn quà vặt này...Sao cũng được , thoải mái hết ! Rồi sau đó thì ôm sổ điểm mà khóc...

Quả là thâm hiểm !

Đáng lẽ ra thầy phải đưa tay nâng đỡ chúng tôi ra khỏi thời kỳ buồn-chán-chết-di-được này chứ !

Cứ ác thế này không trách gì mà đến giờ vẫn ế ...

Rầm !

Một bạn nam đang nằm trên ghế ngủ thật ngon lành thì bỗng nhiên ngã lăn xuống sàn...

Phì !

Tất cả những ai nhìn thấy cảnh tượng này đều cười ồ lên.

Viên phấn trong tay thầy chợt dừng lại...

Thầy quay phắt người, vẻ mặt đầy bức tức nhìn chúng tôi như muốn đem từng đứa ném ra khỏi lớp.

Mọi người đều im bật, hết trần trườn hay quẩn quại, nghiêm túc lấy vở ra ghi chép như bay .

Thật ra là chúng tôi chẳng sợ gì thấy ấy cả đâu mà cái chính là sợ chiếc ghế hiệu trưởng của thầy ấy mà thôi !

Sợ đúng ngày sắp tốt nghiệp, thầy ấy hiện nguyên hình phù thủy ra để hòa phép trường trị chúng tôi thì thứ nhận được sẽ không phải là tấm bằng mà sẽ là cái chết...

Ông trời dù sao cũng khá là công bằng, cho thầy phù thủy ác độc kia đến giờ mà chưa có lấy một mảnh tình vắt vai !

Trong lúc tôi còn đang ra sức đim thầy ấy bằng ý nghĩ thì cảm nhận được một ánh mắt sắc bén đang chiếu thẳng lên người mình...

Tim tôi đập sai một nhịp nhưng ngay sau đó liền lấy lại vẻ trấn tĩnh.

Thật quá ngốc mà Vy Anh ơi !

Tại sao lại quên bẵng đi việc phù thủy có thể đọc được suy nghĩ người khác kia chứ !

Bây giờ thì có phải là tiêu rồi không...

Thầy hướng tôi ra lệnh :

- Vy Anh, em lên bảng giải bài này cho tôi !

Trúc Vũ đưa mắt nhìn tôi ra chiều thông cảm .

Nguyên số lớp còn lại thì không thèm liếc nhìn lấy nửa cái vì đây đã là chuyện thường tình trong mỗi tiết toán rồi...

Tôi ôm theo một mớ ầm ứ đi lên bảng nhìn cái đề thâm độc thầy ra mà tức nghẹn !

Chuyện là...

Sau cái ngày mà tôi dám mạnh miệng chỉ trích thầy và thầy cũng chịu ghi nhận thì ngay ngày hôm sau, tôi lại tiếp tục bị gọi lên bảng ...

Nhưng đề toàn là dành cho giáo viên chuyên ngành !

Tôi không kìm được mà thở dài, vẻ mặt ỉu xiu còn hơn cả thê thảm.

Trong cuộc chiến giữa phù thủy và thiên thần thì chỉ có thiên thần nhỏ bé là chịu thiệt mà thôi...

Nhưng ...nếu có thêm sự xuất hiện của oan hồn ?

Tôi giật mình vì cánh tay bị ai đó đột ngột nắm lấy, một giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau kèm theo cả sự phấn khích :

- Bạn Vy Anh !

Giữa cái lớp học bệ rạc đầy những gương mặt chán chường, thư kí Hoàng từ đâu đột nhiên xông tới kéo tôi xuống khỏi bục giảng.

Không khí xung quanh trở nên có chút sức sống.

Mọi người đều bắt đầu trút bỏ dáng vẻ bê bối vừa nãy, nhất loạt hướng ánh mắt hiếu kì về phía chúng tôi.

Tiếng xì xầm bàn tán cũng đồng thời vang lên :

- Ôi ôi, đây không phải là thư kí đắc lực của anh Duy Phong đấy sao ?

- Ủ đúng đấy, ngài thư kí tài giỏi đẹp trai đây mà !

- Anh ấy tìm Vy Anh nhà mình có việc gì, không lẽ muốn tranh của anh Duy Phong sao ?

- Tranh đi cũng được, anh Duy Phong để cho tớ.

- Nói nhỏ chút đi, để xem chuyện gì nào. Chắc chắn là có liên quan đến anh Duy Phong !

- ...

Tôi tròn xoe mắt kinh ngạc và đầy khó hiểu nhìn thư kí Hoàng đang nắm chặt cánh tay tôi như sợ tôi chạy mất.

Một cảm giác bất an đột nhiên trỗi dậy khiến tôi lạnh người...

Tiếng bàn tán ngày lớn dần thêm mang theo ba từ anh-Duy-Phong vang khắp lớp học đầy náo nhiệt.

Thư kí Hoàng nhìn thầy phù thủy đẩy gọng kính, giọng điệu có phần kiêu căng :

- Xin chào ! thầy hẳn phải biết đến tên tuổi lừng lẫy của tôi chứ ?

“ ”

Thư kí Hoàng hôm nay có vẻ hơi khác với ngày thường, mặc dù vẫn là đóng âu phục lịch lãm , sang trọng, giày đen bóng lộn cùng cặp kính tri thức đầy thành đạt nhưng lại mang chút hơi hướm của sự phô trương.

À sai rồi !

Có lẽ lâu ngày không gặp nên tôi thấy lạ thôi, chứ còn nói về phô trương ấy à, người này lúc nào mà chả thể !

Thầy phù thủy mất một lúc định thần mới tiêu hóa nổi câu chào hỏi của thư kí Hoàng , thầy ấy trưng ra vẻ mặt nghiêm trang, tay chìa ra đầy vinh dự :

- Ô, xin chào anh. Anh là thư kí Hoàng thuộc tập đoàn Khánh Phong phải không ạ ? Thật vinh hạnh quá !

Vẻ kên kiêu của thư kí Hoàng lại tăng thêm, vênh vác bắt nhanh tay thầy tôi, ngữ khí như ra lệnh không hề có chút thương lượng hay đôi co nào :

- Hôm nay, tôi mượn bạn Vy Anh !

Không khí phút chốc đã được đẩy lên cao trào chỉ trong nháy mắt.

Hàng loạt câu nói khí thế được phát ra đầy quyết liệt .

- Ô kìa, anh ấy mượn Vy Anh nhà mình làm gì nhỉ ?

- Ôi , thật sự muốn tranh với anh Duy Phong sao ?

- Anh ấy so với Vy Anh bé nhỏ của chúng ta thì già quá !

- Cao ráo, đẹp trai, tài giỏi như anh ấy cũng có quyền tranh chấp chứ. Nhưng mà so với anh Duy Phong thì...quá tệ !

- Các cậu không được nhắc tới anh Duy Phong. Anh Duy Phong là để các cậu đem ra so sánh à, muốn tố dẫm nát đầu các cậu ra không hả !!!

- Im hết đi. Các cậu tốt nhất là im ngay , đừng để tố phát tiết nhé. Anh Duy Phong là ai hả, là đáng tới cao ! mấy người tầm thường như các cậu lại so anh ấy với người khác là thế nào ?

- Được rồi ! Xem xem kìa, thư kí Hoàng muốn làm gì Vy Anh kìa ! Cứ nhao lên tố lại đá cả lũ bây giờ !

- ...

Mấy người này suy nghĩ gì thế chứ...

Thư kí Hoàng đi với tôi thì đâu khác gì cáo già và thỏ non đâu ...

Nhắc đến mới nhớ, anh Duy Phong tốt đẹp của bọn họ cũng là cáo đầy thôi !!!

Thầy phù thủy vẫn chưa thể hiểu ra được chuyện gì nhưng vẫn gật đầu, liếc thoáng qua tôi với tia ẩn ý rồi cười vui vẻ :

- Ô, được mà, được mà !

Thư kí Hoàng nghe xong liền ngang nhiên dắt tôi đi.

Thật kì lạ là tôi chẳng hề có lấy bất kì phản ứng nào trước việc này, thậm chí lại còn có chút mừng thầm...

Là lá la...thoát khỏi tay phù thủy độc ác kia rồi...

Vì quá đắc ý nên tôi không biết rằng mình lại đang rơi vào tay oan hồn nham hiểm...

Tôi vẫy tay chào Trúc Vũ một tiếng.

Trúc Vũ chợt đứng hẳn lên ghế trợn tròn mắt :

- Đây, hai người kéo nhau đi đâu thế ?

Thư kí Hoàng khựng người lại...mắt sáng rực lên...tay còn lại kéo luôn Trúc Vũ còn đang ngỡ ngàng ra khỏi lớp...

Ngày hè khuất gió...

Căn phòng kính thoáng đãng đầy yên tĩnh.

Chiếc rèm cửa mang màu trắng đơn nhã được khép lại.

Trên chiếc ghế xoay, một chàng trai có mái tóc đen ngắn, gương mặt điển trai hoàn mỹ nhưng nơi đôi mắt sâu thẳm của anh chỉ có sự lạnh lẽo.

Tay anh xoay chiếc bút một cách điêu luyện, mắt dán vào tập văn kiện dày cộm trên bàn.

Thần thái anh tĩnh lặng, đáng vẻ pha lẫn sự thờ ơ.

Cánh cửa kính được nhẹ nhàng mở ra...

Một người đàn ông mang phong thái điềm đạm, khuôn mặt đầy những nét cương nghị bước vào :

- Duy Phong, lát nữa ta cùng cháu đi dự hội nghị !

Tiếng lật giở giấy tờ ngừng phát ra.

Anh dời mắt khỏi đồng giấy, nhìn người trước mặt gật đầu, giọng nói không cảm xúc nhưng khóe miệng nâng lên thành nét cười kiêu hãnh :

- Wee back ! Chào mừng chú !

Lần này thì người chú Duy Thức thật sự đã trở về rồi.

Thời gian gần đây, người trong giới đều đã ít nhiều ngầm biết tới sự trở lại của bậc kỹ sư thiên tài Hoàng Duy Thúc qua chuỗi loạt những nhà cao tầng nằm ở ngay trung tâm khu đô thị mới thuộc quyền sở hữu của tập đoàn Khánh Phong !

Sau mười năm rông rã, ông sẽ đánh dấu sự trở lại của mình bằng việc chính thức xuất đầu lộ diện tại cuộc hội nghị chỉ bao gồm những nhân vật trọng yếu trong lĩnh vực kinh doanh mang qui mô tầm cỡ quốc tế !

Những ngày tháng ông là Hoàng Anh Nhật sắp qua rồi.

Ông nở một nụ cười nhàn nhạt...

Đợi đến khi Vy Anh thật sự nhớ lại mọi chuyện, Hoàng Anh Nhật sẽ vĩnh viễn biến mất.

Còn bây giờ, ông vẫn cứ là kỹ sư thiên tài Hoàng Duy Thúc và người bố vĩ đại Hoàng Anh Nhật.

Ông có cách để Vy Anh không thể biết tới bí mật chưa đến hồi bật mí này...

- Ta vắng mặt lâu thế rồi, cái danh kỹ sư thiên tài đã ai chiếm mất chưa nhỉ ?

Duy Phong ra về nghĩ ngợi vài giây rồi nghiêm túc đáp :

- Hoàng Anh Nhật, bố vợ của cháu.

Hoàng Duy Thúc cười lớn , ông ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh , mỉm cười :

- Cháu còn phải đợi Vy Anh 6 năm nữa !

Lúc đó Vy Anh 23 tuổi, Vy Anh khi ấy mới chịu kết hôn .

Nhóc con ấy từng tuyên bố với ông rằng sẽ không bao giờ lấy chồng, sẽ cứ mãi ở vậy bên bố Nhật và mẹ Diệp.

“ Con gái, như vậy thì không ổn đâu ! ”

“ Bố Nhật, con không thấy có gì là không ổn cả, con cứ thế đấy ! ”

“ Haha, sao mà được. Để bố tìm cho con một người vĩ đại hơn bố, người ấy sẽ luôn bên con nhé ? Chịu không ? ”

“ Hứ, con ừ thêm ! Con đang chờ một người mà chắc phải lâu lắm, mà cho dù chờ được thì con cũng kệ người ấy ! Nói chung là con không thích kết hôn gì hết, con cũng không cần ai ngoài bố mẹ cả. Bố mà còn phá đi lập trường của con thì con sẽ giận bố !!! ”

“ Ôi ! Con gái à, thế thì bố không nói nữa nhưng mà con không sợ người ta chê con ế à. Vy Anh của bố bây giờ mới chỉ 15 tuổi, nhưng sau này lớn rồi thì sao ? ”

“ À ừ nhỉ ! Vậy lúc con 23 tuổi con sẽ lấy tạm người con chờ cũng được ! ”

“ tại sao lại 23 thế con gái ? ”

“ Con làm sao biết được ? Con nói theo Trúc Vũ ấy mà ! ”

“ ”

Theo với lời tuyên bố mạnh mẽ đó thì phải 6 năm nữa, nhóc con mới...lấy tạm anh Duy phong !

Ông thấy như vậy cũng ổn. Vy Anh lúc đó có thể sẽ chín chắn hơn một chút.

Nhưng mà...con gái à, quyền quyết định không còn nằm ở con nữa rồi...

Người định đoạt là cháu trai ta cơ !

Không gian thoáng chốc yên tĩnh trở lại...

Phía đối diện, vẻ mặt cao ngạo của anh dần dần trầm lắng, nét cười ẩn hiện nơi khóe miệng nhạt dần :

- Cháu không đợi được nữa !

Ánh mắt anh có những điểm sáng vờn nhẹ , tia cảm xúc phức tạp được giấu kín sau làn sương mờ mịt nơi đáy mắt, giọng nói trầm lạnh pha vị âm u :

- Chú không nên giấu cháu !

Đây chính là điểm mấu chốt khiến anh không thể tìm ra Bé con !

Sau khi biết Hoài Vân giả mạo, anh đã lục tung khắp nơi để tìm kiếm dấu vết của bé con nhưng không thấy...

Cũng như người chú Hoàng Duy Thức , bé con bốc hơi một cách kì lạ...

Phải rất lâu sau...Black Company mới báo tin về Bé con là Kathy Hoàng đang định cư tại Pháp.

Kathy Hoàng theo học một trường phổ thông, cuộc sống ổn định và ...không biết đến anh !

“ Nếu em vẫn còn là bé con thì anh sẽ luôn bên em . ”

Anh đã không còn kéo quá khứ đè nặng lên hiện tại nữa...

Anh bên Vy Anh, mặc dù đã có rất nhiều nghi vấn nảy ra nhưng anh lập tức xóa bỏ !

Black Company...những điệp viên thám tử siêu phàm tụ hội ở đây không thể nào lại để tồn tại sai sót lớn như vậy được !

Từ khi thành lập cho đến nay vẫn luôn là thế !

Chỉ có điều...anh quên mất một việc...

Nếu thông tin sai lệch này là do chính B.C cố tình tạo dựng ra thì sao ?

Hoàng Duy Thức...

Từ khi nào chú ấy lại có thể lọt vào B.C để làm đảo lộn mọi thứ như thế !

Trong chuỗi những ngày hè bức bối thì hôm nay có lẽ là ngày nóng nhất !

Bầu trời cao thăm thẳm trong veo...

Ngày khuất gió...

Từng vạt nắng bỏng rát thi nhau trút xuống khiến mặt đường như bị thiêu đốt, hắt lên thứ không khí ngột ngạt, bỏng rát.

Tiếng động cơ, còi xe, phanh xe làm náo loạn một dãy phố sầm uất.

Vừa bước xuống xe, tôi choáng váng đến nỗi muốn ngã, cũng may mà bám kịp vào tay ai đó.

Trúc Vũ thì thở hắt, nhìn chằm chằm vào tòa nhà trước mặt.

Thư kí Hoàng đỡ tôi, vẻ mặt đầy hào hứng, giọng điệu đầy đắc ý :

- Bạn Vy Anh, bạn Trúc Vũ. Hai bạn đã chuẩn bị tinh thần cả rồi chứ ?

- ...

Tôi với Vũ ngay lập tức dùng ánh mắt giết người hằm hằm nhìn người kia vẫn đang mang vẻ nhơn nhơn.

Bỗng nhiên từ đâu nhảy ra lời tuột tôi và Vũ ra khỏi lớp làm hai đứa quên cả balô , đồ đạc ở lớp.

Lúc ngồi trên xe , hai đứa hỏi gì cũng không hé lấy nửa lời, cứ vừa lái xe vừa cười một mình...như lên cơn !

Thử hỏi xem, chỗ này tôi còn không biết là nơi quái quỷ nào thì đâu ra mà tinh thần với chả tâm thần !!!

Thư kí Hoàng lảng tránh bộ dạng tức giận như muốn nổ tung của hai đứa tôi, lại kéo thẳng hai đứa vào tòa nhà ấy...

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tim anh – Chương 78

78. Chương 78

Có đợt gió ulla vào đem chiếc rèm cửa màu trắng đơn nhả khẽ tung bay.

Làn không khí mát dịu dần lạnh lẽo...nặng nề...

- Ta là sợ con bé không chịu nổi ! Ta cũng như cháu, cũng yêu Vy Anh hơn cả chính mình. Nếu biết mọi chuyện rồi sẽ thế này, ta đã trả Vy Anh về với cháu ngay từ hôm ấy !

Âm điệu trong những từ cuối câu của ông nhẹ băng, tắc nghẹn.

Hơi thở như bị ghim chặt bởi một nỗi ám ảnh đáng sợ.

Hôm ấy...

Là cái hôm để ông cho một Hoàng Anh Nhật tồn tại...

Ông còn nhớ đó là một ngày đông lạnh rét căm.

Bầu trời mang sắc xanh xám tẻ nhạt.

Căn biệt thự trắng trắng lè đầy nổi bật trong là không khí mờ mịt nhưng không che dấu được sự đơn độc.

Khoảng vườn ba lá cỏ xanh mướt bị nhấn chìm bởi khối âm u đầy gió rét mướt.

Ông thần thờ đứng đấy rất lâu...

Không gian vắng lặng khiến tim ông một thêm lạnh ngắt, cái lạnh đến tê dại...

Nơi này từng là nơi ông cùng gia đình anh trai bên nhau...

Mặc dù thời gian của mỗi người đều rất hạn hẹp nhưng không hề ai cảm thất lạc lỏng cả.

Những năm ông bà Hoàng đi đánh chiếm thị trường châu Âu , ông đã cùng Duy Phong ở đây.

Ông lao vào những bản thiết kế đồ sộ và được vinh danh là kỹ sư bậc nhất.

Duy Phong lao vào con đường thương trường ganh đua khốc liệt và đã trở thành Duy Phong bất bại.

Ông đi khắp đây đó để hoàn thiện những công trình tầm cỡ .

Duy Phong có mặt ở khắp tất cả những nơi có trụ sở của tập đoàn để nắm hết mọi thứ về Khánh Phong.

Vẫn như thế, mỗi người đều khó dứt ra được khỏi sự nghiệp của mình...

Dù vậy, điểm dừng cuối cùng vẫn là căn biệt thự trắng này.

Nhưng bây giờ...

Căn biệt thự trắng lạc lõng giữa ngày đông xám xịt...

Sẽ phải rất lâu sau, mọi người mới quay trở lại !

Còn ông thì sao ? Có lẽ là...không bao giờ nữa rồi...

Ông nén tiếng thở dài, về mặt trầm ngâm.

Từ khi biết mình bị vô sinh, ông đã chọn cho mình cách im lặng mà bốc hơi...

Ông không muốn nhận thêm bất kì cái nhìn dò xét hay những nghi vấn thêm lần nào nữa !

Hoàng Duy Thức – kỹ sư thiên tài.

Người ta nhìn vào cái danh lưng lầy của ông và không tìm được sự thắc mắc và hiếu kỳ.

Tại sao ông vẫn chưa chịu lập gia đình...

Tại sao ông vẫn còn độc thân ...

Ông không ngăn được họ và cũng không thể tự ngăn được chính mình rơi vào đáy sâu của tuyệt vọng.

Sợ nhất là những lúc chị Hoàng nhìn anh cười :

“ Chú ba, cho tôi bế cháu với chứ ! Duy Phong thì tôi không bế được lần nào rồi ! ”

Nỗi đau của ông lớn dần theo từng tích tắc, cho đến khi ông không còn có thể che giấu được nữa...không còn đối diện được nữa...

Vậy cũng đã gần một năm kể từ ngày ông ẩn cư bên Pháp.

Khung cảnh vẫn như xưa nhưng thấp thoáng sự lạnh lẽo đến tột độ...

Ông mỉm cười , nụ cười len lỏi những tia chua xót.

“ Xin chào Hoàng Duy Phong bất bại và ngang tàn !

Là chú có lỗi với cháu ! Không để lại một lời nào mà bỏ đi như thế.

Chú không tự mình thoát khỏi những đau thương mà số phận mang lại được. Chú đang chạy trốn chính bản thân mình. Để chú biến mất như thế, ít ra, chú sẽ cảm thấy nhẹ nhàng hơn.

Duy Phong, chú tin chắc ngày cháu trở về đây cũng là ngày cháu thống trị hết thảy mọi thứ có trên thế gian này !

Rồi cháu sẽ yêu một người nào đó...

Nếu có thể, chú sẽ dùng hết tình cảm nơi chú để yêu thương, che chở và bảo vệ người đó cùng cháu.

Duy Phong, người mà cháu yêu nhất cũng sẽ chính là người chú yêu nhất !

Thế nhé !

À, đừng tìm chú. Chú sẽ tự lộ diện khi nào cháu cần chú.

Mà Duy Phong thì có lẽ không cần đến ai rồi. Haha !!!

Hẹn gặp cháu một ngày gần nhất... (nếu có thể ...)

Chú của cháu – Hoàng Duy Thức ”

Ông nhẹ nhàng đặt phong bì nhỏ vào thùng thư trước cửa.

Nhìn thật kĩ nơi này một lần nữa , ông quay người...

Bỗng lọt vào mắt là một chiếc xe hơi đang dừng lại ...

Có người bước xuống, đi về phía căn biệt thự...

Ngay lập tức , ông nép người sau lùm cây gần đó.

Định bước đi , nhưng có một giọng nói đầy quen thuộc vang lên :

- Hai mẹ con nó chắc bây giờ chết rồi !

Không khí mát lạnh từ chiếc điều hòa bên trong khiến tôi dễ thở hơn phần nào.

Hai mắt bị ánh nắng chiếu vào chưa kịp thích nghi nên chỉ có thể thấy lơ mơ gian tầng thoáng đãng được bài trí khá độc đáo.

Những ma-nơ-canh cả người mặc những bộ trang phục bắt mắt được bày khắp nơi.

A, nơi đây là gì thế này...

Thẩm mỹ viện ? Shop quần áo ? ... ?

Trong cùng một lúc, những suy đoán chen chúc lấy nhau làm đầu tôi làm đầu tôi muốn nổ tung !

Chợt...Tôi thấy chính mình !

Còn thấy cả thư kí Hoàng và trúc Vũ nữa !

Về mặt của Vũ ngơ ngác y hết biểu cảm của tôi.

Đưa mắt quan sát xung quanh, tôi không khỏi bị choáng ngợp.

Chúng tôi đang đứng trong một căn phòng lớn, những bức tường bao bọc xung quanh đều là những tấm gương lớn.

Còn chưa hết kinh ngạc thì đột nhiên...hai tấm kính ngay trước mặt tôi dần về hai phía...

Ồ ...thì ra đây

Theo sau đó là một chàng trai có mái tóc đỏ rực, quần áo bụi bặm đầy những vết mài rách và dây xích nối quanh.

Phong cách này rất lập dị, nhưng có một thứ có thể chấp nhận được...Người này đẹp trai !

Người ấy bước về phía chúng tôi, ánh mắt lóe lên những tia kỳ lạ, dừng vài giây trên người hai đứa rồi chuyển sang thư kí Hoàng, giọng pha chút trêu đùa :

- Cậu đến rồi ! Tôi còn cứ tưởng phải đợi đến mai chứ !

Thư kí Hoàng hừ một tiếng rồi nói với vẻ vội vàng :

- Johnny, không còn nhiều thời gian nữa đâu. Mau lên, tôi cho cậu một tiếng !

Người có tên Johnny nhìn hai đứa tôi rất lâu, ánh mắt quét từ trên xuống dưới khiến tôi lạnh người.

Johnny nhú mày một lúc sau đó nháy mắt với thư kí Hoàng :

- Từ đã nào, để tôi làm quen với người đẹp của mình đã chứ !

Không cần bảo nhau, hai đứa tôi cùng lùi ra phía sau vài bước.

Cái gì mà...người đẹp của mình !

Nghe thấy ớn lạnh !

Không bận tâm đến dáng vẻ đầy khiếp sợ của hai đứa, Johnny nở một nụ cười đầy thân thiện, giọng nói nhẹ nhàng :

- Chào hai em ! Xin tự giới thiệu, anh là nhà tạo mẫu và thiết kế nổi tiếng Johnny Trần !

“”

Đúng là bạn thư kí Hoàng có khác...

Nhưng mà Johnny Trần à ? Lạ hoắc !!!

Có lẽ người này nổi tiếng thật nhưng là nổi tiếng trên sao hỏa !

Nhìn thấy vẻ mặt mờ mịt của hai đứa, Johnny có hơi chưng hửng...

Thư kí Hoàng lắc đầu thở dài :

- Johnny à, cậu cứ nói cậu là bạn của tôi thì có phải có giá hơn không ?

Johnny không thèm dả động đến người kiêu ngạo kia, vẫn hướng chúng tôi đầy tự hào :

- Không sao ! Hai em không biết thì để anh tự nói. Anh hiện đang là nhà stylist sáng giá của hàng loạt siêu sao nổi tiếng !

- ...

Thế ư...Thế à...

Những siêu sao này có phải cũng sống trên sao hỏa luôn rồi phải không...

Hai đứa tôi vẫn trưng ra bộ mặt không-biết-gì khiến không khí xung quanh phút chốc trở nên thật kì quái.

Thư kí Hoàng ngửa cổ cười lớn.

Johnny ho sặc sụa , sau đó không còn dành thời gian để tự giới thiệu nữa mà nháy mắt tự tin :

- Hôm nay, anh sẽ biến hai em thành những cô nàng sành điệu và xinh đẹp nhất thế gian này !

Tim tôi thót lại...

Một hồi chuông cảnh báo khẩn cấp đang réo rất vang lên.

Gian phòng rộng lớn được bao phủ bởi những bức tường là những tấm gương sáng lóa.

Không gian bốn chiều phản chiếu hình ảnh tôi ngồi bất động trên ghế.

Mang theo chiếc đầu rồng tuếch vẫn đang còn chất đầy những kinh ngạc và cả bàng hoàng.

Thần trí tôi bay lơ lửng, đã rất lâu rồi mà vẫn chưa thể hồi phục sau chuỗi việc kỳ lạ này.

Trúc Vũ ngồi ghé bên, không khác tôi là bao, chỉ có điều, mắt chớp được vài lần.

Johnny xoay quanh bàn trang điểm, không ngừng lấy phấn , kẻ mắt rồi nhào vào chúng tôi mà hành hạ.

Thư kí Hoàng ở bên có vẻ sốt ruột, không ngừng đi đi lại lại :

- Johnny, cậu mau lên đi chứ ! Sắp muộn rồi !

- Johnny, muộn giờ rồi, muộn giờ rồi !

- ...

Johnny vẫn im lặng tập trung cao độ, tay cầm chiếc kéo nhỏ tỉa tỉa đám tóc trước trán của tôi một cách điêu luyện.

Một lúc sau...

- Ok ! Xong rồi đây. Hoàng, cậu thấy sao ?

Johnny đứng sau tôi, búng về phía thư kí Hoàng chiếc nháy mắt kiêu hãnh.

Và cũng trong nháy mắt đó, không khí trở nên thật yên tĩnh.

Tôi nín lặng, tay bịt miệng.

Cơn chấn động mạnh lao tới khiến hồn phách tôi bủn rủn, mắt mở to hết cỡ nhìn chăm chăm người trong gương kia.

Chúa...Chúa ơi...

Mà bỏ đi, kêu Chúa vô ích thôi !

Ngài có chứng kiến cảnh này cũng té ngựa mất thôi !

Vy Anh à...Vy Anh dễ thương đâu rồi...

Kia ...Kia là ai !!!

Mái tóc đen mềm của tôi từ bao giờ đã mang màu tím nhạt, chưa hết còn có xen vào vài sợi đỏ, sợi trắng.

Đám tóc lòa xòa đơn giản trước trán cũng đã được tỉa lại bằng những đường ngẫu hứng khiến tôi trông thật nổi loạn.

Khuôn mặt mộc có làn da trắng mịn của tôi cũng đã thay đổi đến mức tôi không còn nhận ra được mình nữa.

Kia là một cô nàng có gương mặt đầy cá tính, má được phủ lớp phấn nhẹ nhưng gây được sự chú ý .

Quanh mắt là một khoảng xanh nhạt, chì mắt đen tạo thành nét nổi bật biến đôi mắt của tôi phát ra những ánh nhìn ...bất cần.

Tôi không tìm được mà véo má mình !

- Aaaaaaa !!! Trời ơi !

Tiếng hét thất thanh của Trúc Vũ lôi tôi ra khỏi cơn chấn động kia.

Nhưng khi nhìn sang...Tôi đã không chịu được mà ngã khỏi ghế.

Trúc Vũ xinh xắn cũng mất luôn rồi...

Mái tóc của Vũ nữ tính là vậy bây giờ được nhuộm màu đỏ rực, kiểu tóc thì ngồng cuồng, chỗ ngắn chỗ dài như bị con gù đó gặm.

Rất cá tính và ăn chơi !

Hai đứa tôi nhìn chăm chăm nhau, chết lặng.

Phản ứng duy nhất chỉ còn là những cái chớp mắt mắt hồn đầy hoang mang.

Thư kí Hoàng ồ lên một , có vẻ rất hài lòng :

- Johnny , cậu cừ lắm ! haha, tôi thật thông thái khi ban phát trách nhiệm này cho cậu.

Johnny nhún vai, lại nháy mắt tinh nghịch :

- Chút nữa , hai cô nàng sành điệu mới chính thức xuất hiện.

Johnny vừa dứt lời thì dúm vào mỗi đứa một chiếc túi lớn và đồng thời đẩy chúng tôi vào gian phòng thay đồ.

Tôi choáng váng , nhưng tay vẫn vô thức mở chiếc túi kia ra xem...kịp hét lên một tiếng rồi nhào ra nhìn thư kí Hoàng đầy tức giận :

- Anh đang làm cái gì thế hả !!!

Trúc Vũ cũng mở mạnh cửa, xông đến mà lớn tiếng phẫn nộ :

- Anh làm gì với tụi em đấy hả !

Trúc Vũ giơ chiếc váy bó sát người, ngăn cùn cùn lên, trừng mắt đầy sát khí :

- Cái gì đây ? Anh biến tụi em thành gì đây ?

Đúng là hết chịu nổi !!!!

Johnny có hơi ngạc nhiên trước thái độ của chúng tôi, giọng điệu lại khá bình tĩnh :

- Ồ ! Đây là mẫu thiết kế mới nhất của anh đấy.

Hai đứa đồng thanh hét lên :

- Chúng tôi không nói anh !!!

Tôi giận dữ ném chiếc túi đồ vào người thư kí Hoàng :

- Anh mau đưa bọn em về ngay đi !

Thư kí Hoàng nhìn hai đứa với vẻ mặt khổ sở, giọng điệu nài nỉ :

- Bạn Vy Anh à, bạn Trúc Vũ à, hai bạn làm ơn thay đồ nhanh rồi đi với tôi ! Không còn thời gian đâu !

Cái gì ? Người này đang chơi đùa chúng tôi à ? Biến chúng tôi thành những cô nàng gì gì rồi định dẫn đi đâu nữa !

Hết trò...

Mà đáng lẽ giờ này anh ta phải có mặt ở hội nghị cùng với người ấy chứ, sao lại chạy tới đây !

Tôi đang định rút điện thoại gọi xem thế nào thì...điện thoại để ở lớp mất rồi...

Hai đứa tôi mặt sa sầm, đứng khoanh tay , lắc đầu đầy kiên quyết !

Thư kí Hoàng tiếp tục nhẹ giọng :

- Hai bạn ngoan ngoan tí đi, mau nào, làm đi nào .

Vẫn lắc đầu...

Thứ nhất, hai đứa không phải là con nít mà dễ dàng bị dụ dỗ như vậy.

Thứ hai, bản mặt cáo già của người này khiến hai đứa ko muốn lắc đầu cũng khó !

Thư kí Hoàng thỏa hiệp không xong thì vẻ mặt lại kiêu ngạo như cũ, giọng nói cũng thay đổi hẳn, trở thành nghiêm nghị :

- Hai bạn nhất định phải giúp tôi – Thư kí Hoàng nhìn tôi đầy gọng kính – bạn Vy Anh à, bạn sao lại phũ phàng như thế. Tôi giúp bạn với Duy Phong bao nhiêu hử ? cả tháng nay, tôi vùi mặt vào công việc để Duy Phong nhờ nhen với bạn thế mà bạn lại tàn nhẫn đến nỗi không giúp tôi được một lần !!!

Cảm giác tội lỗi lại bám lấy khiến tôi nhỏ giọng hơn :

- Thì anh muốn em giúp gì phải nói rõ ra chứ ?

Tự nhiên đến lớp tôi hai đứa tới đây, gặp Johnny quái dị và làm loạt hành động quái gở thì ai mà chịu nổi...

Thư kí Hoàng ho một tiếng, đẩy cặp kính :

- Hôm nay, tôi đi xem mắt.

Hai đứa tôi sững người, chưa kịp thắc mắc gì thì đã bị thư kí Hoàng đẩy vào phòng thay đồ...

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tìm anh – Chương 79

79. Chương 79

- Nếu không muốn em tháo giày ra thì anh đi chậm lại ngay ! – Tôi hoảng hốt bấu chặt vào áo thư kí Hoàng, nhắc chân từng bước thật e dè trên đôi cao gót đế...10 phân !

Thư kí Hoàng đứng giữa làm tay vịn cho tôi và Vũ, thở dài một tiếng :

- Hai bạn rắc rối quá ! Là phái đẹp thế nào lại không biết đi cao gót ? Thế này có khác gì tôi rước hai bạn từ trên núi về không hử ?

Tôi lườm người đang vênh vác kia , chỉ muốn đá ngay cho anh ta một cú !

Nếu không phải vì cuộc gặp mặt quan trọng mang tính chất định đoạt cho hôn nhân đại sự cả đời của anh ta thì tôi đã không phải biến mình thành tệ hại thế này.

Mặt mũi thì biến dạng, tóc tai thì rối loạn, ngay đến cả bộ váy ngắn còn chưa tới đầu gối mà tôi đang mặc trên người cũng thật quá nổi bật !

Vừa mới bước vào nhà hàng đã thu hút được ngay vô số ánh mắt bất thường không ngừng đổ dồn về phía chúng tôi !

Thật chỉ muốn trốn quách đi cho xong...

Nhưng mà lương tâm thánh thiện của tôi không cho phép mình làm như thế...

Hay chính xác hơn là thả con không thoát nỗi móng vuốt sắc nhọn của cáo già tàn ác.

Mặt tôi đỏ bừng, cắn cắn môi ngượng ngừng nhìn bọn họ.

Ngay lập tức, họ quay người, lảng tránh cái nhìn đầyт hiện chí của tôi !

Ôi trời ! Tôi không khỏi than thầm một tiếng rồi cúi gằm mặt.

Không lẽ...bộ dạng của tôi trông khiếp sợ đến thế sao !

Cũng may là tôi nhanh chóng được giải thoát khỏi nơi đó nếu không tôi sợ mình sẽ ngã mất.

Vừa bước vào gian phòng ăn được đặt sẵn, tôi vượt ngực nhẹ nhõm, cảm thấy dễ thở hơn một chút.

Khung cảnh lãng mạn được bày ra trước mắt khiến tôi tạm thời quên đi thảm cảnh khủng khiếp vừa rồi.

Tâm trí tôi thả lỏng hơn, bắt đầu đưa mắt quan sát xung quanh khắp một lượt !

Một không gian ấm áp...

Những chiếc nến thơm nhỏ được đặt trên giá gỗ tinh xảo đầy lung linh, tỏa hương lan tràn.

Bức tường lớn kế bên được khắc họa trên đó đôi tình nhân đang ôm nhau dưới tán cây bóng râm ven đường...

Những bản tình ca nhẹ nhàng được đệm lên bởi nhóm nhạc công mặc lễ phục chỉnh tề đang đứng cạnh chiếc bàn ăn lớn.

Trên đó, có những hộp thủy tinh trong suốt , bên trong được rải đầy những cánh hoa hồng dập dờn trên sóng nước.

Tôi không kìm được mà phải thốt lên kinh ngạc trước màn bài trí ngọt ngào và công phu này !

Thật không ngờ Thư kí Hoàng lại bỏ ra công sức chuẩn bị thế này chỉ để...từ chối cô gái kia !

Nghe nói nhà hàng cao cấp này, ai dám tới đây thì đều phải có tiềm lực kinh tế tầm cỡ mới đến .

Một bữa ăn rất đơn giản ở đây nhưng có giá tương ứng với số tiền lương nửa năm của viên chức nhà nước.

Đặt phòng cầu kì thế này thì có lẽ Thư kí Hoàng phải bỏ ra mất một đồng tiền lớn lắm đây !

Nhưng về mặt người kia vẫn thật vênh váo, hay lắm, trợ thủ đắc lực của anh mà, chắc hẳn xông xênh lắm !

Tập đoàn Khánh Phong à...cắt lương người này đi cho rồi...

Thư kí Hoàng đúng là sự kết hợp hoàn hảo giữa người ngoài hành tinh và người côi âm chốn địa phủ !

Trong lúc tôi còn đang ngưỡng tượng đến một thế giới tươi đẹp không có cáo già kia thì...

Phụt !

Tiếng nhạc đã bị cắt phăng chỉ trong tích tắc.

Thoáng chốc, không khí đã trở nên thật yên tĩnh đến nỗi nghe thấy cả tiếng chảy của những giọt sắp nển...

Vậy là khung cảnh huyền ảo kia đã bị cuốn phăng đi theo cách đầy chớp nhoáng và đầy tàn nhẫn.

Và thủ phạm...không ai khác chính là...

Nhóm nhạc công ngừng tay lại, đồng loạt dùng ánh mắt tràn ngập sự kinh hoàng hướng về phía ba người chúng tôi...

Ồi...

Bố Nhật à, mẹ Diệp à....

Từ ngày hai người sinh thiên thần Vy Anh ra cho đến tận bây giờ, đây là lần đầu tiên ngoại hình của con làm người ta khiếp đảm tới vậy !

Tôi và Vũ xấu hổ nhìn lảng đi nơi khác còn thư kí Hoàng lăm bầm vài câu đầy khó chịu trong tiếng nhạc...hỗn loạn.

Sự phối hợp nhịp nhàng ban nãy bây giờ đã trở nên xiêu vẹo, tiết tấu của bản tình ca êm dịu đã chuyển thành những nhịp dồn dập, đúng tiêu chuẩn cối nhạc nền một bộ phim kinh dị máu me.

Đã đến lúc này mà tôi vẫn đủ can đảm để đứng đây thì rõ ràng là một kỳ tích vĩ đại trong lịch sử loài người.

Thư kí Hoàng nhìn đồng hồ rồi bước nhanh về phía bàn, ngồi mạnh vào ghế, giọng điệu bức tức :

- Được lắm ! Tôi đã cố tình đến muộn một tiếng rồi mà cô ta vẫn còn chưa có mặt. Quá thể ! Đã vậy, tôi sẽ không nể tình nữa mà từ chối thẳng mặt cho cô ta thấm thía thể nào là nỗi đau xót óc khi mà bị người đàn ông phong độ hào hoa bậc nhất tôi đây vứt bỏ !

-

Tôi và Vũ bị kéo theo ngồi cạnh hai bên nhìn thư kí Hoàng thật lâu mà vẫn không thốt được lời nào.

Đến muộn 1 tiếng ? Từ chối thẳng mặt ? Nỗi đau xót óc ? Phong độ hào hoa bậc nhất ?

Chỉ một câu mà khiến tôi choáng váng tới mấy lần !

Tôi dám chắc chắn rằng nếu để Nguyễn Phương, Bùi Quang và Minh Thư hợp lại cũng chẳng bao giờ buông được câu vừa biến thái vừa tự sướng lại vừa thâm độc như người kia !

Thư kí Hoàng xứng danh là người có đẳng cấp cao nhất trong lĩnh vực gàn dở.

Chẳng thể mà vì không muốn kết hôn sớm , muốn còn được chơi bời, đàn đúm nên mới từ chối cuộc hôn nhân được hai bên gia đình định sẵn.

Mà người kia đường đường là đại tiểu thư danh giá của một gia đình quan chức lớn.

Một mỹ nữ xinh đẹp ngồi ngồi, dáng người chuẩn và thêm nữa là trình độ học vấn uyên bác !

Tất nhiên những điều này tôi chỉ nghe lại được từ lời thư kí Hoàng , mà người phóng đại này nói thì tôi sẽ chỉ hình dung ra người con gái xuất sắc kia là...Thị Nở không hơn không kém !

Đừng trách tôi mang trong mình suy nghĩ ác hiểm !

Chứ làm gì có lí do nào để người mê gái như thư kí hoàng đây lại có thái độ tuyệt tình với mỹ nữ kia.

Tuy Trúc Vũ không nói ra nhưng nhìn thấy cái liếc xéo sắc lém và cái bĩu môi xem thường mà Vũ dành cho thư kí Hoàng thì tôi đã hiểu rõ suy nghĩ của Vũ như thế nào rồi.

Ừ thì chả khác tôi là bao nhưng có điều...thay vì Thị Nở thì Vũ đang hình dung đến ...cô Cẩm bị chết bỏng.

Không kém phần thâm độc nhỉ...

Thư kí Hoàng lảng tờ đi thái độ khinh khỉnh của hai đứa, nghiêm túc chỉ tay vào Vũ hỏi :

- Bạn Trúc Vũ là ai ?

Trúc Vũ chờ người một lúc, nét mặt sa sầm đầy khó coi , gằn từng chữ :

- Em yêu của anh !!! Đã được chưa hả !!!

Tôi có cảm tưởng như dứt lời thì Vũ sẽ nhào luôn vào người đang gật gù ra chiều hài lòng kia mà đánh một trận tới bời.

Thư kí Hoàng đẩy cặp kính rồi bắt đầu chìa sang phía tôi :

- Bạn Vỹ Anh là ai ?

Cơn giận dữ tức thời bùng lên khiến hơi thở của tôi trở nên dồn dập, giọng nói đứt quãng bởi những âm nén đầy sự tức tối và cả ghê sợ :

- Em yêu của anh !

Chưa bao giờ tôi thấy những lời mình nói ra lại khó nghe đến vậy !

Em yêu ư ? Em yêu của ác ma kia ư ?

Nghĩ đi nghĩ lại tôi vẫn không thể nào hiểu nổi làm sao trên đời này lại tồn tại một người quái dị như oan hồn kia cơ chứ !

Tôi không cần quan tâm anh ta tại sao lại đi từ chối mỹ nữ xinh đẹp kia nữa, cứ cho là anh ta có những lý lẽ riêng đậm chất biến thái của mình đi !

Ừ thì từ hôn, vậy đáng lẽ ra người mà anh ta kéo đi cùng là bố mẹ anh ta chứ đâu phải hai đứa nhóc thì không có chút kinh nghiệm này !

Chưa hết, lại còn lên kế hoạch rạch ròi hẵn hoi, bất chấp sự phản đối kịch liệt mà sắm cho hai đứa tôi cái vai em yêu của anh ta, theo lời dẫn dò của anh ta thì từ cái liếc mắt cho đến những cử chỉ nhỏ nhất khác cũng phải tỏ ra thật thân mật và âu yếm để cho người khác thấy được rằng hai đứa tôi vô cùng si mê anh ta , có thể vì anh ta mà bất chấp tất cả !

Một em chưa đủ, phải hai em để chứng minh sức quyến rũ của anh ta !

Buồn cười không ? Hai đứa tôi đâu phải diễn viên ? Làm thế nào mà thể hiện được tình cảm thiêng liêng đó trong khi chỉ cần nhìn thấy vẻ mặt kên kiệu của anh ta lấy một giây thì đã muốn xé xác anh ta ra thành trăm mảnh đây !

Đã muốn từ chối người ta lại còn muốn phô trương thêm cả phong độ của mình !

Coi như chiều theo tính biến thái của anh ta đi, thế sao anh ta không muốn những siêu mẫu hay những em chân dài khác thì có phải anh ta lại càng có giá hơn không ?

Tôi với Vũ hướng thư kí Hoàng mà hét ra cái nghi vấn kì dị vẫn đeo đẳng trong đầu :

- Tại sao nhất thiết cứ phải hai đứa tụi em !!!

Thư kí Hoàng đột nhiên đưa tay sang quàng vai hai đứa tôi đầy thân mật, vẻ mặt kiêu căng pha lẫn nét cứng nựng , giọng nói cũng trở nên thật ngọt ngào :

- Vì hai em đã theo anh bao nhiêu năm nay, anh có mặt nơi nào thì hai em cũng sẵn sàng có mặt ở đó để ở bên anh. Hôm nay, xem như anh bỏ cho hai em chút cơ hội được gần anh. Hai em rất lấy làm vui vì điều này phải không ?

Một đợt rung mình bỗng chốc nảy lên khiến tôi lạnh sống lưng, nhất thời bị những lời nói huênh hoang phi thực tế của thư kí Hoàng làm cho ghê sợ.

Hai đứa hất mạnh tay thư kí Hoàng ra chợt thấy mắt anh ta đột nhiên nháy liên tục như phát ra ám hiệu.

Đồng thời ngau liên say đó là một giọng nói nhẹ nhàng nhưng đậm chất tự tin thanh thoát vang lên :

- Ô, anh đi đâu cũng có người đẹp vây quanh nhỉ ?

Tiếng nhạc dance đầy sôi động choán lấy bầu không khí náo nhiệt.

Chiếc bàn ăn dài chất đầy những món ăn khác nhau và hầu như chưa hề vơi đi.

Có tiếng thở dài khe khẽ phát ra...

Bùi Quang chán chường nhìn anh chàng DJ còn đang say sưa điều khiển giàn âm thanh.

Chưa bao giờ anh thấy ghét thứ nhạc này đến vậy.

Buồn cười thật, nhà hàng cao cấp gì chứ ? Cũng thật tầm thường, đặt lợi nhuận lên trên hết mà thôi.

Dù sao thì có như vậy mới giúp anh bảo toàn được cái tính sĩ diện cao ngất ngưỡng, tuy sau đó lại đẩy anh vào tình huống dở khóc dở cười này !

Anh lại thở dài, đưa mắt nhìn cô nàng to miệng kia đang si mê ngắm chàng DJ và...giật giật theo điệu nhạc, xem sự hiện diện của anh như không !

Biết thế này thì anh đã dắt cô ta vào quán vỉa hè cho nhanh !

Tiện !

Chẳng phải tốn công mất sức đặt chỗ từ tuần trước, lại còn vất óc suy nghĩ và tìm hiểu ngày đêm để vẽ ra một khung cảnh lãng mạn khiến bất kì người con gái nào cũng phải đổ gục !

Vậy mà...cô ta có đúng là con gái không nữa !

Anh đã lường trước một vài trường hợp, nào thì cô ta sẽ xúc động quá mức đến nỗi khóc ngay tại chỗ, nào thì kinh ngạc tột độ nên...ngất xỉu...

Nhưng có cho anh quay ngược thời gian để nghĩ lại thì anh vẫn không thể nào ngờ rằng, cô ta đã chỉ vào mặt anh mà cười lớn :

- Bùi Quang, anh sao lại sến như vậy. Haha !!!

Lúc đó, anh vừa ngượng vừa thẹn đến mức chỉ muốn đem cô ta vứt ngay ra khỏi cái nhà hàng này.

Cũng may là chút lý trí còn sót lại đã kiềm được anh lại và đồng thời mách bảo cho anh phương án giải quyết.

Đó là...anh kéo cô ta ra khỏi gian phòng lung linh đó với lí do...nhầm lẫn.

Cũng mà là vào đúng thời điểm anh đang loay hoay không biết nên xoay xử tiếp như thế nào thì gặp người quản lí đang lững thững ngang qua.

Anh đã không hề do dự mà tóm lấy anh ta...

Thế là anh đã được chuyển sang gian phòng ngay kế bên.

Nơi này được một người có danh tiếng tầm cỡ hẹn trước nhưng vì người đó tới muộn nên người quản lí đã nhân cơ hội mà tráo phòng.

Tốt rồi, bây giờ thì không có nến thơm, hoa hồng ngọt ngào nữa, nhưng lại đâu ra một giàn nhạc xập xình cùng tên DJ bụi bặm.

Vậy là...

Minh Thư đã mê mẩn tới mức xem anh như không khí thế này đây !

Có chết anh cũng không tin nổi cô ta lại có máu nghệ thuật kiểu này.

Anh mất kiên nhẫn lên tiếng :

- Này, ăn gì đi !

Minh Thư liếc anh một cái rồi vớ bữa vài thứ cho vào miệng.

“ ”

Bùi Quang nén giận, cầm ly rượu uống một hơi.

Những món này đều là do anh tỉ mỉ dọn dồ đầu bếp trưởng ở đây chế biến cho đúng với khẩu vị của cô ta đấy nhé !

- Ngon không ?

Minh Thư lắc đầu, bĩu môi :

- Nghe thể loại nhạc này mà ăn mấy đồ kiểu vậy chả tiêu nổi !

Bùi Quang nâng mi nhìn Minh Thư đầy nguy hiểm :

- Thế cô nghĩ ăn gì sẽ tiêu ?

Minh Thư vênh mặt tỏ vẻ không sợ, đáp :

- Ốc luộc, bánh bò , bún riêu,...

Biểu cảm trên khuôn mặt Bùi Quang trở nên mờ mịt, cau mày đầy khó hiểu.

Minh Thư liếc xéo anh :

- Đúng là đồ không am hiểu nghệ thuật. Nghe nhạc hoang dã thì phải ăn cái gì đó cũng thật hoang dã !

- Cô lấy cái lí lẽ vớ vẩn này ở đâu ra ?

- Ở ngay chính bản thân tôi chứ đâu !

- Đẹp ! bản thân cô thì to miệng chứ có gì hơn ? Bớt nói, ăn đi !

- Ăn không vào, tôi nói rồi, nhạc này không ăn được mấy thứ cao lương mỹ vị.

Bùi Quang nhìn Minh Thư với ánh mắt đầy bức dọc, sau đó hướng tên DJ mà quát :

- Cút ngay !

Anh chàng DJ sững người một lúc rồi lồm lũi rút đi.

Lúc ra khỏi phòng, anh ta đụng phải nhóm nhạc công cũng đang tiu nghỉu đi ra từ phòng kế bên !

Họ là những chứng nhân vô tội trong hai cuộc gặp mặt kì quái nhất thế gian này !

Vừa mới buông ra câu khen mĩa ăy là một cô gái rất đỗi xinh đẹp, mái tóc nâu nhạt ôm lấy gương mặt thanh tú được điểm phấn hồng phớt, đúng chuẩn một mỹ nữ !

Dáng người của cô thì lại thêm phần ...bốc lửa.

Chiếc áo lệch vai để lộ bờ vai trắng mịn và một phần khoảng ngực, chiếc váy ngắn ôm sát lấy đôn chân thon dài.

Đúng chuẩn...siêu mẫu !

Tôi và Vũ không kìm được mà nhìn chăm chăm...

Lại nhớ đến chuyện lúc hai đứa thay đồ xong, thư kí Hoàng nhìn chúng tôi một lúc rồi ôm đầu mà hét lên :

- Ba vòng của hai bạn ở đâu hả !!!

So với mỹ nữ quyến rũ cả người cùng giới này thì hai cô nàng kì dị chúng tôi thật quá mất mặt !

Vậy là thư kí Hoàng không nói giỡn...

Vô li ! Quá vô lí !

Người mê gái như anh ta sao có thể vứt bỏ món ngon được dâng đến tận miệng thế này

!

Mà cũng thôi thối mắc đi, tôi hiểu được đầu óc anh ta chứa đựng những gì thì tôi đã phải nhập viện tâm thần từ lâu rồi !

Thư kí Hoàng không thèm liếc mắt nhìn mỹ nữ kia lấy một cái, giọng điệu đầy thản nhiên :

- Còn phải nói ! Người đẹp à, tôi đây tất nhiên là không thiếu ! – anh ta quay sang nhìn hai đứa tôi với ánh mắt đầy tình cảm – Phải không em yêu ?

Tôi suýt cắn lưỡi , ngồi nín lặng còn Trúc Vũ lại phải gật đầu đầy khổ sở :

- Vâng, thưa anh yêu !

Số phận Trúc Vũ cũng thật bất hạnh khi phải nhất mực chiều theo thư kí Hoàng, bởi ác ma kia đã tóm lấy điểm yếu là Mạnh Vũ mà đe dọa !

Nếu muốn anh ta giữ cho Mạnh Vũ một vị trí tốt ở Khánh Phong thì bây giờ phải thực hiện vai diễn này thật tốt, còn không anh ta sẽ đẩy Mạnh Vũ vào đường cùng !

Gì chứ Trúc Vũ vừa nghe thấy anh ta đe dọa đến công danh sự nghiệp của Mạnh Vũ thì dù có tức thế nào cũng nhịn mà làm hết !

Quá mê trai , quá mù quáng !

Việc gì phải chịu thiệt như thế chứ, chẳng có con mắt nhìn nhận vấn đề gì cả !

Hiện giờ, người đứng đầu tập đoàn khổng lồ kia là ai chứ ? Là Hoàng Duy Phong, người đang chết mê chết mệt Vy Anh tôi đây !

Mà Vy Anh là ai nào, là bạn thân của Trúc Vũ !

Vậy chỉ cần Trúc Vũ nói với tôi một tiếng thì người bị chìm sẽ là thư kí Hoàng chứ không phải Mạnh Vũ !

Hừ !

Nói là một chuyện, làm lại là một chuyện khác, bởi nếu tôi giỏi như thế thì đâu cần mang bộ mặt dọa người này mà ở đây !

Cô gái kia ngồi xuống ghế đối diện, đặt chiếc túi xách sang một bên, với vẻ mặt suy xét mà hướng thẳng 2 đứa tôi nhìn chăm chăm không hề có chút e ngại !

Thật mất lịch sự ! Dù có lạ đến đâu thì cũng là người mà, cô ta không cần phải tỏ ra khiếm nhã như thế chứ !

Cô gái kia giọng cười châm chọc :

- Không ngờ anh Hoàng lại có sở thích này ?

Thư kí Hoàng gật gật đầu :

- Đương nhiên ! Tôi thích sự mới lạ ! – mắt thư kí Hoàng dời về...khoảng ngực của cô gái, đẩy cặp kính – Còn cái kiểu mà giỏi khoe khoang thì quên đi. Phải không em yêu ?

“”

Lại nữa rồi...

Tôi cảm tưởng như chỉ cần ngồi cạnh thư kí Hoàng thêm một giây phút nào nữa thôi thì thể diện của tôi sẽ bị mất sạch !

Cô ấy khoe hay không liên quan gì đến anh ta, chẳng phải anh ta cũng không dứt mắt được khỏi nơi đó hay sao !

Cứ làm như mình trong sạch lắm không bằng !

Thư kí Hoàng đột nhiên ghé tai tôi thì thầm :

- Bạn Vy Anh xem mà cẩn thận vào nhé, cô ta có 3 vòng đúng chuẩn của Duy Phong đấy , không sai lấy một milimét nào đâu !

Biết mà...đã mất hết mặt mũi luôn rồi...

Qua lời tố cáo của thư kí Hoàng, tôi không thể ngăn mình đưa mắt nhìn cô ta thật kĩ...rồi lại đưa mắt tự nhìn xuống mình...bây giờ tôi mới định nghĩa chính xác được thế nào là khác-biệt-toàn !

Tôi bặm môi, về mặt phút chốc đã trở nên thật khó coi .

Hoàng Duy Phong đúng là đồ sở khanh ! Mê gái !

Thì ra tiêu chuẩn của anh ta lại ...sexy như thế ! Đồ đen tối !

Đã bực sẵn lại thêm đáng về coi khinh mà cô ta dành cho mình, tôi hít một hơi sâu sau đó chớp mắt :

- Phải rồi anh yêu ! Có gì đâu mà khoe !

Cho cô ta hết vênh váo đi , hứ !

Cô gái kia vuốt vuốt tóc, đôi mắt ngập sự chế giễu nhìn vào nơi nào đó của hai đứa tôi, cười :

- Chứ không phải là không có à ?

- ...

Tiếng nhạc âm ỹ thoảng tiêu tan khiến không gian yên tĩnh trở lại.

Hừ, để xem máu nghệ thuật hoang dã của cô ta có còn bộc phát được nữa không ?

Cơn tức giận của Bùi Quang nguôi dần đi, anh nhìn Minh Thư còn đang mất hứng thì giọng bớt khô hơn :

- Giờ thì tiêu nổi rồi !

Nhạc với nhèo, biến hết cả đi rồi cô ta lo mà ăn đi thôi !

Dám đem những món này so với ốc luộc, bún riêu vỉa hè ?

Cô ta đúng là đồ đầu đất !

Minh Thư ngẩn người nhìn Bùi Quang từ trước đến nay vẫn luôn cư xử thật hống hách và tùy ý.

Anh ta là ai nào ?

Vứt cho co cái hện vào đúng thời gian thi cử, làm cô bạn tối mắt cũng phải sắp xếp thời gian dành cho anh ta.

Như thế chưa đủ...

Nhà hàng này thuộc dạng xa xỉ, làm cô không chuẩn bị trước mà ăn mặc nguyên bộ áo thun quần lửng đến đây để người ta nhìn cô như quái vật.

Đã thế anh ta còn thật nhỏ mọn.

Rõ ràng là cô rất rất xúc động trước gian phòng được trang hoàng thật long lanh kia nhưng mà chả lẽ, Minh Thư như cô mà phải đi khen hay tỏ ra kinh ngạc như mấy cô nàng tầm thường khác ư ?

Còn lâu !

Lại còn trước mặt tên chết bầm này ư ?

Còn lâu !

Thế là cô phải bắt đắc dĩ mà thốt ra câu chê bai đó, cô thừa nhận một phần gây đến chuyện này cũng vì bản chất ...không mắng người không chịu được của mình !

Dù sao đi nữa thì cô cũng mắng anh ta nhiều rồi, anh ta cũng nên ...thích nghi đi chứ ,sao cứ phải chấp nhặt, kéo cô ra khỏi bầu không gian thơ mộng đó và đẩy vào nơi ...kinh dị này.

Được thôi, lần này cô yên phận, ngồi im và tập trung vào giàn nhạc âm ỹ kia.

Mặc dù đã rất dị ứng với mấy thể loại nhạc quái gở này nhưng do cô không muốn mình bị ném sang nơi nào khác nữa hay thậm chí là ra ven đường nên giả vờ như thích lắm.

Cũng may, anh chàng DJ kia đẹp trai nếu không...chút ánh sáng còn sót lại của cuộc hện bi thương này vụt tắt mất.

Mọi chuyện tưởng như là đã ổn, cô cũng đã chịu đựng đến cùng rồi vậy mà hần lại dám...đuổi anh chàng kia đi, dám dập tắt thứ ánh sáng kia đi !

Đã vậy, cô sẽ lồi hần vào bóng tối...

Minh Thư sa sầm mặt, lớn tiếng mắng :

- Ăn vào cái gì mà ăn vào. Nhìn thấy mặt anh là tôi hết muốn ăn rồi, cái gì cũng không tiêu được đâu. Hừ, đồ chết bầm.

Đã quen với cái thói mắng te tua của người to miệng này nhưng Bùi Quang vẫn như muốn phát điên, anh là muốn cô ta ăn, ăn và ăn cơ mà. Sao cô ta cứ phải la hét âm ỹ thế kia.

Bùi Quang kìm lửa giận, nói một cách chậm rãi :

- Tôi không muốn cãi cọ trong buổi hẹn hò đầu tiên !

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tìm anh – Chương 80

80. Chương 80

Quá đáng lắm !

Cô ta...cô ta dám nói thẳng thừng như thế !

- Ai bảo là không có chứ ?

Trúc Vũ đột nhiên biện hộ với chất giọng tức tối.

Ồ...Chẳng phải lần trước anh từng bảo rằng tiêu chuẩn của Mạnh Vũ cũng không phải là Trúc Vũ đấy ư ?

Cô ta nói như vậy khác nào là đang động chạm tới vết thương sâu kín của Vũ chứ...

Hừm...Cô nàng kia sao cứ đem sự tự tin yếu ớt của hai đứa tôi ra mà khiêu khích thế kia !

Thư kí Hoàng không ngờ chúng tôi lại phản ứng mạnh mẽ như thế, sững người một lúc rồi lấy lại ngay phong thái cợt nhả :

- Em yêu à, không có cái này thì có cái khác. Không phải hai em có bề ngoài rất dễ thương đấy sao ?

Phì !

Thư kí Hoàng vừa dứt lời thì một loạt tràng cười đồng thanh vang lên !

Phía đối diện, mỹ nữ kia không màng đến hình tượng mà cười ha ha, tay lại còn đập đập lên bàn !

Những nhân viên phục vụ đang bưng món đến cũng nín cười, liếc trộm hai đứa tôi rồi nhanh chóng rời đi.

Không gian thoáng chốc được bao phủ bởi bản tình ca kinh dị hỗn độn do nhóm nhạc công...run tay !

Tất cả mọi người khi ghe xong phát ngôn của thư kí Hoàng thì đều không nhịn được cười !

Tôi cắn môi, nhìn những hộp thủy tinh rải đầy canh hoa mà mặt trở nên bí xị.

Thật ra...Vy Anh rất dễ thương và đáng yêu mà, tạm thời do bị hóa trang nên vẻ đẹp của tôi mới bị che dấu đi một cách tàn nhẫn như thế đấy chứ !

Những lời trách móc dành cho mấy người kia bị tôi gạt phăng sang một bên, bởi người tạo nên cục diện bi đát này là tên oan hồn đáng ghét !

Thư kí Hoàng có thể lấy kinh nghiệm giao tiếp dày dặn của mình ra để bẻ câu chuyện sang hướng khác mà, sao lại chọn cách chọc ngoáy để rồi lôi hai từ dễ thương ra hình dung tôi và Vũ lúc này !

Có khác gì tự biến mình thành trò cười không !

Vì thế, tôi làm sao trách được người khác đây, nếu là tôi thì tôi còn cười đến ngã lăn kìa !

Chỉ có điều, tôi không chấp nhận được những lời lẽ xấu xí từ mỹ nữ xinh đẹp kia .

- Tôi rất ghét những thành phần ăn bám !

Tôi thừa thông minh để hiểu rằng cô ta đang ám chỉ tôi và Vũ giống như những nàng kiêu nữ, bám sau gót đại gia...

Thật kì lạ là tôi không hề cảm thấy tức giận một chút nào cả !

Đối với người tính tình khó chịu, luôn dùng con mắt kiêu ngạo của kẻ bề trên để nhìn xuống thì cô ta không đáng để tôi phí lời tranh cãi !

Tôi im lặng, nhận lấy cái nhìn thẳng đầy châm biếm của cô ta.

Cuối cùng thì câu hỏi to đùng vẫn bám iết lấy tôi giờ đã có đáp án rồi !

Dù cô ta có xinh đẹp, quyến rũ hay giỏi giang tới đâu thì với cái đầu rỗng tuếch, cô ta làm sao có thể lọt vào mắt của thư kí Hoàng ?

Mặc dù oan hồn kia mê gái thật đấy, nhưng đối với người mới chỉ tiếp xúc một chút cũng đã cảm thấy nhạt nhẽo như cô ta thì tính đến chuyện hôn nhân quả là sự kiện khó tin nhất lịch sử !

Trừ khi thư kí Hoàng dám hi sinh mình để...chống ế mỹ nữ kia !

Có cùng suy nghĩ với tôi nhưng lại không thể bỏ mặc triệt để những lời xỉa xối kia, Trúc Vũ lay lay cánh tay thư kí Hoàng, vẻ mặt nũng nịu , giọng nói phụng phịu :

- Anh yêu, mau từ chối cô ta đi . Mình còn về nữa ! Em không thích nhìn người tầm thường như vậy nữa. Anh cũng thế, phải không anh yêu ?

Trúc Vũ đá mạnh vào chân thư kí Hoàng thay cho dấu chấm câu.

Tôi phải tròn xoe mắt trước màn diễn xuất chuyên nghiệp của Vũ mặc dù đã biết trước tài đóng kịch của cô nàng.

Chả thế mà mặc dù Trúc Vũ còn đang hung hăng giành giật đĩa nhạc mới với tôi đầy khí thế nhưng bỗng phút chốc đã thành một Trúc Vũ nhỏ bé, nài nỉ Mạnh Vũ...cướp không đĩa Cd của tôi.

Rồi bao lần cô nàng khiến Mạnh Vũ hốt hơ hốt hải chạy một mạch từ sân bóng đến nhà Trúc Vũ chỉ vì...cô nàng không may lỡ bị đứt tay , thế mà báo tin qua điện thoại với mạnh Vũ, cô nàng thều thào , rên rỉ cứ như đang lâm vào nguy kịch...

Nhìn qua cái nú tay thân mật cùng với biểu cảm dỗi hờn của Vũ thì ai biết được “ em yêu ” kia thật ra đang muốn nghiền nhỏ thư kí Hoàng ngay lập tức.

Cú đá bằng giày cao gót khiến thư kí Hoàng đau đến nỗi phải bật ra tiếng xuyết xoa, sau đó thẹn quá mà nhìn nhóm nhạc công khoát tay :

- Thôi mấy người đi hết đi ! Tôi là muốn nhạc sàn, DJ đâu hết cả rồi hả ???

Tôi cúi thấp người giả bộ đang sửa lại chiếc giày...chợt phát hiện ra cũng có một người làm y hệt như thế...

Tốt nhất là giảm thiểu sự tồn tại của mình đi , làm như không liên quan đến oan hồn kia !

Thư kí Hoàng , anh ta không biết xấu hổ là gì nhưng những người bình thường như tôi và Vũ thì không thể nào trơ trơ như thế được !

Anh ta coi nơi này là vũ trường ư ?

Khung cảnh lãng mạn nhẹ nhàng thế này mà đòi nhạc sàn , đòi DJ ?

Càng lúc tôi càng muốn đem anh ta hiến cho những nhà khoa học để họ nghiên cứu xem từ đâu mà anh ta có thể biến thái tới cỡ đó !

Sau khi đuổi hết nhóm nhạc công tội nghiệp ra ngoài, thư kí Hoàng cầm ly rượu vang lắc lắc đầy điệu nghệ , nhìn mỹ nữ kia đang lấy hoppel trang điểm ra chỉnh chỉnh lại gương mặt xinh đẹp, không hề quan tâm đến những việc diễn ra xung quanh !

- Ngọc Mỹ, cô là người may mắn ! Cuộc xem mắt ngày hôm nay, tôi chịu bỏ thời gian đến gặp cô thế này phải khiến cô bất ngờ mà mất ngủ vài đêm đấy nhỉ ?

Ồ ! Cô ta là Ngọc Mỹ à, đại tiểu thư có học vấn uyên bác đây ư ?

Nếu để mà nói biết về cô ta thì cũng không hẳn nhưng tôi nắm sơ một vài thứ về Ngọc Mỹ này !

Những lần ở lớp, khi cả đám túm tụm nhau lại thì bao nhiêu trai đẹp, gái xinh đều được lôi ra hết.

Mà cứ hễ nhắc tới Hoài Vân thì y như rằng cái tên Ngọc Mỹ cũng sẽ đi kèm để so gang !

Hai bên đều xinh đẹp, tài giỏi , dáng chuẩn và đầy sức cuốn hút như nhau.

Hừm...hình như tôi đã phát hiện ra điều gì đó rồi...

Thảo nào tôi lại cứ thấy đáng người cô ta có nét quen thuộc, hóa ra là...cùng chuẩn với Hoài Vân !

Hoàng Duy Phong này...Đại số khanh !

Tôi hít thở sâu, nghe Ngọc Mỹ cười nhạt :

- Này, anh tự tin quá rồi đấy ! Anh đẹp trai thật, phong độ thật nhưng tôi cũng nổi bật chẳng kém anh !

Nếu Hoài Vân nổi tiếng trong giới giải trí thì Ngọc Mỹ lại rất được mến mộ trong lĩnh vực tri thức !

So với vẻ già dặn, kinh nghiệm dày dạn bên ngoài, cô ta thật sự cũng chỉ mới 19 tuổi.

Trẻ như vậy nhưng cô ta đã thông thạo ít nhất là 4 ngoại ngữ khác nhau, nắm trong tay tấm bằng tiến sĩ và còn đang theo học lên cao nữa !

Xuất thân từ một gia đình gia giáo, bố mẹ cô ta đều thuộc quan chức cấp cao của nhà nước.

So với Hoài Vân thì cô ta hơn hẳn, chỉ có điều nghệ sĩ trong ngành giải trí vẫn được chăm chút hơn là những tài nhân trẻ, huống hồ bây giờ, thế hệ trẻ có học thức vô cùng sâu rộng, số nhân tài như Ngọc Mỹ cũng đầy nhan nhản nên cô ta vẫn ít được biết tới hơn !

Người ta hay ví cô ta là bộ mặt thật của Hoài Vân.

Thay vì giấu diếm tính cách khó chịu, tự kiêu hay ngạo mạn sau lớp vỏ con gái nhà lành hiền thực như Hoài Vân thì Ngọc Mỹ phô ra hết thảy những thứ đó.

Tôi nên khen cô ta chính trực hay vô duyên và nông cạn đây ?

So với lúc chưa biết đến Ngọc Mỹ thì bây giờ, quan điểm của tôi về cô ta vẫn không hề thay đổi.

Mỹ nữ có cái đầu rộng tuếch.

Học vấn uyên bác ư ? Thật đáng ngưỡng mộ vì điều này nhưng xét mặt cư xử thì cô ta quá tầm thường.

Ngay từ đầu, cô ta đã dùng ánh mắt đầy xem thường và giọng điệu thô lỗ để giành cho tôi và Vũ.

Kể từ đó, chiếc mặt quỷ xấu xí đã được tôi gắn vào gương mặt xinh đẹp của cô ta .

Và thiên thần làm sao có thể đối mặt với ác quỷ được chứ !

Tôi cố gắng giữ cho giọng mình được bình tĩnh nhưng vẫn không thể che hết được vẻ khác thường :

- Thư kí Hoàng, mình về thôi. Em sợ anh trốn việc thế này thì CEO của anh sẽ nổi giận đấy !

Hết chịu được nữa rồi...

Kệ anh ta, từ hôn từ chối gì tự đi mà làm, giúp tới đây là tôi đã kiên nhẫn đủ lắm rồi , ép nữa thì tôi sẽ ...mách người ấy !

Bởi cứ như thế này thì không bị thái độ trêu người của mỹ nữ kia làm cho bức mình cũng bị những lời nói quái dị của thư kí Hoàng gây choáng váng mất !

Ngọc Mỹ đáng ghét mười thì anh ta phải tới một trăm rồi !

Phô trương đến thế là cùng !

Từ chối mỹ nữ nhưng cũng phải để cho mỹ nữ thấy anh ta hào hoa, tài giỏi, người đẹp bám theo nhan nhản , không cần để mắt tới một người đẹp xuất sắc thế kia !

Để mỹ nữ thương tiếc, đau khổ , luôn mang nặng trong mình những ý nghĩ mâu thuẫn rằng tại sao anh ta có thể bỏ qua người như mình, tại sao anh ta không thềm ngó ngang tới mình...

Hừ, anh ta là muốn phải đẹp phải dần vật, vật vã và điên đảo vì anh ta đẩy thôi !

Rõ là biến thái !

Tôi thấy anh Huy đã lỏng bông, lảng nhảng đến phát ghê rồi thì thư kí Hoàng còn hơn thế, thậm chí là có thêm vài phần gần dở .

Nhận ra ý tứ trong lời nói của tôi, thư kí Hoàng đẩy cặp kính nghiêm túc nhìn Ngọc Mỹ :

- Gia đình hai phía xếp cho tôi và cô cuộc gặp mặt này. Ngọc Mỹ, tôi muốn nói thẳng là tôi chẳng ưa gì cô. Vì thế, không có lần gặp thứ hai đâu !

Nụ cười kiêu ngạo trên môi thư kí Hoàng khiến mỹ nữ thoáng ngơ ngác nhưng rất nhanh đã lại trưng ra vẻ mặt khinh khỉnh , gật đầu cười :

- Ồ ! Anh Hoàng thẳng thắn thật, vậy tôi nói luôn nhé, tôi cũng đâu thích gì anh !

Sắc mặt thư kí Hoàng trở nên cứng ngắt rồi ném về phía Ngọc Mỹ cái nhìn đầy xem thường, giọng nói cũng thật khô khan :

- Phải không ? Thế sao lúc tôi từ chối không gặp thì cô lại gọi điện, nhắn tin, làm phiền để xin tôi cho bằng được cái hẹn này thế ? Ngọc Mỹ à, cứ nói thật là cô si mê tôi, biết đâu, một ngày nào đó, thần kinh tôi bất ổn mà lại cho thêm cô cái hẹn tiếp theo ?

“ ”

Thâm hiểm ...

Thư kí Hoàng nói vậy khác nào muốn bảo với mỹ nữ kia rằng anh ta bị thần kinh mới gặp cô ta !

Nếu là Ngọc Mỹ, dù tôi có mê thư kí Hoàng tới đâu cũng sẽ đứng phắt dậy mà bỏ đi ngay từ lúc nhìn thấy anh ta đi cùng ...hai em nào đó.

Cô ta danh giá là vậy, sao lại phải nhún nhường thế này chứ !

Ngọc Mỹ chẳng để lộ biểu hiện gì là tức giận cả, cô ta cất hộp phấn trang điểm vào túi xách rồi nhìn thư kí Hoàng bằng ánh mắt chế nhạo :

- Tôi tưởng người thông minh như anh Hoàng đây phải biết mục đích tôi hẹn anh tới đây là vì gì chứ nhỉ ?
- Cô ta nhìn thẳng vào mắt thư kí Hoàng – Anh là người thân cận nhất với anh Duy Phong. Tôi là muốn anh giúp tôi với anh ấy có cơ hội được tiếp xúc với nhau thường xuyên !

Ngọc Mỹ vừa dứt lời, không gian thoáng chốc đã trở nên thật kì dị chỉ trong nháy mắt.

Mặt nghệt ra, chân tay cứng đờ, Minh Thư kinh ngạc nhìn Bùi Quang !

Lần-đầu-hẹn-hò ?

Bốn từ này tựa như bốn quả bóng bị ai đó ném thẳng vào đầu khiến cô không khỏi choáng váng !

Hẹn hò ư ?

Ừm thì...thật ra cô cũng mang sẵn suy nghĩ kiểu này rồi, chỉ là nghe Bùi Quang nói ra thì có đôi chút xấu hổ.

Từ những lần đấu đá giữa cô và Bùi Quang thì có cái gì đó đã âm thầm nảy nở...

Đỉnh điểm là mấy hôm trước, vào lúc sân trường nắng gắt...

Nhắc đến , cô lại thấy tức thêm !

Hắn dám ngang nhiên...làm chuyện đó.

Cô hơi cúi đầu ngượng nghịu, mặt hơi ửng đỏ rồi...

Nếu không có Bùi Quang, chắc cô đã quên mất là mình còn có khả năng xấu hổ.

Trong lòng, những suy nghĩ mềm yếu là thế nhưng đến khi thoát ra khỏi miệng cô lại trở nên thật mạnh mẽ :

- Hẹn hò á ? Còn lâu nhé ! Tôi mà thèm hẹn hò với những người như anh à ? Trai theo tôi chất đống, cả gian phòng này chất cũng không vừa ! Thế mà tôi lại có thể hẹn với anh ư đồ chết bầm ? Tôi khuyên anh, dẹp trí tưởng bỏ sang một bên đi, sống thực tế vào !

Hừ, cô ta có mà...ma thèm theo !

Mặc dù cô ta cũng xinh, đáng đẹp, học giỏi...kể ra thì khá nhiều ưu điểm đấy chứ ?

Có khi nào...trao theo nhiều không ?

Giấu nhem đi sự bất an, Bùi Quang hừ một tiếng :

- Gái mê tôi còn gấp ngàn lần trai theo cô ! Gian phòng này à, chất không được một phần mười.

Ồ...Anh ta đang khiêu khích kìa...

Thay vì đáp trả lại một cách hung bạo như trước thì Minh Thư lại e lệ nhìn Bùi Quang, nhỏ nhẹ nói :

- Chẳng phải là anh đang theo tôi đấy à ?

Không theo kịp sự thay đổi nhanh chóng từ ma nữ sang thực nữ của Minh Thư, Bùi Quang ho liên vài tiếng, rượu trong chiếc ly trên tay sánh ra cả lên ngoài.

Anh nghe thấy tiếng cười đắc ý của Minh Thư.

Cô ta đúng là quỷ quyết !

Sao cô ta không thể như Vy Anh được nhỉ.

Vừa ngoan vừa dễ bảo vừa....

Thôi quên đi...xem như anh chưa hề nói gì cả.

Ngoan ? Dễ bảo ư?

Sai lầm lớn ! Vy Anh còn bướng bỉnh hơn bất kì người lỳ lợm nào.

Và nếu anh không nhầm thì bảng thông báo trường bây giờ đã chuyển thành bảng tin về cặp đôi Romeo – Juliet hiện đại kia chính là do Vy Anh, Trúc Vũ khơi ra đầu.

Đúng là...chị nào em nấy, ai trong số bọn họ cũng đều có thể khiến người khác phát điên.

Anh cũng đã mất hết kiên nhẫn , tiếng cười của Minh Thư lại còn như khiêu vào cơn điên của anh.

Cô ta thấy hay lắm à ? Vậy để xem lúc anh nói điều này ra, cô ta có còn vui vẻ được thế không hay là...

Anh gật đầu , nhẹ nhàng trả lời :

- Đúng ! Tôi yêu em mà.

Anh vừa dứt lời, Minh Thư liền nín bật, nụ cười tắt ngúm, sững sờ nhìn anh.

Là bị anh làm cho im miệng và choáng váng !

Tôi vừa choáng váng lại vừa buồn cười.

Những cảm xúc trái ngược nhau cùng một lúc choán lấy khiến tôi chỉ biết ngồi im nhìn thư kí Hoàng cũng đang chờ người...

Lần đầu tiên tôi được thấy thư kí Hoàng bất động...

Có lẽ đây là chuyện nổi bật nhất, đáng được đưa vào hàng đầu trong mớ tình sử nhập nhằng của thư kí Hoàng.

Hay rồi, nào thì phong độ hào hoa, nào thì tài giỏi và đẳng cấp, nào thì người đẹp vây quanh, nào thì từ chối thẳng mặt, nào thì nổi đau xót óc...

Mang theo điệu bộ vênh váo, coi thường người ta cuối cùng nhận được từ người ta là một lời đề nghị gán ghép !

Thật bẽ mặt !

Nếu tôi là thư kí Hoàng thì tôi sẽ không còn ngồi vững được nữa và cũng sẽ tự mình biến mất ngay tức khắc !

Nhưng rất tiếc... thư kí Hoàng ...mặt dày nên chỉ sau vài giây đã trấn tĩnh lại , trở về với dáng vẻ nghênh ngang vốn có, vờn vờn ly rượu trong tay rồi chợt ...đưa ánh mắt lả lơi ...nhìn tôi.

Tim tôi thót lại, cảm giác bất an đột nhiên xông đến khiến tôi rơi vào trạng thái đề phòng, người xích ra ngoài một chút.

Thư kí Hoàng quàng tay lên vai tôi rồi kéo tôi về phía anh ta, miệng cười đắc ý nhìn Ngọc Mỹ :

- Hoàng Duy Phong, cậu ấy đang si mê một người con gái, có điều người con gái ấy lại dành hết tình cảm cho tôi. Giới thiệu với cô, người con gái ấy chính là Vy Anh đây !

“”

Thôi, xong rồi...

Tim tôi đã ngừng hẳn những nhịp đập hỗn loạn...

Thư kí Hoàng... thư kí Hoàng ...

Anh ta sẽ phải trả giá vì điều này !

Muốn kéo giữ thể diện của mình mà anh ta sẵn sàng đem tôi ra làm bia đỡ , dám sử dụng phương thức tàn bạo và biến thái kia !

Về mặt kiêu diễm của Ngọc Mỹ sa sầm, mất đi những nét cao ngạo, ánh mắt ghim chặt vào tôi đầy dò xét.

Kế bên là oan hồn, đối diện là ma nữ...tôi mắc kẹt ở giữa, bị dồn ép đến mức một cái hít thở nhẹ với tôi cũng thật khó khăn !

Ngọc Mỹ nhìn tôi rất lâu, cứ ngỡ như là đến cả thế kỉ sau rồi mà mắt cô ta vẫn chưa hề rời khỏi người tôi nhưng giọng điệu phát ra đầy gay gắt :

- Cô chính là người đi cùng anh Duy Phong tại trung tâm mua sắm hôm ấy ?

Trung tâm mua sắm hôm ấy ?

Ngọc Mỹ là đang nói đến ngày hôm đó ư ?

Tôi nín thở , cố nén những cảm xúc tắc nghẽn đang không ngừng dâng lên.

Đến tận bây giờ, khi mọi chuyện đã thật ổn định thì vẫn có một nỗi đau mơ hồ nhưng đủ lớn để ăn sâu vào tiềm thức của tôi, để khi chỉ cần một cái chạm nhẹ đánh thức thì tim lại thắt chặt.

Ngày ấy...anh biến mất.

Tôi căng thẳng , nhẹ nhẹ gật đầu.

Bị tôi gạt ra, thư kí Hoàng lại cười đầy đắc thắng cứ như Ngọc Mỹ thương tiếc anh ta lắm !

Cái đầu ảo tưởng của anh ta đến bao giờ mới biết thân biết phận đây !

Ngọc Mỹ chính xác là chỉ quan tâm tới việc Hoàng Duy Phong...si mê tôi, còn nói về việc tôi dành tình cảm cho thư kí Hoàng hay không thì cô ta không thèm để ý !

Phía bên kia, Trúc Vũ im lặng ăn hết thứ này đến thứ khác, không màng đến cục diện rối rắm mà tôi đang vướng phải.

Sắc mặt của Ngọc Mỹ mang màu xám xịt, hiện rõ sự bất mãn, theo đó mà thái độ lại thêm phần khó chịu, truy hỏi dồn dập :

- Cô là ai ? Học vấn thế nào, xuất thân ra sao ? Bố mẹ cô là những nhân vật nào ?

Tôi hơi sững người.

Ngọc Mỹ đang điều tra tôi đấy à ?

Không đúng, với cách xử sự của cô ta thì phải gọi là đang bức cung mới phải.

Hứ ! Cứ ở đó mà ra về đi !!!

Người tôi chưa kịp nhấc lên thì đã bị thư kí Hoàng phát hiện trước được ý định bỏ đi của tôi mà giữ lại.

Anh ta cao giọng nói với Ngọc Mỹ :

- Hoàng Vy Anh ! Hiện 17 tuổi, là thiên tài trong mọi lĩnh vực . Cầm kỳ thi họa, Vy Anh đều rất tinh nghệ ! Học vấn của Vy Anh cô phải gọi tôn làm bậc thầy ! Còn về xuất thân thì khiến khối người phải ngưỡng mộ. Bố Vy Anh là Hoàng Duy ...Hoàng Anh Nhật ! Kỹ sư có trình độ siêu cao còn hơn cả kỹ sư thiên tài Hoàng Duy Thức ! Mẹ Vy Anh là...

Là...???

Một dáng diễn văn hùng hồn , hoành tráng tới đây thì đã bị ngắt đoạn.

“ ”

Thư kí Hoàng không biết mẹ tôi là ai mà...sao có thể tiếp được nữa đây !

“ ”

Người này thật tệ hại !

Đã là bịa đặt thì tìm luôn cái gì đó ghép vào cũng được mà, bỏ lửng câu thế này khác nào tự nhận mình là tên nói láo !

- Mẹ Vy Anh là vợ của kỹ sư đại thiên tài Hoàng Anh nhật !

Một câu nói quyết liệt được chêm vào đoạn bỏ lửng, Trúc Vũ không còn cảm nhận vào ăn nữa mà lên tiếng gõ vậy !

“ ”

Cần gì dài dòng như thế, Vũ cứ nói thẳng ra mẹ Vy Anh là vợ của bố Vy Anh có phải hơn không...

Ngọc Mỹ nhất thời bị làm cho rối bời, hết ngạc nhiên dành cho tôi rồi thì cười châm chọc :

-Ồ ! Hoàng Vy Anh danh giá thế mà tôi tưởng cô là người đẹp bám theo anh Hoàng đây chứ. Xin lỗi nhé !

Cô ta là muốn kiếm chuyện rồi đây...

Tôi mím môi, bấu chặt tay thư kí Hoàng đầy tức giận nhưng sau đó đối với Ngọc Mỹ thì lại mỉm cười thật hiền lành :

- Không sao đâu ! Những người không có đầu óc vẫn hay nhầm tưởng như thế !

Cái gì cần nhin sẽ nhin, còn lại...tôi không bao giờ chấp nhận việc người khác xúc phạm tới nhân phẩm của mình.

Thư kí Hoàng quên luôn cả rút tay khỏi sự cầu xé tàn ác của tôi, nhìn tôi chằm chằm hệt như là từ trước tới nay, anh ta chưa hề thấy tôi bao giờ.

Trúc Vũ tròn xoe mắt, kinh ngạc đến nỗi không thốt được ra câu cảm thán nào nữa.

Ngọc Mỹ phía đối diện cứng người, không lường trước được là tôi sẽ đối đáp thẳng thừng như vậy.

Tôi vẫn thật thản nhiên , ngồi ngoan mà cười hiền.

Đây mới chỉ là bắt đầu cho một Vy Anh ma quái thôi mà...

Nên nhớ, Vy Anh đây rất gần với Hoàng Duy Phong – thủ lĩnh của sự đen tối , người có quyền năng làm tất cả phải bấn loạn trong vòng chưa đến cái nháy mắt !

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tìm anh – Chương 81

81. Chương 81

Ngọc Mỹ sau câu nói của tôi thì vẻ mặt lại càng thêm đáng ghét , dù vẫn tỏ ra bình tĩnh nhưng hẳn là cô ta đã muốn đánh nhừ tử tôi ra rồi.

Chịu thôi, ai bảo cô ta tự cho mình cái quyền phát biểu bậy bạ về người khác cơ chứ.

Nhưng ...mọi chuyện vẫn không thể dừng lại ở đây.

- Ô ! Vy Anh không phải, nhưng mà mẹ của cô thì sao, có phải kiêu nữ không nhỉ ?

Thay vì im lặng và kết thúc ngay những câu nói gây hấn , cô ta bây giờ còn lời thêm mẹ tôi ra !

Đây là Ngọc Mỹ có học vấn uyên bác ư ?

Bầu không khí xung quanh thoáng chốc đã trở nên thật ngột ngạt, như có vô vàn quả bom hẹn giờ đang chuẩn bị phát nổ.

Thư kí Hoàng nghiêm giọng nhắc nhở :

- Ngọc Mỹ, đừng đi quá giới hạn !

Trúc Vũ phóng thẳng cho cô ta ánh mắt căm giận :

- Này, cô vừa phải thôi, ăn nói vô căn cứ !

Đón nhận lấy thái độ gay gắt của hai người đó vẫn là bộ dạng kênh kiệu của Ngọc Mỹ, cô ta thích thú nhìn tôi.

Thứ mà cô ta hướng đến vẫn là tôi, vì vậy cô ta bỏ ngoài tai hết thấy lời nói của người khác.

Vì muốn được hả dạ, muốn thấy tôi bị chà đạp nên dù có cố chấp đem những lời lẽ khiếm nhã để xúc phạm đến bất kì ai cô ta cũng mặc chứ gì !

Được thôi...

Tôi lấy lại vẻ trấn tĩnh, cũng nhờ vào lớp trang điểm kì dị này mà những cảm xúc hỗn loạn được che bớt đi phần nào, giọng tôi thật nhẹ nhưng cũng thật dứt khoát :

- Kiêu nữ ? Buồn cười thật, bố tôi không phải là đại gia thì sao mẹ tôi có thể là kiêu nữ ? Chị cho rằng mối quan hệ giữa hai người khác phái chỉ tồn tại giữa đại gia và kiêu nữ thôi sao ?

Chất trong chiếc đầu rồng của cô ta là thứ gì mà luôn coi người khác không ra gì như thế.

Cô ta tưởng ngoài cô ta tưởng ngoài cô ta có chất xám ra thì không còn người phụ nữ nào nữa cả, vì thế ai cũng phải lấy sắc đẹp ra để đánh đổi và dựa dẫm ư ?

Chả trách cô ta toàn diện là vậy mà...đến người mê gái như thư kí Hoàng đây cũng phải ngán.

Ngọc Mỹ ồ một tiếng rồi nắm ngay lấy lời phản bác của tôi mà đặt câu hỏi, nụ cười của cô ta thật giả tạo :

- Ô ! Tôi không am hiểu về tình yêu lắm. Xin lỗi nhé, thế mẹ Vy Anh là ai vậy ?

Hừm...Cuộc gặp mặt quái dị giờ đã trở thành cuộc đấu đá quái gở rồi...

Mà thật ra là Ngọc Mỹ đang cố tình gây hiềm khích còn tôi cũng chẳng né tránh. Vậy thôi !

Cô ta muốn biết, tôi cũng không cần giấu !

- Mẹ tôi là y tá ! Mẹ...

Lời tôi nói chưa xong, mắt thư kí Hoàng đã sáng rực lên, tiếp theo đó là chen ngang vào :

- Mẹ Vy Anh là nữ nhân đại tài. Bà đã đưa ngành Y của Việt Nam lên tầm cao mới, sánh ngang hàng với những cường quốc khác. Căn bệnh nào được cho là nan y , vào tay bà cũng sẽ chỉ bằng cơn ốm vặt. Còn có nhan nhân những cuốn sách nói về bước ngoặt sự nghiệp của bà, từ một y tá đang công tác tại vương quốc Anh đã quyết định về nước lập nghiệp.

“”

Mấy người chúng tôi không hề chớp mắt nghe thư kí Hoàng trình bày một dặng mà không hề ngừng nghỉ.

Ngọc Mỹ thì không biết thế nào, còn tôi và Vũ là người trong cuộc nên đã muốn ngả ngửa ra đây.

Phải nói là để anh ta làm thư kí thế này thì thật quá lãng phí nhân tài, cứ để anh ta cầm bút làm nhà văn xem, không biết một ngày sẽ có bao nhiêu cuốn sách được ra đời !

Tôi mới chỉ nói câu mẹ là y tá vậy mà chưa đầy giây sau, anh ta đã có thể thêu dệt ra ngàn ấy điều, mỗi một điều đều thật hoành tráng và...không có sự thật nào ở đây cả !

Cũng may là thư kí Hoàng tự dừng lại được, nếu không để anh ta nói thêm nữa chắc mẹ tôi trở thành người dẫn dắt Y học của thế giới mất.

Trúc Vũ sau cái chớp mắt phục hồi thì lấy lại tinh thần, nhưng cũng cao giọng hòa theo :

- Chính xác ! Có thể nói mẹ Vy Anh là một trong những người cầm đầu cán của ngành Y nước ta !

“”

Đâu ra thêm Vũ lại hại tôi thế này...

Mấy người cứ việc bịa đặt đi nhưng cũng phải nhìn xem là người ta có tin hay không đã chứ, xem vẻ nhạo báng của Ngọc Mỹ đang ngày một lớn dần kia kìa...

Trong mắt cô ta thì chẳng khác nào là trò hề cả.

Mà đã là trò hề thì chỉ mang tính chất giải trí về nên chấm dứt khi không cần tồn tại những yếu tố hài hước trong một cuộc chiến thế này.

Tôi hít một hơi sâu, đưa ra câu trả lời cho sự chờ đợi từ phía Ngọc Mỹ :

- Mẹ tôi là y tá đang công tác tại bệnh viện thành phố.

Ngọc Mỹ nhếch miệng, tỏ ra không mấy hứng thú.

Thư kí Hoàng và Trúc Vũ ngạc nhiên khi tôi quay ra nói thật, Vũ lại còn cố chìa chân khều khều tôi ra hiệu.

Tôi nhìn Ngọc Mỹ không chút ngần ngại :

- Tôi là Vy Anh đang theo học lớp 11 tại trường trung học phổ thông.

Ngọc Mỹ vừa nghe tôi nói xong thì bật ra một tràng cười thô bạo.

Tôi cứ tưởng rằng mình sẽ không xấu hổ nhưng vẫn phải lảng tránh cái nhìn chế giễu của chị ta.

Chân lại không kim được mà giáng mạnh một cú vào thư kí Hoàng, ngay sau đó, tôi cảm thấy một cơn đau nhói lan tới từ gót chân.

Ôi...hết rồi...lần này về chắc ...ngồi xe lăn hoặc mang nạng mất thôi...

Từ trước tới giờ, không kể thêm lần này thì tôi chỉ đi giày cao gót đúng một lần duy nhất và cũng khiếp sợ luôn từ đó.

Năm lớp 9, cùng Trúc Vũ, tôi được chị bạn của chị Mun cử đi làm phù dâu.

Khổ cái là, năm đó hai đứa còn quá nhỏ, với chiều cao tẹt hại kia, đi cùng người lớn thật quá lạc lõng, cứ như con nít nghịch ngợm lạc vào đoàn nhà dâu !

Thế là...bàn cùng bắt đắc dĩ, hai đứa phải mang giày cao gót vào, vừa cao vừa rộng, lê khắp nơi.

Khi trở về thì chân tôi sưng tấy lên, đau tới phát khóc, vật vã mãi qua hai tuần liền mới không còn tình trạng vừa đi vừa ngã !

Mà lúc đó, giày mới chỉ 5 phân thôi nhé...

Bây giờ...!

Hay rồi, cứ làm người tốt cho lắm đi, chân đã đau buốt tới tê liệt rồi đây...

Mặt tôi méo xệch và vô cùng bí xị.

Ai đó nhìn vào biểu cảm thê thảm của tôi thì lại gán ngay vào việc thân phận, cho rằng tôi đang cảm thấy thua thiệt, thấp kém trước một người uyên bác và danh giá như cô ta.

Đúng là học vấn của tôi thì không đáng để so với cô ta thật.

Chỉ tính riêng vốn ngoại ngữ, tiếng Anh tiếng Pháp không mấy phức tạp mà tôi còn chưa nắm được hết thì làm sao sánh được với người thông thạo 5 thứ tiếng như cô ta.

Đó là còn chưa tính đến cái bằng tiến sĩ tầm cỡ của cô ta, đem hết tất cả những thành tích mà tôi có được trong 11 năm qua để so thì không bằng một góc.

Cô ta giỏi hơn tôi rất rất nhiều.

Tôi không phủ nhận điều này, thậm chí là còn thừa nhận.

Nhưng nếu cô ta lấy thứ đó ra để áp đặt cho hai bên khoảng cách bề trên-bề dưới thì cô ta quá ảo tưởng.

Ngọc Mỹ cười chán chê rồi lại phô ra vẻ mặt kênh kiệu, chất giọng vừa đánh đá lại vừa hếch hờn.

- Vy Anh cũng tầm thường thật. Vậy cái chuyện cô là cô gái mà anh Duy Phong thích là xa vời thực tế quá rồi.

Hm...

Nói đi nói lại thì cũng là do cô ta không thể chấp nhận được sự thật này nên cứ bám lấy rồi không ngừng đẩy cho tôi những câu gây động chạm đây mà.

Vậy để đáp lại cô ta, tôi phải nắm lấy cái xa-rời-thực-tế này mà ép chị ta tức chết mới được.

Vy Anh à, lần đầu hóa thân vào cáo thì phải thật ranh mãnh, đẹp phăng chất thổ con ngầy thơ qua một bên đi đã !

Cứ xem như hôm nay mình không là Vy Anh, ngay từ bề ngoài cũng đã chẳng phải còn gì...

Tôi ho nhẹ một tiếng giả bộ như đây là chuyện tế nhị rồi nghịch nghịch đám tóc tím-đỏ-trắng nổi loạn kia :

- À, chị Ngọc Mỹ này, chỉ cần chị quay về với trái đất thì chuyện này sẽ không xa thực tế gì cả. Tôi chính xác là người hôm đó ! Chị Ngọc Mỹ thấy áo khoác đôi ấy có đẹp không ?

Hay lắm, vẻ mặt mỹ nữ đã trở thành xám xịt.

Tôi cảm nhận được ngay sau lưng mình, thư kí hoàng và Trúc Vũ đang đập lòng bàn tay vào nhau, chỉ thiếu kêu “ Yeah ” nữa là đúng màn ăn mừng !

Mặc dù tôi vẫn tỏ ra ngượng ngùng nhưng thật ra đã muốn cười tới ngã lăn.

Haha ! Cứ để ý cô ta bây giờ đi, tức chết đã là gì, xem chừng thế này thì có chết rồi chị ta vẫn chưa hết tức.

Vy Anh à, xong vụ này phải đi sám hối ngay nhé.

Đứa con của Đức Chúa Trời ơi, sao chỉ vì tiếp xúc với người kia mà đã thành ra ác độc thế này.

Cảm giác tội lỗi bắt đầu xuất hiện...

- Tôi trả cô bao nhiêu tiền để cô rời xa anh ấy !

Bản tính ngây thơ, chất phác của tôi đang lại trở dậy thì đã bị một câu nói của Ngọc Mỹ đá văng ra hết .

Cái đập tay của hai người bên cạnh tôi ngưng lại trong không trung.

Lòng tự tôn bị va vào khiến nét mặt của tôi trở nên cứng ngắt.

Tôi sững sờ...

Những quả bom còn đang hẹn giờ đã thật sự bùng nổ kéo theo khối không khí ngột ngạt !

Sống lưng tôi thẳng đờ, tay đặt dưới bàn túm chặt mép váy.

Không phải là nàng cáo thực thụ nên tôi không thể phản kháng mà chỉ biết chống đỡ.

Ngọc Mỹ khoanh tay trước ngực, hất hàm :

- Cho giá đi. Tôi sẵn sàng trả cô hơn những gì anh ấy cho cô.

Thư kí Hoàng lia đôi mắt sắc bén đến thẳng Ngọc Mỹ, ngữ khí đầy tức giận :

- Thôi đi ! Cô là ai mà đòi ra giá ? Cô nên nhớ Vy Anh là bạn gái Duy Phong, đừng để tôi phải nhắc thêm ! Đẹp mà chết sớm thì thật tiếc.

Trúc Vũ thấy tôi đã mất bình tĩnh nên chạy đến ngồi kế bên để trấn an.

Mép váy trắng bị tôi siết chặt thêm, những hạt đá đính kèm trên ấy tạo vết hằn nơi lòng bàn tay khiến cảm giác đau nhức trở dậy, đánh thức đáng về hỗn loạn của tôi.

Tâm trí tôi đã được định thần một phần nào, kiểm vào trong những cảm xúc tệ hại, tôi tự đối mặt với Ngọc Mỹ :

- Giá thế nào được nhỉ ? Chị có được bao nhiêu, có đủ để sánh được với anh ấy không ? Nếu không thì đừng đem những chuyện đó ra để nói ! Chuyện giữa tôi và anh ấy , người như chị không thể xen vào !

Dứt lời, tôi liền đứng ngay dậy, đưa mắt giục thư kí Hoàng và Trúc Vũ ra về.

Kệ chị ta, cứ để mặc chị ta mang quan niệm kiêu nữ-đại gia đó cả đời đi.

Thật tiếc cho một mỹ nữ xinh đẹp, sắc sảo lại có đầu óc không bình thường.

Chắc học nhiều quá nên u mê rồi...kể cũng thật bất hạnh.

Mà đã thế này, tôi cũng không thèm cứu vớt hay đôi co nữa làm gì !

Mặc dù là rất ảm ức đấy nhé !

Nhưng biết thế nào được, người đã quá đối đáng ghét như chị ta thì có nói bao nhiêu chị ta cũng đâu thể tiếp thu được.

Hmm...Ngọc Mỹ à, kên kiệu cho lắm vào, đến thư kí Hoàng hăm hăm nhà tôi còn không thèm chị thì chị chỉ có...ế cả đời thôi.

Ý nghĩ đó khiến tôi bớt giận hơn, quyết định bỏ đi để mặc chị ta ở lại mà giá cả !

Thế nhưng ngay khi Trúc Vũ và thư kí Hoàng còn chưa kịp đứng lên thì Ngọc Mỹ đột nhiên thở dài thườn thượt, tỏ vẻ ngán ngẩm :

- Thật chả biết xã hội này sẽ đi về đâu với những thành phần thế này. Bịa chuyện không chớp mắt, đã thế lại còn làm cao.

Cười mỉa với ánh mắt từ phía tôi, Ngọc Mỹ lại dùng chất giọng đanh đá để chỉ trích :

- Tôi đang nói cô đấy ! Chẳng phải cô bảo là anh Duy Phong thích cô sao, thế hôm nay bám theo thư kí của anh ấy làm gì hả ? Hay là đối với cô, anh Duy Phong không bằng thư kí Hoàng ? Nực cười !

“”

Thư kí Hoàng.... thư kí Hoàng....

Tôi nghiêng rằng !

Là do oan hồn này mà tôi bị chị ta lấy cớ để đem ra phê phán hết lần này lượt khác !

Đâu chỉ mình chị ta, chính tôi cũng đang thấy nực cười đây !

Tôi đời nào lại...si mê thư kí Hoàng chứ !

Chị ta sao có thể tin cái này...từ lời một kẻ nói láo không chớp mắt kia chứ, mà có khi là chị ta cố tình đây, lời lẽ sao cứ nhất thiết phải độc địa thế kia !

Tôi vô cùng phần nộ nhưng lúc ấy cũng chỉ đứng im, không phản kháng lại được.

Thư kí Hoàng đặt tay lên vai tôi, lên vai Trúc Vũ, giọng nói thật nghiêm nghị :

- Hai bạn ra khỏi đây trước. Nhân danh của chính nghĩa, tôi sẽ cho cô ta một bài học nhớ đời !

Thư kí Hoàng nói xong cũng chẳng cần để tâm xem tôi và Vũ còn đang đứng ngay sát bên, cầm ly rượu hất thẳng lên người Ngọc Mỹ, danh giọng :

- Tôi đã bảo là không được chạm tới Vy Anh rồi cơ mà !

Tim tôi đập sai một nhịp...

Cảnh tượng lúc này đáng lẽ ra phải là hình ảnh cô gái hất nước vào người con trai sau đó ngúng nguẩy bỏ đi chứ sao lại thành ra ...ác ma tấn công ma nữ thế này.

Cuộc gặp mặt giữa lãng tử đào hoa và mỹ nữ xinh đẹp này đúng là quái dị nhất thế kỉ.

Cũng phải, hai người bọn họ có người nào được bình thường đâu mà không quái cơ chứ !

Người-ở-trên-kia thật khéo bày trò,thấy chưa đủ vui lại còn kéo thêm tôi và Vũ nữa.

Muốn đánh nhau lắm rồi nhé

Chẳng qua có chỗ đứng vững trên cao tít kia thôi, chứ còn...thử xuống đây xem , tôi sẽ cho God biết thế nào là địa ngục trần gian...

Ngọc Mỹ không hề có chút phản ứng nào, chỉ cười nhạt một tiếng rồi liếm những giọt rượu vương quanh viền môi :

- Ô, anh Hoàng à, chẳng phải Vy Anh là người của anh Duy Phong sao ? việc gì lại khiến anh bực mình thế chứ ! À, tôi quên mất, anh phải bảo vệ người tình bé nhỏ của mình đúng không ?

Hay rồi...từ bao giờ, câu chuyện lại chuyển biến thành mối tình trộm giữa tôi và thư kí Hoàng rồi...

Sự tôn nghiêm của tôi không ngừng bị chị ta chà đạp thế này thì khó mà bỏ qua hay phớt lờ thêm được nữa.

Tôi mang theo những cảm xúc hỗn loạn, ngồi lại vào bàn, mắt nhìn chị ta không chút ngần ngại :

- Chị Ngọc Mỹ, hi vọng là chị sẽ không hiểu sai vấn đề. Tôi là bạn-gái-Hoàng-Duy-Phong ! Tôi không hề dính dáng đến thư kí Hoàng , chị hiểu chưa ?

Ngọc Mỹ rút chiếc khăn mùi xoa từ túi xách ra, thấm thấm trên gương mặt ướt của mình, cười lớn :

- Ô, bạn gái cơ đấy. Cô nghĩ mình xứng không nhỉ ?

Thư kí Hoàng cùng Trúc Vũ im lặng ngồi xuống theo tôi , cũng không nói gì, có lẽ họ biết tôi muốn tự mình đối mặt và có lẽ...muốn rèn bản lĩnh cho tôi.

- Không xứng !

Đáp lại vẻ mặt xem thường của ta là nụ cười thuần khiết thánh thiện của tôi, tôi khẽ thở dài rồi tiếp :

- Nhưng thế nào được đây ? Anh ấy là người theo đuổi tôi, còn tôi vẫn chưa xem là thật sự chấp nhận anh ấy. Chị nói xem, xứng hay không có là vấn đề không ?

Trong lúc Ngọc Mỹ còn đang vừa lau mặt vừa xử lí lời khẳng định có phần kiêu căng từ tôi, giọng nói nhẹ nhàng của tôi lại phát ra đều đều :

- Chị Ngọc Mỹ, nếu chị ghen ghét với tôi thì đừng ! Ghen sao cũng không hết đâu ! Bởi vậy, thay vì xúc phạm hay chế giễu tôi thì chị nên điều chỉnh lại thái độ của mình đi ! Nếu Duy Phong nhà tôi mà gặp chị, anh ấy sẽ thế nào chị biết không ?

Chiếc khăn trong tay Ngọc Mỹ khựng lại, lần đầu tiên tôi thấy rừ chị ta vẻ mong chờ đầy thành thật...

Tôi mỉm cười, tuy có chút không nỡ nhưng vẫn đập thẳng :

- Xin lỗi nhé, căn bản là anh ấy sẽ không để ý tới chị đâu. Vì vậy, chị cứ tỏ ra mình là nhất hay thế nào cũng được. Tùy chị muốn !

Ngọc Mỹ tức giận ném phăng chiếc khăn ăn lên bàn, gương mặt xinh đẹp sa sầm đầy huyệt hăng :

- Cô hay lắm ! Được anh ấy để mắt tới à, vậy sao còn tới đây, lại còn cùng người khác tình tứ. Rõ bịa chuyện !

Đã thế này thì...phải đem hết mà nói thôi...

Tôi hít nhẹ một hơi, thả giọng thật bình tĩnh :

- Chị Ngọc Mỹ, tôi với bạn chị đến theo như lời cầu xin của thư kí Hoàng đây. Chị không hâm tới mức cứ tưởng những thứ đó là thật chứ.

Sau câu nói của tôi, bầu không khí ngột ngạt lại càng thêm nặng nề.

Thư kí Hoàng mất vài giây định thần rồi mới cười lảng :

- Em yêu à, em đang nói gì thế ?

Nếu chân không mau đến mức mỗi cử động đều buốt nhói thì tôi đã giáng luôn vài cú đá vào chân oan hồn kia rồi !

Đã đến lúc này rồi còn muốn làm màu nữa ???

Anh ta muốn giữ phong độ đẳng cấp, còn tôi thế nào ? Thể diện của tôi đã vì anh ta mà mất hết rồi còn gì !

Tôi bóc trần những điệu bộ giả vờ của thư kí Hoàng bằng cái liếc mắt sắc lẹm, lời nói không hề tồn tại chút nhượng bộ nào :

- Anh làm ơn thôi đi. Em yêu cái gì mà em yêu ? Em hiện đang là bạn gái cấp trên của anh đấy. Anh là thư kí sao không có mặt cùng anh ấy tại hội nghị lại rảnh rỗi bày trò ?

Thư kí Hoàng nhìn tôi với ánh mắt đầy kinh ngạc, quên luôn cả việc Trúc Vũ cùng Ngọc Mỹ đang cười lớn.

Chịu thôi...vạch giới hạn sức chịu đựng của tôi đã bị mấy người này lấn qua lấn lại đến mức không còn chịu được thêm nữa rồi...

Bề ngoài thì ngông cuồng, nổi loạn, đến bộ váy cũng như muốn siết chặt lấy khiến tôi không thở nổi !

Sao tôi lại thành ra thế này...

Những khoảng yên bình phẳng lặng trong tôi bị xáo trộn, không ngừng được tấp vào đó từng đợt hỗn loạn khiến tâm trí tôi càng thêm phần rối rắm.

Ngay bây giờ, chỉ cần ai đó động vào tôi thì cũng sẽ khiến tôi nổi điên ngay lập tức.

Tôi với tay lấy ly cocktail màu đỏ còn nguyên trên bàn lên uống một hơi để làm dịu bớt.

Ngay khi ly vừa rời khỏi miệng, cổ họng tôi cay xè và cảm nhận được một luồng khí nóng đột nhiên lan quanh người, thít chặt lấy cơ thể.

Đầu tôi quay cuồng, mắt dần dần mờ đi...

Những khung hình xung quanh bỗng xoay tròn...

Tôi choáng choáng, cả thân người như muốn ngã quỵ, chỉ nghe loáng thoáng thấy những tiếng nói phát ra đầy sững sốt :

- Trời !!! Bạn Vy Anh, sao uống rượu thế này ?

- Vy Anh, cậu...chơi hết một ly này sao ?

- ...

Tôi cố chống đỡ cơn say đang xâm chiếm lấy mình, gượng đôi mi đầy nặng nề cố nhìn chung quanh để tỉnh táo hơn...

Cánh cửa gian phòng đột ngột được ai đó mở mạnh ra...

Hàng mi tôi không còn mở nổi nữa mà từ từ khép lại, trước cơn mê lịm, hình ảnh cuối cùng được truyền tới bộ não là một dáng người cao lớn đầy quen thuộc...

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tim anh – Chương 82

82. Chương 82

Những lọ thủy tinh trong suốt rải đầy cánh hoa hồng dập dờn trên nước, được đặt trên mặt bàn dài rộng.

Món ăn đặt xung quanh, pha mùi thơm nức mũi.

Trên giá đựng tinh xảo, những chiếc nến thơm nhỏ từng giọt sáp ,hương phả ra , đặc quánh nơi gian phòng yên tĩnh.

Khung cảnh lãng mạn chợt đón đợt không khí lạnh đang đột ngột tràn về...

Mỗi hơi thở đều được kìm lại thật nhẹ...thật nhẹ..., bởi tất cả đều đang muốn giảm thiểu đi sự tồn tại của mình.

Có một uy lực ma quái đang chiếm cứ và điều khiển không gian này !

Trong bộ vest đen sang trọng đầy cao quý,Duy Phong mang theo vẻ mặt lãnh đạm đứng gần lối cửa ra vào.

Ở anh toát ra thứ sức hút kì lạ, giam giữ hết thảy ánh nhìn và cả tâm trí của tất cả.

Sau cái nhìn lướt qua mọi thứ, ánh mắt anh dừng lại ở một nơi...

Những hơi thở nhẹ nhàng vừa nãy đều đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại bầu không khí lạnh lẽo đang ngày một hạ xuống dần...

Duy Phong sau vài giây nén ngờ ngàng, mắt anh bắt đầu hơi nheo lại , đánh dấu cho một cuộc thăm sát đang kéo đến...

Từng tia cảm xúc kì lạ ánh lên nơi đáy mắt sâu thẳm của anh rồi nhanh chóng vụt mất, thứ còn lại vẫn chỉ là bóng đêm đen kịt !

Đôi chân dài mạnh mẽ xoải bước...

Đi phía sau anh là Rider Nguyên, Nguyên ném cho thư kí Hoàng còn đang ngồi im liếc liếc Duy Phong cái nhìn cảnh cáo !

Anh ta láo thật, dám cả gan động tới Vy Anh cơ đấy !!!

Lại còn biến Vy Anh thành...gì thế kia ?

Xem ra, ngày tận thế của anh tã đã đến rồi !

Trúc Vũ cũng ngồi im thin thít, đưa tay lay lay Vy Anh khi thấy Duy Phong sắp tiến lại gần.

Ngọc Mỹ mang theo biểu cảm bồn chồn, xúc động cầm chặt mắt vào anh , không hề chớp mắt lấy một giây...

Duy Phong dừng bước, vẻ mặt cứng nhắc nhìn người đang nằm gục trên bàn, mắt nhắm nghiền, hai tay đặt trên chiếc váy ngắn cũn cỡn...

Mái tóc đen mềm mượt , bây giờ đã chuyển sang màu tím, sợ đỏ sợt trắng...

Gương mặt được tô vẽ những đường nét kì quái...

Những ngón anh siết lại rồi buông ra ngay sau đó...

Thứ ánh sáng mạnh mẽ trong mắt anh dần dần lụi tàn, anh nhìn Vy Anh đang thu mình lại ,hít nhẹ một hơi...

Cởi chiếc áo khoác đen ra, anh cúi người, khoác lên Vy Anh.

Ngay trong tích tắc đó, bàn tay còn chưa rời khỏi Vy Anh chợt khựng lại.

Anh nhíu mày, tia nhìn sắc bén hướng đến chiếc ly rỗng rỗng trên bàn.

Có mùi rượu nồng nặc đượm lên khiến sắc mặt anh tối sầm đầy những nét lạnh lùng, vô cảm !

Không gian đột ngột chùng xuống, âm u như sắp chứa một cơn bão đang nổi lên.

Trên bức tường khắc họa đôi tình nhân ôm nhau, bóng dáng cao ngạo , ngang tàn của anh càng được thêm kéo dài...

Thư kí Hoàng thấy anh vừa đưa mắt nhìn mình liền nở nụ cười gượng gạo, mắt bình tĩnh lên lên tiếng :

- Chủ tịch, anh về sớm thế sao ?

Chẳng phải cuộc hội nghị hiếm hoi này kéo dài đến tận chiều tối hay sao, bây giờ mới chỉ là quá trưa, anh đã tính toán kỹ lưỡng lắm rồi mà vẫn để Duy Phong bắt gặp...

Lại còn đúng lúc Vy Anh say khướt thế này, với bản tính tàn độc của Duy Phong thì có lẽ...anh không còn được nhìn thấy ánh nắng mặt trời ngoài kia nữa rồi...

- Hội nghị đã thành công tốt đẹp ! Chúc mừng anh !

Thư kí Hoàng thấy anh vẫn im lặng thì bản năng tự bảo vệ mình vang lên tiếng cảnh báo khiến anh rời khỏi chiếc ghế kia mà đứng cách xa với Duy Phong một khoảng cách vừa đủ, tươi cười nói :

- Chủ tịch, anh đâu cần về sớm thế này ! Chuyện công ty cứ giao cho tôi là được mà, anh nên nghỉ ngơi đi chứ ! Anh...

Ánh mắt sắc lạnh ngập mùi chết chóc của Duy Phong chiếu thẳng lên người thư kí Hoàng, anh ngắt lời bằng chất giọng lạnh lẽo :

- Vy Anh tan học !

Trời ơi ...Cậu ta lại đi bỏ bê công việc chỉ để đến đón Vy Anh, mà nếu thế cậu ta nên đến trường chứ sao lại đến thẳng đây !!!

Thư kí Hoàng hít một luồng không khí lạnh, cảm nhận được mạng sống của mình đang dần bị thiêu rụi dưới ánh nhìn đáng sợ của Duy Phong !

Anh giấu nỗi sợ hãi sau tràng cười thô gượng, đẩy cặp kính :

- Chủ tịch à, tôi là thư kí mà, sao có thể để anh hao tổn sức khỏe như thế ! Trời nắng đi đường rất mệt đúng không ? Vì thế, tôi đã đón bạn Vy Anh đến đây để cùng ăn trưa ! Bạn ấy lỡ ăn nhiều quá, mệt nên ngủ rồi ! Haha ...

Đứng ở gần đó, đôi mắt tinh ranh của rider Nguyễn cẩn thận quan sát từng động tĩnh đang diễn ra để chuẩn bị...ngăn cản cơn điên của Duy Phong...

Thư kí Hoàng này quả là chán sống rồi, theo Duy Phong bao nhiêu năm mà còn không biết điều thế này, đáng lẽ ra thay vì lải nhải những câu nói-láo-mà -không -ai -tin thì anh ta nên chạy biến đi...

Sắp chết rồi còn chưa biết !

Trúc Vũ ngồi bên Vy Anh nín lặng, tới thở mạnh cũng không dám, cảm nhận cái lạnh bao quanh đang thấm dần vào từng tế bào.

Ngọc Mỹ chưa bao giờ được gần Duy Phong đến thế nên vẫn ra sức ngắm nhìn, không hề biết đến cảnh tượng nghiêm trọng trước mắt nhưng không ngừng rung mình.

Duy Phong khẽ nhướn mày, à một tiếng đầy thờ ơ , khóe miệng anh dần dần nhếch lên, vẽ ra nét cười như không .

Rider Nguyễn hít thở sâu...

Ánh mắt Duy Phong được bao phủ bởi bóng đêm đen kịt, bóng đêm ấy giấu nhem đi mọi cảm xúc của anh và chỉ để lộ ra những tia u ám và nguy hiểm.

Rider Nguyễn lại hít thở sâu...

Bàn tay phải của Duy Phong đưa ra...mang theo khí lạnh tột độ , đặt trên tay ghế trống, những ngón tay nắm lại...

Chỉ tích tắc sau, với tốc độ siêu nhanh, chiếc ghế ấy được anh đột ngột cầm lên...rồi giơ cao, bằng một lực cực mạnh , anh nhè thẳng người đối diện phang xuống !

Thư kí Hoàng không kịp phản ứng, cũng không kịp hét , chỉ đứng im...

Ầm !!!

Tiếng động chói tai phát ra khiến tất cả phải thất kinh, ngay cả Vy Anh đang mê man cũng phải giật mình.

Cả mặt đất rung lên bần bật...

Trên chiếc bàn ăn dài, những ngọn nến thơm lung lay, nước trong hộp thủy tinh sóng sánh, đập mạnh lên cánh hoa hồng.

Những thanh gỗ hay mỷ vụn vương ***, bắn ra khắp sàn nhà...

Trúc Vũ cùng Ngọc Mỹ bịt miệng...

Rider Nguyễn chỉ im lặng đứng nhìn.

Thư kí Hoàng được rider Nguyễn kịp thời đẩy ra, mắt hồn nhiên Duy Phong.

Anh thần nhiên phui phui tay, chất giọng trầm lạnh như toát ra hơi lạnh :

- Một lần nữa , anh sẽ chết !

Thư kí Hoàng lấy lại thần trí, đẩy đẩy cặp kính thốt ra những câu không rõ ràng :

- Duy Phong, cậu ác như thế. Giết luôn cả tôi ư ? Cậu ...thật anh minh !

Rider Nguyễn ngoảnh mặt đi nơi khác, nín cười.

Chưa bao giờ thấy thư kí Hoàng lăm lăm điều nói năng mất bình tĩnh thế này, Duy Phong cũng chỉ dọa thôi.

Anh nếu đã chủ ý muốn đánh người thì làm gì để thư kí Hoàng thoát được, cứ cho là anh cứu đi, nhưng chính lúc đó, anh cũng cảm nhận được Duy Phong đã lấy một thứ từ anh – khẩu súng ngắn.

Một phát thì thư kí Hoàng thế nào nhỉ ?

Nhưng có điều, chính mắt anh cũng đã thấy Duy Phong cất lại nói vào túi quần của mình rồi...

Thật ra lúc này, nếu anh không kéo thư kí Hoàng ra cũng không sao, bởi tay Duy Phong khi hạ xuống đã chếch khỏi người thư kí Hoàng ...5 cm, đủ để anh ta không bị bắt kì tổn hại gì !

Nhìn tất cả đều bị Duy Phong làm cho đứng tim đến tội nghiệp, anh có chút bất đắc dĩ.

Cái này làm sao trách được Duy Phong đây ?

Hội nghị chưa tan đã bàn giao lại cho chú Duy Thức rồi phóng thẳng xe tới trường Vy Anh, đến nơi lại nhận được tin Vy Anh rời trường từ sáng !

Ba lô, điện thoại đều để lại trong lớp.

Đến lúc anh tìm ra thì ...bộ dạng Vy Anh lại như thế kia...đến anh còn thấy không nhìn được thì Duy Phong thế nào ?

Duy Phong kìm chế được thế quả là điều khó tin !

Có lẽ là do Vy Anh đang ở đây...

Thư kí Hoàng cố lắc đầu để xua đi cảnh tượng kinh dị vừa rồi.

Duy Phong quả thật là kẻ máu lạnh nhất thế gian này !

Anh là muốn động tới Vy Anh sao, nếu không phải do anh quá bí bách, tạm thời không thể tìm được em chân nào vì khó có em nào xinh đẹp lại chưa qua tay anh thì anh đâu cần mượn Vy Anh !

Người bé tí, mặt trẻ con...ba vòng nhìn kĩ vẫn không thấy ở đâu !

Chả khác gì anh trai và em gái đi với nhau cả chứ tình nhân nổi gì !

Hừ...Kể cũng may, cậu ta không biết được những gì mà Ngọc Mỹ nói với Vy Anh , nếu không...anh và Ngọc Mỹ kia bị quăng cho cá mập ăn là cái chắc !

Nhưng có điều anh đã hứa với Vy Anh thì sẽ thực hiện được !

Anh sẽ cho cô ta si mê, quì rạp dưới chân anh để rồi lại bị anh bỏ , như thế cô ta sẽ phải đau khổ, dần vật đến hết đời.

Thư kí Hoàng đắc ý với kế hoạch sát gái của mình, lại nhìn Duy Phong, quên bống đi mọi thứ mà nhiều chuyện :

- Chủ tịch, bạn Vy Anh đang say đấy, anh muốn làm gì cứ làm !

Duy Phong đang cúi người cởi giày cho Vy Anh, nghe thấy thế liền không hề do dự mà thẳng tay ném mạnh đôi giày cao gót kia vào người thư kí Hoàng .

Lần này...hết đỡ.

Thư kí Hoàng kêu lên một tiếng rồi gập người ôm bụng đau khổ.

Rider Nguyên không nhận được nữa mà cười ra tiếng nhưng e dè nhìn trộm thăm dò thái độ của Duy Phong !

Trúc Vũ ngồi trên ghế, vẫn không chớp mắt được lần nào nhưng cũng không dứt ra khỏi người anh.

Về mặt anh thoáng trầm tư, nhìn đôi chân có những vết sung đỏ của Vy Anh.

Sau cái lần bị anh làm té ghế, Trúc Vũ cũng bắt mình phải hạn chế tối đa tiếp xúc với anh nhưng bây giờ lại không kìm được mà e dè lên tiếng :

- Anh Duy Phong, anh lát nữa lấy đá lạnh chườm lên là được thôi !

Duy Phong hồ hững gật đầu, nhẹ nhàng đưa tay bế Vy Anh lên , nhìn Trúc Vũ không chút cảm xúc nói :

- Lần sau, đừng để Vy Anh thế này !

Trúc Vũ đã đề phòng nên vịn chặt ghế dù vậy cả người như nghiêng sang một phía...

Duy Phong....vừa lên tiếng với cô kia !

Một giọng nói gấp gáp cất lên gọi giật anh lại đúng lúc Duy Phong gần ra tới cửa :

- Anh Duy Phong !

Duy Phong không có ý định dừng bước...

Ngọc Mỹ sau quãng thời gian bị thôi miên bởi anh , nhìn anh si mê thì bây giờ đã đứng dậy khỏi vị trí, thấy anh đang rời đi thì chạy nhanh tới, dùng hết can đảm giữ lấy cánh tay anh , vội vã kêu lên :

- Anh Duy Phong dừng đi.

Duy Phong khựng người lại, anh đưa mắt nhìn bàn tay Ngọc Mỹ nắm chặt tay áo sơ mi trắng của mình, ánh nhìn của anh đáng sợ đến mức Ngọc Mỹ rút tay về vẫn còn chưa hết bủn rủn .

Cô đã muốn rút lui bởi sự lạnh lẽo từ anh khiến cô cảm thấy không thở nổi nhưng sức hút nam tính từ anh lại khiến cô không thể để mình dễ dàng bỏ cuộc thế được !

Hoàng Duy Phong...cơ hội này nếu cô để vụt mất thì đến bao giờ mới có thể gặp lại anh nữa đây ?

Ý nghĩ đó khiến Ngọc Mỹ lấy lại dáng vẻ tự tin, chỉnh chỉnh lại chiếc áo, nhìn anh rồi cười thật mê hoặc :

- Chào anh Duy Phong, em là Ngọc Mỹ !

Cái tên của cô rất nổi trong làng tri thức trẻ, người mang học vấn cao rộng như anh chắc hẳn cũng phải biết đến chứ.

Thỏa mãn với lối suy nghĩ đó của mình, cô tiếp :

- Anh với em từng tham gia cuộc thảo luận học sinh Quốc tế tại Pháp, anh nhớ em chứ ?

Anh chắc là có ấn tượng mạnh với cô ! Bởi hôm đó, cô đứng trên bục phát biểu ngay sau lượt của anh mà !

- Mặc dù anh có thể không biết rõ về em lắm nhưng anh sẽ có hứng thú tìm hiểu ! Đây là danh thiếp của em !

Ngọc Mỹ cười , nụ cười ấy có chút kiêu căng, chìa tay đưa danh thiếp cho Duy Phong nhưng ngay lập tức nụ cười của cô đứng đờ...

Duy Phong từ nãy không có phản ứng gì, hóa ra là anh không thèm để ý đến cô...

Anh đang cúi thấp đầu , hôn lên trán Vy Anh rất dịu dàng...

Mạch máu của cô như ngừng lưu thông, tức đến sôi người nhưng vẫn không thu tay lại, mỉm cười giả vờ ngạc nhiên :

- Ô, Vy Anh là bạn gái của anh à !

Vy Anh tránh né cái hôn của Duy Phong, cau mày cự mình.

Trên gương mặt lạnh băng của Duy Phong xuất hiện chút tia cười ẩn hiện, dường như trong mắt anh, ngoài người đang được anh bế trên tay kia ra thì không còn tồn tại bất kì một ai khác.

Ngọc Mỹ đứng ngay trước mặt anh, nụ cười dần đông cứng, vẻ kèn kiệu của một tiểu thư danh giá đã chỉ còn là sự tủi hổ.

Những đường nét quyến rũ trên cơ thể được cô phô ra cũng thật thô kệch.

Chưa bao giờ, cô lại thấy mình nực cười đến thế, hay đúng hơn là đối với anh, những điều cô làm là rất ấu trĩ.

Nhưng đây có lẽ là cơ hội duy nhất cô có được, như thế nào cũng không thể bỏ lỡ...

Cô mạnh dạn nhìn anh, giọng nói êm ái như suối nước :

- Anh Duy Phong !

Duy Phong đưa ánh mắt nhằm chán lướt qua cô, chất giọng trầm lạnh đầy thờ ơ :

- Gì ?

Ngọc Mỹ ngẩn người, đứng đờ ra như khúc gỗ sau đó đột ngột ép sát lại gần anh, vẻ mặt thật đầm thắm :

- Em có thể trở thành bạn gái anh được chứ ? Em biết anh thích Vy Anh chẳng qua là vì nhất thời ! Em ấy chỉ là một đứa con nít thôi mà.

Đồng thời để chứng minh sức quyến rũ của cô là gấp ngàn lần Vy Anh, chiếc áo lệch vai bị cô kéo kéo, chỉnh chỉnh , ngày càng lộ ra khoảng ngực nhiều hơn .

Duy Phong dù lạnh đến mức nào thì cũng thuộc phái mạnh, sao có thể cưỡng lại được sự quyến rũ từ cô cơ chứ !

Nét mặt vô cảm của Duy Phong vẫn không hề thay đổi, tay anh nắm logr khi thấy Vy Anh nhăn nhó, thứ ánh sáng sau thẳm nơi mắt anh đây coi thường, anh lạnh nhạt buông ra chỉ đúng một từ :

- Silicon !

Dứt lời, anh quay người, mang theo Vy Anh còn đang say khướt rời khỏi đó, để lại cảnh tượng chết lặng...

Những người có mặt nơi đó đều nín bật, có chung một biểu hiện đó là sững sờ và choáng váng.

Phải mất một lúc sau...

Thư kí Hoàng là người đầu tiên lấy lại phản ứng , phá lên cười :

- Oa haha, Duy Phong quả đúng cao thủ ! Nhìn phát là biết ngay hàng giả ! Haha, chẳng thể mà anh đây có thêm đâu !

Người thoát khỏi vụ chấn động tiếp theo là rider Nguyễn, anh liếc nhìn Ngọc Mỹ rồi cũng bật cười, rồi cũng bước đi và không quên bỏ ra một câu :

- Bằng tiến sĩ cũng là giả !

Trúc Vũ vừa mới tỉnh một chút lại liền bị anh làm cho bất động ngay tắp lự, sau đó được thư kí Hoàng kéo đi.

Còn Ngọc Mỹ...

Ngọc Mỹ xinh đẹp của chúng ta...

Cô !

Sẽ mãi đứng im như thế này...

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tim anh – Chương 83

83. Chương 83

Những đợt nắng ban trưa đổ xuống con đường náo nhiệt đầy xe cộ đang tấp nập qua lại .

Chiếc xe thể thao màu xám bạc dừng lại trước vạch đèn đỏ.

Làn hơi lạnh mát dịu trong xe bao phủ lấy không gian yên tĩnh.

Rider Nguyễn đặt tay trên vô lăng, đôi mắt tinh ranh đầy ý cười chăm chú nhìn vào gương kính hậu.

Duy Phong ngồi phía sau, vẻ mặt tĩnh lặng ôm lấy Vy Anh còn đang quây phá.

Vy Anh muốn thoát khỏi anh nên cĐhân đá tay vunh loạn xạ, mắt vẫn nhắm nghiền.

Ngủ mà vẫn còn ương bướng thế này đây !

Bị Vy Anh đánh mạnh vào vết thương còn chưa hoàn toàn hồi phục, anh khẽ nhúu mày nhưng không hề có ý định thả Vy Anh ra.

Bé con mà ngã xuống sàn thì không được rồi...

Lạ thật !Anh chưa thấy ai say rượu lại có thể ngủ vùi thế này.

Vy Anh hết giấy dựa thì lại quay mặt áp vào người anh.

Ánh mắt anh sáng lên một điểm sắc lạnh nhìn những vệt phấn được ai đó dăng khắp chiếc sơ mi trắng .

Anh hít nhẹ một hơi, cố gắng để mình quên đi cơn điên kia.

Tiếc ! Lẽ ra anh không cần phải kiềm chế bản thân như vậy, mà cứ nên thẳng tay đập nát đầu anh ta ra !

Như thế này cũng không thể đổ hết mọi tội lỗi lên đầu anh ta được.

Bởi một phần là do người hư hỏng này, sao có thể nghe anh ta mà tự biến mình thành cô nàng hư hỏng thế kia.

Anh tức giận cúi đầu hôn mạnh lên môi Vy Anh.

Đèn đường bật xanh ...

Rider Nguyên tiếc nuối dời mắt về phía trước,lại quay về với vị trí tài xế.

Chiếc xe màu xám lao đi ...

Vy Anh giật mình, đôi mắt to tròn mở ra nhìn người đang ôm mình.

Ánh mắt này ... không trong veo , thuần khiết như thường ngày chút nào.

Đầy mơ màng như bị nhuộm men say ...

Duy Phong có một linh cảm rằng lần này Vy Anh sẽ cho anh bại thật.

Vy Anh nhìn anh một lúc rồi đột nhiên cười cười, dang tay ôm lại anh thật tình cảm :

- Chào anh yêu !

Ồ... linh cảm của anh chưa bao giờ là sai.

Anh vô cùng thản nhiên đáp lại :

- Chào em .

Vy Anh hài lòng vịn tay anh nghiêng ngả ngồi dậy, động tác chậm chạp và khó khăn.

Khi đã ngồi dậy được thì nhìn anh ... nhăn mặt, mái đầu mềm mại tựa lên vai anh, khe khẽ nói :

- Em thấy khó chịu.

Duy Phong cảm nhận được Vy Anh đang nóng hừng hực, anh nhẹ nhàng kéo tay Vy Anh đặt lên má mình, dịu giọng :

- Sắp về tới nhà rồi !

Vy Anh bị rượu làm cho quay , chóng mặt đến điên đảo, bên trong như có lửa đốt, nửa tỉnh nửa mê rồi đột nhiên bật khóc, lấp lại một cách đáng thương :

- Em khó chịu lắm đây .

Duy Phong vuốt nhẹ mái đầu nhỏ nhắn của Vy Anh, giọng nói trầm ấm :

- Em ngủ đi, được chứ ?

Chất cồn ngày một thấm sâu khiến Vy Anh dần mất đi mọi ý thức, ở trên vai anh không ngừng khóc.

Rider Nguyễn nhận thấy tình hình không ổn nên đưa ra đề nghị :

- Thủ lĩnh ừm ...chủ tịch , anh có muốn đưa Vy Anh đến bệnh viện không ?

Duy Phong ôm lấy thân người nóng bừng bừng kia, ánh mắt có những tia sáng mạnh mẽ đan xen vào nhau, anh lắc đầu, ngữ khí thoát ra đầy uy lực :

- Nguyên, tăng tốc đi.

Vy Anh không thích bệnh viện...

Căn biệt thự trắng lộng lẫy giữa nắng hè chói chang.

Đài phun rải đều nước xuống thảm cỏ xanh mát rượi.

Từng tia nước được nắng xuyên qua làm ánh lên cầu vồng đẹp rực rỡ.

Bước ra từ chiếc xe màu xám lạnh lẽo là một đôi chân dài mạnh mẽ.

Mái tóc đen ngắn mang mùi vị của nắng, gương mặt điển trai lạnh lùng đầy những nét vô cảm, chỉ riêng nơi đáy mắt anh là hiện hữu chút ấm áp.

Tay anh bế theo Vy Anh đang mê man, chân dẫm lên nền cỏ bước đi.

Rider Nguyễn nhìn theo anh, vẻ nghi ngại một lát rồi nghiêm túc nói với theo :

- Thủ lĩnh, anh còn chưa khỏi hẳn, có gì anh cũng nên nhẹ nhàng thôi nhé !

Bước chân của Duy Phong khựng lại, khóe miệng nâng lên kéo theo nét cười mờ nhạt, anh trầm giọng nhắc nhở :

- Nguyên, cậu nên nghỉ trong sáng một chút đi !

Rider Nguyễn kinh ngạc nhìn theo dáng vẻ cao ngạo đang dần tiến vào màn cầu vồng nắng.

Trời ạ...trong Black Company , thủ lĩnh Duy Phong chính là người đen tối nhất, anh còn có thể nói được điều này ư...

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tim anh – Chương 84

84. Chương 84

Căn phòng được bao quanh bởi những bức tường phối màu tươi sáng.

Chiếc rèm cửa màu xanh dương che bớt đi ánh nắng gay gắt bên ngoài.

Không gian yên tĩnh loáng thoáng tiếng rên rỉ :

- Anh Duy Phong, em không chịu được nữa !

Nằm trên chiếc giường chất đầy gối bông đủ các kiểu, vẻ mặt Vy Anh nhăn nhó đầy khó chịu, không ngừng than vãn .

Những ngón tay giữ lấy chiếc khăn đã thấm nước mát, Duy Phong ngồi cạnh bên, cẩn thận lau lớp phấn lem nhem trên mặt Vy Anh, đôi mắt anh tĩnh lặng.

Vy Anh không còn kêu la nữa, cứ như thể chăm chú nhìn anh, dần dần, khuôn mặt đáng yêu với những nét trẻ con đã xuất hiện .

Vết phấn cuối cùng còn sót lại bên má Vy Anh biến mất, anh thẳng tay ném chiếc khăn kia xuống sàn rồi cúi thấp đầu nhìn Vy Anh với ánh mắt ngập tia cười :

- Bé con, là em rồi !

Vy Anh ngơ ngác ...sau đó đột ngột nhào người dậy ôm chầm lấy anh, chất giọng trong trẻo rất vui vẻ :

- Anh Duy Phong, anh về rồi !

Duy Phong lặng người, vẻ mặt anh thoáng biến sắc nhưng giọng nói vẫn thật trấn tĩnh :

- Ừ.

Vy Anh dụi mặt vào ngực anh, khẽ hỏi :

- Anh Duy Phong có nhớ em không ?

Duy Phong mím môi, nơi đáy mắt ánh lên đầy những tia phức tạp, anh lẳng lẳng gật đầu...

Vy Anh ngược lên nhìn anh, đôi mắt trong veo tựa sương mai :

- Anh nhớ em nhiều không ? Có nhiều như em không ?

Tay Vy Anh rời khỏi lưng áo anh, chưa kịp để anh đáp lời Vy Anh đã lại nói : – Anh Duy Phong, anh không nhớ em chút nào cả !

Vy Anh cúi đầu, nhỏ nhẹ nói :

- Anh sao lại đi mãi như thế. Em đã không thấy anh Duy Phong ở đâu cả.

Hơi thở lạnh lẽo của Duy Phong như ngưng đọng, ánh mắt anh tối lại...

Vy Anh...nhớ ra rồi sao ?

Không đúng ...chỉ là do cơn say làm đảo loạn.

Anh kéo Vy Anh vào lòng, dỗ dành bằng chất giọng trầm ấm :

- Vy Anh, là anh đây !

Thân người nhỏ nhắn đang nép vào lòng anh trở nên cứng ngắc, Vy Anh hoang mang cất lời :

- Anh Duy Phong, Vy Anh là ai ? Anh đang nói chuyện với ai thế ?

Vy Anh hoảng loạn đẩy anh ra, cắn cắn môi đầy lo sợ :

- Anh Duy Phong, em là Bé con. Anh không còn nhớ em nữa à, tại sao lại không nhớ em thế ?

Mắt Vy Anh ngập nước, không ngừng lùi người ra phía sau :

- Anh quên em , anh quên em rồi. Tại sao lại quên em ?

Duy Phong tiến đến gần nhưng điều đó làm Vy Anh sợ hãi, lùi mạnh làm lưng chấn vào góc tường, kêu lên một tiếng rồi nhìn anh đầy đề phòng .

Tim anh đập những nhịp bất ổn, đáng vẻ lạnh lùng của anh mang theo sự đau đớn.

- Bé con !

Vy Anh không nghe thấy anh gọi, mặt chôn sâu vào hai chân, trong chiếc váy ngắn bó sát, Vy Anh lại càng thêm nhỏ bé.

Đôi vai không ngừng run rẩy.

Nỗi đau trong mắt anh ngày một thêm sắc nét, anh nhẹ nhàng đến bên, đưa tay chạm vào mái tóc rối ...thật khẽ như muốn đánh thức Vy Anh ra khỏi cơn ác mộng ấy.

Vy Anh cắn chặt môi, nước mắt cuồng loạn trào ra, từng giọt óng ánh rơi xuống những hạt đá tinh xảo đính kèm trên váy.

Vy Anh dường như đang rơi vào một thế giới khác, nơi ấy tối tăm và lạnh lẽo ...

Môi anh mím lại, nỗi đau thâm trầm hiện hữu trong mắt anh rất lớn , hơn cả thứ bóng đêm hay ánh sáng vẫn luôn ngự trị...

Những năm tháng ấy, có phải Vy Anh vẫn luôn chịu đựng thế này ?

Âm điệu trong giọng nói trầm lạnh của anh đã trở nên rất đổi dịu dàng, anh khẽ gọi :

- Bé con !

Vy Anh từ từ ngẩng đầu, gương đôi mắt mờ dần nhìn anh.

Khoảng nước đan dày vào mi, môi vẫn cắn lại thật chặt.

Ngực anh chợt cuộn lên dữ dội, mỗi một giọt nước mắt của Vy Anh lại như là mũi tên xuyên thẳng vào tim anh.

Từng hơi thở của anh đều bị ghì chặt và bóp nghẹn lại...

Vy Anh vẫn nép mình trong góc , đôi mắt trống rỗng vô hồn như thể đã chết, chỉ còn lại thân xác đang không ngừng run rẩy.

Môi Vy Anh đã rỉ máu nhưng vẫn muốn cắn thêm chặt...

Duy Phong đột ngột giữ lấy vai Vy Anh, mặc kệ Vy Anh đang hoảng sợ , anh nghiêng đầu ép môi mình vào nơi ấy.

Tiếng nấc của Vy Anh bị nuốt gọn, mắt anh khép lại, gương mặt lạnh lẽo đầy đau đớn.

Vy Anh ngồi im, không đẩy anh ra cũng không có ý phản kháng nhưng tay bầu chặt mép váy, cơn run rẩy càng lớn dần lên, nước mắt một thêm dày đặc.

Anh giữ lấy bờ vai nhỏ bé kia, khẽ nhủ mào.

Vy Anh ... đang cắn mạnh vào môi anh.

Tay anh vẫn không chịu buông, môi vẫn không chịu rời, ánh mắt sâu thẳm như biển hồ nhìn Vy Anh ...

Cứ như thế ...cho tới khi miệng anh dính máu ...của chính mình.

Qua màng nước lung linh, sự vô hồn trong mắt Vy Anh vơi đi tràn ngập những tia thương xót.

Có nét cười nhàn nhạt ánh lên nơi đáy mắt tĩnh lặng của Duy Phong...

Vy Anh đang dần lấy lại được cảm giác, không cắn anh nữa.

Anh cũng thả Vy Anh ra, tay quệt miệng một cách thờ ơ rồi ghé đầu sát Vy Anh, giọng nói đầy ma mẫn :

- Muốn cắn chết anh tới thế à ?

Vy Anh ngơ ngác nhìn anh, mặt trở nên ửng đỏ, người cũng nóng ran ...

Đã trở lại rồi !

Duy Phong thở nhẹ ra,tay anh dời xuống eo Vy Anh rồi nhanh chóng ôm Vy Anh đặt lên chân mình.

Vy Anh yếu ớt giãy dụa, đôi chân khép chặt lại đầy ngượng nghịu, mép váy bị Vy Anh bám rịn lấy để che bớt phần hở hang.

Anh cười một tiếng rồi kéo chân mỏng đắp kín chân Vy Anh.

Người Vy Anh thả lỏng hơn rồi gục đầu vào anh đầy mệt mỏi.

Có gió, rèm cửa màu xanh dương nhẹ nhàng bay, những sợi tua rua đan vào nhau cùng sáng lên dưới nắng.

Vy Anh ngược đầu lên nhìn anh, cau mày lại đầy căng thẳng, tay từ từ vươn ra chạm thật nhẹ vào môi anh, giọng nói khe khẽ phát ra :

- Anh, có đau không ?

Duy Phong gỡ tay Vy Anh ra rồi...cắn cắn những đầu ngón tay nhỏ nhắn ấy, anh không nói gì, mắt nhìn Vy Anh đầy mờ ám.

Vy Anh không dám chống đối vì sợ anh đau, hít một hơi thật sâu rồi e dè nói :

- Anh đừng như thế được không ? Em ...khó chịu.

Theo lời Vy Anh, anh buông ra thật nhưng môi lại tìm đến, hôn phớt lên mắt ướt , giọng trầm pha lẫn những âm khàn đặc :

- Anh rất đau !

Vy Anh như thế, anh có thể không đau được sao.

Vy Anh tưởng người kia đau vì bị mình cắn mạnh nên lại càng cảm thấy tội mình thêm lớn, căng thẳng lên tiếng :

- Em xin lỗi. Phải làm thế nào thì anh sẽ không đau nữa ?

- Hôn anh !

Hôn anh ...như thế sẽ đau hơn mà ...

Vy Anh xấu hổ, ngồi yên trên chân anh thật lâu rồi mới đáp thật khẽ :

- Anh sẽ hết đau thật chứ ?

Khoé miệng Duy Phong nâng lên vẽ ra nét cười tinh quái, anh gập đầu nghiêm túc rồi nhắm mắt chờ đợi.

Vy Anh hít một hơi sâu ...lại một hơi sâu ...

Hai tay nắm lấy vạt áo sơ mi, người từ từ nhấc lên tiến sát gần anh.

Cảm nhận được cơ thể Vy Anh đang nóng hừng hực, mỗi một chút di dịch đều run run đầy miễn cưỡng và e ngại.

Anh nghe thấy rất rõ nhịp tim hỗn loạn của Vy Anh khi gần sát với anh, tay đã muốn vò nát áo anh.

Mãi vẫn không thấy động tĩnh gì, anh siết chặt vòng ôm có ý nhắc nhở.

Vy Anh quạ cựa, giọng phát ra đầy khó khăn :

- Em không thể !

Ngay thời điểm anh mở mắt liền nghe thấy một tiếng oẹ lớn.

- Em ...

Duy Phong ngẩn người, từ từ nhìn xuống chiếc áo sơ mi trắng vừa bị Vy Anh trút xuống ...

Sắc mặt trở nên thật khó coi, anh quay mặt nhìn đi nơi khác, gằn giọng rít lên :

- Tốt lắm !

Hôn anh ...điều đó khiến Vy Anh buồn nôn ư !

Căn phòng xám lạnh lẽo rộng rãi.

Nắng xuyên qua rèm cửa có màu trắng đơn nhả, hắt những vệt vàng nhạt lên chiếc giường lớn trống trải.

Mùi hương mê li được toả ra từ tách cà phê trên bàn bay khắp gian phòng.

Nơi ghế sofa trông trơn ...

Không gian yên tĩnh vắng lại tiếng nước chảy từ phòng tắm gần đó.
Hơi nóng bao quanh chiếc tách mất dần, tiếng nước ngưng lại.
Mặc xong chiếc áo choàng tắm màu đen, Duy Phong cầm khăn lau đầu.
Dáng vẻ của anh đầy buồn bực, ánh mắt thật lạnh lẽo nhìn vô định.
Mỗi động tác của anh đều hơi hệt , tay còn lại vờn vờn khẩu súng ngắn, vẻ mặt càng thêm tối tăm hơn.
Tên này rõ ràng là muốn chết !
Dám lấy Vy Anh ra làm trò như thế !
Để xem, anh sẽ trị hấn thế nào, sẽ cho hấn không còn là đàn ông để làm bậy nữa mới thôi.
Anh nhếch miệng cười ma mãnh nhưng ngay sau đó, nét cười thâm hiểm ấy bị thu lại.
Anh ném thẳng chiếc khăn vào thùng rác đã chứa sẵn áo sơ mi trắng.
Chiếc khăn ấy chỉ được dùng một lần duy nhất.
Anh không thể xử hấn ta thế được.
Bởi vì Vy Anh !
Cái miệng nhiều chuyện của hấn ta gì mà không mách Vy Anh chứ.
Hơn nữa, Vy Anh muốn chơi cùng ...con của kẻ mặt dày kia.
Tha vậy !
Vừa nhắc đến Vy Anh, những điểm sáng mờ mịt liền hiện lên trong mắt anh.
Vy Anh đang ngủ say, không hề có bất kì biểu hiện lạ nào nhưng nhiệt độ cơ thể rất cao.
Loại rượu kia cực mạnh trong khi Vy Anh lại uống hết ly đầy thế kia ...
Bác sĩ đã nói Vy Anh không sao cả !
Vậy cứ để nhóc con ngủ thôi ...
Ánh mắt anh dần dần trầm lắng , có nỗi đau sắc nét bám sâu vào nơi đáy mắt.
Vy Anh trong cơn say là đã nhớ ra rồi !
Hơi thở lạnh lẽo phảng phất u uất ngất tràn không gian.
Nếu Vy Anh thật sự tìm lại được kí ức ?
Vy Anh sẽ thế nào đây ?
Sẽ không còn biết mình là ai, sẽ không còn biết đến sự hiện diện của bất kì ai khác, sẽ chỉ chìm trong cơn ác mộng kinh hoàng ấy...
Thảo nào, chú Duy Thức lại cất giữ Vy Anh kĩ tới vậy !
Chọn cách lừa gạt anh thay vì trao bé con cho anh.
Anh nhắm mắt , cảm nhận được như chính mình đang bị nghiền nát, đau tới nỗi không thể tìm thấy nhịp thở nữa rồi...
Anh hơi cúi đầu, vẻ mặt âm u như đang rơi xuống tận đáy sâu của vực thẳm.
Vy Anh ...em chắc hẳn là đau lắm, phải không ?
Anh biết, vì nỗi đau ấy đã hoà lẫn vào linh hồn của anh.
Tựa thuốc độc, ngấm dần ăn sâu vào từng góc ngách của cơ thể rồi sẽ hủy hoại tất cả.
Anh đưa tay day day thái dương, cố dứt mình ra khỏi mê cung đáng sợ ấy.

Đeo chiếc đồng hồ xám bạc vào tay, anh thở nhẹ ra.
Vy Anh đã ngủ được khá lâu rồi, phải sang kiểm tra một chút.
Có cần môi không ? Có đá chần không ?
Còn nữa, chân đã bớt tấy đỏ chưa ?
Bóng nhà tắm vụt tắt, dáng người cao lớn biến mất.
Có tiếng động nhỏ phát ra, vật nào đó bị ném đi.
Thùng rác bây giờ lại chứa thêm khẩu súng ngắn ...

Đôi mắt trong veo tựa những ngôi sao rực sáng trong màn đêm mờ mịt.
Khuôn mặt rất đỗi đáng yêu nghiêng nghiêng sang một bên, làn da trắng mịn ửng hồng.
Màu tóc tím điểm thêm phần tinh nghịch và cuốn hút.
Chiếc váy cách điệu ôm gọn lấy dáng người mảnh mai, để lộ điểm nổi bật là đôi chân thon...không dài.
Phần áo váy xộc xệch như bị ai đó kéo ra.
Duy Phong khựng lại ...
Anh đứng trước cửa nhà tắm, ngạc nhiên nhìn Vy Anh đang ngồi trên giường, chân buông xuống sàn, mắt ghim chặt vào người anh không chút e ngại.
Mắt Vy Anh to tròn đầy mơ màng, giọng ngái ngủ phát ra thật khê :
- Duy Phong, em đang đợi anh !
Duy Phong thêm sững người, Vy Anh lúc này ...rất đẹp !
So với Vy Anh ngày thường thì hoàn toàn khác biệt ...
Đã thật sự ngấm men rượu rồi !
Thấy anh không chút phản ứng gì, Vy Anh xụ mặt sau đó thở dài đầy bức dọc :
- Anh yêu, em đang nói chuyện với anh đấy ! Anh mau lại đây !
Ra lệnh cho anh thế này thì đúng là đã say thật rồi ...
Anh có chút hiếu kì, muốn xem Vy Anh sẽ thế nào nên bước đến ngồi cạnh bên :
- Gọi anh ?
Vy Anh gạt mạnh đầu sau đó ngẩn người nhìn anh không chớp mắt !
Trong chiếc áo choàng tắm màu đen đầy nam tính, vẻ cao ngạo của anh có phần ...khiêu gợi.
Mái tóc đen còn ướt nước thấp thoáng sự mờ ám. a gương mặt hoàn mỹ toát ra sức cuốn hút không thể chối từ.
- Anh đẹp trai thật đấy !
Vy Anh đột nhiên nhào vào người anh, cắn mạnh lên cằm anh, chưa hết còn nhìn anh với vẻ mặt nghiêm trang :
- Mỗi lần nhìn thấy anh là em phát điên, chỉ muốn cắn cho anh chết luôn ! Em nói thật đấy !
Duy Phong đau nhưng cũng chỉ buồn cười đáp :
- Ủ. Tùy em !
- Anh nói rồi đấy nhé !

Vy Anh phần khích trèo lên người anh, không chút e dè mà ôm chặt anh, mũi dí sát vào ngực anh.

- Anh mới tắm xong à ? Anh lúc nào cũng thơm thật đấy ! Anh cố tình quyến rũ em chứ gì ?

Duy Phong ừ hử một tiếng, mặc cho người kia đang thoả thích cắn ngực anh, cổ anh, tay anh ...

Anh quay mặt nhìn ra phía ngoài cửa sổ, ánh mắt như có ngọn lửa đang thiêu đốt, nóng bỏng hơn cả nắng vàng ngoài kia.

Tầm thân mềm mại tì sát vào người anh, không ngừng cắn anh, như thế lại khiến ngọn lửa kia càng thêm cháy bỏng.

Không khí trở nên thật ngọt ngào ...

Anh ho nhẹ một tiếng có ý nhắc nhở :

- Dừng ! Em sẽ phải hối hận đấy !

Vy Anh buông mạnh tay , lườm anh :

- Hừ ! Em sợ anh lắm cơ ! Anh nghe em nói đây thủ lĩnh đen tối ! – nắm lấy ngực áo anh một cách tùy tiện, vẻ mặt rất rất hung dữ – Anh là của em ! Em muốn làm gì với anh cũng được ! Anh không có quyền chống đối , bổn phận của anh là im lặng và ngoan ngoãn nghe lời em. Anh đã hiểu chưa ?

Ồ ! Ghê như vậy !

Để chiều ai đó , anh gật đầu cười khê :

- Được !

Sự hợp tác của anh khiến Vy Anh càng thêm láo lếu, ngang nhiên cắn vào má anh.

- Đồ mê gái !

Dám mắng anh ?

Anh nâng mi lên, tia nhìn đầy nguy hiểm.

Nếu là Vy Anh thì sẽ lay lay tay anh rồi nhẹ giọng nài nỉ thế này :

- Duy Phong vĩ đại ! Anh đừng để ý nhé, em chỉ nói linh tinh thôi mà ! Nhé !

Nhưng ...ai đó bây giờ không còn biết sợ là gì !

Trùng mắt với anh, giọng điệu ghê gớm :

- Anh nhìn cái gì ! Em nói sai à ? Hừ . Mê gái, đại gái , háo sắc. Hoàng Duy Phong sở khanh !

Vy Anh đột nhiên chớp mắt với anh, âm điệu thật nhẹ nhàng :

- Anh thích gái đẹp sexy đúng không ? Ngọc Mỹ, Hoài Vân đều là tiêu chuẩn của anh , phải không anh yêu ?

Thế này là ghen à ?

Anh điềm nhiên gật đầu !

Vy Anh bực tức bặm môi, dùng hết sức cầm gối nện vào người anh.

- Đồ háo sắc ! À , không phải, đồ mê sexy body ! Anh đúng là quá tầm thường ! Em nói cho anh biết này Hoàng Duy Phong yêu dấu, anh cũng không phải là tiêu chuẩn của em đâu !

Hay đấy !

Biết ai đó chỉ để bỏ tức nên như thế nhưng anh vẫn nheo mắt, ánh nhìn ai đó đầy mờ ám :

- Sao em biết không phải ?

Vy Anh tỏ ra rất thành thạo, lướt mắt từ trên xuống dưới người anh một lượt , hứ một tiếng chê bai :

- Dáng người của cưng tuy là chuẩn phết đấy, có điều so với tiêu chuẩn của em thì không đủ rồi ! Nhìn cái là biết ngay !

Giải đấy chứ nhỉ ?

Gương mặt điển trai của anh tiến sát gần Vy Anh, ghé tai Vy Anh , mang theo dáng vẻ đen tối, chất giọng rất ma quái :

- Mắt quan sát của em rất tệ ! Anh tất nhiên là có đủ tiêu chuẩn của em ! Có muốn tự mình kiểm tra không ?

Vy Anh tuyệt nhiên không thể hiểu được hết lời nói ranh ma của anh, mặt ngệt ra sau đó quên hẳn chuyện vừa nãy, kéo kéo tay anh phụng phịu :

- Anh, giúp em cởi váy này ra đi !

Cánh tay Duy Phong trở nên cứng ngắc, giọng nói thoát ra vẫn trầm tĩnh như thường :

- Tại sao ?

Trong chiếc váy cách điệu, từng đường nét mềm mại trên cơ thể Vy Anh đều hiện rõ ...

Hơi rượu bao quanh người, bờ má ửng hồng, mặt nhăn nhó .

- Cái này chật quá !Em khó thở, sắp chết rồi đây này ! Anh mau giúp em đi !

Duy Phong ho nhẹ một tiếng, giọng khàn khàn :

- Vy Anh, em về phòng , tự cởi. Anh bận rồi !

Vy Anh quay lưng về phía anh, bực mình lên tiếng :

- Em không biết ! Anh bận thì kệ anh ! Mau cởi ra cho em ! Nếu em tự cởi được thì em phải nhờ đến anh làm gì hả Hoàng Duy Phong ! Anh làm cao quá rồi đấy nhé !

Không khí ngột ngạt bao trùm khắp căn phòng xám...

Duy Phong bắt đầu cảm thấy người mình đang dần nóng lên, có ngọn lửa âm ỉ đang cháy trong anh ...

Chiếc khoá váy sau lưng Vy Anh chỉ mới xê xích một chút.

Vy Anh nhăn nhó , la hét :

- Duy Phong, anh nhanh lên ! Em chết thật đấy !

Những ngón tay thon dài đưa ra , đặt lên chiếc khoá, hơi thở lạnh lẽo trở nên dồn dập ...

Anh đột nhiên ôm Vy Anh từ phía sau, những thanh âm trầm lạnh nhẹ nhàng vang lên :

- Vy Anh, mau lớn nhé !

Dứt lời, anh liền rời khỏi căn phòng xám ...

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tim anh – Chương 85

85. Chương 85

Lúc Duy Phong trở lại, trên tay anh cầm một thứ màu hồng.

Vy Anh ngồi trên giường vẫn đang với tay ra sau lưng giằng co với chiếc váy.

Tay ngẩn !

Ánh mắt anh ngập tia cười bước đến, đặt vật đó vào tay Vy Anh.

Là bộ đồ ngủ anh lấy từ phòng bên, chiếc áo ngắn tay rộng rãi...sẽ rất thoải mái và...che được hết tất cả !

Vy Anh dang bộ đồ ra, a lên một tiếng lớn :

- Đúng rồi, em quên mất. Suýt nữa thì để anh thấy hết rồi ! À, anh giúp em đi. Em cởi tay, cái váy này bị khùng rồi !

Duy Phong từ từ ngồi xuống cạnh bên, vẻ mặt không biểu hiện bất cứ điều gì :

- Vy Anh, anh đếm tới ba thì em mặc áo kia vào, nhé ?

Vy Anh khó hiểu, mày chau lại, lằm bằm :

- Anh nói gì thế ? Em muốn mặc khi nào là việc của em ! Sao phải đợi anh đếm cơ chứ ! Anh là ai nào, là ai mà dám ra lệnh cho em !

- Một !

Bàn tay lạnh lẽo chạm vào chiếc khoá sắt ...

- Hai !

Anh ngoảnh mặt, dời mắt khỏi khoá sắt đang được kéo xuống, váy theo đó dần rơi ra.

- Ba !

Duy Phong vừa rút tay về, chiếc váy cách điệu khi ngay lập tức đã rơi hẫng xuống.

Trong chiếc áo rộng màu hồng chấm bi đáng yêu, Vy Anh nghiêng đầu nhìn anh, ra vẻ ta đây :

- Em đã mặc xong rồi ! Anh thấy em thế nào, rất nhanh nhẹn và linh hoạt, phải không anh yêu ?

Duy Phong khẽ thở ra, người thả lỏng hơn.

Vy Anh bây giờ không còn khiến tim anh loạn nhịp nữa rồi !

Nhưng mà ai kia vẫn còn đang rất không biết điều !

Vy Anh mặc xong bộ đồ ngủ thì nằm hẫng xuống giường, hậm hực lăn qua lăn lại, không ngừng than vãn :

- Giường của anh sao lại rộng hơn của em thế ? Sao đến cả cái này anh cũng được thiên vị thế ! Chẳng qua là đẹp trai thôi mà ! Hừ.

Duy Phong lúc này mới nhìn Vy Anh, ai đó còn đang ngắm soi chiếc giường ...

- Này, em nghịch đủ rồi đấy !

Không ngủ cũng không chịu yên, như thế là thế nào !

Vy Anh lập tức lườm anh bằng ánh mắt tức tối, gắt lên :

- Anh kệ em ! Ở đây ai là nhất hả ! Là em đấy ! Anh thích tạo phản rồi à ! – như nghĩ ra điều gì đó, Vy Anh lên giọng chỉ bảo – Anh chết mê chết mệt em chứ gì ? Nhưng mà em còn chưa nói em yêu anh ! Anh còn phải cố gắng thêm, anh hiểu chứ !

- Được, sẽ cố gắng ! Còn em, ngủ đi !

Đôi mắt anh tĩnh lặng, đưa tay kê lại chiếc gối cho Vy Anh và cũng đồng thời khép rèm cửa lại, che đi những sợi nắng chói mắt.

Vy Anh chăm chú theo dõi từng hành động của anh rồi đột nhiên lấy tay che trước ngực với vẻ mặt đề phòng :

- Anh muốn em ngủ để anh làm chuyện mờ ám đúng không ? Đồ sở Khanh !

Duy Phong kéo chăn qua đắp lên người Vy Anh, thờ ơ đáp :

- Chuyện mờ ám đó là gì thế ?

Vy Anh đương nhiên không thể đối đáp lại được nên im bật, mắt dần dần rú lại, tay đập đập vào chỗ kể bên :

- Anh Duy Phong nằm đây đi. Em muốn ôm anh !

- Được !

Chiếc váy có dính những hạt đá tinh xảo bị ném xuống sàn.

Ngay khi anh vừa đặt mình xuống, chân Vy Anh đã đưa qua, không chút do dự mà gác thẳng lên người anh, phá lên cười khoái chí :

- Haha. Anh đã bị em lừa rồi ! Em mà lại phải ôm anh ư ? Em là mối ghen, muốn gác mà thôi ! Ở đây lại không có gấu bông !

Xem anh là gấu ?

Duy Phong hít nhẹ một hơi, làm như mình không hề nghe thấy gì, mắt hướng ra ngoài cửa sổ.

- Duy Phong, em hát anh nghe nhé ?

- Ừ.

- Hả ? Sao cơ ? Anh ừ gì cơ ? Em nói gì mà anh lại ừ thế ?

Rất đắc ý với trò đùa của mình, Vy Anh lại bật cười khúc khích :

- Anh sao dễ bị lừa thế ? Thật kém cỏi !

Duy Phong không đáp lời trước vẻ đắc thắng của ai kia, nghiêng người đặt lên trán Vy Anh một nụ hôn.

Vy Anh lập tức xô anh ra rồi đánh đá vào người anh tới tấp, hét lên :

- Ai cho anh hôn em hả ? Sở Khanh ! Đáng ghét !

Đánh mắng anh xong, Vy Anh nhào người qua, hung hăng hôn lại lên má anh, chưa hết ... còn lên miệng, chóp mũi, trán anh ...

- Anh chừa đi nhé ! Lần sau còn dám tự tiện hôn em, em sẽ cho anh bại luôn đấy !

Duy Phong chỉ ừ hử một tiếng, gương mặt bị Vy Anh vừa cắn vừa hôn có chút đau rát.

Vy Anh nằm hẳn lên người anh, miệng hát vu vơ, tay chạm vào má anh nghịch nghịch.

- Duy Phong, anh mê gái, anh sở Khanh, anh đen tối, anh xấu xa, anh lẳng lơ. Nhưng anh may mắn , yêu được như em !

- Ừ .

- Em dễ thương, đáng yêu, ngoan ngoãn, thông minh, xinh xắn. Bất hạnh, yêu người như anh.

- Ừ.

- ...

Nghịch mãi cũng chán, Vy Anh bắt đầu nằm yên, kê đầu sát với vai anh, khẽ gọi :

- Anh ơi !

Duy Phong chạm đầu vào trán Vy Anh, vòng tay qua vừa ôm vừa giữ Vy Anh.

- Sao ?

- Anh phải thay đổi tiêu chuẩn đi ! Như em, có được không ?

Được không ...

Bằng phẳng thế này ...

Anh miễn cưỡng gật đầu .

Vy Anh vui vẻ dụi mặt vào anh, thủ thủ :

- Ai cũng bảo là em không xứng với anh. Anh xuất chúng, nổi trội về mọi mặt còn em thì quá bình thường. Họ thấy anh thích em là điều khó tin, không chấp nhận được.

Duy Phong gỡ bàn tay nghịch ngợm của ai đó đang đặt trên thắt lưng chiếc áo choàng tắm.

- Kệ họ !

Vy Anh thấy việc chơi đùa của mình bị cản trở thì mặt hầm hầm, giọng điệu phát ra đầy bực dọc :

- Tất nhiên là kệ họ chứ sao nữa ! Em nói cho anh biết, em thấy anh mới không xứng với em ấy !

Ai đó vừa dứt lời liền bị anh ôm xuống, vòng tay mạnh mẽ của anh siết chặt không để ai đó phách lối nữa.

Vy Anh tức giận giãy dụa, hết cựa mình rồi lại xoay người, làm đủ mọi phương thức nhưng vẫn không tài nào thoát khỏi anh.

Vy Anh bất mãn nằm yên, cắn mạnh vào tay anh sau đó lại không ngừng lải nhải bằng giọng trong veo :

- Anh yêu, sao anh lại đẹp trai thế nhỉ ?

- Anh rất sợ em đấy nhỉ ? Vì thế mà mặc dù rất mê gái nhưng lại không dám động vào chút gì ?

- Best CEO ! Anh giàu lắm đấy, tại sao giàu như thế ?

- Thủ lĩnh đen tối ời ! Cho người hạ nhục chiều cao của em, anh hẳn là vui lắm nhỉ ?

- ...

Những hơi thở ẩm áp tràn ngập không gian .

Tách cà phê trên bàn nguội lạnh, hương thơm lan toả khắp từng góc ngách.

Duy Phong ôm ai đó, khẽ thở dài, vẻ mặt thấp thoáng chút khổ sở.

Mãi tận đến khi tay anh tê đi, giọng nói kia mới nhỏ dần rồi tắt hẳn.

Anh lặng lẽ ngắm nhìn Vy Anh, đôi mắt ánh lên hàng ngàn tia chiều chuộng , từ từ nâng bàn tay mềm mại vẫn còn đang bám chặt lấy áo anh lên...

Trên ngón tay áp út nhỏ bé, có thứ ánh sáng kim cương lóe lên giữa căn phòng xám tĩnh lặng...

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tim anh – Chương 86

86. Chương 86

Xế chiều ...Ánh tịch dương nhẹ nhàng đáp xuống căn biệt thự tráng lệ.

Trong bể bơi rộng lớn, làn nước xanh rờn một đường thẳng tắp .

Vy Anh với gương mặt ngái ngủ, lê chân đất dạo trên lớp đá lạnh lạnh...

- Anh Duy Phong, anh có ở đây chứ ?

Không có tiếng trả lời ... Vy Anh ôm khăn tắm, áo choàng tắm mà mẹ Hoàng đưa cho, mắt ngơ ngác nhìn quanh quất.

Rõ ràng là mẹ Hoàng bảo anh ấy vừa bể bơi mà, sao lại không thấy gì hết nhỉ !

Mặt nước tĩnh lặng tuyệt đối, chung quanh không một bóng người.

Không gian vắng vẻ xung quanh khiến Vy Anh bắt đầu cảm thấy sợ, cô hét lên :

- Hoàng Duy Phong, anh có ở đây không hả ? Có hay không thì anh cũng phải lên tiếng đi chứ !

Vy Anh thở hắt ra, men rượu vẫn còn chưa tan hẳn làm cô chóng mặt, lững thững đi tới bể bơi rồi ngồi bệt gần tay vịn, cẩn thận đặt đồ của Duy Phong sang một bên, hai chân cô thò hẳn xuống nước, dùng đưa đầy thích thú.

Chợt sống lưng Vy Anh trở nên cứng đờ, mặt biến sắc, còn chưa kịp hét lên thì đã bị một bàn tay nắm lấy chân mà lôi hẳn cô xuống bể ...

Vy Anh chìm ngấm trong làn nước mát . Ở đây , ngoài cô ra thì không còn ai khác, cô lại không biết bơi trong khi nước bể rất sâu, ngập lụt đầu cô.

Sẽ chết đuối mất ...

Ý nghĩ đó khiến Vy Anh hoảng loạn vùng vẫy và cứ nhắm chặt mắt thay vì nín thở ...

Có một vòng tay mạnh mẽ ôm lấy người cô, nhắc hẳn lên khỏi mặt nước.

Vy Anh hít lấy hít để những ngụm không khí rồi ho sặc sụa, mặt mũi đỏ gay.

Duy Phong đỡ lấy Vy Anh, ngạc nhiên hỏi :

- Không biết bơi ?

Thần trí dần hồi phục, Vy Anh hướng về mặt ranh mãnh của anh mà gắt gỏng :

- Em biết. Là do bất ngờ quá thôi ! Anh lần sau đừng đùa như thế nữa !

Duy Phong bóc trần lời nói dối của cô cũng không hề có phản ứng gì trước thái độ phách lối ấy, chỉ ôm Vy Anh cười.

- Ngủ nhiều thật !

Tay Vy Anh bám lấy tấm lưng trần lạnh lẽo, người cô ướt sũng , ho hết cơn rồi mới để ý kĩ tới anh ...

Mái tóc đen của anh ướt đẫm, từng giọt nước rỏ xuống vai,dáng người cao ráo lúc này hiện ra thật rõ rệt, nơi vòm ngực rắn chắc có một vết thương lớn, màu da non phớt hồng.

Vy Anh nhìn chằm chằm vào nơi ấy, giọng nói pha lẫn sự đau thương :

- Anh bị nghiêm trọng thế này à ?

Duy Phong không ngăn tay ai kia đang tự do động chạm vào vết thương lớn, ánh mắt anh nhìn cô thấp thoáng những nét trầm tư.

Rồi đột nhiên, anh cảm nhận được hơi thở ấm áp đang vương khắp ngực mình.

Anh nín cười, cúi đầu quan sát Vy Anh còn đang chu miệng thổi lên vết thương kia.

- Anh có thấy bớt đau không ?

Nhận được câu ừ hử của anh, cô càng ra sức thổi không hề biết đến cơ thể anh đang dần nóng lên.

Duy Phong đột nhiên nâng người Vy Anh đặt lên thành bể , anh nhìn cô với đôi mắt sâu thẳm.

Vy Anh im lặng, ôm lấy vai anh, nhướn người lên, môi nhẹ nhàng chạm vào môi anh...

Ngồi trên chiếc giường lớn, Duy Phong duỗi thẳng chân, mắt dán vào laptop, người cúi xuống thật thấp .

- Anh phải biết tự chăm sóc mình đi chứ ! Tại sao lại cứ để tóc ướt thế này ! Anh có biết là rất bị ốm không ?

Vy Anh quì đầu gối lên nệm, vừa giúp anh sấy tóc vừa phàn nàn.

- Xong rồi này ! Anh xem đi, lần sau lúc tắm xong, anh phải tự sấy tóc thật khô như thế này nhé. Ướt một chút cũng không được, anh nhớ kĩ nhé !

Duy Phong ừ hử một tiếng, những ngón tay thon dài lướt thật nhanh trên con chuột ảo.

Vy Anh cất máy sấy về lại phòng tắm rồi đến ngồi cạnh bên, lặng lẽ ngắm nhìn anh làm việc.

Từ lúc ăn tối xong đến bây giờ, anh vẫn chỉ im lặng, cứ thế mang về mặt điềm tĩnh không nhìn Vy Anh cũng không tỏ rõ thái độ.

Vy Anh cảm thấy lạ, mặc dù anh vốn kín tiếng nhưng đối với cô thì không đến nỗi thờ ơ thế này.

Là anh có tâm trạng hay đang bức cô đây ? Dù thế nào cũng đừng im im như vậy chứ ...

Vy Anh định về phòng để lên mạng xả với Trúc Vũ nhưng nghĩ lại thì trong chuyện này , cô là người có lỗi , nên đợi anh làm việc xong rồi tính vậy.

Thật là Vy Anh quyết định ngồi yên trên giường, vật lộn với thời gian.

Duy Phong liếc cái người đang hết nằm rồi lại ngồi kia, giọng lạnh tanh :

- Chuyện hôm nay là sao thế ?

Vy Anh vừa nghe thấy anh lên tiếng thì ngồi bật dậy, túm ngay lấy tay anh.

- Anh, em xin lỗi !Em sai rồi. Em không muốn biến mình thành như thế đâu. Chẳng qua là ...

- Tuổi trẻ nông nổi ? – Duy Phong đặt tay lên mái tóc rối loạn của Vy Anh, gương mặt điển trai rất đối thần nhiên, không hề có chút tức giận.

Vy Anh bị anh chặn trước, lúng túng đáp :

- Vâng, em nông nổi, hư hỏng ! Em xin lỗi, rất xin lỗi, rất rất xin lỗi ! Hoàng Duy Phong vĩ đại, anh sẽ tha thứ cho em phải không ?

Duy Phong nghiêng đầu nhìn Vy Anh, ngữ khí thoát ra vô cùng nhẹ nhàng :

- Vy Anh này,em uống rượu ?

Vy Anh nín bật ... mặc dù chỉ là nhầm lẫn nhưng tội lỗi của cô vẫn rõ ràng rành rành như thế ...

- Em tưởng đó là cocktail !

Duy Phong gật đầu rồi không nói gì thêm, mắt lại dời sang màn hình laptop.

Vy Anh ôm anh, dựa người vào anh, mặt mày bí xí, nhỏ giọng đáng thương :

- Em biết anh giận em, bức em nhưng em thật sự là đã không muốn như thế. Tại thư kí Hoàng có việc quan trọng nên em mới giúp. Anh ấy đã giúp em và anh rất nhiều, lần này là lần đầu anh ấy lên tiếng nhờ vả, em không thể từ chối. Anh cũng đừng giận anh ấy , nhé ?

Duy Phong gấp laptop lại lia về phía cuối giường,anh đưa tay nâng mặt Vy Anh lên, cúi đầu cắn cắn bờ môi mềm mại.

- Vy Anh, em rất tùy tiện !

Vy Anh đỏ mặt rồi nói một hơi không ngừng nghỉ .

- Em biết, em biết ! Em rất tùy tiện. Để anh Duy Phong bận như thế mà vẫn không được yên, vẫn phải lo cho em. Em xin lỗi ! Chuyện này em sẽ không có lần thứ hai, vậy nên em xin anh đừng giận. Ai cũng có thể giận nhưng anh thì không ! Bởi anh là CEO tối cao,là thủ lĩnh nắm trong tay vận người ! Tâm trạng anh mà không được tốt thì sẽ rất rất nhiều người không vui ! Nên ...- Vy Anh nắm lấy khoảng ngực áo của anh kéo xuống, hôn nhanh lên môi anh – Em hi vọng anh sẽ không vì em mà giận hay bức mình.

Duy Phong bật cười ...Vy Anh mới theo chân thư kí Hoàng có một ngày mà đã thế này rồi. Anh ngả mình xuống giường , không quên kéo theo Vy Anh.

- Sao lại nhiều chuyện thế ?

Vy Anh nằm cạnh anh đầy ngưỡng ngүй, nắm lấy tay anh vẽ đáng thương .

- Em chỉ không muốn anh buồn thôi mà.

Duy Phong nghiêng người, một ngón tay đặt lên trán Vy Anh trầm giọng :

- Tuyệt đối không được đi đâu nếu chưa có sự cho phép của anh !

Vy Anh gạt đầu thật mạnh, mặt dụi dụi vào ngực anh, nghĩ ngợi gì đó một lúc rồi nhìn anh đầy căng thẳng.

- Anh này, lúc em say, em đã không làm gì anh chứ ?

Duy Phong gác chân lên nhau lười biếng đáp :

- Cẩn , hôn và sàm sỡ.

Vy Anh đang ngồi bất động thì bị anh lôi xuống nhét vào chăn.

- Ngủ ! Mệt rồi !

Vy Anh mặc dù là không muốn nằm thêm nữa nhưng lại sợ anh nên ngoan ngoãn ôm anh , không cự mình hay xoay người.

Duy Phong tắt đèn, phút chốc căn phòng đã rơi vào bóng đêm.

Mắt Vy Anh chưa thích nghi hẳn , chỉ thấy lơ mơ những đường nét cao ngạo trên gương mặt lạnh lẽo của anh.

Cảm nhận được hơi thở nam tính từ anh đang dần dần nhẹ bằng, Vy Anh liền vươn tay ... cởi loạt cúc áo đầu của anh ra, sau đó khẽ áp lòng bàn tay lên vết thương lớn kia ...

Duy Phong nhú mày , rồi hướng ánh nhìn cảnh cáo về phía Vy Anh.

Vy Anh thấy anh như thế thì nhồm người dẩy đè má anh ra hôn.

- Anh ngủ tiếp đi. Em không làm gì đâu. Em chỉ xem anh đỡ chưa thôi.

Duy Phong gỡ tay Vy Anh , giọng khàn khàn nhắc nhở :

- Đừng chạm vào anh !

Vy Anh tức giận trở mình, quay lưng về phía anh về hờn dỗi .

- Anh sợ em gì chứ ! Muốn xem anh thế nào thôi mà !

Duy Phong ôm Vy Anh từ phía sau, đầu tựa lên mái tóc mềm mượt.

- Vy Anh muốn làm gì anh cũng được nhưng đừng khiến anh không kiểm soát được mình !

- Em không hiểu anh nói gì cả ! – Vy Anh ngơ ngác, cảm nhận được mùi thơm dịu nhẹ đang lan tỏa mạnh liệt.

Vy Anh đột nhiên cảm thấy cơ thể mình đang nóng lên một cách kì lạ, Duy Phong mang theo hơi thở mờ ám tiến sát gần cô ...tay anh nắm lấy tay cô đặt lên lưng mình, sau đó nhẹ nhàng hôn lên trán cô ...

Vy Anh không có chút phản ứng, tay để trên lưng anh cứng đờ, toàn thân trở nên cứng ngắc.

- Ngủ ngon !

Duy Phong đột ngột phá lên cười rồi ném mình sang một bên.

Vy Anh nhận ra là anh đang cố tình dọa dẫm mình thì vô cùng bất mãn. Lôi tuột chăn sang, cuộn mình lại, để mặc người kia đánh盹 ánh mắt ma mãnh nhìn cô.

Lúc cô nhắm chặt mắt lại thì bên tai phát ra chất giọng trầm ấm của anh.

- Anh lạnh !

Vy Anh vẫn tỉnh bơ giữ chỗ.

“ Kệ anh ta, lạnh thì tự chỉnh điều hòa ! ”

Duy Phong trước thái độ dửng dưng của người nào đó thì cười một tiếng rồi cũng khép mi lại ...

Không gian chìm trong khoảng lặng.

Thi thoảng có tiếng ho dữ dội vang lên.

Ánh trăng len lỏi qua rèm cửa trắng đơn nhả, chiếu lên dáng người cao lớn của Duy Phong , cứ một lúc, anh lại đưa mắt nhìn sang người bên cạnh, định chui vào chăn nhưng sợ Vy Anh thức dậy, lại không muốn tắt điều hoà vì sợ Vy Anh nóng nên cứ nằm yên, chớp mắt được một chút thì lại bình tĩnh khi Vy Anh cựa mình ...

Thấy Vy Anh vẫn ngủ say, anh mới yên tâm nhắm mắt.

Vy Anh sau một giấc ngủ chập chờn thì lơ ngơ ngồi dậy , đưa mắt nhìn quanh rồi không tìm được mà thốt lên ...

Chết ! Lúc này định ôm chăn một lát rồi chia lại cho anh, nhưng ngủ quên mất ...

Vậy là ... Vy Anh than thầm rồi nhanh tay phủ chăn lên người anh, sau đó ôm lấy cơ thể lạnh lẽo của anh như ... đền bù.

Hm ... áo anh chưa gài lại, Vy Anh hơi giật mình rồi muốn đưa tay gài cúc áo kia nhưng ngay khi bàn tay trái của cô vừa đưa ra thì một thứ ánh sáng vụt loé lên ...

Vy Anh sững sờ nhìn chằm chằm vào nơi phát sáng đó ...là ngón tay áp út của cô, hay chính xác hơn là chiếc nhẫn trên đấy .

Cô thất kinh, từ bao giờ thế này ...

Vì quá hoảng hốt nên cô không để ý tới hình dáng của chiếc nhẫn mà hét ầm lên.

Duy Phong giật mình mở mắt...mặc dù là anh không hề ngủ ...

- Em sao thế ?

Anh khó hiểu nhìn Vy Anh chờ dẫn quan sát bàn tay giơ lên trong không trung, cô kích động , giọng nói rất nhỏ :

- Anh ...đeo cho em cái này à ?

Duy Phong ừ hử một tiếng, không hiểu sao chỉ là 1 chiếc nhẫn mà lại khiến Vy Anh có phản ứng như thế ...

- Anh ...có ý gì ? – Vy Anh chậm chạp mở miệng, ánh sáng từ nhẫn thu hút ánh nhìn của cô.

- Cầu hôn.

Duy Phong đá đá chiếc chăn đi nơi khác, lời nói ra thản nhiên như không.

Vy Anh sững sờ ...cô dù có gần anh thế nào cũng không thể nào nào không hoảng hốt trước chuyện này ...

Cô nhìn anh, run giọng :

- Anh cầu hôn em ? Em chưa chấp nhận mà ! Sao anh có thể đeo nhẫn cho em vậy ?

Duy Phong à lên một tiếng rồi ngồi dậy, tháo nhẫn ra rồi chìa về phía Vy Anh , ánh mắt tĩnh lặng , chất giọng trầm ấm pha lẫn cơn buồn ngủ :

- Marry me ?

” ...”

Vy Anh không biết nên vui hay buồn đây ... Ai đời lại có người cầu hôn kiểu này ...

Cô sắp khóc đến nơi, khổ sở nói :

- Anh, hoa đâu ? Bữa tối lãng mạn đâu ? Tại sao anh không quì xuống đưa nhẫn cho em ? Tại sao thế ? Nếu không được như thế thì anh cũng có thể hỏi em với thái độ khác không ?

Duy Phong lại ừ hử thêm một tiếng nữa, nhướn mày nhìn Vy Anh :

- Yes or no ?

- ...

Vy Anh nín bật, không thể nói thêm được điều gì...

Duy Phong kéo tay cô, đeo thẳng chiếc nhẫn vào ngón áp út bằng động tác rất dứt khoát, trước khi ném mình xuống giường, khoe miệng anh nâng lên nét cười ranh mãnh nhìn ai đó vẫn còn đang đờ đẫn :

- Vợ, ngủ ngon !

- ...

Trong màn đêm yên tĩnh có một chuỗi tiếng hét chất đầy phẫn nộ, vang lên :

- Em không thèm lấy anh ! Hoàng Duy Phong, em có chết cũng không lấy anh ! Anh không biết thế nào là lãng mạn à ! Cầu hôn mà thế à ? Em không đồng ý ! Em không đồng ý ! Mau tháo nhẫn ra cho em !Này, Best CEO, tại sao anh không trả lời em hả !tại sao anh tháo nhẫn được còn em thì không hả ? Anh có nghe em nói không ? Không trả lời em chứ gì ! Được rồi, anh ngủ đi, cứ ngủ đi ! Em thề, anh ngày nào cũng sẽ gặp ác mộng ! Rồi anh sẽ phải trả giá vì điều này ! Em mách bố Nhật, bố sẽ không gả em cho anh ! Đồ đểu !

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tim anh – Chương 87

87. Chương 87

- Hội nghị thế nào hả anh ? – Bà Diệp cẩn thận treo chiếc áo vét lên tủ, nhẹ nhàng hỏi.

- Nói sao nhỉ ! Thành công tốt đẹp có điều là không đáp ứng được tiêu chí đưa ra cho lắm. Bởi khách quan thay vì tập trung vào hội nghị thì lại lấy anh là Hoàng Duy Thức ra làm tâm điểm. – Hoàng Duy Thức cười thờ dãi – Lâu rồi không xuất hiện trước đám đông thế này, thật khó chịu ! Duy Phong tài thật, đang chủ trì hội nghị bỏ đi luôn ! Cũng may anh xoay sở được !

Bà Diệp mỉm cười, tiện tay sắp xếp lại đồng giáp vẽ nháp trên bàn.

- À, hôm nay chưa gặp Vy Anh. Khuya thế này chắc còn bé ngủ rồi nhỉ !

Hoàng Duy Thức có vẻ tiếc nuối nhìn kim đồng hồ đã nhích gần số 12.

Bà Diệp khẽ thở dài có đôi chút buồn cười :

- Hôm nay, con bé theo theo thư kí của Duy Phong đi xem mắt ai đấy. Chẳng biết thế nào mà lúc về thì say khướt, ngủ li bì, mãi tới khi em đi làm về mới dậy.

Hoàng Duy Thức ngạc nhiên, cau mày :

- Con bé uống rượu cơ à ?

- Ủ. Uống nhầm đấy ! Duy Phong có vẻ bực lắm, ăn tối xong lôi con bé đi liền.

Hoàng Duy Thức cười lớn, vẻ mặt dần dần trầm lắng đầy mâu thuẫn :

- Lúc Duy Phong và Vy Anh cưới, anh nên xuất hiện với vai trò là chú Duy Thức hay bố Anh Nhật đây ?

Bà Diệp im lặng thật lâu rồi tắt đèn, giục ông :

- Thôi, anh mệt rồi, nên nghỉ ngơi đi. Anh là Hoàng Duy Thức ! Điều này không thay đổi được ! Con bé có Duy Phong rồi, anh đừng lo lắng .

- Ủ. Vậy em cũng đừng lo nhé !

- ...

- ...

Căn phòng thoáng chốc đã trở nên yên tĩnh ,chỉ vọng lại tiếng nói chuyện nho nhỏ...

Ngoài hành lang vắng lặng, in trên bức tường lạnh ngắt là một bóng người đứng yên trước cửa phòng.

Bàn tay đặt trên tay nắm cửa cứng đờ, Vy Anh đứng chết lặng, không tin nổi những gì mình vừa nghe thấy...

Bố Nhật chính là chú Duy Thức của anh ?

“ Hừ ! Bố em không việc gì phải sợ cả ! bố em á, là giỏi nhất ! Em nói cho anh biết, ngay cả chú Hoàng Duy Thức của anh, kỹ sư thiên tài cũng không bằng bố của em đâu nhé ! ,,

“ Vậy khi nào mình cho hai người ấy cạnh tranh nhé ? ,,

“ Tất nhiên là bố em thắng ! ,,

“ Được ! Cho bố em thắng đi ,,

“ Chú ấy bây giờ về đây lại còn đem theo cả con cưng này chứ ,,

Thì ra là như vậy...Thảo nào cô lại luôn cảm thấy bác Duy Khánh , anh và bố cô có mối quan hệ mật thiết nào đó...

Chân Vy Anh từ từ khụy xuống, vẻ mặt trắng bệch, đôi môi tím ngắt, cô chôn mặt vào hai chân, đôi vai run rẩy...tự tìm những tràng nấc lại bằng cách cắn môi thật chặt ...

Tại sao những điều này , không ai nói với cô ? Mọi chuyện thật ra là như thế nào...

Vy Anh thu mình lại, bóng dáng nhỏ nhắn chìm trong sắc đen tối tăm..

Giữa đêm, từng ô cửa kính phản quang của căn biệt thự đồng loạt tỏa ra thứ ánh sáng trắng mạnh mẽ .

Nền trời vẫn giữ nguyên sắc đen khi về khuya.

- Vy Anh làm sao thế ?

Ông bà Hoàng trong bộ đồ ngủ hoảng hốt chạy tới chiếc giường chất đầy gấu bông.

Duy Phong mang vẻ mặt âm u ngồi sát cạnh Vy Anh, môi anh mím lại.

Cảnh tượng lúc này vẫn còn đeo bám lấy một cách sắc nét, bên cánh cửa lớn, dáng người nhỏ nhắn của Vy Anh bị bóng đêm nuốt gọn, mặt vùi sâu vào hai chân ,đôi vai gầy không ngừng run rẩy.

- Con bé biết chuyện rồi !

Có tiếng khóc đứt quãng phát ra, bà Diệp khổ sở nhìn Vy Anh đang nằm bất động trên giường,hàng mi cau lại thật chặt, từng hơi thở nặng nề thoát ra. Vy Anh đang hôn mê vì thuốc an thần .

- Biết em không phải bố con bé. – Hoàng Duy Thức cúi đầu đầy bất lực, giọng nói trở nên khô khốc và nghẹn ngào.

“ Bố, tại sao thế. Bố Nhật, sao bố lại không phải là bố con ! ”

“ Bố, tại sao thế ! ”

Vy Anh đã hoảng loạn hét lên với ông những câu đau đớn như thế ...

Phải làm thế nào đây ...Vy Anh mới chỉ chạm tay vào một mẫu nhỏ của cơn ác mộng kinh hoàng kia ... Rồi sau này , khi Vy Anh nắm rõ tất cả, có đủ sức chịu đựng không ! Ông sợ ... con bé sẽ chết mất ...sẽ chết vì nỗi ám ảnh và nỗi đau chồng chất ...

Không gian xung quanh chùng hẫng xuống, ngập tràn những hơi thở đau đớn ...

Vườn cỏ ba lá toả hương thơm man mát, chiếc xích đu nhỏ khẽ đung đưa.

- Bố, tại sao thế !

Thuốc an thần mạnh là vậy nhưng vẫn không thể khống chế được nỗi Vy Anh, cơn chấn động nhanh chóng lôi cô khỏi sự mê lịm, cô đau đớn nhìn Hoàng Duy Thức, sắc mặt trắng bệch, môi nhợt nhạt như người đã chết :

- Tại sao lại không phải là bố con ! Tại sao !

Ông bà Hoàng đứng yên, không biết nên làm gì vào lúc này ...

- Vy Anh, em đừng như thế !

Duy Phong ôm ghì Vy Anh lại, không để cô mất kiểm soát khỏi những hành vi của mình.

- Vy Anh, bố xin lỗi. Con nghe bố nói, được chứ !

Bà Diệp ứa nước mắt nhìn con gái mình đang hoảng loạn, Vy Anh hét đánh Duy Phong rồi lại tự cắn môi mình ...

- Mọi người đi hết đi ! Con không cần !

Vy Anh mạnh tay đẩy Duy Phong ra, ném những con gấu bông xuống mặt đất ...

- Vy Anh, con nghe bố đã.

- Vy Anh, mẹ xin con đấy !

...

Vy Anh dường như không nghe thấy gì, cô khóc thét lên một cách điên cuồng .

- Đi hết đi ! Con không cần nữa . Mọi người mau đi đi !

- Vy Anh ! – Hoàng Duy Thức khốn khổ gọi cô, ông không thể để Vy Anh như thế được.

Vẻ mặt Vy Anh trở nên ngậy dại, tiếng nấc đan xen vào tiếng khóc....Nước mắt của cô trào ra ngày một nhiều hơn, cô đau đớn , thất vọng , thần sắc tím tái và kiệt quệ. Người cô run mạnh từng cơn ...

- Vy Anh. Con đừng sợ ! Bố ...

Vy Anh lao đến ôm lấy Duy Phong, cô trốn mặt vào ngực anh.

- Con gái, bố ...

Thấy Vy Anh hoảng loạn như vậy, Duy Phong lắc đầu ra hiệu cho ông im lặng rồi tầm mắt dời về phía cánh cửa.

Tiếng thở dài nào nề và tiếng khóc đau đớn theo từng bước chân nặng nề dần dần biến mất ...

Căn phòng chỉ còn lại Duy Phong đang chịu những trận đánh táo bạo của Vy Anh.

- Đi đi ! Anh mau đi đi ! Em không cần anh !

Nỗi đau đang như muốn xé nát lấy cơ thể cô khiến cô không thể thở nổi.

Tại sao ... Ai cũng lừa dối cô như thế ...

- Đau ! – Duy Phong rên khẽ khi bị Vy Anh đánh thẳng ngực , ánh mắt ang mang nỗi đau thâm trầm.

- Đi đi ! Em bảo anh đi đi. Có nghe thấy không hả ! Anh không hiểu à !

Vy Anh giận dữ hét lên, không đánh anh nữa, cô nhìn anh bằng đôi mắt ngập nước. Âm điệu trong giọng nói run run theo từng nhịp thở :

- Anh đi đi ! Đồ lừa đảo ! Anh biết rõ mọi chuyện, tại sao lại giấu em. Biến em thành con ngốc như thế !

Duy Phong hít nhẹ một hơi, dáng vẻ cao ngạo của anh toát lên mùi vị lạnh lẽo vốn có , giọng trầm phát ra đầy trấn tĩnh :

- Vy Anh ! Đừng như thế !

Vy Anh oà khóc nức nở, lớn tiếng với anh :

- Em muốn đi khỏi đây !

- Không được ! – Những tia sáng mạnh mẽ trong mắt anh thoáng biến động, trong lời từ chối kèm theo sự cảnh cáo.

- Anh muốn em phải chết đi thì anh mới hài lòng hả ? Tại sao anh cứ thích làm theo ý mình như thế ? Nếu vậy thì tùy anh ! Cứ xem em như con ngốc đi !

Vy Anh ngừng khóc, cô nằm xuống quay người về phía anh, mắt đờ đẫn nhìn ra khoảng vườn xanh mượt ...mùi sương đêm theo gió lan tràn khắp không gian.

- Xin lỗi !

Một giọng nói trầm lạnh khô khan vang lên.

- Không cần nữa ! Đi đi ! Em hận anh !

Người Vy Anh run lên, nước mắt lại thi nhau tứa ra, chiếm cứ lấy đôi bầu má nhợt nhạt.

Tại sao bố Nhật lại là chú Duy Thức của anh !

Tại sao lại cướp đi bố Nhật của cô !

Vy Anh không còn tìm thấy nhịp thở của mình nữa rồi ...

Duy Phong lặng lẽ nằm ôm cô thật chặt, bàn tay lạnh lẽo siết lấy cô như sợ cô sẽ biến mất khỏi anh.

Giọng anh đè nặng những âm đau đớn như được vang vọng lại từ một nơi tối tăm :

- Vy Anh, suốt nhiều năm qua, không ai bên anh cả.

Cơ thể Vy Anh trở nên cứng ngắc ..., sự lạnh lẽo từ anh khiến cô giật mình, tim cô đập những nhịp yếu ớt.

- Anh đã tưởng em là con gái ruột của chú ấy. Đã rất đau, biết không ?

Hơi thở Duy Phong nhẹ nhẹ, thứ bóng đêm ngự trị trong mắt anh như nhấn chìm mọi thứ ...bao gồm cả anh.

- Không muốn ở bên anh ?

Vẻ mặt Duy Phong trở nên trầm ngâm, đang có một nỗi ám ảnh bầu vuu lấy anh ...

Đáp anh là sự im lặng , anh lặp lại với giọng trầm đầy uy lực :

- Không muốn bên anh ?

- Không !

Vy Anh khó khăn lên tiếng, cổ họng bị thít chặt đến tắc nghẹn, nước mắt đã thấm sâu vào tận bên trong xương tủy.

Cô có thể đối mặt với anh được không ?

Bố Nhật đã biến mất, cô như chết đi ...

Ngày trước, cô an tâm ở bên anh bởi cô có một chỗ dựa vững chắc là bố Nhật đầy danh tiếng và tài giỏi !

Còn bây giờ, cô có thể đem thứ gì ra để lấp vào khoảng cách rộng lớn giữa anh và cô đây ?

Lấy gì tự an ủi mình khỏi những mặc cảm đây ?

Cô không thể như anh, không quan tâm đến lời dị nghị và thái độ của người khác, lại càng không thể phớt lờ ...

Cô ... không xứng với anh !

Những ngón tay lạnh lẽo thoáng siết lại, Duy Phong biến sắc, cơ thể ấm áp dựa vào Vy Anh nhưng giọng nói lại như mang theo hơi lạnh :

- Không ?

- Em ...không ...

- Em có biết hậu quả của việc chống đối tôi không ?

Duy Phong đột ngột kéo Vy Anh sang người mình, anh ôm chặt Vy Anh, vẻ mặt đầy u uất :

- Không cho phép em rời khỏi tôi !

Nơi khoảng ngực áo của anh ướt đầm, Vy Anh khóc , chất sống theo từng giọt nước mắt rời khỏi cơ thể ...

Duy Phong lặng lẽ nhìn thứ nước óng ánh đỏ, vòng tay vô thức siết lại mạnh mẽ ...

- Anh Duy Phong, buông em ra !

Duy Phong đưa tay từ từ lau sạch nước mắt của Vy Anh, anh cười nhẹ ...sự đau đớn và khổ sở hằn sâu trong nét cười ấy.

- Được ! Em có thể đi !

Vy Anh nín lặng ,cô chợt nhận ra mình không thể rời khỏi anh ...Dù là đau đớn hay khó chấp nhận đến thế nào đi nữa...

Duy Phong khẽ thở ra, vẻ mặt anh lạnh lẽo phảng phất nét trầm buồn, sự đau khổ ngập tràn trong từng chuyển động của anh.

Đặt lên trán Vy Anh một nụ hôn lành lạnh, anh lại cười, nét cười vô vị nhất trên khoé miệng ma quỷ từ trước đến nay.

Giọng anh nhẹ bằng chỉ như cơn gió thoảng qua :

- Để tôi quên em, tới lúc đó, hãy rời xa tôi !

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tim anh – Chương 88

88. Chương 88

Một chiếc xe thể thao màu xám bạc lao thẳng vào sân trường, đậu ngay ở khu vực dành cho giáo viên.

Khắp trường dậy lên tiếng hò hét ầm ỹ, kéo theo sau đó là chuỗi âm thanh dồn dập của những tốp học sinh đổ bộ xuống hành lang và cả tiếng rầm rập thô bạo phát ra khi những cánh cửa sổ phòng học bị mở tung.

Duy Phong ôm theo Vy Anh bước xuống xe, nắng sớm hắt lên mái tóc đen ngắn và rải từng sợi đều trên chiếc áo sơ mi trắng đơn giản.

Vẻ xuất chúng và khí chất cao quý của anh thêm phần nổi bật, sắc mặt anh có phần mệt mỏi.

Tất cả học sinh đều đổ dồn về phía anh với những con mắt bắn loạn và ngỡ ngàng.

Trúc Vũ sau lần được anh nói chuyện cùng thì khoảng cách đã bị cô rút bỏ hoàn toàn, cô chạy tới giúp anh cầm balô, mặc dù rất lầy lăm khó hiểu nhưng cô không cách nào hỏi được !

Vy Anh thì như ngủ mê, nằm im thín thít, đầu lại quay vào trong nên cô chẳng đoán được sự tình gì ...

Rầm ầm !!!

Cánh cửa phòng học 11A1 bị đá tung ra, rung lên bần bật như sắp rơi đến nơi ...

Sau khi dùng chân đạp cửa đầy táo bạo, Duy Phong đưa đôi mắt lạnh lùng lướt khắp phòng học rồi dừng lại ở chiếc bàn ngay gần cửa ra vào.

- Ô ... – Thấy những bước chân của anh đang soải dài, Trúc Vũ ngơ ngác, miệng lắp bắp, tay chỉ vào mặt bàn trống ở chính giữa – Anh ...anh Duy Phong ơi, bàn ... bàn của tụi em ở đây cơ mà !

Duy Phong không hề bận tâm đến những lời ấy.

Xoạt ...!

Chỉ với cú đưa tay dứt khoát , hàng loạt sách vở, bút thước đang dăng đầy bàn bị anh lùa sạch xuống mặt đất .

Mọi người lúc ấy đều sửng sốt nhưng vẻ si mê vẫn hiện ra thật rõ rệt.

- Thả ra !

Duy Phong cúi đầu nhìn Vy Anh, xen lẫn vào chất giọng trầm lạnh là đôi chút bực mình.

Người thù ra, mặt cũng nghệt đi ...học sinh ngơ ngác...

Thả ra ? Rõ ràng là anh đang bế Duy Phong, vậy nếu nói thả thì anh mới phải chứ !

Dấu hỏi to đùng ấy cho đến lúc Vy Anh được đặt xuống ghế mới có lời giải đáp.

Cô đang rất hung hăng mà cắn vào người anh.

Có tiếng thở mạnh gấp gáp ...

Ngay lúc này và ngay nơi này, nếu không có Duy Phong ở đây thì chắc chắn là người đang tấn công kia sẽ bị lũ hám trai xé ra thành ngàn mảnh !

Đương nhiên, Trúc Vũ cũng sẽ góp mặt để chia nhỏ Vy Anh ra ...tim cô đang tan nát đấy ...

Vy Anh kia thật láo ! Dám làm tổn hại đến anh Duy Phong !

- Đây không phải bàn em. – Vy Anh cắn đã xong thì ầm ục nói, khuôn mặt nhợt nhạt không chút sức sống .

- Biết ! – Duy Phong khó coi nhìn vào vết tích trên áo mình rồi hướng Vy Anh, buông lời cảnh cáo – Cấm em đặt chân xuống đất !

Vy Anh nghe xong thì lập tức đưa bàn chân đang chỉ mang mỗi tất mỏng dẫm mạnh xuống nền , cơn đau từ chân nhanh chóng truyền tới khiến cô phải nhăn nhó nhưng đã lỡ ... trên người anh rồi nên cô cố gắng làm ra bộ dạng vênh vao.

Trong suốt hai ngày cuối tuần vừa rồi, cô nằm bẹp ở phòng mình, không ăn cũng không ngủ, đầu óc mang nặng những suy nghĩ ngổn ngang ...

Bố mẹ anh và ...chú Duy Thức, mẹ Diệp đều muốn nói chuyện với cô nhưng cô luôn trốn tránh...

Cô chỉ cho phép anh là người duy nhất được vào phòng mình , hay đúng hơn là cô không ngăn nổi anh.

Câu đầu tiên cô nói với anh là :

“ Anh đã quên em chưa ? ”

Anh có vẻ tức giận nhưng chỉ lặng lẽ ôm cô, cười nhàn nhạt.

“ Không, nhớ em. ”

“ Quên em đi ! Em muốn rời khỏi đây ! Em không muốn nhìn thấy anh ! ”

“ Ủ. Đợi nhé. ”

“ Ngay ngày mai, anh quên em đi ! ”

Lúc ấy anh không nói gì, chỉ sập mạnh cửa và bỏ đi ...nhưng rồi quay lại, lặng lẽ làm việc qua laptop , để im cho cô ra sức đánh hay mắng ...

Vy Anh cũng không hiểu tại sao lại chống đối và cư xử như thế.

Dường như cô đem anh ra để trút ...

Ánh mắt Duy Phong tối lại, anh nhìn Vy Anh truy hỏi :

- Vừa làm gì thế ?

Vy Anh hứ hứ , tỏ ra không sợ.

Mà anh đâu cần biết mấy thứ đó, điều anh quan tâm là chân cô đang đau !

Anh hít nhẹ một hơi khi thấy đôi tất trắng dính cát bẩn, chân đã sưng tấy rồi, còn thêm thế này thì làm sao thôi ...

Anh định xách Vy Anh về nhưng rồi lại kiên nhẫn ngồi xuống, kéo chân Vy Anh ra, cởi đôi tất và thả vào sọt rác.

- Anh dám vứt đồ của em !

- Để anh thấy lần nữa, thứ anh vứt sẽ là em.

Vy Anh không dám ho he , mặt úp vào bàn , thở dài rất chán đời.

- Mấy giờ tan học ?

- Không tan học !

Duy Phong cười một tiếng...

- Đừng ai chạm vào Vy Anh !

Giọng sắc lạnh của anh vừa dứt, tiếng bước chân vững chãi lại vang lên .

Không khí trong lớp trở nên đầy mát mát ...

Cả buổi học hôm ấy, Vy Anh tập trung vào bài giảng.

Vì lời dặn dò của anh nên không ai dám làm phiền cô, đến cả giáo viên bởi nếu cô bị gọi cô lên trả bài thì cả lớp lại nhao nhao :

“Không được, không được .”

Trúc Vũ chuyển ngồi cạnh cô để tiện giúp cô đi lại rồi luyên thuyên hôm đi với thư kí Hoàng về bị Mạnh Vũ mắng té tát, mặt mày thì ra vẻ nhăn nhó nhưng giọng nói lại rất vui vẻ.

Trúc Vũ hiếu kì hỏi một đồng thứ, Vy Anh chỉ ậm ừ cho qua.

- Cậu đúng là thần kinh ! Thái độ gay gắt với anh ấy như thế, có ngày anh ấy vứt cậu thật đấy.

Vy Anh xùy xùy mấy cái rồi úp mặt vào bàn, thở dài lại thở dài.

Điều duy nhất cô tiếp thu được qua suốt buổi học đó là chỗ ngồi này rất tiện !

Suốt cả tuần đó, không khí trường học vẫn luôn sôi nổi bởi mỗi sáng, Duy Phong luôn đích thân bế Vy Anh vào lớp, trưa hoặc chiều lại thấy anh đến đón cô !

Rồi hôm thứ 7, người ta thấy chiếc xe đua màu đen không còn lao vào trường nữa ...chỉ thấy Vy Anh từ xe bước xuống, tự đi vào lớp.

Cả trường như rơi vào địa ngục, vừa tiếc nuối vừa hụt hẫng

...

Người thì bậm môi nhìn Vy Anh, người thì chạy tới quăng cho cô câu hỏi quan tâm kiểu như tại sao lại để chân hết đau thế, người thì tìm cách làm cho Vy Anh đau trở lại ...nhưng vẫn là không ai dám manh động !

Còn Vy Anh, cô bỗng nhiên trở nên trầm tính hơn, đầu óc thường dễ quên ở đâu đó, sắc mặt lúc nào cũng tái đi và người thêm gầy.

Nhưng bên cạnh đó, sức học của cô nhảy vọt, điểm lúc nào cũng đạt tuyệt đối ...

- Không ăn tối ?

- Em không. – Vy Anh cắn bút , cắm mặt vào ôn bài, tuần sau đợt thi cuối kì sẽ chính thức bắt đầu.

Duy Phong đứng ngay sau cô, nhìn cô với vẻ mặt trầm ngâm.

- Vy Anh, lát học ! Đi ra ăn đi !

Vy Anh cau mày, vừa lật giở sách vừa trả lời qua quýt :

- Em ăn mới nãy rồi. Không đói đâu. Anh đi ra ăn với mọi người đi !

Duy Phong đột nhiên cúi thấp người , hôn nhẹ lên môi Vy Anh rồi nhúm mày :

- Đừng ăn kem !

Vy Anh xấu hổ cầm sách che mặt lại :

- Kệ em ! Anh làm ơn để yên cho em học bài !

Duy Phong giật sách ra, không đủ kiên nhẫn để chiều cô thêm một lần nào nữa , anh trầm giọng hạ lệnh :

- Ăn !

- Em không muốn mà !

Duy Phong ngắc người ngang bước kia lên, vẻ mặt tối hắc đi nhưng lại nhẹ giọng có ý dỗ dành :

- Em đã rất gầy đi rồi. Ăn với anh một chút, được không ?

Vy Anh lắc mạnh đầu, tay bấu víu mép bàn không muốn rời đi.

Không phải cô giận dỗi , bỏ ăn như trẻ con mà cô cảm thấy thật sự chán chường, ăn không nổi và tốt nhất là giấu nhẹm đi sự tồn tại của mình trong mắt người lớn.

Duy Phong đành thả cô xuống, anh đi thẳng về phía cửa không nói với cô thêm một lời.

Vy Anh cũng ủ rũ lên giường nằm đọc sách.

Cô cẩn thận đặt báo thức lúc một giờ sáng để tránh tình trạng ngủ quên đến tận hôm sau.

Phải học, phải nỗ lực hết mình !

Chưa đọc hết trang thì có tiếng gõ cửa vọng vào.

Cô căng thẳng, đợi chờ động tĩnh từ ai đó ...

Tiếng gõ cửa đều đều phát ra nhưng Vy Anh lại không hề nghe thấy người nào lên tiếng.

- Ai ...ai đấy ạ ?

Vy Anh mất bình tĩnh hỏi, cô ...sợ ma đấy nhé !

- Con dâu à, mẹ đây mà ! Xuống ăn tối đi con !

Nghe giọng nói dịu dàng của bà Hoàng , Vy Anh thở phào nhẹ nhõm, cô nói to nhưng rất lễ phép :

- Cháu ăn rồi ạ ! Mọi người ăn tối vui vẻ !

Tiếng thở dài đáp lại cô rồi ...cửa phòng bị mở toang :

- Bác ...anh, anh sao thế !

Vy Anh giật mình đánh rơi sách, một bàn tay lạnh lẽo nhặt lên ném thẳng về một phía.

Cuốn sách đáng thương đáp lên mặt bàn...

Duy Phong dí vào tay cô tô cháo nóng :

- Mẹ Diệp mới nấu. Em ăn đi !

Vy Anh nhè nhẹ lắc đầu , mắt nhìn chăm chăm tô cháo.

- Em muốn thế nào ?

Duy Phong nhìn sâu vào mắt cô, gần cơn đau lên từng chữ, từng chữ ...

Ăn ngủ thất thường đã hơn tuần qua rồi, người Vy Anh bây giờ mỏng manh đến nỗi có thể bị cuốn theo gió bất cứ lúc nào. Nếu cứ thế này nữa, liệu Vy Anh duy trì được bao lâu ...

Vy Anh cúi mặt , lí nhí đáp :

- Em không muốn ăn thôi mà ...

- Đây không phải việc em muốn thì được ! Vy Anh, tôi chiều em như thế đủ rồi ! Ngay bây giờ, em ăn đi !

Nhận ra được sự tức giận của anh , Vy Anh e dè đặt tô cháo gần đó rồi trốn vào chăn, mũi cô nghẹt lại :

- Em ...không đói. Anh Duy Phong này,anh ...quên em chưa ? Làm ơn, quên em đi.

Không gian thoáng cái đã trở nên tĩnh lặng đến nỗi tiếng gió vờn rèm cửa cũng nghe được rất rõ ràng.

Hơi thể lạnh lẽo xâm chiếm lấy căn phòng tươi sáng, những ngón tay khẽ siết lại ...

Choang !

Dưới sàn nhà, từng mảnh sứ vỡ nát bét vương quanh nhau, lẫn trong cháo trắng , dậy lên mùi thơm ngòn ngọt.

Vy Anh im thin thít,sợ đến nỗi ngay cả mồ hôi lạnh cũng không thể toát ra.

Chân tay cô bủn rủn, thùy não căng ra hết cỡ ...

- Đừng đi quá giới hạn tôi cho phép !

Những âm sắc lạnh theo nhịp thở nhẹ bằng của anh thoát ra thật nặng nề, Duy Phong hướng ánh mắt đang bị bóng đêm chế ngự lên chiếc chăn màu mè..., bàn tay anh thêm siết chặt :

- Hoàng Vy Anh ! Nếu em còn hỏi tôi câu đó, thứ em phải nhận sẽ là sự trừng phạt lớn nhất từ tôi !

Duy Phong dẫm mạnh lên những mảnh vỡ bỏ đi, chân đá sầm vào cửa ...

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tìm anh – Chương 89

89. Chương 89

Vy Anh khóc, nước mắt cay xè thì nhau ứa ra, từng đợt một đem theo sức lực của cô trút bỏ.

Cả người cô mềm nhũn, thân xác tê dại tựa như đã mất đi hết mọi cảm giác.

Cô khó khăn ngồi dậy, ngậy người nhìn dấu vết tanh banh của cửa tô sứ dưới sàn ...

Mắt cô lại ướt, cô không biết nên làm gì mới phải ...

Những hành động đều được điều khiển bởi suy nghĩ, trong đầu cô bây giờ chất đầy đồng nhập nhằng và hơn cả là cô đang bị ám ảnh ...

” Bà ta cũng giỏi thật, quyến rũ được cả kỹ sư Hoàng Anh Nhật ! Mà nghĩ Hoàng Anh Nhật là bố đẻ của mày à ? Năm xưa, người mẹ tốt đẹp của mày dụ dỗ bố tao ! ”

Cô không tin lời chị ta, nhưng rõ ràng là trong chuyện này ẩn chứa điều gì đó !

Nếu không, tại sao mọi người đều giấu cô và phớt lờ tất cả như thế !

Hoàng Duy Thức biến mất ...

Hoàng Anh Nhật xuất hiện bên cạnh cô ...

Rồi cùng lúc, hai người ấy hoá thành một ...vậy cô nên xem vai trò của người ấy bây giờ là thế nào đây ?

- Chuyện gì vậy Vy Anh ?

- Con gái,sao thế này !

- Ôi ...

Hoàng Duy Khánh cùng Hoàng Duy Thức đưa mắt nhìn cảnh tượng đổ vỡ rồi lại nhìn nhau ...

Bà Hoàng sững sờ một lát rồi chạy tới ôm Vy Anh đầy sốt sắng :

- Con không sao chứ ? Không bị gì ở đâu chứ ? Duy Phong đã làm gì con ?

Vy Anh lắc đầu liên tục thay cho lời đáp án của hàng tá câu hỏi mang tính nghiêm trọng và dồn dập ấy.

Bà Hoàng xoa đầu Vy Anh với vẻ mặt bất đắc dĩ, giọng điệu khác hẳn hàng ngày :

- Duy Phong đúng là bất trị ! Làm con sợ rồi phải không ?

Đây là lần đầu tiên bà mắng con trai của mình mặc dù bà hiểu rất rõ tính khí ngang tàn của Duy Phong !

Bà liếc sơ qua nền nhà còn vương vãi, hẳn là Duy Phong đã rất tức giận đây ...

Từ khi Vy Anh biết chuyện thì luôn nhốt mình trong phòng , hạn chế tiếp xúc với mọi người ...trừ Duy Phong .

Nhưng mỗi lần anh từ phòng Vy Anh bước ra thì đều có thứ đổ vỡ ...nếu không dùng chân đá thì anh lại thẳng tay quăng ,ném ...

Riêng điện thoại , chưa biết anh đã phá bao nhiêu cái , đến nỗi Duy Phong có luôn chiếc tủ đôi, bên trái chứa hàng đồng di động màu đen kiểu dáng y hệt nhau, bên phải là màu trắng ...

Phá hoại !

Vy Anh nghe bà thở dài thì cúi gằm mặt rồi ngồi xuống thu dọn đồ đổ vỡ nát.

- Đứng dậy !

Vy Anh giật mình bởi tiếng gắt lên của bà Diệp, cô trượt tay làm một mẫu sứ sắc nhọn vô tình đâm thẳng vào lòng bàn tay.

Cô nắm chặt tay lại, sợ sệt nhìn bà Diệp...

Dáng vẻ hung dữ của mẹ , cô đã được từng thấy qua.

Năm cô lên chín tuổi, được bố mẹ đưa đến cô nhi chơi. Vy Anh rất thích, ngày ngày quần lầy lủ nhóc ở đó. Rồi không chịu về thành phố, bố Nhật lúc ấy chiều cô, gián đoạn công việc để ở lại. Mẹ tuy không hài lòng nhưng thấy cô vui cũng không nói gì.

Về tới thành phố, Vy Anh suốt ngày nằng nặc đòi có em để chơi.

Bố Nhật chỉ mỉm cười lắc đầu :

- Vy Anh à, không được rồi ! Có em thì bố mẹ phải chăm em lớn để em chơi với con. Vậy bố mẹ bận rồi thì con sẽ chơi với ai ?

- Con chơi với Trúc Vũ ! Bố , con muốn có em !

Bố cô lúc đó đuôi lí rồi lảng tở trước yêu cầu của cô.

Suốt vài ngày liền, Vy Anh khóc lóc xin em cho bằng được, bỏ ăn bỏ uống.

Cô bướng bỉnh như thế khiến bố Nhật hoảng hốt, tìm đủ cách dỗ dành cô nhưng không thay đổi được gì.

Còn mẹ, mẹ đã mắng cô tôi bởi ...nhất là thái độ của mẹ rất dữ tợn ...

- A, mẹ ...mẹ à !

Vy Anh cuống quýt kêu lên khi tay cô bị bà Diệp giằng mạnh.

- Em làm gì con thế Diệp !

Hoàng Duy Thức giữ Vy Anh lại, không để cô bị lôi đi.

- Anh đừng bênh nó ! – Bà Diệp tức giận đến nỗi mắt đã hiện vằn đỏ, bà lôi Vy Anh ra, đi về phía cửa.

Vy Anh không chống đối, cô vô thức quên hẳn đi tay còn đang tướt máu, cô sợ hãi mấp máy môi :

- Mẹ ...mẹ à ...mẹ muốn con đi đâu vậy ?

Bà Diệp bóp chặt tay cô, hét lên :

- Đi khỏi nơi này !

Thấy Vy Anh khựng người lại ...bà Diệp càng lớn tiếng quát hơn :

- Không phải con rất muốn đi à ? Mẹ cùng con đi, vừa lòng chứ !

- Mẹ ...con ...

- Con sao ? Ngang bướng và ích kỉ ! – Bà Diệp thả Vy Anh ra, giọng nghen đi – Tại sao con không nghĩ đến mọi người thế hả ? Con cho rằng chúng ta đang lừa con à ? Con không phải là trẻ con nữa, vậy thì phải biết nghĩ đi chứ ! Vì sợ con buồn nên bố mẹ mới giấu, nhưng chuyện này thì làm sao hả ? Con mất bố từ nhỏ, bố Thức nhận nuôi con là sai phải không ? Còn hai bác Hoàng, nhận con làm dâu cũng sai hả ? Mẹ này, mẹ để con sống vui vẻ , những vấn đề kia, mẹ xem như không có, mẹ cũng sai. Đối với con, chúng ta đều sai hết rồi chứ gì ?

Vy Anh chậm chậm lắc đầu, khoảng nước đan dày trong mắt cô đã trào ra một cách điên cuồng.

- Thôi Diệp , Vy Anh buồn cũng phải mà ! Để con nó bình tâm lại rồi sẽ ổn thôi !

Bà Hoàng lên tiếng phá tan bầu không khí ngột ngạt.

- Chỉ biết khóc lóc và đòi hỏi từ người khác những điều vô lí ! Con thử xem đi, có ai bằng con không ? Hay là thấy ai cũng nuông chiều , cưng nựng nên con không xem ai ra gì nữa rồi ! – Giọng bà Diệp bớt dữ dằn hơn nhưng vẫn đặc những âm gay gắt – Con có buồn khi bố Thức không phải bố ruột cũng được, chúng ta thông cảm , cho con thời gian nhìn nhận và suy xét chứ không phải cho con cái quyền làm trời làm đất như thế !

Hoàng Duy Thức ôm Vy Anh vỗ về :

- Thôi nào, em đừng nạt con nữa !

- Không phải ...mẹ ... con xin lỗi !

Vy Anh nhìn bà Diệp đầy rứt rứt, giọng nói vừa nhỏ vừa tắc nghẹn :

- Con biết mọi người rất thương con, vì muốn tốt cho con nên mới làm vậy. Con xin lỗi !

Vy Anh hướng ông bà Hoàng , nhỏ giọng lặp lại :

- Cháu xin lỗi !

Hoàng Duy Khánh giữ im lặng từ đầu đến cuối đột nhiên mỉm cười :

- Con gái à, Duy Thức có là ai thì đối với Duy Thức, con vẫn là nhất mà ! Từ từ , con sẽ hiểu !

Vy Anh cắn môi, cúi mặt đi tới chỗ bà Diệp, cô run run ôm bà :

- Mẹ Diệp, tha lỗi cho con. Mẹ đừng lớn tiếng với con nhé, con sợ ...Mẹ rất buồn phải không, ngày bố ra đi ấy ! Mẹ Diệp , con ...

Bà Diệp lặng người rồi kéo Vy Anh ra :

- Lớn rồi phải biết suy xét mọi thứ đi !

Vy Anh im lặng trong từng tràng nấc, thật ra cô rất thương bố mẹ ...

Như Hoàng Duy Thúc, đã là bố Nhật thì thân phận thật cao quý kia cũng không còn !

Cô là ai, mà khiến người ta phải hi sinh như thế ...

Giờ còn muốn gì ...

Mẹ nữa, cô không biết mẹ quen bố khi nào, nhưng có lẽ mẹ cũng đã phải rơi nước mắt rất nhiều ...

Còn anh ...có phải là cô đã cướp đi người chú của anh không ...

- Mẹ , mẹ đánh con đi. Con ích kỉ, ngang bướng, mẹ đánh con đi ! – Vy Anh nghiêm túc nói,cơ thể mềm ra vì khóc quá nhiều.

- Vy Anh, con cũng không sai mà ! – Bà Hoàng vẫn bênh vực Vy Anh.

- Mẹ, đánh con đi ! Là con sai !

Cô đối xử với anh như thế ... rõ ràng là chú của anh, vậy mà lại bỏ đi , sống bên cô.

Anh đã như thế nào ...

Khi cô vui vẻ bên bố thì anh đã như thế nào ...

Anh từng nghĩ cô là con gái ruột của chú anh, anh đã như thế nào ...

Khi cô hết lần này lượt khác nói những lời khó nghe, anh đã như thế nào ...

Tại sao, đến bây giờ, cô mới nghĩ được thế !

- Con sai gì thì để Duy Phong xử nhé ! Con là của Duy Phong rồi, đâu ai dám động vào đâu – Hoàng Duy Khúc cười đùa để giải tỏa không khí căng thẳng.

Vy Anh hít thở sâu rồi định chạy đi nhưng bị gọi giật lại :

- Duy Phong đi đưa xe rồi !

- Đưa xe ạ ? – Vy Anh dừng đứng người lại, mắt mở to đầy ngạc nhiên và cả hoảng hốt.

Hoàng Duy Thúc mỉm cười gật đầu , thấy Vy Anh mất bình tĩnh thì lấy giọng ầm áp để trấn an :

- Đừng lo ! Duy Phong đưa xe còn giỏi hơn làm kinh tế !

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tim anh – Chương 90

90. Chương 90

- Chết tiệt ! Lại cái tên Bùi Quang chết tiệt !

Những tiếng chữ.i thể được văng ra từ một đám thanh niên đang cười trên mô tô phân khối lớn, mắt họ hướng về chiếc siêu xe màu đen đã lẩn vạch đích.

Gần đó là hai cô gái có thân hình nóng bỏng, gương dải lụa đỏ ra vẫy vẫy rồi tiến về người thắng cuộc ...

Có tiếng huýt sáo dài dẽm theo ! Hai cô gái kia chính là giải thưởng !

Họ đưa mắt liếc lả lơi, bước lả lướt đến gần người đó định kéo anh xuống xe thì ...mặt họ trắng bệch ...

Bàn tay mang găng đen đang chìa thẳng hòng súng lên trán cô gái đang chạm vào người anh.

Bầu không khí cuồng nhiệt vừa nãy chỉ trong nháy mắt đã biến mất , cũng đột ngột như lúc chiếc siêu xe hoà vào đoàn đua.

- Biến ! – Một giọng nói lạnh lẽo vang lên pha kèm âm trầm đáng sợ như lấy đi mọi nhịp thở.

Hai cô gái kinh hoàng , bủn rủn lùi người ra xa, cùng lúc ấy, khẩu súng đen bị ném mạnh xuống mặt đất ...

Tất cả những người có mặt lúc này đều nhìn nhau đầy khó hiểu sau đó đồng thanh thốt lên :

- Không phải là Bùi Quang !

Chuyện này thật khó lí giải nổi ! Rõ ràng là Bùi Quang đã bỏ xa bọn họ rồi cơ mà ...thế bây giờ cậu ta ở đâu ? Người lạ mang dáng vẻ uy quyền và huyền bí kia là ai ?

Một chàng trai từ trong số bọn họ bước xuống xe, anh chẳng hề ngần ngại mà tiến thẳng tới chiếc xe đen, giữa ánh đèn đường, mái tóc vàng và chiếc khuyên tai nhỏ đều lấp lánh.

- Bùi Quang ! Cậu ta kìa !

Nhóm thanh niên bị dẫn từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác nên nhất thời chỉ biết chờ xem diễn biến tiếp theo ...

Rồi họ tắt máy xe, có vẻ hiếu kì và mong đợi khi Bùi Quang đã đứng phía đối diện người lạ ấy !

Kể đến đua xe, chưa bao giờ cậu ta thua cả, lần này bị cướp vị trí đầu như vậy, với tính khí nóng nảy của Bùi Quang thì sẽ dùng tới bạo lực đây !

Đi ngược với suy đoán của bọn họ, Bùi Quang chiếu ánh mắt phức tạp lên người ấy rồi cất lời một cách lịch sự :

- Anh có thể cho tôi biết, anh là ai không ?

Là người nào mà có thể vượt qua anh đầy thản nhiên và dễ dàng như thế.

Siêu mô tô phóng đi như vũ bão và ngay trong tích tắc sau, anh đã chỉ còn thấy một chấm nhỏ màu đen.

Năm năm trước, cảnh tượng này cũng đã từng xảy ra.

Chính xác là vào cái đêm anh rẽ vào quán Mun !

Trong cuộc đua hôm đó, cũng từng xuất hiện chiếc xe chớp nhoáng kia ...

Bùi Quang có linh cảm rằng, đây chính là người hôm ấy !

Anh bất mãn, không muốn thua cuộc nhưng vẫn không thể phủ nhận được sự thán phục của mình !

Bùi Quang nhìn thật kĩ người ấy, chiếc kính đen che đi phần lớn diện mạo của anh nhưng vẻ mặt lạnh lẽo, vô tình này ...hình như rất giống với một người ...

- Hoàng Duy Phong !

Bùi Quang kinh ngạc , không thể tin nổi ngay cả khi đáp án này đã có sẵn trong đầu anh.

Thì ra là Duy Phong bắt bại !

Hành động tàn bạo của anh vừa rồi làm Bùi Quang nhớ đến lúc ở trường, Duy Phong đã ném mạnh quả bóng vào mặt Nguyễn Phương !

Bùi Quang phải thừa nhận là so với Duy Phong thì độ ngang tàn của anh còn thua xa !

Dù hôm ấy, anh cũng đã đánh Nguyễn Phương tơi bời nhưng hẳn ta lại không hoảng sợ như khi đối mặt với Duy Phong .

- Anh đua xe thế này, Vy Anh không biết chứ ?

Bùi Quang đang toan tính một số thứ ...

Duy Phong nén ngở ngang trong một khắc, anh rời khỏi xe, dựa người vào đó, cười nửa miệng :

- Sao ? Cậu muốn cho Vy Anh biết ?

Bùi Quang cười gượng khi âm mưu của mình đã bị anh gọi thẳng tên !

Bùi Quang cũng không biết sao lại nghĩ đến điều này và anh lạnh người khi nhận ra mình đang trẻ con tới mức đi mách tội ...

- Vy Anh sẽ rất lo nếu biết anh tham gia vào trò nguy hiểm này .

- Không sao !

Duy Phong đáp một tiếng cho có rồi lướt nhìn đồng hồ xám bạc trên tay, vẻ mặt anh mang nét trầm tư .

- Anh không để ý tới cảm nhận của Vy Anh sao ?

Bùi Quang thấy hơi bức mình với thái độ thờ ơ của Duy Phong !

Thời gian này, Vy Anh luôn là chủ đề được cả trường bàn ra tán vào.

Cô như một linh hồn lạc đến thế gian này với thể xác tàn tạ và tinh thần bất ổn.

Lúc nào anh gặp Vy Anh cũng thấy cô mắt đỏ hoe, gương mặt xanh xao thả hồn đi nơi khác, nói chuyện thì qua loa đại khái vài câu rồi úp mặt vào bàn.

Cô suy sụp từng ngày nhưng anh lại không thể làm gì khác ngoài thăm dò vấn đề cô đang mắc phải , cuối cùng là đều vô ích ...ngay cả Trúc Vũ , Minh Thư còn không biết thì làm sao đây !

Nhưng anh chắc chắn chuyện này có liên quan tới Duy Phong bởi Vy Anh trở nên như thế từ khi trên tay cô xuất hiện chiếc nhẫn đó.

Duy Phong không đáp lời Bùi Quang, dáng vẻ hờ hững nhưng hơi thở anh đã trở nên lạnh lẽo hơn.

- Anh yêu cô ấy mà, tại sao lại để cô ấy chịu đựng như thế ? Vy Anh đang chết đi từng ngày, anh không biết sao ?

Vy Anh đang chết đi từng ngày ...

Dáng người cao lớn của Duy Phong khựng lại, đôi mắt âm u hằn lên những tia sắc bén .

- Nếu anh không mang lại được hạnh phúc cho Vy Anh thì hãy buông cô ấy ra.

Bùi Quang nói thật rõ ràng từng chữ, trong giọng điệu kèm theo sự phẫn nộ !

Hàng ngày , Duy Phong đều đưa đón Vy Anh tới trường, dù là quan tâm nhưng theo cách độc chiếm và trói buộc.

Vy Anh yêu anh ta thật nhưng không có nghĩa là để anh ta chiếm hữu như thế !

- Buông ? – Âm trầm bỗng được thoát ra với chất giọng lạnh lùng, nét cười nửa miệng đầy ma quỷ thấp thoáng trên gương mặt không cảm xúc, Duy Phong bình thản đáp – Không đời nào !

- Tôi sẽ cướp lại cô ấy từ tay anh !

Bùi Quang hướng Duy Phong buông lời thách thức, chiếc khuyên tai nhỏ bên trái khẽ lấp lánh.

Ngày ấy, anh để Vy Anh đi dễ dàng như thế là vì khi bên Duy Phong , Vy Anh đã tựa như một thiên sứ nhỏ luôn cười, luôn vui vẻ.

Nhưng bây giờ thì sao ?

Anh sẽ không đứng im , sẽ không lặng lẽ theo dõi Vy Anh nữa ...

Những tia sáng mạnh mẽ nơi đáy mắt Duy Phong vụt tắt, mùi vị lạnh lẽo từ anh lan toả và chiếm ngự lấy bầu không gian tĩnh lặng.

Duy Phong nhếch miệng cười, ngữ khí mang hơi hướm cảnh cáo :

- Cứ thử đi !

- Chắc chắn là như thế ! Anh không thể thì hãy để tôi ! Tôi sẽ đem lại hạnh phúc cho cô ấy !

Đứng đối mặt với Duy Phong , Bùi Quang tỏ ra không chút nhún nhường và kém cạnh.

Có nhịp thở thoáng ngưng lại, sắc mặt Duy Phong tối hẳn đi ...

Một cảm giác khó chịu đang dâng lên như khích thêm vào cơn điên của anh.

Cậu ta có thể đem lại hạnh phúc cho Vy Anh ?

Giọng nói lạnh dăm vang lên sắc mùi chết chóc :

- Từ bỏ ý định đó đi !

- Nếu không ?

Bùi Quang có phần khiêu khích Duy Phong, anh thật sự muốn chiếm lại Vy Anh và cũng một phần muốn biết ...Duy Phong đáng sợ tới mức nào.

Duy Phong cười lạnh một tiếng ...

Bốp !

Hai cú đập mạnh giáng thẳng vào người Bùi Quang khiến anh loạng choạng thụt lùi, chưa kịp chống đỡ thì đã lại bị Duy Phong nhè mặt đấm một cách hung bạo.

Bùi Quang ngã nhào dưới đất, anh căn bản là không thể tránh né hay phản kháng.

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tim anh – Chương 91

91. Chương 91

Khoảng vườn ba lá mang hương thơm nhẹ nhàng lan tỏa khắp căn biệt thự.

Vy Anh ngồi trên chiếc xích đu gỗ, mắt đờ đẫn nhìn đăm đăm ra ngoài cửa, vẻ mặt bồn chồn không yên.

Đã thật lâu rồi mà vẫn chưa thấy bóng dáng cao ngạo ấy ở đâu cả, cô có cảm giác thật lạc lõng.

Vy Anh gục mặt xuống chân khóc, cô ích kỉ, ngang bướng !

Nếu để so bì thì cô không hề hơn bất kì ai cả nhưng cô lại may mắn hơn tất cả.

Trúc Vũ, Vũ mất bố từ nhỏ , còn cô, bỗng được Hoàng Duy Thức cưng nựng như công chúa nhỏ, cô còn đòi gì nữa đây !

Rồi những đứa trẻ ở cô nhi viện ... Sao cô lại có thể ngu ngốc và điên rồ như thế !

Mắt Vy Anh nhoè đi ...Cô nằm dài trên đám cỏ ướt ướt ...

Đôi mắt gắn chặt vào bầu trời rải đầy sao lấp lánh .

“ God, con ước người mang anh ấy trở về . ”

Bốp ! Bốp ...

Những tiếng động mạnh mẽ không ngừng phát ra.

Đám thanh niên bàng hoàng nhìn Bùi Quang đang bị người lạ kia đánh một cách thô bạo.

- Mau cứu cậu ta !

Cả đám hoảng hốt hét lên rồi nhanh chóng xông đến.

- Anh là ai ? Dừng tay lại ngay !

Duy Phong đạp mạnh vào chân Bùi Quang rồi bình thần lướt nhìn đám thanh niên một lượt , nhếch miệng đầy xem thường :

- Gọi thêm người đi !

- ...

Không phải chứ ! Hơn mười người rồi, còn muốn kêu thêm để làm gì ?

Thật biết đùa, dám ngang nhiên khiêu khích bọn họ như thế !

Họ hung hãn lao tới người áo đen ...

Giữa đêm khuya tĩnh mịch, hàng loạt tràng thanh âm bạo lực đến ghê sợ vang khắp con đường vắng vẻ.

Hai cô gái có mặt duy nhất lúc đó trốn một góc gọi cảnh sát.

Họ hoảng loạn tới mức đã quên mất rằng đây là cuộc đua xe trái phép .

Bùi Quang choáng váng ho ra máu, anh nằm dài dưới đất , xương cốt như vỡ vụn, da thịt bầm tím đầy những vết tích tàn bạo. Anh lơ mơ nhìn thấy Duy Phong đang lôi đầu một tên chập mạnh vào thành xe ...

Bùi Quang thở yếu ớt không ra hơi. Chọc điên người máu lạnh này là muốn kết thúc đời mình rồi...

Chợt có ánh sáng trắng loá dõng thẳng vào mắt anh. Không hay rồi !

Bùi Quang cố gắng gượng thân tàn tạ dậy, dùng hết sức lực còn lại hô to :

- Cảnh sát tới ! Anh mau đi khỏi đây !

Rầm !

Chiếc xe bị Duy Phong đá đổ, dề lên một tên đang nằm sóng soài.

Anh phúi phúi tay một cách thờ ơ rồi ném thẳng vào người Bùi Quang một thứ.

Bùi Quang nheo mắt nhìn. Là chiếc khuy hiệu gồm hai kí tự B.C đầy huyền bí ...

Có tiếng gió xé toạc không khí, khi Bùi Quang ngẩng đầu lên thì chiếc siêu xe đã biến mất giữa tiếng còi hú inh ỏi.

Cảnh sát đã đến ...

Ngay cùng lúc đó, một đoàn người áo đen thành linh xuất hiện, họ đem đám thanh niên ấn vào xe trước khi cảnh sát tiến vào hiện trường vụ ẩu đả.

Bùi Quang cũng không ngoại lệ nhưng anh được ngồi xe riêng cùng với một người.

Người ấy mang trang phục màu đen, trên ngực áo là chiếc khuy hiệu bạc y hệt chiếc trong tay anh, miệng anh ta nhai cao su, lắc đầu thờ dài nhìn cảnh bê bối đầy máu và xe dăng khắp đường.

Anh ta tháo kính đen, đôi mắt tinh ranh nhìn thẳng vào Bùi Quang, mỉm cười :

- Chào mừng cậu gia nhập Black Company !

Dần về khuya, sắc trời thêm tối mịt, bầu không khí thêm lạnh lẽo

.

Chiếc áo khoác mỏng tanh không che được Vỹ Anh khỏi lạnh, cô ngơ ngẩn nằm trên cỏ ướt đẫm sương, mỗi tích tắc dần trôi qua, tâm trí cô càng thêm tê dại .

Sương ngấm dần vào cơ thể khiến đầu óc Vỹ Anh dần mơ hồ ...

Đúng lúc cô sắp ngất đi thì một chiếc xe đen lao vút qua.

Vy Anh choàng tỉnh, cô bám víu lấy xích đu để làm điểm tựa cho đôi chân mềm nhũn của mình.

Cô e dè bước tới đứng sau lưng anh, nhìn khắp người anh thật kĩ xem anh có bị hề hấn gì không rồi khe khẽ mở miệng :

- Anh ...- cổ họng cô bị nhiễm lạnh nên đau rát, cô kìm cơn ho lại, tiếp lời – Anh về rồi à.

Duy Phong ném phăng chiếc găng tay , lạnh nhạt ừ một tiếng, không thèm nhìn cô mà bước thẳng lên tầng.

Vy Anh ngơ ngác ...cảm giác tủi thân đè nặng lấy khiến cô mím chặt môi.

Cô hệt hững nhìn theo cho đến khi anh khuất khỏi tầm mắt rồi mới cúi người nhặt đôi găng tay da lên.

Mới thế này đã thấy khó thở rồi, vậy những lúc cô đánh mắng, dùng lời lẽ tổn thương với anh thì sao ...

Căn phòng xám rộng lớn không một bóng người, yên tĩnh tuyệt đối chỉ phát ra tiếng nước chảy.

Vy Anh sững sờ nhìn nền nhà chất đầy những mảnh vỡ .

Chiếc laptop bị đập nát tươm, điện thoại từng mảnh từng mảnh rời nhau ...

Vy Anh nhìn về phía cánh cửa phòng tắm đóng chặt rồi ngồi xuống, từ từ thu dọn .

Tốc độ của cô rất chậm bởi tay cô đang đau rát, mẹ vì giận nên cũng không đoái hoài đến cô, Vy Anh đành tự mình làm, nhưng chả biết cô bằng thế nào mà miệng vết thương lại bị siết chặt hơn, máu tuốt ra, Vy Anh loay hoay mãi mà vẫn không thể gỡ băng được nên để vậy.

Cửa phòng tắm mở ra, Duy Phong mang theo vẻ mặt không cảm xúc nhìn Vy Anh đang dọn đồ đổ nát mà anh gây ra :

- Thôi ! Về phòng em đi ! Tôi muốn ngủ !

Vy Anh ngoan ngoãn đứng dậy, mặt cúi gằm nhìn mũi chân đầy căng thẳng .

- Em ...- Vy Anh cắn cắn môi, nhẹ nhàng đặt đôi găng tay lên mặt bàn rồi lại cúi đầu – Vậy ...anh ngủ ngon.

Duy Phong không đáp lời, anh ném mình xuống giường, nghiêng người về phía cô.

Vy Anh lúng túng ...anh ghét cô thật rồi. Cô tắt bóng rồi đi ra khỏi phòng.

Vì không để ý nên chân dẫm phải nên chân dẫm phải mảnh vỡ nhọn, cô bịt miệng ngăn tiếng hét đang sắp phát ra một cách kịp thời.

Đi ra đến cửa , cô hít thở sâu một hơi, giọng nói thật nhỏ :

- Em xin lỗi ! Từ nay em sẽ không để anh mệt mỏi vì em nữa ! Em cũng sẽ không làm phiền tới anh nữa !

- Vy Anh !

Chưa kịp tiến thêm nửa bước, một giọng trầm đã cất lên ...

- Em lại đây !

Vy Anh im lặng, trong bóng đêm , cô nín thở , nhón chân thật êm di chuyển về phía anh.

Qua ánh trăng được hắt vào từ cửa sổ, cô thấy anh đang ngồi trên giường, đôi mắt tĩnh lặng dõi theo từng chuyển động của cô.

- Em xin lỗi !

Vy Anh lặp lại khi cô đứng trước anh rồi bị anh kéo xuống.

- Sao lạnh thế ? – Duy Phong ôm Vy Anh, khẽ nhủ mảy.

- Em... không biết – người Vy Anh cứng đờ, cô cứ tưởng anh sẽ lạnh nhạt với cô thêm một thời gian dài nữa. Nhưng anh bây giờ lại rất dịu dàng. Cô không thích ứng kịp.

Duy Phong chạm vào chiếc áo đệm sương của Vy Anh, anh khẽ thở ra :

- Có sao không ?

- Em ...

- Dép đâu ? Sao không đi vào ?

- Em ...quên .

Duy Phong kéo chân cô giấu vào chăn, anh im lặng lắng nghe nhịp tim hỗn loạn của ai đó.

Dù anh đang rất tức giận nhưng vẫn không thể phớt lờ được Vy Anh.

Dù Vy Anh đã ương bướng như thế nào !

Vy Anh đột nhiên khóc , giọng nghẹn lại :

- Anh không ghét em à ? Em ...có lỗi với anh,em không nên vô lí như thế. Em sai rồi ! Anh, em sai rồi !

Anh bỏ qua thế này khiến cô càng thêm day dứt và đau lòng.

- Suyt ! – Duy Phong ra dấu cho cô im lặng, anh lau sạch nước mắt vương quanh gương mặt xanh xao – Sao hay khóc thế ?

- Em ...không rõ nữa. Em buồn. – Vy Anh nhìn vẻ mặt lạnh lẽo đầy nét suy tư của anh – Anh thật sự không giận em chút nào à ?

- Anh đã phát điên. – Duy Phong bình tĩnh đáp rồi nhìn sâu vào mắt cô ,tay anh giữ chặt vai cô, ánh mắt anh trầm lắng , từng chữ thoát ra thật nhẹ nhàng nhưng vô cùng sắc bén – Vy Anh ! Một là em ngoan ngoãn ở bên anh ! Hai là em vĩnh viễn rời xa anh ! Không được phép xuất hiện trước mặt anh !

Vy Anh cắn chặt môi, người run lên nhẹ theo hơi thở của anh.

- Đáp án ? – Duy Phong vô thức ôm chặt cô hơn với vòng tay mạnh mẽ.

Vy Anh ho dữ dội, rồi nhân lúc anh nói lỏng tay liền nhướn người, hôn mạnh lên môi anh :

- Em cũng không muốn ly thân , nên em sẽ ở bên anh !

Duy Phong cười nhẹ rồi ấn Vy Anh xuống giường, anh chăm chú nhìn vào đôi mắt to tròn của cô.

Từ bao giờ, Vy Anh đã tinh quái thế này rồi !

- Anh Duy Phong, em thật sự rất nhớ anh !

Vy Anh trượt tay lên vai anh, chủ động hôn anh thật dịu dàng.

- Em sẽ bù lại tất cả những ngày tháng mà anh đã phải đơn độc. Em ...

Vy Anh còn chưa dứt lời thì đã bị Duy Phong chặn lại bằng đôi môi lạnh lẽo của anh.

Nụ hôn của anh vô cùng quyết liệt và mang tính chất dạy bảo.

Vy Anh không thở kịp nên cuống quýt đẩy anh ra để rồi tay cô bị anh nắm chặt.

Vy Anh đau đến phát khóc , cô nhắm nghiền mắt , chịu đựng cơn tê buốt đang truyền thẳng lên tận đỉnh đầu.

Phải rất lâu sau, tựa như cả thế kỉ đã trôi qua, Duy Phong mới chịu buông cô ra ...

Thấy cô đang tái người hẳn đi, anh khẽ hỏi :

- Sao thế ?

Vy Anh khổ sở thều thào :

- Đau... Em chết mất .

Duy Phong bây giờ mới phát hiện ra tay mình bị dính một chất nhờn nhờn, anh sững người .

Vy Anh xây xẩm đầu óc rút tay về, cô ngẩn ngại lên tiếng :

- Em về phòng ngủ nhé. Khuya rồi !

- Vy Anh, sao em không cẩn thận như thế !

Duy Phong nạt nhẹ Vy Anh, anh đang cầm tay cô lên, quần từng đường băng trắng lên đầy.

- Mẹ ...đã mắng em đấy.

- Tại sao ?

- Do em hư . – Vy Anh đột nhiên bật cười .

Duy Phong khó hiểu nhìn cô ,cẩn thận kiểm tra lại tay cô :

- Nếu em không nghịch ngợm nữa thì ngay ngày mai, tay sẽ khỏi.

- Anh nói thật chứ ?

- Ừ.

Vy Anh ôm gối bông nhìn anh :

- Anh lúc này đi đua xe thể nào ? Em không muốn anh đua xe.

Duy Phong nhướn mày :

- Đua xe ?

Vy Anh chớp chớp mắt, kể tội :

- Vâng ! Bố nói anh đi đua xe đấy !

Duy Phong lắc đầu, thản nhiên đáp :

- Không ! Anh là khám phá đường phố thôi.

Vy Anh nhìn anh ngơ ngác rồi phá lên cười :

- Em biết mà. Duy Phong của em sẽ không tham gia mấy trò đó đâu.

Duy Phong đón nhận cái ôm từ Vy Anh, ừ hử một tiếng.

- Em ngủ đây với anh nhé.

Duy Phong không đáp lời, anh cùng cô nằm xuống nhưng anh cách cô một khoảng bởi sợ sẽ động vào tay đau của cô.

Thời gian không ngừng trôi đi.

Không gian tĩnh lặng chỉ phát ra hơi thở nhẹ nhẹ ...

Vy Anh đột nhiên choàng tỉnh, cô lơ mơ nhìn lên đồng hồ : một giờ sáng !

Thật bức mình mà, ngày nào cũng dậy vào tầm này quen rồi nên dù không có báo thức, Vy Anh vẫn tỉnh vào đúng giờ này !

Cô thở dài, , bỗng có ánh sáng xanh phát ra từ một vật ngay gần kề giường.

Vy Anh nhìn kĩ thì phát hiện ra đây là chiếc điện thoại đen của anh !

Đang có cuộc gọi đến, vì để chế độ im lặng nên không có chuông phát ra.

Duy Phong vẫn đang ngủ say nên Vy Anh đành cầm lấy điện thoại nghe máy .

Cô chưa biết nên chào hỏi thế nào thì đã có một giọng nam vang lên một cách khô khốc :

- Thủ lĩnh, ngày mai sẽ tử hình Phạm Trường Doãn !

Vy Anh chết lặng , đầu cô truyền đến một cơn đau buốt, cô hoảng loạn hét lên :

- Không được !

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tim anh – Chương 92

92. Chương 92

- Sao vậy ? – Duy Phong nghiêng người lấy đi chiếc máy đen từ tay Vy Anh.

- Em ...- Vy Anh ngơ ngác, cô không hiểu tại sao mình lại như thế. Chỉ có cảm giác Phạm Trường Doãn kia rất quen thuộc với cô. Về mặt Vy Anh bỗng trở nên trắng bệch, cô sợ hãi chui vào chăn ôm chầm lấy anh.

Duy Phong ôm lại cô để trấn an.

Nhịp thở Vy Anh dần đều đặn hơn, cô e dè lên tiếng :

- Anh ...tại sao phải tử hình người ta ?

- Gì cơ ? – Duy Phong nhíu mày rồi à lên một tiếng. – Người đó đáng bị như thế !

- Người đó làm gì à – Vy Anh có chút lạnh người, cô đang run rẩy.

- Sợ anh ? – Duy Phong siết chặt eo cô với đôi mắt tĩnh lặng . – Hoàng Vy Anh ! Anh có làm bất kì điều gì cũng sẽ không chạm vào em.

Vy Anh căng thẳng , không nhìn anh :

- Em biết. Nhưng mà ...nhất định phải tử hình à ?

Duy Phong gật đầu, ánh mắt đầy kiên định.

- Anh Duy Phong, em sợ thật đấy. – Vy Anh hôn lên má anh – Anh đừng như thế ! Có gì bỏ qua được không ? Em không muốn anh tàn nhẫn đâu Duy Phong bắt trị ạ !

Duy Phong cười nhẹ, tựa đầu lên mái tóc mềm của cô :

- Vy Anh, em chỉ cần ngoan ngoãn ở bên anh.

- Nhưng ...anh như thế ...em ...sợ đấy.

- Xin lỗi em. – Duy Phong ngồi dậy mở cửa sổ rồi ném thẳng điện thoại đen ra ngoài , nhìn cô – Chuyện này kết thúc nhé !

- Có phải anh có rất nhiều bí mật không ? – Vy Anh ôm anh từ phía sau – Em hình như biết rất ít về anh ! Có thể nói cho em một chút không ?

- Được.

- Black Company làm gì vậy ?

- Em thấy họ chưa ?

- Thấy mỗi anh ! – Vy Anh ôm anh rất chặt – À, còn lần ở siêu thị ! Cao ráo này ,à hình như đẹp trai lắm ! Rất giống siêu sao ! Trang phục của họ là màu đen từ đầu đến cuối !

Duy Phong quay người lại cắn lấy môi cô :

- B.C là những người cuồng màu đen.

- Anh ...không gạt em chứ ? – Vy Anh nhìn anh không chớp mắt.

- Ừ. Gạt em đấy ! – Duy Phong phá lên cười.

- Hoàng Duy Phong ! Anh có chịu nghiêm túc không ! Em thật sự rất muốn biết !

- Được rồi ! – Duy Phong kéo tay cô áp vào má mình – B.C anh lập ra để bảo vệ gia đình anh. Và bây giờ là bảo vệ cưng !

Vy Anh rùng mình, cô ngay lập tức nằm xuống giường, vùi mặt vào gối như chưa nghe thấy gì cả !

- Anh Duy Phong, anh có ...đánh nhau không ? – Vy Anh hỏi như vậy là vì anh có đôi lúc trông như muốn ...giết người !

- Không ! – Duy Phong thản nhiên đáp .

Vy Anh Vy Anh thở ra đầy nhẹ nhõm . Duy Phong của cô không dính tới bạo lực !

- Thế anh có bị ai đánh chưa ?

- Nhiều rồi .

Vy Anh lập tức bật ngay dậy, lay mạnh anh :

- Ai dám đánh anh hả !Tại sao anh có B.C còn để người ta đánh hả ? Anh có đau không ? Quá đáng ! Người nào mà láo như thế !

- Em đấy. – Ánh mắt Duy Phong đầy ma mãnh.

Vy Anh nín bật một lúc rồi lay tay anh :

- Người đó là nông nổi ! Anh hãy tha thứ cho người đó nhé ! Nhé Hoàng Duy Phong vĩ đại !

Duy Phong ừ hử một tiếng rồi đột nhiên cúi đầu sát với cô và nhắm mắt lại :

- Người đó bồi thường nhé !

Vy Anh nhăn mặt rồi cắn mạnh lên môi anh, sau đó trốn vào chăn.

- Em ngủ nhé ! Mệt thật đấy !

- Ủ, ngủ ngon !

- Anh ...Phạm Trường Doãn ...

- Sẽ không tử hình. – Duy Phong kéo cô ra , cắn lại cô – Yêu em !

- Em cũng ...này, anh ...anh đang làm gì vậy ! – Vy Anh hoảng hốt khi tay anh đang cởi áo khoác của cô ra.

Chiều hè man mát , hương thơm trong lành căng tràn khắp không gian.

Trên chiếc xích đu gỗ nhỏ, Vy Anh ngắm nhìn những ngọn cỏ ba lá đang đung đưa trước gió, đôi mắt cô đầy mộng lung.

Hoàng Duy Thức đến bên xoa đầu cô thật dịu dàng :

- Con vào nhà đi. Ngồi ngoài này nhiều không tốt đâu !

Vy Anh lắc đầu, cô nhìn về phía cửa như đang chờ ai đó.

Từ hôm Duy Phong mang theo cô đi, Vy Anh bỗng nhiên có chuyển biến rõ rệt.

Hai ngày nay, Vy Anh đã chịu ăn và không còn nhốt mình trong góc mặc dù vẫn mang bộ dạng ngẩn ngơ và tuyệt đối không hé miệng nói lời nào.

Hoàng Duy Thức đẩy xích đu cho cô, ông biết cô đang đợi Duy Phong !

- Con gái, Duy Phong sẽ về nhanh thôi ! Bố con mình cùng đợi nhé ! – Ông mỉm cười có phần chua xót. Bệnh dạ dày của Duy Phong đang rất nghiêm trọng ! Anh vì Vy Anh thế này nên hầu như là bỏ bữa và không có thời gian nghỉ ngơi. Và anh thì bất trị, không thềm nghe ai cả , bệnh cứ thế mà trầm trọng hơn ! Cho đến sáng nay thì xuất huyết dạ dày !

Vy Anh tỉnh dậy không thấy Duy Phong thì hoảng loạn tìm khắp nơi, phải khó khăn lắm, ông mới dụ dỗ được cô ăn chút soup rồi cô ngồi ngẩn ở đây từ sáng , Trúc Vũ đến chơi với cô và vừa mới về lúc này.

- Con gái ngoan nào, nghe bố, vào nhà đợi cũng được nhé !

Vy Anh lắc mạnh đầu, mắt đã có dấu hiện muốn khóc.

Hoàng Duy Thức xoa đầu cô vỗ về, ông biết cô đang rất lo sợ !

Bỗng, có cơn gió mạnh thổi tới, một chiếc xe thể thao lao vút vào thẳng căn biệt thự trắng.

Hoàng Duy Thức ngơ ngàng nhìn người đang đi tới, không phải tình trạng của anh đang rất trầm trọng sao ?

Duy Phong bỏ qua cái nhìn khó hiểu của ông, anh cúi người nhắc Vy Anh lên , hai tay ôm người cô và xoay một vòng trong không trung .

Vy Anh bấu chặt lấy vai anh,mắt cô nhắm tịt lại.

- Nhẹ quá ! – Duy Phong thả cô lại xích đu rồi ngồi xuống phía đối diện , nhìn sâu vào mắt cô – Phải ăn nhiều hơn nhé !

Vy Anh gạt đầu rồi chăm chú quan sát anh.

Hoàng Duy Thức mỉm cười :

- Con bé đã đợi cháu rất lâu rồi đấy ! Vẫn chưa ăn trưa kia kìa !

Vy Anh cúi đầu, tay vân vê mép váy.

Duy Phong đợi chú rời khỏi rồi mới hướng cô, nhẹ nhàng hỏi :

- Bây giờ em muốn ăn gì ?

Vy Anh lắc đầu,cô đang mắc phải bệnh biếng ăn.

Duy Phong gỡ sợi tóc vương trên má cô , trầm giọng :

- Không được hư như thế !

Vy Anh cắn cắn môi đầy căng thẳng, cô im lặng thật lâu, hít một hơi thật sâu rồi đáp thật khẽ :

- Em muốn anh nấu cho em ăn.

Duy Phong hơi ngẩn người khi cô đột nhiên lên tiếng.Anh xúc động ôm chặt cô :

- Em vừa nói gì, nói lại anh nghe đi !

Vy Anh nắm cánh tay anh lay nhẹ :

- Hoàng Duy Phong vĩ đại, anh nấu cho em ăn nhé !

Nhịp tim Duy Phong thoáng ngưng lại, anh ho nhẹ một tiếng :

- Anh không biết nấu.

Vy Anh có vẻ hụt hẫng, cô không nói gì thêm, thở dài trên vai anh

...

Trong căn phòng bếp ngập ánh sáng từ chiếc đèn chùm, phát ra hàng loạt tiếng động mạnh.

Duy Phong mở toang hết tất cả những ngăn tủ lạnh, lôi ra đông đồ và dâng khắp bếp.

Về mặt anh đầy miễn cưỡng và cả khó chịu, ống tay áo sơ mi được xắn lên, anh lướt qua đông thực phẩm với ánh mắt kì dị :

- Được rồi !

Máy điện thoại đen của anh bây giờ được kết nối qua chiếc tai phones, vọng ra tiếng đều đều :

- Thưa thủ lĩnh ! Món dễ nấu nhất theo nghiên cứu của B.C là trứng rán ! Anh nên làm đi ạ !

- Ok ! – Duy Phong hít nhẹ một hơi.

- Đầu tiên là chuẩn bị trứng gà , số lượng tùy theo khẩu phần ăn ! – Ok !

Có ...mười quả trứng gà được lôi khỏi khay đựng.

- Thủ lĩnh ! Anh hãy cho hết lòng đỏ lẫn lòng trắng vào tô !

- Ok ! – Duy Phong làm xong thì không khỏi nhăn mặt.

Dưới sàn bếp lúc này , vỏ trứng xếp ngổn ngang.

- Thủ lĩnh, tiếp theo là anh hãy cắt nhỏ hành tươi và bỏ vào tô ! Như thế sẽ ngon hơn !

- Hành trông như thế nào ? – Duy Phong khẽ nhíu mày.

Bên kia vang lên tiếng ho sặc sụa.

- Thưa thủ lĩnh ! Nó có màu xanh lá, sợi dài và hình ống !

Duy Phong tìm một lúc rồi đưa một bó hành tươi lên quan sát, anh ừ hử một tiếng.

Bắt đầu ...tay cầm một chiếc dao lên ...phập !

Hành đứt đôi ...Với vẻ mặt vô cảm, anh lại cắt hành theo kiểu ...khác người !

- Nguyên, sao nữa ?

- Thủ lĩnh, anh bỏ súp , bột nêm vào nhé.

- Ok – Duy Phong ... nhìn vào tủ lạnh rồi cuối cùng cũng mở đúng ngăn tủ gia vị. Ở đây có vô số chiếc lọ nhỏ y hệt nhau, anh không khỏi nhíu mày.

- Đặc điểm nhận dạng của súp và bột nêm !

- Vâng thưa thủ lĩnh ! Theo như hình ảnh ở đây thì súp có dạng bột, màu vàng nhạt. Bột nêm có dạng bột, màu ...vàng nhạt ! Wow,hai cái giống nhau thưa thủ lĩnh ! Hay là anh bỏ cả hai đi !

Duy Phong nhấc lọ này lên rồi lại đặt xuống...thật sự là tất cả đều như nhau !

- Nguyên, tôi không phân biệt được giữa súp và các gia vị khác !

- Vậy ...thủ lĩnh ! B.C cần hội ý !

Duy Phong ừ hử , tiếng xì xầm bắt đầu phát ra. Anh thở dài, ánh mắt vô cùng nhàm chán !

- Thủ lĩnh ! Quyết định cuối cùng là như thế này, anh hãy cho tất cả những thứ đó vào đi ạ ! Đã là gia vị thì thêm vào sẽ rất ngon.

- Ok.

Sau một lúc lâu xoay sở, Duy Phong cũng đã thực hiện tới bước rán trứng, anh mất kiên nhẫn hỏi :

- Bao giờ thì ăn được ?

- Thưa thủ lĩnh, khoảng 5 phút nữa .

Trong thời gian chờ đợi, Duy Phong tựa người vào tủ lạnh và lấy tay day thái dương. Quá kinh khủng đối với anh !

Nếu không phải vì Vy Anh, anh sẽ không đời nào làm mấy cái việc này ! Phát điên mất !

- Oh my god ! – Anh bỗng giật mình nhìn sang bếp, một mùi khét xông thẳng vào anh.

- Thủ lĩnh, anh sao thế ? Đang là bốn phút 29 giây.

- Nguyên, có màu đen là như thế nào ?

- ...

Vy Anh nằm dài trên sofa xem hoạt hình, cô háo hức chờ Duy Phong nấu.

Thời gian qua cứ như là cơn ác mộng ập quần lấy cô !

Đã rất đau đớn, đã rất kinh kinh hoàng nhưng cô muốn trân trọng hiện tại này. Những người đang bên cạnh cô không nên vì cô mà vướng phải đau buồn. Và nhất là anh !

Vy Anh biết cô còn đang rất bất ổn, đôi lúc vẫn mất đi mọi ý thức hay đột nhiên khóc thét lên. Ác mộng đó vẫn luôn ám ảnh lấy cô. Vy Anh cần ghi môi dưới, vẽ mặt dần dần đỡ dần.

Có người bước tới cạnh cô, ôm cô vào lòng.

Khối ấm áp quen thuộc từ người ấy khiến Vy Anh tỉnh táo hơn, cô không ngăn được nước mắt hoảng loạn của mình.

- Chờ anh lâu không ? – Duy Phong giúp cô lau mặt khi cô đang dần bình tâm, cô yếu ớt lắc đầu, gương mặt trắng bệch và hiện rõ những cảm xúc hoang mang.

- Em muốn ăn. – Vy Anh cười nhợt nhạt, lay nhẹ tay anh.

- Ủ, vậy ă. – Duy Phong giúp cô ngồi dậy, đem cho cô đĩa thức ăn.

- Anh ... – Vy Anh ngạc nhiên nhìn vào món gà rán tẩm mật ong thơm nức với vẻ mặt không tin được ! – Là anh nấu đây à ?

Duy Phong ừ hử một tiếng rồi giục cô ăn.

- Em biết Duy Phong vĩ đại sẽ làm được mà – Vy Anh vừa ăn một miếng liền kích động ôm anh – Ngon, rất ngon ! Duy Phong của em là bất bại !

Duy Phong cười cười rồi lại giục cô ăn, áo sơ mi của anh bị tay cô bôi hết vào.

- Anh cũng ăn với em nhé ? – Vy Anh bắt đầu phụng phịu.

Duy Phong im lặng, anh ôm cô từ phía sau :

- Em đã về với anh rồi !

Vy Anh ngượng nghịu vừa ăn gà vừa để anh ôm.

Bà Diệp nắm chặt tay Hoàng Duy Thức, quá khứ luôn đeo bám lấy họ cũng đã qua rồi !

Nỗi ám ảnh kinh hoàng luôn len lỏi vào những hơi thở của họ cuối cùng cũng qua đi rồi !

- Anh cũng nấu cho em nhé ! – Hoàng Duy Thức mỉm cười.

- Anh giúp em cùng nấu bữa tối đi ! – Bà Diệp nhìn hai người ở ghế sofa lần nữa rồi kéo ông đi.

Và ngay khi bà đặt chân vào bếp thì ...nín lặng !

Cảnh tượng trước mắt thật ... hoang tàn. Gần như mọi thứ đều đáp xuống mặt sàn, vương *** khắp nơi.

Cửa tủ mở toang ra hết, có mùi cháy khét tỏa ra.

Bà Diệp kinh hãi, ông Duy Thức ngỡ ngàng, ngoảnh đầu lại thì đã thấy ai đó đưa Vy Anh rời đi từ lúc nào.

- Trời ! Duy Phong phá luôn cái bếp hay sao !

- Thật kinh khủng !

- ...

Ngoài cửa sổ, có nhóm người áo đen đang nấp , chiếc khuy hiệu huyền bí phát sáng.

Họ bịt chặt miệng một người mặc đồng phục đầu bếp . Phía bên trong, bà Diệp vẫn không ngừng cảm thán.

Việc gì Black Company cũng có thể thu xếp một cách nhanh gọn nhất nhưng riêng đồng lộn xộn trong kia thì ...chịu thôi.

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tìm anh – Chương 93

93. Chương 93

- Anh làm gì hả ? – Vy Anh hét âm lên, cô đẩy Duy Phong ra.

- Đừng ồn ! – Anh vứt hẳn chiếc áo khoác mỏng xuống sàn rồi nhìn cô ...cười quỷ mị.

Vy Anh hoảng hốt lấy tay che ngực, nói năng không rõ ràng :

- Anh ...anh định làm ...gì gì đó với em hả ! Em cấm anh !

Duy Phong nhướn mày rồi tay anh vuốt nhẹ má cô :

- Tại sao cấm ?

Vy Anh nín thở, cầm gối ném vào người anh :

- Đồ sở khanh !

Duy Phong tiến sát lại gần cô, gương mặt điển trai của anh mang theo sự mờ ám cận kề với môi cô, anh lại cười , thì thầm :

- Thế có phải là anh nên làm gì gì đó với em không ?

Vy Anh như sắp khóc, cô căng thẳng đến mức bầu lấy ga giường nhưng vẫn cao giọng :

- Em ...không sợ đâu ! Em sẽ...giết anh nếu anh làm thế với em !

Duy Phong nhét cô vào chăn :

- Em lạnh thật ! – Rồi anh nheo mắt – Nếu em thích thì cứ làm gì gì đó với anh. – Một nụ hôn đặt lên chóp mũi cô, anh thì thầm – Anh tự nguyện.

Vy Anh muốn cắn lưỡi, cô đập mặt vào gối giả vờ ngủ vùi rồi ...ngủ thật.

Duy Phong lặng lẽ ngắm nhìn dáng vẻ đáng yêu của cô, Vy Anh kê đầu lên tay anh, rất thích dụi dụi vào ngực anh và ôm anh thật chặt . Duy Phong cẩn thận lấy ra chiếc điện thoại đen còn nằm dưới gối , từng âm sắc lạnh vang lên :

- Đưa ông ta về trụ sở !

Vy Anh tỉnh dậy khi cô lăn khỏi giường và đáp người trên mặt sàn, với vẻ mặt ngái ngủ, cô lồm cồm bò dậy và bước vào nhà tắm.

Nhưng ngay khi cửa nhà tắm được mở ra, cô đã phải hét lên.

- Em dậy rồi à ? – Duy Phong lại gần cô, anh đưa tay về phía cô :

- Giúp anh gài vào !

Vy Anh ngơ ngác làm theo, gài xong tay áo sơmi cho anh, cô ngẩn người rồi mới nhận ra mình đang đứng trong phòng tắm của anh. Cô đỏ mặt vì sự tùy tiện của mình.

Duy Phong đặt một chiếc bót đánh răng và khăn mới ở gần đó, rồi đột ngột nhắc cô lên và thả xuống bồn nước ấm.

- Tắm , ăn sáng.

Vy Anh nghệt mặt nhìn cánh cửa đã bị sập lại, mãi một lúc lâu sau cô mới hiểu ra là anh bảo cô tắm rồi ra ăn sáng !!!

Vy Anh tức giận đập vào thành bồn tắm, ai cho người kia quản việc riêng của cô chứ !

Đang rất bức mình thì cửa nhà tắm mở ra, có thứ bay vào và đập trên máy giặt.

Vy Anh ngượng đến nỗi bật khóc, kia là ...váy và ...quần áo con của cô !

Sau gần một tiếng đồng hồ, Vy Anh từ từ mở cửa nhà tắm rồi hé mắt nhìn quanh. Hay quá ! Người kia không có ở đây !

Cô nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng anh và quyết định trốn ! Thế là lén lút xuống tầng và chạy một mạch ra ngoài vườn.

Rầm !

Vì cỏ mới được phun nước nên rất trơn, Vy Anh lại mang dép trong nhà thành ra ngã ngay xuống cỏ.

- Hahaha ! Haha ! – Hoàng Duy Khánh cười lớn và đỡ cô dậy.

Vy Anh gượng gạo lên tiếng :

- Cháu ...muốn nằm ngủ.

Hoàng Duy Khánh nín cười giả vờ nghiêm túc :

- Đừng ngủ trên cỏ. Cắm lạnh đấy. – ông xoa đầu cô – Hôm nay bố sang Đức . Có muốn bố mang quà gì về cho không ?

Vy Anh le lưỡi :

- Gấu bông ạ.

Ông mỉm cười rồi kéo cô lại, tỏ ra rất thần bí :

- Con được tự do ra vào phòng Duy Phong chứ ?

Vy Anh gật đầu, sao nghe như nơi đó là lãnh địa cấm vậy !

Hoàng Duy Khánh cười gian xảo :

- Thế con có thấy gì kì lạ không ? – không để Vy Anh lắc hay gật đầu, ông đã nói trước – Để bố dặn này, trong đây, Duy Phong có một bức ảnh treo gần cửa sổ.

Vy Anh xấu hổ đáp :

- Bức ảnh đó là lúc cháu ...cắn anh ấy.

- Ta biết. Nhưng con không rõ đằng sau bức ảnh ấy là gì đâu ! – Hoàng Duy Khánh bắt hai tay sau lưng, nhìn quanh không thấy ai rồi mới tiết lộ – Con gỡ tấm ảnh đó ra đi, đằng sau là mối tình đầu của Duy Phong đấy !

Vy Anh mở to mắt , ấp úng :

- Mối tình đầu của anh ấy là con mà !

Hoàng Duy Thức lắc lắc đầu:

- Con không biết rồi, Duy Phong yêu từ năm 10 tuổi kia. Ta cũng không biết đó là ai, con xem rồi chỉ cho ta.

Vy Anh lập tức lao lên tầng, cô lăm lét thăm dò rồi chạy vào căn phòng xám. Vy Anh nhún chân tháo tấm ảnh đó ra, quả thật bên trong còn là một khung hình khác.

Một cô bé mặc chiếc váy xanh dương đang ngồi trên xích đu gỗ, cô bé ấy cúi đầu nên không thể thấy được khuôn mặt như thế nào.

Vy Anh đột nhiên hoảng hốt, cô lùi ra sau và cảm nhận được hương thơm dịu nhẹ.

Một dáng người nhỏ nhắn nép vào góc giường, đôi tay ôm lấy hai chân khẳng khiu, Vy Anh ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ, nét mặt cô không biểu hiện điều gì, chỉ có đôi mắt to tròn đưa ánh nhìn trống rỗng vào một điểm duy nhất là chiếc xích đu gỗ.

- Vy Anh rất thích gà rán đúng không nào ?

Hoàng Duy Thức cẩn thận cắt chiếc đùi gà vàng ươm ra từng miếng nhỏ, ông lấy thìa đưa một chút cơm và gà tới miệng Vy Anh :

- Con gái ăn nhé ! Mẹ Diệp chỉ nấu riêng cho con thôi đấy !

Vy Anh không có phản ứng nào, ánh mắt của cô vẫn không di dịch. Đối với cô, sự tồn tại của những người xung quanh chỉ là không khí.

Bà Diệp rơi nước mắt, kể từ hôm Vy Anh nhớ lại thì cô luôn thất thần và mất đi hết mọi cảm xúc.

Cô cứ ngơ ngẩn suốt hàng tiếng đồng hồ, không ăn cũng không ngủ.

Cơ thể mỏng manh và trong suốt như gió ...có thể tan biến bất cứ lúc nào.

- Vy Anh, bố xin con, ăn một chút thôi nhé.

Hoàng Duy Thức ấn thìa vào miệng Vy Anh nhưng cô cắn chặt răng.

Bà Diệp rơi nước mắt, con gái bà bây giờ không khác gì người thực vật cả !

Vy Anh ngủ nhờ những lúc cô mê lịm đi, chất dinh dưỡng sẽ được truyền vào người cô.

Duy Phong lặng lẽ ôm Vy Anh với dáng vẻ đau đớn. Vẻ mặt anh trầm mặc, đỡ lấy chiếc bát từ tay chú Duy Thức, anh nhẹ nhàng đút chiếc thìa con vào miệng Vy Anh, nhẹ giọng :

- Ăn nhé ! Nếu em không ăn thì mọi người rất buồn đấy. Em không muốn ai buồn vì em mà, không đúng sao ?

Hoàng Duy Thức thở dài nhìn Duy Phong đang kiên nhẫn dỗ dành Vy Anh. Chưa bao giờ thấy từ anh sự dịu dàng hết mực như thế ...

Những ngày này, Duy Phong luôn ở bên Vy Anh, không rời đi lấy nửa bước.

Anh ôm cô, cùng cô nhìn ra bên ngoài. Lúc cô ngủ, anh lặng lẽ gương mặt gầy của cô.

Bóng dáng cao ngạo của anh ngày thêm cô độc ...

Hai người thở dài rồi đi khỏi phòng.

- Em thật sự sẽ không ăn ? Kể cả khi anh cầu xin em ?

Duy Phong cất chiếc bát ra xa, anh ôm Vy Anh, giọng trầm có phần âm u :

- Được rồi ! Không ép em nữa, em hư lắm.

Lùa qua chiếc rèm cửa xanh dương, từng cơn gió hè đem hương cỏ thoang thoảng bay khắp căn phòng.

- Vy Anh, nhớ em .

Duy Phong xoay người Vy Anh đốt với mình, ánh mắt sâu lắng của anh chạm vào đôi mắt vô hồn :

- Đừng như thế này nữa ! Anh thật sự không chịu được !

Vy Anh ngơ ngác, cô không hiểu những gì anh đang nói.

Duy Phong nhắm mắt lại để kìm cơn đau đớn, anh nói như rên rỉ :

- Trở lại là em đi được không !

Vy Anh vẫn mang vẻ mặt ngơ nghe nhìn anh, dường như anh rất xa lạ với cô .

Duy Phong bế cô vào lòng, nỗi đau trong mắt anh hiện rõ đến nỗi Vy Anh cứ ngẩng đầu nhìn anh.

- Vy Anh, yêu em !

Anh cười nhẹ một tiếng rồi cùng cô ngắm những vạt nắng trong veo.

Minh Thư ngồi cạnh giường bệnh Bùi Quang vừa gọt táo vừa lớn tiếng :

- Anh điên à ! Đua xe kiểu gì lại để tai nạn nặng như thế ! Nằm viện nửa tháng nữa thì còn ôn thi đại học kiểu gì ! Học đã dốt lại còn lười nhác và hay gây chuyện ! Anh ...

- Im miệng lại ! – Bùi Quang bị bó bột gần như là khắp người, tâm trạng anh vốn đã rất xấu, bức bối suốt mấy tuần nay ! Minh Thư ngày nào cũng đến thăm nhưng cứ lải nhải mãi mấy câu khiến anh phải hét lớn !

Minh Thư trừng mắt, hắn ta bây giờ nằm một chỗ mà còn hung hăng như thế đấy !

- Đồ chết bầm ! Tôi đến chăm anh, không cảm ơn thì thôi lại còn có thái độ như thế à ! Đồ khó ưa ! Chẳng trách anh sắp chết mà không ai thèm đến !

- Ngu ngốc ! Im ngay ! – Bùi Quang gào to át tiếng Minh Thư. Anh là cấm không cho ai bén mạng tới !

- Đồ chết bầm ! Anh dám mắng tôi à ! Đã thế tôi để anh chết dí ở đây luôn !

Bùi Quang liếc nhìn bộ dạng dữ dằn của Minh Thư, hừ lạnh :

- Đúng thế ! Cô đi đi ! Phiền phức !

Minh Thư đứng bật dậy :

- Anh dám đuổi tôi ! – cô cười nhạt – Đúng rồi ! Anh chỉ muốn Vy Anh tới thăm, còn người khác anh đều cho là ngứa mắt chứ gì !

Bùi Quang như không nghe thấy, chiếc khayên tai bên trái nằm im lìm.

- Nói cho anh hay , Vy Anh bây giờ không biết anh là ai đâu.

Minh Thư vừa dứt lời, không gian liền trở nên kì dị.

- Cô vừa nói gì ? Vy Anh không nhận ra tôi là thế nào ?

Minh Thư lảng tránh ánh mắt truy bức của Bùi Quang, cô vì quá tức giận mà đã vô tình nói ra điều cấm kị kia.

- Nói mau ! Vy Anh làm sao hả !

Bùi Quang luôn có một dự cảm xấu mấy hôm nay, chắc chắn bên ngoài đang xảy ra chuyện gì đó !

- Tôi không biết ! Tự anh đi mà tìm hiểu !

Minh Thư ném vỏ táo vào người Bùi Quang rồi chạy biến.

- Bố, bố ơi !

Cô bé có đôi mắt to tròn mừng quýnh bám vào chân người đàn ông nhưng bị ông ta hất ra, ông xô cô bé :

- Tao không phải bố mày, rõ chưa !

Cô bé ngã xuống nền gỗ, mắt ngập nước nhìn ông trần trối.

- Mày thấy không hả ! Mẹ con mày là đồ bỏ đi. – Một người phụ nữ mắt một mí cười sặc sụa, gần đó là cô nhóc có khuôn mặt hao hao giống bà, cô hung hăng đánh tới tấp lên người Vy Anh :

- Chết đi này ! Dám gọi bố tao này ! Dám cướp anh Duy Phong này ! Chết đi !

Vy Anh không khóc, cô cắn chặt môi chịu đòn.

Quanh đó, Trường Doãn, Hoài Thanh và Hoài Mai thích thú nhìn cô.

- Lũ khốn ! Không được đánh con tôi !

Ở trong góc căn nhà gỗ, bà Diệp hét lên. Bà mới tỉnh lại sau trận đánh như tử của đám du côn.

Bà kinh hãi khi thấy Vy Anh dù bị đánh đập thế nào vẫn không khóc hay kêu la .

Có phải do đã quá quen với việc này rồi không ? Tim bà thất lại, bà vừa giằng tay ra khỏi dây thừng vừa hét :

- Lũ mất nhân tính. Bọn mày đối xử với đứa con nít như thế à ? Chúng mày là đồ ***** !

Chát !

Một cái tát giáng thẳng vào mặt bà.

- Câm miệng ! Đây là cái giá mày phải trả cho việc cướp chồng tao.

Bà Diệp nhìn Hoài Thanh đầy căm phẫn. Chính bà ta là nguyên nhân gây nên bi kịch này !

Rồi bà nhìn người đàn ông đứng cạnh Hoài Thanh.

Trường Doãn thoáng ngần ngại liếc qua Hoài Thanh rồi cũng lớn tiếng mắng ***** bà

Hoài Mai, em bà ta cũng xông đến cho bà vài bạt tai :

- Đồ đàn bà hư hỏng ! Mày là đồ vô liêm sỉ.

Bà Diệp vẫn không hiểu tại sao người đàn bà này đối với bà rất tàn nhẫn. Bà ta chỉ nhằm vào bà mà bạo hành!

Giữa những đợt đòn trút lên người xối xả, bà nghe thấy tiếng khóc thét vang khắp căn nhà gỗ.

Vy Anh chạy tới, dang hai tay chắn ngang che cho bà.

- Không được đánh mẹ tôi ! Không được đánh mẹ ,người xấu !

- Cút ra mau, oắt con !

- Con ranh này, mày chán sống à !

Bà Diệp thất kinh khi thấy bọn chúng nhè Vy Anh đánh đập dã man, khuôn mặt bầm dập đầy thương tích, máu bắt đầu rỉ ra.

Vy Anh vẫn kiên quyết che cho bà, miệng lầm nhảm điều gì đó rất khê ...rất khê ...

- Anh Duy Phong ! Mau cứu em ! Anh Duy Phong !

- Đừng sợ ! Là anh đây ! – Duy Phong đánh thức Vy Anh khỏi cơn ác mộng, anh ôm cơ thể đang run rẩy . Vy Anh khóc, kho ảng nước nóng hổi từ mắt cô điên cuồng trào ra thấm đẫm ngực áo anh . Cô khóc nhiều đến nỗi thể xác mệt mỏi tựa hẳn vào anh.

Duy Phong đau đớn khi những giọt khóc đang đem theo từng chút chất sống của cô trút bỏ.

- Là anh ! Bé con, là anh !

Vy Anh vẫn không ngừng khóc, cô cắn ghì môi dưới, nước mắt tưởng như không bao giờ cạn kiệt còn cô đã như tan ra.

Duy Phong đỡ Vy Anh nằm xuống khi cô đã lịm đi, anh lặng lẽ lau mặt cho cô rồi đến bàn tay nhỏ nhắn.

Chiếc nhẫn kim cương ấy vẫn sáng lên trên ngón tay nhợt nhạt của cô, Duy Phong chợt khựng người lại ...Có phải anh đang trói buộc cô không ?

Biết Vy Anh nhớ ra sẽ rất nghiêm trọng, anh vẫn cố chấp mang cô về cạnh mình ...

Nhưng dù để anh lựa chọn một lần nữa, vẫn là như vậy. Bởi mỗi tích tắc trôi qua, anh đều muốn nhìn thấy cô.

Duy Phong cởi giày, leo lên giường nằm cạnh Vy Anh.

Nặng dịu nhẹ hắt lên gương mặt lạnh lẽo của anh, nơi đáy mắt anh chứa một nỗi đau thâm trầm.

Vy Anh ngủ thật ngoan, người áp sát vào anh nũng nịu. Giây phút bình yên hiếm hoi này khiến tim anh càng thêm thắt lại.

Anh đặt nụ hôn lên trán cô :

- Bé con, cần em.

- Trong một khu rừng nọ, có cáo và thỏ con cùng sống chung. Thỏ con rất dễ thương, được mọi loài cưng chiều. Còn cáo, là kẻ thống trị khu rừng đó, ồm, cáo rất đẹp trai nhé ! Thỏ con của chúng ta lại mê trai nên thỏ đã yêu cáo ! Vậy là thỏ quyết định theo đuổi cáo ! Cáo không có tế bào cảm xúc nên không để ý tới thỏ . Thỏ rất buồn, khó c lóc, vật vờ và đau khổ đến nỗi ăn sạch cỏ khu rừng đó ! Cáo tức giận nên lôi thỏ con về hang để trừng trị. Rồi dần dần, cáo cũng đã yêu thỏ con.

Trúc Vũ cười , mỗi ngày cô đều đem một chuyện kể cho Vy Anh nghe.

- Happy end ! Cậu có thấy hay không ?

Về mặt Vy Anh vẫn thờ ơ, cô nhìn chăm chăm vào Trúc Vũ với đôi mắt trống rỗng.

- Vy Anh, cậu làm ơn , đừng như thế này nữa ! – Trúc Vũ nức nở, lay mạnh người Vy Anh – Cậu có biết mọi người đều đang rất đau khổ vì cậu không ? Vy Anh à, chuyện 10 năm trước đã qua rồi mà ! Cậu bây giờ có tất cả ! Cậu hãy tỉnh lại đi Vy Anh ! Tổ xin cậu , cầu xin cậu.

Mạnh Vũ ôm Trúc Vũ đang bị kích động ra khỏi Vy Anh.

Nguyễn Huy thở dài đặt vào tay Mun chiếc khăn giấy :

- Đợi Vy Anh khỏi rồi mình làm đám cưới nhé ?

Mun gạt đầu với khuôn mặt buồn rười rượi.

Rồi chợt gian phòng nặng nề vang lên tiếng nói khê .

Vy Anh cười, cô nhìn ra chiếc xích đu với ánh mắt ấm áp, vui vẻ nói :

- Anh Duy Phong, anh hôm nay thế nào ? Có nhớ em không ?

- Tôi muốn thấy cô ấy trở lại bình thường ! – Duy Phong mệt mỏi dựa người trên sofa, anh nhắm mắt lại , dáng người cao lớn đã gầy hằn đi.

Vy Anh đã như thế suốt một tháng rồi ! Bệnh tình ngày một trầm trọng hơn !

Vy Anh bây giờ rất hay nói một mình, tất cả đều là những điều mà bé con nói. Cô không còn ngủ yên được nữa, kể cả khi ngắt lịm đi thì nước mắt vẫn không ngừng trào ra.

Cô gầy đến mức khi bế cô, anh không có cảm giác là cô đang nằm trong tay mình !

Sự đau đớn khiến tay anh siết mạnh lại.

Người bác sĩ nhìn anh rồi e dè lên tiếng :

- Cậu chủ . Tôi đã thử hết tất cả phương pháp điều trị tâm lý rồi !

Sống lưng Duy Phong cứng đờ, anh rơi vào trầm mặc, giọng nói đầy tuyệt vọng :

- Không còn cách nào ?

Người bác sĩ không dám nhìn anh, ông khó khăn đưa ra câu trả lời :

- Tôi nghĩ nên đưa cô chủ vào viện tâm thần. Ở đó ...
- Im miệng ! – Duy Phong rít lên, tay anh lật mạnh chiếc bàn thủy tinh.

Người bác sĩ nín thở cho đến khi anh tức giận rời khỏi phòng khách.

Có tiếng thở dài phát ra.

- Ngoài cách đó ra thì không còn cách nào khác à ? – Hoàng Duy Khánh trầm ngâm.
- Cách đó cũng chưa chắc là thành công thưa ông chủ !- Người bác sĩ khẽ lắc đầu – Cứ thế này tôi e cô chủ sẽ chết mất !
- Im miệng ! – Lần này, đến lượt Hoàng Duy Thức hét lên.

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tìm anh – Chương 94

94. Chương 94

Trên bãi cát mịn và êm, Duy Phong cõng trên lưng Vy Anh đi dọc theo bờ biển .

Nắng lung linh vờn theo từng ngọn sóng, tiếng cười đùa râm ran của những đám đông vang theo gió.

Duy Phong lặng lẽ trải áo khoác của mình trên cát rồi đặt cô xuống đây, anh ngồi cạnh bên đưa ánh mắt anh sâu thẳm hướng về bãi biển.

- Vy Anh, em thật sự rất hư – Sự đau đớn kéo nét cười của anh trở nên thật nhạt – Em là người duy nhất dám đánh anh, mắng anh, cắn anh và thậm chí em rất lão với anh.

Gió lùa vào mang theo vị mặn của biển cả, Vy Anh khẽ run lên và được anh kéo vào lòng.

- Em là người dám nói không với anh ! Dám trốn anh, dám rời khỏi anh !

Vy Anh tựa đầu lên vai anh, cô ngơ ngác nhìn anh đang đau đớn và ho dữ dội.

- Em là người duy nhất anh yêu !

Tiếng sóng đập mạnh vào bờ át đi một phần chất giọng trầm của anh :

- Vậy, anh xin em, hãy trở về bên anh , được không ?

Tay anh dang ra siết chặt lấy cô, hơi thở anh như bị ghìm lại :

- Anh không chịu được nữa ! Một là em về bên anh, hai là anh sẽ tự tay giết chết bọn chúng !

Người Vy Anh bỗng trở nên thật cứng ngắc, cô ngẩng đầu nhìn anh với đôi mắt thần thờ.

- Giới hạn của anh chỉ đủ cho một tuần nữa. – Duy Phong hôn lên mái tóc mềm mại của cô , những ngón tay giữ lấy cơ thể yếu ớt – Anh đợi !

Biển về chiều càng thêm lạnh, người bắt đầu thưa dần đi.

Ráng chiều đáp xuống mặt biển thật nhẹ nhàng, bao quanh Duy Phong đang ôm một cô gái nhỏ, anh hôn lên máng nước lung linh quanh mắt cô.

Trong số những ánh nhìn ngưỡng mộ đang đổ dồn về phía họ, có đôi mắt ngập tràn sự đau đớn.

Bùi Quang lạng người , chiếc khuyên tai bên trái hé chút ánh sáng mờ mịt.

Bỗng một bàn tay đặt lên vai anh :

- Không ai có thể chạm tới người con gái của thủ lĩnh cả !

Bùi Quang hừ lạnh rồi quay người bỏ đi.

Nguyên khê thở dài nhìn theo. Tới bây giờ, anh vẫn không hiểu mục đích của Duy Phong là gì ?

Biển...sóng cuộn dữ dội từng cơn đập vào bờ, cuốn theo vị mặn thấm sâu vào bãi cát...

Ánh nắng chiều hắt lên những gương mặt thất kinh và hoảng hốt.

Trên bãi biển trống trải, 4 người quì rạp dưới đất, họ đều cúi gằm mặt, mồ hôi lạnh không ngừng túa ra.

Xung quanh là đoàn người trong trang phục màu đen, những chiếc khuy hiệu B.C bí ẩn ánh lên trong những tình thế căng.

Có hơi thở bị tắc nghẹn, có hơi thở dồn dập, có hơi thở nhẹ nhàng, có hơi thở lạnh lẽo...

Duy Phong đứng trên bãi biển, gió đưa vạt áo đen của anh tung bay, thứ uy quyền toát ra từ anh mang theo sự tàn nhẫn. Anh nhẹ nhàng xoay Vy Anh lại đối diện với mình, dáng mỏng manh của cô nằm gọn trong vòng ôm của anh, đôi mắt vẫn chỉ một ánh nhìn chờ đợi.

- Đã là một tuần. Em vẫn không chịu về bên anh ? - Duy Phong cười nhạt, làn sương mờ mịt bao quanh đây mắt sâu hun hút, những âm từ sắc lạnh vang lên giữa không khí ngột ngạt - Tôi sẽ giết-tất-cả-bọn-chúng !

Duy Phong rời khỏi cô, tiếng nhắc chân lạnh lùng và dứt khoát vùi trên cát.

Vy Anh ngơ ngác nhìn theo anh...

Hoài Thanh kinh khiếp khi thấy anh đang hướng về phía mình với dáng vẻ đáng sợ, miệng bà không thể la hét hay cầu xin bởi đã bị băng dán bịt chặt lại, đồng tử bà căng ra. Bà không ngờ quá khứ lại có ngày được lật giở, tội lỗi bà phải trả.

Nơi ngực áo Duy Phong có chiếc khuy hiệu B.C bằng vàng, gió không thể chạm tới, nắng không thể chiếu vào vật thể ma quái đó.

Anh nhắc tay, chĩa khẩu súng vào bà ta, sự thù hận của anh được thể hiện qua cú siết mạnh cò súng.

Pằng ! Đạn xé toạc không khí và xuyên thẳng vào Hoài Thanh. Bà ta ngã nhào, vùng cát quanh đó nhanh chóng chuyển sang màu đỏ, máu tươi từ thân bà ta trào ra.

Những hơi thở bị kìm lại và ghì chặt trong cổ họng, những ánh mắt kinh hoàng và tuyệt vọng.

Hoài Thanh nằm bất tỉnh trong vũng máu...chỉ với một tích tắc ngắn ngủi, khung cảnh đã nhuộm màu máu.

Duy Phong dịch tay về phía Hoài Mai...Không chút do dự ...

Pằng !

Có ánh nhìn thần thờ đột nhiên sáng lên những tia mờ mịt, Vy Anh vô thức bám lấy chiếc váy trắng, đôi vai cô đang run rẩy.

Phạm Trường Doãn nhìn Vy Anh cô thật lâu rồi nhắm nghiền mắt, chờ bàn tay Thần Chết lôi xuống địa ngục. Suốt mười năm qua, ông luôn phải sống trong nỗi lo sợ nơm nớp. Từng mẫu ký ức luôn hiện ra thật rõ rệt, đan xen vào hiện tại của ông và cả vào những giấc mơ. Tội ác mà ông gây ra là không thể nào xóa bỏ.

Đây chính là sự giải thoát cho ông ! Phạm Trường Doãn mỉm cười mãn nguyện.

Duy Phong đột nhiên tiến lại gần và dí sát họng súng vào trung tâm trán của ông.

Hoài Vân đau đớn, cô khóc thét, tay bóp những nắm cát vụn.

Những điệp viên của B.C rơi vào trầm mặc...Viên đạn này nếu bay ra khỏi họng súng, thì một sinh mạng sẽ thật sự bị cướp đi...

Biển cả đem sóng phủ lấy bãi cát, vị mặn theo gió dâng lên thật nồng.

Duy Phong nhếch miệng, ngón trỏ đặt nơi còi súng chuẩn bị dùng lực...bỗng ... tiếng gào thét đau đớn vang khắp bãi biển :

- Anh Duy Phong ! Không được !

Dáng người cao lớn khựng lại, chiếc súng trong tay anh rơi xuống. Trên gương mặt tối tăm hiện lên một tia cười. Ngay khi anh quay người liền chạm phải đôi mắt sợ sệt của Vy Anh ...và đôi chân nhỏ nhắn ngã xuống ...

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tìm anh – Chương 95

95. Chương 95

Sau cuộc thanh trừng ở bãi biển, Vy Anh đã hôn mê suốt một tuần liền, dù mất đi ý thức nhưng cô vẫn luôn cảm nhận được khối ấm áp truyền đến bởi cô nắm lấy tay Duy Phong rất chặt.

Anh vẫn thế, lặng lẽ ngắm cô ngủ, lặng lẽ hôn cô nhưng dáng vẻ đã không còn chơi với như trước, bởi anh biết cô đã được đánh thức dù bằng cách thức tàn nhẫn !

Vy Anh chìm trong giấc ngủ rất sâu, quá khức tiếp hiện tại xuyên suốt trong từng giấc mơ và cơ quan cảm giác của cô đã dậy lên bởi những nỗi đau, những hạnh phúc, những thất vọng, nhưng khổ sở...những vị cảm xúc trộn lẫn.

Cô thấy một bé con mặc chiếc váy xanh dương co ro nơi góc căn nhà gỗ tối tăm, ngày ngày kể chuyện thật vui với gấu heo.

Thấy người phụ nữ mang đôi mắt buồn buồn dõi theo cô..

Cô cảm nhận được nỗi đau và màu đen vô tận khiết cô tê dại theo từng ngày.

Rồi cô thấy một cô gái giàu năng lượng luôn cười, một người đàn ông cương nghị luôn cưng chiều cô gái, một người phụ nữ có đôi mắt ấm áp luôn dõi theo hai bố con...

Cô thấy bão yêu thương đang ụp lấy tim cô ...

“ Bé con ...“

Giọng trầm lạnh của ai đó len lõi và ăn sâu vào tiềm thức của cô , khơi dậy mọi cảm giác đã tê liệt của cô.

Ngày thứ 9...

Vy Anh tỉnh dậy, tia nắng gắt đâm thẳng vào mắt khiến cô muốn lấy tay chụp lại hàng mi chói chang nhưng tay cô không thể nào di dịch được.

Cô nhìn xuống và bắt gặp những ngón tay lạnh lẽo đan khít vào tay cô. Vy Anh cười yếu ớt, đôi mắt to tròn của cô đã trở nên thật sâu, nhìn đắm đắm vào người đang gục trên giường.

Cô đưa tay còn lại chạm vào gương mặt điển trai, chạm vào từng đường nét hoàn mỹ rồi chợt...tay cô bị gỡ ra và cô bị Duy Phong ôm ghì lấy. Anh siết thật chặt vòng ôm, muốn đem cô hòa lẫn vào anh, muốn chiếm lấy từng hơi thở đau khổ của cô.

- Dậy rồi à ? – Anh nhẹ nhàng hỏi, giọng nói bị tắc nghẹn.

Vy Anh lẳng lặng gật đầu, nhịp tim của cô thật hỗn loạn.

Chiều hè man mát , hương thơm trong lành căng tràn khắp không gian.

Trên chiếc xích đu gỗ nhỏ, Vy Anh ngắm nhìn những ngọn cỏ ba lá đang đung đưa trước gió, đôi mắt cô đầy mộng lung.

Hoàng Duy Thức đến bên xoa đầu cô thật dịu dàng :

- Con vào nhà đi. Ngồi ngoài này nhiều không tốt đâu !

Vy Anh lắc đầu, cô nhìn về phía cửa như đang chờ ai đó.

Từ hôm Vy Anh tỉnh dậy, cô bỗng nhiên có chuyển biến rõ rệt. Thời gian này, Vy Anh đã chịu ăn và không còn nhốt mình trong góc mặc dù vẫn mang bộ dạng ngẩn ngơ và tuyệt đối không hé miệng nói lời nào.

Hoàng Duy Thức đẩy xích đu cho cô, ông biết cô đang đợi Duy Phong !

- Con gái, Duy Phong sẽ về nhanh thôi ! Bố con mình cùng đợi nhé ! – Ông mỉm cười có phần chua xót. Bệnh dạ dày của Duy Phong đang rất nghiêm trọng ! Anh vì Vy Anh thế này nên hầu như là bỏ bữa và không có thời gian nghỉ ngơi. Và anh thì bất trị, không thềm nghe ai cả , bệnh cứ thế mà trầm trọng hơn ! Cho đến sáng nay thì xuất huyết dạ dày !

Vy Anh tỉnh dậy không thấy Duy Phong thì hoảng loạn tìm khắp nơi, phải khó khăn lắm, ông mới dụ dỗ được cô ăn chút soup rồi cô ngồi ngẩn ở đây từ sáng , Trúc Vũ đến chơi với cô và vừa mới về lúc này.

- Con gái ngoan nào, nghe bố, vào nhà đợi cũng được nhé !

Vy Anh lắc mạnh đầu, mắt đã có dấu hiện muốn khóc.

Hoàng Duy Thức xoa đầu cô vỗ về, ông biết cô đang rất lo sợ !

Bỗng, có cơn gió mạnh thổi tới, một chiếc xe thể thao lao vút vào thẳng căn biệt thự trắng.

Hoàng Duy Thức ngơ ngàng nhìn người đang đi tới, không phải tình trạng của anh đang rất trầm trọng sao ?

Duy Phong bỏ qua cái nhìn khó hiểu của ông, anh cúi người nhấc Vy Anh lên , hai tay ôm hông cô và xoay một vòng trong không trung .

Vy Anh bấu chặt lấy vai anh, mắt cô nhắm tịt lại.

- Nhẹ quá ! – Duy Phong thả cô lại xích đu rồi ngồi xuống phía đối diện , nhìn sâu vào mắt cô – Phải ăn nhiều hơn nhé !

Vy Anh gạt đầu rồi chăm chú quan sát anh.

Hoàng Duy Thức mỉm cười :

- Con bé đã đợi cháu rất lâu rồi đấy ! Vẫn chưa ăn trưa kia kìa !

Vy Anh cúi đầu, tay vân vê mép váy.

Duy Phong đợi chút rồi khỏi rồi mới hướng cô, nhẹ nhàng hỏi :

- Bây giờ em muốn ăn gì ?

Vy Anh lắc đầu, cô đang mắc phải bệnh biếng ăn.

Duy Phong gỡ sợi tóc vương trên má cô , trầm giọng :

- Không được hư như thế !

Vy Anh cắn cắn môi đầy căng thẳng, cô im lặng thật lâu, hít một hơi thật sâu rồi đáp thật khẽ :

- Em muốn anh nấu cho em ăn.

Duy Phong hơi ngẩn người khi cô đột nhiên lên tiếng. Anh xúc động ôm chặt cô :

- Em vừa nói gì, nói lại anh nghe đi !

Vy Anh ho vài tiếng rồi nắm cánh tay anh lay nhẹ :

- Hoàng Duy Phong vĩ đại, anh nấu cho em ăn nhé !

Nhịp tim Duy Phong thoáng ngưng lại, anh ho nhẹ một tiếng :

- Anh không biết nấu.

Vy Anh có vẻ hụt hẫng, cô không nói gì thêm, thở dài trên vai anh ...

Trong căn phòng bếp ngập ánh sáng từ chiếc đèn chùm, phát ra hàng loạt tiếng động mạnh.

Duy Phong mở toang hết tất cả những ngăn tủ lạnh, lôi ra đông đồ và dăng khắp bếp.

Vẻ mặt anh đầy miễn cưỡng và cả khó chịu, ống tay áo sơ mi được xắn lên, anh lướt qua đông thực phẩm với ánh mắt kì dị :

- Được rồi !

Máy điện thoại đen của anh bây giờ được kết nối qua chiếc tai phones, vọng ra tiếng đều đều :

- Thưa thủ lĩnh ! Món dễ nấu nhất theo nghiên cứu của B.C là trứng rán ! Anh nên làm đi ạ !

- Ok ! – Duy Phong hít nhẹ một hơi.

- Đầu tiên là chuẩn bị trứng gà , số lượng tùy theo khẩu phần ăn !

- Ok !

Có ...mười quả trứng gà được lôi khỏi khay đựng.

- Thủ lĩnh ! Anh hãy cho hết lòng đỏ lẫn lòng trắng vào tô !

- Ok ! – Duy Phong làm xong thì không khỏi nhăn mặt.

Dưới sàn bếp lúc này , vỏ trứng xếp ngổn ngang.

- Thủ lĩnh, tiếp theo là anh hãy cắt nhỏ hành tươi và bỏ vào tô ! Như thế sẽ ngon hơn !

- Hành trông như thế nào ? – Duy Phong khẽ nhú mày.

Bên kia vang lên tiếng ho sặc sụa.

- Thưa thủ lĩnh ! Nó có màu xanh lá, sợi dài và hình ống !

Duy Phong tìm một lúc rồi đưa một bó hành tươi lên quan sát, anh ừ hử một tiếng.

Bắt đầu ...tay cầm một chiếc dao lên ...phập !

Hành đứt đôi ...Với vẻ mặt vô cảm, anh lại cắt hành theo kiểu ...khác người !

- Nguyên, sao nữa ?

- Thủ lĩnh, anh bỏ súp , bột nêm vào nhé.

- Ok – Duy Phong ... nhìn vào tủ lạnh rồi cuối cùng cũng mở đúng ngăn tủ gia vị. Ở đây có vô số chiếc lọ nhỏ y hệt nhau, anh không khỏi nhíu mày.

- Đặc điểm nhận dạng của súp và bột nêm !

- Vâng thưa thủ lĩnh ! Theo như hình ảnh ở đây thì súp có dạng bột, màu vàng nhạt. Bột nêm có dạng bột, màu ...vàng nhạt ! Wow,hai cái giống nhau thưa thủ lĩnh ! Hay là anh bỏ cả hai đi !

Duy Phong nhấc lọ này lên rồi lại đặt xuống...thật sự là tất cả đều như nhau !

- Nguyên, tôi không phân biệt được giữa súp và các gia vị khác !

- Vậy ...thủ lĩnh ! B.C cần hội ý !

Duy Phong ừ hử , tiếng xì xầm bắt đầu phát ra. Anh thở dài, ánh mắt vô cùng nhàm chán !

- Thủ lĩnh ! Quyết định cuối cùng là như thế này, anh hãy cho tất cả những thứ đó vào đi ạ ! Đã là gia vị thì thêm vào sẽ rất ngon.

- Ok.

Sau một lúc lâu xoay sở, Duy Phong cũng đã thực hiện tới bước rán trứng, anh mất kiên nhẫn hỏi :

- Bao giờ thì nó chín ?

- Thưa thủ lĩnh, khoảng 5 phút nữa .

Trong thời gian chờ đợi, Duy Phong tựa người vào tủ lạnh và lấy tay day thái dương. Quá kinh khủng đối với anh !

Nếu không phải vì Vy Anh, anh sẽ không đời nào làm mấy cái việc này ! Phát điên mất !

- Oh my god ! – Anh bỗng giật mình nhìn sang bếp, một mùi khét xông thẳng vào anh.

- Thủ lĩnh, anh sao thế ? Đang là bốn phút 29 giây.

- Nguyên, có màu đen là như thế nào ?

- ...

Vy Anh nằm dài trên sofa xem hoạt hình, cô háo hức chờ Duy Phong nấu.

Thời gian qua cứ như là cơn ác mộng ập xuống lấy cô ! Đã rất đau đớn, đã rất kinh kinh hoàng nhưng cô muốn trân trọng hiện tại này. Những người đang bên cạnh cô không nên vì cô mà vướng phải đau buồn. Và nhất là anh !

Vy Anh biết cô còn đang rất bất ổn, đôi lúc vẫn mất đi mọi ý thức hay đột nhiên khóc thét lên. Ác mộng đó vẫn luôn ám ảnh lấy cô. Vy Anh cắn gò môi dưới, vẻ mặt dần dần dờ ẫn.

Có người bước tới cạnh cô, ôm cô vào lòng.

Khối ấm áp quen thuộc từ người ấy khiến Vy Anh tỉnh táo hơn, cô không ngăn được nước mắt hoảng loạn của mình.

- Chờ anh lâu không ? – Duy Phong giúp cô lau mặt khi cô đang dần bình tâm, cô yếu ớt lắc đầu, gương mặt trắng bệch và hiện rõ những cảm xúc hoang mang.

- Em muốn ăn. – Vy Anh cười nhợt nhạt, lay nhẹ tay anh.

- Ừ, vậy ăn. – Duy Phong giúp cô ngồi dậy, đem cho cô đĩa thức ăn.

- Anh ... – Vy Anh ngạc nhiên nhìn vào món gà rán tẩm mật ong thơm nức với vẻ mặt không tin được ! – Là anh nấu đây à ?

Duy Phong ừ hử một tiếng rồi giục cô ăn.

- Em biết Duy Phong vĩ đại sẽ làm được mà – Vy Anh vừa ăn một miếng liền kích động ôm anh – Ngon, rất ngon ! Duy Phong của em là bất bại !

Duy Phong cười cười rồi lại giục cô ăn, áo sơ mi của anh bị tay cô bôi hết vào.

- Anh cũng ăn với em nhé ? – Vy Anh bắt đầu phụng phịu.

Duy Phong im lặng, anh ôm cô từ phía sau :

- Em đã về với anh rồi !

Vy Anh ngượng nghịu vừa ăn gà vừa để anh ôm.

Bà Diệp nắm chặt tay Hoàng Duy Thức, quá khứ luôn đeo bám lấy họ cũng đã qua rồi !

Nỗi ám ảnh kinh hoàng luôn len lỏi vào những hơi thở của họ cuối cùng cũng qua đi rồi !

- Anh cũng nấu cho em nhé ! – Hoàng Duy Thức mỉm cười.

- Anh giúp em cùng nấu bữa tối đi ! – Bà Diệp nhìn hai người ở ghế sofa lẫn nữa rồi kéo ông đi.

Và ngay khi bà đặt chân vào bếp thì ...nín lặng !

Cảnh tượng trước mắt thật ... hoang tàn. Gần như mọi thứ đều đáp xuống mặt sàn, vương *** khắp nơi.

Cửa tủ mở toang ra hết, có mùi cháy khét tỏa ra.

Bà Diệp kinh hãi, ông Duy Thức ngơ ngàng, ngoảnh đầu lại thì đã thấy ai đó đưa Vy Anh rời đi từ lúc nào.

- Trời ! Duy Phong phá luôn cái bếp hay sao !

- Thật kinh khủng !

- ...

Ngoài cửa sổ, có nhóm người áo đen đang nấp , chiếc khuy hiệu huyền bí phát sáng.

Họ bịt chặt miệng một người mặc đồng phục đầu bếp . Phía bên trong, bà Diệp vẫn không ngừng cảm thán.

Việc gì Black Company cũng có thể thu xếp một cách nhanh gọn nhất nhưng riêng đồng lõa xộn trong kia thì ...chịu thôi.

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tìm anh – Chương 96

96. Chương 96

Chiếc cửa phòng màu xám được mở ra , trong bóng tối vang lên tiếng cười khúc khích.

- Đùng ồ !

Tiếng cười ấy lớn dần hơn khi có giọng trầm hạ thấp xuống những âm cảnh cáo.

- Hahaha ! Anh ...tệ thật đấy ! – Vy Anh bị Duy Phong nhét vào chăn nhưng cô vẫn cười ầm lên – Anh ...rán trứng mà phá tanh bành cái bếp như thế !

- Suyt ! – Duy Phong đặt ngón tay lên môi cô , vẻ mặt vẫn vô cùng thản nhiên.

Vy Anh dựa đầu lên cánh tay anh, nước mắt lại lặng lẽ trào ra. Đó là sự thể hiện vụng về của hạnh phúc.

- Anh rất yêu em à ? Em muốn gì đều được, kể cả khi những điều đó đối với anh thật khó khăn ! Em đã rất đau, em đã tưởng mình sẽ chết bởi ...- giọng cô tắc nghẹn và đứt quãng bởi tiếng nấc – Anh có biết em đã thế nào không ? Vy Anh lúc 7 tuổi , lúc nào cũng rất sợ hãi và đau đớn. Họ luôn đánh em và mắng **** em. Em không hiểu gì cả ! Mẹ bảo Hoài Thanh cũng là mẹ em, Hoài Vân là chị gái em và ...Trường Doãn là bố của em !

Tay Vy Anh vô thức ghì chặt lấy áo anh :

- Họ là người thân của em ! Thế nhưng mà ...em đã làm gì sai nào ? Mẹ đã sai ở đâu ? Tại sao đối xử với em như thế ?

Duy Phong đau đớn ôm lấy Vy Anh, cảm nhận sự kích động mạnh từ cô :

- Là bọn chúng sai !

Vy Anh cắn môi tới bật máu :

- Ông ta đã muốn giết em. Bố đã muốn giết em đấy !

- Xin lỗi ! Đã không thể bên em được ! – Duy Phong mím môi lại, hơi thở của anh đã như ngừng lại.

Vy Anh bỗng buông anh ra, cô cười yếu ớt :

- Anh Duy Phong, nếu không có anh luôn đến cạnh em, em đã không chịu đựng được như thế. Em yêu anh ! – Đôi mắt to tròn của Vy Anh ngập nước, cô vươn tay chạm lên từng nét hoàn mỹ trên khuôn mặt điển

traí của anh – Em rất hay nghĩ tới anh Duy Phong và tưởng tượng xem anh đang làm gì bên cánh cửa gỗ ! Chỉ cần nghĩ đến anh là em có thể chịu được hết !

- Bé con, yêu em ! – Duy Phong gỡ tay cô ra , những ngón tay của anh đan vào cô .

Vy Anh áp đầu lên ngực anh, thả thả đầy ngưỡng ngùng :

- Anh còn nhớ anh đã phát hiện ra em thế nào không anh Duy Phong ?

Duy Phong gật đầu, trong đôi mắt sâu thẳm của anh ánh lên những tia sáng mạnh mẽ, anh nín cười :

- Ngày xưa ngày xưa, có một chú gấu hay ăn thịt heo nên người ta gọi chú là gấu heo !

Ngày hôm ấy, anh tình cờ đi qua căn nhà gỗ và nghe thấy những thanh âm trong trẻo rất đáng yêu. Lúc anh đến gần và lắng nghe thì giọng nói của cô bé ấy đã chạm vào nơi nhạy cảm nhất ở tim anh.

Vy Anh mở to mắt nhìn Duy Phong , cô khỏ sở nói :

- Chuyện em kể gấu heo không phải như thế ! Anh xấu xa !

Duy Phong tránh ánh nhìn tức tối của cô, lúc ấy Vy Anh nói còn chưa rõ , anh lại không mấy hiểu tiếng việt, chỉ nhớ sơ gấu gì gì đó heo gì gì đó ...Anh cười, véo nhẹ má cô.

- Em tha thứ cho anh lần này thôi đấy nhé ! – Vy Anh cắn tay anh đe dọa – Em kể nhé, anh phải nhớ kĩ đấy, còn xuyên tạc bậy nữa em sẽ cắn chết anh !

- Được !

- Ngày xưa ngày xưa, có một chú gấu rất mũm mĩm và ham ăn , giành đồ ăn với tất cả các loài khác. Vì gấu rất mập và to nên không ai dám chống đối. Duy nhất chỉ có Heo là không cho Gấu cướp đồ ăn của mình ! Rồi hai bên đánh nhau, anh nói xem Gấu hay Heo thắng ?

Duy Phong lười biếng đáp :

- Hòa nhau .

Vy Anh gạt mạnh đầu, mắt cô có ngàn tia sáng lấp lánh :

- Đúng thế ! Vậy là Gấu và Heo hoà nhau , cùng xây dựng nên vương quốc Gấu Heo ! Hết !

Duy Phong cười một cách miễn cưỡng :

- Ủ, vương quốc gấu lợn !

Vy Anh phá lên cười :

- Ngày ấy anh cũng nói như thế ! – Cô chột hít sâu một hơi, mắt cay xè và mũi nghẹt lại , khề nói – Em nhớ gấu heo ! Gấu heo là thú bông đầu tiên của em, gấu heo đáng yêu lắm ! Vậy mà em để mất rồi !

Duy Phong biết Vy Anh đang buồn nên kéo cô và nhẹ nhàng áp môi lên trán cô :

- Anh tìm gấu lợn cho em nhé !

Vy Anh gạt đầu , tình yêu lớn chợt dâng lên khiến cô nghẹn nghẹn :

- Anh Duy Phong, cảm ơn anh nhiều lắm ! Em biết anh hận bọn họ, nhưng em không muốn anh phải dính vào những người đó ! Cảm ơn anh vì đã hiểu em đến thế !

Cô biết anh không thật sự giết Hoài Thanh và Hoài Vân, họ đã được đưa vào bệnh viện ngay sau đó.

Vy Anh ôm anh, cô dụi đầu vào ngực anh, tham lam nhận lấy khối ấm áp nam tính từ anh.

- Anh, em có thể đến thăm ...ông ấy không ?

Duy Phong lắng lặng đặt cô xuống giường :

- Được ! – Giọng anh thoáng chút buồn cười – Nhưng em phải ngủ đủ 10 tiếng !

Vy Anh le lưỡi rồi hùng hăng cụng mạnh đầu vào anh :

- Anh dám trêu em. Em sẽ ngủ 20 tiếng cho anh xem !

Ngủ li bì suốt 14 tiếng đồng hồ, Vy Anh mơ màng bước vào nhà tắm và ngâm mình trong bồn nước lạnh. Cô bây giờ có thể rơi nước mắt rất dễ dàng, vì quá khứ vì hiện tại và nhất là vì Duy Phong !

Chuyện mười năm trước , cô sẽ xem như chưa từng xảy ra. Những người ấy xem chưa từng tồn tại trong đời cô.

Cô bây giờ chỉ là bé con của anh Duy Phong và con gái nhà họ Hoàng !

Vy Anh cố nén những giọt khóc và rời khỏi bồn tắm trước khi cơ thể tan theo nước.

Vy Anh nhìn quanh nhà tắm rồi thở dài thườn thượt. Cô lại quên mang đồ để thay rồi ! Quấn tằm chiếc khăn tắm này vậy ! Mặc dù phòng chỉ có mình cô nhưng Vy Anh vẫn kiểm tra mình trong gương thật kĩ rồi mới mở cửa bước ra.

Bỗng ...cô chạm phải một ánh mắt lạnh lẽo.

- Aaaaa...

Vy Anh hét toáng lên khi thấy Duy Phong đang đứng bên cửa sổ và nghe điện thoại.

Cô ngồi thừ người trên máy giặt, mặt mày đỏ bừng lên rất đáng thương. Cô nhìn xuống người mình rồi chỉ muốn đâm đầu vào tường ! Dù khăn đã giúp cô che nhưng thực sự vẫn còn rất ...hở !

Có tiếng gõ cửa , Vy Anh hét ầm lên :

- Anh ra khỏi phòng em ngay !

Tiếng cười tinh quái của Duy Phong làm cô thêm ngượng, Vy Anh hậm hực đá đá vào cửa nhà tắm.

- 5 phút nữa , em xuống dưới kia nhé !

Vy Anh vâng một tiếng ỉu xiu :

- Anh lúc này ...không thấy gì chứ ?

- Không !

Vy Anh khề thở phào, cũng phải thôi, tốc độ của cô nhanh như vậy, anh sao theo kịp .

- Vy Anh này ! – Khoé miệng Duy Phong nâng lên, anh ho nhẹ một tiếng – Chân em sao ngắn quá thế ?

Khi Vy Anh kịp nhận ra mình đang bị hạ thấp thì Duy Phong đã rời khỏi từ lúc nào ...

Trước phòng thẩm tù nhân, Vy Anh cúi gằm mặt và day day mũi chân . Nhiều cảm xúc cùng một lúc ập tới khiến cô như đang chơi với trong không trung. Chỉ cần cô bước qua cánh cửa kia thì sẽ gặp Phạm Trường Doãn – bố của cô và cũng chính là người ...

Vy Anh ngồi thụp xuống đất đầy khổ sở ! Cảnh tượng máu me kia đang hiện về và vằm nát cô.

- Vy Anh , em khó chịu à ? – Duy Phong đỡ cô dậy , trấn an cô. Anh thật sự không muốn để cô tới đây một chút nào nhưng đoạn kí ức này, cô cần phải tự xóa bỏ !

Vy Anh cười với anh rồi nhún người , ghì anh xuống và hôn lên má anh.

- Em sẽ vào đó một mình ! Anh hãy tin tưởng em nhé !

- Được !

Vy Anh ôm anh một lúc mới buông ra :

- Em sẽ ra ngay. Yêu anh !

Duy Phong cười một tiếng , anh nhìn theo dáng người nhỏ nhắn rồi đứng dựa người vào tường, một tay để túi và mắt khép hờ thư giãn. Từ bây giờ, anh sẽ không để Vy Anh chịu bất kì tổn thương nào nữa !

- Anh cũng tới đây à Duy Phong ?

Vẫn im lặng, Duy Phong phớt lờ câu chào có phần e dè kia.

Hoài Vân tự cười nhạo mình , cho đến tận bây giờ, cô vẫn còn khao khát được bên anh.

- Cảm ơn anh vì tha cho bố em nhé !

Duy Phong nhếch miệng cười lạnh , ánh mắt anh đầy sắc bén :

- Tôi có thứ muốn đòi !

Phạm Trường Doãn kinh ngạc khi nhìn thấy Vy Anh đang bước vào rồi ngồi đối diện ông ...là con gái ông.

Ông muốn chạm vào người cô nhưng chiếc còng tay đã giữ lại , cảm giác đau nhói khiến ông kịp thời nhận ra Vy Anh hiện đang là người của Duy Phong và ông không đủ tư cách khi đã làm những điều tồi tệ đó với cô.

Vy Anh cúi đầu thật sát mặt bàn, cô đang run rẩy. Muốn nhìn ông nhưng không có đủ can đảm !

Hai người cứ giữ bầu không khí ngột ngạt ấy cho đến tận khi người quản giáo nhắc nhở thời gian sắp hết.

Duy Phong chỉ để cô gặp ông ta nửa tiếng.

Vy Anh hít một hơi sâu , thật khó khăn để âm thanh có thể thoát ra khỏi cổ họng đang nghẹn ứ:

- Bố ...khoẻ không ?

Phạm Trường Doãn như không tin vào tai mình ! Dù biết Vy Anh rất ngoan nhưng sau bao chuyện như thế mà vẫn gọi ông là bố , điều này ông chưa bao giờ ngờ tới được . Ông xúc động tới nỗi đã thật lâu mà vẫn không thể nói được một lời nào.

- Hết một giờ ! – Người quản giáo lên tiếng nhắc nhở và kéo Phạm Trường Doãn đi.

Vy Anh rơi nước mắt, cô nhận ra được sự đau đớn và day dứt trong dáng người tiều tụy của ông. Vy Anh chột chạy tới giữ tay ông lại, nói với người quản giáo :

- Làm ơn. Tôi chỉ cần 5 phút thôi !

Người quản giáo nghĩ ngợi một lúc rồi gật đầu.

Vy Anh mím môi , cô nhìn sâu vào mắt ông :

- Bố thật sự ghét con thế à ? Con ...đã sai ở đâu ? Tại sao lại hắt hủi và tàn nhẫn như thế với con ?

Phạm Trường Doãn lặng người, Vy Anh thật sự không thù hận ông ...

- Xin lỗi con. Bố ... ta ngu xuẩn, mất nhân tính ! Ta không bằng cảm thú ! Ta không xứng để con gọi là bố !

Phạm Trường Doãn tự thấy ông có dùng từ độc địa tới bao nhiêu vẫn không thể đủ để phán xét cho những hành động vô nhân tính của ông. Dù ông có chết đi hàng trăm lần vẫn không xoá bỏ được tội lỗi ấy !

Bao nhiêu năm qua, ông vẫn luôn tự dằn vặt mình và sống trong sự lo sợ. Điều ông vẫn luôn trăn trở đó là Vy Anh !

Vy Anh nắm tay ông, cười :

- Không phải. Nếu không có bố thì con sẽ không tồn tại trên thế gian này ! Con quên hết mọi chuyện rồi.

Phạm Trường Doãn xúc động đến nỗi bật khóc :

- Con hãy xem như mình không có người bố này ! Con hãy sống thật tốt nhé !

Tới lúc bị kéo đi, ông vẫn ngoái đầu lại nhìn Vy Anh thật kĩ như muốn ghi nhớ hình ảnh của cô.

Vy Anh đứng thẩn thờ, trong mắt ông có sự mờ mịt và chua xót mà cô không thể đoán được gì.

Vy Anh vừa bước khỏi cửa thì liền bị nhấc bổng lên, một đôi tay rắn chắc đang nâng cô ngang tầm mắt với mình.

- Muộn bảy phút !

Vy Anh cười rồi đòi anh thả cô xuống. Chân chạm đất, cô liền ôm anh, nói đứt quãng :

- Em ...tha thứ cho ông ấy rồi. – Cô nói trong tiếng nức – Mọi chuyện em sẽ quên.

Duy Phong gạt đầu , để nhịp tim hỗn loạn của cô dần trấn tĩnh hơn rồi mới đưa cô ra xe.

Vy Anh đột nhiên căng thẳng khi thấy anh đang thắt dây an toàn cho mình. Duy Phong nắm được sự chuyển biến trong hơi thở nặng nề của cô, anh quay người cô về phía mình , ánh mắt anh sâu lắng :

- Muốn nói gì với anh à ?

Vy Anh cúi mặt, cô nhẹ nhàng nắm tay anh, giọng nói phát ra khe khẽ :

- Anh có thể ...để ông ấy giảm án tù không ?

Duy Phong chẳng cần suy nghĩ lấy một giây :

- Được !

Vy Anh ngẩng đầu nhìn anh đầy phức tạp :

- Em biết công ty ông ấy nợ Khánh Phong rất nhiều. Cảm ơn vì anh đã đồng ý !

Duy Phong có chút không vui, anh cúi đầu hôn mạnh lên môi cô rồi im lặng lái xe.

Vy Anh biết mình đã nói sai gì đó nên ngoan ngoãn ngồi im, không nói gì thêm.

Chưa đi được bao xa, chiếc xe đua đột nhiên phanh gấp.

Duy Phong nghiêng mắt nhìn cô , âm điệu trong giọng nói đầy tức giận :

- Hoàng Vy Anh ! Em đang mang ơn tôi đấy à ?

Bất hay thả bọn chúng, anh đều là vì cô – người con gái anh yêu thương nhất. Vậy mà cô lại tỏ ra xa lạ trước anh như vậy !

Vy Anh im bất ...cô là có mặc cảm, ông ấy dù sao cũng là người sinh ra cô .

- Em ...

Cô chưa kịp nói thêm điều gì đã bị anh ôm chặt, anh đang đau đớn :

- Hãy bỏ qua mọi khoảng cách giữa anh và em !

- Em ...sẽ cố gắng. Nhưng em thật sự muốn cảm ơn anh . – Vy Anh chậm chậm nói – Em yêu anh, Duy Phong.

- Thể hiện nào !

Vy Anh cười, ôm lại anh :

- Em sẽ giúp anh sấy tóc nhé !

- Được. Còn gì nữa ?

- Em sẽ ...ừm, em sẽ ...anh muốn em làm gì không ?

- Ăn ngủ thật nhiều !

97. Chương 97

Nắng hè trong veo rải khắp sân trường, Duy Phong dắt Vy Anh đến ghế đá thì mới dừng lại.

Hôm nay Vy Anh chính thức nhập học sau khi kì nghỉ hè kết thúc và tâm lí của cô đã ổn định phần nào.

- Anh trưa lại đón em nhé ! – Vy Anh ghé tai Duy Phong thầm thì khi anh cúi người sửa lại chiếc thắt lưng nhỏ trên áo cho cô.

- Được !

Vy Anh cười vui vẻ, cô biết chắc sẽ tới đón nhưng không hiểu sao vẫn phải dặn.

- Rồi em sẽ tới công ty anh , ngắm anh làm việc và ngủ nhé ! – Vy Anh vòng tay ôm anh rất tự nhiên, cô không còn e ngại vô số những ánh mắt đang đổ dồn về phía mình.

- Được. – Duy Phong quan sát thật kĩ Vy Anh, gương mặt đáng yêu đã bớt xanh xao.

Tiếng chuông vào học reo, Vy Anh có chút tiếc nuối. Cô không muốn rời anh một chút nào ngay cả khi cô đã ôm anh ngủ suốt tối qua.

- Nghỉ học đi. Anh dạy em ! – Duy Phong nghiêm túc nói bởi anh luôn nhớ cô ngay cả khi cô đứng trước mặt anh.

- Không đùa với anh nữa ! Em vào học đây ! – Vy Anh buông tay ra rồi cùng Trúc Vũ rời đi.

Lúc đi tới chân cầu thang thì ngoảnh lại, hét to :

- Hoàng Duy Phong ! Anh nhớ không được làm việc nhiều quá đấy nhé !

Duy Phong lúc ấy đã kiềm chế để không bắt cô lại !

Sự xuất hiện của Vy Anh khiến cả trường đều mừng rỡ . Lại được ngày ngày thấy Duy Phong của họ rồi !

Chuyện Vy Anh đột nhiên mất tích cuối năm lớp 11 không hề ai đề cập đến, nhưng lại nhắc tới Bùi Quang ! Anh cũng không tới lớp vào cùng thời điểm với Vy Anh. Có tin đồn anh đua xe bị tai nạn, có tin anh bị xã hội đen đánh đập ...phải nhập viện mấy tháng liền.

- Anh Quang xuất viện tuần trước rồi. Hôm nay đến đại học kinh tế cùng Mạnh Vũ nhà tớ ! – Trúc Vũ nói khi đuổi xong đám mê trai đang lăm le muốn nhờ Vy Anh xin chữ kí Duy Phong .

Vy Anh cố lục trí nhớ tìm thử xem lần cuối mình gặp Bùi Quang là khi nào .

- Vậy chắc Bùi Quang không biết mình bị như thế đâu nhỉ ?

Trúc Vũ cau mày :

- Chắc không nếu như chị Minh Thư không nói !

Vy Anh chợt như nghĩ ra điều gì đó, cô phá lên cười :

- Bây giờ, đại học kinh tế lại có Romeo vàng chóe và Juliet to miệng rồi !

Trúc Vũ thở dài rồi lắc đầu :

- Không đâu ! Chị Minh Thư sang học viện báo chí rồi !

Vy Anh kinh ngạc mở to mắt, rõ ràng Minh Thư đã khẳng khái thi vào đại học kinh tế rồi cơ mà !

- Cậu có biết tại sao không ?

Trúc Vũ nghĩ ngợi một chút rồi nói :

- Hình như giữa chị ấy và Bùi Quang xảy ra chuyện. Mạnh Vũ nhà tớ bảo là từ khi Bùi Quang xuất viện đến nay thì chưa lần nào thấy chị ấy tìm Bùi Quang để sống chết cả !

Vy Anh cảm thấy kì lạ, cô biết hai người ấy không ghét nhau mà thậm chí còn với nhau nhiều hơn là cảm tình nữa kia. Có điều hai người ấy không chịu thổ lộ tình cảm mà cứ gây gổ với nhau !

Vy Anh chống cằm vào hai tay đầy đặn chiều :

- Xích mích gì mà chị Minh Thư phải chuyển trường luôn thế nhỉ ? Hai đứa mình có nên vào cuộc không ?

Trúc Vũ nằm dài trên bàn có vẽ mặt mỗi :

- Tớ không rõ chuyện gì cả. Nhưng mấy hôm vừa rồi gặp , chị ấy có vẻ suy sụp lắm.

Vy Anh nghĩ nhanh rồi nói :

- Tan học, mình đi tìm Bùi Quang làm rõ chuyện này !

Đứng ngay cạnh gốc cây trước cổng trường, Vy Anh cùng Trúc Vũ đợi Bùi Quang đến như đã hẹn.

Vy Anh nghe điện thoại với vẻ rặng rờ :

- Anh đợi một lát rồi đến nhé. Em đang có chuyện cần giải quyết đấy ! Vâng, em hứa sẽ chỉ 15 phút thôi. – Thấy ai đó chuẩn bị ngắt máy, cô liền vội vã nói – Em nhớ anh !

Khi vừa cất điện thoại trở vào túi, Vy Anh bỗng cảm nhận được bầu không khí kì dị xung quanh và cô đã thấy Bùi Quang đứng ngay trước mặt mình, nhìn cô thật kĩ.

Vy Anh cũng quan sát anh, có đôi chút ngỡ ngàng và lạ bởi bằng đi một thời gian dài , hai người không gặp nhau.

Vy Anh lên tiếng trước tiên :

- Anh gian lận ! Không thi mà vẫn lọt vào đại học kinh tế như thường ! Quá gian lận !

Bùi Quang thẳng tay cốc mạnh vào đầu cô :

- Em cũng đâu có thi cuối kì hả !

Vy Anh le lưỡi cười ngược, cái này phải tính với người khác cơ !

Bùi Quang hừ hừ sau đó bị Trúc Vũ tố tội :

- Anh làm gì chị Minh Thư rồi đúng không ?

Bùi Quang chẳng thèm mà ngoảnh sang Mạnh Vũ nhắc nhở :

- Bảo bạn gái cậu đừng nhiều chuyện !

Trúc Vũ đang trừng mắt thì bị Mạnh Vũ cười lôi đi. Lúc chỉ còn hai người, Bùi Quang vò đầu Vy Anh :

- Lâu lắm không gặp em !

Vy Anh gạt tay anh ra, nhăn mũi :

- Hừ ! Anh lại gây chuyện nữa à ? Sao để nhập viện tới mấy tháng như thế ?

Bùi Quang lại cốc mạnh vào đầu cô , vẻ mặt vô cùng khó coi.

Vy Anh lùi ra vài bước để tránh kẻ bạo lực, cô thật thà nói :

- Anh kể cho em một chút đi, tại sao lại để bị thế ?

Bùi Quang nhìn đi nơi khác, nói bằng giọng :
/

- Bị người ta đánh ghen !- Không để cô hỏi thêm, anh đã chặn trước – Còn em, chuyện gì thế ?

Vy Anh mặt biến sắc, cô gượng gạo đáp :

- Em ...chuyện cá nhân thôi mà. Qua rồi, em không muốn nhắc nữa !

Bùi Quang đột nhiên giữ lấy vai cô :

- Là em bị anh ta làm gì rồi đúng không ?

Vy Anh tròn xoe mắt rồi tiếp tục bị anh chất vấn :

- Em mệt mỏi rồi đúng không ?

Vy Anh đã bắt đầu thấy lạ, cô ngơ ngác :

- Anh nói gì thế ? Em sao cơ ?

Bùi Quang giơ tay cô lên, nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn :

- Em đã đồng ý chưa ?

Vy Anh cắn môi, cô giằng tay ra khỏi anh :

- Đừng làm em khó xử. Em muốn anh như là anh trai em !

Bùi Quang hét lên :

- Tôi không phải anh trai của em ! Hiểu chưa !

Dứt lời anh bước thẳng qua người cô, sống lưng của anh thẳng đờ .

- Đợi em nhé ! – Vy Anh nhún chân, kéo khoảng ngực áo của Duy Phong xuống và hôn nhanh lên má anh rồi bước vào phòng thăm tù nhân.

Anh cười , lại đứng chờ cô. Đạo gần đây, Vy Anh rất hay đến thăm Trường Doãn. Tình thương của cô dành cho ông ta đang dần tăng lên đồng nghĩa với việc cô đến thăm ông ta thường xuyên hơn. Anh hận ông ta, chỉ muốn giết chết ông ta nhưng anh không can cô vì anh muốn cô tự làm mờ nhạt đi bóng đen của quá khứ.

Vy Anh ngồi đối diện với Trường Doãn. Cô lặng lẽ kể một số chuyện cho ông nghe và cố gắng để ông không quá hối hận vì những gì đã xảy ra trong quá khứ.

Cô đề cập với ông về bố Nhật , mẹ Diệp và mọi người một cách rất tự nhiên còn ông chỉ im lặng , khoé mắt lúc nào cũng cay ứa. Cô không hiểu, vì sao ông một thêm tiêu tụy và nỗi xót xa mờ mịt trong mắt ông thêm lớn dần .

Có điều gì đó đang hành hạ ông mỗi ngày hay sao ?

Lúc ra về, Trường Doãn đột nhiên gọi cô :

- Vy Anh !

Vy Anh mỉm cười chờ ông lên tiếng.

- Hãy cho phép ta được là bố của con một lần !

Vy Anh cảm thấy có điều gì đó không ổn nhưng vẫn gật đầu . Cô luôn xem ông ấy là bố !

- Cảm ơn con. – Trường Doãn cố nén nước mắt – Mỗi lần nhìn thấy con bố đều rất đau lòng. Bố căm ghét bản thân mình ! Sống đến tận bây giờ nhưng mỗi ngày bố đều lo sợ, hoảng hốt. Bố thật sự rất mệt mỏi !

Vy Anh cắn môi , tìm lời trấn an ông :

- Chỉ còn một tháng nữa là hết án tù mà. Con không sao, con đang rất hạnh phúc và mẹ cũng vậy ! Quá khứ cứ để nó qua đi, được không hả bố ?

Trường Doãn im lặng thật lâu rồi lắc đầu :

- Khó lắm. Vy Anh à, con có Duy Phong bên cạnh là bố yên tâm rồi. Từ nay , đừng đến thăm bố nữa. Bố sẽ tự dần vật mình nhiều thêm.

Vy Anh lặng người, cô gật đầu và mỉm cười :

- Hi vọng bố sẽ sớm xem con là con gái .

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tìm anh – Chương 98

98. Chương 98

Qua chiếc rèm cửa màu xanh, từng ánh nắng chiếu lên đôi mắt đang nhắm nghiền và bầu má phụng phịu.

- Dậy đi. – Duy Phong lôi tuột chiếc chăn ra khỏi cô rồi bế cơ thể mềm mại dậy.

Vy Anh hé mắt mơ màng nhìn anh, nũng nịu :

- Em còn muốn ngủ.

Duy Phong gỡ những sợi tóc vương quanh gương mặt xinh xắn, anh véo nhẹ má cô :

- Dậy !

Vy Anh bướng bỉnh ôm ghì lấy anh rồi bị anh bế thẳng vào nhà tắm.

Hôm nay, Vy Anh sẽ đến thăm Trường Doãn lần cuối cùng theo như nguyện vọng của ông. Cô bỗng nhiên cảm thấy rất bất an khi bước vào trại giam , anh không vào cùng cô vì cô muốn anh để mình tự đối mặt.

Vy Anh bước gần đến phòngthăm bỗng đột nhiên nghe thấy tiếng khóc thất thanh.

Ngồi bệt trước cửa, Hoài Vân thấy cô thì kìm tiếng nấc lại sau đó đi về phía cô.

- Tối thăm ông ta à ?

Vy Anh cảm thấy run sợ, đã thật lâu rồi cô mới gặp Hoài Vân . Quá khứ cho đến hiện tại, chị ta đều rất xem thường và căm ghét cô. Dù sao, Vy Anh cũng đã quên rồi !

- Vâng. Chị cũng thế ạ ? – Vy Anh nén nỗi sợ hãi vào trong bởi Hoài Vân là chị gái cô ...

Chát ! Bàn tay Hoài Vân giáng mạnh vào mặt Vy Anh. Cô rất hận đứa em cùng cha khác mẹ này của mình ! Mẹ cô sau khi nằm viện thì đã đến nỗi phát điên, giờ không còn nhận ra cô là ai.

Người di của cô cũng không khá khẩm hơn là bao, nằm bất động và lẩm bẩm một cái tên nào đó.

Còn Phạm Trường Doãn, từ lúc vào tù bỗng trở thành một con người khác hẳn. Mỗi lần đến thăm, ông ta chỉ lải nhải về quá khứ, về những tội lỗi của mình.

Ông ta bị ám ảnh và dần vật , cho tới hôm nay thì ...

Chát !

Lại thêm một cái tát nữa khiến Vy Anh kinh ngạc , cô hoang mang cảm nhận được bên má mình đang đau rất :

- Chị ...

Hoài Vân xô cô ngã xuống nền, hét lên :

- Cút đi ! Ông ta chết rồi, mày còn đến tìm làm gì ! Chính mày bảo anh Duy Phong làm chuyện đó đúng không ?

*

Vy Anh ngồi bệt trước cửa phòng thăm , cô không khóc, nước mắt đã bị sự đau đớn ép khô sau những tuyến lệ, chỉ còn một suy nghĩ mãi bám víu lấy tấm thân mềm nhũn của cô.

“ Anh ấy đã giết bố cô ”

Hoài Vân rời đi khỏi. Thời gian trôi qua kéo ánh nắng xuyên thẳng vào người cô.

Vẫn suy nghĩ ấy...

“ Anh ấy đã giết bố cô ”

Tiếng bước chân cứng rắn vang lên trên hành lang vắng lạnh. Vy Anh gượng dậy, cơ thể cô dường như đã bị rút sạch chất sống, người cứng ngắc, thật bình tĩnh quay người nhìn anh rồi từ từ tiến lại gần anh , chân lê một bước, tim lại đập thiếu đi một nhịp. Và khi cô đứng trước mặt anh, tim đã như ngừng đập.

- Anh Duy Phong này, bố em chết rồi ! – Vy Anh không kìm được mà thả trôi một giọt lệ rơi tự do, cô đau đớn thất vọng, giọng nói thật nhẹ nhàng nhưng chứa hàng ngàn âm u uất – Tại sao lại giết bố em ? Tại sao máu lạnh như thế ? Tại sao đồng ý giảm án tù cho ông ấy rồi lại còn như thế ?

Duy Phong mím nhẹ môi, những ngón tay anh siết lại, muốn ôm lấy cô , muốn bảo với cô là không phải anh làm thế nhưng...anh đứng lặng yên.

Tại sao bên anh đã lâu như thế nhưng cô vẫn có thể kết tội anh dễ dàng như thế ? Có phải, cô chưa từng tin tưởng và chưa từng hiểu anh ?

Môi anh kéo thành nét cười phảng phất, ánh mắt sắc lạnh sẫm dần màu theo cảm xúc kinh hoàng của cô , đáp lại cô là sự im lặng và tiếng va vào nhau khi gió chạm vào không khí.

Vy Anh cắn gò môi, bật ra từng âm run rẩy :

- Anh không phải là người ! Hoàng Duy Phong ! Anh không phải là người !

Duy Phong thản nhiên đút tay vào túi, nhếch miệng :

- Là con người ! Tôi có đủ 100 tỉ tế bào thần kinh trong bộ não !

Vy Anh hét lên, tiếng hét như xé toạc không gian :

- Tôi hận anh ! Hoàng Duy Phong , tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh. Hoài Mai mới là người bắt cóc anh, đâu phải bố tôi, tại sao giết ông ấy !!!

Duy Phong lặng người, dáng cao lớn của anh đột nhiên tách biệt hẳn khỏi ánh nắng và không gian bên ngoài. Anh rơi vào trầm mặc, chiếu lên Vy Anh những tia nhìn chơi vơi.

- Tôi chia tay với anh ! Tôi hận anh ! Hoàng Duy Phong, tôi chọn phương án hai ! Sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh !

Vy Anh khóc, khoảng nước ầng ậng trào ra, cô dứt khoát bước qua người anh.

Duy Phong cười nhạt, tay anh đưa ra giữ cô lại , sức lực yếu ớt của Vy Anh không thể dứt khỏi anh. Duy Phong siết mạnh tay cô nhưng về mặt lại vô cùng bình thản, âm vực trầm bổng tan nhanh theo không khí :

- Được ! Là em nói ! – Anh gỡ nhẹ sợi tóc vương trên trán cô , cười nhẹ – Cảm ơn , vì đã bên tôi !

Anh dứt lời, buông cô ra, lặng lẽ bước đi.

Vy Anh đã trút hết toàn bộ sức mình để không ngã quỵ nhưng khi dáng anh vừa khuất sau hành lang, cô đã gục xuống sàn.

Đau...đau hơn tất cả những lần đau...

Ngày hôm đó, Vy Anh lang thang khắp đường phố, chân lê lết còn tâm trí mãi vùi trong những suy nghĩ. Cô đã tin tuyệt đối là anh sẽ vứt bỏ quá khứ vào một xô, nhưng tại sao anh biết rõ là bỏ cô mà vẫn ra tay sát hại !

Anh luôn là thế, đáng sợ và vô tình !

Cô không thể bên anh được khi thù hận và những mâu thuẫn đang lớn dần trong cô ...

Vy Anh không bước tiếp được nữa, cô để yên cho thời gian lừa nhau qua, từng tích tắc đồng hồ mang theo sự đau đớn của cô ngấm dần vào từng thớ thịt.

Hoàng hôn rơi, nắng đã tắt và hoà vào những phân tử không khí. Có người đột nhiên lay lay cô, mạnh đến nỗi những bầu vú bị lắc tuột khỏi cô.

- Đồ đầu đất ! Phạm Trường Doãn là tự sát! Duy Phong không nhúng tay vào chuyện này !

Vy Anh thấy vai mình đau nhói. Bùi Quang đang phát điên và hét lên :

- Ngu ngốc ! Đi tin lời cô ta, em có đầu óc không ?

Bùi Quang tức đến nỗi trán đã căng chịt gân xanh, anh như muốn bóp nghiền cô :

- Điên thật rồi ! Em điên thật rồi !

Bờ vai đang bị bóp méo khiến Vy Anh thật sự bình tĩnh, giọng cô xiêu vẹo những âm dứt đoạn :

- Anh ấy ...không phải anh ấy giết bố em ?

Bùi Quang kéo mạnh cô ném lên mô-tô và phóng đi.

Ánh mắt trầm buồn gắn vào khoảng không đen kịt bên ngoài ,đôi môi thấp thoáng nét cười vô nghĩa, đầy trầm tư và mệt mỏi.

Duy Phong đứng bên cửa kính, một tay vào túi, nâng ly rượu lên ngang mắt , lắc nhẹ tay để thứ chất lỏng sóng sánh vỗ lấy thành ly.

Anh uống cạn một hơi và có tiếng rơi vỡ vụn. Những mảnh thủy tinh lấp lánh giữa đêm tối.

Hơi thở anh nhẹ bằng khi chợt nhận ra mình rất lạc lõng và đơn độc.

Hoài Mai, người luôn chăm sóc, cận kề anh lại có thể bắt cóc anh.

Còn bé con, anh yêu cô ấy nhưng vì anh,Vy Anh luôn phải chịu đựng. Những trận đòn, những mặc cảm khoảng cách, những cơn đau thắt từ quá khứ xuyên thẳng vào thực tại.Để chỉ cần một biến động xảy ra, điều đầu tiên cô ấy muốn vẫn là rời xa anh.

Duy Phong hít nhẹ nhúm không khí lạnh , anh sẽ thả bé con ra, để cô ấy tự do vùng vẫy trong đồng màu mè mà cuộc sống tạo dựng.

Bùi Quang nói đúng, anh không đem lại được hạnh phúc cho cô ấy . Và bé con, có lẽ chỉ xem anh là thần tượng ...

Kể từ bây giờ, anh sẽ không sắp đặt tình yêu vào cuộc sống của mình.

Những ký ức kia, anh sẽ chôn vùi sau mặt phẳng lạnh, sẽ không để chút rung động làm tâm trí đảo ngược.

Tất cả đã chấm dứt, Bé con hay Vy Anh cũng sẽ chỉ là sự lệch lạc của lý trí.

Duy Phong với thần thái điềm tĩnh thả mình vào ghế xoay, trong sắc đen, có thứ ánh sáng xanh từ laptop toả ra.

Vy Anh ngồi co tròn trong hành lang trống trải, đã 5 ngày nay , cô luôn lặp đi lặp lại hành động này – canh giữ cửa phòng xám.

Để lúc anh về, cô có thể thấy hoặc nếu anh về vào lúc cô không để ý thì khi bước ra, anh sẽ gặp cô.

Suốt những ngày này, cô nhớ anh tới phát điên. Từ bình minh cho đến tận hoàng hôn và ngay cả đêm khuya.

Kể từ khi Bùi Quang đưa cô về, cô chưa thấy anh một lần nào.

Cô tìm đến toà cao ốc K.P nhưng anh đã hạ lệnh cấm tất cả được đặt chân vào tầng 10.

Thư kí Hoàng không hé nửa câu, chỉ bảo cô đừng gây thêm phiền phức cho anh.

Tất cả mọi người đều giữ kín bụng hết thấy thông tin về anh, giữ im lặng tuyệt đối trước những câu hỏi liên quan tới anh, họ cư xử với cô vẫn thật bình thường, như chẳng hề có bất kì chuyện gì đã xảy ra.

Anh vẫn tồn tại, vẫn hưởng chung với cô một bầu không khí nhưng đã hoàn toàn biến mất khỏi cô, chỉ mình cô là không biết tới anh, chỉ mình cuộc sống của cô cô là không có anh.

Phạm Trường Doãn là vì không chịu được những ám ảnh và dằn vặt nên tự tìm lối thoát cho mình, cô lại trách anh...Cô khóc thét lên một cách điên cuồng, cô đã sai, đã làm tổn thương anh...Và bây giờ, ngay cả gặp anh cô còn không có cơ hội nữa rồi.

Vy Anh khóc mệt và ngủ gục, đột nhiên cô cảm nhận được người mình nhẹ bẫng trong vòng tay rắn chắc.

Thấy cô tỉnh lại, Hoàng Duy Thức mỉm cười :

- Con gái, ngủ ở đây sẽ dễ cảm lạnh lắm.

Tuyệt nhiên, ông không hề thắc mắc hay để lộ bất kì biểu hiện khác thường nào.

Vy Anh thần thờ gật đầu, cô lủi thủi đi vào phòng, ngồi trên giường và phóng tầm mắt về phía chiếc xích đu, ngực cô cuộn từng cơn tê tái.

Cô không ngủ được, thiếu mùi hương dịu nhẹ và hơi thở nam tính ấy, có cố gắng bao nhiêu, cô cũng chỉ có thể khép mi và để hình dung về anh trong suy nghĩ.

Lại một ngày nữa, cô mất anh...

Thư kí Hoàng thở dài đẩy cặp kính rồi đặt giấy lịch trình làm việc anh đã sắp xếp lên mặt bàn.

Duy Phong lướt mắt qua rồi hỏi với chất giọng lạnh đậm :

- Tại sao để trống hai tiếng ?

- Cậu nên nghỉ ngơi đi ! – Thư kí Hoàng đau xót nhìn anh.

Năm ngày nay, Duy Phong vùi mình vào công việc, hết giam mình trong phòng kính rồi lại bay khắp Đông Nam Á, thực hiện một chuỗi hành trình khảo sát khắp nơi.

Anh rất đổi bình thản, chưa bao giờ thấy anh rơi vào trầm mặc hay thất thần trong vài giây như khi còn nhớ bé con, khi Vy Anh rơi vào khủng hoảng.

Anh thần nhiên đến vô cảm. Rượu là thứ anh nạp vào mỗi ngày nhưng lý trí của anh đã cứng và rắn đến mức ngay cả khi chất cồn ấy ngập trong từng góc ngách của cơ thể thì thần thái anh vẫn không hề sụt mẻ.

- Thư kí Hoàng, anh nộp đơn xin thôi việc – Duy Phong chấm dứt nhanh gọn những điều không đáng quan tâm.

- Vậy để tôi sắp xếp lại.

Thư kí Hoàng đẩy cặp kính, anh không muốn rời bỏ chức vụ này, anh lớn lên cùng Duy Phong và Khánh Phong, và quan trọng nhất là, nắm vai trò trợ thủ đắc lực, anh có thể giúp Duy Phong nhiều hơn.

Đã gần một tuần nay, Vy Anh vẫn thường xuyên đến tìm Duy Phong nhưng anh không để cô vào.

Anh không muốn Duy Phong phải dấn thân vào vòng tình yêu lẩn quẩn, biểu đồ cảm xúc sẽ không đi trên một đường thẳng mà chông chênh, khi tăng vọt , khi tụt xuống rồi sẽ có ngày đứt gãy. Nhưng nếu để Duy Phong thế này, mọi cảm giác của anh sẽ bị tê liệt, khối óc sẽ bị sự vô cảm lấn át...anh sẽ rất đáng sợ.

Duy Phong không cần tình yêu nhưng cũng nên cần chút dư vị nhàn nhạt để không bị mất vị giác.

Thư kí Hoàng khép cửa lại và nổi máy xuống đại sảnh :

- Để cô bé vào !

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tìm anh – Chương 99

99. Chương 99

Duy Phong uống ực một hơi ly rượu rồi tiếp tục làm việc. Hôm nay, chú Duy Thức đã đến tận đây để tìm anh, kể về việc ông đã lọt vào B.C như thế nào. 8 năm trước, khi BC thành lập, anh đã lập tức điều Nguyên đi dò tìm tung tích về Hoàng Duy Thức và đã tóm gọn được mọi hành tung của ông. Tuy nhiên, ông đã dùng mọi lý lẽ để thuyết phục và Nguyên là người nắm được bí mật của ông – ông bị vô sinh. Và cho đến khi B.C tìm đến Vy Anh thì Nguyên đã biết hết tất cả mọi thứ.

Cũng như ông, không muốn đào xới quá khứ để những mảnh vụn lem luốc ấy vấy bẩn hiện tại, cho nên hai người đã quyết định che chắn sự thật.

10 năm trước, ngày anh sang Mỹ, ông đã âm thầm tới biệt thự trắng, để một phong thư lại cho anh và Duy Phong đã không nhận được ...Vậy là, Hoài Mai – người giúp việc đã lấy mất thứ này .

“ Chú sẽ tự lộ diện khi nào cháu cần chú ”

Hoài Mai bắt cóc Duy Phong là muốn dụ ông ra mặt...bà ta yêu ông...cho nên có thể dễ dàng xem anh như con mồi.

Duy Thức yêu Vy Anh, nên có thể dễ dàng che mắt anh.

Còn Vy Anh...có yêu anh không ? Khi bất kể lúc nào cũng muốn vứt anh ra khỏi cuộc sống của cô ấy ?

Duy Phong day thái dương để ép chết những suy nghĩ đang đi lệch khỏi trung tâm não bộ.

Kệ thôi ! Anh đã được định sẵn là người thầu tóm khối kinh tế khổng lồ, không nên tốn thời gian vào đồng nhập nhằng kia. Duy Phong bắt đầu trích một vụn nhỏ chất xám để hoàn thiện đồng hợp đồng đang chờ chữ kí của anh.

Chiếc bút đang xoay trong tay anh bỗng ngưng lại trong vòng nửa tích tắc, Duy Phong ngẩng đầu nhìn người đang rụt rè bước vào phòng kính, mắt anh hắt những tia sáng mạnh mẽ.

Thật lạ ! Anh không có bất ngờ nào , thần trí anh hoàn toàn trống rỗng. Anh cười nhạt với chính mình, cảm giác của anh tê liệt thật rồi ?

Anh đã rút hết mọi nhung nhớ, mọi yêu chiều và mọi kiên nhẫn cho ai đó...Hơn mười năm nay, để sau quá nhiều chà đạp trút vào thì lòng anh thật sự đã lạnh ngắt.

Vy Anh bé bỏng và e dè như mèo con, người cô mỏng manh, thể xác tiêu tụy không chút sức sống, cô ngơ ngác trước ánh mắt vô thần của anh.

Ánh mắt này...so với khi anh nhìn mọi người xung quanh thì không sót đi lấy một tia lạnh lẽo.

- Anh Duy Phong, em...

Không để cô nói trọn câu, anh đã ném chất giọng sắc lạnh của mình vào máy đen :

- Sa thải hết nhân viên có mặt dưới đại sảnh !

Vy Anh sững sờ, cô phải quay mặt đi và không ngừng chớp chớp mi để nước mắt được thu về, cô cúi gằm mặt, day day mũi chân đầy căng thẳng, mấp máy môi :

- Em ...xin lỗi ! Em...

Lại một lần nữa, anh ngắt lời cô :

- Hoàng Vy Anh ! Em hãy thực hiện điều đó – Anh nhìn sâu vào đôi mắt ướt nước của cô , gần từng chữ –
Đừng-bao-giờ-xuất-hiện-trước-mắt-tôi !

Vy Anh khẽ run rẩy, trong mắt cô chằng chịt những cảm xúc yếu ớt, sự lạnh lẽo từ anh đã bóp chết hết thấy dũng khí mà cô gom lại.

“ Hãy kiên nhẫn như cậu ấy đã từng với em, hãy chịu đựng như cậu ấy đã từng vì em ! ”

Câu nói của thư kí Hoàng lúc dưới tầng giữ bước cô lại khi cô có ý định rời khỏi đây. Cô cắn môi, đôi mắt trong veo nhuốm một màu buồn bã, giọng cô nghèn nghẹn :

- Em không làm được, em không thể mất anh được ! Em biết anh rất khó để có thể tha thứ cho em hết lần này lượt khác như thế . Em ngu ngốc ! Em xin lỗi !

Duy Phong lạnh lùng hướng mắt về phía cửa :

- Em đi đi ! Đừng lấy của tôi thêm một giây nào nữa !

Vy Anh lặng lẽ gật đầu, tự nuốt gọn hàng tràng nấc :

- Em xin lỗi !

Căn phòng kính phút chốc lại trở nên thật yên tĩnh khi cánh cửa kính khép lại, bỗng vang lên tiếng động nhỏ, những ngón tay của Duy Phong từ lúc nào đã siết mạnh chiếc bút đến nỗi lớp vỏ nhựa gãy nát.

*

Đêm...sau khi giải quyết xong công việc, Duy Phong đứng bên cửa sổ và nhâm nhi thứ rượu cay nồng. Mắt anh khép chặt lại , lắng nghe tiếng gió lay những tua rua trên rèm cửa. Anh nhấp một ngụm rượu để tống những ảo ảnh ra khỏi đầu.

Anh lại nghĩ đến bé con...đột nhiên, khi chất cồn vừa thấm vào cơ thể, anh liền bật ra một cơn ho dữ dội ,và đã cảm nhận được máu đang vậy khắp lòng bàn tay. Cởi phăng chiếc áo khoác, Duy Phong ném mình xuống sofa, anh có 3 tiếng để ngủ.

Chợt anh đắm mạnh vào thành ghế, lần này anh thật sự nổi điên với chính mình !

Gương mặt đáng yêu và đôi mắt trong veo ấy lại đang rơi thẳng vào tâm trí anh. Đột nhiên, anh bật dậy và đi nhanh về phía cửa.

Linh cảm của anh chưa bao giờ là sai. Vy Anh đang ngồi bệt dưới đất, co tròn bên bức tường sát cửa, hai tay ôm gối, tựa đầu vào chân, tay di di trên những đường hoa văn lát đầy mặt sàn.

Duy Phong ghim ánh nhìn mờ mịt về phía cô, chân anh vô thức nhấc lên.

- Anh Duy Phong ? – Vy Anh ngây người một lúc mới nhận ra anh đang đứng ngay trước mặt mình. Cô lau vội những vệt nước dính quanh mắt.

Duy Phong ngồi xuống cạnh cô, anh duỗi thẳng chân, mắt nhìn vô định vào khoảng tường trắng ảm đạm phía trước.

Vy Anh không ngừng vờn về những đầu ngón tay, nếu cô bắt đầu bằng lời xin lỗi thì có lẽ sẽ lại bị anh đuổi đi mất, cô nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay anh, quyết định chờ anh tự phán xét.

Duy Phong nhếch hờ miệng, hai bàn tay bé xíu của cô đang bầu chặt anh là do quá căng thẳng, anh buông một loạt âm từ trầm thấp :

- Tôi đã ký vào đơn ly hôn ! Toàn bộ tài sản của tôi chia cho em một nửa.

Vy Anh lặng người rồi lắc mạnh đầu :

- Đơn ly hôn em nhất định sẽ không ký ! Tài sản em cũng không cần.
- Ngày mai, luật sư sẽ làm việc .

Vy Anh nghẹn giọng nài nỉ :

- Đừng làm thế với em ! Xin anh đấy ! Em không thể thiếu anh được đâu! Những ngày qua đối với em là rất đau khổ , anh làm ơn tha thứ cho em được không ?

Duy Phong khẽ thở ra, anh mệt mỏi ngã đầu vào tường, nói như phả hơi vào không khí :

- Tôi quên em rồi !

Vy Anh cắn chặt môi rồi chạy nhanh khỏi nơi đó trước khi để mình oà khóc ...

- Sao anh lại ở đây ? – Vy Anh ngạc nhiên khi thấy Bùi Quang chặn ngang bước chân đang sắp đặt vào bãi gửi xe của cô.

Bùi Quang nhìn cô khấp lớt rồi thấy cho cô ánh mắt không vui :

- Này, em có vẻ thích biến mình thành quỷ nhỉ ?

Vy Anh đột nhiên bật khóc thút thít rất tủi thân :

- Em có muốn thế đâu ! Anh ấy chán ghét em rồi !

Bùi Quang nhét cho cô khăn giấy, không muốn nhìn thấy vẻ mặt tiều tụy và lem nhem.

Vy Anh lại khóc to hơn, lại thêm một tuần nữa, cô không được gặp anh. Cô thật sự đã muốn kiệt sức !

- Này Vy Anh , cậu lại sao nữa thế ? – Trúc Vũ nhìn chăm chăm vào bàn tay đang đặt trên vai Vy Anh với vẻ khó chịu – Anh lại cúp học hả Bùi Quang !

Vy Anh ngượng ngùng gạt tay Bùi Quang ra, trả lời thay :

- Không phải đâu. Anh ấy tiện ghé qua trường mình chơi thôi.

- Ai hỏi cậu hả ! – Trúc Vũ đột nhiên nổi cáu rồi lôi Vy Anh về phía mình, hướng Bùi Quang chỉ trích – Anh bớt tới đây đi ! Anh còn nợ chị Minh Thư một lời xin lỗi đấy !

Bùi Quang hừ lạnh rồi mặc kệ Trúc Vũ, chỉ nhìn Vy Anh rồi nói :

- Mình đi thôi !

Vy Anh gạt đầu và chợt thấy tay mình đang bị bóp mạnh. Trúc Vũ mặt hầm hầm gắt cô :

- Cậu nữa, đi tìm anh Duy Phong làm hoà đi !

- Tớ ...

- Đây là chuyện riêng của Vy Anh ! Em sao phải quản ? – Bùi Quang đã có vẻ tức giận.

- Hừ ! Chuyện bạn ấy cũng là chuyện của em ! – Trúc Vũ lườm anh – Em biết anh đang có ý đồ gì đấy nhé !

Bùi Quang phớt lờ Trúc Vũ, kéo tay Vy Anh đi.

Trúc Vũ giẫm mạnh chân, hét lên :

- Hai người thật quá đáng ! Hai người không thể đến với nhau đâu !

Vy Anh ngồi thờ trên bậc thềm của toà cao ốc Khánh Phong, ngắm những hạt bụi đang lơ lửng trong không khí. Cô vừa được Bùi Quang đưa đi thăm mộ Phạm Trường Doãn, người vẫn còn mang theo chút căng thẳng và đau đớn.

Vy Anh đứng dậy, dạo vài bước quanh đó, để rũ bớt tâm trạng nặng nề , bắt giắc lại ngược lên cao, nhìn vào tầng 10.

Sau đêm hôm ấy, anh và cô đã thật sự cắt đứt mọi ràng buộc, cô không biết mình có tư cách gì để gặp anh nhưng đôi chân cứ lại tìm đến đây. Nhớ anh ...

- Ô, Vy Anh à ?

Vy Anh ngỡ ngàng nhìn cô gái đang mỉm cười với mình – là mỹ nữ với thân hình bốc lửa nhưng thái độ rất thân thiện với cô.

- Em ...chào chị. – Vy Anh đáp lại với vẻ mặt ngây ngô khiến Ngọc Mỹ phá lên cười rồi rất tự nhiên vò đầu cô :

- Lần trước cho chị xin lỗi ! Thiếu suy nghĩ quá !

Vy Anh ngượng nghịu gật đầu rồi đột nhiên bị Ngọc Mỹ bẹo thật mạnh vào má :

- Em đúng là dễ thương thật ! Không trách gì anh ấy lại cưng như thế !

Vy Anh đỏ mặt , ho sặc sụa . Ngọc Mỹ thế này cũng rất đáng yêu, nhưng không mất đi vẻ quý phái .

- Sắp tới làm phù dâu cho chị nhé ? – Ngọc Mỹ nháy mắt , chìa tay về phía cô – Nhóc thấy đẹp không ?

Vy Anh ngây người nhìn vào chiếc nhẫn tinh tế trên ngón áp út thanh tú của Ngọc Mỹ, tim cô đập nhanh và mạnh , hơi thở dồn dập kéo giọng cô trở nên thật gấp gáp :

- Chị vừa từ tầng 10 xuống ạ ?

Ngọc Mỹ suyt dài một tiếng, nói rất nhỏ :

- Bí mật ! Nhân viên biết sẽ không hay !

Vy Anh đã như chết lặng, không còn nghe thấy Ngọc Mỹ nói gì và cũng không biết chị ấy rời đi lúc nào.

Cô lao nhanh vào đại sảnh và lại nhận được câu nói quen thuộc.

“ Xin lỗi, chủ tịch hiện rất bận . Tầng 10 không thể vào được ! ”

Vy Anh tìm đến chỗ bậc đá bao quanh bồn hoa và ngồi phịch xuống, nước mắt lặng lẽ rơi.

Lại ấu trĩ nữa rồi ! Cô cứ lì lợm, bướng bỉnh tìm đến anh bởi luôn nghĩ anh vẫn sẽ tha lỗi cho cô như bao lần.

Cô ngu ngốc, tin tưởng tuyệt đối là ngoài cô ra, anh không cho bất kì ai một cơ hội nào.

Thật ngu xuẩn ! Anh đã nói rõ ràng là quên cô rồi, kết thúc rồi ...Còn chạy đến đây làm gì !

Vy Anh khóc nức lên, mọi uất nghẹn hoá nước mắt rời khỏi cô, chẳng màng đến những ánh nhìn về phía mình, cô gục đầu vào chân và nức lên hàng tràng dài. Thứ nước mặn bắn ra từ mắt như dần rút đi tinh thần vốn đã kiệt quệ của cô.

Điện thoại reo, cô không ngần ngại mà ấn nút nghe và hét lên :

- Bùi Quang, mau đến đón em !

Vy Anh dứt lời liền tháo tung sim điện thoại, vứt sạch vào lề đường rồi tiếp tục khóc nức nở , đơn độc và tội nghiệp như bị bỏ rơi.

Bước chân Duy Phong khựng lại, nắm tay anh siết chặt, ánh mắt da diết hôn sâu vào những giọt lệ của cô rồi lặng lẽ quay trở vào bên trong.

Đã quyết định thả cô ra thì phải chấp nhận việc cô chọn ai khác như lẽ tự nhiên.

- Có khó uống lắm không nhỉ ? – Vy Anh chần chừ nhìn vào lon bia mà Bùi Quang đã mở sẵn cho mình.

- Đối với em thì một giọt cũng khó – Bùi Quang ngồi trên mô-tô, chân đặt lên thành cầu, vút một lon bia rỗng xuống sông.

- Anh không biết bảo vệ môi trường à ? – Vy Anh cau mày, rồi chột tay đưa lon bia lên cao, ngửa cổ lên nhìn trời, hít vào thở ra thật mạnh – God, thiên sứ mà dùng chất cồn có bị phạt không ?

Bùi Quang cốc mạnh vào trán cô :

- Chưa uống mà say rồi à ?

Vy Anh phá lên cười, bạo dạn dốc thẳng lon bia vào miệng.

- Trời ạ ! Đầu đất, đó không phải trà sữa – Bùi Quang giằng tay cô ra, giật phăng lon bia .

Vy Anh im lặng rồi đột nhiên cắn chặt môi rất căng thẳng :

- Cho em mượn điện thoại !

Cầm lấy di động Bùi Quang đưa, Vy Anh rơi vào trầm mặc. Sắc mặt nhợt nhạt, nhiều đần đo, nhiều đau xót. Ánh đèn đường quét vàng lên làn da xanh xao của cô.

Vy Anh ấn một dãy số, mắt cô nhoè đi, thu vào tầm nhìn những lấp lánh của bầu trời dày sao.

Từng hồi chuông vang lên khiến máu cô như ngừng lưu thông, người lạnh ngắt và cứng ngắt.

Bùi Quang thở dài, lắc lắc lon bia vừa nãy.

Có giọng trầm lạnh thật khô khốc phát ra :

- Sao ?

Vy Anh nín thở rồi nhẹ nhàng đáp :

- Em, Vy Anh đây ! Chỉ một phút thôi, anh làm ơn đừng ngắt máy !

Một khoảng lặng kéo tới, tĩnh mịch màn đêm và ghì chặt những hơi thở.

Vy Anh ghì môi mình, mắt to tròn nhưng chỉ chứa màu ảm đạm.

- Còn 40 giây ! – Duy Phong lạnh nhạt nhắc nhở.

Vy Anh tốn thêm 10 giây thẩn thờ rồi nghẹn giọng :

- Em hết sạch cơ hội rồi phải không ? – cô nén tiếng nấc, không muốn mình quá yếu đuối trước anh – Em xin lỗi ! Em biết rồi, sẽ không xuất hiện và gây khó chịu cho anh nữa. Nhưng anh về nhà đi, mọi người rất nhớ anh. Em sẽ đi nơi khác nên anh không phải nhìn thấy em đâu ! Anh cũng đừng ghét em đến nỗi ngay cả điện thoại em cũng không nhận, tầng 10 không cho em vào. Anh có thể xem em là con chú Duy Thức, em họ anh mà bớt ghét em không ?

- Còn 2 giây !

- Em yêu anh !

Máy chỉ còn lại tiếng tút dài, Vy Anh cười yếu ớt trả máy cho Bùi Quang.

- Đây xe ôm, em muốn về !

Bùi Quang nghiêng răng cốc hẫ hẫ vài cái vào đầu cô :

- Đầu đất !

Độc tiếp: Nhẹ bước vào tìm anh – Chương 100

100. Chương 100

Vy Anh cúi gầm mặt đi nhanh lên tầng, tránh ánh mắt đầy thắc mắc của bố mẹ và ông bà Hoàng . Vì đi quá vội nên cô đã đâm sầm vào người đang đứng tay vào túi đi xuống.

Ngay lập tức, cô lấy tay che mặt rồi vội vã chạy qua người anh.

Duy Phong thản nhiên như không có chuyện gì, ngồi vào bàn ăn tối.

Trong căn phòng có những bức tường được phối màu tươi sáng, Vy Anh lục tìm chiếc túi du lịch thật lớn rồi nhét quần áo và vài đồ dùng cần thiết vào.

Tay thoăn thoắt còn đầu xoay quanh suy nghĩ liệu lúc này, anh có nhìn thấy cô không, mặc dù che mặt đi rồi nhưng có lẽ anh vẫn ghét lắm !

Vy Anh nhìn những con gấu bông mà tiếc ngẩn, không tìm ra cách để mang hết đi. Cô bắt đầu gom hết sách vở cho vào một túi lớn, chiếc laptop thì bỏ vào túi xách tay.

Xong hành lí, cô xếp hết gấu bông lên giường rồi trùm chăn lên, để bụi không bám vào.

Cô tưới nước cho những chậu hoa nhỏ và gỡ tất cả những bức ảnh của cô và anh nhét dưới đáy túi du lịch. Làm hết mọi việc , cô khệ nệ tay xách tay mang một đồng hồ ra khỏi phòng.

Vừa quay người, cô lập tức nín thở khi chạm phải một ánh mắt sắc lạnh.

- Đi vội thế ? – Duy Phong nhếch hờ môi, vẻ truy bức hơn là đặt câu hỏi.

Vy Anh mím chặt môi, cô liên tục chớp chớp mắt.

- Đi đâu ?

- Em ...về cô nhi viện.

- Nơi đó đâu có đại học ?

- Em ...học xong 12 rồi sẽ sang Pháp.

- Ủ.

Vy Anh không tìm được mà để mình nắc lên một tiếng. Chợt nhớ ra điều gì đó, cô tìm tìm trong túi áo , e dè bước về phía anh, giờ lòng bàn tay ra.

- Anh Duy Phong, trả anh này.

Duy Phong cười nhạt nhìn cổ ba lá đang loé sáng , anh nhướn mày , giọng trầm lạnh lẽo :

- Còn gì nữa ?

Vy Anh bối rối, cô nghĩ một lúc rồi nghiêng rằng, tút chiếc nhẫn kia.

Duy Phong nâng tay cô lên, nhẹ nhàng tháo ra giúp cô nhưng mỗi chuyển động nhỏ của anh đều như muốn bóp nát cô.

- Còn gì nữa ?

- Tấm ảnh của anh nhưng cái này em sẽ giữ ! – Vy Anh lảng tránh đôi mắt sẫm màu đang xuyên thẳng vào mắt cô- Dù thế nào em cũng sẽ không trả đâu !

- Còn gì nữa ?

- Hết ...rồi.

- Hết rồi ? – Duy Phong gần giọng rồi ấn mạnh cô vào tường, anh cúi thấp xuống, tay giữ vai cô , đẩy mặt cô sát với anh bằng khoảng cách một nụ hôn. Ánh mắt anh hằn mạnh những tia giận dữ như muốn nuốt chửng lấy cô , nhả từng âm lạnh toát – Em ! Có trả được chính em cho tôi không ?

Duy Phong dứt lời liền buông cô ra, vung tay ném hai vật quý giá đó đi, ánh sáng kim cương bay theo gió bên ngoài.

Vy Anh bàng hoàng , cô nhìn anh đầy hoang mang.

- Tôi cấm em rời khỏi đây ! – Duy Phong ném hành lí mà cô chuẩn bị vào một góc – Em là con gái của Hoàng Duy Thức, là người của nhà họ Hoàng. Không thể tùy tiện như thế !

- Em ... – Vy Anh nhỏ giọng , mắt ươn ướt – Anh không muốn thấy em mà !

- Tôi chịu đựng được ! – Duy Phong sập mạnh cửa , tiếng động ấy cắt đứt mọi sự rối rắm của cô.

Vy Anh hiểu rồi, cô là em gái Duy Phong !

Đêm ấy, cô tỉ mỉ mò mẫm trong làn cỏ để tìm thứ mà anh đã vứt. Anh không cần thì cô sẽ len lén cất giữ !

Vy Anh đập lên cỏ, quì gối xuống nền sương lạnh, tay bối khắp nơi. Vô lí ! Đáng lẽ hai vật đó phải ánh lên chứ ! Hay là anh chưa vứt ?

Vy Anh lắc mạnh đầu để xua đi nghi vấn đó, lúc tối, chính mắt cô dõi theo đường bay của nó mà !

Vy Anh dứ dứ nắm đấm lên trời đầy quyết tâm rồi lại lê lét khắp vườn cỏ.

Đêm khuất gió, ánh trăng treo tít sau cụm mây dày đặc. Chút ánh vàng yếu ớt len lỏi qua ô cửa kính phản quang, hắt lên gương mặt điển trai đầy cao ngạo. Nét cong nơi khoé miệng nhếch lên theo đường âm u.

Rèm cửa trắng được gạt sang một bên, Duy Phong phóng tầm mắt về dáng người nhỏ nhắn đang bị màn đêm nuốt gọn.

Giỏi lắm ! Dám bảo anh về còn mình thì chạy trốn !

Không đời nào ! Anh thả cô ra nhưng không có nghĩa cô được biến mất khỏi anh ! Nếu cô đến nơi ấy, anh không thể ngày nào cũng đến bên cô được.

Hai tuần qua, cô không thấy anh nhưng anh thấy cô. Gần sáng, anh thường vào phòng cô, nhặt chăn đắp cho cô, khép rèm cửa để cô không thức giấc bởi nắng sớm, tắt chiếc laptop đang mở hoạt hình âm âm .

Anh lặng lẽ hôn cô, một hay thậm chí mười lần cô cũng không biết. Vừa mới hôm qua, cô mơ ngủ lấy tay bịt chặt miệng không cho anh hôn .

Anh tức giận kéo tay cô ra , hôn thật mạnh vào bờ môi mềm mại , ngọt ngào và kết quả là bị cô hung hăng cắn tới tấp !

Đau ! Anh kiềm chế lắm mới không vực cô dậy, hôn đến nghẹt thở.

Rốt cuộc là sao ? Tở ra thờ ơ với cô nhưng lại không dứt ra được khỏi áng tình này ! Muốn để cô tự do nhưng khi cô chạy lại lời cô về, khi cô trốn lại tìm cô ra ...

Anh ích kỉ rồi ! Duy Phong hít nhẹ hương cay xè của rượu , ly này tiếp ly kia được anh uống cạn trong giây lát.

Sắc đêm một phủ kín, mây đen nặng trĩu dằng khắp bầu trời.

Sẽ mưa !

Vy Anh hoảng hốt xối tung cỏ, nếu cô tìm không ra, lát mưa đến sẽ cuốn sạch. Lúc ấy, cô có vạch từng ngọn cỏ cũng sẽ không thấy. Mưa kéo đến rất nhanh, một giọt rơi trên tay cô và sau đó là cả trận nước trút xuống mạnh bạo. Vy Anh ngẩn người một lúc rồi mất bình tĩnh nhìn quanh, mong lọt vào mắt là ánh lấp lánh nào đó.

Không thấy ...người cô ướt nhẹp, tóc rũ khắp mặt, chân lấm đất ẩm, tay nhưng nhức.

Không thấy ...vai cô run rẩy, môi thâm tím và sắc mặt nhợt nhạt. Chân muốn ngã quỵ , tay ôm lấy thân người lạnh buốt .

Không thấy ...vẫn không thấy ...Vy Anh bật khóc, cô mệt mỏi nằm nhoài trên bãi cỏ, gào to và khóc lớn.

Mất anh, mất cỏ ba lá, mất nhẫn ...mất hết thấy mọi thứ ...Muốn giữ lời với anh nên bỏ đi nhưng chưa cần đến cái nịt tay của anh đã ở lại. Muốn để anh không khó chịu nên lẩn trốn nhưng khi anh không tìm đến lại tự ló mặt.

Cô ấu trĩ ! Phải xem anh cần cô không đã chứ. Một chữ kí là có thể cắt đứt mọi quan hệ. Một lời nói đã dập tắt mọi hi vọng , cố gắng của cô. Một cú vung tay đã ném phăng những thứ mà cô trân trọng !

Vy Anh đột nhiên bật cười, cô rõ là trò hề.

Còn nhớ hôm ấy rất mạnh miệng tuyên bố là bạn gái Hoàng Duy Phong, cuối cùng, Ngọc Mỹ lại nhẫn cô làm phù dâu !

Trên đời này, cô có lẽ là người kém cỏi, ngu ngốc nhất.

Vy Anh le lưỡi nhắm nhắm vài hạt mưa lạnh. Miệng cười toe toét bao nhiêu tim lại bị khoét sâu bấy nhiêu.

Phải thật lâu cho đến khi trời tản mây, hơi nước đọng thành sương, sắc trời xám nhẹ, Vy Anh mới gượng dậy, nặng nhọc tìm về phòng. Có lẽ tắm rửa , nghỉ ngơi một chút rồi đến trường. Không chết được thì phải sống thật tốt, ảnh hưởng tới mọi người nhiều rồi !

Vy Anh tự đập đập vài cái vào mặt để đầu óc tỉnh táo hơn, cô nhón chân trên hành lang giữ chặt những tiếng ho trong lồng ngực.

Qua phòng anh, bắt gặp, cô dừng chân, mắt xoáy sâu vào cánh cửa xám như muốn xuyên ánh nhìn vào trong để xem anh đang như thế nào.

Đứng một lúc thật lâu rồi cô mới chịu đi tiếp.

Tắm xong, Vy Anh mặc hẳn đồng phục trường. Cô găm nhanh vài chiếc Bebe rồi cho đồng thuốc tây vào miệng. Chè ngọt xua đi vị đắng của đủ loại thuốc cấm, đau đầu , ho khan ...

Yên tâm với sức khỏe của mình, cô mới ngồi vào bàn học tiếng Pháp.

Thi thoảng, cô ho mạnh vài tiếng, cổ họng dần đau rát và đặc quánh lại.

Gần bốn giờ sáng ...

Cánh cửa phòng màu trắng đột nhiên được mở ra, Vy Anh ngơ ngác nhìn Duy Phong đang đứng dựa vào cửa , nhú mồm hỏi :

- Làm gì đấy ?

Vy Anh cuống quýt hướng anh , rồi rít đáp lời :

- Em xin lỗi ! Em ho mạnh nên đánh thức anh ạ ? Em đi học ngay đây ! – Vy Anh vội vã nhét sách vở vào rồi túm lấy quai balô đi đến cửa.

Duy Phong vẫn đứng im, dáng người cao lớn chắn ngang không có ý nhường đường, ánh mắt tối tăm chiếu lên người đang che miệng ho dữ dội, mặt mũi đỏ gay.

Phòng là cách âm nên anh đâu hề nghe he thấy gì ! Suốt đêm qua, anh uống hết thấy 3 chai rượu, nằm mê mết đến tận bây giờ.

Anh đưa tay áp lên trán Vy Anh sau đó mím môi lại, gấn chặt ánh nhìn vào cô ...Một ý nghĩ lướt qua khiến anh phải mất vài khắc để nén ngớ ngàng rồi mới hít nhẹ một hơi, đem cô gấp gáp ôm chặt vào lòng.

- Em để đầu óc rơi đi đâu rồi Vy Anh ?

Một cú điện thoại réo rất vang lên đúng lúc chủ nhân đang nửa mê nửa tỉnh, không muốn thoát khỏi giấc mơ ngọt ngào đang quấn lấy.

Vy Anh với tay tắt máy, cô mơ thấy Duy Phong ôm cô, ngửi thấy mùi hương dịu nhẹ quen thuộc và làn môi lạnh lạnh áp chặt lấy môi cô.

“ ”

Vy Anh sức tỉnh, cô mở to mắt nhìn anh đang hôn cô rất mạnh liệt, biết cô đã dậy nên anh bịt mắt cô lại . Vy Anh kích động đến mức tay trượt lên vai anh, đón nhận nụ hôn cuồng nhiệt của anh.

Vậy là không phải mơ ...

Lúc mờ sáng , anh đã ôm cô rất chặt, sau đó ném thẳng cô lên giường. Lấy khăn ướt chườm trán, lấy cháo trắng dứt cho cô ...Sau đó, anh báo nhà trường là cô sẽ nghỉ ... 10 ngày. Rồi sau đó, cô lơ ngơ bị anh quần chặt chần ...Kết quả là ngủ li bì ...và bị anh hôn ...

“ Lolli lolli oh lollipop ”

- Ừm, kh...oan đã. – Vy Anh bắt đầu vùng vẫy, tay mân mê tìm nút nghe của chiếc di động đáng thương đã đổ hơn chục lần chuông.

Duy Phong rời khỏi cô, khá bức mình khi bị quấy rầy.

- Alo ! – Vy Anh vừa nhìn trần nhà vừa ho sặc sụa, mặt đỏ bừng liếc trộm người kế bên còn đang tối mặt, kéo như giật đám rèm để nhìn cảnh sắc xám xịt bên ngoài.

- Ai vậy ạ ? – Vy Anh ngơ ngác khi không có ai đáp lời.

Duy Phong vừa day thái dương vừa giật phăng máy cô , âm điệu giọng nói trầm và sắc :

- Sao ?

Chẳng biết ai đẩy đã kịp nói gì chưa, chỉ thấy anh cúp máy ngay sau đó. Tay day mạnh thái dương.

- Ai thế anh ? – Vy Anh nhỏ nhẹ hỏi, người dựa hẳn vào vai anh.

- Kệ !

- Anh mệt à ? Đau đầu lắm không ? – Vy Anh sốt sắng nhào dậy , tay chạm vào trán anh, thốt lên – Chết ! Anh lấy ồm của em rồi !

Duy Phong mím mím môi, vừa giận dữ vừa bất mãn. Anh có thể bị tai nạn còn hơn là để cơn ồm vật làm chúi chaoáng !

Vy Anh cười khúc khích, dáng vẻ của anh hết như đang giận hờn.

- Cười ?

- À, không ! Em xin lỗi ! Anh nghỉ chút nhé ?

- 15 phút nữa tôi sang Đức. 4 ngày !

Vy Anh gật gật đầu đầy hụt hẫng nhưng vẫn nhoẻn miệng cười.

- Anh đi vui về nhé !

- Không còn câu khác ?

- Ừm ...anh làm việc tốt ! Nghỉ ngơi thật tốt nhé !

- Đợi tôi chứ ? – Duy Phong thở nhẹ ra, mang ánh nhìn chờ mong ghim vào người cô.

Vy Anh vâng vâng vâng đồng phục một lúc lâu rồi cười thật rạng rỡ :

- Chị Ngọc Mỹ sẽ đợi anh !

- Ồ, thế à ?

- Vâng ...chị ấy ... em ... – Vy Anh trở nên mất bình tĩnh khi anh cười nhạt, thần thái anh đầy mệt mỏi và có phần đau đớn. – Tôi đang hỏi em ! Sao em thích lôi người khác vào thế ?

- Em ...- Vy Anh hoang mang khi Duy Phong đang vờn những ngón tay trên chiếc thắt nơ gắn nơi cổ áo sơ mi hồng, cô bỗng tuôn ra một đống – Em xin lỗi ! Em không thể làm phù dâu cho đám cưới của hai người được !

Duy Phong lấy tay bóp mạnh trán mình, anh gằn giọng :

- Đang chọc điên tôi đấy à ?

Vy Anh trưng ra vẻ mặt hối lỗi, cắn cắn môi :

- Không phải đâu ! Tại năm nay em học cuối cấp nên bài vở rất căng ! Phù dâu thì phải đầu tư gần như với cô dâu ! Em không đảm nhiệm nổi ! Anh với chị ấy tìm ai khác cũng được mà !

Duy Phong cười, nét cười thất vọng và đầy tổn thương. Anh ôm cô, hương nước hoa dịu nhẹ thoảng qua, giọng anh trầm ấm nhưng đứt gãy :

- Vy Anh, đã bao giờ em chịu hỏi tôi một tiếng chưa ? Làm thế nào mà em có thể kết luận những điều ấy dễ dàng như vậy ? – Anh tựa cằm lên mái tóc mềm , thơm và rối, nhắm mắt để kiểm chế cơn đau dạ dày – Đối với em. Tôi yêu Hoài Vân, giết bố em và giờ là cưới Ngọc Mỹ ! Tôi thật sự mệt rồi ! Em đã từng yêu tôi chưa ?

Đã từng yêu anh chưa ? Hay anh chỉ là Duy Phong xuất sắc ám ảnh lấy Bé con, làm điên đảo tâm hồn non nớt của Vy Anh ? Còn tình yêu, mình anh vun vén và nuôi giữ ...

Nếu anh cứ thế này, Vy Anh sẽ không thoát khỏi được sự độc chiếm vô lối của anh ...

- Anh Duy Phong ! Em ...- Vy Anh nghẹn lời, cô áp tai vào tim anh. Là tiết tấu bình thường nhưng đều đều những nhịp nặng nề, lắng yêu thương cũng lắng đau khổ. Cô khóc, đặt hai tay mình sau lưng anh, hôn lên từng đường nét nam tính trên gương mặt gây bất loạn cho người nhìn của anh.

Duy Phong muốn thả mình vào cơn bão yêu đầy ngờ nghệch của cô nhưng lý trí khiến tay anh đẩy nhẹ cô ra.

Anh cười rồi đặt vào tay cô một con gấu ...cũ kĩ. Vy Anh tròn xoe mắt, cô kinh ngạc bùm miệng lại và bắt đầu khóc một cách điên cuồng. Gấu heo đang nằm trong tay cô !

- Anh đã tìm lại cho em à ? Anh sao tìm được thế ?

Duy Phong thoáng trầm ngâm khi mắt lướt qua đồng hồ xám bạc, vẻ mặt nhiều đắn đo và do dự. Anh chợt hôn thật nhẹ lên trán cô :

- Tạm biệt !

Vy Anh ôm lấy thân người cao lớn của anh, dụi dụi mặt vào chiếc sơ mi trắng.

- Em sẽ đợi anh !

Duy Phong cười nhẹ rồi quán cô trong chăn.

- Ngủ đi !

- Em ...muốn ...

Cho đến khi Vy Anh tốc được chăn và ngồi bật dậy thì đã thấy căn phòng trống trơn.

Chợt, một tiếng động lớn kéo theo những luồng gió mạnh bay tới.

Vy Anh lập tức ngó ra ngoài cửa sổ ...nơi khoảng vườn xanh mơn, siêu trực thăng đáp ngay cạnh đài phun nước. Cánh cửa bật mở và từ đó bước ra là một người mang trang phục màu đen, người ấy ngẩng đầu lên nháy mắt đầy tinh ranh.

Vy Anh gật gật thay cho lời chào với Nguyên.

Theo sau đó là một đôi chân trắng dài, người ấy liếc cô rồi lôi điện thoại ra ấn ấn ...

“ Lolli lolli oh lollipop ”

Vy Anh ngơ ngác áp máy vào tai nghe và lập tức mặt cô trắng bệch khi thư kí Hoàng báo tin.
Dưới kia, đôi chân mạnh mẽ đang dẫm lên cỏ, soải dài những bước vững chãi tiến về phía trực thăng.

“ Bạn Vy Anh, Duy Phong sẽ sang Mỹ định cư ! ”

Vy Anh thật sự hoảng loạn, nếu thế này, cô sẽ vĩnh viễn không được nhìn thấy anh ...dù với vai trò là ai đi nữa.

Chỉ còn bốn bước chân nữa là anh sẽ bước ra khỏi cuộc sống của cô ...

Vy Anh cắn chặt môi và lao nhanh ra ban công bên ngoài.

Mưa tạt làm nền lát hoa ướt lạnh, Vy Anh trèo trên ghế rồi leo thẳng qua lan can tầng ba. Đầu cô xoay tròn, chứng sợ độ cao khiến cô nhắm tịt mắt và toàn thân mềm nhũn, mạch máu như ngừng lưu thông.

Cô nắm chặt tay để lấy thêm dũng khí, hít thật sâu để chế ngự chứng sợ độ cao, mắt cô nhìn thẳng vào đáng người lạnh lùng kia ... Cô hét lên :

- Hoàng Duy Phong ! Em sẽ nhảy xuống ! Nếu anh đỡ lấy em thì không được phép bước vào trực thăng đó ! Không được phép rời bỏ em !

Tiếng hét của cô vang vọng khắp căn biệt thự trắng khiến Nguyên và thư kí Hoàng kinh khiếp.

Bước chân ai đó khựng lại, Duy Phong quay phắt người , ánh mắt bị bao phủ bởi làn sương mỏng chạm vào mắt cô, giọng nói thoát ra như mang theo hơi lạnh :

- Rời khỏi đó !

Vy Anh lắc mạnh đầu, hét lớn hơn :

- Nếu anh không đỡ em thì để em chết đi !

Vy Anh dứt lời, trước mắt đột nhiên tối sầm , chân như mất đi sức chống đỡ khiến người cô dúm về phía trước ... Vy Anh đã rơi khỏi ban công ...

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tim anh – Chương 101

101. Chương 101

Nơi diễn ra những cuộc chia ly và đoàn tụ , người không ngớt qua lại.

Hoài Vân tay cầm hành lí, mắt đảo dác nhìn xung quanh. Cô đơn độc ... chỉ một lát nữa thôi, cô sẽ vĩnh viễn rời khỏi nơi này ... thế giới showbiz lắm thị phi, công ty giải trí tiềm năng, vị trí hot girl mà cô đã bỏ hết khao khát và tâm huyết để theo đuổi ... tất cả đều bỏ lại phía sau, cô đang đi kiếm một nơi để có thể quên hết mọi thứ ...

Cô muốn là mình, gái nhà lành là vai diễn cô không thể đảm nhiệm thêm được nữa !

Cô vẫn nên theo đuổi ước mơ từ bé của mình ! Là một nhà thiết kế thời trang !

Trong lúc chờ đợi đến giờ bay, Nguyễn Phương ngồi bên cô , anh im lặng đọc sách. Anh cũng sẽ sang London với cô !

Cô vẫn yêu Duy Phong nhưng cô tin tưởng người con trai này sẽ lấp hết được mọi khoảng trống của cô.

Hoài Vân cầm trên tay chiếc điện thoại và gọi mãi cho một số ...Lúc Vy Anh nghe máy, cô lại không có đủ can đảm để lên tiếng ... Cô nợ người em gái này quá nhiều !

Tham lam, ích kỉ khiến cô tàn nhẫn và thật đáng sợ ... Cô muốn lấy đi mọi thứ từ Vy Anh, hôm ấy, dù Vy Anh đã quì nhưng cô vẫn giữ luôn gấu heo.

Sau đó cô không dám vút cũng không dám động tới, cất vào một nơi thật kín đáo như muốn chôn hẳn đi quá khứ kinh hoàng kia.

Cuối cùng, Duy Phong đã đòi lại cho Vy Anh tất cả ...Hoài Vân mỉm cười, con ma trong cô vốn đã bị bóp chết từ lâu ...

Cô muốn nhắn Vy Anh đến tiễn mình nhưng cô có tư cách gì đây ? Bất giác, tay cô lại gọi cho số đó ...dù thế nào, cô vẫn mong được chính thức xin lỗi Vy Anh ! Hi vọng Duy Phong đừng nghe máy, nếu không lời cô còn chưa kịp nói ra thì đã phải nuốt gọn trở lại.

Trong khi cô còn đang chờ điện thoại thì bỗng một cô gái chạy đến đứng trước mắt cô, chìa máy ghi âm ra :

- Hoài Vân, xin cho hỏi, chị là đang chạy trốn dư luận phải không ?

Hoài Vân vừa buồn cười vừa phát điên với người này ! Cứ nhăm vào cô để tung những câu hỏi quái đản !

- Tôi rút ra khỏi giới rồi ! Có trả lời câu hỏi của cô cũng đâu ai nghe ?

Thấy Minh Thư nín bật , Hoài Vân đập đập vào chỗ kế bên ra hiệu cho cô ngồi :

- Nói thật đi ! Cô có hiềm khích gì với tôi à ?

Minh Thư ngẩng nguẩy đáp :

- Anti-fan mà !

- Tôi đúng là nhiều người ghét thật !

- Đáng ghét thì thế thôi !

Minh Thư dứt lời liền bị Nguyễn Phương lườm cho vài phát.

- Cô là người duy nhất tiễn tôi ngày hôm nay đây !

Minh Thư đâm ra lúng túng trước sự thẳng thắn của Hoài Vân :

- Sao cô không bảo Bùi Quang tiễn . Anh ta cũng từng là ...

Minh Thư biết mình lỡ miệng nên tự ngắt lời khiến Hoài Vân cười phá lên :

- Cô ghét tôi cũng vì thế à ? Ghen phải không ?

- Thôi đi, tôi mà thêm ghen với tên chết bầm đó à ?

- Hai người quen nhau từ hôm đó à ? Nếu không có Bùi Quang tôi đã đánh cô một trận rồi !

- Gớm ! Tôi không đánh được cô chắc ! Mà cô đừng lôi tên chết bầm đó vào !

- Thôi nào, tôi thừa biết sự thể nó ra làm sao rồi. Yêu thì tỏ tình đi, ra sức chà đạp làm gì !

- Cô thì biết cái gì ! Tôi bình thường mà đi yêu tên dở hơi đó à !

- ...

Mãi đến khi Nguyễn Phương giục đến lần thứ ba, Hoài Vân mới chịu dứt ra khỏi cuộc nói chuyện và Minh Thư mới để cô đi.

Hai người bây giờ đã trên cả thân thiết sau bao lần đầu đá và một lần thẳng thắn.

- Minh Thư, liên lạc thường xuyên nhé !

- Ủ ừ, bà nói nhiều quá. Sang bên thì chăm sóc anh Phương cho tốt kéo anh lại đi cửa gái tây !

- Còn bà, mạnh miệng cho lắm có ngày mất tên chết bầm đấy nhé !

Tới lần này, Nguyễn Phương xách vali và gắt lên :

- Đã đi được chưa đây !!!

Hương cà phê sữa thơm lừng, hương cỏ dại man mát, hương hạnh nhân ngọt dịu hòa quyện lấy nhau và lan toả khắp không gian.

Thư kí Hoàng bụm miệng cười, liếc Duy Phong còn đang được bà Diệp kê thuốc .

- Ố ồ, Hoàng Duy Phong bắt bại bị ốm cơ đấy ! Chuyện này mà tung ra chắc Khánh Phong phải lập thêm vài công ty chuyên về thảo dược rồi đây !

Bà Diệp cười thâm, biết Duy Phong có thể nổi điên vì điều này.

Duy Phong tiện tay ném chiếc điện thoại về phía thư kí Hoàng, gần giọng :

- Tôi không ngại bịt tin một thư kí đột nhiên bị giết hại đâu !

Thư kí Hoàng tất nhiên không dám ho he thêm, nhưng cứ đi đi lại lại, cười cười liếc liếc.

Duy Phong miễn cưỡng đưa số thuốc vào miệng. Anh muốn khỏi ốm để hôn ai đó cho thoải mái thôi !

- Nghỉ ngơi đi nhé con trai ! Mẹ sang xem Vy Anh thế nào ! – Bà Diệp khẽ lắc đầu một cách khó tin – Con bé này lì lợm quá!

Duy Phong chờ bà Diệp đi khỏi rồi vứt chiếc laptop và một đồng giấy cho thư kí Hoàng :

- Ngay hôm nay phải làm cho xong !

Thư kí Hoàng tròn tròn mắt rồi bất mãn rên rĩ :

- Duy Phong à, tôi làm thế cũng là để bạn Vy Anh thể hiện tình cảm mà. Nếu tôi không lừa là cậu đi Mỹ thì sao biết được bạn Vy Anh có thể nhảy từ trên cao thế chứ !

Duy Phong phóng ánh mắt rừng rực cho kẻ kia ! Nếu anh không kịp đỡ Vy Anh thì sẽ thế nào ... Chưa kể đến chuyến bay sang Đức bị hủy bỏ !

- Anh về công ty đi !

Thư kí Hoàng méo mặt, nhưng cũng chỉ biết trách Duy Phong bằng suy nghĩ ...

- Tầng 10 không phải nơi hẹn hò !

Thư kí Hoàng giật bắn mình, đẩy cặp kính và ho sặc :

- Cậu nói gì thế ? Nghiêm túc đi chứ, làm việc mà hẹn hò gì !

Duy Phong gõ nhịp tay trên mặt bàn thủy tinh, anh nâng mi ném tia nhìn ranh ma cho người kia :

- Thư kí Hoàng, nguyên tắc của anh là nói không với silicon mà.

- Cậu ...ốm rồi ! Nghe mẹ Diệp nói gì chưa ! Nghỉ ngơi đi ! Tôi về công ty đây. – Thư kí Hoàng chối bay chối biến sau đó cười quỷ quyệt – Chủ tịch, nguyên tắc của anh là vòng 1 không được dưới 85 đấy sao !

Duy Phong vẫn tỏ ra vô cùng thản nhiên :

- Nguyên tắc là do tôi đặt ra thì tôi cũng thay đổi được ! – Anh đưa tách cà phê lên miệng nhấp một ngụm, động tác thật điềm tĩnh nhưng thấp thoáng sự tinh quái – Đám cưới của hai người, Vy Anh không làm phù dâu đâu !

- Tại sao thế ?

- Trừ khi không có phù rể !

Thư kí Hoàng nghiêng răng đầy tức tối. Duy Phong còn có thể biến thái như thế, đi ghen với phù rể !

Còn nghĩ tới việc đích thân cậu ta làm phù rể thì không bao giờ !

Duy Phong đời nào chịu nhận, nhưng nếu Vy Anh nài nỉ quá mà cậu ta đồng ý thì anh cũng không chấp nhận !

Duy Phong mà làm phủ rể thì sẽ đập bẹp dí hết hào quang của chú rể và đám cưới sẽ chỉ làm nền cho cậu ta !

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tìm anh – Chương 102

102. Chương 102

Trong bộ váy trắng thướt tha, Vy Anh dắt tay bà Diệp bước trên thảm lụa đỏ.

Đứng trước mặt Hoàng Duy Thức, cô kéo tay ông và đặt lên đó là bàn tay mảnh mai của bà Diệp , mắt cô lung linh bởi màng nước mỏng , đó là sự kết tạo của hạnh phúc ...

- Thưa ngài kỹ sư thiên tài Hoàng Duy Thức, hôm nay, con chính thức trao gửi cho ngài người phụ nữ xinh đẹp nhất thế gian này ! Ngài có muốn cảm ơn con không ?

Hoàng Duy Thức mỉm cười , nắm chặt tay bà Diệp :

- Cảm ơn con. Bố sẽ tặng con một căn biệt thự thật nhiều màu.

Quan khách bắt đầu cười vì sự lém lỉnh của Vy Anh và lời hứa của ngài kỹ sư thiên tài.

Vy Anh rất thoả mãn quay sang bà Diệp, gương mặt phúc hậu của bà thật rạng rỡ .

- Thưa mẹ Phan Thanh Diệp, hôm nay, con chính thức mang cho mẹ người bố vĩ đại của con. Mẹ có muốn cảm ơn con vì điều này ?

- Cảm ơn con. Mẹ sẽ không nói cho Duy Phong về việc con cùng Trúc Vũ trốn đi xem buổi biểu diễn của Rin !

Vy Anh im bật, cảm nhận được một ánh nhìn sắc bén đang xuyên về phía mình.

Phía dưới, Mạnh Vũ đang nạt Trúc Vũ một trận.

Điều này vốn là cấm kỵ, bởi hai người mà xem Rin về thì tâm trí bay đi mất, ăn Rin ngủ Rin , bạn trai thì vứt một xó.

Duy Phong đã thả tay đình chỉ mọi hoạt động của thần tượng Rin này, tuy nhiên ...làm sao Vy Anh để yên được. Cuối cùng ban lệnh cấm các nàng không được dính líu tới mấy thứ nhảm nhí này.

Vy Anh đi thẳng một mạch tới hàng ghế ngồi đầu tiên, trốn sau bố Khánh, tránh ai đó.

Tiếng của cha xứ ầm áp vang khắp thánh đường, trầm bổng và thanh thoát.

Thời khắc Duy Thức đeo nhẫn cho bà Diệp, Vy Anh bật khóc ngon lành , chùi mặt lên khắp người bố Khánh khiến ông kinh khiếp mách ngay với Duy Phong.

Anh lúc đó còn đang bắt gọn bó hoa mà bà Diệp tung xuống.

Tất cả quan khách hét ầm lên, giới thượng lưu phấn khích đứng bật dậy. Duy Phong hướng Vy Anh, cười nhẹ làm không khí bùng nổ một cách mạnh liệt. . Họ không ngừng âm thầm to nhỏ với nhau ...

“ Hoàng Duy Phong biết cười ư ? ”

Lúc Duy Phong đặt vào tay Vy Anh bó hoa bách hợp trắng đó thì có năm người đàn ông ngồi hàng ghế đầu đang rất cay cú.

Nguyên nén cơn bực, cố ngồi im ! B.C vừa mới đưa ra một vụ cá cược ! Nếu anh bắt được hoa cưới này thì tất cả thành viên sẽ phải tìm cho anh dãy số điện thoại của tất tần tật mọi siêu mẫu !

Thư kí Hoàng đẩy cặp kính, mặt sa sầm, vốn là anh đã lỡ ...hứa với Ngọc Mỹ sẽ tặng cô bó hoa này ! Nhưng không bắt được thì lấy gì tặng !

Ngọc Mỹ lườm người mà mới lúc này còn huênh hoang là sẽ làm một cú bắt hoa thật đẹp, cuối cùng là ...suýt ngã lăn !

Mạnh Vũ thì tránh đòn đánh của Trúc Vũ, cô muốn hoa nhưng anh không chụp lấy kịp thì làm thế nào ?

Nguyễn Huy dùng mọi lý lẽ để thuyết phục Mun rằng, đường bay của hoa cách xa anh nên không thể vồ lấy được. Mun ngúng nguẩy quay mặt đi nơi khác, cô đã dành một chỗ thật đẹp ở quán để trang trí hoa này !

Còn một đôi ngồi ngoài thì cùng sa sầm mặt. Bùi Quang đang không biết nên dùng cách gì để ...dỗ Minh Thư hết giận đây. Từ hôm trong bệnh viện, cô vẫn không chịu nói chuyện với anh. Vừa nãy, cô đột nhiên ra điều kiện nếu anh tặng cô bó hoa đó cô sẽ hết giận ! Nhưng mà thủ lĩnh cướp mất rồi !

Minh Thư thì chỉ muốn mắng cho anh té tát. Cô là gợi ý để anh biết là nếu anh chịu làm gì đó cho cô thì cô sẽ không giận. Đàng này anh cứ gặp cô là lớn tiếng hỏi tại sao cô to miệng lắm mà, tự nhiên im thế ...

Lễ cưới long trọng này đều được đăng tải trên mọi phương tiện thông tin. Người ta ngầm giải đáp cho nhau về việc Hoàng Duy Thức bốc hơi là vì ...vướng phải lưới tình.

Ngồi trên chiếc xe lăn, một người phụ nữ mang đôi mắt một mí nhìn lên tivi đang phát sóng trực tiếp lễ cưới của kỹ sư thiên tài Hoàng Duy Thức. Bà cười ngơ ngẩn ...

Nghĩa trang vắng vẻ, xác lá rải khắp nền đất khô cứng. Vy Anh nhẹ nhàng đặt bó hoa bách hợp trước tấm bia mộ, cô quì gối xuống, cẩn thận lau những vết bụi mờ trên tấm bia .

- Bố Doãn, mẹ đang rất hạnh phúc. Con cũng thế ! Cảm ơn bố vì đã sinh ra con. – Vy Anh nén nước mắt, cô mỉm cười – Không biết là bố có dõi theo con không nhỉ ? Con nhớ bố lắm đấy !

- Con vẫn hay đến thăm bác Thanh bác Mai. Hai người ấy thấy con thì giạt mình nên con chỉ lén nhìn từ một phía. Còn chị Hoài Vân năm sau sẽ về nước. Chị ấy hứa sẽ thiết kế cho con thật nhiều đồ. Chị còn bảo, đợi anh Phương có việc làm ổn định, hai người sẽ cưới. Mà anh Phương học giỏi lắm, hiện là trợ giảng tại một trường đại học ! Có điều anh ấy kiêu , lúc nào cũng chê con là chậm hiểu. Hừ, con bực quá nên mách chị Vân lúc trước anh ấy đã xử sự thế nào với con, vậy là anh ấy bị chị đuổi ra khỏi nhà !

- Bố Doãn, con yêu bố ! – Vy Anh nghẹn giọng, nước mắt rơi xuống những cánh hoa bách hợp tinh khiết.

Duy Phong ngồi xuống cạnh cô, ánh mắt chứa ngàn tia sáng mạnh mẽ :

- Cảm ơn vì đã mang Vy Anh đến !

Vy Anh xúc động ôm ghì lấy anh. Cuối cùng, anh cũng đã đặt dấu chấm hết cho quá khứ ...

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tim anh – Chương 103

103. Chương 103

Từ ban công tầng 3, một thân người ngã dúi về phía trước ...

Cô gái nhỏ lao xuống không trung tựa nhành lá khô rơi khỏi cành. Mắt cô nhắm nghiền , môi cắn chặt, làn da trắng bệch như bị rút cạn kiệt máu và chất sống.

Duy Phong ném phăng túi đựng laptop đang giữ trong tay, với nửa tích tắc để xác định vị trí rơi của cô, anh lao tới gần đài phun nước, chụp nhanh lấy Vy Anh bằng đôi tay mạnh mẽ.

Chân anh lùi vài bước, mũi giày tì mạnh lên thảm cỏ còn ướt mưa. Anh mím mím môi, nơi đáy mắt lướt qua vài tia ửng đỏ.

Dù là có đôi mắt hơi hột quan sát cũng nhận ra rất rõ anh đang tức giận tới cực điểm.

Vy Anh thở dồn dập, cô vẫn còn sợ xanh mặt với màn mạo hiểm vừa rồi nhưng đối diện với thái độ ghê gớm kia, cô lại run rẩy hơn. Mắt lăm lét nhìn anh :

- Em ...Aaaa ...

Vy Anh đáp gọn trên cổ khi ai đó đột ngột thả tay ...và lạnh lùng bước vào biệt thự.

Tiếng kêu la khổ sở của cô lẫn vào tràng cười khoái chí mà Thư kí Hoàng cùng Nguyên tạo ra.

Lưng Vy Anh đến giờ vẫn còn ê ẩm. Cô ngồi dựa bên cửa sổ, choáng váng khi bị mẹ mắng cho một trận trời tã.

Mẹ đi, cô đập mạnh đầu mình vào gối êm.

Pha hành động vừa rồi thật khiến cô muốn đứng tim ...rõ ràng là chỉ định hù dọa anh nhưng đầu gối ...trượt chân.

Phen này cô có thoát chết rồi cũng khó mà sống thôi !

Người ta đã không thương tiếc khi thấy cô xuống thăm đất như thế thì khả năng anh ta bóp nát cô cũng dễ lắm.

Vy Anh run nhẹ, đôi mắt dữ dần kia vẫn gây rét khi nghĩ tới.

Nhưng anh đang bị cảm bởi suốt đêm qua để quên điều hoà ở mức thấp nhất ,vậy chắc anh không đủ sức để trị tội cô đâu !

Hừm ...khoan đã ! Điều này cô mới chỉ nghe qua lời mẹ Diệp kể, nếu lỡ anh vẫn ổn, đợi cô ló ra để bắt thì sao ...

Vẫn là ở yên trong phòng ! Vy Anh khóa trái cửa lại rồi bật laptop, lên mạng chat với Trúc Vũ để giết thời gian .

Cũng chiều muộn rồi, chỉ cần người lớn về , cô sẽ không phải sợ anh tóm nữa !

Kem Bebe : Thật, tớ đã nhảy đấy. Cậu không tin có thể hỏi anh Hoàng, anh Nguyên mà ! Nếu là cậu, cũng sẽ như tớ thôi. Nghĩ nhé, để anh ấy đi, tớ cũng phải tự tử vì tương tư mất !

Vũ Vũ : Thế anh ấy đã tha thứ cho cậu chưa ?

Kem Bebe : Không. Anh ấy càng tức giận ! Tớ đang trốn ! Lạ nhé, làm sao lại tức ? Thôi quên đi, anh ấy không sang Mỹ nữa là tuyệt rồi.

Vũ Vũ : Đó là biểu hiện của việc lo lắng cho cậu quá đấy thôi ! Tớ đảm bảo, cậu chỉ cần nũng nịu chút là anh ấy xóa tội ngay !

Kem Bebe : Hừ.Trò trẻ con kia ai thêm làm. Tớ ngủ đây, chuyện gì cũng để sau.

Vy Anh vừa gõ xong vài chữ cuối thì gục hẳn trên bàn phím, rơi vào giấc ngủ sâu. Thức trắng đêm thật kinh khủng, dễ dàng đánh gục mọi thứ bởi cơn buồn ngủ mạnh liệt luôn chiếm cứ.

Những ngón tay lạnh lẽo nhẹ nhàng luồn qua làn tóc , một nụ hôn rơi trên bầu má mịn màng.

Duy Phong lặng lẽ kéo ra chiếc laptop đang bị Vy Anh gối lên, anh tới bàn học giúp cô sắp xếp lại đồng sách lộn xộn.

Những bài nháp từ các môn hoá , lý bị cô gạch vô số vệt bút .

Duy Phong ngồi xuống ghế, giúp cô làm dây đề phức tạp ấy . Anh phát hiện ra , cô học rất dở, phần kiến thức cơ bản cũng không nắm được là mấy.

Rõ ràng anh đâu xen vào việc học của cô, vậy thành tích xuất sắc mà cô đạt được thì khá khó hiểu !

Hay là anh quá cao siêu ? Nhìn vào những bài giải ngỡ nghịch kia, anh không thể không đề cao mình ...

Đầu anh đột nhiên bị choáng, tay cũng tự động thả bút rơi tự do.

Kèm theo đó là cơn chóng mắt và xây xẩm.

Anh ho mạnh vài tiếng, bỗng có ai đó ôm anh, nghiêng đầu nhìn anh đầy lo lắng :

- Anh ...ôm thật à ?

Mặc kệ cái gạt tay có phần khó chịu của anh, cô gái nhỏ vẫn bướng bỉnh áp tay lên trán anh rồi thốt lên :

- Chết ! Sao lại nóng thế này nhỉ ? Phải tới 40 độ đấy ! – Vy Anh cuống quýt kéo kéo áo anh , muốn lôi anh đến giường, nhìn mặt nài nỉ – Làm ơn đi ! Anh nằm nghỉ chút đi !

Duy Phong gạt đầu , anh tùy ý cởi áo khoác , quăng lên không trung rồi ném mình lên nệm.

Vy Anh cẩn thận treo áo anh lên giá gỗ , chỉnh chỉnh điều hoà thật vừa mức rồi xông vào nhà tắm.

Khá hài lòng với sự chu đáo của mình, cô nhẹ nhẹ tiến tới gần người đang khép mi như ngủ say, bắt đầu đặt lên vầng trán cao ngạo tấm khăn bông đã nhúng nước ấm.

Ngay lập tức, vệt lông mày thanh tú cau lại, tay gạt phăng chiếc khăn ra, động tác dứt điểm khiến Vy Anh run nhẹ.

- Anh đừng như thế mà ! Nếu không hạ sốt thì rất nguy hiểm đấy.

Duy Phong phớt lờ bộ dạng nghiêm trọng của cô, anh gõ lên mặt đồng hồ xám bạc :

- Tôi cần 2 tiếng ! Một là em im lặng, hai là không lên tiếng !

Vy Anh nín hân , làn da ửng đỏ đầy xấu hổ. Cô bị cho là nhiều chuyện rồi ...

Trong hơi thở đều đặn của ai đó, cô ngồi yên không để lộ ra bất kì một cử động nhỏ nào.

Ngắm anh thật lâu ...thật lâu ...từ khi từng vạt nắng hắt qua rèm cửa cho đến lúc chỉ còn lưạ thưa vài sợi vàng bám víu trên màn lụa tím nhạt.

Vy Anh lặng lẽ rời khỏi phòng.

Những bong bóng nhỏ li ti kéo nhau nổi lên trong nồi cháo , thật nhanh đã đưa mùi thơm quện vào không khí đặc sánh.

- Như thế này đã được chưa , mẹ ? – Vy Anh chống hai tay ngang hông, mắt dán vào chiếc nồi nhỏ trên bếp.

Bà Diệp thả đám rau củ đang làm dở, dùng môi múc một ít cháo lên nếm :

- Ngon rồi đấy ! Thôi con tắt bếp đi.

Vy Anh vỗ vỗ tay đầy phấn khích , nói liên thoảng :

- Ha ! Mẹ thấy chưa, con rất siêu đấy chứ ! Mẹ chỉ cần nói sơ qua là con đã có thể làm được thế này rồi !

- Lên xem anh dậy chưa đi. Để mẹ nấu bữa tối cho xong đã.

- Vâng vâng !

Vy Anh cởi nhanh tạp dề rồi chạy khỏi bếp một cách hấp tấp.

Chân cô dừng đứng lại khi lọt vào tầm mắt là một bóng người thấp thoáng sau cánh cửa biệt thự.

Bùi Quang lướt mắt khắp người Vy Anh một lượt khi cô đang ngạc nhiên mở cửa , hỏi dồn :

- Sao anh lại tới đây ? Sao biết em ở đây ? Trúc Vũ nói cho anh à

?

Bùi Quang dắt xe vào vườn , ngồi dài trên cỏ .

- Đến xem em bị gì mà định nghỉ học tới mười ngày !

Vy Anh cũng đến ngồi đung đưa trên xích đu, túm túm mái tóc bị gió hất bay.

- Có gì đâu ! Em ngắm mưa, cảm một tí ấy mà.

- Thế đã được Duy Phong tha chưa ? – Bùi Quang với một lá cỏ cho vào miệng nhai.

- Em đâu biết đâu ! – Vy Anh vô thức ngoảnh lên nhìn vào cửa kính có rèm tím – Anh ấy vẫn còn giận nhiều lắm ! Đợi anh ấy khỏi ốm, em sẽ khóc lóc năn nỉ sau.

Bùi Quang đột nhiên cười rộ lên, đầu ngửa về phía sau.

- Em nói anh ta bị ốm à ? Người như thế lại ốm ?

Vy Anh liếc một cái sắc lẻm :

- Năm ngoái anh cũng ốm đấy ! Em tới thăm mà muốn anh chết dí tại đó luôn !

Bùi Quang vùng dậy, vung tay toan cốc trán Vy Anh nhưng cô đã rút người về phía sau và ...ngã khỏi xích đu.

Bùi Quang đỡ lưng cô, khoảng cách giữa hai người gần đến nỗi anh nghe thấy rõ nhịp tim đã loạn của Vy Anh .

Như một phản xạ tự nhiên, cô nắm chặt áo anh để mình không bị rơi.

Thảm cỏ hơi rử sang một bên bởi gió tạt qua. Không khí căng tràn hương tươi mát, phủ lớp ánh sáng vàng-xám-đặc của chiều muộn.

Rèm cửa tím bị dồn sát đến tận mép , một đôi mắt sẫm màu dõi theo hai bóng người loáng thoáng trên cỏ.

Để không lặp lại cảnh tượng vừa rồi, Vy Anh phải lựa câu từ thật kĩ trước khi tuôn ra.

Bùi Quang cũng không có ý định ở lại lâu, anh lảng tránh những vấn đề liên quan tới Minh Thư thật khôn khéo.

- Anh ở lại đây ăn tối không ? – Giọng Vy Anh khá khó chịu khi thấy đám cỏ bị bứt nát bét.

- Thôi, anh về ! Ăn mà nhìn em sao nuốt được. – Bùi Quang chột nhìn chéo qua vai Vy Anh, ánh sáng từ chiếc khuyên tai nhỏ chột lóe lên, giọng anh cũng thay đổi – Nhóc lại gần đây. Anh nói cho em biết tại sao Minh Thư lại giận anh .

Vy Anh không chút nghi ngờ, cô hí hửng nhướn người và bị hôn nhanh lên má. Khi cô còn đang sửng sốt thì thấy vai Bùi Quang đột ngột bị túm lấy và người quật mạnh xuống cỏ.

Bùi Quang dường như biết trước được thứ mình sẽ nhận được nên cười lớn:

- Đây là anh ta ốm à ?

Nhận ra trò đùa tai quái của Bùi Quang, Vy Anh thờ người, cô chà mạnh tay vào chỗ vừa bị hôn, mắt lăm lăm thăm dò thái độ của người vừa thành linh xuất hiện.

Duy Phong gỡ tay cô để tránh làn da nhạy cảm sẽ đỏ rát, anh thối nhẹ lên má cô rồi nhẹ nhàng nói :

- Em vào nhà trước.

Vy Anh nhận ra trong sự dịu dàng của anh có những điểm rất đáng sợ nhưng trước ánh mắt sắc bén của anh , cô chỉ biết nghe theo ...

- Nhóc, em muốn biết ai là người đánh ghen anh không ? Hỏi Duy Phong của em ấy ! – Bùi Quang cắt đứt bước chân tiếp theo của cô bằng chất giọng đều đều , búng về phía Duy Phong nụ cười quái quỷ.

Duy Phong không để cô lên tiếng chắt vấn đã đặt vòng ôm ngang eo cô, thì thào đầy tế nhị :

- Trúc Vũ bạn em đã tưởng Bùi Quang và Mạnh Vũ có tình cảm với nhau !

104. Chương 104

Trên chiếc bàn trà có mặt gỗ nhẵn bóng, Hoàng Duy Thức trải ra một số bản vẽ phác thảo căn hộ lớn phía bắc thành phố.

Dường như tình yêu làm thêm nét sống động và mượt mà trong những đường vẽ của ông. Tiêu chí ông đặt ra luôn là đẹp đẽ – độc đáo – đặc sắc.

- Chú có thể thiết kế thêm một biệt thự nữa chứ ? – Chàng trai đưa ra lời đề nghị khi mắt anh lơ đãng gắn vào những bản vẽ đang dở.

Người đàn ông cười thích thú, giọng đùa cợt :

- Muốn đuổi chúng ta đi hả Duy Phong bất trị ? Ngoài hai đứa ra, đâu ai dám đặt chân vào tầng 3, còn muốn riêng tư tới cỡ nào nữa đây thiếu gia ?

Duy Phong không để ý tới lời cợt nhả ấy, anh nghiêm túc vạch ra kế hoạch :

- Hơn nửa năm nữa, cháu muốn thấy một biệt thự mới.

Hoàng Duy Thức cười mỉm, nói rõ ý đồ của cháu trai mình :

- Là thế này, khi con bé tốt nghiệp, sẽ cưới và sau đó hai đứa sẽ về biệt thự kia sống ! – Ông dừng một lát, nhận lấy cái gạt đầu của Duy Phong rồi mới tiếp – Chú không nghĩ là con bé muốn ra riêng !

- Cháu muốn ! – Duy Phong ngả người trên chiếc ghế bọc da, tay gõ nhịp lên bàn gỗ – Lí do khiến Vy Anh mãi ngây thơ như thế đó là gì nếu không phải vì quá được nuông chiều ? Em ấy phải đủ khôn ngoan để làm vợ một CEO như cháu ! Thứ em ấy phải đối mặt là vô tận bởi Vy Anh sẽ là đối tượng để bất kì kẻ nào nhắm vào.

Hoàng Duy Thức thoáng lo lắng, tay đan trước ngực :

- Phải rồi ! Tiếp cận Vy Anh là đường ngắn nhất để moi thông tin hay gây ảnh hưởng đến cháu ! Vì cháu quá kín kẽ nên người ta không ngừng tìm kiếm những gì có quanh cháu ! – Ông chợt ho nhẹ – Nhưng dù sao cháu cũng không nhất thiết đem con bé đi vì với con bé, thứ nguy hiểm nhất vẫn là cháu !

Duy Phong khẽ nhún vai, không có ý định phản đối , bẻ câu chuyện theo hướng của mình :

- Cháu cần không gian riêng chỉ có cháu và em ấy ! Hết !

Hoàng Duy Thức thở dài lắc đầu :

- Thôi được ! Con bé rồi cũng chạy về đây suốt cho mà xem !

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng phát ra, chen vào cuộc hội thoại một cách tế nhị.

- Ô, Diệp à, em vào đi ! – Người đàn ông mỉm cười, ông biết chính xác là ai qua cách gõ cửa.

Bà Diệp bưng một khay trà thơm đặt lên bàn , hướng Duy Phong làm mặt khá nghiêm trọng :

- Hai đứa lại giận nhau gì à ? Có gì mẹ sẽ bảo con bé sau ! Cậu bạn kia là đến chơi thôi. Không có gì đâu . – một ánh nhìn ẩn ý lướt qua người đàn ông đang uống trà thơm – Đừng ghen nhé Duy Phong ?

Chàng trai bỗng nhiên ho mạnh, anh đưa tay lên ra hiệu cho bà đừng nói thêm gì nữa rồi đứng dậy khỏi ghế , đáp lại một cách thờ ơ :

- Con đi ăn tối !

Duy Phong đẩy nhẹ cánh cửa màu trắng...

Trống trơn ! Trên giường, chăn và gối bông nằm ngổn ngang. Cửa sổ mở toang, gió thổi bay những trang sách trên bàn học.

- Vy Anh ? – Anh bước hẳn vào phòng, cất tiếng gọi nhẹ nhàng.

Khẽ nhướn mày khi không có chút động tĩnh nào phát ra ngoài tiếng thở nhẹ của anh, Duy Phong định quay trở về phòng mình thì bỗng nghe thấy chuỗi âm thanh của tiếng nước xả mạnh.

Lúc tay anh định gõ vào cửa nhà tắm thì bỗng vang lên giọng ngạc nhiên xen lẫn sự vui mừng :

- Mẹ Diệp ạ ? Con quên đem đồ trong này rồi, mẹ lấy pyjama cho con nhé ! Mẹ lấy bộ màu tím nhé bởi vì màu xanh hôm qua con mặc rồi !

Duy Phong tựa người vào cánh cửa, lạnh nhạt nói :

- Tự ra lấy đi !

Vy Anh im lặng thật lâu, làn da trên má trở nên đỏ ửng :

- Anh...gọi mẹ cho em đi.

- Tự ra gọi !

-...

Cô gái nhỏ lúng túng áp tai vào cửa nghe ngóng. Lúc chiều , sau khi giải thích cho cô về vụ đánh ghen, chưa để cô kiểm chứng hay chất vấn thì đã bắt cô về phòng còn anh với Bùi Quang thì đi đâu đó thật lâu...điện thoại của hai người như bị ném vào một xô xĩnh nào đó khi cô đã gọi hơn vài chục cuộc nhưng chỉ đáp lại là tiếng chuông khô khan.

Thật lạ khi cô cũng không thể liên lạc với Trúc Vũ hay Mạnh Vũ để xác định những thắc mắc.

Có một số nghi vấn nảy ra khiến cô phân vân về giới tính của Bùi Quang !

Vì không muốn ai biết đến con người thật của mình nên anh ta dùng những cô gái xung quanh như bức màn che chắn hoàn hảo , còn mình thì...gì đó với Mạnh Vũ ? Minh Thư đã phát hiện ra được bí mật đó nên tránh xa anh ta ?

Trúc Vũ bắt gặp hai chàng trai kia đang vụng trộm nên mới đánh Bùi Quang đến vào viện như thế ?

Vy Anh lắc lắc đầu để những suy nghĩ kia rơi tuột khỏi đầu . Tốt nhất để biết được sự thật thì hãy hỏi thẳng người đã tung ra tin đó.

- Bùi Quang là...gay thật ạ ?

Duy Phong bỏ ngoài tai câu hỏi ngớ ngẩn của cô, anh nhún mày :

- Đây, không lạnh à ! Đi ra đây !

- Em...Hoàng Duy Phong vĩ đại, anh có thể lấy đồ cho em không ? Pyjama ấy ?

Sau một vài phút đảo tung tủ quần áo vốn rất ngăn nắp của Vy Anh, Duy Phong chọn đúng bộ màu tím, ném qua khe cửa mà cô vừa hé.

Lúc Vy Anh bước khỏi cửa thì chỉ không thấy bóng người nào nữa, có điều , cửa sổ đã được đóng kín. Cô biết được mối quan hệ giữa hai người vẫn chưa trở lại bình thường như trước, là do vấn đề kia vẫn chưa được đem ra giải quyết...

Có chăng chỉ là né tránh , và mình cô tìm cách ...mà những cách cô đưa ra sẽ dẫn đến những điều tồi tệ hơn...

Chẳng phải là anh càng thêm tức giận kể từ hôm ấy cho đến lúc cô ngã vào không trung hay sao...

Bầu trời đêm đặc quánh sau trận mưa xối xả lúc chiều muộn, mặt trăng uể oải nằm ườn sau những bóng mây xám xịt.

Bãi cỏ rử xuống bởi những hạt nước lóng lanh còn đọng nặng trĩu trên từng nhành ba lá xanh mướt.

Chàng trai hơi cúi mặt , dáng người cao lớn hòa lẫn vào bóng tối, vẫn thói quen như cũ, anh nghiêng mắt nhìn chiếc xích đu gỗ đang không ngừng đưa đưa trước sự trêu đùa của những ngón gió đêm .

Có tiếng chân, có người tiến đến gần anh...Biết hết thấy những điều đó nhưng anh vẫn giữ nguyên khoảng lặng của riêng mình.

Duy Phong đứng yên, lòng mơn man bởi đôi bàn tay bé xíu đang giữ chặt áo anh, bờ má mềm mại dụi áp vào lưng anh, miệng phát ra những thanh âm khe khẽ :

- Hoàng Duy Phong vĩ đại ! Nếu anh không tha thứ cho em, em cũng mặc kệ luôn ! Anh đi đâu em cũng theo, em sẽ làm phiền anh, không để anh gặp bất kì người con gái nào ngoài em cả ! – Vy Anh di di ngón tay trên lưng anh – Bố Khánh chiều em nhất, bố sẽ không chấp nhận ai khác em làm con dâu ! Nếu anh không tha cho em, anh sẽ ế cả đời !

Duy Phong khẽ đẩy cô ra, anh quay người nhìn sâu vào mắt cô, khoé môi có nét cười ẩn hiện :

- Nếu anh chấp nhận độc thân ?

Hm...Vy Anh rơi vào lúng túng sau đó nắm chặt tay đầy quyết tâm, mắt đối thẳng với anh, nói thật to rõ :

- Hoàng Duy Phong ! Em cầu hôn anh !

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tim anh – Chương 105

105. Chương 105

Duy Phong cúi đầu , chạm trán cô, bỗng chốc tan biến mất những âm trầm lạnh , thay vào đó là sự dồn ép :

- Em lấy gì để cầu hôn tôi ?

Vy Anh bối rối quay mặt đi nơi khác, cô nói như lầm bầm :

- Anh khô khan lắm mà, sai lại đòi hỏi những điều lãng mạn kia ? Bây giờ thì không thể ! Hoa , hẳn em đều không có !

Là cô đang giận dữ ...là cô đang ám chỉ màn cầu hôn như ép người của anh ...

Duy Phong làm ra vẻ đắn đo , bóng tối che lấp đi nét cười tinh quái đang ẩn hiện trên môi :

- Cho em một cơ hội để suy nghĩ. Lời cầu hôn của em, tôi sẽ chỉ đồng ý với điều kiện – giọng anh trầm xuống – ngay khi em tốt nghiệp, đám cưới sẽ diễn ra.

Theo dọc hành lang học viện báo chí, Minh Thư bị vây bởi vài ba chàng trai . Họ giúp cô cầm túi, dúi vào tay cô những hộp quà.

Minh Thư lầm bầm vài câu nguyên rủa . Lũ mê gái này , có gì lại biết ngày sinh nhật của cô !

- Tránh ra ! Mấy người thật phiền phức đấy ! – Minh Thư cau có ra mặt nhưng lại càng khiến lũ biến thái ấy thích thú hơn.

Có tên đặt tay lên vai cô, có tên rí vào tai cô những lời đường mật ...

Minh Thư phát hoảng giật mạnh tay rồi giáng thẳng vào một tên đang có ý định động chạm vào cô. Chúng cậu thể là sinh viên khóa trên đây mà !

- Mẹ kiếp ! Con ranh này ! – Tên kia đẩy mạnh cô vào tường, khuôn mặt ghê gớm tiến sát gần cô ...

Minh Thư kinh hoảng nhưng vẫn trừng mắt nhìn hắn, nếu dám hôn cô, cô sẽ cắn đứt lưỡi hắn !

Bỗng ...một cánh tay nắm lấy đầu tên đó lôi ra ...

Bùi Quang thở dồn dập, nắm đấm của anh bồi liên tiếp vào mặt hắn.

Rồi đến thứ hai ...tên thứ ba ...

- Đủ rồi đấy ! – Minh Thư kéo Bùi Quang ra và gạt lên.

Bùi Quang nhìn khắp người cô một lượt :

- Sang đại học kinh tế với tôi đi !

- Thần kinh à ? Việc gì tôi phải sang đó ? – Minh Thư dứ dứ nắm đấm về phía ba tên đang bỏ chạy.

- Đó là ước muốn của em mà ! Nếu vì tôi mà em thể này thì tôi sẽ rời khỏi trường đó, ok ? – Bùi Quang ngả người vào tường, hạ giọng vừa đề nghị vừa ép buộc.

- Anh buồn cười thật đấy ! Tôi thì liên quan gì tới anh hả ?

- Người lớn cả rồi ! Giải quyết mọi chuyện rõ ràng đi ! Em đừng có cái kiểu giận dỗi trẻ con như Vy Anh thể !

Minh Thư đột nhiên hét lớn :

- Đồ chết bầm ! Tôi mà thèm giận à !

Bùi Quang nén cơn bực mình, anh rất nghiêm túc đáp :

- Thời gian qua, tôi xin lỗi vì lấy em ra để diễn trò trước Vy Anh !

Minh Thư đến đứng cạnh bên Bùi Quang, hàng mi sụp xuống che đi đôi mắt buồn buồn :

- Anh không muốn cô nhóc ấy ấy nấy vì đã từ chối anh chứ gì ? Nhóc ấy hạnh phúc thật !

Chẳng cần ban cho anh tình yêu mà cũng nhận được nhiều như thế !

Bùi Quang đưa mắt nhìn lơ đãng :

- Vy Anh là hơi thở của anh.

- Đồ chết bầm này ! Anh gặp tôi để tương tư như thế à ? Anh thừa biết là tôi như thế nào với anh mà ? – Minh Thư ném túi xách,ngồi phệt xuống, cô thẳng thắn lải nhải – Buồn cười thật đấy ! Tôi biết anh chỉ đem tôi ra để diễn trò trước Vy Anh vậy mà còn lừa theo ! Là tôi thích anh, thích ngay từ cái lần anh phá máy ghi âm của tôi. Đến bây giờ là yêu anh. Là yêu đấy !

Bùi Quang cười nhạt ...Anh và cô đều giống nhau ...

Biết rõ người ấy không dành tình yêu cho mình nhưng vẫn sẵn sàng đi những bước âm thầm bên người ấy...

- Minh Thư, anh thích em nhưng ...

- Tình cảm ấy không lớn bằng một góc mà anh đối với Vy Anh ! Vy Anh là hơi thở nên không thể thiếu đi được. – Minh Thư chặn trước lời anh, môi cô mím chặt, cánh mũi phập phồng – Cho nên, em hãy quên anh đi !

Bùi Quang cười phá lên, anh vỗ tay bốp bốp :

- Hay đấy ! Có điều anh không định nói những lời đó.

Minh Thư chép miệng một cái :

- Hay là thế này ! Anh xin lỗi, anh không xứng đáng với em. Hãy tìm một người khác, người mà không có tóc vàng chói, tính tình dị hợm và khinh đời như anh ! Là thế chứ gì ?

Bùi Quang ho liên tục :

- Rất nhiều gái muốn chết vì anh – tay anh gỡ chiếc khuyên tai nhỏ ra và đưa cho cô – Xem như lời hứa hẹn ! Hơi thở không thể mất đi nhưng có thể nén lại được.

Minh Thư nắm chặt vật đang loé sáng kia lên, cô xúc động nhưng vẫn đánh giọng :

- Thôi không cần ! Em sợ anh sẽ tắt thở ! – Cô đứng bật dậy, giúp anh đeo lại và tiện thể hôn nhẹ vào má anh – Nếu Vy Anh là hơi thở, em sẽ là cái nháy mắt !

Mỗi người đều chưa đến 5 giây thì sẽ phải nháy mắt một lần ...

Hơi thở và nháy mắt sẽ cùng tồn tại ...

Bùi Quang từ từ ôm lấy Minh Thư :

- Sẽ không giận nếu anh quan tâm và chăm sóc đặc biệt Vy Anh chứ ?

- Em sẽ cùng anh lo cho nhóc ấy !

- Sẽ không giận nếu anh ngủ mà gọi tên Vy Anh chứ ?

- Em sẽ thức anh dậy và bắt anh gọi 100 lần tên em.

- Sẽ không giận nếu anh cứ một phút lại nhắc đến Vy Anh ?

- Em sẽ bịt tai lại và viết tên em lên trán anh !

- Sẽ không giận nếu...

- Đủ rồi nhé đồ chết bầm !

- Kìa, em đang giận !

- Không phải, anh ôm chặt quá ! Thật khó thở ! – Minh Thư thoát ra khỏi Bùi Quang, cô ho sặc. Người này quá dã man, cũng may anh ta chỉ thích cô nếu không cô sẽ bẹp dí !

Bùi Quang khoanh tay lại, anh nghiêm mặt :

- Không được gọi anh là đồ chết bầm !

Minh Thư vênh mặt, tính cô vốn gan lì, càng dọa cô lại càng không sợ ...

- Đồ chết bầm !

Ánh mắt Bùi Quang bỗng trở nên đôi chút tinh ranh :

- Tôi sẽ tặng em thứ này nếu em làm vừa lòng tôi – Anh rút từ túi quần ra một tờ giấy nhỏ và hươ hươ trước Minh Thư.

Mắt cô sáng rực lên ,kích động giật ngay lấy nó :

- Anh yêu giỏi thật ! Em sẽ không gọi anh là chết bầm nữa !

Bùi Quang gật gật đầu vẻ kiêu hãnh.

Vào chiều qua , Duy Phong đã cùng anh phóng mô-tô bạt mạng trên những con phố, Duy Phong ra cho anh một số mệnh lệnh với tư cách là thủ lĩnh của Black Company.

Còn anh, lấy từ anh ta một thứ...

Chữ kí của Hoàng Duy Phong xem ra chi phối được hết thấy tất cả. ...

Sau khi mọi chuyện đã về đúng vị trí vốn có, Hoàng Duy Thức đã chính thức đem Phan Thanh Diệp trở thành vợ mình.

Trong bộ váy trắng thướt tha, Vy Anh dắt tay bà Diệp bước trên thảm lụa đỏ.

Đứng trước mặt Hoàng Duy Thức, cô kéo tay ông và đặt lên đó là bàn tay mảnh mai của bà Diệp, mắt cô lung linh bởi màng nước mỏng, đó là sự kết tạo của hạnh phúc ...

- Thưa ngài kỹ sư thiên tài Hoàng Duy Thức, hôm nay, con chính thức trao gửi cho ngài người phụ nữ xinh đẹp nhất thế gian này ! Ngài có muốn cảm ơn con không ?

Hoàng Duy Thức mỉm cười, nắm chặt tay bà Diệp :

- Cảm ơn con. Bố sẽ tặng con một căn biệt thự thật nhiều màu.

Quan khách bắt đầu cười vì sự lém lỉnh của Vy Anh và lời hứa của ngài kỹ sư thiên tài.

Vy Anh rất thoải mái quay sang bà Diệp, gương mặt phúc hậu của bà thật rạng rỡ .

- Thưa mẹ Phan Thanh Diệp, hôm nay, con chính thức mang cho mẹ người bố vĩ đại của con. Mẹ có muốn cảm ơn con vì điều này ?

- Cảm ơn con. Mẹ sẽ không nói cho Duy Phong về việc con cùng Trúc Vũ trốn đi xem buổi biểu diễn của Rin !

Vy Anh im bất, cảm nhận được một ánh nhìn sắc bén đang xuyên về phía mình.

Phía dưới, Mạnh Vũ đang nạt Trúc Vũ một trận.

Điều này vốn là cấm kỵ, bởi hai người mà xem Rin về thì tâm trí bay đi mất, ăn Rin ngủ Rin, bạn trai thì vứt một xó.

Duy Phong đã thăng tay đình chỉ mọi hoạt động của thần tượng Rin này, tuy nhiên ...làm sao Vy Anh để yên được. Cuối cùng ban lệnh cấm các nàng không được dính líu tới mấy thứ nhảm nhí này.

Vy Anh đi thẳng một mạch tới hàng ghế ngồi đầu tiên, trốn sau bố Khánh, tránh ai đó.

Tiếng của cha xú ầm áp vang khắp thánh đường, trầm bổng và thanh thoát.

Thời khắc Duy Thức đeo nhẫn cho bà Diệp, Vy Anh bật khóc ngon lành, chùi mặt lên khắp người bố Khánh khiến ông kinh khiếp mách ngay với Duy Phong.

Anh lúc đó còn đang bắt gọn bó hoa mà bà Diệp tung xuống.

Tất cả quan khách hét ầm lên, giới thượng lưu phấn khích đứng bật dậy. Duy Phong

hướng Vy Anh, cười nhẹ làm không khí bùng nổ một cách mạnh liệt. . Họ không ngừng âm thầm to nhỏ với nhau ...

“ Hoàng Duy Phong biết cười ư ? ”

Lúc Duy Phong đặt vào tay Vy Anh bó hoa bách hợp trắng đỏ thì có năm người đàn ông ngồi hàng ghế đầu đang rất cay cú.

Nguyên nén cơn bực, cố ngồi im ! B.C vừa mới đưa ra một vụ cá cược ! Nếu anh bắt được hoa cưới này thì tất cả thành viên sẽ phải tìm cho anh dãy số điện thoại của tất tần tật mọi siêu mẫu !

Thư kí Hoàng đẩy cặp kính, mặt sa sầm, vốn là anh đã lỡ ...hứa với Ngọc Mỹ sẽ tặng cô bó hoa này ! Nhưng không bắt được thì lấy gì tặng !

Ngọc Mỹ lườm người mà mới lúc này còn huênh hoang là sẽ làm một cú bắt hoa thật đẹp, cuối cùng là ...suýt ngã lăn !

Mạnh Vũ thì tránh đòn đánh của Trúc Vũ, cô muốn hoa nhưng anh không chụp lấy kịp thì làm thế nào ?

Nguyễn Huy dùng mọi lý lẽ để thuyết phục Mun rằng, đường bay của hoa cách xa anh nên không thể vồ lấy được. Mun ngúng nguẩy quay mặt đi nơi khác, cô đã dành một chỗ thật đẹp ở quán để trang trí hoa này !

Còn một đôi ngời ngoài thì cùng sa sầm mặt. Bùi Quang đang không biết nên dùng cách gì để ...dỗ Minh Thư hết giận đây. Từ hôm trong bệnh viện, cô vẫn không chịu nói chuyện với anh. Vừa nãy, cô đột nhiên ra điều kiện nếu anh tặng cô bó hoa đó cô sẽ hết giận ! Nhưng mà thủ lĩnh cướp mất rồi !

Minh Thư thì chỉ muốn mắng cho anh té tát. Cô là gợi ý để anh biết là nếu anh chịu làm gì đó cho cô thì cô sẽ không giận. Đằng này anh cứ gặp cô là lớn tiếng hỏi tại sao cô to miệng lắm mà, tự nhiên im thế ...

Lễ cưới long trọng này đều được đăng tải trên mọi phương tiện thông tin. Người ta ngầm giải đáp cho nhau về việc Hoàng Duy Thức bốc hơi là vì ...vướng phải lưới tình.

Ngồi trên chiếc xe lăn, một người phụ nữ mang đôi mắt một mí nhìn lên tivi đang phát sóng trực tiếp lễ cưới của kỹ sư thiên tài Hoàng Duy Thức. Bà cười ngơ ngẩn ...

Nghĩa trang vắng vẻ, xác lá rải khắp nền đất khô cứng. Vy Anh nhẹ nhàng đặt bó hoa bách hợp trước tấm bia mộ, cô quì gối xuống, cẩn thận lau những vết bụi mờ trên tấm bia .

- Bố Doãn, mẹ đang rất hạnh phúc. Con cũng thế ! Cảm ơn bố vì đã sinh ra con. – Vy Anh nén nước mắt, cô mỉm cười – Không biết là bố có dõi theo con không nhỉ ? Con nhớ bố lắm đây !

- Con vẫn hay đến thăm bác Thanh bác Mai. Hai người ấy thấy con thì giật mình nên con chỉ lén nhìn từ một phía. Còn chị Hoài Vân năm sau sẽ về nước. Chị ấy hứa sẽ thiết kế cho con thật nhiều đồ. Chị còn bảo, đợi anh Phương có việc làm ổn định, hai người sẽ cưới. Mà anh Phương học giỏi lắm, hiện là trợ giảng tại một trường đại học ! Có điều anh ấy kiêu , lúc nào cũng chê con là chậm hiểu. Hừ, con bực quá nên mách chị Vân lúc trước anh ấy đã xử sự thế nào với con, vậy là anh ấy bị chị đuổi ra khỏi nhà !

- Bố Doãn, con yêu bố ! – Vy Anh nghẹn giọng, nước mắt rơi xuống những cánh hoa bách hợp tinh khiết.

Duy Phong ngồi xuống cạnh cô, ánh mắt chứa ngàn tia sáng mạnh mẽ :

- Cảm ơn vì đã mang Vy Anh đến !

Vy Anh xúc động ôm ghì lấy anh. Cuối cùng, anh cũng đã đặt dấu chấm hết cho quá khứ ...

Bùi Quang rời khỏi xe mô tô, bất mãn nhìn người đang dựa vào vào siêu xe.

- Thủ lĩnh, anh thế quái nào phóng nhanh được như thế !

Duy Phong nhếch miệng đầy kiêu hãnh :

- Còn cậu, thế quái nào lại chậm như thế ?

Bùi Quang đáp anh bằng vẻ mặt khó coi, mái tóc vàng ánh lên giữa nắng.

- Tại sao anh lại để tôi vào B.C trong khi tôi không đủ tố chất của điệp viên siêu hạng !

Duy Phong không nhìn anh, chất giọng phát ra đầy thờ ơ :

- Nhiệm vụ tôi giao, cậu đều thực hiện được ! Thế là đủ !

Bùi Quang ho sặc sụa. Ngày đầu tiên vào B.C, phó thủ lĩnh Nguyên đã giao cho anh một loạt nhiệm vụ nhưng vai trò của anh không khác gì là bảo mẫu của Vy Anh cả !

Không để Vy Anh ăn quá 3 ly kem vào một lần, không để nam sinh lại gần Vy Anh, không để nữ sinh vây lấy Vy Anh dò tin tức,...

Mà anh học khác trường với nhóc đó nên đành phải cướp micro của hiệu trưởng vào giờ chào cờ, đưa ra đủ luật cấm làm toàn trường tưởng anh là ...si mê nhóc kia. Có điều, đôi lúc giật ly kem Vy Anh đang ăn hay tấp cho cô một đồng đồ giàu dinh dưỡng cũng vui vui.

Anh có hơi nghi ngờ , Duy Phong là muốn để cho anh có cơ hội chăm sóc Vy Anh ?

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tim anh – Chương 106

106. Chương 106

Một tuần sau lễ cưới của bố mẹ, Vy Anh đột nhiên rất tích cực uống sữa và hay nhún chân. Cô là muốn cao cấp tốc !

Thấy cảnh mẹ Diệp đứng chưa tới vai bố Thức ở lễ đường đã thật khập khểnh, bây giờ đem cô so với người có chiều cao khủng kia ra thì ...Vy Anh cầm ly sữa lên uống ừng ực !

Bắt đầu nhảm tính, cô bây giờ thấp hơn anh ...31 cm ! Vy Anh ức chế cắn mạnh vào tờ giấy mà cô vừa đưa ra phép tính đó !

Vy Anh đột nhiên thấy tủi thân, cô leo lên giường vừa nằm vừa tự than vãn. Mấy con gấu xung quanh bị cô vò cho nát lớp bông mềm mềm mướt.

Duy Phong bước vào phòng, anh không hề quan tâm đến bộ dạng ỉu xiu của cô mà ngồi kế bên, đem laptop đặt lên chân.

- Học bài xong rồi ?

- Vâng. Anh đi ra khỏi phòng em đi ! Em không muốn nhìn thấy anh lúc này !

Duy Phong kéo chăn ra để xem khuôn mặt đang nhăn nhó của cô, anh nhướn mày :

- Làm sao ?

Vy Anh hét lên một tiếng rồi bật dậy ôm anh .

- Anh ơi, hay mình không làm đám cưới ?

- Tại sao ?

- Nếu em là cô dâu thì sẽ là cô dâu xấu nhất thế gian này ! – Vy Anh ử rử choàng tay qua cổ anh, giọng điệu đầy thâm thám – Em thấp quá ! Cô dâu như em sẽ bị cười đấy !

Duy Phong nghiêng mắt cảnh cáo về phía người đang ử dột kia.

Vy Anh áp má lên tấm lưng rộng và rắn rỏi :

- Em có muốn nghĩ đâu ! Nhưng vấn đề này rất quan trọng mà !

Vy Anh bị anh kéo về phía trước, anh ôm lấy dáng người bé bỏng và mềm mại như kẹo bông, vừa buồn cười lại vừa bực mình.

- Em chấm dứt những suy nghĩ nhảm nhí đi bé con !

- Kệ anh đấy ! Em sẽ không cưới nữa ! Chừng nào em cao thêm thật nhiều đã ! Nhưng mà em hết phát triển được rồi ! – Vy Anh đánh mạnh vào ngực anh – Tại anh hết ! Biết em thấp rồi anh còn cao như thế làm gì hả ???

Duy Phong mất kiên nhẫn giữ tay cô lại, anh trầm giọng :

- Có muốn anh tổ chức đám cưới ngay ngày mai không ?

Vy Anh xụ mặt, cô hậm hực trèo khỏi người anh, làm mặt quỷ với anh rồi trốn trong chăn.

Duy Phong làm việc một lúc rồi nhẹ nhàng tiến vào chăn, ôm Vy Anh. Cô đã ngủ say, làn da căng mịn thoang thoang hương sữa thơm. Dáng người cô rất nhỏ nhắn, chưa đủ một vòng ôm của anh.

Duy Phong khẽ nhíu mày :

- Tại sao nuôi mãi mà em vẫn không lớn thế ?

Cuối thu, thời tiết lành lạnh và mang theo hơi dịu dịu. Bầu trời mang màu tím nhạt , phủ trên nhà thờ thành phố.

Vy Anh phần khích đứng bật dậy khi Ngọc Mỹ trong bộ váy cưới điệu đà đang tiến về phía trước. Minh Thư đi sau, mái tóc uốn quăn, cô dịu dàng nhắc đuôi váy của Ngọc Mỹ. Hai người búng về phía Vy Anh cái nháy mắt nghịch ngợm.

Thư kí Hoàng với bộ vest trắng đính đặc đứng trên bục trải đầy đầy hoa hồng ...

Phù rể là Bùi Quang đứng gần đó, mái tóc vàng cùng chiếc khuyên tai nhỏ bên trái ánh lên giữa khung cảnh đầy đặc sắc trắng.

Anh khá bất ngờ trước tạo hình duyên dáng của Minh Thư.

Bàn tay thanh tú của Ngọc Mỹ được thư kí Hoàng cầm lấy , khoảnh khắc này, hàng loạt đèn flash cùng loé lên.

Hai người cùng hướng về phía cha xứ.

- Trần Thái Hoàng, con có đồng ý lấy người này làm vợ không? Dù sau này có bất cứ chuyện gì xảy ra, đau khổ hay hạnh phúc, ốm đau hay khỏe mạnh, giàu có hay nghèo hèn, xấu xí hay xinh đẹp con có hứa sẽ luôn yêu thương, chăm sóc, cổ vũ và ở bên cạnh người này không?

- Chưa biết được !

Thư kí Hoàng vừa dứt lời, không khí phút chốc đã thành quái dị.

Vy Anh ngơ ngác, cô nhìn Duy Phong để chờ anh giải đáp nhưng anh chỉ ném cho thư kí Hoàng cái nhìn lạnh lẽo rồi hôn nhanh vào môi cô.

Vy Anh đỏ mặt, cô cảm nhận được mình đang bị dõi theo bởi vô số ánh mắt và những thiết bị ghi hình.

- Em lo gì ! B.C không để hình ảnh thân mật của hai người lộ ra ngoài đâu ! – Nguyên nháy mắt thì thầm khiến Vy Anh thêm ngượng, cô hung hăng đá mạnh vào chân anh.

- Tuy là tôi sắp lấy vợ nhưng vẫn có rất nhiều người còn đơn phương tôi ! Phải làm thế nào nhỉ ? Tôi không nói trước được về cuộc hôn nhân này bởi tôi không thể đảm bảo được là ngày nào đó mình có bị các người đẹp bắt cóc hay không ? – Thư kí Hoàng đẩy cặp kính, lời nói ra vừa nghiêm trang lại có phần tự kiêu.

Trúc Vũ thở dài thườn thượt, cô ngoảnh sang người bên cạnh :

- Anh sắp tới ra trường,vào Khánh Phong thì tránh xa anh ta ra.

Mạnh Vũ lắc đầu cười đắc ý :

- Lo gì ! Anh ta cáo, anh cũng không phải cừ non !

- Thế giờ anh đang thực tập tại đó, có bị anh ta làm gì không ?

Mạnh Vũ cau mày khi tưởng tượng ra cảnh thư kí kia rảnh cái là lôi anh đi kể tình sử , thậm chí còn đùn đẩy công việc cho anh.Cũng may , Duy Phong trực tiếp đào tạo anh !

Đôi lúc gặp Vy Anh đến công ty,cô nàng lẳng xăng hết giục Duy Phong ăn rồi bắt anh nghỉ ngơi, được lúc lại thấy Duy Phong một tay ôm Vy Anh đã ngủ còn một tay đánh máy.

Và cảnh thường thấy nhất là Duy Phong đột nhiên rời khỏi bàn làm việc, nhanh chóng đến sofa đỡ Vy Anh còn chuẩn bị ngã xuống sàn ...

Người cha xứ cố gắng giữ lại bình tĩnh để tiếp tục chủ trì buổi lễ, giọng ông run run :

- Nguyễn Ngọc Mỹ, con có đồng ý lấy người này làm chồng không? Dù sau này có bất cứ chuyện gì xảy ra, đau khổ hay hạnh phúc, ốm đau hay khỏe mạnh, giàu có hay nghèo hèn, con có hứa sẽ luôn yêu thương, chăm sóc, cổ vũ và ở bên cạnh người này không?

- Không ! – Ngọc Mỹ liếc xéo thư kí Hoàng rồi cười rất nhã nhặn – Con làm sao biết được là có bị ai đó bắt cóc mình hay không ?

Tất cả những người tham dự lễ cưới đều nghệt mặt, hai từ phát ra đều là không nhưng cuối cùng vẫn ôm hôn nhau thật say đắm ...

Hai mảnh ghép quá lạ khi xếp lại với nhau thì tạo nên một khối kì dị nhưng bền khít !

Thư kí Hoàng vừa hưởng tuần trăng mật về thì đúng lúc Nguyễn Huy thụ lí xong một vụ kiện rất thành công.

Vậy là lại thêm một đám cưới !

Mun rất đẹp với váy cưới màu tím nhạt, Nguyễn Huy lại khá già dặn và chín chắn.

Phù dâu Trúc Vũ xúng xính với bộ đầm bông bành được phù rể Mạnh Vũ ôm khi cô khóc vì quá xúc động.

Bó hoa bách hợp được Mun tung lên, cô hướng phía Vy Anh đang đứng mà ném.

Vy Anh phấn khích leo lên ghế để bắt nhưng Minh Thư chơi ác, đẩy nhẹ chân cô , không cho cô leo . Ý định chỉ là muốn cướp hoa của cô dâu nhưng Vy Anh lúc đó đã đứng hẳn trên ghế, bị Minh Thư đẩy vậy là ngã dúm về phía trước. Minh Thư hoảng hốt định đỡ Vy Anh nhưng khi tay cô đưa ra thì Vy Anh đã ngã vào vòng tay của Duy Phong.

Vy Anh hét lớn :

- Anh , mau bắt cho em !

Duy Phong nhìn bó bách hợp đang bay nhanh và có tới bốn chàng trai lao tới, tay anh còn giữ Vy Anh. Cô giấy nảy lên khi Nguyên đang nhảy qua hàng ghế , dùng tốc độ cực nhanh đưa tay bắt ...

Duy Phong không ngần ngại đá vào chân Nguyên khiến Nguyên mất đà , suýt chút thì đập mặt vào dây ghế.

Tấn công người ta xong, anh đưa mũi chân ra đỡ lấy bó bách hợp trước ba ánh nhìn bất mãn.

Quan khách đã dời hẳn chú ý sang cuộc giành hoa đầy quyết liệt, vỗ tay ầm ầm khi Hoàng Duy Phong tặng hoa cho Vy Anh đang cười tít.

Hôm ấy, vì thấy những cô gái kia quá ủ rũ nên Vy Anh đã tặng cho mỗi người một bông bách hợp ...

Một đêm mùa đông. Căn biệt thự trắng được thắp sáng bởi những ánh nến lung linh ...

- 11 giờ 59 rồi. Vy Anh ước đi !

Vy Anh nhìn những người đang thúc giục mình, qua ánh nến mờ ảo, cô như một thiên sứ nhỏ, nhoẽn miệng cười.

Duy Phong ôm cô, tựa cằm lên làn tóc mềm của cô, anh khẽ hôn lên má cô :

- Anh sẽ thực hiện điều ước của em !

Vy Anh xấu hổ đẩy anh ra rồi ho vài tiếng lấy giọng, hí hửng :

- Con đã 18 tuổi rồi đấy nhé ! Không được ai gọi nhóc hay xoa đầu con nữa nhé !

Duy Khánh phá lên cười :

- Ok nhóc !

Vy Anh ầm ỨC rồi nhắm mắt lại, giọng nhẹ nhàng đầy ngượng nghịu :

- God, con ước Hoàng Duy Phong sẽ được ngủ nhiều thêm một chút !

Vy Anh vừa dứt lời liền bị bế bổng, cô kinh ngạc nhìn Duy Phong đang ôm theo cô đi về phía cầu thang.

- Anh ...làm gì thế ?

Duy Phong cúi thấp đầu , cười ma mãnh :

- Ngủ !

Vy Anh nín bật, vùi mặt vào người anh ...Điều ước được thực hiện quá nhanh, God chắc gì đã kịp nghe ...

Lần này, không phải tiếng cười khê mà nguyên một tràng cười thô bạo phát ra ...

Duy Phong đặt cô lên giường, anh giúp cô cởi dép rồi nằm kế bên cô.

Vy Anh kê đầu lên tay anh, cọ cọ má lên lớp áo mỏng của anh.

- Anh Duy Phong, thật sự là khi em tốt nghiệp sẽ cưới ạ ?

Duy Phong gật đầu , khẽ nhú mày khi thấy vẻ mặt căng thẳng của ai đấy :

- Sao ?

Vy Anh thở dài, cô phụng má :

- Em không muốn lấy chồng ! Mình cứ như thế này cũng được mà ! Nhé ?

Duy Phong hôn mạnh vào môi cô, chấm dứt cho những đề nghị ngốc nghếch.

- Làm ơn đi Duy Phong vĩ đại ! Em mới 18 tuổi mà ! Em ...

- Xin anh đấy ! Mặc dù là em rất chín chắn rồi nhưng vẫn phải để em ...

- Duy Phong ! Em ...

Vy Anh tức giận xô anh ra khi anh không để cô nói hết câu đã hôn thật mạnh.

- Anh là đồ sở khanh ! Em cứ không cưới đấy ! Hứ !

Duy Phong cười đầy mờ ám , anh tiến sát gần cô , thì thầm :

- Hay em muốn sống thử !

- ...

Bước xuống khỏi chiếc siêu trục thẳng, Vy Anh chạy nhanh về phía nghĩa trang.

Còn mờ sớm, sương lạnh bao quanh khắp không gian.

- Từ đã ! – Duy Phong bắt cô lại, anh cởi áo khoác cho cô rồi nắm tay cô bước đi.

Vy Anh lại đặt thêm một bó hoa trắng xuống ...

Cô mới từ London về !

Lễ cưới của Hoài Vân rất đơn giản, chỉ là chị cùng Nguyễn Phương đến nhà thờ. Quan khách không hề có một ai.

Chị chỉ mời mỗi mình cô, có lẽ chị không có can đảm ...

Dù vậy, lễ cưới đã rất trọn vẹn khi bố Thức đứng ra làm cha xứ, mẹ Diệp dắt tay chị đến Nguyễn Phương.

Ông bà Hoàng cũng có mặt, tuy là vẫn miễn cưỡng.

Còn Duy Phong, anh khép mắt ...ngủ !

- Bố ạ, hoa này là chính chị tặng con. – Vy Anh mỉm cười – Bố đang rất vui , phải không ạ ? Quá khư thật sự đã qua rồi ! Con yêu bố !

Duy Phong vòng tay ôm cô, anh cùng cô im lặng ...

- Anh Duy Phong, gọi bố em một tiếng được không ?

Duy Phong gật đầu rồi hướng mắt về phía trước :

- Bố !

Vy Anh xúc động ôm chặt anh :

- Em yêu anh đến chết mất !

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tim anh – Chương 107

107. Chương 107

Những ngày đầu hè, không khí nóng bức đột ngột tràn về khiến cảnh vật xung quanh đều như đang được thiêu cháy bởi vô số ngọn lửa vô hình.

Trên chiếc xe mui trần, Vy Anh nhân lúc Duy Phong còn đang nghiêng người cởi dây an toàn cho cô, cô liền cắn vào má anh rồi bật cười khúc khích.

Nhưng khi bước ra khỏi xe, mặt cô đã trở nên thật bí xị, đưa tay lau lau miệng và lẩm bầm vài câu.

- Bé con ! – Duy Phong gọi cô lại, nét cười ma mãnh pha lẫn chút buồn cười – Em lại nín thở rồi !

Vy Anh tức giận le lưỡi, trừng mắt với anh rồi quay phắt người bỏ đi ...được vài bước, như chợt nhớ ra điều gì đó, cô chạy tới và mở mạnh cửa xe, nhào vào lòng anh :

- Lát nữa đến công ty, anh đừng làm việc nhiều quá nhé ! Hoàng Duy Phong vĩ đại, anh nhớ ăn chút gì đó nhé ! – Vy Anh nắm cả vạt của anh với vẻ đe dọa – Em còn phát hiện ra anh bỏ bê để bệnh dạ dày nặng thêm, em sẽ không thêm để ý tới anh nữa !

Chỉ nghe Duy Phong ừ hử một tiếng, Vy Anh liền vui vẻ ôm anh :

- Em sẽ rất nhớ anh đấy !

Cô nhìn theo chiếc xe mui trần rồi vừa đi vào lớp vừa hát vu vơ...đột nhiên, tay cô bị ai đó chụp lấy, Trúc Vũ kéo cô đến một góc và thở hổn hển :

- Mạnh Vũ muốn cầu hôn tớ !

Vy Anh tròn mắt, dáng vẻ kích động của Trúc Vũ khiến cô thêm phân vân.

- Cầu hôn thì sao ?

Trúc Vũ tức giận hét lên :

- Cậu hâm quá ! Tớ làm sao nhận lời được ! Còn sớm quá ! Bố mẹ anh ấy chưa gì đã sang hỏi mẹ Trúc rồi !

- Ừm thì ...

Vy Anh còn chưa dứt câu đã thấy Mạnh Vũ lôi bạn mình ra giữa sân trường.

Học sinh xung quanh dự cảm sẽ có chuyện hay nên bắt đầu xúm nhau đến, tụ tập thành từng đám.

Mạnh Vũ có vẻ thỏa mãn khi đám đông kéo đến một nhiều hơn, còn Trúc Vũ như chỉ muốn chạy trốn, cô trưng ra vẻ mặt tội nghiệp để cầu cứu Vy Anh nhưng Vy Anh lại còn hào hứng cổ vũ .

Trước những ánh mắt hiếu kỳ, Mạnh Vũ đã quì hẳn xuống, tay đưa chiếc hộp nhỏ về phía Trúc Vũ, nói thật ầm ập :

- Làm vợ anh nhé !

Cả sân phản tón đến một phút mới hết kinh ngạc mà đồng thanh hô to :

- Đồng ý đi ! Đồng ý đi !

Trúc Vũ phát hoảng, cô lấp bấp những âm ghen ngào :

- Em...đồng ý !

Mạnh Vũ mỉm cười, anh lấy chiếc nhẫn ra, nhẹ nhàng đeo vào tay cô rồi đứng dậy, ôm cô vào lòng.

Vy Anh lấy tay bịt miệng, cô vừa xúc động lại vừa cảm thấy mình thật tội nghiệp...

Tại sao người ta lại có thể lãng mạn như thế này, còn cô...

*

Gần đến cuối năm, Vy Anh lại càng bị buồn...như là tuổi trẻ của cô sắp bị cướp đi ...

Thật thảm !

Lại còn thêm người ấy...đối xử với cô đã thật khác !

Quyền lợi của cô đang dần bị anh ta tước bỏ hết thấy...

Cửa thang máy vừa mở,Vy Anh liền lao ngay ra với vẻ mặt khá mâu thuẫn, vừa ngờ vực vừa tức giận.

Cô dừng đứng lại khi lọt vào tầm mắt là cảnh tượng mà hần ai nhìn thấy cũng sẽ phải đỏ mặt.

Một cô gái đang ấn chàng trai vào tường, hôn tới tấp lên gương mặt hấp dẫn của anh. Đôi tay không an phận của chàng trai đặt sau lưng cô gái ...miết xuống dần theo đường khoá váy.

Vy Anh hét lên một tiếng rồi chạy nhanh qua hai người ấy, chỉ khi bước vào căn phòng kính , làn da còn nóng bừng mới dịu đi đôi chút.

- Tới rồi ? – Người đang ngồi trên chiếc ghế xoay gấp chiếc laptop lại, khẽ cười.

Vy Anh ngồi phịch xuống ghế sofa, ngoảnh mặt đi nơi khác như không nghe thấy. Tay khoanh lại về nghiên trang khác thường.

- Em làm sao ? – Muốn ôm nhưng bị cô gạt phắt ra, anh áp tay lên trán cô, khá lo lắng – Mệt ?

Vy Anh lôi tay anh xuống , cắn mạnh rồi than thở :

- Thầy hóa ấy ! Rõ ràng là em đã làm rất đúng rồi , vậy mà thầy ấy liếc mắt cái đã cho em điểm 5 ! Điểm 5 cơ đấy !

Duy Phong tự mình lục tìm vở hóa của cô trong chiếc balô , môi hơi mím lại khi lật tới trang giấy còn in điểm 5 bằng mực đỏ.

- Anh xem đi ! Em sai ở đâu chứ ! – Vy Anh ngả người lên vai anh, mặt nhăn mày nhíu. Thấy anh không đáp lời, cô nghiêng đầu nhìn xoáy vào mắt anh, chất vấn – Này anh,em làm đúng , phải thế không ?

Duy Phong gạt đầu, bình thản :

- Ủ ! Nếu em sửa lại đáp án thì rất đúng !

Vy Anh giật mạnh lại cuốn vở,trừng mắt :

- Anh thôi đi ! Tại anh hết đấy ! Lí do gì mà đang giúp em mấy môn tự nhiên lại thôi ! – Cô bắt màn gắt lên – Tại sao hả ! Nếu anh như lúc trước thì em bị điểm 5 đấy ! Đồ tàn nhẫn !

Duy Phong ngả người vào sofa, mắt nhìn cô có chút mất kiên nhẫn :

- Đã nói rồi ! Nếu em chịu cưới, anh sẽ giúp !

- Đồ tồi tệ ! Em không cần nữa ! Hừ, anh tưởng mình là ai nào ? – Vy Anh hung hăng liếc anh cái sắc lém rồi nằm trên sofa, mặt úp vào trong.

- Em là người cầu hôn anh ! Đây mới là quyền quyết định của anh ! – Duy Phong lay nhẹ vai cô.

- Anh bảo em đồng ý tốt nghiệp cưới anh mới nhận lời cầu hôn của em ! Em cứ không đồng ý đấy ! Anh cũng không cần nhận lời cầu hôn gì nữa ! – Vy Anh vênh mặt , rất tự tin – Nhẫn anh cũng vút luôn rồi mà, giấy ly hôn anh cũng ký rồi mà ! Anh với em, ngoài quan hệ bạn trai, bạn gái ra thì hết rồi ! Hừ !

Duy Phong cúi đầu, giọng dịu đi một cách khác thường :

- Tại sao không cưới ? Nếu cưới anh, em sẽ có rất nhiều quyền lợi ? Thật sự là không muốn ?
- Quyền lợi gì cơ ? – Vy Anh tỏ ra không cần nhưng vẫn để lộ sự hiếu kỳ.
- Bài tập của em anh sẽ làm hết !
- Chỉ thế thôi hả ? Hừ ! Không cần !
- Em muốn gì anh cũng sẽ đồng ý !

Vy Anh ngồi bật dậy, vẻ mặt đầy nghi hoặc :

- Anh sẽ không cấm em ngủ lúc 10 giờ chứ ?
- Ừ !
- Em ăn kem, bebe bao nhiêu anh cũng không cấm chứ ?
- Ừ !
- Em đi đâu với Trúc Vũ anh cũng không cấm chứ ?
- Ừ !
- Thật sự là như thế ?

Duy Phong vuốt nhẹ má cô , gật đầu.

Vy Anh le lưỡi, xùy một tiếng :

- Hừ ! Đừng tưởng anh sẽ gài được em ! Có phải là anh không cấm em ngủ lúc 10 giờ nhưng sẽ cấm em ngủ lúc 9 giờ ! Có phải không cấm em ăn vặt nhưng sẽ bắt em ăn thật nhiều đồ mẹ nấu ! Có phải là không cấm em đi với Trúc Vũ nhưng sẽ ...

Duy Phong hôn lên trán cô , cười nhẹ :

- Sẽ cấm Trúc Vũ đi với em !

Vy Anh rất tức giận với vẻ mặt không cảm xúc của ai đó !!! Đã bị bại lộ nhưng vẫn không hề tỏ ý có tội lỗi gì cả , lại còn cướp lời cô một cách ngang nhiên !!!

- Em ngủ đây ! Anh đi làm việc đi ! Đừng làm phiền em !

Duy Phong bỏ qua lời xua đuổi của cô, cũng nằm xuống cạnh cô . Cánh tay đặt trên eo bị cô nhiều lần gạt đi nhưng cuối cùng lại càng siết mạnh hơn...

Vy Anh quyết định không chống cự nữa ! Sẽ phớt lờ luôn !!! Đây mới là cách thức tàn nhẫn giành cho người tàn bạo !!!

Nằm khá lâu, người kế bên đột nhiên ghé tai cô, nhắc nhở :

- Anh dối !
- Anh mà cũng biết thế nào là dối !- Vy Anh nhắm nghiền mắt, nhất quyết không quan tâm .
- Này, anh dối ! – Duy Phong kiên nhẫn nhắc lại thêm lần nữa.
- Là CEO ở đây mà anh không biết đâu là căng-tin hả ?
- Anh không ăn được những thứ ở đó !
- Rất đơn giản ! Anh hãy nhịn đi !

Duy Phong vực người cô dậy, mắt nhắm lại , thấp giọng :

- Có biết là đã rất lâu rồi không ?

- Ai bảo anh, ép em cưới anh làm gì ! Em không đồng ý ! Ai cho anh với bố mẹ chuẩn bị lễ cưới rồi chứ ! – Vy Anh phẫn nộ nhìn anh, ương bướng.

- Nếu anh muốn thì đã cưới từ lâu rồi ! – Duy Phong kéo cô vào lòng, thở dài – Đang chờ em !

- Thế tại sao không giúp em làm bài ! Không chịu sang ngủ cùng em để em sợ ma ! Không cho em cắn, không cho em hôn ! Anh muốn cắt đứt quan hệ rồi phải không ? – Vy Anh kết tội một cách đầy tử thân.

108. Chương 108

- Giúp em phân rõ quyền lợi giữa vợ và bạn gái !

- Em đã có tất cả ! Vợ anh là ai mà dám tranh với em ! – Vy Anh tức tối hét lên, mặt hầm hầm nhìn người kia, giảng giải – Anh có biết hôn nhân là nắm mồ của tình yêu không ? Anh có biết điều đó không hả ? Anh làm sao lại cứ đòi cưới em ? Anh sợ ế đến vậy cơ à ? Em cho anh lấy đấy ! Lấy ai tùy anh !

- Được rồi ! – Duy Phong khẽ gật, bẻ gãy sự cố chấp của Vy Anh với vòng ôm thật ấm, đợi đến khi cô bé con bình tĩnh hơn, anh thì thầm – Vậy khi anh lấy vợ rồi, sẽ ngoại tình với em nhé !

- Hahaha ! Duy Phong, cậu vừa nói gì ? Nói lại tôi nghe xem ? – Thư kí Hoàng bật ra tràng cười thô bạo đến vô duyên, một tay vịn bàn để chống đỡ khỏi mình bị ngã, tay còn lại ôm bụng .

- Chỉ tôi cách cầu hôn thật lãng mạn ! – Duy Phong gần từng chữ !

- Hahaha ! Hoàng Duy Phong bảo tôi chỉ cậu ta cầu hôn cơ đấy ? Lại còn lãng mạn cơ đấy ? hahaha ! Hoàng Duy Phong bắt bại sao lại thê thảm vậy ?

Đáp lại giọng cười hả hê là một ánh mắt sắc lạnh, ngay lập tức, người còn đang cợt nhả đã nín bật, đẩy cặp kính, hắng giọng :

- À rồi ! Cậu muốn cầu hôn Vy Anh thật lãng mạn để bạn ấy chịu cưới vào năm nay đúng không ?

- Nếu biết rồi thì đừng hỏi ! – Duy Phong không có kiên nhẫn để cùng người khác nói quá ba câu, nhất lại là với một người vừa nhiều chuyện vừa mặt dày !

- À rồi ! Cậu hỏi đúng người rồi đấy ! Lãng mạn theo cách của lãng mạn ! Không sến cũng không gượng gạo ! Đây mới gọi là đỉnh của lãng mạn ! – Mắt nhìn thấy tay Duy Phong đã dời đến di động, thư kí Hoàng hấp tấp lên tiếng – Tôi sẽ chỉ cho cậu cách mà tôi đã cầu hôn Ngọc Mỹ ! Đảm bảo là bạn Vy Anh gật đầu tới mức mới thôi !

Dứt lời, thư kí Hoàng tiến qua chỗ Duy Phong, quì một chân xuống trước mặt Duy Phong , nắm lấy tay Duy Phong...

- Nhớ kĩ ! Đây là tư thế cầu hôn buộc cậu phải làm ! Buộc cô ấy phải nhìn vào mắt cậu để thấy trong mắt cậu chỉ có cô ấy ! Cậu đã thực hiện bước này chưa ?

- Ừ ! Nhưng lúc ấy tôi quá, không nhìn rõ Vy Anh !

Thư kí Hoàng thở dài, thấy thương tâm cho người bạn nhỏ...

- Nhìn tôi nhé ! – Thư kí Hoàng làm ra vẻ mặt rất ngọt ngào, mắt nhìn Duy Phong đầy yêu thương – Thái độ của cậu phải thế này ! Đó là thể hiện sự trân trọng, nâng niu cô ấy ! Cậu đã thực hiện điều này chưa ?

- Lúc ấy hơi buồn ngủ ! – Duy Phong nhún vai .

Thư kí Hoàng không nhịn được mà hét lên :

- Cậu cầu hôn cái kiểu gì mà buồn ngủ !!! Chả trách bạn Vy Anh ầm ức như thế ! Cậu có biết cầu hôn là điều thiêng liêng không hả ???

Duy Phong à lên một tiếng có vẻ đã hiểu ra vấn đề rồi giục :

- Got it ! Go on !

- À đây ! Cậu tuyệt đối không được dùng tiếng anh mỹ để cầu hôn trong khi Vy Anh là người việt hiểu tiếng việt ! Lãng mạn sẽ bị ngôn ngữ kia hủy hoại ! Cậu đã nói Will you marry me phải không ? – Thư kí Hoàng nhìn người kia đầy ngờ vực ...

- Marry me ! Lúc ấy không tìm được từ nào cả ! – Duy Phong có vẻ đã chán chường với cái trò cầu hôn này, tay giật mạnh khỏi thư kí Hoàng.

Thư kí Hoàng cũng đã rất hết sức đỡ nổi với Duy Phong ! Anh to tiếng :

- Bước quan trọng đây này ! – Tay lại nắm Duy Phong, mắt nhìn sâu vào đôi mắt không cảm xúc của Duy Phong, khe thì thầm – Hãy làm vợ anh nhé !

Rầm !...Duy Phong đã đập thẳng vào người thư kí Hoàng...

Vy Anh đóng kín cửa phòng thở hắt vài tiếng rồi leo lên giường.

Chán ! Quá chán !

Trúc Vũ vừa điện tới khoe khoang về buổi hoà nhạc lớn, Minh Thư chat với cô vài câu đã bỏ đi cùng Bùi Quang ...

Chỉ có cô là bơ vơ ngay khi sở hữu bạn trai hẵn hoi !

Nài nỉ anh ta đưa cô đi rạp phim, anh ta từ chối, chỉ vợ anh ta mới có quyền sai bảo ...

Cô đi một mình , anh ta lắc đầu, là bạn gái anh ta thì không được tự do chơi nhởi !

“ Anh có quyền gì chứ ! Em thích gì làm gì mặc kệ em ! Đừng tưởng anh là CEO, thủ lĩnh mà bắt nạt em ! Em cần chết đây ! ” – Lúc anh ta còn uống cà phê sáng, cô đã giận dữ hét lên một tràng.

Anh ta ừ hử, sau đó nghiêng đầu, chìa má ra .

“ Cấn đi ! Không chết được thì làm vợ anh, ok ? ”

“ Đồ ...em thê, sẽ ghét anh từ nay cho tới chết. Anh nhớ đấy, để mà xem, em sẽ tìm bạn trai mới . ”

“ Gì ? Bạn trai mới ? ” – Duy Phong dời mắt khỏi tách cà phê, vẻ mặt đã tối đi.

“ Vâng ! Bạn trai mới ! Người ấy sẽ không như anh đâu . Không cưới gì hết, tụi em vẫn sẽ yêu nhau suốt đời ! Tối lúc đó, anh với vợ anh còn đang tranh chấp quyền nuôi con ấy ! ” – Vy Anh vênh mặt đắc thắng, tự cho mình cái nhìn thông thái về tương lai.

“ Cho em đúng ! Em thích, thì tìm bạn trai mới đi. Kể nào thiếu nảo tới nỗi không cần có con để thừa kế ? ” – Duy Phong cười ...đều “ Trừ khi đồng tính ! ”

Càng nghĩ càng ảm ức ! Anh ta không ép cô nhưng cứ phân biệt đối xử giữa cô và vợ nào đó thế này thì khác gì ...gài bẫy cô ...

Không thể được ! Chuyện hôn nhân chỉ dành cho những người khô khan, không thể để tình yêu và tuổi trẻ của cô rơi vào hố đen đó !

Nhưng cô làm thế nào ? Nằm bẹp dí đến tội nghiệp ...

Mẹ đưa sữa vào phòng, dọn đồ đủ thứ rồi lắc đầu ngao ngán.

- Con sao tự mua dây buộc mình thế ? Quyền quyết định nằm ở con kia mà !

- Mẹ không hiểu đâu. Anh ta dùng chiến thuật tâm lý !

Vờ như đợi cô nhưng thật ra dồn ép từng tích tắc ...

- Thôi mẹ đi đây ! Nói linh tinh là giỏi !

Mẹ tắt bóng thay cho câu giục đi ngủ. Ủm ngủ ...mai lại học rồi về rồi ăn rồi ...ngủ ...

Tít tít . Là tin nhắn mới.

Chẳng nghĩ gì mà mở ra nên nội dung trong đây khiến cô đứng hình trong vài giây .

“ Bé con, đã ngủ chưa ? ”

“ Đã ngủ, nhưng tin nhắn của anh làm em thức luôn rồi ! Hừ ! ”

” Mặc áo khoác vào, xuống vườn đi ! Em có một phút ”

109. Chương 109

Tâm trạng xấu, nặng trĩu những u ám nên Vy Anh không hề nghĩ tới bất cứ điều gì khi làm theo lời Duy Phong.

Cô khoác tạm áo nào đó, chân đi dép xuống vườn.

Lạ ...tại sao không thấy người lớn ? Phòng khách trống trơn, tối đen.

Mẹ Hoàng đã biết tiết kiệm điện, hay là ...ma !

Vy Anh đứng tim, chạy ào ra khỏi gian khách, lướt qua mắt cô là vài bóng người vận đồ đen .

Ma ! Vy Anh hét âm lên, mặt tái xanh, lao luôn vào vòng tay của Duy Phong lúc nào ...

- Em vội gì thế ? – Duy Phong kịp bịt mắt cô lại, gạt đám tóc lòa xòa sang một bên, hôn nhẹ lên vầng trán trắng xinh như trăng an.

- Không phải. Em bị ảo giác, tưởng có ma ! Hơi sợ.

- Ủ. Em không khoẻ à ? Sao mặt đỏ thế ? – Duy Phong nói lơ đãng, lia ánh mắt cảnh cáo về mấy cái bóng nhấp nhô trong bóng đêm.

Vy Anh không hiểu vì lí do gì mà bị bịt mắt, nhưng cũng để im, xấu hổ đáp :

- Anh ...hôn em nên em ...Còn lại, em khoẻ.

- Gì ? Anh hôn em ? Là em đang đề nghị ?

Vy Anh chợt lạnh toát người, chân như mềm nhũn , những ý nghĩ hiện ra run lẩy bẩy :

- Anh ...em ...bị ma hôn rồi !

Duy Phong ừ hử một tiếng, thờ ơ giống như anh hoàn toàn không liên quan tới việc này.

- Vy Anh ! Lúc anh gỡ tay ra, em đừng hét, nhé ?

- Anh định dọa em gì đấy ? Em nói trước, em ...Aaaaa.

Vy Anh hét lớn, tay bịt miệng lại, mắt mở to ngập sự kinh ngạc.

Khu vườn ba lá thấp đầy nến , thân sấp có đủ màu sắc . Ánh lung linh làm nên luồng sáng huyền ảo bao quanh hai bóng người. Rải khắp thảm cỏ là những cánh bách hợp trắng muốt như cánh đồng hoa,rực sáng giữa đêm tối.

Vy Anh nhận ra,cô đang ngồi trên xích đu gỗ, gương mặt ngẩn ngơ vì những cảm xúc trộn lẫn.

- Anh, em rất thích !

Duy Phong ra hiệu “ Ủ, ổn ! ” cho nhóm BC đã tiến ra, ẩn nấp sau đài phun nước.

- Rất vui vì em đã thích điều này ! – Lời anh nói ra không chút cảm xúc, nét mặt cũng lạnh tanh, cứ như ...học thuộc lòng từ đầu đó.

Vy Anh đã xúc động tới nỗi , không còn để ý nhiều, tim đập loạn, đầu trống không.

Nguyên quan sát tình hình, thì thâm vào điện thoại :

“ Thủ lĩnh, bước đầu tiên tiến hành được rồi ! ”

Trước đôi mắt trong veo của Vy Anh, dáng người cao lớn quì chân trên nền hoa, mắt màu đen sẫm nhìn thẳng vào cô, bàn tay lạnh lẽo nắm trọn tay cô.

“ Thủ lĩnh, anh tỏ ra ngọt ngào đi ạ ! Anh có thể mỉm cười thật dịu dàng . ”

Người nào đó mím môi, thể quì đúng chuẩn nhưng cứng đờ. Phải rồi ! Anh đâu hiểu bản chất của những việc này, anh đã rất cố gắng diễn, còn cảm xúc không thể có ...

Đơn giản là vì mấy trò này hết sức nhảm nhí đối với anh .

“ Em, anh yêu em ! ”

- Vy Anh, yêu em.

“ Hẳn là em không biết ...”

Duy Phong đọc theo những lời từ phones truyền tới :

- Em không biết anh yêu em từ lúc nào phải không ? Anh cũng không biết.

Vy Anh chờ anh nói hết câu nhưng anh đã im lặng. Cô thấy câu này hơi kì quặc ...

“ Thủ lĩnh, anh thiếu rồi ! Là thế này, anh cũng không biết. Chỉ là từ hôm ấy, anh đã không thể dứt mình khỏi những suy nghĩ về em ! ”

- Ủ ! – Duy Phong đáp luôn lời BC, máy móc nhắc lời – Hôm ấy, luôn nghĩ tới em !

Thôi ngẩn người, Vy Anh đã bắt đầu lấy lại thần trí, đồng nghĩa với việc cô sẽ suy xét những lời đối thoại không ăn nhập của ai đó ...

- Hôm ấy là khi nào vậy anh ?

“ Là hôm anh nhìn thấy em lần đầu tiên. Anh đã nghĩ em ... ”

- Lần thấy em tại sân bóng. Anh đã nghĩ em sao lại buồn cười như thế !

Duy Phong dứt lời, Vy Anh ngệt mặt, B.C nín bật ...

“ Anh đã nghĩ em là người con gái anh tìm bao lâu nay ! Là câu đó ! Thủ lĩnh, anh làm ơn tập trung ! Vy Anh không còn xúc động nữa, anh làm ơn đừng chỉnh sửa kịch bản ! Xin anh đấy ! ”

Duy Phong ừ hử, đan tay vào những ngón bé xiu của Vy Anh, tự sửa lỗi vừa rồi :

- Bởi vì nụ cười của em hôm ấy làm anh vui theo.

Vy Anh thở dài, nén hờn giận , giải thích :

- Hôm ấy, em đã bị đánh tới bất tỉnh vì mãi nhìn anh. Điều đó làm anh buồn cười ! Anh gọi em ra đây là để đùa em !

Vì đặt quá nhiều hy vọng, mong đợi vào ai đó nhưng anh lại có vẻ nhàm chán, lời nói ra lạnh ngắt rời rạc !

Tại sao cô lại tủi thân thế này ...

Đến Bùi Quang, bạo lực, khô khan là vậy mà ,ngày ngày đưa bữa sáng – trưa cho Minh Thư, đêm đêm dẫn chị ấy đi hóng mát ...

Tại sao cô lại thiệt thòi thế này !

Vy Anh không nói gì thêm, ngoảnh mặt tức nghẹn đi nơi khác ...

Lần này, BC không dàn xếp được nữa. Kịch bản hoành tráng được nhà biên kịch nổi tiếng soạn trong một tháng ròng lại bị phá te tua ...

Duy Phong im lặng thật lâu, anh khẽ thở ra ...một dấu hiệu của sự tức giận ...

Vy Anh tự trấn an mình một lúc, nhẹ giọng đưa ra lời đề nghị đáng xấu hổ :

- Anh có thể tiếp tục không ?

B.C nhanh chóng lấy lại tác phong làm việc, thì thào sau đài phun nước .

” Cho đến giờ, em là người duy nhất...”

- Có thể làm anh rung động ! Không có em, anh sẽ không thể nào biết được cảm giác yêu và được yêu kì diệu thế nào . – Lần này, Duy Phong không để sai từ nào, anh đặt tay lên vai Vy Anh, nhìn sâu vào mắt cô – Lúc nào, anh cũng thấy nhớ em . Giá như được bỏ em vào túi áo của anh thì thế nào nhỉ ?

” Wow, tuyệt vời ! Thủ lĩnh thấy không, Vy Anh đang ôm anh kìa. Thêm vài câu kinh điển nữa là xong ! ”

” Anh ghét tất cả những ai bên cạnh em, chỉ anh mới có quyền nhìn em...Blah blah blah...”

Không điệp viên nào biết được rằng, Duy Phong đã tháo phones từ lâu. Anh để Vy Anh tựa đầu vào vai mình, luồn tay vào làn tóc mềm mại, vuốt nhẹ .

” Thủ lĩnh, chơi bước cuối nhé ! ”

” Anh muốn em là của anh. Làm vợ anh, được không ? ”

Duy Phong ghé tai Vy Anh, thì thầm :

- Anh muốn đứng dậy. Đau chân rồi !

””

- Anh còn gì để nói với em nữa không ? – Vy Anh bình tĩnh nhìn anh đứng dậy, tay nắm xích đu vì tê chân.

- Thật sự anh không biết nên nói gì cả ! Khỉ thật ! – Duy Phong tút phones cùng điện thoại ném ra chỗ khác về rất tức giận – Phát điên thật !

Vy Anh thấy dáng vẻ của anh cũng khá chật vật, bỗng nhiên không tức giận nữa mà phá lên cười...

- Ai bày anh làm mấy trò này vậy ? Hoa hồng mới là biểu tượng tình yêu, anh rải hoa bách hợp làm gì ?

Sau đài phun nước, Nguyên cùng nhóm BC im thin thít nhìn nhau...

Duy Phong ho vài tiếng, đặt nhanh vào Vy Anh hộp nhẫn, nói như ra lệnh :

- Lấy anh !

Vy Anh tiu ngửu nhìn thứ trong tay mình, thở dài :

- Làm một việc lãng mạn cho em đi. Một kỷ ức đẹp để sau này em còn nhớ chứ ! Được không Hoàng Duy Phong ? Hát em nghe !

- Không thuộc bài nào cả !

- Kệ anh ! Ngay bây giờ , phải hát em nghe ! Nếu anh hát, anh muốn cười khi nào cũng được !

Duy Phong có vẻ ngạc nhiên, thật sự không hiểu được những suy nghĩ của Vy Anh. Anh làm bao nhiêu việc thì không chịu, còn hát gì đó lại được ngay như vậy ? Nhưng có điều ...Ai đó đưa mắt lơ đãng nhìn về đài phun nước...

Cuối cùng...Duy Phong đã đứng sau , đẩy nhẹ xích đu cho cô gái nhỏ...anh đã hát thật sự sau khi Nguyên gợi ý một bài nhạc và tìm lời gửi vào điện thoại anh...

” If I were a painter ,mixing my colors.(Nếu anh là một họa sĩ , sẽ hòa trộn màu sắc)

How could I ever find the blue of your eyes .(Nhưng làm thế nào để tìm được màu xanh trong mắt em ?)

The canvas could never capture the light of your smile, of your smile. (Bức tranh ấy sẽ chẳng thể có những rực rỡ như trong nét cười của riêng em)

And girl if I were a sculptor, working in marble. (Đây cô bé, nếu anh là một nhà điêu khắc, sẽ làm việc bên những phiến đá cẩm thạch.)

I couldn't hope to copy your perfect face. The curve of your body. The feel of your skin (Anh cũng không thể nào tạo nên được khuôn mặt hoàn hảo của em. Đường nét cơ thể của em. Cảm giác mà làn da của em mang lại .)

My hands could never ever trace (Đôi tay anh sẽ không bao giờ tạo ra bức tượng đẹp như thế.)

So I try to find the melody as beautiful as you. (Vì thế, anh cố gắng tìm kiếm giai điệu nào đó thật đẹp tuyệt như em.)

Find the words to say your eyes are bluer than blue. (Tìm những từ ngữ để nói rằng , màu xanh trong mắt em là thật khác biệt .)

Fill my voice with the emotion I'm feeling for you. (Dồn hết cảm xúc của anh vào giọng nói này để thể hiện những gì anh đang nhận thấy .)

And now when the beat is so strong. I'd give my heart in a song. (Và giờ thì , nhịp tim của anh đã đập thật mạnh. Anh sẽ trao trái tim anh vào bài hát này.)

If I were an actor. I could be someone. (Nếu anh là một diễn viên, sẽ có thể là một ai đó.)

Someone who'd always know the right things to say. (Người ấy luôn biết biết chính xác những gì sẽ nói.)

But as soon as I'd see you. I'd forget all my lines. (Nhưng ngay khi anh thấy em, anh đã quên mất toàn bộ lời thoại.)

And you'd never know what I feel inside. (Và em sẽ không bao giờ biết đến những cảm xúc thật sự nơi anh.)

So I try to find the melody as beautiful as you. (Vì thế, anh cố gắng tìm kiếm giai điệu nào đó thật đẹp tuyệt như em.)

Find the words to say your eyes are bluer than blue. (Tìm những từ ngữ để nói rằng , màu xanh trong mắt em là thật khác biệt .)

Fill my voice with the emotion I'm feeling for you. (Dồn hết cảm xúc của anh vào giọng nói này để thể hiện những gì anh đang nhận thấy .)

And now when the beat is so strong. I'd give my heart in a song. (Và giờ thì , nhịp tim của anh đã đập thật mạnh. Anh sẽ trao trái tim anh vào bài hát này.)

There's no other way. That I know to say. Baby how much I love you. And if only you'd give me a chance. (Không có cách nào khác để anh có thể rằng nói anh rất yêu em. Và em, hãy cho anh cơ hội.) ”

- Anh Duy Phong .

- Huh ?

- Em nhận ra anh hát hay hơn Rin.

- Ủ.

- Sau này có hát cho em nghe nữa không ?

- Không !

- Kệ ! Em vẫn sẽ lấy anh.

- Ủ.

110. Chương 110

Vy Anh ủ rũ tựa vai vào Trúc Vũ trong buổi lễ tốt nghiệp cuối năm, cô vừa buồn ngủ, vừa đói lại vừa căng thẳng. Các dây thần kinh lúc nào cũng căng ra và chỉ muốn đứt phứt, mạch máu cứ như đông cứng lại khi nghĩ đến...hôn lễ ngay hôm nay.

Thầy hiệu trưởng vẫn còn đang thao thao bất tuyệt về bao nhiêu thứ...thật đau đầu !

Vy Anh thở dài, Trúc Vũ ngáp ngáp vài cái, vô cùng nhám chán.

Bỗng...có một bóng người áo đen chạy vụt lên gần hiệu trưởng.

Cả trường đang tròn mắt thì thấy người đó chìa lòng bàn tay ra , lạnh giọng :

- Tôi cần bằng tốt nghiệp của Hoàng Vy Anh 12A1 ngay bây giờ !

Vy Anh đang ngẩn người thì bị một điệp viên của B.C lôi tuột cô vào chiếc xe đen, cười tinh ranh :

- Hoàng phu nhân, chúng ta chỉ có hai tiếng để chuẩn bị !

*

Nắng vàng rải khắp thành phố, bầu trời trong vắt một màu xanh dịu. Trên những con đường quốc lộ, hàng loạt chiếc xe sang trọng nối đuôi nhau như diễu hành, cùng tiến thẳng về phía trung tâm thành phố.

Hôm nay, hôn lễ của Hoàng Duy Phong đại tài sẽ chính thức diễn ra !

Tin tức này như cơn sốt lan phủ khắp phương tiện thông tin và gây shock cho tất cả mọi người.

Vẫn là phong thái nhanh-gọn-chuẩn xác ! Đùng một cái...Hoàng Duy Phong bắt bại – cái tên chiếm đi mọi thần trí của các cô gái đã không còn là độc thân.

Điều này như là một phát đạn xuyên thẳng vào họ, vì sợ uy quyền của Khánh Phong nếu không chuyện họ kéo nhau đi biểu tình hay âm ỷ là khả năng rất lớn.

Hoàng Duy Khánh là người chính thức công bố tin tức này.

Dù ông không đề cập đến nhưng ai cũng biết cô dâu là người được Duy Phong tặng hoa bách hợp vào lễ cưới của kỹ sư thiên tài Hoàng Duy Thức, thư kí Hoàng và luật sư Nguyễn Huy.

Và...mọi người phải sửng sốt khi Hoàng Duy Thức tuyên bố rằng người sánh vai với Duy Phong là Hoàng Vy Anh – con gái nuôi của ông.

Mặc dù là người trong cuộc nhưng Hoàng Duy Phong không hề lên tiếng bất kì điều gì. Chỉ thấy thái độ chiều chuộng của anh đối với cô bé ấy qua những đoạn clip hay hình ảnh...

Lại thêm một chấn động nữa...

Thật khó tin khi ngoài dáng vẻ vô cảm ra, Hoàng Duy Phong vẫn còn có thể dùng ánh mắt với ngàn tia yêu thương để nhìn Vy Anh.

Mọi suy nghĩ lộn xộn của dư luận đã được dẹp yên khi thư kí Hoàng đã không ngần ngại bảo rằng Hoàng Duy Phong chính là người theo đuổi Vy Anh đầu tiên.

Bà Hoàng còn thân thiện kể rằng Duy Phong và Vy Anh đã yêu nhau hơn mười năm nay.

Bây giờ, tất cả chỉ còn biết mang vẻ mặt tiếc nuối mà thầm khen cô bé ấy may mắn.

Quanh căn biệt thự trắng tráng lệ, mọi người đều đang vây kín, tuy họ không thể vào được trong nhưng vẫn thật háo hức và mong chờ .

Đáng lẽ sẽ không có tình trạng này nếu Duy Phong hạ lệnh cho B.C dẹp , bởi bà Hoàng và bà Diệp đều không muốn cấm đoán.

Vậy là B.C chỉ đứng quan sát và chỉ nhập cuộc khi có biến động.

Vy Anh vừa được đưa về liền bị đẩy ngay vào phòng.

Cô lùi ra xa khi thấy Johnny ngồi cạnh đồng dụng cụ hóa trang, nháy mắt với cô :

- Hôm nay, anh sẽ biến em thành cô dâu xinh đẹp nhất trần gian !

Về phần Hoàng Duy Phong, anh còn đang cùng thư kí Hoàng bàn giao công việc để chuẩn bị cho tuần trăng mật, thời gian này, anh đã bận giờ còn ngập đầu hơn.

Lễ ước anh để mặc cho những bố mẹ tự sắp đặt, còn mình với Vy Anh thì chỉ cần tham gia là xong.

Ngay cả đến tuần trăng mật anh cũng không biết sẽ đi tới những địa điểm nào !

*

Khu vườn ba lá sáng rực dưới nắng, một khung cảnh lộng lẫy và đầy náo nhiệt.

Tiếng nhạc êm ái ngân vang, những bản nhạc ngọt ngào , sâu lắng. Những ngón tay lướt thật nhẹ trên phím piano.

Được Hoàng Duy Khánh và Hoàng Duy Thúc tỉ mỉ trang hoàng nên lễ đường trở nên thật cao quý.

Trên nền cỏ, những dây bàn dải trải khăn trắng tinh tươm, những giàn hoa kết đầy màu sắc cuốn vào nhau.

Vy Anh không ngừng hít thở sâu, vẻ mặt đầy căng thẳng và mất bình tĩnh. Trước những ánh mắt hay những máy quay đang dõi theo từng chuyển động của mình, cô chỉ biết nắm chặt tay bố Thúc, đi từng bước chậm chạp và cứng ngắc.

Giữa nắng, giữa khoảng vườn cô như là nàng công chúa bước ra từ cổ tích.

Bộ váy cưới trắng ôm lấy dáng người nhỏ nhắn của cô, từng lớp màn và mỏng xếp theo nhau đầy phá cách, gương mặt được trang điểm nhẹ, đôi mắt to tròn trong veo tựa sương đọng trên cỏ, bờ má ửng hồng đầy ngại ngùng.

Mái tóc được uốn thẳng, đính kèm những bụi kim tuyến óng ánh, chiếc nơ hồng cài trên mái là điểm nhấn đáng yêu .

Vy Anh xinh đẹp và rất dễ thương nhưng mất bình tĩnh.

Phía khách mời hai bên lối đi, có những gương mặt rất quen thuộc đang hướng cô khích lệ.

Thư kí Hoàng choàng tay qua vai Ngọc Mỹ , hai người búng về phía cô nụ cười ranh mãnh.

Nguyễn Huy nắm tay Mun, trấn an cô bằng cái nhovn miệng yêu thương.

Trúc Vũ không kìm được mà bật khóc, Mạnh Vũ phải ôm chặt cô để trấn an.

Mình Thư phần khích vẫy vẫy tay, Bùi Quang phải bịt miệng để cô không hét lên.

Hoài Vân cùng Nguyễn Phương đứng phía xa, xúc động nhìn cô.

Nguyên đứng cùng với nhóm người áo đen, họ không ngừng làm khẩu hình miệng với cô :

“ Come on,e on ! „

Vy Anh gạt nhẹ đầu với tất cả, sự cổ vũ của mọi người khiến cô vững dạ hơn, người cô thả lỏng ,tim đã bớt run rẩy, mắt nhìn thẳng về phía trước.

Duy Phong đợi cô, dù anh đang ở bất cứ nơi nào và àm gì, mùi vị lạnh lẽo, cao ngạo và đáng vẻ xuất chúng của anh vẫn không hề mờ nhạt đi.

Ánh nắng tinh khôi chiếu lên bộ vest trắng sang trọng, gương mặt điển trai thấp thoáng nét cười .

Vy Anh ngỡ ngác đắm chìm trong vẻ nam tính đầy cuốn hút của anh, cô vẫn chưa thể tin nổi là chỉ vài bước nữa thôi , cô sẽ trở thành vợ anh...- một Duy Phong bất bại.

Hoàng Duy Thúc nhẹ nhàng đặt tay Vy Anh vào tay Duy Phong...

Giây phút ấy, Vy Anh cúi đầu, cô đánh rơi nhịp thở.

Không khí thoảng tĩnh lặng trong phút chốc, Vy Anh cảm thấy mình như bị thiêu đốt bởi vô số ánh mắt.

Duy Phong nắm chặt tay cô, anh cúi đầu, đặt lên trán cô một nụ hôn, chứa trong cảm giác lạnh lạnh mà đôi môi anh mang lại là sự cảnh cáo...

Anh chợt bế cô lên, tia nhìn sắc bén của anh khiến cô thót tim, không dám giãy dụa cũng không dám hít thở...chỉ dám khóc lóc, than vãn bằng suy nghĩ.

Như vậy là anh đã biết cô đi giày cao gót 15 phân rồi !

Cô cũng thật sự đã hết cách nên mới làm thế này...Vy Anh vùi đầu vào người anh, mặt đỏ bừng nhưng lại thật dễ chịu và an tâm khi nghe rõ từng nhịp tim của anh.

Đức cha ngập ngừng một lúc rồi nghiêm trang hỏi :

- Hoàng Duy Phong, con có đồng ý lấy Vy Anh làm vợ không ? Dù thế nào cũng luôn bên cạnh Vy Anh kể từ bây giờ cho đến mãi mãi !

Duy Phong siết chặt Vy Anh vào lòng với đôi tay mạnh mẽ, anh hướng đức cha ừ hử một tiếng, thái độ vẫn rất thờ ơ.

Chỉ trong nháy mắt, tiếng ừ hử đầy hồ hững của anh đã làm mọi hơi thở ngừng đi, mọi ánh mắt sững sờ và mọi người suýt té khỏi ghế...

Vy Anh cắn mạnh vào anh, cô biết ngay mà, biết anh sẽ làm người khác phải mất đi mọi cảm giác và chết đứng thế này mà !

Đức cha ho sặc sụa, giọng ông run run :

- Hoàng Vy Anh, con có đồng ý lấy Duy Phong làm chồng không ? Luôn bên cạnh, chăm sóc Duy Phong từ giờ cho đến mãi mãi !

- Con đồng ý.

Những thanh âm trong veo của Vy Anh nhỏ nhẹ vang khắp khu vườn.

Từng tia nắng lung linh vờn lên những gương mặt hạnh phúc đầy rạng rỡ.

Từng ngọn ba lá xanh thắm hướng lên đón gió, mang mùi cỏ dại lan tỏa khắp không gian.

Từng hơi thở ấm áp hòa quyện vào giai điệu du dương của bản Wedding kinh điển.

Có một nét cười như đang ẩn hiện sau đám mây trên bầu trời xanh dịu ...

“ God, con ước người sẽ mang cho con một người đẹp trai, cao trên 1m80, tài năng, giàu có, không gay, chung thủy ,... nói chung là tuyệt vời như thiên thần là đủ rồi. „

Là tự chàng trai ấy tự tìm đến con...

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tim anh – Ngoại Truyện 1

111. Chương Ngoại Truyện 1

Hoàng Duy Anh ra đời vào một ngày cuối thu.

Hôm ấy, mặt trời rực rỡ, ban phát từng vạt nắng chói loá xuống thế gian rộng lớn.

Ngài Đấng tối cao – kẻ mà bị Vy Anh dọa nạt còn gửi tặng thêm cơn mưa vào chính thời khắc Duy Anh cất tiếng khóc.

Vậy là đã có hàng ngàn cầu vồng bảy sắc treo kín trời.

Điều này đã trở thành hiện tượng !

Duy Anh mới ra đời đã được tung hô như huyền thoại !

Nhà họ Hoàng và hết thảy những người thân thiết xung quanh đều rất kiêu hãnh vì điều này nhưng riêng với một người thì anh không hề quan tâm, thậm chí là còn phớt lờ !

Người này không cần nói ra thì ai cũng có thể biết.

Vâng, như bạn nghĩ, anh ta chính xác là người bố vĩ đại của Duy Anh.

Sinh linh nhỏ bé kia, mới hạ thế, đã bị anh ném ra khỏi vì cái tội ...khóc.

Mặc dù Vy Anh đã dùng hết mọi lí lẽ để giải thích với anh rằng con nít thì tất nhiên không thể không khóc.

Ai đó nghe xong thì nhìn Vy Anh với vẻ mặt không cảm xúc :

- Nó lớn rồi !

- ...

Vy Anh không hiểu nổi, tại sao đối với anh , cô luôn là trẻ con còn Bé cưng mới chỉ 2 tuần tuổi đã lớn thế ...

Nhưng Duy Phong có lí lẽ riêng, bởi ... Duy Anh kia chỉ nhờ những lúc anh cùng Vy Anh thân mật mà khóc thét,giấy nẩy lên ...

Tốt lắm !

Đã thế thì vứt thẳng tay luôn !

Duy Anh 2 tuần tuổi có nhà mà không về được ...

Mẹ bé đã vì điều này mà rất căm tức Duy Phong, kiện lên Bố mẹ Hoàng nhưng hai người chỉ cười cười rồi mất tích ...

Gì chứ , Duy Phong thì khả năng anh đẩy ông bà đi giữ cháu là rất cao !

Mặc dù hai người cưng Duy Anh lắm nhưng giữ Duy Anh lại là chuyện khác ...

Vy Anh chỉ biết than ngắn thở dài, nằm im trong phòng tỉ tê với đồng gối bông !

Duy Anh ở đâu cô còn không biết ...

Người nào đó thấy vợ mình tự kỉ như thế thì có ý nhân nhượng :

- Đầy tháng, anh cho về !

Vy Anh giận anh nên không hé răng nói nửa câu, mặt sa sầm vùi vào chăn.

Duy Phong nghiêng răng ! Vy Anh đã biết chống đối rồi !

Ngay sau đó, người đang nằm im kia bị anh kéo ra , môi bị anh xâm chiếm mạnh liệt và đồng thời cúc áo bị anh cởi bỏ ...

Vy Anh lần đó nằm trên ngực anh, nói không ra hơi :

- Anh muốn đầy tháng thì đầy tháng !

Duy Anh bụ bẫm, da trắng nõn nằm ngoan ngoãn nhưng có vẻ đăm chiêu quan sát chung quanh.

Vy Anh mới đầu luôn hỉ hả và đem đi khoe khắp nhà là bé cưng rất đáng yêu, mắt to tròn, má phúng phính lại dễ tính rất giống cô !

Nhưng về sau dần, hiện đã trở nên hoàn toàn trái ngược !

Duy Anh 2 tháng tuổi đã rất ngỗ ngược và nắm rõ những điều cơ bản để dọa người. Không ai khác, chính mẹ bé là nạn nhân số một ...

Vốn dĩ Vy Anh đã rất yêu trẻ con, giờ có bé cưng thì cô đã đến mức phát cuồng.

Hàng ngày hàng giờ, cô thích thú ngồi bên chiếc giường bé xinh ngắm nhìn Duy Anh đang nằm gọn trong chiếc chăn nhỏ ấm áp.

Vy Anh dù đã trưởng thành nhưng đáng người vẫn không lớn hơn là bao, mặt mũi cũng không thay đổi nhiều.

Vì thế, trông cảnh tượng lúc này chẳng khác gì chị đang trông em !

- Bé cưng, con mẹ yêu thật đấy.

Vy Anh không tìm được mà bầu má, véo mũi con.

Duy Anh cau mày rồi lật người sang một bên ...

Vy Anh chưng hửng, ngồi im một lúc lại không thể nhìn được, lại đưa tay nhẹ nhàng chạm lên má bé cưng.

Vậy là ...Duy Anh hai tháng tuổi đã biết dùng ánh mắt để cảnh cáo !

Mỗi lúc bị bé cưng đưa mắt nhìn chăm chăm, Vy Anh đều hết hồn ...Ồi ! điệu bộ này giống hệt với chồng cô !

Có một điều rất lạ, Duy Anh không để cho ai bế bé, ngay cả Vy Anh gần gũi là thế cũng không.

Một là dùng mắt đe dọa, hai là khóc thét lên, ba là mặt hầm hầm ghườm ghườm.

Nếu bỏ qua ba thái độ gay gắt kia của bé mà lì lợm bế bé lên thì ngày đó, nhà có chuyện ...

Hết lần dùng ngã ngựa rồi thì đòi trèo giường, bỏ nhào xuống từ trên đấy ...

Đến giờ ăn, Vy Anh pha sữa đưa cho thì uống xong lại phụt ra !

Tắm cho Duy Anh là như tra tấn bản thân, hễ động tới người bé là ăn liền vài vạt nước té ra do bé dùng chân hất nước ...

Vy Anh chỉ biết kêu trời ! Bất mãn quá, cô đổ hết tội cho Duy Phong.

- Tại anh, tại con học anh hết đấy. Bố con nhà anh đúng là bất trị !!!

Duy Phong vốn đã không có hứng thú với chủ đề này, nghe Vy Anh than thở thì càng thêm nhàm chán, lười biếng nói :

- Nó hư vậy thì để anh lại vứt đi nhé ?

Vy Anh tức sôi người, thẳng tay giật lấy hợp đồng từ anh đây bực bội. - Anh là bố sao không đoái hoài đến con ! Duy Anh không chịu ai nhưng bé sợ anh, anh phải giúp em chăm bé với chứ.

Duy Phong đưa chân gác lên nhau, thờ ơ hỏi :

- Làm sao ?

Vy Anh phát điên, lôi thẳng anh sang phòng con !

Trên chiếc giường bé xinh được Vy Anh tỉ mỉ trang trí thật dễ thương thì lại hiện ra vẻ mặt khinh đời ...

Duy Phong đưa mắt quan sát tình hình ...

Dưới đất, sữa vương ***, gấu bông bị ném khắp phòng.

Đồ ăn trẻ em thì be bét, bôi trên chiếc chăn nhỏ và áo Vy Anh !

Duy Phong khẽ nhúm mày :

- Nó lên cơn à ?

Vy Anh sau câu hỏi của anh thì nín hẩn, rất hối hận khi đã ra sức dạy anh tiếng việt

Vậy là, Duy Anh 5 tháng tuổi đã bị xem là lên cơn ...

- Em không biết. Em bế con lên rồi con phá như thế !

Thật ra, đây là do cô không chịu im, làm liều mà bế ...Dù thế nào thì bé cũng không được như thế chứ ...

Duy Phong thấy vợ bí xị nên chịu xem xét con trai.

Anh đưa tay nhắc người Duy Anh lên...

Vy Anh có chút bất an, cầu nguyện cho bé cưng sẽ không tỏ thái độ nếu không thì ...bé ơi, cửa sổ đang mở toang đấy ...

Vy Anh thở ra nhẹ nhõm khi thấy Duy Anh nằm im ngoan ngoãn trong tay Duy Phong !

Nhưng niềm vui chưa kịp xuất hiện thì đã thấy mặt Duy Phong biến sắc, mắt anh tối lại, ném thẳng Duy Anh lại lên giường.

Bốp !

Người Duy Anh khi tiếp với mặt đệm thì tạo ra âm thanh mạnh mẽ đó.

“ ... ”

Vy Anh đang định lên án thì im bặt khi phát hiện ra trên chiếc sơ mi trắng sạch sẽ của anh ướt đẫm một khoảng ...Cô vội vàng chạy đi đóng cửa sổ.

Bé cưng à, sao lại tè lên người bố, lần này mẹ không giúp được rồi ...

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tim anh – Ngoại Truyện 2

112. Chương Ngoại Truyện 2

Ngoại Truyện : Lời đe dọa từ cô vợ nhỏ !

- Tôi chán cô lắm rồi ! Tôi vùi đầu vào công việc, bận túi bụi, còn cô. Hết ăn hết ngủ lại còn ghen tuông !

- Anh thôi đi. Tôi đâu ghen vô cớ, nếu anh không có ý với cô ta. Tại sao lại ở cùng cô ta mọi lúc mọi nơi như thế ?

- Bạn bè. Cô không hiểu à ?

- Tôi không tin. Bạn bè sao lại ôm hôn nhau như thế ?

- Ly dị ! Không nói nhiều với cô nữa.

- Anh không phải người. Ngày xưa anh theo đuổi tôi như thế nào ? Tìm cách dụ dỗ tôi kết hôn ra sao ? Chỉ vì cô ta, anh sẵn sàng ly dị. Được thôi, ly dị thì ly dị.

Duy Phong dời mắt khỏi màn hình laptop, nhìn Vy Anh cảnh cáo :

- Ngủ đi !

Vy Anh cuộn tròn trong chăn ấm, tay ôm gấu bông trước ngực, bĩu môi bướng bỉnh :

- Gì nào ? Em đang vẽ ra viễn cảnh của chúng mình sau này đấy.

Vừa ngắm Duy Phong làm việc vừa lẩm nhẩm những câu hỏi thoại của màn cãi vã thường có trong cuộc hôn nhân đổ vỡ nào đó ...

Cô đang chọc tức anh , trả thù cho vụ đám cưới hôm ấy. Đám hạ thấp cô về cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng...

Tháo giày cao gót của cô ra, hại cô để lộ ra chiều cao lẻ tẻ .

- Tài khoản tôi chia cho cô một nửa. Biệt thự trắng là của tôi, còn biệt thự mới, cho cô.
- Nghe không Vy Anh ? Bảo em ngủ ! – Duy Phong gấp laptop, tiến sát Vy Anh, véo nhẹ má cô.
- Đợi anh nằm kế bên, cô liền dụi đầu vào người anh, hết than ngắn lại thở dài.
- Anh nghĩ, em có đậu đại học không ?

Cô đang tận hưởng kỳ nghỉ hè sau tuần trăng mật và ôn thi lên đại học kinh tế.

Thời gian này, cô rất dễ bị cảm nên mẹ ra lệnh cấm tiệt mấy vụ chơi bởi Bao nhiêu dự định vi vút cùng Trúc Vũ đã tiêu tan. Thậm chí, số lần cô đến quán Mun cũng bị hạn chế.

Mẹ nói, gió mùa này rất độc, sức đề kháng của cô lại kém nên tối nhất là ở nhà học bài.

Cô muốn tới công ty anh cũng không xong ...Đơn giản là vì anh dạo gần đây rất bận, lơ là đôi chút, cô sẽ rơi khỏi sofa ...

- Đừng học nhiều quá nhé !

Duy Phong gỡ gấu bông để ôm cô dễ hơn, tiện thể hôn má cô.

- Em tốt nghiệp đại học rồi thì sao nhỉ ? Anh nghĩ em nên đầu quân vào công ty nào đây ? – Vy Anh bắt đầu gác hai chân lên người anh, mắt nhìn trần nhà đầy đắm chiêu.
- Khánh Phong.
- Không đời nào ! Em rất ghét CEO của tập đoàn đó. Anh không biết đâu, tính tình anh ta rất xấu. Em sẽ bị bắt nạt cho coi.

Duy Phong gạt tay bé xú đang luồn qua áo ngủ của anh, nghịch nghịch vết sẹo mờ nơi ngực. Anh áp tay cô lên má mình :

- Anh ta không làm thế đâu.
- Vậy nếu em đến đó, anh ta sẽ xếp em vào bộ phận nào nhỉ ?
- Đặc biệt. Sẽ cho em canh giữ sofa tại phòng làm việc của anh ta.
- Tiền lương có nhiều không nhỉ ? Anh ta có ưu đãi em không ?
- Toàn bộ thu nhập của anh ta sẽ trao cho em. Được chưa ?

Vy Anh gật gật đầu, vẻ mặt rất thỏa mãn. Cô không ham tiền, nhưng nếu nhiều thì lại khác ...Thật tò mò ! Không biết tài khoản của đại gia này là bao nhiêu đây !

Duy Phong buồn cười trước đôi mắt hau háu cùng sự thích thú đang hiện rõ trên gương mặt trẻ con . Anh hôn lên trán cô thay lời chúc ngủ ngon rồi nhắm mắt lại.

Vy Anh chưng hửng ...cô đang cùng anh trò chuyện kia mà ...

Vy Anh giật dỗi quay người , chân cũng không thềm gác anh nữa. Mắt ghườm ghườm, mũi nhăn nhăn, má phụng phịu, miệng lằm bằm :

- Tội tệ. Bad CEO mới đúng. Hừ, Hoàng Duy Phong xấu xa, hư tính ...Ly dị cho mà xem.

Khép rèm cửa để nắng sớm không đánh thức bé con đang ngủ say.

Duy Phong vừa làm việc vừa xem giúp cô những đề thi đại học mà cô bảo là biến thái.

Dạo này, anh rất bận. Vô số dự án, kế hoạch cứ đổ dồn sau đám cưới của anh. Chưa kể đến những chuyến đi sang nước ngoài rất thường xuyên.

Vì thế, anh ít khi được bên cô vợ nhỏ.

Nhưng đến hôm nay, công việc đã vơi đi nên anh sẽ nghỉ một ngày, ở nhà với cô.

Hơn 10 giờ, Vy Anh mới tỉnh dậy. Cô tung chăn, uể oải vươn người, nhìn quanh căn phòng trống trơn chán chường.

Sau một tiếng đánh răng và tắm tấp, Vy Anh lại lên giường nằm.

Định điện thoại cho Duy Phong nhưng sợ anh bận nên thôi.

Lát nữa tìm Trúc Vũ dạo quanh quanh là hết một ngày .

Giường bị lún xuống phần kể bên, Duy Phong đến ngồi cạnh cô từ lúc nào. Một nụ hôn rơi trên môi cô để chào buổi sáng.

- Ngủ nhiều thật !

Vy Anh mở to mắt, ngạc nhiên với sự xuất hiện kỳ lạ của anh.

- Anh về sớm thế này !

Duy Phong ừ hử , nâng người cô đặt lên chân.

Anh vừa trở về từ phòng khách , tiếp mẹ Hoàng và mẹ Diệp. Hai người muốn rủ Vy Anh đi mua sắm nhưng anh không đồng ý. Vậy là thôi !

- Có muốn đi đâu không ? Anh sẽ đi cùng .

- Thật nhé !!! – Vy Anh phấn khích tuột khỏi người anh, hấp tấp chạy tới tủ quần áo.

Trong rạp kino, Vy Anh thích thú với bộ phim hoạt hình “ Kể chuyện mặt trăng ”, còn Duy Phong ngả đầu vào ghế, ngắm cô vợ nhỏ đang uống trà sữa thật ngon lành.

Cảm nhận được ánh mắt từ phía ai đó, Vy Anh quay đầu, thắc mắc :

- Anh không xem hả ? Hay lẩm cẩm !

- Ừ.

- Anh ăn bắp rang không ? À, bím bím nữa này. Hay nước ngọt, hay ...

Vy Anh đang liến thoắng thì bị anh chặn lời bằng chiếc hôn phớt . Vậy là lại im, tiếp tục xem hoạt hình 3D.

Kết thúc bộ phim, Duy Phong bế Vy Anh ra khỏi rạp vì cô vợ nhỏ than thở là đau chân.

Thừa biết, cô đang làm nũng.

- Em đói. Mình đến quán Mc Donald đằng kia nhé ! – Vy Anh chỉ vào nhà hàng gần đó, chân vùng vẫy vì sợ anh không đồng ý.

Duy Phong nhà cô ghét nhất là đồ ăn sẵn đấy.

- Được.

- Yêu anh nhất, thương anh nhất. Duy Phong của em là nhất !

Vy Anh chọn bàn gần cửa sổ, lật lật giở giở quyển menu .

- Em gọi vài món cho anh nhé. Anh muốn ăn gì nào ?

Duy Phong buồn cười trước bộ dạng dỗi dành của cô, anh nói lơ đãng :

- Như em.

Tới lúc món ăn được gọi ra, Vy Anh nhìn quanh bàn một lúc như nghiên cứu. Sực nhớ ra bệnh dạ dày của anh, cô vội nín tay nhân viên phục vụ :

- Chị, nấu riêng cho em món cháo nhé. Thêm ít thịt, gia vị nhạt chút. Và không bỏ hành.

- À ...vâng vâng.

Dù nhà hàng chẳng hề có cháo chiếc gì trong thực đơn nhưng từ chối thì phá sản mất.

Hoàng Duy Phong rất cưng chiều cô vợ mới cưới mà.

Rời Mc Donald, Vy Anh vì ăn quá nhiều nên Duy Phong lại phải bế.

Thấy cô vợ nhỏ còn đằm chiêu, ngấm ngấm, anh nhét cô vào xe :

- Anh có cuộc họp.

Lúc Duy Phong trở lại căn phòng kính, Vy Anh vẫn còn ngủ trên sofa. Hơi thở nhẹ nhàng phảng phất hương ngọt ngọt từ kem hạnh nhân.

Cũng đã xế chiều, nên thức cô dậy. Sợ đêm cô lại không ngủ, phá anh làm việc.

- Vy Anh, dậy thôi.

Duy Phong vén tóc cô, tay chạm vào làn da trắng mịn trên gương mặt đáng yêu.

- Dậy, bé con.

Vy Anh mở đôi mắt mơ màng nhìn người đối diện, nhả mặt dọa :

- Anh muốn ly dị không ?

Vy Anh dọa nạt xong thì lại vùi mặt vào gối ...thở hắt khi bị quấy rầy.

Biết lúc cô ngủ sẽ rất xấu tính nên Duy Phong không gọi nữa. Chỉ nhắc băng quơ :

- Trúc Vũ và Ngọc Mỹ đến rồi.

Như lật đặt ngã dúm và bật dậy, Vy Anh lập tức vùng mình , túm túm mái tóc rối,tay tóm lấy ly nước trên bàn, hai chân duỗi thẳng :

- Anh, mau đi giày cho em !

- Uh huh.

Duy Phong vừa thắt xong dây giày, Vy Anh liền ôm ghì lấy anh , dăn dò :

- Em đi một lát sẽ trở lại ngay. Tối lúc đó, anh phải kết thúc công việc và mình sẽ về nhà.

Vì Mạnh Vũ đang thực tập tại Khánh Phong nên Trúc Vũ thi thoảng ghé qua, còn Ngọc Mỹ đến vì thư kí Hoàng.

Ba người cùng hẹn nhau tới chỗ Hoài Vân để xem bộ thiết kế mới. Ăn tối, chơi bởi đâu đó rồi sẽ về sau.

Anh vẫn không thích cô tiếp xúc với Hoài Vân, thậm chí đã từng cấm. Nhưng cô là ai nào ?

Anh quá quen với trò khổ sở năn nỉ, những tình ranh tũn mủn nhưng đã bao giờ thoát khỏi sự nũng nịu ấy đâu.

Duy Phong xoa nhẹ đầu mèo con :

- Ừ.

Vy Anh ghét bị xoa đầu như nít ranh nên xụ mặt, lườm :

- Anh muốn ly dị hay ly thân ?

Bước vào một quán bar , Vy Anh cùng Trúc Vũ chui tọt đến chiếc bàn khuất, gọi hai ly nước cam to bọt. Thứ nước uống bị cho là kì dị tại nơi ồn ã này.

Hoài Vân và Ngọc Mỹ rất sành sỏi mấy trò pha chế rượu, không ngừng đổ trộn những chất lỏng còn sóng sánh trong các cốc thủy tinh.

Vài phút sau, hai người đem thành quả sà tới chỗ hai nhóc con.

Vy Anh cầm lên một ly sinh tố, ngắm nghía mà không dám uống. Trong đó có lẫn chút rượu vang, say thì sẽ ...cần, hôn và sàm sờ anh.

Đã ba lần rồi !

Lần cô nhầm tưởng là cocktail, lần thứ hai bị thư kí Hoàng lừa cho say xỉn...Oan hồn ấy dám bảo cô là rượu hoa quả, uống vui vậy thôi.

Còn lần vừa đây ...là do Nguyễn Phương ...

Cô chỉ thắc mắc tại sao anh ta ngày càng đẹp hơn, thế mà anh ta cũng lôi cô vào quán.

Tuôn ra trăng tự sướng khiến cô buốt lạnh. Lúc ra về, anh ta lại kéo cô đi lang thang.

Ngày ấy, anh ta bị chị cô giận còn cô, khá buồn đời khi Duy Phong tịch thu tấm vé live show của Rin.

Cô vẫn trung thành với kem hạnh nhân , trà sữa nhưng chẳng hiểu sao bị Nguyễn Phương cho uống rượu từ khi nào ...

Sợ mình sẽ bị dụ dỗ lần nữa, Vy Anh liền gửi đi một tin nhắn.

“ Anh mau đón em . ”

Người đến là Nguyên , anh ta mở cửa xe cho cô kèm theo nét mặt tinh ranh.

- Đoán xem ,tại sao Duy Phong không đến ?

- Anh ấy bận họp hay sao ạ ?

- Sai . – Nguyên nhún nhẹ vai , tỉnh bơ – Best CEO rời thành phố rồi.

Duy Phong về nhà vào lúc nửa đêm, thật lạ khi Vy Anh không chạy sang biệt thự trắng , chờ anh tới đón nữa.

Biệt thự mới cũng có khoảng vườn ba lá,trên chiếc xích đu gỗ , anh bắt gặp cô vợ nhỏ đang ngủ gục rất tội nghiệp.

Duy Phong tức, đã cấm cô tuyệt đối không được đợi anh ở đây thế mà vẫn ương bướng.

Anh vào nhà trước, nhìn cô qua cửa kính từ phong của hai người. Rút chiếc điện thoại đen ra.

Vy Anh tỉnh dậy bởi tiếng

Chuông lollipop réo âm, thấy số máy của Duy Phong, cô ngồi thẳng người, dụi dụi mắt cho thật tỉnh táo.

- Anh ạ . Anh sắp về chưa ?

- Giờ này còn thức ?

- Em ngủ rồi. Tại anh gọi em đấy chứ ! – Vy Anh bặm môi, làm mặt quỷ với điện thoại.

- Trong phòng ?

- Em ...tất nhiên là ...là ngủ ở đó rồi. – Vy Anh đáp ứng, dù người ấy không có ở đây nhưng cô vẫn cúi gầm mặt.

Nhận được tin 10 phút nữa anh sẽ về, cô liền rời khỏi xích đu.

Phải thay đồ, để anh nhận ra mùi sương , cô chết mất. Cần thiết nữa thì phải tắm sơ một lượt.

Đẩy cửa phòng, Vy Anh thót tim vì người đột ngột bị nhấc bổng.

Trong bóng đêm, anh im lặng đặt cô lên giường, thấp giọng :

- Phạt em thế nào ?

Nhận ra lời nói dối của mình đã bị anh tóm gọn, cô vợ nhỏ nín thở.

- Sao ?

Duy Phong truy tội, lướt tia nhìn không hài lòng lướt qua thân người lạnh cóng.

Vy Anh choàng tay ôm lấy vai anh, thú tội rất đáng thương :

- Em không ngủ được nên mới ra đây. Trời cũng mát mà ! Nếu anh giận, em sẽ rất buồn đấy. Em sẽ mất ngủ cho xem.

- Uh huh. – Duy Phong cởi áo khoác, cười nhẹ . Ánh mắt, khoe miệng đều ma mãnh – Cùng thức vậy.

Vy Anh lĩnh người vào chăn, hét âm :

- Em ly dị !

Sáng, Vy Anh đã tỉnh dậy nhưng không chịu rời khỏi giường. Hè mắt nhìn trộm Duy Phong còn đang chuẩn bị tới công ty.

Anh nói chuyện điện thoại với ai đó, đôi mắt tỉnh lặng nhìn tách cà phê nóng, tay gõ những nhịp nhẹ trên bàn kính.

Thấy anh tắt máy, cô vợ nhỏ nhắm tịt mắt. Giả vờ như đang ngủ rất say. Khi anh lại gần, cô cố gắng thở đều đặn, giữ cứng chần không để anh kéo ra.

- Muốn đi đâu chơi ?

- Em mệt !!! Em khó chịu !!! – Vy Anh giận dữ, nằm trong chăn lớn tiếng.

- Sao thế ?

- Anh giả vờ, anh thừa biết là tại sao đấy ! Sở Khanh !!!

- Ừ.

- Em muốn ly thân, ly dị và ly hôn !!!

Trước bộ dạng tức tối của vợ nhỏ, Duy Phong gạt đầu :

- Không thành vấn đề !

- Anh ...- Vy Anh nghẹn lời , nét mặt trông rất khó coi. Giọng uất ức – Em cũng thế ! Không thành vấn đề nhưng tài sản em lấy một nửa đấy nhé !

- Cho em hết.

- Em...lấy ! Anh đồng ý ly dị ?

Duy Phong nhìn cô vợ nhỏ đang bất mãn tung chần với thần thái bình thản :

- Là em muốn.

Vy Anh cắn môi , sau đó vùng vằng xuống giường.

Trẻ con !

Hôm ấy, Vy Anh giận, không tới chỗ anh và không thèm nghe điện thoại, kể cả lúc anh về, cô cũng lờ đi, lo chơi game trên máy tính.

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tim anh – Ngoại Truyện 3

113. Chương Ngoại Truyện 3

Lúc Duy Phong bước ra khỏi nhà tắm, cô vợ nhỏ vẫn còn say sưa nghe nhạc và chơi vài trò điện tử đơn giản.

- Sao ồn vậy ?

Anh nhướn mày khi tiếng nhạc âm ỹ choán khắp căn phòng, chiếc laptop của anh bị cô sử dụng như thế đấy.

Vy Anh thở mạnh rất bức mình rồi tắt nhạc, tắt luôn điện tử, lăm bằm vài câu , toan rời khỏi phòng thì bị Duy Phong gọi lại.

- Đi đâu ?

Vy Anh ôm đầy tay mấy con gấu bông, chân đất đứng gần cửa ra vào, vẻ mặt lăm lì.

- Em sang phòng khác , hứ.

- Ừ. Tắt bóng giúp anh.

Duy Phong lia mạnh tờ tạp chí đang đọc dở xuống sàn, nằm trên giường nhắm hờ mắt , không thấy ở anh bất kỳ biểu hiện nào qua thái độ thản nhiên đến thờ ơ.

Vy Anh đứng yên ở cửa một lúc, ném mạnh con rùa biển bằng bông vào người kia rồi sập mạnh cửa.

Tắt bóng gì chứ, cô để anh ta chói mắt đến chết luôn !

Ly thân càng tốt, cô sẽ thức trắng đêm, chat chit và nghe Rin hát. Hừ, cô sợ anh ta lắm đây !

Để rồi xem , Vy Anh sẽ không thêm phụ thuộc vào cái người đó đâu .

Đồ tồi ...

Vy Anh ôm ấm ức mà vẫn ngủ rất say, đến tận trưa ngày hôm sau mới tỉnh dậy.

Mắt vừa mở còn điu nhưng máu thì đã dồn lên tận đỉnh đầu.

Hoàng Duy Phong không phải người ! Đi tới công ty cũng chẳng đoái hoài tới cô. Bỏ mặc cô đi, cứ thế đi. Vy Anh rất tự lập và trưởng thành rồi, cô ứ cần anh ta !

Kéo Trúc Vũ lượn lờ trên đường phố, tới lúc mỏi chân, hai người tấp vào quán ăn vỉa hè ăn những món bình dân lấm dầu mỡ.

Ngon ! Từ khi quen ai đó, cô đâu thể chạm vào đồ ăn kiểu thế này.

Vy Anh vui vẻ tận hưởng, thỏa mãn với sự vùng vẫy không vướng chút ràng buộc nào.

Hoàng hôn nhuộm đỏ thành phố, Trúc Vũ phải đi ăn tối cùng Mạnh Vũ, trước khi chia tay, tuôn một tràng dạy bảo, khuyên cô làm hoà ...

Cô đẩy nạng ta vào xe bus, ung dung đi tiếp vào chợ đêm.

Hừ, cô sượng mà không biết hưởng gì chứ !

Ly hôn là điều duy nhất để cô vịn vào, giữ chỗ đứng cho bản thân khi người kia quá ranh mãnh, nghiêm khắc, buộc cô phải tuân theo anh ta .

Đến việc ăn chơi ngủ của cô cũng bị kiểm soát. Nhưng ngẫm ra thì, ngoài mấy thứ đó, cô đâu làm gì nữa ...

Thôi kệ, cô từ nay sẽ không ngoan ngoãn và dễ bảo như thế nữa đâu !

Kiểm không ra xe bus, Vy Anh đành gọi taxi. Say xe mất rồi ...

Đầu óc cô choáng choáng, bước khỏi xe đã muốn nằm luôn trên nền đất.

Ồ, xe Duy Phong ở kia ...vậy là anh đã về rồi.

Vy Anh chợt dạ, bỗng thấy mình như đang phạm tội nhưng lời thề thốt lúc chiều đã tiếp thêm can đảm cho cô.

Không phải sợ ! Duy Phong làm gì được cô chứ, cùng lắm, cô ...gọi mẹ Hoàng.

Vy Anh về phòng của hai người, chẳng thèm thay đồ đã nhảy lên giường nằm.

Vì sợ diện nên ngủ riêng một bữa thôi, chứ còn ...cô sợ ma kinh khủng, chưa kể tới việc ôm, cắn hay kê chân.

Không hề may mắn đến sự có mặt của vợ nhỏ, Duy Phong vẫn ngồi trên ghế sofa, bận bịu với đồng giấy tờ. Một cái liếc mắt cũng chưa vút cho cô.

- Em ngủ ! Anh tắt bóng đi !

Vy Anh kiểm có để phá, người kia không đếm xỉa tới cô mà được chắc.

- Em sang phòng khác.

Duy Phong đáp thẳng thừng, nét mặt lạnh pha chút đáng sợ.

Vy Anh nín bật, trằm chằm kín đầu làm như không nghe thấy.

Nằm nhìn trần nhà một lát, Vy Anh nhồm dậy đi tắm, gần bước qua bàn làm việc của Duy Phong thì húng hắng ho :

- Anh ăn tối chưa ?

- Uh huh.

- Anh ăn gì rồi ?

Sau cái nhúu mày thoáng qua, Duy Phong đáp ngắn gọn :

- Quên rồi.

Vy Anh biết mà, không có cô nhắc hay chuẩn bị sẵn, Duy Phong sẽ bỏ qua luôn mấy bữa ăn lật vặt .

- Anh buông thả !

Vy Anh cắn mạnh má anh rồi chạy biến vào nhà tắm. Kịp nhớ ra mình quên mang theo đồ thì Duy Phong hé cửa, ném cho cô bộ pyjama kèm lời dặn :

- 15 phút ! Nhanh !

Dù mọi lần, Vy Anh đều phải dành một tiếng để ngâm nước là ít nhất nhưng bây giờ , đúng 14 phút 59, cô vợ nhỏ đã thò đầu ra , đảo mắt quanh phòng.

Ui, Duy Phong của cô vẫn làm việc.

Ghét thật đấy !

Cô có nên làm hoà ...

Vy Anh tự gạt phắt định nhún nhường ấy, trèo lên giường ngủ, anh cứ làm nữa đi, cô càng có nhiều tiền.

9 giờ 30 . Vy Anh díu mắt, buông tay khỏi chiếc điện thoại còn vang âm thanh của trò Angry Bird.

9 giờ 32. Duy Phong rời khỏi bàn làm việc, tắt bóng và kéo chăn đắp cho vợ nhỏ. Đúng ngấm Vy Anh một lúc lâu.

9 giờ 45. Anh đem chiếc laptop sang phòng khác để làm nốt công việc còn dở dang .

12 giờ 49. Vy Anh quơ tay sang bên cạnh, khoảng trống không khiến cô giật mình, bừng tỉnh khỏi giấc ngủ say. Căn phòng tối thui, lạnh lẽo như tờ.

Anh lại vùi mình vào công việc rồi !

12 giờ 59. Vy Anh ầm ỨC đi tìm anh ở phòng kế bên.

Dám bắt cô ngủ sớm, còn mình thì thế đấy. Gần sáng còn chưa thấy ở đâu !

Không ly hôn, ly thân gì nữa hết. Như thế khác nào để anh buông thả hơn !

1 giờ 3 phút. Duy Phong dời mắt khỏi máy tính, nhìn cô vợ nhỏ đang bặm môi ăm ức, vẻ mặt lầm lì, liếc xéo anh.

- Sao thế ?

- Anh sao chưa ngủ ?

Cô vợ nhỏ như sóc con sà vào người anh, hai tay choàng qua vai anh, mặt phụng phịu.

- Khuya ?

Duy Phong ôm cô vợ nhỏ, nghiêm túc hỏi. Cứ lao vào việc là anh chẳng còn để ý tới xung quanh.

- Khuya chứ ! Hơn một giờ, ngày mới rồi đấy ! Anh định thức sáng đêm, định cắt đứt quan hệ với em hả !

Vy Anh giãy nảy, tay bé xíu ghì chặt lấy áo anh, nhướn người hôn mạnh môi anh, khẳng định chủ quyền :

- Anh đấy nhé, không được bỏ mặc em đâu. Em có giận, anh cũng không được phớt lờ em!

Duy Phong dường như không để ý tới lời cô nói, mắt anh chứa những tia cười khác thường.

Mặc cho cô đang gục lên vai anh, tỉ tê mấy chuyện không đâu vào đâu.

Vy Anh vẫn thế, nếu anh chiều cô quá, cô sẽ rất ương bướng , ngang ngạnh và hay giận dỗi đòi vùng vẫy . Nhưng chỉ cần, anh nghiêm một chút,nói lỏng cô khỏi anh một chút, cô sẽ lại ngoan ngoãn , tự động nép vào anh.

Vẫn chưa lớn !

- Anh sao không gọi em về. Hứ, cũng chẳng đón em ! – Vy Anh ngồi trên chân anh, giận .

- Anh đã từng bảo em thế nào ?

- Không được đi đâu nếu chưa có sự cho phép của anh .

- Còn gì nữa ?

- Không được đi xe người lạ, không được ăn linh tinh.

- Còn gì nữa ?

Giọng Vy Anh ỉu xìu :

- Hết rồi đấy. Hôm nay em có làm gì nữa đâu ?

- Uh huh.

- Anh chưa hôn em đúng không ! – Vy Anh chợt nghĩ đến lý do tại sao mình lại thức giấc, tròng mắt với anh. Thường trước khi đi ngủ, anh đều hôn cô thay cho lời chúc ngủ ngon mà.

Khi anh hôn trán, Vy Anh lại chìa má ra :

- Đây nữa.

Theo những ” mệnh lệnh ” của cô vợ nhỏ, Duy Phong lần lượt hôn lên mắt, chóp mũi và khắp gương mặt đáng yêu.

Vy Anh có vẻ buồn ngủ, dựa hẳn vào anh , hàng mi lim dim, kéo kéo tay anh :

- Mình ngủ anh đi.

Thay cho câu đáp lời, Duy Phong bế phốc cô vợ nhỏ lên , đưa trở lại phòng. Lúc anh vừa nằm xuống cạnh , cô đã quay người ôm chặt anh , chân gác lên anh.

Duy Phong vừa định lấy chiếc chăn mỏng bị cô làm rơi tuột xuống sàn lên thì nghe thấy tiếng cô lầm bầm :

- Nằm im . Anh có muốn ly dị không hả ?

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tìm anh – Ngoại Truyện 4

114. Chương Ngoại Truyện 4

Ngoại truyện : Chăm vợ.

Ban mai của ngày cuối tuần rục rắng, thêm chút gió man mát. Khung cảnh đẹp khiến Vy Anh nảy ra ý định sẽ đi dạo biển, tất nhiên là cùng chồng rồi.

Cô vợ nhỏ trèo lên giường, nằm kế bên Duy Phong, hai tay chống cằm như cô bé con, ngắm anh ngủ.

Duy Phong mới trở về biệt thự vào mờ sáng sau bốn ngày bận bịu bên Pháp. Hắn là anh rất mệt.

Cô nên để anh ngủ thêm một chút nhỉ ? Chiều đi chơi sau cũng được.

Miệng Vy Anh gặm bebe, cổ không gây động tĩnh nhưng vì quá nhớ nên cô vợ nhỏ choàng tay qua người anh, ôm thật chặt.

Thấy chưa đủ nên một lúc sau, Vy Anh ghé sát má anh, thơm nhẹ rồi dờn dần đến đôi môi lạnh lẽo của anh , muốn hôn nhưng ...

- Ừm.

Vy Anh bị ai đó dùng tay bịt miệng rồi !

- Phiền quá nhóc.

Duy Phong vẫn nhắm mắt như ngủ say, riêng đôi tay ấn mạnh người cô vợ nhỏ lên ngực mình, ngăn chặn những trò phá rối.

Anh về mới 4 tiếng đồng hồ, mất 2 tiếng để ngắm bé con bù cho những ngày vắng hơi thở thoảng mùi sữa .

15 phút để tắm và bây giờ, anh đang bị thiếu ngủ trầm trọng. Tính ra, mỗi giấc ngủ của anh lúc bên Pháp nhiều nhất là chỉ 4 tiếng. Công việc lúc nào cũng nặng quá !

- Nằm ngoan !

Duy Phong gất nhẹ, lúc này mà dịu dàng thì cô vợ nhỏ sẽ làm loạn mất.

Đấy, người đã lại nhúc nhích, chân thì ngo nguậy ...

- Vy Anh !

- Em biết rồi nhưng mà em không muốn ngủ nữa đâu. Em còn chưa ăn bánh xong đây này !

Vy Anh làu bàu, mắt nhìn gỏi bebe trên bàn đầy tiếc nuối.

- Để sau.

- Bánh sẽ bị ỉu. Ăn không ngon nữa. Và để sau thì là bữa trưa mất rồi !

Lý lẽ , lại lý lẽ. Cứ để cô tiếp xúc với tên thư ký kia thì cãi lời còn hơn luật sư Nguyễn Huy.

Biết thế, không cho phép cô dao du với người đó.

Kể ra cũng hay hay, Vy Anh lại hay năn nỉ anh được đến nhà thư ký Hoàng chơi chỉ vì nhà hắn ta có cây táo cảnh lắm quả, cô nàng thích nhón chân và hái .

Duy Phong định cho nó về đây nhưng thư kí Hoàng mách với vợ anh, thế là mặc kệ ...

- Em dậy đây. Nằm chán lắm. Mới ăn mà nằm thì mập ,anh có thích vợ anh mập không hả Best CEO ?

Vy Anh làm nũng, cô áp má vào ngực anh, nghe nhịp tim của anh và đếm.

Chỉ tới con số 103, cô vợ nhỏ đã gần như hết âm :

- Em muốn ăn kem ! Thả em đi ! Em đói này !

Duy Phong hé mắt ma mãnh :

- Ăn anh đi .

- ...

Biển chiều , sóng vỗ nhẹ nhẹ. Làn nước mát dịu vuốt ve những ngón chân xinh xinh.

Vy Anh nắm tay Duy Phong rảo bước trên bờ cát ẩm, tay còn lại vung vẩy đôi giày vải ướt nhẹp.

- Về chưa ? – Duy Phong lướt mắt nhìn đồng hồ, dáng điệu buồn tẻ, rất đối lập với con sẻ nhỏ đang hí hửng ngay bên cạnh.

- Chưa về ! Em còn muốn đi !

Vy Anh le lưỡi tinh nghịch, dựa người sang Duy Phong, hát . Đến lúc mỗi chân, cô nàng bắt ai đó phải công , đôi khi lại thò đầu ra trước nói mấy câu tình vi.

- Em nặng không ? Anh thử gật đầu xem, em sẽ bắt anh ngày nào cũng công em luôn !

- Đây anh , tóc anh tại sao không nhuộm màu vàng như Bùi Quang ấy. Tuy hơi chói mắt nhưng đẹp , sành điệu.

- Anh từ bỏ phong cách lịch lãm, sang trọng đi. Em thấy nếu anh chọn màu sáng thì sáng, gái chết đứ đừ ấy.

- ...

- Im đi Vy Anh !

Nín lặng cho bớt ngỡ ngàng, cô vợ nhỏ nghiêng rằng bầu mạnh vai người vừa nói ra câu đó.

- Anh phải bảo nhẹ nhàng hơn chứ. Anh chẳng biết gì về tiếng việt cả !

Duy Phong đã rất muốn quăng cái người kia đi , thở nhẹ một hơi thay cho lời cảnh cáo.

Vy Anh lập tức im, úp mặt vào lưng anh, mắt lim dim .

Lại ngủ rồi ...

Duy Phong theo lời mẹ Diệp, cho Vy Anh uống thuốc hạ sốt khi cô vợ nhỏ ho liên tục.

Chắc có lẽ gió biển làm cô ốm mất rồi !

Trán Vy Anh nóng ran, mắt ngập nước và ôm chặt Duy Phong. Cứ mỗi lần cảm thấy khó chịu, cô đều giữ rịt lấy anh, không cho anh rời nửa bước . Ngủ mê man rồi đột nhiên mơ ác mộng nên choàng tỉnh vào mờ sáng. Uống một cốc sữa rồi lại nằm bẹp. Đầu cô đau âm ỉ, mũi nghẹt lại như sắp không thở nổi, thút thít.

- Anh đừng nói mẹ Diệp em nhé. Mẹ mắng ghê lắm đấy.

Đợi Duy Phong gật đầu, cô vợ nhỏ mới yên tâm vùi mặt vào chăn cho tới trưa.

Duy Phong dỗ cô ăn gì đó nhưng Vy Anh chỉ cắn môi, nhất quyết không chịu nghe theo.

- Cứ bướng thế !

Duy Phong gắt, vẻ mặt vừa lạnh vừa giận dữ như muốn ném luôn người kia ra ngoài cửa sổ.

- Em đau răng ! Anh biết gì chứ !

Vy Anh gào to hơn, lý do này khiến cô xấu hổ muốn tự nhảy ra ngoài kia rồi !

Thấy ai đó nín cười, cô vợ nhỏ liền vươn tay nắm cổ áo anh, tròng mắt đe dọa :

- Anh thôi đi ! Tại ai mà em ngủ quên trong lúc ăn bánh ngọt hả. Tự anh phải nấu cháo cho em. Còn không, em tuyệt thức tới chết luôn !

Sau một tiếng ăn vạ, cuối cùng Duy Phong cũng đồng ý xuống bếp.

Cô vợ nhỏ bắt anh phải mặc tạp dề cho bằng được mới thôi ầm ỹ.

Sắc mặt Duy Phong vô cùng khó coi, nhìn vào thứ màu xám lạnh mà Vy Anh đưa cho đầy chán ghét. Đặt cô vợ nhỏ lên bàn để cô dễ quan sát anh thực hiện món cháo hành tằm .

Nguyên bị kêu đến hỗ trợ, miệng nhai cao su, đôi mắt tinh quái hoàn toàn bất lực trước đồng gì gì đó trong tủ lạnh. Lúc ấy , Duy Phong còn nghiêm túc “ giải mã ” quyển sách dạy nấu ăn , không ngừng nhú mồm.

Cánh cửa tủ lạnh bị đóng lại ...

- Ceo, tôi tìm không thấy !

- Săn cho kỹ !

Cánh cửa tủ lạnh bị đóng lại lần thứ ...

- CEO, thật sự là tôi không thấy !

- Tìm kỹ vào !

Đến lần thứ n, người đang đứng trước tủ lạnh sang một bên bị kéo ra, Duy Phong rất “ cao cả ” nhượng cho Nguyên tạp dề rồi đẩy cậu ta về phía bồn rửa.

- Rửa thứ có màu trắng kia đi !

Nguyên đâm chiêu :

- Màu trắng ? À,hành chăm.

Vy Anh thở dài, cổ họng dù đau rát cũng phải lên tiếng.

- Hành tằm chứ không phải hành chăm. Còn nữa, nó có tên hẳn hoi. Thứ màu trắng gì hả !

Hai người nào đó nhìn nhau, muốn ...hắt luôn cái bàn kia ...

- CEO, cái này ... tôi không biết khi nào nó sạch nữa !

- Rửa thêm đi.

Cứ thế, sau chục lần thay nước, Nguyên đã xong vụ rửa hành tằm còn Duy Phong vẫn đang “ ngấm ” tủ lạnh.

- Anh tìm gì thế ?

Vy Anh cảm thấy lạ, tại sao hết Duy Phong lại tới Nguyên cứ mở đi mở lại tủ lạnh.

Nhăn trán, nhú mồm, Nguyên lục trí nhớ mãi mới thốt ra một câu vô tội :

- Gạo ! Có gạo cháo mới okay !

Suýt tí Vy Anh ngã sấp xuống đất ...nhìn Nguyên như người vừa rơi từ sao hỏa xuống, giọng mắt bình tĩnh :

- Hai người tìm gạo trong tủ lạnh ?

Cùng lúc, hai cái gập đầu hướng về phía cô khiến cô choáng . Nguyên còn bồi thêm :

- Oh dear, Vy Anh sao kém thế. Cái đây là bảo quản để gạo khỏi bị ...bị gì CEO nhỉ ?

Duy Phong đáp thẳng thừng với chất giọng không cảm xúc :

- Khỏi bị héo.

Rầm ...Té ghé lúc này đã là cái gì ! Vy Anh chính thức té bàn rồi !

Hai người kia thật sự có biết gạo là cái gì không ...

Lúc được Duy Phong bế lên , cô vợ nhỏ nhìn sâu vào mắt anh, khổ sở chất vấn :

- Hoàng Duy Phong, ai bảo anh gạo sẽ bị héo ?

Người kia lặp lại nguyên vẹn câu nói của bà Diệp như chiếc máy ghi âm hoàn hảo :

- Rau muốn không bị héo thì phải để trong tủ lạnh. Lúc sáng mẹ tới, cất giúp anh rồi.

- Gạo không phải rau, thưa Best Ceo !

Duy Phong khó hiểu nhìn cô, lúc anh dời mắt đến Nguyên, cậu ta cao giọng :

- Chính xác gạo là rau ! Cháo là hiện tượng sau khi gạo bị đun sôi. Nói theo cách khác, cháo là luộc gạo ấy. Tôi chưa từng thấy thứ gì ngoài rau bị luộc cả. Đúng chứ Vy Anh ?

Vy Anh không buồn đáp nữa. Chỉ kéo kéo tay người nào đó, thì thào :

- Em ăn mì tôm cũng được.

Uh huh một tiếng, người nào đó thành thật hỏi Vy Anh :

- Mì tôm ...làm sao ?

- Chỉ cần nước sôi và đổ vào !

Vy Anh sa sầm mặt. Thấy thế, Duy Phong liền ra lệnh cho Nguyên :

- Cậu mau làm mì đi !

- Mì ở đâu CEO ?

- Tủ lạnh ! – Duy Phong gắt.

Vy Anh gất to hơn :

- Mì làm gì trong tủ lạnh !!! Anh cũng không biết mì là gì à !!!

Duy Phong ngó lơ qua cửa sổ, mặc Nguyên đang hấp tấp tìm trong tủ đồ khô mì ăn liền , cho ra tô súp.

Lúc ấm nước điện réo sôi, Duy Phong ra vẻ sành sỏi, thờ ơ nhắc :

- Đổ nước vào. Chờ 20 phút !

Vy Anh đỏ người, nhìn Duy Phong trân trân. Anh là đang đọc thời gian chờ chín của cháo ! 20 phút cho mì ăn liền ư ...

Vy Anh xô mạnh Duy Phong, chân đá tay đẩy loạn xạ :

- Anh ra khỏi bếp ngay đi ! Em không muốn nhìn thấy anh tại đây nữa !

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tim anh – Ngoại Truyện 5

115. Chương Ngoại Truyện 5

Ngoại Truyện Đặc biệt !

Ngày đầu bước vào đại học kinh tế, với Vy Anh là cực kỳ vui.

Được gặp lại Mạnh Vũ, Bùi Quang nên cô nàng vô cùng phấn khích, cứ theo Trúc Vũ dạo khắp trường.

Tối lúc ngồi trong căn phòng kính, cùng ăn tối với Duy Phong, cô nàng cũng cười tí mắt vì những chuyện vui ban sáng.

Cô nàng chột hết ầm khi tự làm đổ nước sốt cà chua lên người, mặt nhăn mày nhíu vô cùng đáng thương.

Duy Phong kệ, xem như không thấy gì vì cô nhóc từ nãy đến giờ cũng đâu để ý đến anh và anh đã dặn rất nhiều là trong lúc ăn thì đừng cười !

Vy Anh dùng hết giấy ăn mà áo vẫn không sạch hơn là bao, cô nàng bắt đầu gọi anh í ới.

- Làm thế nào hả anh ? Chẳng nhẽ em về nhà thay đồ ?

Duy Phong chỉ vào phòng tắm nhưng Vy Anh lại nhăn nhăn mặt.

- Em không có đồ để thay !

Đẩy cô nàng vào trong, Duy Phong nhờ nhân viên mua vài bộ đúng size ai đó nhưng đã thật lâu rồi mà vẫn chưa thấy ai đó ra.

- Vy Anh, làm gì thế ?

- Kệ em mà. Anh đừng quan tâm !

Chưa cần hỏi câu thứ 2, Duy Phong đã nhận ra vấn đề. Đến “ ngày ” của cô rồi ...

Đích thân anh tự đi mua và đưa cho cô.

Vy Anh chỉ muốn chết quách cho xong, ai đời lại để anh tham gia vào chuyện con gái thế này ...

Vừa thấy cô vợ nhỏ bước ra, Duy Phong đã cười tình quá.

- Không sao chứ ?

Cô vợ nhỏ làm như không nghe thấy, mắt nhìn trần nhà đăm đăm.

- Lại đây !

Vẫn nhìn trần nhà nhưng chân bước ...

Rầm !!!

Duy Phong không cười mặc dù cô vợ nhỏ ngã ngửa tới nỗi để trượt chân vì đôi dép ướt.

- Em sao thế ?

Duy Phong đợi cô vợ nhỏ tới gần rồi truy hỏi . Rõ ràng cô có biểu hiện rất lạ mỗi khi bị anh tóm lấy những điều riêng tư.

Vy Anh miễn cưỡng ngồi lên chân anh, cúi bấn :

- Anh kệ em. Sao anh cứ biết hết như thế ! – giọng đột ngột nhỏ hẳn lại – Em ngượng lắm !

Chưa qua 8 giờ tối, trời còn nóng bức.

Duy Phong đội mũ bảo hiểm cho Vy Anh rồi đặt cô ngồi trên mô-tô đen.

Cô vợ nhỏ có chút thích thú bám chặt lưng anh, tựa má vào áo khoác da mát lạnh của anh, cười.

- Em sẵn sàng rồi đây ! Mình đi thôi.

Duy Phong uh huh một tiếng ...chiếc mô tô đen như viên đạn bắn khỏi họng súng, lao vút xuyên màn đêm.

Thấy cô vợ nhỏ bám chặt người anh, Duy Phong giảm tốc độ, cho xe lướt qua những khu phố.

Anh muốn để cô hóng mát, nếu không cô sẽ đâm ra cúi bấn mất.

Tính cô vốn đã hay giận dỗi, giờ còn trong những ngày ấy thì hẳn là cô vô cùng bức bối nếu cứ mãi ở nhà xem hoạt hình.

- Oa, thích thật. Cứ như em đang đi tàu lượn siêu tốc này !

Vy Anh cười thành tiếng rồi bỗng ghi áo anh lại khi thấy một đôi tình nhân đang ngang nhiên âu yếm nhau giữa đường vắng .

Cô đột nhiên mất hứng với cảnh tượng này nên giục anh về.

Lúc sắp về biệt thự, cô lại than đói, buộc anh phải quay ra trung tâm thành phố, rẽ vào quán ăn nhỏ có chủ quán là bạn học ngày trước của bà Diệp.

Khá lẩm chuyen !

- Hai đứa khi nào sinh em bé đây. Có con sớm tuy là mệt một chút nhưng vui. Vợ chồng trẻ, con non nỡ thì thuận lợi mọi đường.

Vy Anh đỏ bừng mặt , ấp úng :

- Không...ạ. Cháu còn học mà !

- Học gì mà học. Chồng kiếm thừa tiền rồi còn gì. Con gái là chăm lo gia đình chứ !

Chủ quán luyên thuyên với chỉ mình Vy Anh vì người nào đó luôn giữ nguyên vẻ mặt không cảm xúc.

Cô vợ nhỏ lườm anh , vì đói nên cô từ chối khéo cuộc trò chuyện để ăn.

Lúc người chủ quán sắp rời đi, còn thở dài lắc đầu :

- Thanh niên thời nay chỉ được cái yêu sớm , lập gia đình sớm !

Vy Anh lẳng lặng gặm cánh gà, thấy buồn bực trong lòng.

Gần 12 giờ, cô vợ nhỏ cứ mở to mắt, phàn nàn về việc ai cũng bảo cô là lấy chồng quá sớm.

- Trúc Vũ ra trường mới kết hôn với Mạnh Vũ kia kìa !

- Ủ, ngủ đi, em mệt đấy.

Duy Phong nằm cách cô vợ nhỏ ra một khoảng, sợ cô lại la toáng nếu anh ôm.

Qua nhiều lần, anh rút ra kinh nghiệm là không nên chạm vào người Vy Anh vào những ngày cô dính phải chuyện con gái.

Cô vợ nhỏ đột nhiên tự động leo lên người anh, rầu rĩ :

- Giá như anh để em học hành xong, ổn định nghề nghiệp đã nhĩ !

Duy Phong im lặng, anh có vẻ đã rất bực.

Cô vợ nhỏ thấy thế liền chuyển chủ đề :

- Sau này Mạnh Vũ và Trúc Vũ có con. Em nên đặt tên cho bé là gì nhĩ ?

Duy Phong vẫn im lặng ...

Cô vợ nhỏ cắn nhẹ vào môi anh :

- Duy Phong vĩ đại của em thử đặt nhé !

Người nào đó lười biếng đáp :

- Mạnh Vũ, Trúc Vũ thì tên con là Vũ Trụ.

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tim anh – Ngoại Truyện 6

116. Chương Ngoại Truyện 6

Ngoại Truyện : Bao giờ em lớn ?

Đám cưới kết thúc , Duy Phong đưa Vy Anh về căn biệt thự mới để nghỉ ngơi trước khi sang Pháp hưởng tuần trăng mật theo như người lớn sắp xếp.

Duy Phong bế cô nhóc xuống xe mặc cho nhóc ta đang cắn mạnh vào người anh vì vít mất đôi giày cao gót.

Nguyên cười tinh quái :

- CEO à, anh phải nhẹ nhàng đấy !

Duy Phong ném cho Nguyên ánh mắt sắc lẹm :

- Không nhẹ được !

Vứt Vy Anh xuống giường nệm và nằm xuống cạnh bên, Duy Phong im lặng ngắm người đã chính thức trở thành vợ anh.

Người đó nhắm nghiền mắt, nín thở, có vẻ rất căng thẳng.

Duy Phong tiến gần cô, định hôn thì ...

- Em đi tắm !

Vy Anh xô anh ra, bật dậy khỏi giường với gương mặt đỏ bừng. Tất nhiên là anh tóm cô lại, tựa đầu lên cằm cô, giọng bình thản :

- Để anh giúp.

- Không ! Em không cần !

Vy Anh hét toáng lên, cô đã hoảng hốt thật sự.

Cách đây không lâu, Mun cùng Ngọc Mỹ đã truyền đạt cho cô rất rất nhiều thứ về đêm này. Dù cô không muốn nghe thì hai chị ấy cũng bắt cô nghe. Rất rất ghê rợn !

- Buông em ra ! – Vy Anh âm ỹ, cố chui khỏi vòng tay của Duy Phong.

Chợt, cô đứng tim khi những ngón tay lạnh lẽo đặt lên chiếc khoá sắt phía sau áo cưới. Hơi thở nam tính của người ấy phả nhẹ lên bờ vai trắng mịn. Đầu óc Vy Anh quay cuồng, tay bấu chặt vào mép giường sợ sệt.

- Đồ sở khanh !

Chiếc khoá váy bị kéo tuột kéo xuống khiến Vy Anh như sắp ngất xỉu. Kêu la thất thanh.

Duy Phong nắm tay cô vợ nhỏ trấn an, giọng trầm khàn :

- Đi tắm đi !

Vy Anh gật gật đầu , giờ hiểu ra anh chỉ giúp cô cởi váy thì càng xấu hổ hơn. Anh có cho là cô đen tối ...

Thôi bỏ đi, cô có đen tối thật hay gấp trăm ngàn lần nữa thì cũng thua xa anh !

Lúc Vy Anh ôm đồng áo quần , khăn tắm thì Duy Phong cũng đang cởi cúc áo sơ mi, mắt dõi theo mọi cử chỉ của cô .

- Anh định làm gì thế ?

- Tắm.

Vy Anh chớp nhẹ mắt :

- Em cũng tắm !

- Ừ.

- Thế sao anh lại tắm ?

Duy Phong nhú mảy khó hiểu, nhìn cô vợ nhỏ đang ngượng ngịu thì à lên một tiếng :

- Muốn anh tắm cho em ?

“ ”

Vy Anh tuy không ngã đập đầu vào đâu cả nhưng vẫn vô cùng choáng váng. Cô gái nhỏ ấp úng mãi không thoát ra nổi câu biện minh, chỉ khi ai đó đứng sát gần cô thì Vy Anh mới khó nhọc nói :

- Anh ...ý em ...ý em là anh tắm cùng với em thì ...thì ...

- Tắm cùng em ?

Duy Phong cúi đầu, véo nhẹ má cô vợ nhỏ, cười mờ ám :

- Không tệ !

Vy Anh cúi gằm mặt nhìn mũi dép, giọng vô cùng nhỏ như năn nỉ :

- Ý em ...ý em là anh ... sang phòng khác tắm.

- Ủ.

Duy Phong thỏa hiệp nhanh gọn vì ý định ban đầu của anh cũng đã là như thế ! Trước khi cô vợ nhỏ lên vào nhà tắm, Duy Phong lướt nhìn đồng hồ đeo tay :

- Vợ ơi, 20 phút nhé !

20 phút sau ...

Vy Anh quay cuồng trong nhà tắm.Thi thoảng lại áp tai vào cửa nghe ngóng.

- Muộn 10 phút !

Duy Phong đáp bình thản, anh biết rõ có người đã tắm xong mà không chịu ra.

- Em ...em chưa xong.

Vy Anh xả mạnh vòi nước để đánh lạc hướng, mình thì ngồi trên máy giặt ...chơi Angry Bird.Cô sao mà thông minh quá thế này ! Nạp đầy pin điện thoại, giờ có chơi tới sáng đêm cũng không sợ !

- Vy Anh !

- Dạ ?

- 47 phút rồi !

- Hả ? Anh nói gì cơ ? 17 phút ạ ?

Vy Anh vờ hỏi lại như không nghe rõ , ngồi hí ha hí hửng chơi game qua màn này đến màn khác.

- Ra ngay !

Duy Phong trầm giọng, anh khá mất kiên nhẫn rồi ...

Cô vợ nhỏ hết hồn,biết là không thể tiếp tục làm ngơ nữa nên Vy Anh “ chơi bài ngựa ” !

- Em không ra đây. Anh có giỏi thì vào đây !

Nói xong, cô còn vênh váo bắt chân qua nhau, hát bài của thần tượng Rin.

- Vy Anh !

Giọng Duy Phong dịu hẳn đi như xuống nước nên cô gái nhỏ càng vênh hơn.

- What's up, babe ?

Lúc Vy Anh đang tiếp tục vênh váo thì ...

Rầm !

Cánh cửa nhà tắm đã bị đập tung ...

Vy Anh choáng, làm rơi cả điện thoại. Cô đã gần như là shock, nhìn ai đó không chớp mắt.

Duy Phong lại gần cô vợ nhỏ, cúi người nhặt chiếc điện thoại và ném thẳng vào bồn tắm đầy nước.

Vy Anh chớp nhẹ mắt rồi được ai đó nhắc khỏi máy giặt. Không nói một lời nào, ai đó đem cô tới giường ngủ ...

Cô cảm nhận được hương dịu nhẹ và bàn tay đang vén những sợi tóc lòa xòa trước trán của cô lên.

Lần lượt từ trán, chớp mũi tới môi, Duy Phong hôn khắp mặt cô vợ nhỏ.

Dần lấy lại ý thức, Vy Anh bắt đầu đẩy mạnh người phía trên ra, miệng cô đang vương phải nụ hôn sâu bất tận nên không la hét gì được.

Duy Phong rời môi , nhìn thẳng vào mắt cô một lúc rồi hôn xuống cổ...

- Không được ! Anh dừng lại !

Vy Anh vùng ngay dậy, vừa bật khóc nức nở vừa ôm ghì lấy Duy Phong. Cô khóc mỗi lúc một to thêm, khóc to đến nỗi làm người-bầm-sinh-không-có-tê-bào-cảm-xúc cũng phải hoang mang.

- Em sao ?

- Anh là đồ đểu !

Cô vợ nhỏ méu máo, kể tội anh trong tiếng nấc.

- Anh bảo không làm gì em nên em mới cưới. Bây giờ anh lại ...Đồ đểu !

Duy Phong xoa đầu cô vợ nhỏ . Nét mặt khó coi nhưng giọng trầm ấm.

- Nín đi !

- Không nín !

Vy Anh khóc to hơn nữa. Cô ăn vạ rồi ...

- Anh bảo em kết hôn xong muốn gì cũng được !

- Em muốn gì ?

Duy Phong thở nhẹ, người anh bị cô ôm cứng từ rất lâu nên khá mỏi.

Cô vợ nhỏ thút thít :

- Em muốn anh ngoài ôm em ra thì không được làm gì khác !

Duy Phong gật đầu ...rất rất miễn cưỡng.

Chỉ chờ mỗi thế, Vy Anh liền quệt nước mắt lên vai anh, cười khúc khích.

- Em biết Duy Phong của em rất vĩ đại. Không như những người đàn ông tầm thường khác đâu !

Duy Phong kinh khiếp khi áo anh bị cô dùng như khăn mặt, định đi thay thì cô vợ nhỏ ngáp nhẹ .

- Mình ngủ đi. Em buồn ngủ lắm !

Cùng nằm xuống với cô nhưng cách cô một khoảng, anh xoay lưng về phía cô. Vy Anh gác chân lên người anh nhưng bị anh đẩy ra ...

Vy Anh ngạc nhiên, mọi lần anh đều ôm cô ngủ và để mặc cô muốn làm gì thì làm cơ mà.

- Anh sao thế Best CEO ?

- Đừng chạm vào anh. Ngủ đi !

Duy Phong dịch người ra xa cô vợ nhỏ hơn nữa, sợ sẽ không kìm chế được nếu ai đó cứ hồn nhiên cắn, hôn anh.

Nằm bên kia, ai đó bấu môi, hút một tiếng.

- Trẻ con ! Lớn rồi còn giận hờn vu vơ !

Thấy anh im lặng, cô vợ nhỏ lại tiếp tục than thở :

- Thật mệt mỏi ! Đã là vợ chồng rồi còn giận dỗi.

- Gì đấy ? – Duy Phong xoay người, nhìn cô vợ nhỏ khó hiểu. Buồn ngủ rồi thì ngủ đi thôi ...Phiên !

Vy Anh liếc xéo người kia :

- Anh giận ! Em không cho anh làm gì thì anh cũng không cho em làm gì ! Quá trẻ con !

Dứt lời, cô vợ nhỏ liền sà vào lòng anh, cao giọng.

- Kệ anh đấy. Em muốn làm gì cũng được mà !

- Ừ.

Duy Phong nhìn cô vợ nhỏ thật lâu, tới lúc cô ngủ say anh mới đặt khẽ lên đôi môi đang bấu một nụ hôn lành lạnh.

- Bao giờ em lớn ?

Đám cưới kết thúc , Duy Phong đưa Vy Anh về căn biệt thự mới để nghỉ ngơi trước khi sang Pháp hưởng tuần trăng mật theo như người lớn sắp xếp.

Duy Phong bế cô nhóc xuống xe mặc cho nhóc ta đang cắn mạnh vào người anh vì vít mất đôi giày cao gót.

Nguyên cười tinh quái :

- CEO à, anh phải nhẹ nhàng đấy !

Duy Phong ném cho Nguyên ánh mắt sắc lẹm :

- Không nhẹ được !

Vứt Vy Anh xuống giường nệm và nằm xuống cạnh bên, Duy Phong im lặng ngắm người đã chính thức trở thành vợ anh.

Người đó nhắm nghiền mắt, nín thở, có vẻ rất căng thẳng.

Duy Phong tiến gần cô, định hôn thì ...

- Em đi tắm !

Vy Anh xô anh ra, bật dậy khỏi giường với gương mặt đỏ bừng. Tất nhiên là anh tóm cô lại, tựa đầu lên cằm cô, giọng bình thản :

- Để anh giúp.

- Không ! Em không cần !

Vy Anh hét toáng lên, cô đã hoảng hốt thật sự.

Cách đây không lâu, Mun cùng Ngọc Mỹ đã truyền đạt cho cô rất rất nhiều thứ về đêm này. Dù cô không muốn nghe thì hai chị ấy cũng bắt cô nghe. Rất rất ghê rợn !

- Buông em ra ! – Vy Anh âm ỷ, cố chui khỏi vòng tay của Duy Phong.

Chợt, cô đứng tim khi những ngón tay lạnh lẽo đặt lên chiếc khoá sắt phía sau áo cưới. Hơi thở nam tính của người ấy phả nhẹ lên bờ vai trắng mịn. Đầu óc Vy Anh quay cuồng, tay bấu chặt vào mép giường sợ sệt.

- Đồ sở khanh !

Chiếc khoá váy bị kéo tuột kéo xuống khiến Vy Anh như sắp ngất xỉu. Kêu la thất thanh.

Duy Phong nắm tay cô vợ nhỏ trấn an, giọng trầm khàn :

- Đi tắm đi !

Vy Anh gật gật đầu , giờ hiểu ra anh chỉ giúp cô cởi váy thì càng xấu hổ hơn. Anh có cho là cô đen tối ...

Thôi bỏ đi, cô có đen tối thật hay gấp trăm ngàn lần nữa thì cũng thua xa anh !

Lúc Vy Anh ôm đồng áo quần , khăn tắm thì Duy Phong cũng đang cởi cúc áo sơ mi, mắt dõi theo mọi cử chỉ của cô .

- Anh định làm gì thế ?

- Tắm.

Vy Anh chớp nhẹ mắt :

- Em cũng tắm !

- Ừ.

- Thế sao anh lại tắm ?

Duy Phong nhún mày khó hiểu, nhìn cô vợ nhỏ đang ngượng nghịu thì à lên một tiếng :

- Muốn anh tắm cho em ?

“ ”

Vy Anh tuy không ngã đập đầu vào đâu cả nhưng vẫn vô cùng choáng váng. Cô gái nhỏ ấp úng mãi không thốt ra nổi câu biện minh, chỉ khi ai đó đứng sát gần cô thì Vy Anh mới khó nhọc nói :

- Anh ...ý em ...ý em là anh tắm cùng với em thì ...thì ...

- Tắm cùng em ?

Duy Phong cúi đầu, véo nhẹ má cô vợ nhỏ, cười mờ ám :

- Không tệ !

Vy Anh cúi gằm mặt nhìn mũi dép, giọng vô cùng nhỏ như năn nỉ :

- Ý em ...ý em là anh ... sang phòng khác tắm.

- Ừ.

Duy Phong thỏa hiệp nhanh gọn vì ý định ban đầu của anh cũng đã là như thế ! Trước khi cô vợ nhỏ lên vào nhà tắm, Duy Phong lướt nhìn đồng hồ đeo tay :

- Vợ ơi, 20 phút nhé !

20 phút sau ...

Vy Anh quay cuồng trong nhà tắm.Thi thoảng lại áp tai vào cửa nghe ngóng.

- Muộn 10 phút !

Duy Phong đáp bình thản, anh biết rõ có người đã tắm xong mà không chịu ra.

- Em ...em chưa xong.

Vy Anh xả mạnh vòi nước để đánh lạc hướng, mình thì ngồi trên máy giặt ...chơi Angry Bird. Cô sao mà thông minh quá thế này ! Nạp đầy pin điện thoại, giờ có chơi tới sáng đêm cũng không sợ !

- Vy Anh !

- Dạ ?

- 47 phút rồi !

- Hả ? Anh nói gì cơ ? 17 phút ạ ?

Vy Anh vờ hỏi lại như không nghe rõ , ngồi hí ha hí hửng chơi game qua màn này đến màn khác.

- Ra ngay !

Duy Phong trầm giọng, anh khá mất kiên nhẫn rồi ...

Cô vợ nhỏ hết hồn, biết là không thể tiếp tục làm ngơ nữa nên Vy Anh “ chơi bài ngựa ” !

- Em không ra đây. Anh có giỏi thì vào đây !

Nói xong, cô còn vênh váo bắt chân qua nhau, hát bài của thần tượng Rin.

- Vy Anh !

Giọng Duy Phong dịu hẳn đi như xuống nước nên cô gái nhỏ càng vênh hơn.

- What's up, babe ?

Lúc Vy Anh đang tiếp tục vênh váo thì ...

Rầm !

Cánh cửa nhà tắm đã bị đập tung ...

Vy Anh choáng, làm rơi cả điện thoại. Cô đã gần như là shock, nhìn ai đó không chớp mắt.

Duy Phong lại gần cô vợ nhỏ, cúi người nhặt chiếc điện thoại và ném thẳng vào bồn tắm đầy nước.

Vy Anh chớp nhẹ mắt rồi được ai đó nhấc khỏi máy giặt. Không nói một lời nào, ai đó đem cô tới giường ngủ ...

Cô cảm nhận được hương dịu nhẹ và bàn tay đang vén những sợi tóc lòa xòa trước trán của cô lên.

Lần lượt từ trán, chớp mũi tới môi, Duy Phong hôn khắp mặt cô vợ nhỏ.

Dần lấy lại ý thức, Vy Anh bắt đầu đẩy mạnh người phía trên ra, miệng cô đang vương phải nụ hôn sâu bất tận nên không la hét gì được.

Duy Phong rời môi , nhìn thẳng vào mắt cô một lúc rồi hôn xuống cổ...

- Không được ! Anh dừng lại !

Vy Anh vùng ngay dậy, vừa bật khóc nức nở vừa ôm ghì lấy Duy Phong. Cô khóc mỗi lúc một to thêm, khóc to đến nỗi làm người-bầm-sinh-không-có-tê-bào-cảm-xúc cũng phải hoang mang.

- Em sao ?

- Anh là đồ đểu !

Cô vợ nhỏ meo mào, kể tội anh trong tiếng nấc.

- Anh bảo không làm gì em nên em mới cười. Bây giờ anh lại ...Đồ đểu !

Duy Phong xoa đầu cô vợ nhỏ . Nét mặt khó coi nhưng giọng trầm ấm.

- Nín đi !

- Không nín !

Vy Anh khóc to hơn nữa. Cô ăn vạ rồi ...

- Anh bảo em kết hôn xong muốn gì cũng được !

- Em muốn gì ?

Duy Phong thở nhẹ, người anh bị cô ôm cứng từ rất lâu nên khá mỏi.

Cô vợ nhỏ thút thít :

- Em muốn anh ngoài ôm em ra thì không được làm gì khác !

Duy Phong gật đầu ...rất rất miễn cưỡng.

Chỉ chờ mỗi thế, Vy Anh liền quệt nước mắt lên vai anh, cười khúc khích.

- Em biết Duy Phong của em rất vĩ đại. Không như những người đàn ông tầm thường khác đâu !

Duy Phong kinh khiếp khi áo anh bị cô dùng như khăn mặt, định đi thay thì cô vợ nhỏ ngáp nhẹ .

- Mình ngủ đi. Em buồn ngủ lắm !

Cùng nằm xuống với cô nhưng cách cô một khoảng, anh xoay lưng về phía cô. Vy Anh gác chân lên người anh nhưng bị anh đẩy ra ...

Vy Anh ngạc nhiên, mọi lần anh đều ôm cô ngủ và để mặc cô muốn làm gì thì làm cơ mà.

- Anh sao thế Best CEO ?

- Đừng chạm vào anh. Ngủ đi !

Duy Phong dịch người ra xa cô vợ nhỏ hơn nữa, sợ sẽ không kìm chế được nếu ai đó cứ hồn nhiên cắn, hôn anh.

Nằm bên kia, ai đó bĩu môi, hứ một tiếng.

- Trẻ con ! Lớn rồi còn giận hờn vu vợ !

Thấy anh im lặng, cô vợ nhỏ lại tiếp tục than thở :

- Thật mệt mỏi ! Đã là vợ chồng rồi còn giận dỗi.

- Gì đấy ? – Duy Phong xoay người, nhìn cô vợ nhỏ khó hiểu. Buồn ngủ rồi thì ngủ đi thôi ...Phiền !

Vy Anh liếc xéo người kia :

- Anh giận ! Em không cho anh làm gì thì anh cũng không cho em làm gì ! Quá trẻ con !

Dứt lời, cô vợ nhỏ liền sà vào lòng anh, cao giọng.

- Kệ anh đấy. Em muốn làm gì cũng được mà !

- Ừ.

Duy Phong nhìn cô vợ nhỏ thật lâu, tới lúc cô ngủ say anh mới đặt khê lên đôi môi đang bĩu một nụ hôn lành lạnh.

- Bao giờ em lớn ?

Hé mở đôi mắt to tròn, cô bé con ngơ ngác nhìn người đang nằm ngay kế bên mình.

Khuôn mặt ngái ngủ tựa thiên thần nhỏ khiến ai đó trông chỉ muốn thu bé cô lại, bỏ vào túi !

Duy Phong cúi mặt thật sát để nhìn cô vợ nhỏ kĩ hơn, anh hôn phớt lên chóp mũi xinh xắn :

- Morning, honey !

Vy Anh cựa nhẹ đầu, một tay dụi mắt, một tay mò tìm điện thoại để xem giờ theo như thói quen.

- 7 giờ sáng. Em ngủ được 10 tiếng rồi !

Vy Anh chúi đầu vào vòm ngực của ai đó, cô muốn ngủ thêm. Đám cưới hôm qua làm cô căng thẳng và mệt mỏi rất nhiều. Giờ chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon thật sâu ...

Nhưng khoan đã ! Sáng này không như những sáng khác. Cô không đơn thuần là bạn gái anh nữa rồi !

Vy Anh mở to mắt, nhìn chăm chăm người ấy ... Anh chắc đã dậy từ rất lâu nên hương cà phê sữa mới thoang thoảng khắp căn phòng thể này. Cô nhìn xuống hai bàn tay đang nắm chặt, hai chiếc nhẫn đôi đang kề nhau. Bất giác, Vy Anh cười xấu hổ.

- Anh dậy từ khi nào thế ?

Duy Phong không đáp lời, anh đột nhiên siết chặt cô vợ nhỏ và thở dài .

- Anh sao thế ?

- Nuôi mãi em không lớn !

Vy Anh nín thinh. Có phải cô không muốn lớn đâu. Là bé cưng của đại gia đình nên cô được chăm sóc rất kỹ. Nhất là mẹ Hoàng và bố Duy Thức, hai người lo lắng cho cô từng chút từ bữa sáng tới bữa phụ nhưng ... chẳng hiểu sao cô không tăng thêm milimét và kilogam nào cả.

Đến lượt Vy Anh thở dài, nhăn mũi :

- Mình sang Pháp lúc nào hả anh ?

Duy Phong kéo rèm cửa để ánh sáng lọt vào không gian, vực dậy cô vợ nhỏ đang cuộn trong chăn để cô thấy siêu trực thăng đang chiếm chệ trên bãi cỏ.

Nguyên thì đang đi qua đi lại, dậm mạnh lên đám cỏ xanh mướt. Miệng lẩm nhẩm mấy câu nguyên rủa bằng tiếng Mỹ ...

Cậu đã chờ vợ chồng nhà kia rất lâu . Mờ sáng, tên Hoàng biến thái giục cậu phải sang biệt thự này để “ xem xét tình hình ” .

Xui đại ! Suýt thì cậu bị người đen tối đó tấn cho nhừ tử vì tiếng trực thăng ồn ào.

Sau đó, cậu theo lời tên xui đại kia, nhả nhận hỏi thăm Duy Phong một câu ...

“ Đêm qua, anh làm ăn được gì không ? ”

Duy Phong cũng rất nhả nhận mà đáp thẳng anh ra khỏi cửa ...

Áp má vào ô cửa của trực thăng, Vy Anh vui thích ngấm mây . Chân bắt chéo nhau rất oai. Điệu ngồi này bắt đầu từ hôm qua ...

- Pháp ơi Pháp ơi ! Ta sắp đến Pháp, ta sắp trèo lên đỉnh Eiffel rồi đây !

Vy Anh phấn khích nên cứ hét âm , khiến Nguyên phải nhăn mặt.

- Em nói nhỏ thôi !

Vy Anh mắt hững, quay sang người bên cạnh mách :

- Anh ơi, Nguyên nạt em kìa !

Vừa thấy ai đó liếc mình, Nguyên hết hồn . Cậu cười giả lả lảng :

- Vy Anh cứ hét đi em !

Tất nhiên là Vy Anh tiếp tục âm ỹ. Lúc thắm mệt, cô nàng lại quấy phá người khác. Cô ghé đầu sang, cùng đọc tạp chí kinh tế với Duy Phong rồi đột nhiên phá lên cười.

Duy Phong nhìn cô một chút rồi lại lật trang mới ...

- Hahaha !

Lần này, Duy Phong phải lên tiếng dù mắt vẫn không dứt khỏi những dòng chữ.

- Sao ?

- Hahaha ! Hahahaha.

- Huh ?

- Chồng em giàu, chồng em thiên tài. Em vui mà!

Duy Phong không thấy chút liên quan nào ở đây, anh chợt nhớ lại lần cô nhóc ngồi bên anh, rụt rè ngấm anh và muốn ngấm mấy nhưng không dám đổi chỗ nên dậm lên chân anh.

Còn bây giờ thì láo, chỉ tay ra lệnh – Anh ngồi đây !

Duy Phong thấy cô thế nào cũng thật dễ thương, anh thả tạp chí để chơi với vợ yêu.

- Đẹp !

Anh khen mây ngoài kia, đúng một từ khô khan. Cô vợ nhỏ lườm anh, ngấm nghĩa thêm đôi chút thì lấy bánh bebe ra.

- Bóc cho em đi.

Duy Phong im lặng làm theo.

- Anh ngoan thật !

Cô vợ nhỏ cười khen, ăn bánh rất ngon lành. Một lúc sau thì cô nàng đau bụng, vào WC tới mấy lần.

Duy Phong đề môi cô ra, hôn mạnh rồi phán xét :

- Ăn linh tinh !

Vy Anh bậm môi , không nói nổi một lời. Anh quá bá đạo. Cứ hôn cô là biết cô ăn gì ngay. Đa phần là chè cô ăn ngọt ...

Nguyên muốn cười nhưng không dám, nên cứ vờ huýt sáo.

- CEO, vợ CEO đau thì CEO phải an ủi chứ ! Sao CEO nạt vợ ?

- Cậu vẫn thích thử nghiệm. Nhảy khỏi đây đi Nguyên !

- À ...

Nguyên nín hẩn trong chuyển đi hôm đó.

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tim anh – Ngoại Truyện 7

117. Chương Ngoại Truyện 7

Nắm tay dạo phố về đêm là hành động thường xuyên nhất của Duy Phong và Vy Anh tại Pháp – nơi Hoàng Duy Thức chôn vùi những đau thương.

Có lẽ, ông muốn hai người mang tới mảnh đất này thứ tình yêu bất diệt xuyên không gian và thời gian.

Vy Anh dường như không biết mệt, ngày thì bay nhảy khắp mọi nơi, đêm thì kéo ai đó dạo phố.

Vào buổi sáng thứ 6 của tuần trăng mật, Vy Anh dậy sớm hơn mọi ngày để tự đi mua đồ ăn sáng, muốn tạo bất ngờ cho ai đó.

Nhưng đi được vài đoạn thì cô nàng bị lạc đường , điện thoại cũng chẳng mang theo người nên không cách gì liên lạc được với Duy Phong cả ...

Vy Anh sợ, cứ đứng im một chỗ, nhìn tứ phía đều là những thứ lạ lẫm càng khiến cô tủi thân hơn, bật khóc ngon lành.

Một tiếng cười khê vang lên từ phía sau, Vy Anh còn chưa kịp quay người thì đã bị ai đó ôm chặt.

- Dặn em rồi, không được đi đâu nếu anh chưa cho phép !

Bị Duy Phong ôm chặt nên cô vợ nhỏ không sao thò đầu ra để nhìn anh được, chỉ ấp úng :

- Anh đang ngủ mà !

Duy Phong không đáp, rơi vào trầm tư.

Lúc sáng, cô vợ nhỏ vừa rời khỏi giường là anh đã tỉnh dậy. Thấy rỗng và khá là bơ vơ ...

Hai người hiện tại đang ở căn nhà của Duy Thức lúc trước đây , nó khiến anh thấy khó chịu vì những bức ảnh mà chú dán tường.

Toàn là ảnh của anh lúc bé ... quãng thời gian dài đơn độc nhất ...

Vì thế, anh sợ mất Bé con, cô vừa đi là anh không chợp mắt được nữa ...

- Mình về nhà !

- Em mới chân rồi.

Vy Anh phụng phịu , tỏ ý muốn được anh công.

Lạ thật ... dường như càng ngày cô bé còn càng con nít hơn thì phải !

Có lẽ anh nên bớt cưng chiều cô !

Về tới nhà, Vy Anh xuống ngay bếp để làm trứng ốp la, mãi nghĩ ngợi gì đó nên trứng cháy mất ...

Cuối cùng phải gọi pizza tới nhà.

Duy Phong không ăn, chỉ cắt pizza thành từng miếng giúp vợ nhỏ rồi nhân lúc vợ ngủ trưa, anh tới trụ sở Khánh Phong tại Pháp.

Một ngày không làm việc với anh rất khó chịu, cũng như không được hôn Vy Anh ấy .

Lúc anh về thì thấy cô vợ nhỏ đang đứng thẫn thờ trước những bức ảnh của anh hồi bé, cười thành tiếng rất vui vẻ.

- Dậy rồi ?

- Vâng ! Anh Duy Phong, em phát hiện ra một điều !

- Sao ?

Duy Phong cảm thấy cô rất lạ và có mùi rượu phảng phất quanh căn phòng này ... Cô vợ nhỏ đã uống rượu ?

- Anh kiêu căng từ nhỏ ! Ánh mắt của anh kìa, rất rất kiêu !

Dứt lời, Vy Anh nghiêng ngả như sắp ngã , cũng may là có ai đó đỡ kịp.

Duy Phong nhìn chai rượu đã vơi đi một ít trên bàn , lại nhìn người mềm nhũn đang cười vớ vẩn trong tay anh. Giọng anh hạ thấp xuống :

- Chuyện gì ?

- Em buồn ! Em uống rượu đấy, thì sao nào ?

Vy Anh trừng mắt , tay đâm chân đạp loạn xạ vào người đang ôm mình . Kể lể :

- Mẹ Diệp rất hay mắng em là không biết chăm sóc anh, để anh ăn uống thất thường, hại dạ dày của anh. Hức ! Mẹ làm sao biết là em có năn nỉ anh cũng không ăn !

Duy Phong bế ai đó vào nhà tắm, dùng khăn ướt lau mặt toàn nước mắt của cô vợ nhỏ. Cô say rồi ... Hẳn là có ai đó dụ dỗ, nếu không nhóc sẽ chẳng bao giờ động tới rượu. Mà có muốn thì nhóc cũng chẳng phân biệt nổi đâu là rượu !

Ai đã lợi dụng lúc anh vắng nhà để làm trò ngớ ngẩn này ?

Sau nửa giây suy nghĩ, Duy Phong đã biết thủ phạm là tên nào !

Anh vừa xoa đầu cô vợ nhỏ để cô nôn hết rượu vừa gọi điện ngay cho thư kí Hoàng.

Hắn ta vừa sang pháp hôm qua theo như chỉ thị của anh và chỉ có hắn mới gây ra vụ này !

Duy Phong alô một tiếng thì tên kia tuôn một tràng.

- Cậu tuyệt đối đừng trách tôi ! Tôi đưa tài liệu đến nhưng cậu lại ở công ty mất. Vừa lúc bạn Vy Anh tỉnh dậy bảo là khát nước. Tôi đưa cho bạn ấy nước cam nhưng ai ngờ ... Thật đáng buồn. Tôi xin lỗi !

Duy Phong tức đến nổi ném mạnh di động vào vào tường ! Tên kia toàn bịa đặt, chia buồn mà cười hí hửng thế à ?

Rõ ràng hắn bày trò để Vy Anh say và sẽ láo lếu như lần trước.

Duy Phong chợt thấy không tệ lắm ... dù sao, Vy Anh cũng là vợ anh rồi, chẳng cần nhin như lúc cô là bạn gái nữa.

Vy Anh bắt anh phải thay áo cho cô vì nó đã ướt, tiếp đó, cô nói tỉnh bơ :

- Em muốn anh !

Muốn anh là muốn anh làm gấu bông để gác chân ...

Vy Anh nằm ngoan bên cạnh “ gấu bông ” , hát hết bài này đến bài khác. Mệt rồi thì quay sang gây sự, trêu lên người ai đó và hung hăng hôn anh như khẳng định mình là nhất !

Bị cắn đau nên Duy Phong đẩy nhẹ cô vợ nhỏ ra nhưng điều đó làm cô tức, dùng gối đánh mạnh vào người anh.

Hết chịu nổi, Duy Phong nhấc cô sang khoảng

khoảng giường kê bên và ... làm những gì đêm tân hôn còn bỏ dỏ. (>”<>

< style=“text-align: justify;”>Vy Anh xô mạnh anh ra, hét :

< style=“text-align: justify;”>- Anh định làm gì em ! Đừng tưởng em ngốc, anh là đồ sở khanh.

< style=“text-align: justify;”>Duy Phong đau đầu vì tiếng la hét của vợ nên để kệ cô ... Vẫn là thua !

< style=“text-align: justify;”>Thế nhưng Vy Anh lại nắm cổ áo anh và tuyên bố :

< style=“text-align: justify;”>- Lần trước, anh bảo em có thể khám phá cơ thể anh. Em sẽ làm !

< style=“text-align: justify;”>Độc tiếp: Nhẹ bước vào tìm anh – Ngoại Truyện 8

118. Chương Ngoại Truyện 8

Ngoại Truyện : Rin hay anh ?

Tháo hẳn chiếc headphones ra để âm nhạc thối bùng không gian im lìm của căn phòng rộng lớn, Vy Anh phần khích nhảy nhẩy trên giường nệm .

Cô đang bấn loạn vì album mới của Rin đây !

Bài nào bài nấy chất không chịu được, vừa nghe đã nghiện như thể bị thôi miên.

- Aaaaa, Rin ơi, anh làm em phát điên mất !

Vy Anh ôm con gấu heo, lăn một vòng trên giường rồi dán đôi mắt mê mẩn vào lap top để xem MV của Rin.

Chợt, di động của cô nhóc reo vang giai điệu Lolli quen thuộc đúng vào lúc Vy Anh tập trung nhất.

Cô nhóc miễn cưỡng nghe máy, giọng bực bội :

- Gì nào Best CEO ?
- Em đâu ?
- Em ở nhà ! Em sẽ không tới công ty ! Tối gặp lại anh sau !

Vy Anh nhanh chóng tắt máy, cô không thích bị gián đoạn vào lúc bận loạn thế này.

Thư kí Hoàng đặt trên bàn Duy Phong một suất ăn mới lấy về từ căng tin, đẩy cặp kính :

- Cậu ăn đi nào ! Bạn Vy Anh mà biết cậu bỏ bữa là sẽ lại khóc ầm lên đấy !
 - Lát.
 - Lát gì mà lát. Hai giờ chiều rồi còn lát. Cậu không ăn là tôi gọi Vy Anh cho xem.
- Thư ký Hoàng lôi điện thoại ra để chứng minh lời nói của mình. Thầm đắc ý vì dọa được Duy Phong sau bao ngày bị CEO tàn ác đó đàn áp . Để xem. Dám không ăn đi, Vy Anh sẽ làm ầm !

Bốp !

Duy Phong lia mạnh suất ăn vào tên thư ký , mặt lạnh tanh :

- Ra ngoài !
- Nhận thấy thái độ khác thường của anh, thư ký Hoàng liền leo hắn lên bàn, ngồi ngẫm nghĩ rồi reo lên.
- A, cậu với bạn Vy Anh giận nhau. Cho nên bạn ý mới không tới công ty hôm nay hả ?
 - Uh huh.
 - Ừ hử gì mà ừ hử. Cậu phải nói rõ thì tôi mới giải quyết được chứ !
 - Uh huh.
 - Cậu ... buồn cười nhỉ ! Cứ ừ hử mãi thế này thì tôi giúp kiểu gì hả ? Ngoan nào, cứ nói đi. Làm bạn ý buồn gì hay lỡ làm bạn ý sốc vì ăn nói hời hợt thì bảo tôi. Tôi mà giúp thì ...

Rầm !

Người nào đó còn lải nhải thì bị xô sập khỏi bàn.

Duy Phong gằn tiếng :

- Bạn ý ở nhà xem Rin !

Theo như lời năn nỉ của Vy Anh, Bùi Quang liền phải đem một đồng poster mới cóng của Rin tới cho cô nhóc.

Mặc dù anh ghét tên Rin ấy vô cùng tận. Chỉ vì hắn là gà cưng của công ty nên bố mới không để anh đuổi !

Nhìn nét mặt hí hửng của Vy Anh lúc cầm ảnh Rin mà thấy ghét hơn nữa !

Hắn ... làm gì đẹp bằng anh. Tóc cũng màu vàng nhưng làm sao nổi như anh ?

Mất nhóc kia có có vấn đề !

Bùi Quang phóng mô-tô về nhà thì thấy xe thể thao màu đen đỗ trước cánh cửa xanh rêu ...

Duy Phong đến đây làm gì nhỉ ?

Vào tới phòng khách, anh thấy bố còn tiếp chuyện Duy Phong với vẻ mặt rất căng thẳng.

- Hai người đang có chuyện gì thế ?

Bùi Vĩnh ra hiệu cho con trai ngồi xuống, ông bóp mạnh trán :

- Anh làm khó tôi rồi ! Rin hiện nay là ngôi sao rất sáng, cậu ấy thu về cho công ty rất nhiều khoản lợi nhuận. Nếu mà làm theo ý anh, tên tuổi Rin mất hết mà Diamond cũng ảnh hưởng !

- Hay tôi mua lại công ty giải trí !

Duy Phong nhìn sang phía Bùi Quang, đúng hơn là nhìn mái tóc vàng cá tính của cậu ta.

- Quang thay thế Rin đi ! Tóc Quang nổi hơn !

Bùi Vĩnh chưa kịp phản ứng thì người-vàng-choé đã nhảy dựng lên.

- Sao anh lại so em với tên Rin đấy ! Em thay thế hẳn là sao ? Em hơi đầu mà đâm đầu vào ngành giải trí này ! Anh muốn tống cổ Rin thì cứ làm, thiếu hẳn, công ty cũng chẳng chết được !

Bùi Vĩnh thở dài một hơi :

- Con à, Duy Phong đâu nói sẽ đuổi Rin !

Bùi Quang đan tay vào nhau, không giấu nổi tò mò :

- Thế hai người đang nói gì thế ?

Bùi Quang cứ tưởng là người kia bực bạn gái vì tội mê Rin nên tới đây để ép bố anh đuổi Rin ...

Bùi Vĩnh lại thở dài, lặp lời Duy Phong đầy khổ sở.

- Hả ?

Người tóc vàng sững sờ một lúc rồi cười âm, không quên trêu chọc lại Duy Phong :

- Rin ra đi thì anh thế chỗ thần tượng của Vy Anh đi ! Tóc anh nhuộm vàng thì nổi nhất rồi ! Haha.Duy Phong vàng choé !

Duy Phong ho nhẹ :

- Im đi Quang chết bầm !

Hôm ấy, Duy Phong về nhà rất muộn vì bị Bùi Quang lôi đi khám phá đường phố.

Là khám-phá-đường-phố thật !

Cậu ta chê anh kém cỏi, chẳng biết tí gì về nơi mình đang sống. Rõ vớ vẩn, anh ngược lại rất rành về những nơi giải trí như rạp kino, công viên và sở thú. Gì chứ vợ bắt anh đi chơi cùng suốt ...

Về tới nhà, anh bắt gặp cô vợ nhỏ đang ngủ gục trên bàn ăn đã bày sẵn bữa tối. Có lẽ, vợ chờ anh.

Duy Phong ho nhẹ làm cô vợ nhỏ bừng tỉnh, với gương mặt ngái ngủ và buồn buồn, cô ngược mắt nhìn anh :

- Em gọi anh tắt máy là thế nào? Thư ký Hoàng bảo anh rời công ty từ lúc chiều cơ mà! Anh đã đi đâu vậy?

- Xem Rin!

Duy Phong đáp hời hợt rồi bỏ thẳng lên phòng, để lại dấu hỏi to đùng cho cô vợ nhỏ vừa đáng yêu, vừa đáng giận.

Lúc Duy Phong tắm xong, Vy Anh bắt anh phải sấy tóc thật khô rồi mới được làm việc nhưng anh nhất quyết không nghe theo. Cô đành phải tự mình làm, tiện thể nắn bóp vai anh.

- Đừng nói là anh giận em vì không tới công ty cùng anh nhé!

Duy Phong nín thình, chờ từ cô lời xin lỗi hay thú tội nào đó. Anh rất thích nhìn vẻ mặt phụng phịu và nghe giọng nói nũng nịu của vợ. Rồi thì sẽ xoá tội cho cô nhóc ngay lập tức!

Vy Anh choàng tay lên cổ anh, đầu kê lên bờ vai rộng. Cô thủ thủ :

- Em thương anh nên mới không đến. Anh thử tính xem, em mà đến thì anh sẽ phải mệt lắm. Vừa phải canh cho em ngủ vừa phải làm việc. Đã thế, em còn hay phàn nàn về anh nữa, em ở nhà thì anh yên ổn hơn mà!

Duy Phong cất laptop, anh nhìn cô vợ nhỏ thật lâu. Giỏi lắm! Ham chơi mê tên chết bầm nào đó nên trốn anh, thế mà còn lòi ra lắm lý lẽ như vậy đấy! Anh nghiêm túc hỏi:

- Vậy em đã làm gì?

Vy Anh cắn môi một lúc rồi thành thật đáp :

- Rin có album mới. Hay nên em nghe không dứt ra nổi!

Duy Phong thoáng trầm tư. Cô vợ nhỏ nín thở chờ anh phán xét nhưng cuối cùng, anh chỉ gật đầu.

- Ừ. Rất hay!

Vy Anh kinh ngạc, có phần xúc động lay mạnh tay anh và hỏi dồn dập.

- Anh nói hay là thế nào? Anh cũng xem Rin hay sao? Chiều nay anh đã đi xem liveshow của Rin thật à?

Tiếng uh huh vô tâm của Duy Phong gây choáng cho cô vợ nhỏ, cứ mở to mắt nhìn anh đầy lạ lẫm. Phải đến khi bị anh cắn nhẹ vào môi, cô mới sững sốt thốt ra câu hỏi ngớ ngẩn :

- Em cũng đến xem! Biết anh thế thì em đã rủ anh đi cùng rồi!

Vy Anh tiếc, cô cứ tưởng anh ... thù Rin nhưng hóa ra là ... âm thầm thích. Để xem nào, vì sao anh cấm đoán cô tiếp xúc với những gì liên quan tới Rin nhưng lại một mình đi xem idol này? Chỉ có thể là anh ... vờ ghét Rin. Cô hiểu được vấn đề rồi, thần tượng nam thì đa phần fan là girl, Duy Phong nhà cô sợ bị xoi mói nên mới việc anh là fanboy!

Con gái mê Rin thì đương nhiên vì Rin đẹp trai theo kiểu con gái, còn boy mà mê Rin thì ... hơi lạ. Thôi không sao, cô sẽ thoải mái với sở thích của chồng dù thấy hơi khó chịu vì anh chỉ nên thích và yêu mỗi mình cô!

- Em có rất nhiều ảnh của Rin. Anh muốn xem không? – Vy Anh bắt đầu khoe.

Nén bực tức, Duy Phong gật đầu với vợ. Anh phải diễn đúng kế hoạch đã đặt ra, là vờ mê một tên idol chết bầm của cô vợ nhỏ. Giả làm fan cuồng thì hay hơn nữa!

Duy Phong miễn cưỡng xem tập poster dày cộm và vợ đưa cho, mắt thì ghim chặt vào người trong ảnh nhưng tâm trí đã bị anh vút đi nơi khác. Anh đang nghĩ về lời Bùi Quang lúc chiều, cậu ta nói anh nên nhuộm tóc màu bạch kim...

Chẳng mấy chốc, cơn bản loạn đã choán kín Vy Anh. Cô không ngừng khen Rin trước mặt Duy Phong:

- Mắt Rin này, trong và to như búp bê ấy. Con trai thế này thì dịu dàng phải biết! Lông mi dài nữa, là người tâm lý lắm!

Duy Phong cố cười nhẹ với cô vợ nhỏ, nhân lúc cô không để ý thì xé rách vài tấm poster và vút thẳng ra ngoài cửa sổ.

- Da của Rin kia, trắng và mịn hơn da em nữa! Ai nhìn vào mà không muốn cắn cơ chứ!

Duy Phong tiếp tục nhịn nhưng cô vợ nhỏ lại cứ như rút dần kiên nhẫn của anh khi liên tục tung hô Rin lên cao tít. Rin đẹp nổi gì! Xấu, quá xấu!

- Môi Rin kia, nhìn yêu quá! Môi Rin mỏng, muốn hôn thật!

Câu này vượt quá mức chịu đựng của Duy Phong, anh nghiêng ánh mắt cảnh cáo nhìn vợ rồi gằn từng chữ:

- Anh cũng muốn hôn Rin!

- Anh nói gì? Anh nói lại em nghe xem?

Trước thái độ bực bội của cô vợ nhỏ, người nào đó chỉ tay vào tấm poster khổ lớn của Rin, giọng tỉnh bơ:

- Muốn hôn!

- Anh muốn hôn Rin???

Vy Anh nổi khùng, giật mạnh tập poster khỏi tay chồng, trừng mắt và lớn tiếng:

- Anh không được nói thế! Trước mặt vợ mà anh lại nói muốn hôn người khác là thế nào hả? Anh lẳng lơ!

Thấy Duy Phong gật đầu, cô vợ nhỏ liền khoanh tay, nét mặt cáu kỉnh:

- Mà anh nói chỉ lẳng lơ với em thôi đấy! Không được linh tinh như vừa rồi nữa đâu!

Duy Phong phớt lờ mọi lời nói của cô vợ nhỏ, anh đứng dậy và đi về phía cửa sổ, ngắm xích đu nơi khoảng vườn ba lá. Một lúc sau, có bàn tay nào đó bầu vào áo anh.

- Anh sao thế?

- Không.

- Không gì cơ? Tại sao anh bỏ đi trong lúc em nói chuyện? Anh quá đáng!

Duy Phong quay người lại, ôm vợ mình vào lòng. Anh tựa cằm lên mái đầu nhỏ nhắn.

- Anh hơi đau.

- Em bảo rồi, anh đừng có làm việc nhiều quá như thế! Lại bỏ bữa nữa rồi, anh đừng hành hạ dạ dày mình thêm chút.- Vy Anh cắn cắn tay người nào đó.

- Không.

- Anh lại không gì nữa?

- Không đau dạ dày.

Vy Anh cảm thấy chút kỳ lạ nên ngược mắt nhìn chồng, dịu giọng hỏi:

- Vậy anh đau ở đâu ?

- Xem Rin nhiều quá. Đau mắt! – Duy Phong lười biếng trả lời.

Thật lạ... thần tượng của mình đang bị xúc phạm nhưng cô lại thấy vui đôi chút. Từ khi biết chồng mình cũng thích Rin và muốn hôn Rin thì cô ghét Rin một phần nào đó...

- Thế anh đừng xem Rin nữa. Không hợp với anh đâu!

- Không.

- Không? Tại sao không? – Vy Anh cáu.

Duy Phong chạm nhẹ trán mình vào vầng trán nhỏ của vợ, tiện thể hôn vợ rồi chậm rãi nói:

- Không xem, sẽ nhớ Rin!

Hôm sau đó, Vy Anh chờ tới quá trưa vẫn không thấy Duy Phong điện thoại giục cô tới công ty như mọi ngày. Cô cứ ở nhà vật vờ mãi ... Tối qua, anh làm cô tức nghẹn vì nhắc về Rin suốt đêm nên cô không có hứng xem Rin thêm nữa!

Bức bối, Vy Anh tự mình tìm tới công ty. Vừa bước vào tầng 10, cô đã phải choáng vì không gian đầy ắp tiếng nhạc ... của Rin. Hoảng hơn nữa là cảnh tượng trong căn phòng kính. Trước máy laptop, Duy Phong, thư kí Hoàng, Mạnh Vũ và Bùi Quang đang chăm chú xem MV của Rin. Tập trung tới nỗi không biết rằng Vy Anh đang đứng sau họ. Sắc mặt cô dần tối sầm vì những lời bàn tán về Rin.

- CEO xem kìa, chân Rin dài! – Nguyên thốt lên, ánh mắt tinh quái ngằm ra ám hiệu cho ba người còn lại về sự xuất hiện của Vy Anh.

Họ gật gù, vờ như không biết tới ai đó đang đứng ngay phía sau.

- CEO, da Rin trắng mịn hơn da Vy Anh nữa. – Mạnh Vũ đập thẳng.

- Sao lại đem Rin so với Vy Anh? – Bùi Quang gắt – Vy Anh đâu so được với Rin.

Thư ký Hoàng ho liên vài tiếng:

- Đừng có nói xấu bạn Vy Anh trước mặt chồng bạn ấy!

- Không sao. – Duy Phong nói băng quơ – Mắt Rin to hơn mắt Vy Anh nữa.

Ai đó vừa dứt lời, ba tiếng “ Đúng ” cùng lúc vang lên. Còn Vy Anh ... máu đã dồn tới tận đỉnh đầu ...

- Mắt Rin mà to hơn mắt em à!!!

Vy Anh tức tối hét ầm lên khiến hết thấy bốn người kia im bật. Trừ Duy Phong ra thì những người còn lại cố nín cười, chỉ dám thầm đắc ý.

Vy Anh trừng mắt nhìn chồng mình, nhấn giọng:

- Anh nói mắt ai to hơn, hả?

- Rin! Nhìn qua là biết ngay. Mắt Rin không chỉ to mà còn đẹp. Nhìn phát yêu ngay!

Thư ký Hoàng tấm tắc khen Rin, mặc cho người bạn nhỏ đang tối sầm mặt mũi. Môi bặm chặt như muốn đánh người.

Mạnh Vũ vờ an ủi:

- Vy Anh đừng để ý. Mỗi người có một nét đẹp riêng. Không ai giống ai cả!

- Vừa nãy, anh nói da Rin đẹp hơn da em. Là thế nào, hả?

Vy Anh lời lời nói xấu của Mạnh Vũ ra tra hỏi, tiện thể lườm Bùi Quang và quay sang phía Nguyên:

- Anh khen chân Rin dài là có ý gì?

Nguyên trưng ra vẻ mặt rất ư là vô tội, cứ như là không hiểu và không biết Vy Anh đang nói gì.

- Anh đừng giả vờ! Đừng tưởng anh có ngoại hình ngây thơ thì lừa được em. Em nhắc lại, anh khen Rin chân dài là có ý gì?

- Anh... – Nguyên lần đầu tiên thấy Vy Anh nổi giận nên có phần lúng túng. Cậu ngay lập tức đẩy quyền trả lời sang cho Duy Phong bằng cách đổ tội – CEO khen Rin như thế trước.

Ánh mắt hình viên đạn của Vy Anh ngay tức thì bắn thẳng vào Best CEO...

- Em cần 1 lời giải thích!

- Chân Rin dài thì là Rin có chiều cao. Lúc ôm hôn thì Duy Phong đỡ phải mỏi. Đầu đất, thế mà cũng thắc mắc nhiều!

Bùi Quang dứt lời thì di ngón tay trên con chuột ảo, tìm vào web của Rin để cập nhật thêm tin tức. Sau đó, bốn người nhanh chóng quên đi sự có mặt của Vy Anh, lại tiếp tục bàn tán sôi nổi về Rin.

- Cậu ta cũng 21 tuổi này. Bằng tuổi CEO. Hợp thể còn gì.

- Rin tóc vàng. Màu tóc này cậu thích còn gì hả Duy Phong? Lúc trước ở Mỹ, cậu toàn khen gái Mỹ tóc đẹp.

- Thôi đủ rồi đấy!!! – Vy Anh gập mạnh laptop, giăng mạnh tay Duy Phong và kéo anh dậy khỏi “ đám fan cuồng ” kia. Dù thần thái anh vẫn tĩnh lặng, dù anh còn chưa nói nửa chữ nhưng anh im lặng! Sự im lặng này rất đáng sợ vì đó là biểu hiện của sự đồng tình...

Best CEO chưa bao giờ bỏ bê công việc thế này, ngay cả khi vợ tới thì anh cũng đắm mình vào việc, chỉ lúc ăn trưa mới là thời gian anh thoải mái đôi chút. Vậy mà ... anh có thể cùng mấy người kia tụ tập xem Rin! Lại còn ngang nhiên nói xấu vợ!

- Về nhà với em ngay! Anh hư hỏng quá rồi đấy.

Thư ký Hoàng đột nhiên đứng chắn trước Duy Phong, đẩy cặp kính một cách nghiêm túc :

- Bạn Vy Anh đừng nóng giận như thế. Phải để CEO giải trí chứ, cứ vùi đầu vào việc, làm sao được!

- Đúng đấy Vy Anh. CEO cũng còn trẻ mà. Tuổi trẻ phải sống hết mình! – Nguyên không quên vào hùa.

- Em không cấm anh ấy. Nhưng xem Rin thì tuyệt đối không!

Vy Anh nhất quyết kéo Duy Phong đi, bỏ lại sau một trận cười sắp bùng nổ.

Bùi Quang còn đổ thêm dầu vào nỗi ám ức của ai đó bằng câu nói với theo:

- Em sẽ chuyển lời cho Rin là anh đang quan tâm Rin. Cậu ta cũng thích anh lắm!

Vy Anh lần đầu tiên nổi điên. Ngồi trong xe với Duy Phong, tay cô cứ bấu chặt thắt dây an toàn, vừa nghiêng rống vừa nguyền rủa người đang điều khiển volant:

- Em nghi ngờ về giới tính của anh!

- Anh không gay. – Duy Phong chậm rãi đáp, tâm trạng khá thoải mái vì Vy Anh đang tức sôi người.

- Thế anh với mấy người có vẻ tha thiết Rin quá thế? – Vy Anh khoanh tay lại như tra hỏi. Cô đã bắt đầu ghen với Rin...

- Ừ.

- Ừ? Rin là con trai. Anh không thấy mình có vấn đề à?

Duy Phong ậm ừ:

- Trai gái không vấn đề. Quan trọng, anh thấy thích Rin!

Vy Anh choáng. Tựa hồ như đầu cô bị giáng mạnh vào tường sắp nổ tung, các thùy não gần như đứt phụt. Cô đập đập tay vào cửa xe:

- Em muốn xuống! Em muốn xuống!

Về tới nhà, Vy Anh téch ngay vào phòng và chui trong chăn. Cô cần bình tâm, cần nhìn nhận sự việc kỳ quái này một cách sáng suốt hơn.

Cô đang tức vì chồng mình nói thích người khác! Rin là thần tượng của cô, có khi anh vì thế nên thích Rin, cô đừng phức tạp hóa mọi chuyện lên thì hơn.

Và lại, anh không gay. Giữa anh và Rin không thể tồn tại gì gì đó được. Cho nên, cô đừng ghen vớ vẩn như thể Rin là tình nhân của anh và hà khắc với chồng!

Vy Anh ngẫm nghĩ thật lâu, ôm gấu heo thật chặt rồi quyết định sẽ cấm tiệt người kia động tới bất cứ thứ gì liên quan tới Rin. Còn cô vẫn là fan trung thành của Rin!

Cô sang phòng bên cạnh thăm Duy Phong, vì giận nên cô cách ly anh... Duy Phong của cô đang ngủ nên phải nhón chân thật nhẹ để anh không tỉnh giấc.

Ngay khi Vy Anh định kéo chăn đắp cho anh thì Duy Phong mở mắt, giọng uể oải:

- Anh đói.

- Anh muốn ăn gì nào?

Duy Phong không đáp, anh ngoắc tay ra hiệu cho cô vợ nhỏ lại gần mình hơn và thì thầm:

- Live show Rin. Đi không?

Vy Anh định nói có theo phần xạ nhưng câu trả lời bật ra khỏi miệng là KHÔNG! Cô vực chồng dậy, lôi anh xuống bếp nấu ăn cùng cô. Rốt cuộc là khi cô bảo anh thái hành thì anh trốn đi đâu mất...

Vy Anh bận nấu bao nhiêu là món để bồi dưỡng anh nhưng anh ăn rất ít. Kệ anh có muốn hay không, Vy Anh ép anh phải ăn hết!

Vừa ăn tối, hai người vừa xem tivi. Vy Anh vừa định xem hoạt hình thì Duy Phong chuyển sang kênh ca nhạc. Nể tình anh đang ăn nên cô vợ nhỏ không giành lại remote, chỉ thấy ngạc nhiên vì người khô khan như ai kia cũng biết nghe nhạc.

Thật trùng hợp! Rin đang xuất hiện trên truyền hình trong một cuộc phỏng vấn và Rin đã nói với Mc...

- Thật ra, tôi là người đồng tính.

Vy Anh ghen, cô ho sặc sụa và ngồi bất động thật lâu vì sốc. Duy Phong rất đặc ý, gì chứ anh chả cần cướp sự nghiệp Rin, chỉ việc “nhờ” Bùi Vĩnh...

- Rin gay à. Thích thật! – Duy Phong dị ứng với lời nói của mình nhưng nhìn cô vợ nhỏ đang đỏ mặt thì nói thêm:

- Vợ ơi, Bùi Quang nói Rin muốn gặp anh.

- Còn lâu! Rin gì mà Rin. Em cấm anh nhắc tới Rin! Anh biết chưa?

Kể từ tối hôm đó... thần tượng Rin mất đi một fan trung thành

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tim anh – Ngoại Truyện 9

119. Chương Ngoại Truyện 9

Ngoại truyện Gió thoảng bên em.

Kể thêm về lần tai nạn vào đêm mưa của Hoàng Duy Phong .

Một tháng nằm mê man nhưng không hề bất tỉnh. Duy Phong hoàn toàn biết đến những chuyện đã xảy ra với mình, chỉ là mắt anh không cách nào gượng dậy nổi.

Đầu anh ngập những ý nghĩ và hình ảnh về Vy Anh – người mà anh đã chia tay vào chiều muộn của một hôm nào đó ...

Hình như, anh sẽ chỉ lặng lẽ bên đời người con gái ấy.

Đôi môi lạnh lẽo khẽ mím lại .

Dường như anh là một linh hồn vờn quanh cô nhóc ngốc nghếch ấy, có thể thấy rõ những nơi cô đặt chân tới và biết rõ cô đang làm gì.

Như lúc này, người con gái anh yêu đang nắm chặt chiếc máy ghi âm trong tay, ngược lên toà cao ốc Khánh Phong với ánh nhìn ngầy dại, nước mắt cô chảy dài ...

Cô đứng lặng rất lâu, cho tới khi nắng vàng được thay bằng những tia tím nhạt của hoàng hôn, cô gái nhỏ mới lê đôi giày vải.

Duy Phong im lặng bước theo cô lên một chuyến bus nào đó, hàng ghế tận cuối xe.

Người anh yêu thương áp má vào cửa kính, đôi vai gầy run lên từng đợt vì lạnh và vì khóc. Duy Phong ôm cô thật chặt nhưng vòng ôm của anh, cô chẳng thể nào cảm nhận, cứ khóc mãi như đứa trẻ mất đi món đồ chơi quý giá.

Xuống bus, người anh yêu thương vụng về lau quệt mặt mũi, nhìn dờ dẫm vào trường Đại học kinh tế .

- Anh chưa từng bước chân vào đây, phải thế không anh Duy Phong ?

Duy Phong gật đầu ...

- Em biết mà ! Anh toàn cúp học thôi !

Người anh yêu thương cười yếu ớt, bóng mảnh mai của cô như tan dần vào ráng chiều.

Có ai đó gọi người anh yêu thương:

- Cháu ơi, lại đây ngồi !

- Đừng !

Duy Phong giữ vai cô lại, ngăn cô bước tới chỗ người bán quà vặt. Anh thì thầm :

- Lạnh. Về nhà và ngủ đi !

Người anh yêu thương thật bướng bỉnh, cô không thèm nghe lời anh. Cô ngồi xuống cạnh quán hàng vặt, thò tay lấy chiếc bánh bao nóng hổi, ăn ngon lành.

- Cô hôm nay bán thế nào ạ ?

- Bình thường. Mà dạo này hay tới đây thế. Cháu từng bảo người ấy của cháu lười học mà .

Nói anh là lười học ? Thật láo ! Lại còn ăn mấy thứ linh tinh thế này !

- Cháu tới thăm cô.

Vy Anh thấy miệng mình đắng nghét nhưng vẫn cố ăn nốt bánh . Người bán hàng đã miễn phí , cô cũng không nên bỏ dở . Nhìn lơ đãng , cô gái nhỏ buông lời băng quơ :

- Người ấy xa cháu rồi, không bên cháu được đâu. Anh ấy là ...

Nén lại một giọt khóc , kìm lại một tiếng nấc nghẹn. Vy Anh nói khẽ :

÷

- Anh ấy là gió thoảng qua.

Duy Phong lặng người, anh nghiêng đầu hôn phớt lên vàng trán nhỏ.

- Anh hứa, sẽ trở về.

Duy Phong đứng cạnh bên, chăm chú ngắm nhìn người anh yêu thương học bài.

Đến giờ , anh vẫn không biết là linh hồn anh theo cô hay tất cả chỉ dựa theo tưởng tượng của anh về cô ...

Gần 9 giờ tối, Vy Anh gấp nhẹ và rời bàn học, đi uống sữa . Bỗng, cô cúi mặt nhìn sữa trong cốc một lúc thật lâu, thờ dãi :

- Em vẫn thắc mắc, lần anh cười vì chiều cao khiêm tốn của em ấy. Anh bảo sẽ phải mỗi cổ, là sao nhỉ.

- Là vì anh thích hôn em !

Vy Anh chớp nhẹ mắt, thả trôi giọt khóc xuống cốc sữa ấm. Mắt cô nhoè đi, qua màng nước mắt , cô thấy đáng người ngạo mạn in loáng thoáng trên ô cửa kính.

Nhưng khi dụi mắt, cô mới biết đó là ảo ảnh ...

- Đừng khóc vì anh ! Rồi anh sẽ về.

Duy Phong đau đớn ôm người anh yêu thương vào lòng, dường như vòng tay anh rất lạnh nên cô gái nhỏ trốn vào chăn cùng đám thú nhồi bông.

Đêm buông dần. Anh lắng nghe hơi thở đều đặn xen lẫn những tiếng nấc của người anh yêu thương. Anh muốn vực cô dậy khỏi chuỗi ngày đau đớn này nhưng chịu thôi, chính anh vẫn chưa thoát khỏi bàn tay tử thần.

Duy Phong nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn, áp vào má anh, giọng nhẹ nhàng :

- Ngủ ngon đi, anh sẽ về !

Nửa đêm, Vy Anh giật mình bừng tỉnh vì ác mộng. Cô nép người vào góc tường, mặt chôn sâu vào hai chân.

Cô buồn, muốn khóc nhưng sợ bố mẹ sẽ tỉnh giấc. Cô đau, muốn trốn khỏi thành phố này nhưng sợ sẽ không thấy người ấy nữa. Cô bất lực với chính mình ...

Thức tới sáng đêm, Vy Anh chớp mắt đôi chút vì quá mệt. Dường như có giọng nói trầm lạnh đi vào giấc mơ của cô.

“ Anh sẽ về, thật đấy ! ”

Ngày nối tiếp ngày qua đi. Duy Phong trong lặng lẽ vẫn kề bên người anh yêu thương.

Cô thường thẫn thờ trong lúc làm việc gì đó. Như khi ngồi trên lớp học, mắt cô nhìn lên bảng nhưng tai lại đeo phones để nghe lời anh phát ra từ máy ghi âm.

Như khi cô chơi đùa với Trúc Vũ, môi cười vui vẻ nhưng phảng phất trong nét mặt rạng rỡ ấy là nỗi đau xót và thương tổn.

- Vy Anh này, quán Mun có loại bánh kem mới. Thứ bảy hai đưa mình tới nhé ?

Người anh yêu thương nhoẻn miệng cười :

- Trúc Vũ, cậu có nhớ lần tớ với anh Huy đến quán Mun không ? Tớ đã ngủ quên trên xe anh Duy Phong, còn cầm áo anh ấy về nữa. Ngại thật !

Trúc Vũ thay anh ôm chầm lấy Vy Anh, giọng cầu xin :

- Quên đi được không bạn của tớ ?

Vy Anh chậm chậm nói :

- Tớ sẽ quên mà !

Duy Phong mím môi, cười nhạt :

- Để xem, em có dám không ?

Ngày hôm ấy, Vy Anh lang thang tới quảng trường. Cô thả một đồng xu xuống nước và chấp tai lại, lắng bầm điều ước kỳ quái :

- God, con ước thiên thần ấy sẽ mãi hạnh phúc bên người anh ấy yêu ! Nếu God không thực hiện điều này, người sẽ biến thái hơn cả thư ký của Hoàng Duy Phong !

Duy Phong cùng người anh yêu nhìn xu lấp lánh, anh ôm cô gái nhỏ, tựa đầu lên làn tóc thơm ngát. God gì chứ, chính anh sẽ thực hiện điều ước này !

- Đợi anh về, mình cùng hạnh phúc, nhé ?

~√ √ √

Bất chợt, Vy Anh ngồi sụp xuống nền gạch, rên rỉ :

- Anh đâu thế ? Để em thấy anh đi. Tại sao biến mất như chưa từng tồn tại trong đời em vậy ?

Vy Anh khóc nức nở, từ ngày cá tháng tư, cô đã chẳng thể thấy anh thêm một tích tắc nào nữa. Những nơi từng có anh, giờ chỉ còn mình cô với trái tim tan nát.

Có phải là cô đau chưa đủ nên anh vẫn chưa xuất hiện ?

Bao nhiêu cánh hoa đã tàn, bao nhiêu cầu vồng đã tan và bao nhiêu cơn mưa đã tạnh rồi ... Sao vẫn chưa thấy anh ?

Vy Anh buông xuôi cơ thể, mấp máy môi.

- Xin anh đẩy, cho em thấy anh đi !

Duy Phong chìa tay ra để kéo người anh yêu dậy, đáy mắt anh tĩnh lặng hiện thấp thoáng chút buồn chút khổ sở.

- Dậy nào ! Chờ anh thêm nữa, được không ?

[Kể về những ngày Duy Phong bất tỉnh sau vụ tai nạn. Linh hồn anh thoát khỏi thể xác còn chìm trong mê man, hóa thành làn gió lạnh để theo sát người anh yêu thương ...]

- Vy Anh : Người là gió thoảng bên em. Ừm, thoảng qua ... chỉ thế ... nhưng quên Người với em là điều không thể ...

- Duy Phong : Anh sẽ về !

Cuối tuần là ngày Vy Anh nhớ người ấy nhiều nhất vì cô hay lang thang tới những nơi in chút bóng dáng ngạo mạn.

Cô tìm tới quán Mun, ngồi vào đúng bàn Vip số 1, nhâm nhi cà phê và ăn kem hạnh nhân.

Vị đắng , ngọt trộn lẫn nhau khiến cô không còn cảm nhận được hương vị nào nữa.

Vậy là lần ấy, lần cô cùng anh Huy tới đây, người ấy đã bị mất vị giác ...

Cả đêm qua không ngủ nên gục thẳng trên bàn kính.

Duy Phong ngồi đối diện người anh yêu thương, vươn tay ra muốn vuốt nhẹ mái tóc ngắn cũn cỡn nhưng sợ cô bé con sẽ thức giấc.

Cô mơ gì đó nên cười mỉm , và rồi giọt nước tinh khiết ứa ra từ khoé mắt buồn thẳm.

Vy Anh nấc một tiếng rồi chậm chậm nhấc đầu khỏi mặt kính mát lạnh, những ngón tay bé xíu của cô e dè chạm vào khoảng không trước mặt. Cô biết đây chỉ là ảo giác nhưng không tài nào dứt mắt khỏi hình ảnh mờ nhạt trước mắt mình. Cô đang chạm tay vào khuôn mặt lạnh lẽo của người ấy ...

- Em thấy anh này. Còn anh, trong mắt anh giờ còn em không ?

Duy Phong cười khê, gạt nhẹ đầu. Không chỉ mắt mà ngay chính linh hồn của anh cũng thuộc về cô .

- Em muốn quên anh lắm nhưng không thể. Hay là em chờ anh và chị ấy chia tay ?

- Em ngốc ! Anh và cô ta ...

Chưa để Duy Phong kịp nói hết lời, Vy Anh đã đứng dậy và đi khỏi quán Mun.

Cô bước đi vô định trên vỉa hè, không biết tới anh luôn sánh bước cạnh bên. Chợt điện thoại cô reo lên đoạn nhạc lollipop thân quen nhưng cô cũng không buồn nghe. Chỉ đến khi một tin nhắn gửi tới, cô mới miễn cưỡng đọc.

Duy Phong ghé đầu sang để xem nội dung Sms kia thế nào nhưng rất tiếc là nửa chữ anh cũng không hiểu ! Là tiếng việt đấy nhưng theo kiểu xì tin ...

- Bạn cùng lớp muốn giới thiệu em cho một vài chàng trai khác. Em có nên quen người mới như một cách quên anh không nhỉ ?

- Không cho phép em !

Duy Phong bực mình dang tay siết mạnh người anh yêu thương nhưng đáp lại vòng ôm đó là vẻ ảo não của người ấy.

Vy Anh lẩm bẩm :

- Nào có ai, đẹp trai như anh !

Tối hôm đó, Nguyên tìm gặp Vy Anh. Cậu muốn nói điều gì đó để an ủi cô nhóc nhưng lời nói ra cứ cứng nhắc như dạy bảo.

- Em cố lên đi. Tổng giám đốc có lý do riêng mới nói chia tay với em mà !

- Em nghe câu này tới chán ngấy rồi. Sao chính anh ấy không tự nói ra mà mấy người cứ thay nhau khuyên em vậy !

Vy Anh không nhìn Nguyên nữa, mắt cô hôn sâu vào mũi giày của mình.

Nguyên khẽ thở dài :

- Tổng giám đốc hiện nay đang ... thôi bỏ đi, chỉ cần em còn ở đây thì Duy Phong sẽ trở về sớm !

Nguyên lúc ấy phải về gấp biệt thự trắng để xem xét tình hình của Duy Phong nên chỉ nói chuyện với Vy Anh rất ít.

Cậu ta đi rồi, Vy Anh trở vào trong nhà với tâm trạng trống rỗng.

Sự biến mất của anh với cô là một hiện thực tàn nhẫn, cô buộc phải chấp nhận nhưng rồi thì sao ? Ngày mai cô sẽ lại đau hơn hôm nay ...

Vy Anh không muốn ngủ, cứ lồi bực ảnh mà cô lấy trộm từ nhà anh ra để ngắm nghía. Ngón tay của cô di đi lên cậu bé đang tựa người vào cửa gỗ màu nâu nhạt.

- Anh đẹp trai từ bé !

Duy Phong cười khẽ, tâm trí anh tạm thời băng ngược về những ngày xưa ấy. Khoảng thời gian anh có cô bé con , anh biết bé con rất dễ thương nhưng không thể nào hình dung ra cô .

- Anh Duy Phong ơi!

Lúc anh còn nhớ về bé con thì người anh yêu thương chợt gọi, giọng cô buồn buồn :

- Em muốn gặp anh ngay lúc này nhưng anh đang ở đâu vậy ?

- Ngay bên em .

Vy Anh lặng người, cô nghi ngờ vào những gì mình vừa nghe. Lại là ảo giác ! Cô gái nhỏ lục tung tủ thuốc , uống liền hai viên thuốc ngủ. Cô sợ hãi những ảo giác thường xuyên lớn vồn quanh cô, nó là ảo giác nhưng mang tới cô cảm giác thật sự khiến cô không dứt nổi mình khỏi nỗi nhớ về anh.

Đêm ấy,

Duy Phong không thể nhắm người anh yêu thương ngủ say.

Anh phải gắng thoát ra khỏi cơn hôn mê chết tiệt mà mình đang mắc phải. Cả thể xác và linh hồn anh đều vùng lên điên cuồng để anh tỉnh dậy.

Anh luôn nghe thấy giọng nói trong trẻo thúc giục bên tai .

- Cho em thấy anh đi. Đừng là gió thoảng qua như người chưa từng tồn tại trong đời em như thế.

Duy Phong tỉnh dậy vào mờ sáng của ngày nào đó. Anh nghe tim đập loạn nhịp vì chuỗi giấc mơ sắc nét luôn đeo bám anh trong những ngày qua.

Cơ thể anh còn yếu ớt vì dư âm của vụ tai nạn nhưng anh vẫn gượng dậy.

Bác sỹ khuyên can và xin anh đừng cử động nhiều nhưng không thể.

Anh gọi Nguyên, bảo cậu ta chuẩn bị xe đưa cho anh.

Nguyên biết tính anh nên không ngăn cản, chỉ nói bằng quơ.

- Vy Anh cắt tóc rồi, dễ thương lắm.

- Tóc ngắn ?

- Sao anh đoán chuẩn vậy ! Là tóc ngắn.

Duy Phong kinh ngạc mất mấy giây, anh không tin nổi những giấc mơ vừa qua đều là thật ...

Ngày hôm ấy có nắng rực rỡ và gió bụi đầy đường, chiếc xe màu trắng nổi bật lao thật nhanh như cắt xẻ không khí. Xe dừng lại trước quán Mùn . Cửa xe bật mở, đôi chân dài bước xuống ...

- Anh về rồi !

Đọc tiếp: Nhẹ bước vào tìm anh – Ngoại Truyện 10

120. Chương Ngoại Truyện 10

Ngoại truyện đặc biệt

(Ngoại truyện này đặc biệt vì couple Duy Phong, Vy Anh sẽ tham gia 1 cuộc phỏng vấn nhé) Boo viết cái này để cùng thư giãn í, stress quá.)

Phỏng vấn Gió độc bất bại và Bé con tinh ranh)

- Những kẻ tò mò: Nghe bảo hai người yêu nhau một cách chớp nhoáng. Vậy, hẳn là để ý đối phương rất kỹ rồi. Thế ấn tượng đầu tiên về người ấy như thế nào?

Vy Anh: Hừm. Mình đã nghĩ anh Duy Phong là thiên sứ rơi xuống. Ngoại hình quá hoàn hảo! Chính xác là yêu anh ấy ngay từ ánh nhìn đầu tiên.

Duy Phong: Thấy buồn cười.

Ngay lập tức, Vy Anh liếc xéo ai đó: Anh thôi đi!

- Những kẻ tò mò: Chiều cao thật sự của hai người?

Duy Phong đáp ngắn gọn: 1m86.

Vy Anh chần chờ thật lâu rồi nói thật khế: Mình thấp hơn anh ấy 31cm.

Những kẻ tò mò nhảm phép tính nhanh, sau đó phá lên cười: Thua tận 31cm? Vy Anh chỉ 1m55 thôi à?

Vy Anh gắt: Câu tiếp theo!

- Những kẻ tò mò mới hỏi hai câu đã quay hẳn sang Duy Phong vì tinh thần bán loạn, họ phớt lờ hẳn Vy Anh và chỉ phỏng vấn riêng Gió Độc: Anh hãy tự nhận xét về mình!

Duy Phong: Đẹp trai.

Những kẻ tò mò: Công nhận anh đẹp tuyệt nhưng tại sao anh không nhận xét mình tài giỏi, bản lĩnh chẳng hạn và anh nói nhiều hơn một chút được chứ? Anh nhận xét lại nào! Anh tự thấy mình thế nào?

Duy Phong: Rất đẹp trai.

Những kẻ to mò suýt cắn lưỡi. Trò chuyện với Gió độc thật quá nguy hiểm! Họ háng giọng: Điều đó ai cũng biết mà. Tại sao anh nhất định chọn từ đẹp trai???

Duy Phong nghiêng mắt nhìn ai đó, giọng trầm ấm: Vì Vy Anh hay nói thế!

Vy Anh vẫn còn giận dỗi vì đáp án của anh ở câu hỏi thứ nhất nên hứ một tiếng: Em khen đều anh đấy! Anh mà đẹp gì chứ, xấu khủng khiếp.

Bé con vừa dứt lời, những người tò mò liền đập bàn: Xấu? Vy Anh thậ quá đáng. Ai cho phép Vy Anh chê bai Gió Độc của bọn tôi thế, hả hả???

Kim nén ức chế và nể tình

Duy Phong nên những kẻ tò mò thôi ồn ào, bắt đầu chú tâm vào xoi mói chuyện đời tư couple Phong-Vy. Nói là couple nhưng họ lại tiếp tục bắt chuyện riêng với Gió Độc...

Những kẻ tò mò: Thưa Hoàng Duy Phong. Tụi em luôn thắc mắc và thầm oán thán là vì sao anh chọn Vy Anh trong khi quanh anh toàn là gái đẹp. Nào thì Hoài Vân, Ngọc Mỹ, Kamila và ... tụi em, đều ăn đứt Vy Anh cơ mà. Tại sao anh chọn Vy Anh, tại sao?

Vy Anh chen ngang: Ngây thơ thật. Mọi người cứ như Trúc Vũ ấy. Tớ vừa xinh, vừa thông minh, vừa dễ thương, vừa ngoan hiền và học giỏi. Anh ấy không thích tớ mới lạ!

Những người tò mò đập ngay lại: Xét về những mặt ấy, tụi tôi còn hơn Vy Anh mà! Thật bất công! Vy Anh thậm chí còn chẳng xinh, dễ thương như chúng tôi ấy!

Về phần đấu khẩu với người lạ, Vy Anh không quen cũng không giỏi nên nín hăn. Cô nàng chỉ biết tức giận bặm môi, kéo kéo tay Duy Phong và kể tội: Anh kia, họ cứ mãi ghen tị kia. Anh trực tiếp nói với họ là vì sao yêu em đi! Anh hãy nói điều gì thật đặc biệt, của riêng em nhé!

Duy Phong gật đầu.

Những kẻ tò mò vênh mặt nghe ngóng, tin chắc là chẳng có điểm gì ở Vy Anh mà họ không có cả! Dù sao thì Vy Anh cũng là cô nữ sinh nhỏ giàu năng lượng, thuộc thế hệ teen yêu đời, sống trong mơ mộng và thích những thứ bé xinh! Thích ăn kem, ăn quà vặt thay cơm và chơi những trò linh tinh trên điện thoại. Họ nhìn Gió Độc chăm chăm với ánh mắt nhiều si mê, chêm thêm chút mong đợi.

Duy Phong véo nhẹ má bé con, giọng cười: Rất dễ dụ.

Ai kia vừa dứt câu, Vy Anh liền hung hăng cắn mạnh tay anh còn những kẻ tò mò thì nhảy dựng, hét toáng lên: Tụi em còn hơn thế, anh không cần dụ, tụi em cũng tự lao vào anh mà Hoàng Duy Phong!!!

Gió Độc thoáng giật mình vì phản ứng dữ dội của những kẻ tò mò còn Vy Anh thì đã rất muốn lôi chồng về nhà...

Nhưng cuộc phỏng vấn tới đây chỉ mới là bắt đầu. Những kẻ tò mò chắc chắn sẽ nêu ra những câu hỏi độc để ai kia bại. Chờ xem nhé!

Góc bắn loạn:

Trích thơ từ một trong những người tự kỷ vì Gió Độc Hoàng Duy Phong. (danh tính người này sẽ không tiết lộ!)

“ Nếu biết ngày mai anh lấy vợ.

Em về lấy chồng, thế là xong.

Hai mươi năm sau, con em lớn.

Sẽ lấy Duy Anh để trả thù! ”

Góc bàn tán: Đó là cách tốt nhất để trả thù Duy Phong vì dám bỏ tất cả, kết hôn với mỗi Vy Anh. Nhưng nếu con chúng ta sinh ra là con trai thì lấy Duy Anh kiểu gì? (>”<)=“” góc=“” phù=“” thủy=“”

gió=" (= " những=" người=" nhiệm=" tính=" cáo=" nham=" hiểm=" của=" gió=" độc=")=" kém=" thể!=" con=" trai=" thì=" cho=" nó=" sang=" thái=" chuyển=" đổi=" giới=" tính.= " gì=" chứ=" được=" làm=" thông=" gia=" duy=" phong=" thì=" hy=" sinh=" tất!=" góc=" tự=" kỷ=" nhảm=" mắt,=" chấp=" tay=" lăm=" bằm=" -= " có=" bao=" giờ=" trong=" dòng=" đời=" tập=" nập.= " ta=" vô=" tình=" vấp=" phải=" hoàng=" duy=" phong?=" (= " đá=" sân=" sang=" gió=" quỳ=" có=" bao=" giờ=" trong=" dòng=" đời=" hồi=" hã.= " ta=" vô=" tình=" ngã=" vào=" lòng=" hữu=" phong?=" vì=" thấy=" vy=" anh=" đã=" có=" ý=" định=" kéo=" chồng=" về=" nên=" nhóm=" phóng=" viên=" nhanh=" chóng=" đặt=" câu=" hỏi=" cho=" bé=" con.= " những=" kẻ=" tò=" mò=" sau=" hôn=" nhân,=" bạn=" có=" vẽ=" dữ=" dần=" và=" lảo=" lếu=" với=" chồng=" hơn=" hăn.= " vì=" sao=" thế?=" vy=" anh=" tở=" làm=" gì=" dữ,=" làm=" gì=" lảo!=" tở=" chỉ=" không=" muốn=" bị=" bắt=" nạt,=" có=" gì=" sai?=" những=" kẻ=" tò=" mò=" bổng=" đứng=" dừng=" cuộc=" hội=" thoai=" còn=" dang=" dở,=" họ=" chuyển=" ngay=" sang=" chủ=" đề=" mới=" để=" lời=" kéo=" duy=" phong:= " có=" rất=" nhiều=" điều=" mà=" mọi=" người=" muốn=" biết=" về=" hai=" vợ=" chồng!=" bọn=" mình=" đã=" chọn=" ra=" 5=" câu=" ngẫu=" nhiên=" để=" hỏi=" nhanh=" rồi=" nhé.= " anh=" duy=" phong=" sẽ=" tham=" gia=" đầu=" tiên!=" anh=" sẵn=" sàng=" chưa=" ạ?=" duy=" phong:= " ừ!=" vừa=" nghe=" thấy=" tiếng=" ừ=" ngắn=" gọn=" của=" duy=" phong,=" những=" kẻ=" tò=" mò=" liền=" đập=" ngay:= " một=" ngày,=" anh=" hôn=" vy=" anh=" mấy=" lần?=" duy=" phong=" khế=" nhú=" mảy:= " tùy.= " những=" kẻ=" tò=" mò=" tùy=" thế=" nào=" ạ?=" duy=" phong:= " một=" ngày,=" vy=" anh=" cắn=" tôi=" bao=" nhiều=" lần?=" những=" kẻ=" tò=" mò=" ngấm=" nghĩ=" ngấm=" nghĩ=" rồi=" à=" lên=" một=" tiếng:= " nghĩa=" là=" vy=" anh=" cắn=" anh=" bao=" nhiều=" lần=" thì=" anh=" sẽ=" hôn=" bé=" con=" bấy=" nhiều=" lần=" ạ?=" duy=" phong:= " ừ!=" những=" kẻ=" tò=" mò=" bổng=" đổ=" mặt,=" tỏ=" vẽ=" e=" then:= " thế=" tội=" em=" cũng=" cắn=" anh=" duy=" phong=" nhé,=" được=" chứ=" ạ?=" duy=" phong:= " ừ!=" vy=" anh=" mở=" to=" mắt=" kinh=" ngạc=" còn=" những=" kẻ=" tò=" mò=" thì=" ré=" lên:= " thật=" ạ???=" duy=" phong:= " never!=" vy=" anh=" cười=" khúc=" khích=" vì=" chồng=" mình=" cũng=" biết=" đùa=" còn=" những=" kẻ=" tò=" mò=" thì=" đồng=" loạt=" thở=" dài.= " mặt=" mũi=" ỉu=" xù=" như=" lá=" héo=" queo,=" giọng=" thất=" vọng=" ghê=" gồm:= " thôi=" được=" rồi.= " câu=" tiếp=" theo...=" duy=" phong=" bỗng=" chặn=" ngang:= " vừa=" nãy=" là=" câu=" thứ=" 5=" rồi!=" những=" kẻ=" tò=" mò=" và=" vy=" anh=" lần=" này=" đều=" có=" chung=" biểu=" cảm:= " ...=" bị=" gài=" rồi!=" tính=" ra=" đúng=" là=" 5=" câu=" nhưng=" thực=" chất=" chỉ=" mới=" hỏi=" duy=" nhất=" một=" câu=" thôi=" mà.= " hoàng=" duy=" phong=" thật=" quá=" quắt=" hết=" sức,=" dùng=" cách=" này=" để=" tiết=" kiệm=" lời=" nói=" và=" tiện=" thể=" bịt=" miệng=" phóng=" viên!=" quá=" đáng=" thật!=" những=" kẻ=" tò=" mò=" ức=" chế=" nên=" quay=" sang=" tấn=" công=" vợ=" của=" người=" ta:= " bạn=" vy=" anh=" xin=" cho=" hỏi,=" bạn=" một=" ngày=" cắn=" chồng=" mấy=" lần?=" vy=" anh=" cười=" tinh=" nghịch:= " nhiều=" lăm!=" thấy=" nhớ=" là=" tở=" cắn,=" yêu=" là=" tở=" cắn,=" ghét=" tở=" cũng=" cắn.= " nói=" chung=" là=" tở=" cắn=" anh=" ấy=" một=" ngày=" ít=" nhất=" là=" 10=" lần!=" những=" kẻ=" tò=" mò=" nhảm=" tính:= " 10=" lần,=" vậy=" thì=" có=" lẽ=" một=" ngày=" anh=" duy=" phong=" hôn=" vợ=" ít=" nhất=" 10=" lần!=" vy=" anh=" nhả=" mũi:= " sai=" rồi.= " nhiều=" hơn=" thế=" kia!=" những=" kẻ=" tò=" mò=" thở=" dài,=" 10=" lần=" đã=" khiến=" họ=" đủ=" đau=" lòng=" rồi,=" giờ=" bé=" con=" còn=" nói=" nhiều=" hơn=" thì=" thật=" thất=" vọng.= " sao=" anh=" yêu=" vợ=" thế=" kia!=" tuy=" anh=" có=" lấy=" vợ=" rồi=" cũng=" nên=" để=" lại=" chút=" hy=" vọng=" cho=" những=" kẻ=" " = " tự=" kỷ=" trung=" thành=" " = " này=" đi=" chứ.= " những=" kẻ=" tò=" mò=" lại=" thở=" dài:= " thế=" vy=" anh=" ơi,=" lúc=" ở=" bên=" ai=" đẩy=" thì=" bạn=" hay=" làm=" gì=" nhất?=" vy=" anh=" thật=" thà=" đáp:= " tở=" à?=" nhón=" chân!=" những=" kẻ=" tò=" mò=" phá=" lên=" cười:= " hahaha!=" vậy=" ra=" vy=" anh=" còn=" quyết=" tâm=" phải=" cao=" thêm=" hã?=" dù=" sao=" thì=" bạn=" có=" cao=" hơn=" nữa,=" duy=" phong=" vẫn=" phải=" mỗi=" cổ=" thôi!=" câu=" tiếp=" nhé,=" điều=" bạn=" ghét=" ở=" chồng=" là=" gì?="

vy=" anh=" nhiều=" lắm!=" anh=" ấy=" lười=" ăn,=" lười=" ngủ,=" lười=" nói,=" lười=" chăm=" sóc=" bản=" thân.= " về=" vấn=" đề=" ăn=" uống=" của=" anh=" ấy,=" nếu=" không=" nhắc=" thì=" anh=" ấy=" kệ=" luôn,=" cứ=" như=" chẳng=" biết=" dói=" là=" gì.= " và=" còn=" hay=" phá=" hoại=" đồ=" đặc=" nữa!=" anh=" ấy=" ý=" thế=" nhiều=" tiền=" nên=" cái=" gì=" cũng=" quăng=" vứt=" thẳng=" tay.= " thật=" tòi=" tẹt!=" những=" kẻ=" tò=" mò=" đưa=" ngón=" tay=" ra=" liệt=" kê=" điện=" thoại=" này,=" laptop=" này,=" ...=" ngoài=" những=" thứ=" cơ=" bản=" này=" ra=" thì=" anh=" duy=" phong=" còn=" vứt=" thêm=" gì=" nữa=" không?= " vy=" anh=" lập=" tức=" xụ=" mặt:= " có=" chứ.= " vứt=" gấu=" bông=" và=" di=" động=" của=" tở,=" thật=" quá=" tác=" oai=" tác=" quái.= " duy=" phong=" có=" vẽ=" buồn=" ngủ=" với=" những=" lời=" kẻ=" xấu=" của=" vợ=" nên=" nhảm=" khê=" mắt,=" kệ=" cho=" = " dám=" nhiều=" chuyện=" " = " vấn=" tung=" bưng=" bàn=" tán=" về=" mình.= " tuy=" là=" hỏi=" cô=" vợ=" nhỏ=" nhưng=" đề=" tài=" toàn=" chia=" vào=" anh!=" những=" kẻ=" tò=" mò=" tỏ=" ra=" dám=" chiêu:= " về=" việc=" lười=" nói=" ấy,=" chúng=" tở=" thấy=" hơi=" lạ.= " lúc=" mà=" hai=" người=" mới=" quen=" nhau,=" anh=" duy=" phong=" khá=" là=" ít=" nói=" nhưng=" không=" tới=" nổi=" lười.= " tính=" xấu=" này=" là=" bệch=" phát=" về=" sau,=" khi=" hai=" người=" đã=" quá=" thân=" quen=" với=" nhau.= " vì=" sao=" thế=" nhĩ?= " vy=" anh=" khoan=" tay=" như=" giảng=" giải:= " tở=" cũng=" nhận=" thấy=" điều=" này=" chứ,=" rõ=" ràng=" là=" đang=" khác!=" nguyên=" do=" là=" gì=" nào?= " là=" do=" anh=" ấy=" tán=" đổ=" được=" tở=" rồi=" thì=" lộ=" tính=" xấu.= " con=" người=" ta=" là=" vậy=" mà,=" lúc=" mới=" yêu=" thì=" chiều=" tở=" lắm,=" nhảm=" tin=" với=" tở=" này,=" trò=" chuyện=" cùng=" tở=" này.= " còn=" giờ=" ấy,=" tở=" hỏi=" 10=" câu=" thì=" anh=" ta=" trả=" lời=" 1=" câu=" thôi.= " ghê=" gồm=" lắm=" cơ!=" vy=" anh=" vừa=" nói=" vừa=" lườm=" người=" kia.= " ánh=" nhìn=" của=" cô=" vợ=" nhỏ=" sắc=" tới=" nổi=" ai=" đó=" đang=" khé=" mắt=" vẫn=" cảm=" nhận=" được,=" cười=" khê.= " những=" kẻ=" tò=" mò=" tóm=" ngay=" khoảnh=" khắc=" này=" để=" tung=" câu=" hỏi=" gây=" hấn:= " bạn=" vy=" anh=" và=" chồng=" có=" hay=" cãi=" nhau=" không?= " và=" lý=" do=" để=" hai=" người=" nãy=" sinh=" mâu=" thuẫn=" là=" gì?= " vy=" anh=" có=" chút=" bói=" rồi=" nhưng=" chẳng=" hề=" che=" giấu:= " từ=" khi=" kết=" hôn=" đến=" giờ=" thì=" tở=" và=" anh=" ấy=" chưa=" bao=" giờ=" cãi=" nhau=" vì=" duy=" phong=" tới=" nói=" còn=" lười=" thì=" không=" đời=" nào=" cãi=" cọ.= " nhưng=" mâu=" thuẫn=" thì=" vẫn=" có=" vì=" mọi=" người=" biết=" đấy,=" hai=" người=" tở=" rất=" trái=" ngược=" nhau.= " những=" kẻ=" tò=" mò=" gât=" gât=" đầu,=" nói=" xen=" vào:= " rất=" trái=" ngược=" đấy!=" chiều=" cao=" này,=" ngoài=" hình=" này,=" học=" vấn=" này,=" kỹ=" năng=" sống=" này,=" cách=" ăn=" mặc=" này.= " mọi=" thứ=" thuộc=" về=" anh=" duy=" phong=" luôn=" chuẩn=" tới=" từng=" milimét=" còn=" vy=" anh=" à,=" bạn=" kém=" xa!=" lần=" này=" thì=" vy=" anh=" tức=" ghen=" nên=" mặt=" hầm=" hầm:= " thôi=" đủ=" rồi,=" đã=" hơn=" 5=" câu.= " buổi=" phỏng=" vấn=" kết=" thúc!=" những=" kẻ=" tò=" mò=" đầu=" dễ=" dàng=" để=" kết=" thúc=" như=" thế,=" họ=" đã=" lời=" sẵn=" tập=" câu=" hỏi=" khác...=" nghĩa=" là,=" buổi=" phỏng=" vấn=" sẽ=" còn=" diễn=" ra...=" —=" trích=" từ=" tuyển=" tập=" những=" phát=" ngôn=" sốc=" của=" fan=" giới=" độc:= " duy=" phong=" —=" hêrôin=" của=" em!=" góc=" tự=" kỷ:= " duy=" phong,=" em=" nguyện=" là=" bỏ=" công=" anh=" để=" song=" hành=" cùng=" anh=" suốt=" đời.= " góc=" bần=" loạn:= " ngày=" nắng=" tắt,=" nước=" mắt=" em=" rơi.= " duy=" phong=" ơi,=" sao=" anh=" không=" ly=" dị?= " ngày=" tự=" kỷ=" em=" lắm=" bầm=" một=" mình.= " chết=" thình=" lình=" cũng=" phải=" tán=" hứ=" phong=" phũ=" thủy=" lại=" đá=" sang=" gió=" quỳ=" ">"<>

< style="text-align: justify;">< danh=" tính=" những=" người=" tuyên=" bố=" các=" câu=" trên=" sẽ=" được=" giữ=" bí=" mật!=">

< style="text-align: justify;">Ngoại truyện: Những couple nổi loạn.

< style="text-align: justify;">- Anh sao bây giờ mới về?

< style="text-align: justify;">Ngọc Mỹ đứng ngay sau cánh cửa, chỉ chờ thư kí Hoàng vừa mở nó ra thì đã đập ngay câu chất vấn.

< style="text-align: justify;">- Thì anh giờ mới rời công ty mà! Đạo này Duy Phong lười kinh khủng, việc gì cũng phải đến tay anh.

< style="text-align: justify;">Thư kí Hoàng lắc đầu thở dài, nói dối mà không chớp mắt, lại còn làm ra vẻ khổ sở như mình rất ư là tận tụy với Khánh Phong. Anh ta muốn vào nhà nhưng cô vợ trẻ chặn ngay trước cửa, mặt hầm hầm như muốn băm anh ta thành trăm mảnh. Nhận thấy tình thế này khá nguy hiểm nên anh ta cất giọng ngọt ngào:

< style="text-align: justify;">- Sao vợ tôi xinh xắn, đáng yêu, tuyệt vời thế! Thiên sứ, thiên thần mà có gặp vợ cũng sẽ tự bẻ gãy đôi cánh vì quá xấu hổ. Em mà xuất hiện trên thế gian thì truyện cổ tích Nàng Bạch Tuyết và bảy chú lùn sẽ bị cho là nói láo, gương thần sẽ là kẻ nói xạo vì Nàng Ngọc Mỹ mới là người đẹp nhất vũ trụ. Còn người đàn ông nào mà không rung động trước vợ thì hẳn chắc chắn là bị tâm thần phân liệt hoặc não phẳng!

Chồng vừa dứt câu, Ngọc Mỹ liền tút điện thoại ra, rà một cái tên trong danh bạ rồi áp vào tai. Cô vợ trẻ khoái chí nghĩ thầm “ Này thì tâm thần phân liệt, này thì não phẳng. Anh chết chắc! ”

< style="text-align: justify;">- Em gọi ai thế?

< style="text-align: justify;">- CEO của anh. Hoàng Duy Phong!

< style="text-align: justify;">- Em gọi cậu ta làm gì? – Thư kí Hoàng khó hiểu nhìn vợ, chả rõ vợ đang có âm mưu gì. Thường thì lúc tức anh, Ngọc Mỹ vẫn hay liên lạc với Duy Phong để cậu ta chất đồng việc ngập đầu anh ở công ty.

< style="text-align: justify;">- Em gọi anh ấy, để hỏi xem có thật anh ấy bị tâm thần phân liệt và não anh ấy có phẳng thật hay không. Vì anh ấy không rung động trước em! – Ngọc Mỹ đáp rõ ràng từng chữ.

< style="text-align: justify;">Thư kí Hoàng tái mét mặt, còn chưa kịp nói câu gì đó để ngăn cản thì đã nghe thấy chất giọng trầm lạnh phát ra từ đầu dây bên kia.

< style="text-align: justify;">- Xin chào! Tôi là Hoàng Duy Phong.

< style="text-align: justify;">- Anh...

< style="text-align: justify;">- A Duy Phong à! Hahaha! – Thư kí Hoàng giật điện thoại, cười nói tỉnh bơ – Cậu về nhà chưa đấy? Đã ăn gì chưa? Hôm nay làm việc vất vả thật, giờ chỉ muốn ôm vợ ngủ một giấc thôi.

< style="text-align: justify;">Vừa nói, thư kí Hoàng vừa liếc Ngọc Mỹ...

< style="text-align: justify;">- Vợ đang học!

< style="text-align: justify;">Duy Phong cúp máy sau câu nói ngắn gọn và không liên quan tới không thể hiểu nổi. Cũng may là thư kí Hoàng đã quá quen thân với cậu ta nên ngẫm vài giây mới hiểu rõ câu cụt lủn ấy. Nghĩa là Vy Anh đang học, nhưng có lẽ cô nhóc gặp bài khó nên Duy Phong phải giúp, vì thế, cậu ta không có thời gian nói chuyện với người thứ kí “tận tâm, tận lực”, và vì thế, cậu ta cúp máy...

< style="text-align: justify;">Ngọc Mỹ hết lờm rồi nguyệt thư kí Hoàng, vẫn không có ý định cho anh ta vào nhà vì lí do về trễ ... mười ba phút!

< style="text-align: justify;">- Mỹ à, anh bị kẹt xe mà! Em phải tin anh chứ! – Thư kí Hoàng

nhăn nhó, không ngừng nâng lên hạ xuống túi đựng laptop, vờ như là nó rất nặng – Kia Mỹ, anh đói lắm rồi!

< style="text-align: justify;">- Đi nhà hàng mà ăn!

< style="text-align: justify;">- Không được! Dạ dày anh chỉ quen với đồ em nấu! – Thư kí Hoàng giả trò nịnh nọt.

< style="text-align: justify;">- Đờ em nấu đồ hết rồi!

< style="text-align: justify;">- Sao em lại đồ đi?

< style="text-align: justify;">- Chờ anh lâu thì đồ chứ sao! – Ngọc Mỹ trợn mắt – Anh dám ý kiến hả?

< style="text-align: justify;">- Có mười ba phút thôi mà! Em đừng hành hạ chồng em thế chứ Ngọc Mỹ xinh đẹp! – Thư ký Hoàng nói như rên rỉ – Cho anh vào nhà đi, để anh còn ăn, còn sống vì em nữa!

< style="text-align: justify;">Ngọc Mỹ né người sang một bên, chừa khoảng trống để chồng có thể vào, nhưng ngay khi thư ký Hoàng vừa hí hửng cởi giày thì cô ra lệnh:

< style="text-align: justify;">- Hôm nay anh nấu một bữa đi. Em nấu mãi rồi!

< style="text-align: justify;">- Được rồi. Thì anh nấu. Có vấn đề gì đâu! – Thư ký Hoàng vui vẻ đáp, vòng tay ôm chặt eo vợ, cười gian – Còn em, giúp anh tắm nhé! “ Kết Thúc Truyện! Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ! Luôn ủng hộ nhé! :x

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhe-buoc-vao-tim-anh>